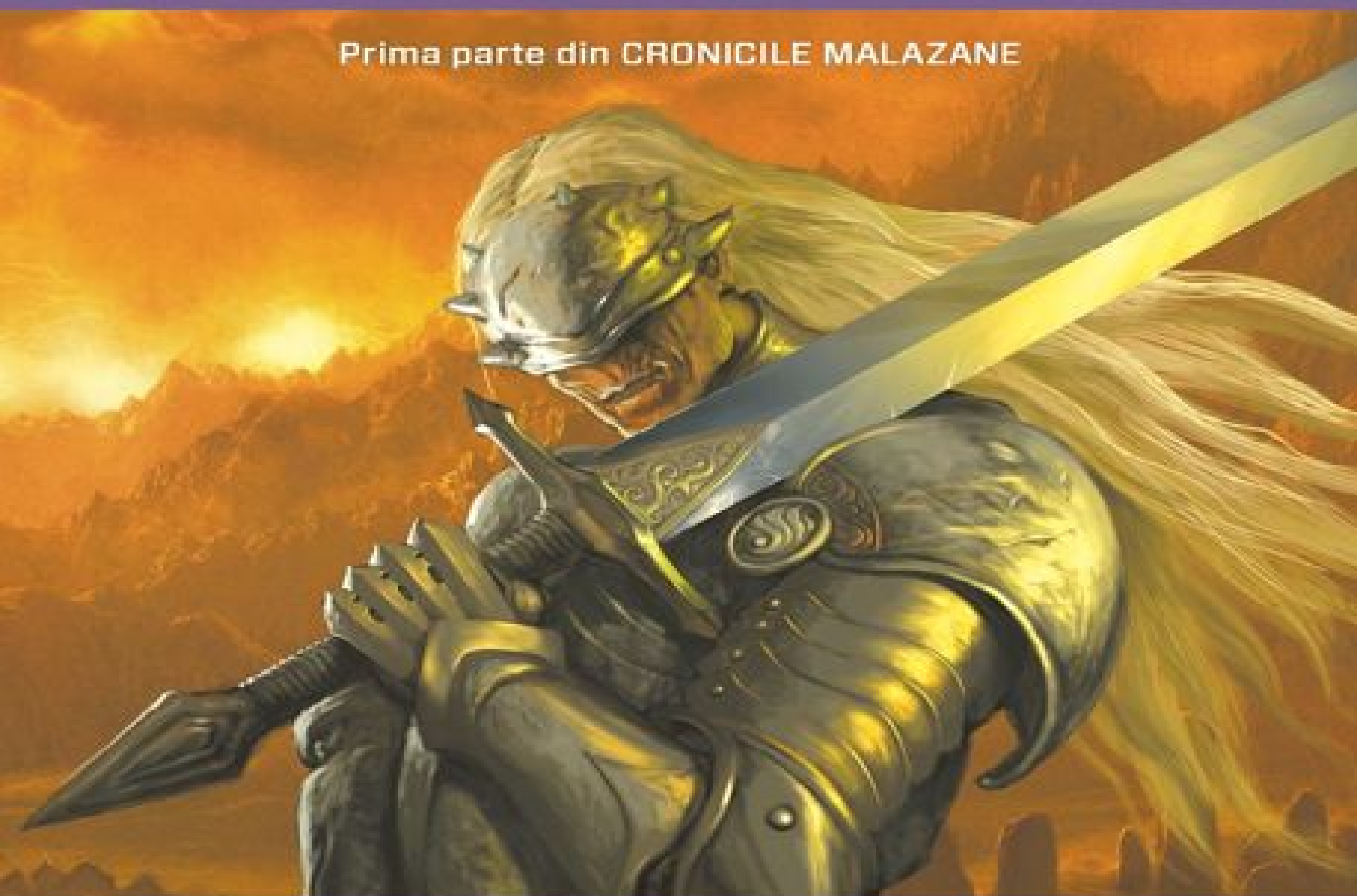
STEVEN ERIKSON

grădinile lunii

Prima parte din CRONICILE MALAZANE

NAUTILUS

NAUTILUS
fantasy
Colecție coordonată de Ana Nicolau

STEVEN ERIKSON s-a născut la Toronto în 1959. Este arheolog și antropolog. Locuiește în Canada, după ce o vreme a studiat literatura și a scris în Anglia. A absolvit Iowa Writers's Shop și a semnat câteva volume de proză scrisă, care au trecut neobservate, înainte să publice primul volum din saga CRONICILE MALAZANE, intitulat *Grădinile Lunii*. De altfel, aceasta a fost cartea care l-a consacrat, deschizând o serie care-i va aduce succesul internațional și rămânând, până în prezent, cea mai importantă lucrare a sa.

STEVEN ERIKSON

grădinile lunii

Traducere din limba engleză
Gabriel Stoian

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ERIKSON, STEVEN
Grădinile Lunii / Steven Erikson; trad.: Gabriel Stoian. - București: Nemira Publishing House, 2013
ISBN print: 978-606-579-402-3
ISBN epub: 978-606-758-377-9
ISBN mobi: 978-606-758-378-6
I. Stoian, Gabriel (trad.)
821.111(71)-31=135.1
Steven Erikson
GARDENS OF THE MOON

First published as Gardens of the Moon by Transworld Publishers.

Coperta: Cristian FLORESCU, Alexandru CSUKOR
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Irina POPESCU
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Cuprins

- Despre autor
- Mulțumiri
- Prefață la Grădinile Lunii, redivivus
- Dramatis personae
- Prolog
- Cartea întâi - Pale
    - Capitolul unu
    - Capitolul doi
    - Capitolul trei
    - Capitolul patru
- Cartea a doua - Darujhistan
    - Capitolul cinci
    - Capitolul șase
    - Capitolul șapte
- Cartea a treia - Misiunea
    - Capitolul opt
    - Capitolul nouă
    - Capitolul zece
- Cartea a patra - Asasinii
    - Capitolul unsprezece
    - Capitolul doisprezece
    - Capitolul treisprezece
- Cartea a cincea - Dealurile Gadrobi
    - Capitolul paisprezece
    - Capitolul cincisprezece
    - Capitolul șaisprezece
- Cartea a șasea - Orașul focului albastru
    - Capitolul șaptesprezece
    - Capitolul optsprezece
    - Capitolul nouăsprezece

- Cartea a șaptea - Festivalul
    - Capitolul douăzeci
    - Capitolul douăzeci și unu
    - Capitolul douăzeci și doi
    - Capitolul douăzeci și trei
    - Capitolul douăzeci și patru
- Epilog
- Glosar
- Note

Acest roman îi este dedicat lui
I.C. ESSLEMONT
Lumi de cucerit, lumi de împărtășit

Mulțumiri

Niciun roman nu se scrie în izolare. Pentru sprijinul primit de-a lungul anilor, autorul dorește să le mulțumească lui Clare Thomas, Bowen, Mark Paxton-MacRae, David Keck, Courtney, Ryan, Chris și Rick, Mireille Ther iacelt, Dennis Valdron, Keith Addison, Susan, David și Harriet, Clare și David Thomas Jr., Chris Rodell, Patrick Carroll, Kate Peach, Peter Knowlson, Rune, lui Kent și Val și copiilor lor, agentului său literar neobosit, Patrick Walsh, și lui Simon Taylor, un editor formidabil.

Prefață la Grădinile Lunii, redivivus

Nu are rost să începi ceva dacă nu ai ambiție. În viață, m-am bazat în numeroase rânduri pe această idee care m-a condus, nu o dată, la confruntări înverșunate. Îmi amintesc și acum cu oarecare amărăciune răspunsul pe care l-am primit eu și Cam (Ian C. Esslemont) când încercam să vindem filmul de lungmetraj și scenariile de televiziune scrise în colaborare: „Minunat! Unic! Foarte antrenant, foarte sumbru… dar aici, în Canada, cum să vă spun, nu putem finanța așa ceva. Mult noroc“. În multe privințe, ceea ce a urmat, sub formă de sfaturi, s-a dovedit și mai zdrobitor: „Încercați ceva mai… simplu. Ceva care să semene cu realitatea. Ceva mai puțin… *ambițios*“.

Plecam de la întâlniri frustrați, deprimați, consternați. Chiar primiserăm o invitație la mediocritate? Nouă sigur așa ne suna totul.

Ducă-se naibii!

Grădinile Lunii. Numai când meditez la acest titlu îmi revine în minte ideea de ambiție, agresivitatea aceea de om tânăr, care părea să mă izbească iar și iar cu capul de pereți. Nevoia de a *forța lucrurile*. De a sfida convențiile. De a sări la jugulară.

Îmi place să cred că știam foarte bine ce fac pe vremea aceea. Că viziunea mea era limpede precum cristalul și că mă țineam pe poziție, gata să scuip genul fantasy în obraz, deși îmi aducea mari bucurii (cum s-ar fi putut altfel? Oricât de violent îmi exprimam nemulțumirea la adresa procedeelor

stilistice, îmi plăcea să-l citesc). Acum, nu mai sunt atât de sigur. Pe moment, e ușor să te lași călăuzit de instinct, numai că după aceea se întâmplă să privești în urmă și să atribui un înțeles rațional tuturor lucrurilor care au dat roade (ignorându-le, în același timp, pe cele care au mers prost). E prea ușor.

În anii care au trecut, ca și în multele romane scrise de atunci, mi s-au limpezit anumite aspecte. Începând cu *Grădinile Lunii,* cititorii fie îmi vor detesta romanele, fie le vor iubi. Nu există cale de mijloc. Firește, aș prefera să le iubească toți, dar știu de ce nu se va întâmpla niciodată așa. Cărțile mele nu sunt leneșe. Nu poți trece prin ele ca peștele prin apă; e imposibil. Lucru și mai problematic, primul roman începe, în aparență, la jumătatea unui maraton – ori alergi și ajungi la finiș pe propriile picioare, ori te prăbușești.

Aflat în fața provocării de a scrie această prefață, m-am gândit o vreme să o folosesc ca mijloc de a amortiza lovitura, de a reduce șocul pentru cititor, acela de a fi aruncat de la mare înălțime direct în ape adânci, încă de la prima pagină din *Grădinile Lunii*. E nevoie de cunoștințe preliminare, de puțină istorie, de o oarecare pregătire a terenului. Însă am respins această idee. La naiba, nu țin minte ca Frank Herbert să fi procedat așa cu *Dune*, iar, dacă am avut un roman ca sursă de inspirație directă din punct de vedere structural, atunci acela a fost *Dune*. Scriu o istorie și, imaginară sau nu, istoria nu are un punct de pornire real; până și momentul dezvoltării și cel al prăbușirii civilizațiilor sunt mult mai ambigue decât își închipuie oamenii.

Schița *Grădinilor Lunii* a văzut lumina zilei în urma unui joc de asumare de roluri. Punctul de pornire a fost un film de lungmetraj scris în colaborare de cei doi creatori ai lumii malazane, eu și Ian C. Esslemont; scenariul nostru a lâncezit pentru că nu a suscitat interes („nu producem filme fantasy pentru că sunt proaste. E un gen mort. Presupun costume de epocă, iar dramele de epocă sunt moarte, ca westernurile“ – toate astea înainte ca un alai întreg

de companii cinematografice să le scoată ochii cu acest truism, toate astea cu mult înainte ca *Stăpânul inelelor* să ajungă pe marele ecran).

Și uite-așa s-a întâmplat. Am fost pe fază. Am avut ce se căuta, am știut că fantasy-ul pentru adulți e ultimul gen neexplorat de film – nu am pus la socoteală *Willow,* al cărui singur merit, pentru noi, e scena de la răscruce; în rest, e o peliculă pentru copii de la cap la coadă. Toate celelalte filme aparținând genului erau fie de serie B, fie abundau de metehne bătătoare la ochi (Doamne, ce s-ar fi putut face din *Conan*!). Doream o versiune fantasy a *Leului în iarnă,* filmul cu O'Toole și Hepburn. Sau a *Celor trei muschetari,* adaptarea cu Michael York, Oliver Reed, Raquel Welch, Richard Chamberlain etc., la care să adăugați magie, dragii mei. Serialul nostru de televiziune preferat a fost *The Singing Detective (Detectivul cântăreț)*, bazat pe scenariul lui Dennis Hopper, cel original, cu Gambon și Malahyde. Vedeți voi, ne doream o treabă sofisticată. Împingeam genul fantasy în contextul acela fierbinte și efervescent care te lasă cu gura căscată de admirație. Cu alte cuvinte, eram al dracului de ambițioși.

În aceeași măsură, probabil că eram și nepregătiți. Nu prea aveam material. Gândeam dincolo de capacitățile noastre, prinși în capcana lipsei de experiență. Blestemul tinerilor.

Când viața l-a îndreptat pe Cam într-o direcție, și pe mine într-alta, fiecare a luat cu sine notițele pe care se baza o întreagă lume creată. Construită în ore și ore de joc. Aveam pusă la punct o istorie de o complexitate impresionantă – materie primă pentru douăzeci de romane și de două ori mai multe filme. Și fiecare dintre noi avea o copie a unui scenariu pe care nu-l voia nimeni. Lumea malazană exista pe sute de hărți desenate de mână, în pagini peste pagini de notițe mâzgălite, în fișe de personaj, în planuri de construcție pe etaje, schițe, în GURPS (sistemul generic universal al jocului de asumare de roluri, creat de Steve Jackson, alternativă la AD & D [1]), tot ce vreți.

Am luat hotărârea de a începe să scriem istoria lumii malazane câțiva ani mai târziu. Eu aveam să transform scenariul într-un roman, iar Cam urma să scrie un roman înrudit, intitulat *Return of the Crimson Guard* (acum, după atâția ani și imediat după *Nights of Knives,* se va publica prima epopee a lui Cam, *Return*). Fiind lucrări de ficțiune, calitatea de autor va reveni celui care le-a scris, persoanei care a pus cuvintele pe hârtie. În cazul *Grădinilor,* transformarea scenariului în roman însemna s-o iau aproape de la zero. Scenariul avea trei acte, acțiunile acestora fiind plasate în Darujhistan. Principalele evenimente erau războiul asasinilor de pe acoperișuri și finalul măreț, exploziv al festivalului. Altceva, nimic. Nici vreo istorie de fundal, nici context, nici prezentare a personajelor. În realitate, se apropia mai degrabă de *Călăreții Arcei Pierdute* decât de *Leul în iarnă*.

Ambiția nu moare niciodată. Poate că înaintează anevoie, bodogănește, își târâie picioarele, dar numai ca să alunece spre altceva – de obicei, spre proiectul următor. Nu acceptă un răspuns negativ.

Scriind *Grădinile,* mi-am dat seama repede că „povestea de fundal" avea să fie o problemă, oricât de departe aș fi mers în trecut. Și mi-am mai dat seama că, dacă nu le ofer potențialilor mei cititori detalii cu lingurița (lucru pe care îl uram, căci nu o dată mă luasem de scriitorii de fantasy care-și tratau cititorii ca pe niște idioți), dacă nu „simplific", dacă nu alunec pe cărarea bătută a evenimentelor anterioare, cititorii mei se vor zbate mult s-o scoată la capăt. Și nu doar ei, ci și redactorii, editorii, agenții…

Însă, vedeți, privind situația cu ochi de cititor, de fan, nu m-a deranjat niciodată să mă zbat – măcar o vreme, câteodată chiar mai multă vreme. Așadar, cât timp aveam cu ce merge mai departe, era în regulă. Nu uitați, l-am venerat pe Dennis Potter. Am fost fan al *Numelor* lui DeLillo și al *Pendulului lui Foucault,* de Eco. Cititorul pe care îl aveam în minte era unul care putea și avea să care în spate o povară

suplimentară: întrebările care nu aveau încă răspuns, misterele, alianțele neclare.

Istoria a demonstrat acest lucru, cred eu. Cititorii fie abandonează seria după ce au citit o treime din *Grădinile Lunii,* fie călătoresc în continuare alături de eroii ei, până în ziua de azi.

Am fost întrebat dacă, privind lucrurile retrospectiv, aș vrea să fi făcut ceva altfel. Declar cu toată sinceritatea că nu am un răspuns la întrebarea aceasta. A, poate că aș umbla puțin la stil, pe ici, pe colo, dar… în esență, nu știu ce altceva aș fi putut face. Nu sunt și nu voi fi niciodată un scriitor dispus să scrie o expozițiune care îndeplinește altă funcție decât aceea de a da cititorului informații despre cele întâmplate anterior, fapte istorice sau de altă natură. Dacă expozițiunea mea nu are funcții multiple – și spun multiple cât se poate de serios –, atunci nu sunt mulțumit. Drept urmare, cu cât are mai multe funcții, cu cât se complică mai mult, cu atât este mai probabil ca ea să se îndrepte într-o direcție greșită, să apeleze la întorsături de condei, iar toate elementele din povestea anterioară, deși latent existente în ea, vor sfârși prin a fi îngropate, și încă foarte adânc.

Am scris într-un ritm rapid, dar, ciudat și fără a-mi da seama cum, a ieșit o scriitură *densă*. Așadar, *Grădinile* vă invită la o lectură exuberantă. Totuși, autorul vă dă un sfat: ați face bine să nu cădeți pradă tentației.

S-au scurs ani buni de-atunci. Să-mi cer scuze pentru invitația aceea cu două tăișuri? În ce măsură mi-am bătut cuie în talpă cu genul de introducere în lumea malazană pe care am scris-o la *Grădinile Lunii?* Oare acest roman m-a făcut să risc totul pe o singură carte de-atunci încoace? Poate. Și, câteodată, la orele mici ale dimineții, mă întreb: ce-ar fi fost dacă aș fi pus mâna pe polonicul cel mare de lemn și-aș fi turnat toată povestea deodată pe gâtul cititorului, așa cum au făcut și fac unii scriitori de fantasy (foarte apreciați)? Oare m-aș mai afla acum

pe lista de bestselleruri? Stați puțin – sugerez cumva că scriitorii aceia foarte apreciați de fantasy au avut succes reducând din valoarea cărților lor pentru a ușura lectura? Nu prea. Adică nu toți au procedat așa. Gândiți însă din punctul meu de vedere. A trebuit să aștept opt ani și să mă mut în Marea Britanie ca să găsesc un editor pentru *Grădinile Lunii*. Mi-au mai trebuit încă patru ani până la finalizarea unui contract cu o editură din SUA. Ce mi s-a reproșat? „Prea complicată, prea multe personaje. Prea… ambițioasă."

Aș putea să privesc înapoi cu ochi glaciali și să spun că *Grădinile Lunii* au marcat o desprindere de tropii tradiționali ai genului și este posibil ca orice asemenea îndepărtare să întâmpine rezistență. Dar nu sunt chiar atât de vanitos. Niciodată n-am simțit că ar fi vorba despre o detașare. *Imperiul groazei* și *Compania neagră* ale lui Glen Cook spărseseră deja tiparele, dar eu le citisem pe toate și, pentru că mi-am dorit mai mult, a trebuit să mă apuc de scris eu însumi (iar Cam a gândit la fel). Și, deși stilul meu nu mi-a permis să-l imit pe al altora (e cam lapidar Cook al nostru), puteam să apelez la același ton descurajant și cinic-ironic, la aceeași ambivalență și la același simț al atmosferei. Poate că am fost conștient că mă îndepărtez de lupta Binelui împotriva Răului, dar acesta mi s-a părut un produs secundar al maturizării – lumea adevărată nu e așa, de ce să persistăm în a crea lumi fantasy fundamental deconectate de realitate?

Nu știu. E extenuant și numai să te gândești la asta.

Grădinile sunt așa cum au ieșit. Nu intenționez să le revizuiesc. Nici n-aș ști de unde să încep.

Ar fi mai bine, cred, să le ofer cititorilor posibilitatea de a hotărî repede, chiar din prima treime a primului roman, dacă vor să citească sau nu toată seria, decât să-i duc de nas cale de cinci-șase cărți pentru ca apoi să-i văd îndepărtându-se dezgustați, dezinteresați sau cine știe cum. Poate că, din perspectiva pieței, a doua variantă ar fi de

preferat, cel puțin pe termen scurt. Dar, slavă Cerului, editorii mei recunosc imediat falsa economie imediat cum o văd.

Așadar, *Grădinile Lunii* e o invitație. Rămâneți cu ea, și participați la marea călătorie. Vă asigur că m-am străduit din răsputeri să vă placă. Blesteme și urale, râsete și lacrimi, le veți găsi pe toate aici.

Câteva cuvinte pentru tinerii scriitori din voi. „Ambiție“ nu e un cuvânt urât. Ignorați compromisul. Mergeți până la capăt. Scrieți cu tupeu, scrieți în forță. Bineînțeles că vă așteaptă un drum greu, dar, ascultați-mă, merită pe deplin să-l străbateți.

Toate cele bune!

STEVEN ERIKSON

Victoria, British Columbia
Decembrie 2007

Dramatis Personae

Imperiul Malazan

Trupa lui Un-Braţ

Tattersail, Vrăjitoare, Armata a II-a, Ghicitoare în Cărţile Dragonilor

Hairlock (Şuviţă), Mag, Armata a II-a, rival sângeros al lui Tayschrenn

Calot, Mag, Armata a II-a, iubitul lui Tattersail

Toc-cel-Tânăr, Spion, Armata a II-a, Agent al Ghearei, rănit grav în Asediul de la Pale

Arzătorii de Poduri

Whiskeyjack (Gaiţă), Sergent, Detaşamentul al IX-lea, fost comandant al Armatei a II-a

Kalam, Caporal, Detaşamentul al IX-lea, fost membru al Ghearei din Şapte Oraşe

Ben-cel-Iute, Detaşamentul al IX-lea, Mag din Şapte Oraşe

Sorry (Regret), Detaşamentul al IX-lea, ucigaş deghizat în femeie

Hedge (Gard viu), Detaşamentul al IX-lea, genist

Fiddler (Scripcar), Detaşamentul al IX-lea, genist

Trotts (Trăpaş), Detaşamentul al IX-lea, războinic din rasa Barghast

Mallet (Ciocan de lemn), Detașamentul al IX-lea, vraciul grupei

Antsy (Neliniștitul), Sergent, Detașamentul al VII-lea

Picker, detașamentul al VII-lea

Comandamentul Imperial

Ganoes Stabro Paran, Ofițer de viță nobilă din Imperiul Malazan

Dujek Un-Braț, Mare Căpetenie în armata malazană, campania Genabackis

Tayschrenn, Mare Mag al Împărătesei

Bellurdan, Mare Mag al Împărătesei

Nightchill (Răcoarea nopții), Mare Vrăjitoare a Împărătesei

A'Karonys, Mare Mag al Împărătesei

Lorn, adjuncta Împărătesei

Topper, Comandantul Ghearei

Împărăteasa Laseen, Conducătoarea Imperiului Malazan

Casa Paran (Unta)

Tavore, sora lui Ganoes (copilul mijlociu)

Felisin, sora cea mai mică a lui Ganoes

Gamet, paznicul casei și veteran

Pe vremea împăratului

Împăratul Kellanved, întemeietorul Imperiului, asasinat de Laseen

Dansatorul, sfetnicul principal al Împăratului, asasinat de Laseen

Surly (Morocănoasa), vechiul nume al lui Laseen când era la comanda Ghearei

Dassem Ultor, Prima Sabie a Imperiului, ucis lângă Y'ghatan, Șapte Orașe

Toc-cel-Bătrân, dispărut când Laseen a epurat Vechea Gardă

În Darujhistan

Obișnuiţii hanului Phoenix

Kruppe, bărbat de o falsă modestie

Crokus Mână-Tânără, hoț tânăr

Rallick Nom, asasin din Ghildă

Murillio, curtean

Coll, un bețivan

Meese, clientă obișnuită

Irilta, clientă obișnuită

Scurve, barman

Sulty, femeie care servește la mese

Chert, huligan ghinionist

Cabala T'orrud

Baruk, Mare Alchimist

Derudan, Vrăjitoare din Tennes

Mammot, Mare Preot D'riss și savant eminent, unchiul lui Crokus

Travale, soldat pios al Cabalei

Tholis, Mare Mag

Parald, Mare Mag

Consiliul

Turban Orr, consilier influent și iubitul lui Simtal

Lim, aliat al lui Turban Orr
Simtal, stăpâna Domeniului Simtal
Estraysian D'Arle, rival al lui Turban Orr
Challice D'Arle, fiica lui Estraysian D'Arle

Ghilda Asasinilor

Vorcan, Stăpâna Ghildei (cunoscută și sub numele de Maestra Asasinilor)
Ocelot, Șeful clanului lui Rallick Nom
Talo Krafar, Asasin din clanul Jurrig Denatte
Krute din Talient, Agent al Ghildei

Tot în oraș

Țiparul, despre care circulă zvonuri că ar fi mare spion
Spărgătorul de Cercuri, Agent al Țiparului
Vildrom, Membru al gărzii orașului
Stillis, Căpitan al gărzii, Domeniul Simtal

Alte personaje

Tiste Andii

Anomander Rake, Lordul Seminței Lunii, Fiul Întunericului, Cavaler al Întunericului
Serrat, Adjuncta lui Rake
Korlat, femeie, Vânător de noapte, rudă de sânge cu Serrat
Orfantal, Vânător de noapte
Horult, Vânător de noapte

T'lan Imass

Logros, Comandant al clanurilor T'lan Imass aflate în slujba Imperiului Malazan

Onos T'oolan, Războinic fără clan

Pran Chole, Ghicitor în oase (Șaman) din clanurile T'lan Imass aflate sub comanda lui Kron

Kig Aven, Șef de clan

Alții

Zgripțuroaica, Corb Uriaș și slujitoare a lui Anomander Rake

Silanah, eleintă (rasă de dragoni străveche și puternică), însoțitoare a lui Anomander Rake

Raest, Tiran Jaghut

K'rul, Zeu Străvechi, Făuritorul de Drumuri

Caladan Brood, Lordul Războiului, înfruntând armatele malazane în Campania de Nord

Kallor, Adjunctul la comandă al lui Brood

Prințul K'azz D'Avore, Comandantul Gărzii Purpurii

Jorrick Lance-Ascuțită, Ofițer din Garda Purpurie

Cowl, Mare Mag din Garda Purpurie

Blues, Caporal, Detașamentul al VI-lea din Garda Purpurie

Fingers (Degete), Detașamentul al VI-lea din Garda Purpurie

Baran, Copoi al Umbrei

Blind, Copoi al Umbrei

Gear, Copoi al Umbrei

Rood, Copoi al Umbrei

Shan, Copoi al Umbrei

Doan, Copoi al Umbrei

Ganrod, Copoi al Umbrei

Shadowthrone (Tronul Umbrei) /**Ammanas**, Conducătorul Coridorului Umbrei

Rope (Funie) /**Cotillion**, companion al Tronului Umbrei și Protectorul Asasinilor

Icarium, constructorul Roții Veacurilor din Darujhistan

Mappo, însoțitorul lui Icarium

Clarvăzătorul, tiran profet, conducătorul Imperiului Pannion Domin

Acum, că s-a răcit cenușa, deschidem cartea străveche. Aceste pagini unsuroase ne spun, în cuvinte lipsite de căldură, povestea Celor Prăbușiți, a unui imperiu dezbinat. Vatra s-a răcit, sclipirea și scânteia vieții ei nu sunt decât niște amintiri pentru ochii a căror lumină se stinge – pe unde-mi rătăcește mintea, pe unde mă duc gândurile când deschid Cartea celor Prăbușiți și inspir adânc mirosul trecutului? Ascultați, așadar, vorbele purtate de răsuflarea mea. Acestea sunt povești despre noi toți, aceleași mereu și mereu. Suntem o repetare a istoriei, și nimic mai mult, căci fără de sfârșit e totul.

A murit Împăratul!
Odată cu el, și mâna-i dreaptă – acum e rece și zace retezată!
Dar luați seama la umbrele acestea muribunde,
Îngemănate și alunecând, însângerate și înfrânte,
În jos, departe de privirea muritorilor…
Sceptrul și-a pierdut puterea,
Lumina s-a furișat din candelabrele poleite,
Din vatra bătută-n nestemate,
șapte ani a sângerat căldura asta…

A murit Împăratul.
Odată cu el, și tovarășa-i neprețuită, funia tăiată.
Dar luați seama la întoarcerea aceasta promițătoare –
întunericul risipit, giulgiul zdrențuit –
îmbrățișând copiii în lumina istovită a Imperiului.
Ascultați cum se aude iarăși bocetul funebru,
Înainte de apusul soarelui, ziua aceasta se va revărsa, roșie,
pe pământul răscolit, iar în ochi de obsidian
de șapte ori va luci răzbunarea…

Chemare către Umbră (I.i. 1–18)
Felisin (n. 1146)

Prolog

Anul 1154 al Somnului zeiței Burn
Anul 96 al Imperiului Malazan
Ultimul an de domnie a Împăratului Kellanved

Petele de rugină desenau mări sângerii pe suprafața neagră, ciuruită a Morii de vânt a lui Mock. Veche de un secol, stătea ghemuită pe vârful unei sulițe vechi care fusese bătută în cuie pe coama exterioară a zidului cetății. Monstruoasă și diformă, fusese modelată cu ciocanul la rece sub forma unui demon înaripat, cu dinții dezveliți într-un rânjet răutăcios, și protesta scârțâind ori de câte ori o trăgeau și-o împingeau palele de vânt.

Băteau vânturi din toate părțile în ziua în care fuioarele de fum se ridicau deasupra Cartierului Șoarecelui din orașul Malaz. Tăcerea moriștii de vânt anunța domolirea bruscă a brizei mării care urca anevoie peste zidurile colțuroase ale Cetății lui Mock, apoi se trezea din nou la viață, când răsuflarea fierbinte, numai scântei și fum, a cartierului se răspândea în tot orașul, măturând până și vârful promontoriului.

Ganoes Stabro Paran, din Casa Paran, stătea pe vârfuri, privind peste merlon. În spatele lui se înălța Cetatea lui Mock, cândva capitala Imperiului, redevenită, după cucerirea teritoriului, simpla proprietate a unei căpetenii. În stânga lui se înălțau sulița și trofeul ei năbădăios.

Ganoes cunoștea prea bine fortificația străveche care domina orașul ca să-i mai trezească interesul. O vizita a treia oară în tot atâția ani; îi explorase demult curtea cu dale grele, Vechiul Turn – devenit grajd în al cărui ultim nivel trăiau porumbei, rândunele și lilieci – și citadela în care tatăl lui se tocmea și acum cu oficialii portului pentru zeciuiala din exporturile insulei. Bineînțeles, în ultimă instanță, mare parte din

ea era inaccesibilă chiar și pentru fiul unei case nobile, pentru că tocmai în citadelă își avea reședința căpetenia și chiar în camerele ei se puneau la cale treburile Imperiului privitoare la insulă.

Luându-și ochii de la Cetatea lui Mock din spatele lui, Ganoes își îndreptă atenția spre orașul dărăpănat de dedesubt și revoltele care zguduiau cartierul lui cel mai sărac. Cetatea lui Mock se afla pe o faleză. La porțiunea cea mai înaltă din vârf se ajungea urcând un șir de trepte șerpuitoare, cioplite în peretele de calcar al falezei. Distanța până la orașul de jos era de optzeci de deschideri de braț sau chiar mai mare, iar zidul ros al cetății măsura încă șase. Cartierul Șoarecelui se afla la marginea dinspre continent a orașului, o întindere neregulată de cocioabe și straturi peste straturi de buruieni crescute în voie, despărțite în două de râul plin de aluviuni care se târa spre port. Cum aproape întregul oraș Malaz se întindea între locul unde stătea Ganoes și zona în care se desfășurau revoltele, în afara coloanelor de fum negru, tot mai gros, îi era greu să distingă prea multe.

Era miezul zilei, dar fulgerele și tunetele magilor făceau ca aerul să pară întunecat și apăsător.

De-a lungul zidului de lângă el apăru un soldat zdrăngănind din armură. Bărbatul își propti brațele îmbrăcate în metal greu de parapetul crenelat, zgâriind piatra cu teaca sabiei lungi.

– Te bucuri că ai sânge pur, nu-i așa? întrebă el, privind cu ochi cenușii orașul fumegând de dedesubt.

Băiatul îl studie pe soldat. Cunoștea deja uniformele tuturor regimentelor Armatei Imperiale, iar bărbatul de lângă el era comandant în Armata a III-a – una de elită, dintre cele care aparțineau Împăratului. Pe mantia lui cenușie, prinsă pe umeri, zări o broșă de argint: un pod de piatră cuprins de văpăi rubinii. Era un *Arzător de Poduri*.

Soldații de rang înalt și oficialitățile imperiale treceau mereu prin Cetatea lui Mock. Insula Malaz rămânea un port vital de escală, mai ales acum, când tocmai începuseră războaiele la miazăzi de Korel.

Ganoes întâlnise foarte mulți dintre ei acolo, dar și în capitala Unta.

– Așadar, e-adevărat? întrebă Ganoes cu îndrăzneală.

– Ce să fie adevărat?

– Prima Sabie a Imperiului. Dassem Ultor. Noi am primit vestea în capitală, înainte de-a pleca. E mort. E-adevărat? A murit Dassem?

Bărbatul păru să aibă o tresărire, dar nu-și dezlipi ochii de la Cartierul Șoarecelui.

– Așa-i în război, rosti el în barbă, de parcă n-ar fi trebuit să-l mai audă nimeni.

– Ești cu a III-a. Am crezut că a III-a era cu el, în Șapte Orașe. La Y'Ghatan…

– Pe răsuflarea lui Hood [2], încă i se caută cadavrul în dărâmăturile fierbinți ale orașului ăluia blestemat, iar tu, fiu de negustor la mii de leghe depărtare de Șapte Orașe, ai și auzit vestea pe care numai puțini ar fi trebuit s-o afle. Soldatul tot nu se întoarse către el. Nu știu cum ai făcut, dar ascultă ce-ți spun: ține pentru tine ce-ai aflat.

Ganoes ridică din umeri.

– Se zice că a trădat un zeu.

Bărbatul se întoarse, în sfârșit, cu fața la el. Chipul îi era brăzdat de cicatrice, iar o urmă ca de arsură îi marca maxilarul și obrazul stâng. În ciuda semnelor, părea tânăr pentru un comandant.

– Învață lecția, fiule.

– Care lecție?

– Fiecare hotărâre pe care o iei poate schimba lumea. Viața cea mai frumoasă e cea neluată în seamă de zei. Dacă vrei să trăiești liber, băiete, fă-o cu fereală.

– Vreau să fiu soldat. Erou.

– O să-ți treacă.

Morișca de vânt a lui Mock scârțâi când o pală de vânt dinspre port împrăștie fumul cenușiu. Ganoes simți miros de pește stricat și duhoarea oamenilor de pe coastă.

Alt Arzător de Poduri, cu o scripcă spartă și arsă prinsă la spate cu o curea, se apropie de comandant.

Era voinic și mai tânăr – cu doar câțiva ani mai mare decât Ganoes, care avea doisprezece ani. Pe față și pe podul palmelor avea pete ciudate de vărsat, iar armura lui era un amestec de straie străine îmbrăcate peste uniforma jerpelită și murdară. O sabie scurtă îi atârna la șold, într-o teacă de lemn crăpată. Cu o dezinvoltură care arăta că se cunosc de mult timp, se rezemă de merlon, lângă celălalt bărbat.

– Nu miroase-a bine când intră-n panică vrăjitorii, rosti nou-venitul. Au scăpat hățurile din mână acolo jos. Nici nu-i nevoie de o întreagă unitate de magi ca să alungi câteva vrăjitoare-ceară.

Comandantul oftă.

– Mi-am zis să așteptăm să vedem dacă se pot înfrâna singuri.

Soldatul scoase un mormăit.

– Sunt cu toții noi, neîncercați. S-ar putea alege cu cicatrice pe viață. Pe lângă asta, adăugă el, destui dintre cei de-acolo, de jos, ascultă de ordinele altcuiva.

– O bănuială, nimic mai mult.

– Dovada e chiar acolo, spuse celălalt. În Cartierul Șoarecelui.

– Poate.

– Ești prea protector, constată bărbatul. Surly spune că asta e cea mai mare slăbiciune a ta.

– Împăratul trebuie să-și facă griji din pricina lui Surly, nu eu.

Se auzi un alt mormăit.

– Poate că toți va trebui să ne facem griji, nu peste multă vreme.

Comandantul tăcu, răsucindu-se încet, ca să-și studieze tovarășul. Acesta ridică din umeri.

– E doar o presupunere. Și-a luat un nume nou, știi? Laseen.

– Laseen?

– Un cuvânt napan. Înseamnă…

– Știu ce înseamnă.

– Sper că știe și Împăratul.

– Înseamnă Stăpâna Tronului, rosti Ganoes.

Cei doi se uitară în jos la el.

Vântul își schimbă din nou direcția, făcând demonul de fier să geamă în sulița lui. Un miros de piatră rece veni chiar din cetate.

– Tutorele meu e napan, explică Ganoes.

O voce nouă, de femeie, se auzi în spatele lor, poruncitoare și distantă:

– Comandante!

Cei doi soldați se întoarseră, dar fără a se grăbi. Comandantul se adresă camaradului său:

– Compania cea nouă are nevoie de ajutor. Trimite-l pe Dujek cu un regiment și adu câțiva geniști să stingă focurile – nu se face să lăsăm tot orașul pradă focului.

Soldatul încuviință în tăcere și se îndepărtă cu pași apăsați, fără a catadicsi să arunce vreo privire spre femeie.

Aceasta stătea împreună cu două gărzi de corp la intrarea în turnul pătrat al citadelei. Pielea ei de un albastru întunecat îi trăda originea napană, dar altfel avea un aspect obișnuit, îmbrăcată într-o robă cenușie, albită de sare, cu părul de un cafeniu spălăcit, tuns scurt, soldățește, și trăsături discrete, comune. Însă gărzile fură cele care-l făcură pe Ganoes să se înfioare. O încadrau: înalte, cu veșminte negre, mâinile vârâte în mâneci, glugi ascunzându-le fața. Ganoes nu mai văzuse până atunci o Gheară, dar instinctul îi spuse că erau acoliți ai cultului. Ceea ce însemna că femeia era…

– Mizeria asta tu ai făcut-o, Surly, zise comandantul. Se pare însă că eu va trebui să fac ordine.

Glasul neînfricat – aproape disprețuitor – al soldatului îl șocă pe Ganoes. Surly întemeiase Gheara, transformând-o într-o forță cu care doar Împăratul putea rivaliza.

– Nu mă mai numesc așa, comandante.

Bărbatul făcu o grimasă.

– Am auzit. Probabil că te simți încrezătoare în absența Împăratului. Nu e singurul care-și amintește că erai o simplă servitoare din Cartierul Vechi.

Bănuiesc că ai uitat de mult ce înseamnă recunoștința.

Chiar dacă vorbele bărbatului fuseseră probabil usturătoare, expresia ei nu se schimbă.

– Ordinul a fost clar. Se pare că ofițerii tăi cei noi nu sunt în stare să facă față îndatoririlor.

– Lucrurile au scăpat de sub control, spuse comandantul. N-au experiență…

– Asta nu e treaba mea, se rățoi femeia. Și nici foarte dezamăgită nu sunt. Pierderea controlului e o lecție în sine pentru cei care ni se opun.

– Ni se opun? Câteva vrăjitoare neînsemnate care-și vând amărâtele lor de talente… cu ce scop sinistru? Acela de a găsi bancurile de coraval printre grupurile de viețuitoare din apa golfului? Pe răsuflarea lui Hood, femeie, vrăjitoarele nu-s o amenințare pentru Imperiu.

– N-au fost pedepsite. Îndrăznesc să încalce legile cele noi.

– Legile *tale,* Surly. Nu vor avea niciun rezultat, iar, când se va întoarce, Împăratul va anula interdicția vrăjitoriei, poți fi convinsă de asta.

Femeia zâmbi rece.

– Te vei bucura să afli că turnul a semnalizat apropierea navelor de transport pentru noii tăi recruți. N-o să-ți ducem dorul nici ție, nici soldaților tăi agitați și nesupuși, comandante.

Fără să mai spună o vorbă și fără să arunce măcar o privire băiatului de lângă comandant, se răsuci și, încadrată de gărzile ei tăcute, se întoarse în citadelă.

Ganoes și comandantul își îndreptară din nou atenția spre revoltele din Cartierul Șoarecelui. Se vedeau flăcări înălțându-se prin fum.

– Într-o zi, o să fiu și eu soldat, spuse Ganoes.

Bărbatul mormăi.

– Numai dacă dai greș în toate celelalte, fiule. A pune mâna pe sabie e ultimul lucru pe care îl fac oamenii disperați. Ia seama la vorbele mele și găsește-ți un vis mai demn de-a fi împlinit.

Ganoes se încruntă.

– Nu semeni cu ceilalți soldați cu care am discutat. Îmi vorbești de parcă ai fi tata.

– Dar nu sunt tatăl tău, mârâi bărbatul.

– Lumea, rosti Ganoes, nu are nevoie de încă un negustor de vinuri.

Ochii comandantului se îngustară, devenind cercetători. Deschise gura ca să dea replica evidentă, apoi se răzgândi.

Mulțumit de sine, Ganoes Paran privi înapoi, la cartierul în flăcări. *Până și un băiat poate să-și apere părerile, comandante*.

Morișca de vânt a lui Mock porni să se învârtă iarăși. Un fum fierbinte se rostogoli peste zid, înghițindu-i. Duhnea a haine pârjolite, vopsea și piatră arse. Acum se simțea și un miros dulceag.

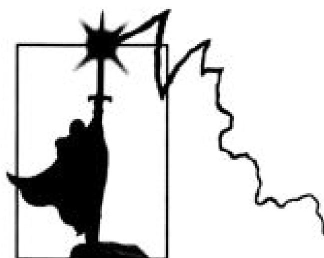
– A luat foc un abator, spuse Ganoes. Porci.

Comandantul se strâmbă. După un timp, oftă și se lipi cu spatele de merlon.

– Cum zici tu, băiete, cum zici tu.

Cartea întâi

PALE

…În anul al optulea, Orașele Libere din Genabackis au încheiat contracte cu mai multe armate de mercenari, pentru a se opune înaintării Imperiului; printre acestea, s-au remarcat Garda Purpurie, sub comanda prințului K'azz D'Avore (vezi volumele III și V), regimentele Tiste Andii ale Seminței Lunii, conduse de Caladan Brood, și altele.

Forțele Imperiului Malazan, comandate de Marea Căpetenie Dujek Un-Braț, erau alcătuite în anul acela din Armatele a II-a, a V-a și a VI-a, precum și din legiunile de Moranth.

Privind retrospectiv, se pot face două observații. Prima este aceea că alianța Moranth din anul 1156 a marcat o schimbare fundamentală în știința războiului pentru Imperiul Malazan, care avea să se dovedească eficientă pe termen scurt. A doua observație demnă de luat în seamă este că implicarea vrăjitorilor Tiste Andii din Sămânța Lunii a reprezentat începutul Anfiladei Vrăjitorești, cu consecințe devastatoare.

În anul 1163 al Somnului zeiței Burn, Asediul de la Pale s-a încheiat cu o bătălie vrăjitorească, deja legendară…

Campaniile Imperiale 1158–1194
Volumul IV, Genabackis
Imrygyn Tallobant (n. 1151)

Capitolul unu

Pietrele vechi de pe acest drum
au răsunat a fier
a potcoave-ntunecate și a tobe
acolo unde l-am văzut urcând
dinspre marea dintre dealurile scăldate în roșu
a sosit odată cu apusul, un băiat printre ecouri
între fii și frați adunați toți rânduri-rânduri
de stafii războinice a ajuns să treacă
pe lângă locul în care ședeam
pe ultima piatră de drum roasă de vreme la sfârșitul zilei –
pașii lui maiestuoși trădau tot ceea ce trebuia
să știu despre el pe acest drum de piatră –
băiatul merge mai departe
încă un soldat, încă o inimă fierbinte
care încă nu a devenit
fier rece.

Tânguirea Mamei
Autor anonim

Anul 1161 al Somnului zeiței Burn
Anul 103 al Imperiului Malazan
Al șaptelea an de domnie a Împărătesei Laseen

– Împunge și trage, spuse bătrâna, așa-i felu' Împărătesei, întocmai ca al zeilor. Se aplecă într-o parte și scuipă, apoi duse o pânză murdară la buzele stafidite. Trei bărbați și doi fii am trimis în războiul ăsta.

Ochii pescăriței sclipiră în timp ce urmărea coloana de soldați călare trecând ca tunetul pe lângă ea și ascultând absentă vorbele cotoroanței. Fata ajunse să respire în pasul acelor cai impunători. Simți că-i arde fața, însă roșeața ei nu avea nimic de-a face cu arșița. Ziua era pe sfârșite, soarele mânjea cu petice roșietice copacii din dreapta ei, iar marea, oftând, își trimitea briza rece să-i mângâie obrazul.

– Asta a fost pe vremea Împăratului, continuă cotoroanța, prăji-i-ar Hood sufletul nemernic pe-o frigare! Dar ia fii atentă, fetițo. Laseen se pricepe să împrăștie oase la fel de bine ca oricare altul. He-he, și-a-nceput cu-ale *lui,* nu-i așa, ia spune?

Pescărița încuviință ușor din cap. Așa cum se cuvenea din partea celor de origine umilă, așteptau pe marginea drumului, bătrâna încovoiată de un sac plin cu napi, iar fata ținând un coș greu pe cap. Când și când, baba își muta sacul de pe un umăr osos pe celălalt. Cum călăreții de pe drum le împingeau din față, iar în spatele lor se deschidea un șanț abrupt spre stâncile colțuroase, nu avea unde să lase jos sacul.

– Împrăștie cu oase, am zis. Oase de soți, oase de fii, oase de neveste și oase de fiice. Totuna-i pentru ea. Totuna-i pentru Imperiu. Bătrâna scuipă încă o dată. Trei soți și doi fii, zece monede pe an de fiecare. Cinci ori zece fac cincizeci. Cincizeci de

monede pentru un an de tovărășie cu frigul, fetițo. Când îi iarna friguroasă, tot așa și în pat.

Pescărița își șterse praful pe frunte. Ochii ei sclipitori țâșniră spre soldații care treceau prin dreptul ei. Tinerii din șeile înalte aveau figuri neclintite și se uitau drept înainte. Cele câteva femei care călăreau alături de ei stăteau țepene și parcă mai aprige în șa decât bărbații. Soarele, la apus, trimitea sclipiri roșietice care li se reflectau din coifuri, scurte fulgerări care-o înțepară pe fată în ochi și-i încețoșară văzul.

– Ești fiica pescarului, spuse bătrâna. Te-am mai văzut pe drum și jos, pe malul apei. Te-am văzut cu tatăl tău la piață. N-are un braț, nu-i așa? Mai multe oase pentru colecția ei, nu? Reteză aerul cu mâna, apoi făcu un gest de confirmare cu capul. Casa mea-i prima de pe drum. Cu banii primiți îmi cumpăr lumânări. Ard cinci în fiecare noapte, cinci lumânări care-i țin de urât bătrânei Rigga. E o casă istovită, plină de lucruri istovite, printre care și eu, fetițo. Ce-ai în coșul acela?

Pescărița își dădu cu greu seama că bătrâna îi pusese o întrebare. Își mută atenția de la soldați și-i zâmbi.

– Îmi cer iertare, spuse ea, caii fac mult zgomot.

Rigga vorbi mai tare:

– Te-am întrebat ce-ai în coș, fetițo.

– Sfoară. Cât pentru trei năvoade. Trebuie să împletim unul până mâine. Tati și l-a pierdut pe ultimul, i l-a smuls o creatură din adâncuri, cu pești cu tot. Cămătarul Ilgrand vrea banii pe care ni i-a împrumutat și trebuie să pescuim mâine. Cât mai mulți pești. Fata zâmbi din nou și-și mută din nou privirea spre soldați. Nu-i așa că-i minunat? murmură ea.

Rigga întinse brațul pe neașteptate și-o prinse pe fată de părul negru și des, trăgând-o cu putere.

Tânăra țipă. Coșul de pe cap se clătină, apoi îi alunecă pe umăr. Ea îl apucă disperată, dar era prea greu. Coșul lovi pământul și se desfăcu.

– Vaai! strigă fata, cu răsuflarea întretăiată, încercând să se lase în genunchi, dar Rigga o trase și-i răsuci capul.

– Ascultă la mine, fetițo! șuieră bătrâna în obrazul fetei, cu răsuflarea ei acră. Imperiul macină pământul ăsta de o sută de ani. Tu te-ai născut pe el. Eu, nu. Când eram de vârsta ta, Itko Kan era o țară. Ne fluturam steagul și era al nostru. Eram liberi, fetițo.

Fetei i se făcu rău de la respirația bătrânei. Strânse tare din pleoape.

– Ia seama la adevărul ăsta, copilă, altfel Mantia Minciunilor o să te orbească pentru totdeauna.

Glasul Riggăi deveni un bâzâit monoton, iar fata înțepeni brusc. *Rigga, Riggalai Clarvăzătoarea, vrăjitoarea-ceară care prindea sufletele în capcana lumânărilor și le ardea. Suflete devorate de flăcări* – vorbele bătrânei aveau tonul rece al profețiilor:

– Ia seama la adevărul ăsta. Eu sunt ultima care îți vorbește. Tu ești ultima care mă aude. Astfel suntem legate, tu și cu mine, dincolo de toți și de toate.

Degetele Riggăi strânseră mai tare părul fetei.

– Pe malul celălalt, Împărăteasa și-a înfipt cuțitul în pământul neatins. Sângele țâșnește acum în valuri și-o să te prindă cu totul, copilă, dacă nu ai grijă. O să te pomenești cu o sabie în mână și-un cal mândru și-o să fi trimisă peste mare. Dar o umbră o să-ți învăluie sufletul. Și-acum, ascultă! Îngroapă adânc secretul ăsta! Rigga te va ocroti pentru că suntem legate, tu și cu mine. Dar asta e tot ce pot să fac, pricepi? Uită-te la Lordul zămislit în Întuneric; a lui e mâna care te va elibera, deși el n-o să știe…

– Ce-i asta? tună un glas.

Rigga se răsuci cu fața la drum. Un călăreț însoțitor își încetinise armăsarul. Clarvăzătoarea dădu drumul părului fetei.

Pescărița făcu un pas clătinat înapoi. Călcă pe o piatră de pe marginea drumului și căzu. Când ridică ochii, călărețul plecase deja. Un altul îl urmă ropotind.

– Las-o pe frumoasa asta în pace, cotoroanțo! mârâi cel din urmă și, când trecu pe lângă ele, se aplecă în șa și-și roti brațul înmănușat.

Mănușa cu solzi de fier izbi cu zgomot capul Riggăi, făcând-o să se învârtească. Bătrâna se prăbuși.

Pescărița țipă când Rigga îi căzu grea în poală. O dâră de scuipat stacojiu o stropi pe față. Icnind, se trase înapoi pe pietriș, apoi o împinse pe bătrână cu picioarele. Se ridică în genunchi.

Ceva din profeția cotoroanței părea să se fi întipărit adânc în mintea fetei, greu ca o piatră și ascuns vederii. Își dădu seama că nu-și amintea niciun cuvânt din spusele Clarvăzătoarei. Se întinse și apucă șalul de lână al bătrânei. O întoarse cu grijă. Sângele îi acoperise fața pe jumătate și se scurgea încet pe după ureche. Îi năpădise și bărbia zbârcită și-i mânjise gura. Ochii holbați priveau fără să vadă.

Pescărița se trase înapoi cu răsuflarea întretăiată. Aruncă priviri disperate în jur. Coloana de soldați trecuse, lăsând în urmă doar praf și vibrația slabă a copitelor bubuitoare care se îndepărtau. Napii din sacul Riggăi se împrăștiaseră pe drum. Printre legumele zdrobite erau și cinci lumânări de seu. Fata reuși să inspire tremurat o gură de aer îmbâcsit de colb. Ștergându-și nasul, se uită la propriul coș.

– Ce mai contează lumânările, bolborosi ea cu voce groasă, stranie. S-au dus, nu-i așa? Nu-s decât niște oase împrăștiate. Nu mai contează.

Se târî spre colacii de sfoară care căzuseră din coșul rupt și, când vorbi din nou, îi reveni glasul tineresc:

– Ne trebuie sfoara. O să trudim toată noaptea ca să terminăm năvodul. Tati așteaptă. E chiar în prag, se uită pe drum după mine.

Se opri, scuturată de un fior. Soarele aproape că dispăruse. O răcoare neobișnuită pentru anotimpul acela se revărsa din umbre și curgea ca apa de-a latul drumului.

– Uite că vine, rosti fata ușor răgușit, cu o voce care nu era a ei.

O mână ascunsă într-o mănușă moale i se așeză pe umăr. Fata se lăsă jos, ghemuindu-se.

– Nu te speria, auzi un glas de bărbat. S-a terminat. Nu mai poți face nimic pentru ea.

Pescărița ridică ochii. Cu fața ascunsă de umbra unei glugi, un bărbat în veșmânt negru se aplecă deasupra ei.

– Dar a lovit-o, protestă ea, cu voce de copil. Și avem de legat năvoade, tata și cu mine…

– Hai să te ridicăm în picioare, spuse necunoscutul, prinzând-o de subsuori cu degetele sale lungi.

Bărbatul se îndreptă de spate și o săltă fără efort. Picioarele ei încălțate cu sandale se bălăbăniră în aer și abia după aceea atinseră pământul.

Apoi văzu un al doilea bărbat, mai scund, îmbrăcat tot în negru. Stătea pe drum, cu spatele la ei, privind în direcția în care plecaseră soldații. Vorbi cu glas subțire, ca șuieratul trestiei în vânt.

– N-a dus cine știe ce viață, rosti el, fără să se întoarcă spre ea. Un talent mărunt, de mult secat de Har. Poate că i-ar mai fi mers o dată, dar acum nu mai avem cum să aflăm, nu?

Pescărița se împiedică de sacul Riggăi și luă o lumânare. Se îndreptă de spate și, cu privirea brusc aspriță, scuipă pe drum.

Bărbatul mai scund întoarse brusc capul spre ea. Sub gluga lui parcă n-ar fi jucat decât umbrele.

Fata făcu un pas înapoi.

– A dus o viață frumoasă, murmură ea. A avut lumânările astea, vedeți? Cinci la număr. Cinci pentru…

– Necromanție, i-o reteză bărbatul mai scund.

Cel înalt, rămas lângă fată, spuse calm:

– Le văd, copila mea. Știu ce înseamnă.

Celălalt pufni.

– Vrăjitoarea adăpostea cinci suflete firave, slabe. Nimic impresionant. Își lăsă capul într-o parte. Le aud. O cheamă.

Fetei i se umplură ochii de lacrimi. O durere mută se născu din piatra aceea neagră din mintea ei.

Își șterse obrajii.

– De unde ați apărut? îi întrebă ea brusc. Noi nu v-am văzut pe drum.

Bărbatul de lângă ea se întoarse pe jumătate spre cărarea cu pietriș.

– De pe partea cealaltă, răspunse el cu glas îndulcit de un zâmbet. Așteptam și noi, ca tine.

Celălalt chicoti.

– Da, da, chiar de pe partea cealaltă.

Se întoarse din nou cu fața spre drum și ridică brațele.

Fata trase scurt aer în piept. Se făcu întuneric. Preț de o clipă, un sunet puternic și ascuțit spintecă pentru o clipă văzduhul, apoi întunericul se risipi, iar fata făcu ochii mari.

Șapte copoi uriași stăteau acum în jurul bărbatului de pe drum. Ochii le sclipeau galbeni și toți priveau în aceeași direcție ca el.

Fata îl auzi șuierând:

– De-abia așteptați, nu? Atunci, porniți!

Dulăii țâșniră fără zgomot de-a lungul drumului Stăpânul lor se răsuci și se adresă celuilalt bărbat:

– Ceva care să-i chinuiască mintea lui Laseen, zise el, apoi mai scoase un chicotit.

– Chiar trebuie să complici lucrurile? îl întrebă celălalt, obosit.

Cel scund se crispă.

– Îi văd pe cei din coloană. Lăsă capul pe-o parte. Dinspre drum se auzi nechezat de cai speriați. Oftă. Ai luat vreo hotărâre, Cotillion?

Cel întrebat mormăi amuzat:

– Dacă mi-ai folosit numele, Ammanas, înseamnă că ai hotărât în locul meu. Acum nu mai putem s-o lăsăm aici, nu?

– Bineînțeles că putem, prietene. Dar fără suflare.

Cotillion coborî ochii spre fată.

– Nu, rosti el încet, o să se descurce.

Pescărița își mușcă buzele. Tot strângând lumânarea bătrânei în mână, mai făcu un pas în spate, aruncând priviri speriate de la unul la altul.

– Păcat, spuse Ammanas.

Cotillion păru să dea din cap, apoi își drese vocea și rosti:

– Va dura ceva timp.

O umbră de veselie se ghici în replica lui Ammanas:

– Dar avem timp? Adevărata răzbunare cere să pândești victima cu multă răbdare și atenție. Ai uitat cât ne-a făcut să suferim mai demult? Laseen e deja cu spatele la zid. S-ar putea prăbuși fără să intervenim. Ce satisfacție am mai avea atunci?

Cotillion răspunse pe un ton distant și sec:

– Întotdeauna ai subestimat-o pe Împărăteasă. De-asta am ajuns unde-am ajuns… Nu. Arătă spre pescăriță. Vom avea nevoie de ea. Laseen a stârnit mânia Seminției Lunii, iar asta înseamnă că a tulburat un viespar cum altul nu a mai existat vreodată. Nici că se putea un moment mai potrivit.

Peste nechezatul cailor răsunară, mai îndepărtate, țipete de bărbați și femei – un zgomot care străpunse inima fetei. Aruncă iute ochii la trupul nemișcat al Riggăi de pe drum, apoi la Ammanas, care venea acum spre ea. Vru să fugă, dar picioarele începură să-i tremure nevolnic. El se apropie și păru s-o cerceteze din priviri, deși umbrele de sub gluga lui rămâneau de nepătruns.

– Pescăriță? o întrebă cu glas blajin.

Fata încuviință în tăcere.

– Ai și un nume?

– Destul! mârâi Cotillion. Nu-i un șoarece sub laba ta, Ammanas. În afară de asta, eu am ales-o și tot eu o să-i dau și-un nume.

Bărbatul se retrase.

– Păcat, repetă el.

Fata ridică brațele a implorare.

– Vă rog, i se adresă lui Cotillion cu glas rugător, n-am făcut nimic rău! Tatăl meu e-un om sărman, dar o să vă plătească atât cât poate. Are nevoie de mine și de sfoară – mă așteaptă chiar acum! Simți că se udă între picioare și se ghemui

imediat la pământ. N-am făcut nimic! Copleșită de rușine, își duse mâinile în poală. Vă rog!

– N-am de ales, copila mea, rosti Cotillion. La urma urmei, ne-ai aflat numele.

– Nu le-am mai auzit până acum! protestă ea.

Bărbatul oftă.

– La câte se întâmplă pe drum chiar în clipa asta, vei fi sigur luată la întrebări. N-o să fie deloc plăcut. Sunt și unii care ne știu numele.

– Vezi tu, fetițo, interveni Ammanas, reprimându-și un chicotit, noi n-ar trebui să fim pe-aici. Există nume și *nume*. Se răsuci spre Cotillion și zise cu glas glacial: Trebuie să ne ocupăm de tatăl ei. Copoii mei?

– Nu, refuză Cotillion. Îl lăsăm în viață.

– Atunci, cum?

– Bănuiesc că lăcomia va fi destul de mare, odată ce trecutul e uitat. Sunt convins că știi exact vraja potrivită, nu-i așa? adăugă cu sarcasm.

Ammanas chicoti.

– Ferește-te de umbrele care-ți fac daruri.

Cotillion se uită din nou la fată. Își ridică brațele în lateral. Umbrele care-i ascunseseră trăsăturile pluteau acum în jurul trupului său.

Ammanas vorbi, iar fetei i se păru că glasul lui vine de la mare distanță:

– E perfectă. Împărăteasa n-ar descoperi-o niciodată, nici măcar n-ar ghici unde e. Ridică vocea. Nu-i chiar atât de rău să fii pionul unui zeu, fetițo.

– Împunge și trage, rosti fata repede.

Cotillion ezită la remarca ei bizară, apoi ridică din umeri. Umbrele stârniră vârtejuri și o învăluiră pe fată. La atingerea lor rece, mintea ei se pierdu în întuneric. Ultima senzație, și aceea trecătoare, pe care o trăi era că lumânarea ținută în mâna dreaptă strânsă pumn se înmoaie și se umflă, începând să i se scurgă printre degetele încleștate.

Căpitanul se foi în șa și aruncă o privire femeii care călărea lângă el.

– Am închis drumul la ambele capete, adjunctă. Am îndreptat traficul local spre uscat. Până acum, nu a scăpat nicio vorbă.

Își șterse sudoarea de pe frunte și tresări. Boneta de lână fierbinte de sub coif îi rosese fruntea până la sânge.

– S-a întâmplat ceva, căpitane?

El clătină din cap, mulțumindu-se să scruteze drumul printre gene.

– Coiful mi-e acum mare. Ultima oară când l-am purtat aveam mai mult păr.

Adjuncta Împărătesei nu mai spuse nimic.

Sub soarele de la miezul dimineții, suprafața albă și prăfuită a drumului devenise aproape orbitoare. Căpitanul simțea cum îi curge transpirația pe corp, iar metalul coifului terminat în coadă de homar îi tot pișca părul de la ceafă. Îl dureau deja șalele. Trecuseră ani buni de când călărise ultima oară și îi era greu să se obișnuiască din nou cu legănarea în șa. La fiecare tresăltare a calului simțea că vertebrele i se freacă una de alta, scrâșnind.

Se scursese multă vreme de când nu mai tresărise auzind titlul unei persoane. Dar persoana aceea era Adjuncta Împărătesei, slujitoarea personală a lui Laseen, o unealtă a puterii imperiale. Ultimul lucru pe care îl dorea căpitanul era să-și trădeze suferințele în fața acestei femei tinere și periculoase.

Drumul își începea urcușul lung și șerpuitor. Din stânga venea răsuflarea sărată a vântului șuierând prin copacii proaspăt înmuguriți, mărginind partea aceea a drumului. Pe la jumătatea după-amiezii, vântul avea să sufle fierbinte ca un cuptor de brutar, purtând cu el duhoarea terenului noroios. Iar căldura soarelui avea să mai aducă ceva cu ea. Căpitanul spera să se întoarcă la Kan până atunci.

Încercă să nu se gândească la destinația lor. Era mai bine să lase asta în seama adjunctei. În anii cât slujise Imperiul, văzuse destule ca să-și dea seama când era cazul să țină totul pentru sine. Acum era un asemenea moment.

Adjuncta întrebă:

– Ești staționat aici de multă vreme, căpitane? întrebă adjuncta.

– Da, mormăi el.

Femeia așteptă puțin, apoi întrebă din nou:

– De câtă vreme?

Răspunsul veni după o ezitare:

– De treisprezece ani, adjunctă.

– Înseamnă că ai luptat de partea Împăratului.

– Da.

– Și ai supraviețuit epurării.

Căpitanul întoarse iute ochii spre ea. Chiar dacă îi simți privirea, femeia nu lăsă să se înțeleagă asta. Rămase cu ochii spre drum; se clătina ușor în șa, sabia lungă din teacă i se ridica până sub brațul stâng, pregătită pentru o luptă călare. Ori era tunsă scurt, ori își prinsese părul sub coif. Avea o siluetă foarte mlădioasă, își zise căpitanul.

– Ai terminat? îl întrebă ea. Voiam să știu despre epurările poruncite de Împărăteasa Laseen după moartea prematură a predecesorului ei.

Căpitanul scrâșni din dinți și-și plecă bărbia ca să ridice cureaua coifului – nu avusese timp să se bărbierească, iar catarama îl rodea.

– Nu au fost uciși toți, adjunctă. Oamenii din Itko Kan nu se înfurie prea repede. La noi n-au avut loc revolte și execuții în masă, ca în alte părți ale Imperiului. Pur și simplu am stat și-am așteptat.

– Din câte înțeleg eu, rosti adjuncta, zâmbind ușor, nu ești de origine nobilă, căpitane.

Bărbatul își drese glasul.

– Dacă aș fi fost de origine nobilă, n-aș fi supraviețuit, nici măcar aici, în Itko Kan. Amândoi știm asta. Împărăteasa a dat ordine clare, nici caraghioșii aceia de kanezi nu au îndrăznit să i se opună. Se încruntă. Nu, adjunctă, eu am avansat din rang în rang.

– Și ultima ta misiune?

– În Câmpia Wickan.

Călăriră în liniște o vreme, trecând pe lângă câte un soldat postat de pază de-a lungul drumului. În stânga lor, copacii făceau loc ierbii-negre, iar dincolo

de toate acestea, marea se întindea înspumată cât vedeai cu ochii. Adjuncta rosti:

– În zona aceasta, pe care ai închis-o… Câte gărzi ai trimis în patrulare?

– O mie o sută, răspunse căpitanul.

Auzindu-i vorbele, adjuncta întoarse capul spre el, înăsprindu-și trăsăturile pe sub marginea coifului. Căpitanul îi studie expresia.

– Măcelul începe la jumătate de leghe de la mare, adjunctă, și ține cale de un sfert de leghe spre uscat.

Femeia nu spuse nimic.

Se apropiau de culme. Acolo se strânseseră douăzeci de soldați, iar alții așteptau răsfirați de-a lungul pantei. Toți se întoarseră să-i urmărească din priviri.

– Pregătiți-vă, adjunctă.

Femeia cercetă fețele celor aliniați pe marginea drumului. Știa că sunt femei și bărbați căliți în lupte, veterani ai asediului de la Li Heng și ai Războaielor din Câmpia nordică Wickan. Dar în adâncul ochilor acestora fusese săpat adânc ceva care-i făcuse să fie simțitori și vulnerabili. Se uitau la ea cuprinși de o dorință mistuitoare care o tulbura, ca și cum ar fi așteptat cu aviditate răspunsuri. În momentele cât trecu prin dreptul lor își reprimă impulsul de a li se adresa, de a le aduce o mângâiere prin vorbe, atât cât era posibil. Nu era înzestrată cu un asemenea dar. Prin asta semăna mult cu Împărăteasa.

De după vârful pantei răzbăteau țipete de pescăruși și croncănit de ciori, sunete care se transformară într-un vacarm asurzitor când ajunseră pe culme. Ignorându-i pe soldații de pe ambele părți, adjuncta își mână calul înainte. Căpitanul o urmă. Ajunseră în vârf și priviră în jos. Drumul cobora cam o cincime de leghe, pentru a urca apoi spre un promontoriu.

Mii de pescăruși și ciori acopereau pământul, răspândindu-se dincolo de șanțuri și printre tufele scunde și aspre de iarbă-neagră și grozamă. Sub marea aceea agitată de alb și negru, pământul avea o

culoare roșie uniformă. Pe ici, pe colo, se iveau spinări de cai având coastele dezgolite, iar printre păsările țipătoare se ghiceau sclipiri metalice.

Căpitanul ridică brațul și-și desfăcu bareta coifului. Îl scoase încet de pe cap, apoi îl așeză pe oblâncul șeii.

– Adjunctă…

– Mă cheamă Lorn, spuse femeia încet.

– O sută șaptezeci și cinci de bărbați și femei. Două sute zece cai. Al Nouăsprezecelea Regimentul al XIX-lea al Armatei a VIII-a de Cavalerie din Itko Kan. Căpitanului îi pieri glasul. O privi pe Lorn. Morți cu toții, adăugă el.

Simțind un curent de aer ascendent, calul lui sări în lături. Căpitanul smuci cu putere frâul și animalul se liniști; avea însă nările dilatate, urechile lăsate pe spate, iar mușchii îi tremurau sub greutatea călărețului. Armăsarul adjunctei nici nu se clinti.

– Toți aveau săbiile în mâini. Pregătiți să lupte cu dușmanii care îi atacau. Însă morții sunt doar dintre ai noștri.

– Ai coborât pe plajă să te convingi? îl întrebă Lorn, fără să-și ia ochii de la drum.

– Nu sunt semne de debarcare, răspunse căpitanul. Nicio urmă, nici spre mare, nici spre uscat. Și sunt mai mulți morți, adjunctă. Fermieri, țărani, pescari, călători surprinși pe drum. Toți sunt spintecați, cu membrele împrăștiate – copii, vite, câini. Tăcu brusc și întoarse capul. Mai bine de patru sute, rosti cu glas răgușit. Nu s-a făcut o numărătoare exactă.

– Am înțeles, spuse Lorn, cu glas lipsit de orice sentiment. N-au fost martori?

– Nici măcar unul.

Aplecat peste gâtul calului îngrozit de măcel și vorbind spre urechea lui pentru a-l liniști, un bărbat venea călare pe drumul care urca spre ei. În fața lui, păsările țâșneau în zbor, țipând nemulțumite, pentru ca după trecerea lui să se așeze la loc.

– Cine e? vru să știe adjuncta.

Căpitanul își drese glasul.

– Locotenentul Ganoes Paran. E nou-venit sub comanda mea. Din Unta.

Lorn îl privi pe tânăr cu ochi mijiți. Acesta ajunsese la marginea văii, oprindu-se ca să dea ordine echipelor de lucrători. Apoi se lăsă pe spate în șa și privi scurt în direcția lor.

– Paran. Din Casa Paran.

– Întocmai, îi curge aur prin vene.

– Cheamă-l aici.

Căpitanul făcu un gest, și locotenentul dădu pinteni calului. După câteva secunde, trăgând de hățuri, opri animalul lângă el și salută.

Bărbatul și calul său erau plini de sânge și resturi de carne de sus până jos. Muștele și viespile bâzâiau flămânde în jurul lor. Lorn nu descoperi pe fața locotenentului Paran nimic din trăsăturile tinerești pe care ar fi trebuit să le admire. Cu toate acestea, bărbatul avea un chip asupra căruia privirea putea zăbovi cu ușurință.

– Ai verificat și în partea cealaltă, locotenente? întrebă căpitanul.

Paran confirmă cu o mișcare din cap.

– Da, domnule. Mai jos de promontoriu e o așezare de pescari. În jur de zece-douăsprezece colibe. În afară de două dintre ele, în toate sunt cadavre. Ambarcațiunile lor par să fi rămas neclintite, deși am văzut și un stâlp de acostare fără barcă.

– Descrie colibele goale, locotenente, interveni Lorn.

Înainte de a răspunde, tânărul alungă o viespe amenințătoare.

– Una era în capătul liniei țărmului, puțin depărtată de drum. Credem că a aparținut unei bătrâne pe care am găsit-o moartă pe drum, cam la jumătate de leghe spre sud de aici.

– De unde concluzia asta?

– Adjunctă, lucrurile din colibă păreau să aparțină unei bătrâne. Pe lângă asta, se pare că femeia ardea lumânări. Lumânări de seu, ca să fiu mai precis. Bătrâna de pe drum avea un sac plin cu

napi și câteva lumânări de seu. Seul e scump prin părțile astea, adjunctă.

– De câte ori ai străbătut călare câmpul de luptă, locotenente? întrebă Lorn.

– De suficiente ori ca să mă obișnuiesc cu el, adjunctă.

Apoi făcu o grimasă care îi trăda neplăcerea.

– Și a doua colibă goală?

– Un bărbat și o fată, credem. Coliba e aproape de limita fluxului, vizavi de stâlpul fără barcă.

– Nici urmă de ei?

– Niciuna, adjunctă. Bineînțeles, încă mai găsim cadavre pe drum sau pe câmp.

– Dar nu pe plajă.

– Nu.

Conștientă că cei doi bărbați o priveau, adjuncta se încruntă.

– Căpitane, ce fel de arme i-au ucis pe soldații tăi?

Bărbatul șovăi, apoi îi aruncă locotenentului o căutătură urâtă.

– Te-ai tot plimbat pe-aici, Paran, hai să auzim părerea ta.

Un zâmbet crispat însoți răspunsul tânărului:

– Am înțeles, domnule. Arme naturale.

Căpitanul simți un nod în stomac. Sperase să se înșele.

– Ce vrei să spui prin „arme naturale“? întrebă Lorn.

– Dinți, majoritatea. Foarte mari și foarte ascuțiți.

Căpitanul își drese glasul, apoi zise:

– Nu mai există lupi în Itko Kan de o sută de ani. În orice caz, nu s-au mai găsit schelete prin împrejurimi…

– Dacă au fost lupi, zise Paran, întorcându-și ochii spre vale, trebuie să fost mari cât niște asini. Nici urmă de așa ceva, adjunctă. Nici măcar un smoc de păr.

– Atunci n-au fost lupi, conchise Lorn.

Paran ridică din umeri. Adjuncta trase aer adânc în piept, își ținu respirația, apoi oftă încet.

– Vreau să văd și eu satul ăsta de pescari.

Căpitanul se pregăti să-și pună coiful, dar femeia dădu din cap.

– Locotenentul Paran îmi ajunge, căpitane. Îți sugerez ca între timp să preiei personal comanda gărzilor. Morții să dispară cât mai curând posibil. Toate dovezile masacrului trebuie să fie înlăturate.

– Am înțeles, adjunctă, rosti căpitanul, sperând că vocea nu-i trădase senzația de ușurare.

Lorn se răsuci spre tânărul nobil.

– Ei, locotenente?

Tânărul încuviință și-și puse calul în mișcare plescăind din limbă.

Adjuncta constată că-l invidia pe căpitan în clipa în care zburătoarele începură să se împrăștie din calea lor. După ridicarea precipitată în aer a păsărilor necrofage, în fața ei rămase un covor de armuri, oase rupte și carne. Aerul era fierbinte, apăsător și grețos de dulce. Văzu soldați cu coifurile încă pe cap, cu capetele zdrobite de ceea ce trebuie să fi fost niște fălci uriașe, teribil de puternice. Zări armuri sfârtecate, scuturi îndoite și membre smulse. Lorn reuși să cerceteze atent scena din jurul lor doar câteva minute, apoi își aținti privirea asupra promontoriului din față, incapabilă să cuprindă cu mintea masacrul în totalitatea lui. Armăsarul ei, un exemplar din rasele cele mai alese din Șapte Orașe, cal de luptă obișnuit de generații întregi să vadă sânge, își pierduse acum mersul mândru și hotărât, pășind pe drum cu mare grijă.

Lorn își dădu seama că avea nevoie de ceva care să îi distragă atenția de la acel peisaj, așa că începu o discuție:

– Locotenente, ți s-a spus unde vei fi trimis?

– Nu, adjunctă. Mă aștept să fiu postat în capitală.

Ea își înălță o sprânceană în semn de întrebare.

– Cum spui. Și cum vei reuși lucrul ăsta?

Paran privi în față cu ochi mijiți, lățindu-și buzele într-un zâmbet forțat.

– Se va aranja.

– Înțeleg. Nobilimea s-a ferit de obligații militare, adăugă Lorn după o pauză, și multă vreme a stat izolată, nu-i așa?

– Încă din primele zile ale Imperiului. Împăratul nu ne-a iubit. Iar Împărăteasa Laseen pare să fi fost interesată de alte lucruri.

Lorn îl măsură din ochi pe tânăr.

– Locotenente, bag de seamă că îți plac riscurile. Asta, dacă nu cumva îngâmfarea ta merge atât de departe încât s-o ațâțe pe adjunctă împotriva Împărătesei. Chiar atât de sigur ești că sângele tău te face invincibil?

– De când a devenit adevărul un semn de aroganță?

– Chiar *ești* tânăr, nu-i așa?

Remarca păru să-l usture. Obrajii atent bărbieriți i se îmbujorară.

– Adjunctă, de șapte ore stau până la genunchi în carne sfâșiată și sânge împrăștiat. M-am luptat cu ciorile și cu pescărușii pentru leșuri – știi ce fac păsările astea? Sigur? Smulg fâșii de carne și se bat pentru ele; se îngrașă cu ochi și limbi, cu ficați și inimi. În lăcomia lor nestăvilită, aruncă bucățile de carne în jur… Făcând un efort vizibil să se stăpânească, tăcu și se sumeți în șa. Nu mai sunt tânăr, adjunctă. Și chiar de-aș părea arogant, nu-mi pasă câtuși de puțin. Adevărul nu poate fi ocolit, mai ales aici și acum.

Ajunseră în capătul îndepărtat al pantei. În stânga lor, un drum îngust cobora spre mare. Paran arătă spre el, apoi își îndemnă calul să pornească într-acolo.

Lorn îl urmă pe locotenent, privindu-i gânditoare spatele lat, apoi drumeagul pe care mergeau. Era o cărare îngustă, care ocolea porțiunea abruptă a promontoriului. În stânga, dincolo de marginea drumului, terenul cădea cam douăzeci de metri, până la niște stânci. Venise refluxul, iar

valurile se spărgeau de un recif la câteva sute de metri de mal. Bălți umpleau crăpăturile și adânciturile din roca-mamă, reflectând stins cerul înnorat.

Ajunseră la o cotitură, dincolo de care, ceva mai jos, se întindea o plajă în formă de semilună. Deasupra ei, la baza promontoriului, pe o platformă lată, înierbată, se ghemuiau douăsprezece colibe.

Adjuncta își mută privirea spre mare. Bărcile se odihneau pe flancuri, lângă stâlpii de ancorare. Aerul de deasupra plajei și a zonei costiere acoperite de obicei de maree era pustiu – nu se vedea nici măcar o pasăre.

Adjuncta își opri calul. În clipa următoare, Paran întoarse ochii spre ea și-i urmă exemplul. O privi cum își scoate coiful și-și scutură părul lung, castaniu. Era ud și ațos de transpirație. Locotenentul își mână calul lângă ea, iar pe chip îi apăru o expresie întrebătoare.

– Locotenent Paran, ți-ai ales bine cuvintele. Adjuncta inspiră aerul sărat, apoi îl privi în ochi. Dar mă tem că nu vei fi postat la Unta. Te vei supune ordinelor mele, ca ofițer superior în statul meu major.

Paran miji încet ochii.

– Ce s-a întâmplat cu soldații aceia, adjunctă?

Ea nu-i răspunse imediat. Se lăsă pe spate în șa și cercetă marea la orizont.

– Aici a fost cineva. Un vrăjitor foarte puternic. S-a întâmplat ceva, iar asta e o diversiune ca să nu aflăm ce anume.

Paran rămase cu gura căscată.

– Au omorât patru sute de oameni ca să creeze o diversiune?

– Dacă bărbatul acela și fiica lui ar fi fost plecați la pescuit, s-ar fi întors odată cu fluxul.

– Dar…

– Nu le vei găsi trupurile, locotenente.

Paran părea nedumerit.

– Și acum?

Adjuncta se uită la el, apoi își îndemnă calul.

– Ne întoarcem.

– Asta-i tot? Rămase cu ochii la ea, urmărind-o cum își îndrumă animalul înapoi pe drumeag, apoi își îndemnă și el calul să o prindă din urmă. Așteaptă puțin, adjunctă, îi spuse când ajunse lângă ea.

Ea îl avertiză din priviri. Paran clătină din cap.

– Nu. Dacă fac parte din statul tău major, trebuie să știu mai multe despre ce se întâmplă.

Femeia își puse coiful înapoi pe cap și strânse bine cureaua sub bărbie. Părul lung îi atârna în șuvițe pe capa imperială.

– Prea bine, locotenente. După cum știi, nu sunt mag…

– Nu, o întrerupse Paran cu un zâmbet rece, tu doar îi vânezi pe magi ca să-i omori.

– Nu mă mai întrerupe. Cum spuneam, mă opun vrăjitoriei. Asta, locotenente, înseamnă că, deși nu o practic, întrețin o relație cu ea. Un fel de relație. Ne cunoaștem reciproc, dacă vrei. Îi știi tiparele, și ale ei, și ale minților care o folosesc. S-a dorit ca noi să tragem concluzia că aici a avut loc un măcel teribil, dar întâmplător. N-a fost nici una, nici alta. E un tipar aici, iar noi va trebui să-l descoperim.

Paran încuviință încet din cap.

– Prima ta sarcină, locotenente, e să mergi în… Cum ziceai că se numește orașul?

– Gerrom.

– Da, Gerrom. Locuitorii lui îi cunosc pe săteni, pentru că acolo își vând ei peștele. Întreabă lumea, află ce familie de pescari e formată din tată și fiică. Află cum îi cheamă și cum arată. Apelează la miliție dacă localnicii sunt recalcitranți.

– Nu vor fi, rosti Paran. Kanezii sunt cooperanți.

Ajunseră în vârful drumeagului și se opriră lângă drumul principal. Dedesubt, printre cadavre, căruțele se hurducau, trase de boi care mugeau și aveau copitele pline de sânge. În acel haos, soldații strigau, iar deasupra lor se roteau păsări cu miile. Scena mirosea a panică de la o poștă. În capătul îndepărtat stătea căpitanul, cu coiful în mână.

Adjuncta examină scena cu o privire de oțel.

– Spre binele lor, locotenente, sper să ai dreptate.

În vreme ce îi urmărea pe cei doi întorcându-se, ceva îi sugeră căpitanului că zilele lui de liniște în Itko Kan erau numărate. Simți coiful atârnându-i greu în mână. Îl fixă pe Paran. Nemernicul ăla cu sânge subțiat reușise. *Sute de sfori îl trag pas cu pas spre o numire comodă, într-un oraș liniștit.*

Văzu că Lorn îl studiază în timp ce se apropia de creastă.

– Căpitane, vreau să-ți cer ceva.

Bărbatului îi scăpă un mormăit. *Să-mi ceară, pe naiba. Împărăteasa trebuie să-și verifice încălțările în fiecare dimineață, ca să fie sigură că nu le poartă femeia asta.*

– Desigur, adjunctă.

Femeia descălecă. Paran făcu la fel. Locotenentul avea o expresie impasibilă. Să fie aroganță sau adjuncta îl pusese pe gânduri?

– Căpitane, rosti Lorn, înțeleg că se fac recrutări în Kan. Primiți și oameni din afara orașului?

– În armată? Sigur că da. Ei sunt chiar mai mulți decât cei din alte părți. Orășenii ar trebui să renunțe la prea multe. Pe lângă asta, ei sunt primii care primesc veștile proaste. Majoritatea țăranilor nu știu că totul s-a dus naibii în Genabackis. Și mulți dintre ei știu oricum că orășenii se smiorcăie prea mult. Pot să întreb de ce?

– Poți. Lorn se întoarse spre soldații care curățau drumul. Am nevoie de o listă cu recruții recenți. Din ultimele două zile. Lasă-i la o parte pe cei născuți în oraș, dă-mi-i numai pe cei veniți din altă parte. Și numai femeile și/sau bătrânii.

Căpitanul mormăi din nou.

– Atunci ar trebui să fie o listă scurtă, adjunctă.

– Așa sper, căpitane.

– Ai descoperit de ce s-au întâmplat toate astea?

– Nu, habar n-am, răspunse ea, fără să-și ia ochii de la activitatea de pe drum.

Da, da, își zise căpitanul, *iar eu sunt Împăratul reîncarnat*.

– Păcat, murmură el.

– A, reveni adjuncta, întorcându-se cu fața spre el, locotenentul Paran face acum parte din statul meu major. Sper că te vei ocupa de tot ce trebuie.

– Cum dorești, adjunctă. Mă dau în vânt după hârțogăraie.

Reuși s-o facă să zâmbească. Dar foarte scurt.

– Locotenentul Paran va pleca acum.

Căpitanul se uită la tânărul nobil și zâmbi, lăsând zâmbetul să spună restul. Să lucrezi pentru adjunctă însemna să atârni ca un vierme în cârlig. Adjuncta era cârligul, iar la capătul celălalt stătea Împărăteasa. Lasă-l să se zvârcolească.

O expresie amară străbătu chipul lui Paran.

– Am înțeles, adjunctă.

Încălecă din nou, salută, apoi porni să coboare drumul. Căpitanul îl urmări cum se îndepărtează, după care întrebă:

– Mai dorești ceva, adjunctă?

– Da.

Tonul ei îl aduse la realitate.

– Vreau să aflu părerea unui soldat despre influența de acum a nobilimii asupra structurii imperiale de comandă.

Căpitanul se uită concentrat la ea.

– N-o să-ți prea placă, adjunctă.

– Dă-i drumul.

Căpitanul începu să vorbească.

Era a opta zi de recrutări și sergentul Aragan stătea la birou cu ochi încețoșați. Caporalul mai împinse un tânăr cu caș la gură în fața lui. Avuseseră un pic de noroc în Kan. Peștele trage cel mai bine în răstoacă, îi zisese bătrâna cu rang de căpetenie din Kan. Pe-aici nu se-aud decât povești. Poveștile nu te fac să sângerezi. Poveștile nu te țin flămând, nu-ți ostenesc picioarele. Când ești tânăr, miroși a rahat de porc și ești convins că nu există pe lume armă care să

te poată răni, nu vrei altceva decât să faci parte din poveștile pe care le tot auzi.

Bătrâna avea dreptate. Ca de obicei. Oamenii ăștia trăiseră sub papuc atâta vreme, încât începuse chiar să le placă asta. Ei, bine, își zise Aragan, educația începe de aici.

Fusese o zi proastă. Căpitanul local plecase într-un iureș cu trei companii, fără să lase în urmă nici măcar un zvon despre ceea ce se întâmpla. Și, de parcă asta n-ar fi fost destul, la doar zece minute după aceea, de la Unta sosise adjuncta lui Laseen, folosindu-se de una dintre straniile coridoare magice ca să ajungă acolo. Deși nu o văzuse niciodată, era de-ajuns să-i audă numele ca să-l apuce tremuratul, în ciuda vântului fierbinte și uscat. Ucigașă de magi, scorpia asta din buzunarul imperial.

Aragan plecă privirea încruntată spre tăblița lui de scris și așteptă până când caporalul își drese glasul. Abia atunci ridică și el capul.

Recrutul din fața sa îl luă prin surprindere. Deschise gura, căci îi stătea pe limbă o tiradă usturătoare, menită să-i facă pe cei tineri să-și ia picioarele la spinare, dar o închise în secunda următoare, lăsând cuvintele nerostite. Căpetenia din Kan îi dăduse indicații cât se putea de clare: dacă au două mâini, două picioare și cap, ia-i. Campania Genabackis era un dezastru. Aveau mare nevoie de trupuri proaspete.

Îi zâmbi larg fetei. Se potrivea perfect cu descrierea făcută de căpetenie. Totuși…

– Bine, fetițo. Știi că stai la rând ca să intri în infanteria marină malazană, da?

Fata încuviință din cap, fixându-l pe Aragan cu ochi stăruitori și reci. Expresia recrutorului se înăspri. *La dracu', nu poate să aibă mai mult de doisprezece-treisprezece ani. Dacă ar fi fost fata mea...*

De ce naiba are privirea asta de om bătrân? Ultima oară când văzuse așa ceva fusese lângă Pădurea Mott, pe Genabackis – mărșăluia pe un teren agricol lovit de cinci ani de secetă și de un război de

două ori mai lung. Ochii aceia arătau bătrâni din cauza foametei sau a morții. Se încruntă.

– Cum te cheamă, fetițo?

– Deci mă primiți? întrebă ea cu glas încet.

Aragan confirmă cu o mișcare a capului. Îl apucă brusc o migrenă.

– Îți vei primi numirea peste o săptămână, dacă nu cumva ai vreo preferință.

– Campania din Genabackis, spuse fata imediat. Sub comanda Marii Căpetenii Dujek Un-Braț. Oastea lui Un-Braț.

Aragan clipi, surprins.

– O să-mi notez, spuse el încet. Numele, soldat?

– Sorry. Mă cheamă Sorry.

Îi scrise iute numele pe tăbliță.

– Ești liber, soldat. Caporalul îți va spune unde să mergi. Ridică ochii când fata ajunse la ușă. Și spală-te de noroiul ăla de pe picioare.

Aragan scrise mai departe, apoi se opri. Nu mai plouase de săptămâni bune. Iar în zona aceea noroiul avea o culoare între verde și cenușiu, nu roșu-închis. Zvârli condeiul și-și masă tâmplele. *Măcar mi-a trecut durerea de cap.*

Gerrom era la o leghe și jumătate spre interiorul uscatului, pe Vechiul Drum Kan, o arteră de dinaintea Imperiului, rar folosită de când se construise drumul de coastă imperial. În zilele acelea, lumea circula mai mult pe jos, mai ales fermierii și pescarii localnici cu marfă. Dovadă că trecuseră pe acolo stăteau doar grămezile de țoale deșirate și sfâșiate, coșurile rupte și legumele călcate în picioare. Un măgar șchiop, cea din urmă santinelă care păzea rămășițele unui exod, rămăsese ca prostul în apropiere, cufundat până la glezne într-un câmp de orez. Când locotenentul Paran trecu pe lângă el, animalul îi aruncă o privire pierdută.

Resturile nu păreau a fi mai vechi de o zi. Fructele și legumele cu frunze verzi de-abia acum începeau să se strice în arșița după-amiezii.

Lăsând calul să meargă la pas, Paran zări primele acareturi din micul oraș de negustori apărând prin perdeaua de praf. Nu se vedea nimeni în casele dărăpănate, din chirpici; niciun câine nu veni să-l latre, iar singura căruță pe care o zări se proptea într-o roată. Parcă pentru ca peisajul să devină și mai straniu, aerul era neclintit și tăcut, fără nici măcar un ciripit de pasăre. Locotenentul își pregăti sabia, ca s-o scoată mai ușor din teacă.

Apropiindu-se de acareturi, opri calul. Lumea plecase repede, panicată. Totuși, nu văzu cadavre sau urme de violență, în ciuda grabei evidente cu care oamenii o luaseră din loc. Inspiră adânc, scoase aerul încet din plămâni, apoi își îndemnă calul să meargă înainte. Strada principală era, de fapt, singura din oraș. La capătul ei ajungeai la o răscruce în formă de T, unde trona o singură casă de piatră, cu etaj: Poliția Imperială. Obloanele dublate cu tablă din cositor erau trase. Ușa grea, țintuită cu fier, era închisă. Se apropie de clădire fără să-și dezlipească ochii de la ea.

Descălecă în fața ei, își priponi iapa de stănog, apoi se uită înapoi, în susul străzii. Nicio mișcare. Cu sabia scoasă din teacă, Paran merse la ușa poliției.

Un sunet moale și constant dinăuntru, prea încet ca să-l fi sesizat de la distanță, îl făcu să se oprească; însă, în acele momente, stând în fața ușii imense, auzi un murmur ca de apă scurgându-se, care îi stârni un fior pe șira spinării. Întinse sabia și introduse vârful sub încuietoare. Forță mânerul de fier până când cedă, apoi împinse ușa și o deschise.

În bezna dinăuntru sesiză freamăt, un fâlfâit și bătăi ușoare care îi aduseră în nări duhoare de carne în putrefacție. Respirând greu și cu gura uscată ca deșertul, așteptă să i se obișnuiască ochii cu semiîntunericul.

Cercetă sala care servea drept hol – foială, un susur care-i îngheță sângele în vene, voci guturale. Încăperea gemea de porumbei negri uguind cu un calm de gheață. În mijlocul lor zăceau siluete umane în uniformă, împrăștiate pe podea, printre

excremente și puf negru. Mirosul de transpirație și moarte atârna greu, ca o pânză.

Paran făcu un pas în cameră. Porumbeii se foiră, dar îl ignorară. Niciunul nu țâșni spre ușa deschisă.

Ochi lipsiți de strălucire, ca niște monede coclite, se holbau din umbră, de pe chipuri tumefiate și vinete, de oameni sufocați. Paran se uită la unul dintre soldați.

– Nu-i sănătos să porți uniformă zilele astea, murmură el.

O adunare de păsări invocate la un priveghi de batjocură. *Cred că nu-mi mai place umorul negru.* Se scutură și traversă încăperea. Uguind, porumbeii se dădură la o parte din calea bocancilor lui. Ușa de la biroul căpitanului era întredeschisă. Prin îmbinările imperfecte ale geamurilor obloanite se scurgea o lumină searbădă. Băgându-și sabia în teacă, Paran intră în birou. Căpitanul ședea încă pe scaun, cu fața umflată și învinețită, verde și cenușie.

Paran curăță suprafața mesei de scris de penele umede și scotoci printre sulurile de pergament. Papirusurile se destrămară la atingere, putrede și uleioase printre degetele lui.

Îndepărtarea temeinică a urmelor.

Se întoarse, traversă repede camera cu porumbei și păși în lumina caldă de afară. Închise ușa sediului Poliției, așa cum, fără îndoială, făcuseră și sătenii.

Floarea neagră a vrăjitoriei era o pată asupra căreia puțini se aplecau pentru a o cerceta îndeaproape. Avea felul ei de a se răspândi în lume.

Paran despriponi iapa, urcă în șa și plecă din orașul părăsit. Nu se uită nici măcar o dată înapoi.

La orizont, soarele se zărea, greu și umflat, în mijlocul unei pete de nori sângerii. Paran se lupta să nu adoarmă. Avusese parte de o zi lungă. *O zi înfiorătoare.* Peisajul din jur, cândva familiar și sigur, devenise altceva, un spațiu tulburat de umbrele întunecate ale vrăjitoriei. Nu-l încânta ideea unei nopți petrecute într-o tabără, în aer liber.

În amurgul care-i învăluia treptat, calul său înainta fără istov, cu capul plecat. Apăsat de gânduri

grele ca niște lanțuri, Paran încercă să înțeleagă ce i se întâmplase de dimineață încoace.

Smuls din umbra căpitanului aceluia cu mutră acră și zgârcit la vorbă, și a garnizoanei de la Kan, locotenentul își închipuise că șansele lui de promovare crescuseră cu rapiditate. Cu o săptămână în urmă, nici nu visase să avanseze atât de repede în carieră, până la poziția de aghiotant al adjunctei. În ciuda meseriei pe care și-o alesese, tatăl și surorile lui trebuiau să fie impresionați, poate chiar copleșiți, de realizarea lui. Ca atâția alți fii și fiice de sânge ales, își propusese de mult să ajungă ofițer în armata imperială, însetat cum era de prestigiu și plictisit de nobilimea care se complăcea în atitudinea ei rigidă. Își dorea ceva mai incitant decât să coordoneze transporturi de vinuri sau să se ocpue de creșterea cailor de rasă.

Nu era nici printre primii care se înrolau, ușurându-și astfel calea spre a fi instruit ca ofițer și a primi un post bun. Numai ghinionul îl adusese la Kan, într-o garnizoană de veterani care-și lingeau rănile de aproape șase ani. Ca locotenent încă nepus la încercare, nu prea avusese parte de respect, mai ales că era și fiu de nobil.

Paran bănuia că lucrurile se schimbaseră în urma măcelului de pe drum. Se descurcase mai bine decât mulți dintre veteranii aceia, ajutat, în mare măsură, de calul lui – o rasă superbă. Ba mai mult, pentru a le demonstra tuturor că acționează cu profesionalism, rece și detașat, se oferise să conducă echipa de cercetare a resturilor.

Reușise, deși misiunea se dovedise… dificilă. Auzise țipete când se târâse printre leșuri, țipete venind din capul lui. Privirea i se ațintise asupra amănuntelor, a ciudățeniilor – felul bizar în care se răsucise un cadavru, zâmbetul inexplicabil de pe fața unui soldat mort –, dar cel mai greu îi fusese să-și imagineze chinurile îndurate de cai. Aveau cruste de spumă la nări și la gură – semne ale spaimei – și răni îngrozitoare, uriașe și devastatoare. Fiere și fecale mânjeau armăsarii cândva atât de mândri, iar peste

tot se întindea un covor lucios de sânge și fâșii mărunte de carne roșiatică. Aproape că-i dăduseră lacrimile pentru acei cai.

Se foi neliniștit în șa, simțindu-și mâinile lipicioase pe oblâncul frumos împodobit. Își păstrase încrederea în sine cât durase întreg episodul respectiv; însă, în momentele în care gândurile îi fugiră din nou spre acea scenă oribilă, avu impresia că tot ce fusese până atunci statornic în mintea lui se bâlbâia, se eschiva, îi amenința echilibrul interior; disprețul vag pe care îl arătase față de veteranii din trupa sa, îngenuncheați pe marginea drumului, neajutorați și icnind îngrețoșați, se răsfrângea acum asupra lui, asaltându-l ca un duh rău. Iar ecoul celor văzute în clădirea Poliției din Gerrom, o lovitură târzie dată sufletului său deja suferind și strivit, se făcea auzit încă o dată, ca să-l trezească din amorțeala care îl cuprinsese.

Cu un efort, Paran se îndreptă de spate. Îi spusese adjunctei că nu mai era tânăr. Fără teamă, nepăsător, îi zisese și alte lucruri, lăsând deoparte prudența pe care i-o insuflase tatăl său când venea vorba despre numeroasele fațete ale Imperiului.

De foarte departe îi veniră în minte cuvinte vechi, foarte vechi: *Să trăiești cu fereală*. Atunci, demult, respinsese ideea; o respingea și acum. Totuși, adjuncta îl remarcase. Se întrebă, pentru prima oară, dacă se cuvenea să se simtă mândru. Dacă s-ar fi aflat acum în fața lui, comandantul acela oțelit de încercări aspre, cu care vorbise cu mulți ani în urmă pe zidurile Cetății lui Mock, ar fi scuipat cu dispreț la picioarele lui. Băiatul nu mai era băiat, ci bărbat. *Ar fi trebuit să asculți de spusele mele, băiete. Uite în ce hal ai ajuns.*

Iapa lui se opri brusc, izbind speriată cu copitele în drumul brăzdat de făgașe. Paran duse mâna la armă, aruncând priviri agitate spre întunericul din jur. Cărarea străbătea culturi de orez, iar colibele cele mai apropiate ale țăranilor de pe o culme paralelă erau la o distanță de câteva sute de pași. O siluetă bloca drumul.

O răsuflare de gheață trecu într-un vârtej lenevos pe lângă el. Iapa tresări, își lăsă urechile pe spate, iar nările îi fremătară.

Silueta – un bărbat, după statură – era învăluită în umbre verzi: mantie cu glugă, tunică decolorată și jambiere peste cizmele de piele, vopsite tot în verde. Un singur cuțit lung, arma preferată a războinicilor din Șapte Orașe, îi atârna de cureaua subțire. Mâinile, de un cenușiu-deschis în lumina după-amiezii, luceau de inele; avea câte unul pe fiecare deget, pe falangele a doua și a treia. Ridică mâna în care ținea un urcior de lut.

– Ți-e sete, locotenente? întrebă cu glas moale, pe un ton ciudat de melodios.

– Ne cunoaștem cumva? răspunse Paran, fără să ia mâna de pe mânerul sabiei.

Bărbatul zâmbi și-și scoase gluga. Avea chipul alungit, tenul ușor fumuriu, ochii întunecați și înclinați în chip straniu. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, în ciuda părului cărunt.

– Adjuncta m-a rugat să-i fac o favoare, vorbi el. Așteaptă cu nerăbdare raportul tău. Trebuie să te însoțesc… în mare grabă. Scutură urciorul. Dar, mai întâi, să mâncăm. Am ascuns un adevărat ospăț prin buzunare – mult mai bun decât bucatele primite de la niște săteni kanezi sub amenințare. Vino lângă mine aici, pe marginea drumului. Putem să ne distrăm vorbind și urmărindu-i pe țărani cum trudesc fără hodină. Pe mine mă cheamă Topper.

– Am auzit numele ăsta, spuse Paran.

– Așa și trebuie. Eu sunt acela, din păcate. Prin vene îmi curge sânge de Tiste Andii, care caută să scape, fără îndoială, de sângele uman, mai obișnuit. A mea a fost mâna care a luat viața neamului regal al Untei… rege, regină, fii și fiice.

– Dar și veri de gradul întâi, al doilea, al treilea…

– Am ucis orice speranță, așa este. Aceasta mi-a fost datoria de Gheară iscusită ca nimeni alta. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Care întrebare?

– Ți-e sete?

Încruntându-se, Paran descălecă.

– Parcă ziceai că adjuncta vrea să ne grăbim.

– Și așa vom și face, locotenente, de îndată ce ne umplem burțile și purtăm o conversație civilizată.

– După reputație, nu s-ar zice că ești foarte civilizat.

– E o trăsătură foarte dragă mie, dar în vremurile acestea nenorocite prea rar găsește prilejul să se manifeste, locotenente. De vreme ce va trebui să-ți fiu escortă, sunt sigur că-mi vei acorda puțin din timpul tău prețios, nu?

– Orice înțelegere ai avea cu adjuncta, e numai treaba voastră, spuse Paran, apropiindu-se. Nu-ți datorez nimic, Topper. Decât dușmănie.

Gheara se lăsă pe vine și scoase din buzunare câteva pachete, apoi două pocale de cristal. Extrase și capacul urciorului.

– Astea-s răni vechi. Mi s-a dat de înțeles că ai pornit pe altă cale și-ai lăsat în urmă nobilii plictisitori, care se luptă pentru ranguri dând din coate. Umplu pocalele cu vin chihlimbariu. Acum ești una cu trupul Imperiului, locotenente. El comandă. Tu execuți fără să-i pui la îndoială voința. Ești o părticică dintr-un mușchi al acelui trup. Nici mai mult, nici mai puțin. Vremea dușmăniilor a trecut de mult. Așa că – lăsă urciorul jos și-i întinse lui Paran un pocal – acum salutăm un nou început: Ganoes Paran, locotenent și aghiotant al adjunctei Lorn.

Paran se încruntă, dar acceptă pocalul. Cei doi băură. Topper zâmbi, scoțând o batistă de mătase pentru a-și șterge buzele.

– Așa. N-a fost prea greu, nu? Pot să-ți spun pe numele ales?

– Paran e de-ajuns. Și tu? Ce titlu deține comandantul Ghearei?

Topper zâmbi din nou.

– Tot Laseen e la conducere. Eu doar o ajut. Și eu sunt un fel de aghiotant. Poți să-mi spui pe

numele ales, desigur. Renunț la formalități când trec de un anumit moment în relația mea cu o cunoștință.

Paran se așeză pe drumul noroios.

– Și noi am depășit momentul acela?

– Da.

– Cum ți-ai dat seama?

– A, păi, eu îmi fac cunoștințe în două feluri. Topper începu să desfacă pachetele cu brânză, pâine, fructe și poame sălbatice. Pe al doilea l-ai aflat.

– Și primul?

– Din păcate, în situațiile respective nu am timp de prezentări.

Paran își desfăcu bareta coifului și îl scoase cu mișcări obosite.

– Vrei să afli ce am găsit în Gerrom? întrebă, trecându-și mâna prin părul negru.

Topper ridică din umeri.

– Dacă simți nevoia să-mi spui.

– Poate ar fi mai bine să aștept audiența la adjunctă.

Gheara zâmbi.

– Începi să înveți, Paran. Nu împrăștia prea ușor ceea ce știi. Cuvintele sunt ca monedele – merită să le tezaurizezi.

– Până când mori pe un pat de aur, replică locotenentul.

– Ți-e foame? Nu-mi place să mănânc singur.

Paran acceptă o bucată de pâine.

– Așadar, adjuncta e într-adevăr nerăbdătoare sau ai venit aici mânat de alte motive?

Zâmbind, Gheara se ridică.

– Vai, discuția noastră plăcută s-a terminat! Ni se deschide calea.

Se întoarse cu fața la drum.

Paran se răsuci și văzu în aer o perdea deschizându-se și risipind o lumină de un galben mat. *Un coridor, una dintre căile tainice ale vrăjitoriei.*

– Pe răsuflarea lui Hood…

Oftă, încercând să alunge un fior venit pe neașteptate. În interiorul coridorului zări o cărare

cenușie, flancată de ziduri scunde, care aveau niște umflături și era acoperită de o arcadă de ceață impenetrabilă, în nuanțe de ocru. Aerul năvăli prin portal ca absorbit, iar când curenți invizibili stârniră mici vârtejuri de praf, se dovedi că, de fapt, cărarea era din cenușă.

– Va trebui să te obișnuiești cu asta, spuse Topper.

Paran prinse hățurile iepei și-și agăță coiful de oblânc.

– Ia-o înainte, îi ceru el.

Gheara îi aruncă o privire admirativă, apoi păși în coridor. Paran îl urmă. Portalul se închise, pentru ca drumul să continue în spatele lui. Itko Kan dispăruse și, odată cu el, orice semn de viață. Lumea în care intraseră era pustie, un tărâm al morții. Mormanele aliniate de-o parte și de alta a drumului se dovediră a fi tot cenușă. Aerul încărcat avea gust metalic.

– Bine ai venit în Coridorul Imperial, spuse Topper, ușor ironic.

– E plăcut.

– Cioplit cu forța din… ce-a fost aici înainte. S-a mai realizat vreodată o lucrare atât de măreață? Numai zeii pot spune.

Începură să meargă.

– Din câte înțeleg, niciun zeu nu pretinde acest coridor pentru el însuși, zise Paran. Folosindu-l, nu mai plătești taxe, gărzi, paznici de poduri nevăzute și pe toți cei despre care se spune că locuiesc în coridoare ca să-și slujească stăpânii nemuritori.

Topper scoase un mormăit.

– Atât de aglomerate crezi că sunt coridoarele? Convingerile neștiutorilor sunt întotdeauna amuzante. Cred că-mi vei fi un camarad agreabil pe drumul acesta scurt.

Paran tăcu. Orizontul aflat dincolo de mormanele de cenușă era aproape, o combinație de cer ocru și pământ cenușiu spre negru. Locotenentul simți cum îi curge transpirația pe sub cămașa lungă de zale. Iapa lui pufni zgomotos.

– În caz că ți-ai pus întrebarea asta, vorbi Topper după o vreme, adjuncta e acum în Unta. Vom folosi acest coridor ca să străbatem distanța până acolo – trei sute de leghe în doar câteva ore. Unii zic că Imperiul s-a extins prea mult, alții, că puterea Împărătesei Laseen nici nu ajunge până în provinciile lor îndepărtate. Dar, așa cum tocmai ai aflat, Paran, numai proștii cred așa ceva.

Iapa pufni din nou.

– Te-ai rușinat și nu mai vrei să spui nimic, deci? Îmi cer iertare, locotenente, că mi-am bătut joc de ignoranța ta…

– E un risc cu care va trebui să te obișnuiești.

Preț de o mie de pași, Topper fu acela care nu mai scoase o vorbă.

Nicio primenire a luminii nu indica scurgerea orelor. De câteva ori trecuseră pe lângă locuri în care zăgazurile de cenușă fuseseră răvășite, ca și cum peste ele ar fi trecut, mai degrabă târât, un obiect mare, iar cărări late și alunecoase se pierdeau în beznă. Într-un asemenea loc dădură peste o pată cu o crustă închisă la culoare și zale de lanțuri împrăștiate ca monedele în praf. Urmărit de Paran, Topper cercetă locul.

Nu-i nici pe departe sigur drumul ăsta, așa cum voia el să cred. Aici există necunoscuți, care nu sunt deloc prietenoși.

Nu se miră când Topper iuți pasul după aceea. Nu peste mult timp ajunseră la o arcadă de piatră. Era construită recent și Paran recunoscu bazaltul de Unta, extras din carierele imperiale din vecinătatea capitalei. Zidurile moșiei familiei sale erau clădite din aceeași piatră lucioasă, cenușie spre neagră. În mijlocul arcadei, mult deasupra capetelor lor, era gravată o mână cu gheare, ținând un glob de cristal: sigiliul imperial malazan.

Dincolo de arcadă era beznă.

Paran își drese glasul.

– Am ajuns?

Topper se răsuci spre el.

– Răspunzi la politețe cu aroganță, locotenente. Ai face bine să renunți la superioritatea ta de nobil.

– Condu-mă mai departe, escortă, gesticulă Paran, zâmbind.

Învăluindu-se furios în mantie, Topper păși dincolo de arcadă și se făcu nevăzut.

Iapa se cabră și își azvârli capul pe spate când Paran o mână într-acolo. Încercă zadarnic s-o liniștească, dar fără folos. Până la urmă, se săltă în șa și apucă frâiele. Potoli animalul, apoi îl împunse zdravăn cu pintenii în coaste. Iapa țâșni și făcu un salt în gol.

Îi înghiți o explozie de lumini și culori, îndreptată spre exterior. Când atinseră pământul, copitele iepei scrâșniră împrăștiind ceva în jur, probabil pietriș. Paran o opri, clipind ca să cuprindă cu privirea întreaga scenă. O încăpere uriașă, cu tavan bătut cu aur, pereți acoperiți de tapiserii și douăzeci de paznici înarmați încercuindu-i din toate părțile.

Alarmată, iapa sări într-o parte și-l trânti pe Topper la pământ, care căzu pe burtă cu brațele desfăcute. În plină mișcare, calul lovi cu copita, cât pe ce să îl nimerească pe Topper, dar trecând la un lat de palmă de el. Pietrișul scrâșni din nou – numai că nu era pietriș, observă Paran, ci pietre de mozaic. Rostogolindu-se, Topper se ridică în picioare și scăpă o înjurătură, aruncându-i locotenentului o căutătură cruntă.

Gardienii părură să execute un ordin nerostit, pentru că se retraseră încet la pozițiile lor de lângă ziduri. Paran își mută atenția de la Topper la podiumul din fața lui, pe care se afla un tron din oase răsucite. Iar pe tron stătea Împărăteasa.

În cameră se lăsă liniștea. Se auzi numai scrâșnetul pietrelor semiprețioase sub copitele iepei. Cu o grimasă, Paran descălecă și o privi circumspect pe femeia așezată pe tron.

Laseen se schimbase foarte puțin de când se aflase ultima și singura oară atât de aproape de ea; simplă, fără podoabe, cu păr blond scurt, încadrându-

i fața cu trăsături comune și având o paloare albăstrie. Ea îl măsură cu ochii căprui, întredeschiși.

Paran își aranjă centura sabiei, își împreună mâinile și se înclină din talie.

– Împărăteasă…

– Văd că nu ai ascultat sfatul pe care ți l-a dat comandantul acum șapte ani, rosti ea tărăgănat.

El clipi surprins.

– Dar nici el n-a ascultat sfaturile primite, bineînțeles. Mă întreb ce zeu v-o fi adus pe amândoi pe parapetul acela – aș face orice ca să-i înțeleg simțul umorului. Ți-ai închipuit că Arcada Imperială te va duce într-un grajd, locotenente?

– Iapa mea nu a vrut să treacă în partea cealaltă, Împărăteasă.

– Pe bună dreptate.

Paran zâmbi.

– Spre deosebire de mine, face parte dintr-o rasă recunoscută pentru inteligența ei. Vă rog să primiți scuzele mele cele mai umile.

– Topper te va conduce la adjunctă.

La un semn al ei, un soldat din gardă veni și apucă iapa de hățuri.

Paran se înclină din nou, apoi se întoarse zâmbind spre Gheară. Topper îl conduse la o ușă laterală.

– Neghiobule! îl certă el în timp ce ușa se închise cu zgomot în urma lor.

Mergea repede pe coridorul îngust. Paran nu făcu niciun efort să țină ritmul, obligându-l să-l aștepte în capătul celălalt, unde un șir de trepte șerpuiau în sus. Topper era negru la față de furie:

– Ce-a fost treaba aia cu parapetul? Ai mai văzut-o? Când?

– Din moment ce ea nu a dat nicio explicație, eu nu pot decât să-i urmez exemplul, răspunse Paran. Măsură din ochi șirul de trepte scobite. Acesta trebuie să fie Turnul de Apus. Turnul Colbului…

– Du-te la ultimul etaj. adjuncta te așteaptă în camera ei… nu e decât o ușă, așa că n-ai cum să te rătăcești, urci până ajungi în vârf.

Paran încuviință în tăcere și începu să urce.

Ușa încăperii din vârful turnului era întredeschisă. Paran ciocăni scurt și intră. Adjuncta stătea pe o bancă din partea opusă, cu spatele la o fereastră mare. Obloanele erau larg deschise, lăsând să pătrundă sclipirea roșiatică a răsăritului de soare. Se îmbrăca. Locotenentul se opri în loc, stânjenit.

– Nu sunt chiar atât de sfioasă, spuse adjuncta. Intră și închide ușa.

Paran se supuse, apoi studie încăperea. Tapiserii decolorate atârnau pe pereți. Blănuri jerpelite acopereau podeaua din dale de piatră. Mobila, puțină, era veche, în stil napan, aproape lipsit de gust.

Adjuncta se ridică de pe bancă să-și pună armura de piele. Părul îi scânteia în lumina roșiatică.

– Pari a fi la capătul puterilor, locotenente. Ia loc, te rog.

Paran căută din ochi un scaun, îl găsi și, recunoscător, se lăsă moale pe el.

– Urmele au fost îndepărtate cu mare grijă, adjunctă. Puțin probabil ca oamenii rămași în Gerrom să vorbească.

Femeia își prinse și ultima încheietoare a armurii.

– Decât dacă trimit eu un necromant acolo.

Paran scoase un mormăit.

– Povești despre porumbei… Cred că s-a anticipat și posibilitatea asta.

Ea ridică întrebător din sprânceană.

– Iartă-mă, adjunctă. Se pare că vestitorii morții au fost… păsări.

– Și dacă am privi prin ochii soldaților morți, prea multe n-am vedea. Porumbei, zici?

Paran confirmă în tăcere.

– Curios, remarcă adjuncta, apoi tăcu.

El o observă câteva clipe.

– Am fost o momeală, adjunctă?

– Nu.

– Dar faptul că Topper a sosit exact la timp?

– O întâmplare convenabilă.

Paran tăcu. Când închise ochii, simți că i se învârte capul. Nu-și dăduse seama cât de obosit era. Trecură câteva momente până când sesiză că adjuncta îi vorbește. Se scutură și-și corectă ținuta.

Femeia stătea în fața lui.

– Dormi mai târziu, nu acum, locotenente. Îți vorbeam despre viitorul tău. Ar fi bine să fii atent. Ți-ai îndeplinit sarcina așa cum ți s-a ordonat. Te-ai dovedit, într-adevăr, foarte… rezistent. După toate aparențele, am terminat cu tine, locotenente. Te vei întoarce la Corpul Ofițerilor de aici, din Unta. Vei fi repartizat în mai multe garnizoane, ca să-ți închei instruirea oficială. În ce privește timpul petrecut în Itko Kan, acolo nu s-a întâmplat nimic neobișnuit, pricepi?

– Am înțeles.

– Perfect.

– Dar cu ceea ce s-a întâmplat într-adevăr acolo cum rămâne? Renunțăm la cercetări? Ne resemnăm să nu știm niciodată exact ce s-a întâmplat sau din ce cauză? Sau numai eu voi fi cel abandonat?

– Locotenente, e o urmă pe care nu trebuie s-o cercetăm prea îndeaproape. Totuși, vom face asta, iar tu vei avea un rol important în cadrul acestui efort. Am presupus – greșind, poate – că ai vrea să se termine odată, să fii martorul clipei mult-așteptate a răzbunării. M-am înșelat? Poate că ai văzut destule și nu vrei decât să te întorci la o viață normală.

Paran închise ochii.

– Aș vrea să fiu acolo când va veni vremea.

Ea tăcu, iar el știu, chiar cu ochii închiși, că îl studia, evaluându-l. Depășise clipele de tulburare, de implicare. El își exprimase dorința; hotărârea îi aparținea ei.

– Vom acționa fără grabă. Vei primi o nouă însărcinare peste câteva zile. Până atunci, du-te la moșia tatălui tău. Odihnește-te puțin.

Deschise ochii și se ridică în picioare. Când se îndreptă spre ușă, o auzi vorbind din nou.

– Locotenente, sper că nu vei repeta scena din Sala Tronului.

– Mă îndoiesc că voi stârni la fel de multe râsete a doua oară, adjunctă.

Când ajunse la scări, auzi o tuse în camera din spate. Îi veni greu să-și imagineze că fusese altceva.

Mergând călare pe străzile din Unta, simți o amorțeală lăuntrică. Imaginile familiare, mulțimea nesfârșită de oameni care forfoteau în toate părțile, glasurile și limbile atât de diverse, contrastante – toate acestea i se părură stranii, diferite, dar nu pentru ochii lui, ci pentru ungherul acela tainic dintre ochi și gânduri. Schimbarea se petrecuse numai în interiorul lui și îl făcea să se simtă frustrat, proscris.

Locurile arătau la fel: scenele din fața lui se desfășurau ca întotdeauna și, urmărindu-le petrecându-se în jurul lui, își dădu seama că erau aceleași. Era vorba de darul sângelui nobil ce ținea lumea la distanță, pentru a fi studiată dintr-o poziție nepărtinitoare, neinfluențată de de rând. *Dar și… blestem deopotrivă.*

Acum însă, Paran se plimba printre oameni fără gărzile familiei. Puterea sângelui dispăruse, iar tot ceea ce avea drept protecție era uniforma pe care o purta. Nu era meșteșugar, nici vânzător ambulant, nici negustor, ci soldat. O armă a Imperiului, iar Imperiul avea zeci de mii de asemenea arme.

Ieși pe Poarta Taxelor și porni pe Drumul Pantei de Marmură, unde se vedeau primele proprietăți ale negustorilor, retrase față de strada pavată, pe jumătate ascunse de zidurile care le înconjurau curțile. Culorile aprinse din frunzișul grădinilor se îmbinau cu nuanțele vii ale zidurilor; mulțimea se rărise, și gărzi personale se vedeau la porțile arcadelor. Aerul fierbinte nu mai puțea a canal și a alimente stricate, ci aluneca mai rece peste fântâni nevăzute, călăuzind miresme de flori proaspete către drumul principal.

Mirosurile copilăriei.

Moșiile se înmulțeau pe măsură ce pătrundea tot mai adânc în Cartierul Nobil. Un spațiu în care să-ți tragi sufletul, cumpărat de-a lungul istoriei, cu bani

din vechime. Imperiul părea să se topească – o grijă îndepărtată, lumească. Aici, arborii genealogici ai familiilor mergeau cu șapte secole în urmă, până la triburi de călăreți de la răsărit, cei dintâi veniți pe aceste pământuri. Prin foc și sabie, așa cum se întâmplă întotdeauna, îi cuceriseră și-i supuseră pe verii kanezilor care construiseră sate de-a lungul coastei. Din călăreți războinici devenind crescători de cai, apoi negustori de vin, bere și pânzeturi. O nobilime străveche, închinată sabiei, ajunsese acum una a aurului agonisit, a înțelegerilor comerciale, a manevrelor subtile și a corupției ascunse în camere poleite cu aur și coridoare luminate de lămpi cu ulei.

Paran se închipuise dobândind toate înzestrările pentru a închide cercul, revenind la sabia cu care se înălțase neamul lui, puternic și năvalnic, cu atâtea secole în urmă. Tatăl lui îl condamnase pentru alegerea făcută.

Ajunse la o intrare dosnică, o singură ușă înaltă dintr-un zid lateral, care dădea într-o alee. În altă parte a orașului, aleea aceea ar fi fost considerată o stradă largă. Nu o păzea nimeni, avea doar un lanț subțire cu clopoțel, de care Paran trase de două ori.

Singur pe alee, așteptă.

Auzi zgomotul făcut de ridicarea drugului pe partea cealaltă și un glas mormăind o înjurătură când ușa se dădu la o parte, în scârțâitul de protest al balamalelor.

Paran se trezi față în față cu un chip necunoscut. Un bărbat în vârstă, cu cicatrice, într-o cămașă de zale prea des cârpită, dar zdrențuită la genunchi. Coiful neregulat avusese adâncituri drese cu ciocanul, dar sclipea de lustruit ce era.

Îl studie pe Paran din cap până-n picioare cu ochi cenușii umezi, apoi mormăi:

– Tapiseria trăiește.

– Poftim?

Paznicul deschise ușa larg.

– Ești mai în vârstă acum, dar nu te-ai schimbat prea mult. Iscusit artistul care a surprins ținuta,

expresia și toate celelalte. Bine-ai venit acasă, Ganoes.

Paran își mână iapa pe ușa îngustă. Drumul trecea printre două acareturi ale proprietății. Deasupra se vedea cerul.

– Nu te cunosc, soldat, spuse Paran. Dar se pare că gărzile mi-au studiat atent portretul. A ajuns cumva preș în cazarma voastră?

– Cam așa ceva.

– Cum te cheamă?

– Gamet, răspunse omul, mergând în spatele calului, după ce încuiase ușa. Sunt în slujba tatălui tău de trei ani.

– Și înainte, Gamet?

– O să mă prefac că n-ai întrebat.

Ajunseră în curte. Paran se opri să-l studieze pe paznic.

– Tata are obiceiul să cerceteze atent trecutul celor care intră în slujba lui.

Gamet zâmbi larg, dezvăluindu-și dinții albi, întregi.

– O, da, așa a făcut. Și iată-mă aici. Se pare că nu a fost tocmai dezonorant.

– Ești veteran.

– Pe-aici, domnule, îți iau eu calul.

Paran îi dădu hățurile. Se răsuci și aruncă un ochi prin curte. Părea mai mică decât și-o amintea. Vechiul puț, făcut de oamenii neștiuți care trăiseră acolo demult, chiar înaintea kanezilor, stătea să se prăbușească într-o grămadă de praf. Temându-se de blestemul spiritelor trezite, niciun meșteșugar nu îndrăznea să așeze la loc pietrele acelea cioplite și vechi ale ghizdurilor. Pietre asemănătoare, unite fără mortar, se găseau chiar și sub casă, în ungherele cele mai adânci, în multe încăperi și în tunelurile prea scunde și întortocheate ca să fie folosite.

Servitorii din casă și îngrijitorii moșiei mișunau prin curte. Cu toate acestea, nimeni nu remarcase sosirea lui Paran.

Gamet își drese vocea.

– Tatăl și mama ta nu sunt aici.

Paran răspunse cu un semn din cap. Probabil că aveau mânji de îngrijit la Emalau, moșia de la țară.

– Dar sunt surorile tale, continuă Gamet. O să le pun pe servitoare să-ți facă ordine în cameră.

– Deci a rămas așa cum am lăsat-o?

Gamet zâmbi din nou.

– Păi, atunci să scoată mobila nefolositoare și butoaiele. N-a costat nimic să le depozităm acolo, știi…

– Ca de obicei.

Paran oftă și, fără altă vorbă, se îndreptă spre intrarea în casă.

Sala de banchete răsună sub tălpile bocancilor lui când se îndreptă cu pas apăsat spre masa cea lungă. O ceată de mâțe se împrăștiară iute de pe podea la apropierea lui. Își desfăcu mantaua de călătorie, o aruncă pe speteaza unui scaun, apoi se așeză pe o banchetă și-și rezemă spinarea de peretele lambrisat. Închise ochii.

După câteva minute, auzi o voce de femeie.

– Credeam că ești în Itko Kan.

Deschise ochii. Sora lui, Tavore, cu un an mai mică decât el, stătea aproape de capul mesei, cu o mână pe scaunul tatălui lor. Arăta la fel de ștearsă ca întotdeauna, cu trăsături creionate de câteva linii subțiri și palide, cu părul roșcat tuns mai scurt decât era portul vremii. Se mai înălțase de când o văzuse ultima dată, ajungând aproape la fel de înaltă ca el, semn că nu mai era o copilă stângace. În timp ce îl studie, expresia feței ei nu trădă nimic.

– Am primit o nouă însărcinare.

– Aici? Am fi auzit și noi.

A, da, ați fi auzit și voi, nu-i așa? Șopotirile viclene dintre familiile înrudite…

– Nu a fost ceva plănuit, recunoscu el, dar așa s-a întâmplat. Însă nu am fost mutat în Unta, stau aici doar câteva zile.

– Ai fost avansat?

Paran zâmbi.

– Investiția e pe cale să dea roade? Chiar dacă a venit greu, tot trebuie să mă gândesc la o posibilă

influență, nu?

– Nu mai e responsabilitatea ta să te îngrijești de renumele familiei, frate.

– Aha, deci a ta e acum? A renunțat tata la îndatoririle zilnice?

– Încetul cu încetul. Nu stă bine cu sănătatea. Dacă ai fi întrebat, chiar și în Itko Kan…

El oftă.

– Tot mai încerci să dregi ce-am greșit eu, Tavore? Să-ți asumi povara eșecurilor mele? N-am plecat de-aici călcând chiar pe un covor de petale, dacă-ți mai amintești. În orice caz, am presupus întotdeauna că treburile casei vor cădea în mâini pricepute…

Ochii palizi ai fetei se îngustară, dar mândria lăsă întrebarea evidentă să rămână nerostită.

– Ce mai face Felisin? se interesă el.

– Studiază. Nu știe că te-ai întors. La început va fi foarte fericită, apoi, când va afla ce puțin rămâi, va fi de-a dreptul nenorocită.

– Acum e rivala ta, Tavore?

Sora lui pufni a dispreț și întoarse capul.

– Felisin? E prea delicată pentru lumea asta, frate. Pentru orice lume, zic eu. Nu s-a schimbat. Se va bucura să te vadă.

Paran își urmări sora părăsind sala cu spatele țeapăn.

Mirosea a transpirație – a lui și a iepei – după atâta drum și mizerie, și a încă ceva… *A sânge și temeri vechi.* Aruncă o privire prin sală. *E mult mai mică decât mi-o amintesc.*

Capitolul doi

Odată cu venirea neamului Moranth
s-a întors și fluxul.
Și, asemenea vaselor în port,
Orașele Libere au fost cotropite
de apele Imperiului.
Războiul a intrat în al doisprezecelea an,
Anul Lunii Sfărâmate
Și a prăsirii neașteptate
De ploi ucigătoare
și promisiuni întunecate.
Două orașe au mai rămas să se opună
asaltului malazan.
Unul neclintit, cu steaguri mândre
Sub puternica aripă a Întunericului.
Celălalt, dezbinat –
fără armată,
fără aliați.
Orașul cel puternic a căzut cel dintâi.

Chemarea către Umbră
Felisin (n. 1146)

Anul 1163 al Somnului zeiței Burn (doi ani mai târziu)
Anul 105 al Imperiului Malazan
Al nouălea an de domnie a Împărătesei Laseen

Corbii se roteau prin fumul albicios. Croncănitul lor se înălța ca un refren strident, adăugându-se țipetelor soldaților răniți și muribunzi. Duhoarea de carne pârlită încremenise în pâcla înecăcioasă.

Tattersail stătea singură pe al treilea deal de pe care se vedea Pale, orașul căzut. Împrăştiate în jurul vrăjitoarei zăceau grămadă rămășițe contorsionate de armuri arse: jambiere de metal, platoșe, coifuri și arme. Cu o oră înainte, armurile acelea apăraseră bărbați și femei, dar din ei nu mai rămăsese nici urmă. Apăsătoare ca un bocet funebru, liniștea din carcasele goale răsuna în capul vrăjitoarei.

Stătea cu brațele încrucișate strâns la piept. Mantia roșu-închis, cu emblema argintie – însemnul de comandant al Armatei a II-a de vrăjitori – îi atârna pe umeri pătată și arsă. Pe fața ei ovală și plină, în loc de obișnuita expresie de heruvim vesel, ieșeau în evidență riduri adânci, iar pielea obrajilor îi atârna, palidă.

În ciuda mirosurilor și a zgomotelor, Tattersail sesiză o liniște mai adâncă. Într-un fel, parcă răzbătea din armurile goale din jurul ei, era o absență, o acuzație în sine. Dar mai exista un izvor de liniște. Vrăjile dezlănțuite acolo în ziua respectivă fuseseră suficient de multe ca să sfâșie pânza dintre lumi. Ceea ce sălășluia dincolo de ea, în coridoarele Haosului, părea acum destul de aproape pentru a fi palpat.

Crezuse că-i secaseră toate sentimentele, epuizate de groaza prin care tocmai trecuse, dar, privind legiunile de Moranth Negri, mărșăluind în rânduri strânse în oraș, simți ura alunecând ușor, ca o lespede de gheață, peste ochii cu pleoape grele.

Aliații. Își cer ora de sânge. La sfârșitul acelui ceas, supraviețuitorii din Pale se vor fi împuținat cu

vreo douăzeci de mii. Istoria îndelungată a conflictelor sălbatice dintre popoarele vecine era pe cale să echilibreze proporția pedepselor. Cu sabia. *Pentru îndurarea lui Shedunsul, nu le e de ajuns?*

În oraș erau douăsprezece incendii nestăvilite. În cele din urmă, după trei ani lungi, asediul se încheiase. Dar Tattersail știa că lucrurile nu se vor opri aici. Ceva pândea ascuns și aștepta în tăcere. Așa că avea să aștepte și ea. Morții din ziua aceea meritau măcar atât de la ea – la urma urmei, dăduse greș în toate privințele importante.

Pe câmpia de jos, cadavrele soldaților malazani acopereau pământul ca un covor boțit, țesut din morți. Membre se ițeau pe ici, pe colo, loc de popas pentru corbii cu înfățișări de domni atotstăpânitori. Soldații care supraviețuiseră măcelului rătăceau buimaci printre leșuri, căutându-și camarazii căzuți. Tattersail îi urmări cu o privire îndurerată.

– Vin, se auzi o voce la câțiva metri în stânga ei.

Tattersail se răsuci încet. Vrăjitorul Hairlock zăcea cu membrele răsfirate pe armura arsă, iar vârful scăfârliei rase reflectă cerul înnorat. Un val de magie îl nenorocise de la șolduri în jos. Măruntaiele roz, mânjite cu noroi, i se revărsau din coșul pieptului, împânzite de lichide uscate. O umbră vagă de magie îi dezvăluia eforturile de a rămâne în viață.

– Am crezut că ai murit, murmură Tattersail.

– Azi mă simt norocos.

– Nu arăți deloc norocos.

Hairlock icni, și un jet de sânge gros și negru îi țâșni de sub inimă.

– Vin, repetă el. I-ai văzut?

Ea își îndreptă atenția spre pantă, mijindu-și ochii palizi. Se apropiau patru soldați.

– Cine sunt? îl întrebă.

Vrăjitorul nu răspunse. Tattersail se uită din nou la el și văzu că o privește fix, stăruitor, ca orice muribund în ultimele clipe ale vieții.

– Ce ți-ai zis tu? Ia să încasez un val în mațe, nu? E și asta o cale de-a scăpa de-aici.

Răspunsul lui o luă prin surprindere.

– Masca asta de asprime nu ți se potrivește, Sail. Nu ți-a venit bine niciodată. Se încruntă și clipi iute, de mai multe ori, ca să nu alunece în beznă, bănui ea. Întotdeauna există riscul de a ști prea multe. Fii bucuroasă că te-am scutit de el. Își dezveli dinții pătați de sânge într-un zâmbet. Gândește-te la ceva frumos. Carnea e trecătoare.

Tattersail se holbă la el, mirată de… *omenia* lui neașteptată. Poate că moartea pune capăt jocurilor obișnuite, dansului pretins al vieții. Poate că nu era pregătită să vadă cum iese, în sfârșit, la iveală omul muritor din Hairlock. Tattersail se smulse din îmbrățișarea cumplită, dureroasă a propriilor brațe și oftă cu glas tremurat.

– Ai dreptate. Nu e momentul să ne ascundem, nu-i așa? Nu mi-ai plăcut niciodată, Hairlock, dar nu ți-aș pune la îndoială curajul – nu o voi face niciodată. Îl studie cu ochi critici, oarecum surprinsă că acea rană oribilă nu-i stârnea nici măcar o tresărire. Nici măcar artele lui Tayschrenn nu cred că te mai pot salva, Hairlock.

În ochii magului își făcu loc o sclipire vicleană când scoase un hohot îndurerat de râs.

– Fată dragă, rosti el, abia respirând, naivitatea ta m-a fermecat întotdeauna.

– Bineînțeles, îl repezi ea, enervată că cedase în fața ingeniozității lui neașteptate. O ultimă glumă în contul meu, de dragul vremurilor de altădată.

– Ai înțeles greșit…

– Ești sigur? Spui că încă nu s-a terminat. Îl urăști destul de mult pe Marele Mag ca să scapi printre degetele de gheață ale lui Hood, nu-i așa? Răzbunare de dincolo de mormânt?

– Ar fi trebuit să mă cunoști până acum. Întotdeauna îmi asigur o portiță de scăpare.

– Nu poți nici măcar să te târăști. Cum ai de gând să ajungi la ea?

Vrăjitorul își linse buzele crăpate.

– Așa e înțelegerea, răspunse el încet. Vine ușa la mine. Vine chiar în timp ce stăm de vorbă.

Pe Tattersail o cuprinse neliniștea. Din spate auzi scrâșnete de armură și zăngănit de metal pe metal, zgomote venind ca un vânt rece. Se răsuci și-i văzu pe cei patru soldați apărând în vârful dealului. Trei bărbați și o femeie, plini de noroi și de sânge, albi la față precum ceara. Vrăjitoarea constată că, asemenea unui gând nepoftit, o intriga mai mult femeia care mergea în urma bărbaților. Era tânără, frumoasă ca un țurțur de gheață și la fel de caldă la atingere. *Ceva e putred aici. Ai grijă.*

Bărbatul din frunte – sergent, după însemnul de pe braț, o spirală din metal – se apropie de Tattersail. Afundați în orbite, pe un chip ridat și extenuat, ochii de un cenușiu-închis îi căutară imperturbabili pe ai ei.

– Asta e? întrebă el, întorcându-se către bărbatul cu piele neagră care venea în urma lui.

Necunoscutul scutură din cap.

– Nu, cel pe care îl căutăm e acolo, răspunse el.

Deși vorbea malazana, accentul lui aspru era tipic celor din Șapte Orașe.

Al treilea, și ultimul, bărbat din grup, tot negru, se strecură prin stânga sergentului și, în ciuda burdihanului, păru că alunecă ușor în față, cu ochii la Hairlock. Ignorată, Tattersail se simți oarecum jignită. Se gândi să-i zică vreo două când o ocoli, dar efortul i se păru, dintr-odată, prea mare.

– Dacă voi sunteți cei din echipa care se ocupă de înmormântări, ați venit prea repede. N-a murit încă. Dar, bineînțeles, nu sunteți. Știu asta. Hairlock a făcut un soi de târg… crede că poate supraviețui numai cu jumătate de corp.

Buzele sergentului deveniră o linie subțire și încordată deasupra bărbii sure și sârmoase.

– Ce vrei să spui, vrăjitoareo?

Negrul de lângă sergent aruncă o privire în spate, la fata rămasă cam zece pași în urmă. Tremura, dar fața lui suptă nu trădă nimic când se întoarse către Tattersail și ridică enigmatic din umeri, după care trecu pe lângă ea.

Ea se scutură involuntar când puterea îi izbi simțurile. Trase aer în piept brusc și adânc. *E mag*. Îl urmări cum se alătură tovarășului său, lângă Hairlock, străduindu-se să-i vadă uniforma plină de noroi și de sânge.

– Cine sunteți voi?

– Detașamentul al IX-lea, Armata a II-a.

– Detașamentul al IX-lea? Respiră șuierat, printre dinți. Arzătorii de Poduri. Miji ochii către sergent. Detașamentul al IX-lea. Înseamnă că tu ești Whiskeyjack.

Bărbatul păru să tresară.

Tattersail își simți gura uscată. Își drese glasul și rosti:

– Am auzit de tine, bineînțeles. Am auzit de…

– Nu contează, o întrerupse bărbatul cu glas dogit. Poveștile vechi se înmulțesc ca buruienile.

Tattersail își frecă obrajii, simțind cum i se adună mizeria sub unghii. *Arzătorii de Poduri*. Fuseseră trupele de elită ale fostului împărat, preferații lui, dar, de la lovitura sângeroasă dată de Laseen cu nouă ani în urmă, primiseră cele mai dezgustătoare misiuni. După zece ani de asemenea însărcinări, nu mai rămăsese din ei decât o singură divizie, și aceea fără soldați suficienți. Dintre ei, se ridicaseră câteva nume. Ale supraviețuitorilor, majoritatea sergenți. Nume care deveniseră foarte cunoscute printre armatele malazane din Genabackis, dar și dincolo de ei. Nume care sporeau farmecul legendei deja răspândite despre Oastea lui Un-Braț. *Detoran, Antsy, Spindle* [3], *Whiskeyjack*. Nume încărcate de glorie și atinse de amarul cinism cu care se hrănește orice armată. Purtau cu ele, ca pe-un stindard cu blazon, nebunia acelei campanii interminabile.

Sergentul Whiskeyjack studia dezastrul de pe deal. Tattersail îl văzu cum pune cap la cap cele întâmplate. Un mușchi îi tresări pe obraz. Se uită la ea cu o expresie de iluminare pe chip, cu un dram de îmbunare în spatele ochilor cenușii care aproape că o făcu pe Tattersail să cedeze pe loc.

– Tu ești ultima rămasă din trupă? o întrebă.

Ea întoarse capul, simțindu-se fragilă.

– Ultima care a rămas în picioare. Și nu datorită iscusinței. Pur și simplu am avut noroc.

Chiar dacă sergentul îi remarcă amărăciunea din glas, nu spuse nimic, ci-i urmări în tăcere pe cei doi soldați ai lui din Șapte Orașe cum se ghemuiesc lângă Hairlock.

Tattersail își linse buzele și se foi. Aruncă o privire celor doi soldați. Se purta o conversație cu glasuri scăzute. Îl auzi pe Hairlock râzând, apoi zgomotul unei mișcări ușoare, iar asta o făcu să se crispeze.

– Cel înalt, zise ea. E mag, nu-i așa?

Whiskeyjack scoase un mormăit, apoi răspunse:

– Îl cheamă Ben-cel-Iute.

– Nu-i numele cu care s-a născut.

– Nu.

Tattersail își roti umerii sub mantia grea, alinându-și, măcar pentru moment, durerea de șale.

– Ar trebui să-l cunosc, sergent. O asemenea putere se observă imediat. Nu-i un începător.

– Nu, confirmă Whiskeyjack, nu e.

Ea simți că începe să se enerveze.

– Vreau o explicație. Ce se întâmplă aici?

Sergentul făcu o grimasă.

– După cum vezi, nu prea multe. Ridică vocea: Ben-cel-Iute!

Magul întoarse capul spre el.

– Negocieri de ultimă clipă, sergent, spuse el, zâmbind și arătându-și dinții albi.

– Pe suflarea lui Hood! oftă Tattersail, întorcând privirea.

Fata, observă ea, stătea tot în vârful dealului și părea să studieze coloanele de Moranth care treceau prin oraș. De parcă ar fi simțit privirea lui Tattersail, răsuci brusc capul spre ea. Expresia ei o sperie pe vrăjitoare și-o făcu să întoarcă privirea.

– Asta-i tot ce-a rămas din detașamentul tău, sergent? Doi hoți de drumul mare și-un recrut însetat de sânge?

– Mi-au rămas șapte, răspunse Whiskeyjack, pe un ton fără inflexiuni.

– Și în dimineața asta?

– Cincisprezece.

Ceva nu e în regulă. Simțind nevoia să mai spună ceva, adăugă:

– V-ați descurcat mai bine decât restul. Înjură în gând când văzu că sergentului îi piere sângele din obraji. Dar sunt convinsă că cei pe care i-ai pierdut au fost oameni foarte pricepuți.

– Pricepuți să moară.

Brutalitatea replicii o șocă. Amețită, strânse tare din pleoape, străduindu-se să-și înfrâneze lacrimile de nedumerire și frustrare. *S-au întâmplat prea multe. Nu sunt pregătită pentru asta. Nu sunt pregătită pentru Whiskeyjack, un bărbat zdrobit de propria legendă, un bărbat care a urcat până în vârful unui munte de cadavre, poate chiar mai sus, în slujba Imperiului.*

Arzătorii de Poduri nu se arătaseră prea des în ultimii trei ani. De la începutul asaltului, primiseră misiunea de a distruge zidurile masive și străvechi ale orașului Pale. Ordinul venise direct din capitală și era fie o glumă crudă, fie rezultatul unei ignoranțe înfricoșătoare: întreaga vale era o depunere glaciară, o aglomerare de roci care umpleau o crevasă atât de adâncă, încât până și magilor lui Tattersail le fusese greu să-i găsească fundul. *Stau sub pământ de trei ani. Când au văzut soarele ultima oară?*

Tattersail se crispă brusc.

– Sergent. Deschise ochii și-l privi. Stai în tuneluri de azi-dimineață?

Începând să înțeleagă, văzu o expresie de suferință trecându-i pe chip.

– Care tuneluri? întrebă el încet, dând să plece de lângă ea.

Vrăjitoarea îl prinse de braț.

– Whiskeyjack, îi șopti, și tu ai ghicit ceva. Despre… despre mine, despre ce s-a întâmplat aici, pe deal, cu soldații aceștia. După un moment de

ezitare, continuă: Amândoi știm ce înseamnă eșecul. Îmi pare rău.

El își retrase brațul, evitând să se uite la ea.

– Să nu-ți pară, vrăjitoareo. Îi căută privirea. Nu ne permitem păreri de rău.

Tattersail îl urmări cum se îndreaptă la soldații lui. O voce tânără vorbi chiar în spatele ei.

– Am fost o mie patru sute azi-dimineață, vrăjitoareo.

Tattersail se întoarse. Văzând-o pe fată atât de aproape, constată că nu avea mai mult de cincisprezece ani. Numai ochii ei, cu sclipiri mate, de onix străvechi, păreau altfel: bătrâni, incapabili să mai trădeze simțăminte.

– Și acum?

Aproape nepăsătoare, fata ridică din umeri.

– Treizeci, poate treizeci și cinci. Patru din cinci tuneluri s-au prăbușit. Noi eram în al cincilea, am săpat și am reușit să ieșim din el. Fiddler și Hedge încearcă să-i scoată și pe ceilalți, dar ei cred că vor rămâne îngropați acolo pentru totdeauna. Au căutat și ajutoare. Un zâmbet rece, plin de subînțelesuri, se întinse pe fața ei murdară de noroi. Dar stăpânul tău, Marele Mag, i-a oprit.

– Ce-a făcut Tayschrenn? De ce?

Fata se încruntă, parcă dezamăgită, apoi pur și simplu plecă și nu se opri decât în vârful dealului, cu fața spre oraș, ca și până atunci.

Tattersail se uită după ea. Fata îi aruncase ultima replică de parcă ar fi așteptat un anumit răspuns. *Complicitate?* Un rateu care nu stârnește suspiciuni, în orice caz. *Tayschrenn nu-și face prieteni. Foarte bine.* Ziua fusese un dezastru, iar vina îi aparținea în totalitate Marelui Mag. Cercetă din priviri orașul, apoi ridică ochii spre cerul plin de fum.

Forma aceea masivă, amenințătoare, pe care o salutase în fiecare dimineață în ultimii trei ani dispăruse cu totul. Încă nu-i venea să creadă, deși vedea cu ochii ei că nu mai e.

– Ne-ai prevenit, șopti era către cerul pustiu, în timp ce-i reveneau amintirile dimineții. Ne-ai

prevenit, nu-i așa?

Se culca de-acum cu Calot de patru luni: o mică plăcere menită să-i alunge plictiseala provocată de un asediu care nu ducea nicăieri. Cel puțin așa își explica sieși purtarea lor neprofesionistă. Era mai mult decât atât, bineînțeles, mult mai mult. Dar sinceritatea față de sine nu fusese niciodată unul din punctele ei forte.

Când veni, chemarea magică o trezi înaintea lui Calot. Magul, cu corpul său mic, dar bine proporționat, se cuibărise în pernițele moi ale trupului ei. Tattersail deschise ochii și-l găsi lipit de ea ca un copil de mama lui. Atunci simți și el chemarea și, trezindu-se, îi văzu surâsul.

– Hairlock? o întrebă, tremurând când ieși de sub pături.

Tattersail se strâmbă.

– Cine altcineva? Omul ăsta nu doarme niciodată.

– De data asta ce-o mai fi?

Calot se ridică și-și căută din priviri tunica.

Ea îl studie. Era foarte slab. Unul lângă altul, arătau de-a dreptul ciudat. În lumina palidă a zorilor care se strecura prin pereții de pânză ai cortului, trupul lui ciolănos, parcă alcătuit din unghiuri, arăta moale, ca de copil. Pentru un bărbat de o sută de ani, se ținea bine.

– Hairlock face comisioane pentru Dujek, spuse ea. Poate vom fi doar informați.

Calot își încălță bocancii mormăind.

– Cu asta te alegi când accepți comanda unei trupe, Sail. Era mai ușor pe vremea când te supuneai lui Nedurian, ți-o spun eu. De fiecare dată când mă uit la tine, îmi vine să…

– Rămâi la treburi serioase, Calot, îl întrerupse ea.

Deși intenționase să le dea un ton vesel cuvintelor, vorbise destul de aspru, ceea ce îl făcu Calot să îi arunce o privire nemulțumită.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă calm, iar încruntarea lui regăsi ridurile care îi brăzdau fruntea înaltă.

Am crezut că am scăpat de asta. Tattersail oftă.

– Nu-mi dau seama, numai că Hairlock ne-a contactat pe amândoi. Dacă ar fi vorba despre un simplu raport, tu încă ai sforăi.

Se îmbrăcară în liniște, într-o atmosferă tot mai încordată. În mai puțin de-un ceas Calot avea să ardă sub un val de foc albastru și doar corbii aveau să răspundă la țipătul disperat al lui Tattersail. Dar, pentru moment, cei doi magi se pregăteau să dea piept cu o întâlnire neprogramată în cortul Marii Căpetenii Dujek Un-Braț.

Pe cărarea noroioasă din spatele cortului lui Calot, soldații din ultimul schimb de gardă se înghesuiau lângă mangalurile în care ardea baligă de cal ca să-și încălzească mâinile. Doar câțiva patrulau, era încă devreme. Corturile cenușii se întindeau rânduri-rânduri pe dealurile care străjuiau câmpia care înconjura orașul Pale. Steagurile regimentelor fâlfâiau trist în vântul slab – își schimbase direcția față de seara trecută, aducând în nările lui Tattersail duhoarea dinspre șanțurile care slujeau drept latrine. Câteva stele răzlețe pâlpâiau cu ultimele puteri pe cerul care se lumina. Lumea părea aproape pașnică.

Strângându-și mantia ca să se apere de frig, Tattersail se opri în fața cortului și se întoarse ca să studieze muntele uriaș care, înălțându-se cu câteva sute de metri deasupra orașului Pale, îl domina. Cercetă suprafața roasă de vreme a Seminței Lunii – așa se numea muntele de când se știa ea pe lume. Colțuroasă ca un dinte stricat, acea fortăreață de bazalt îl adăpostea pe cel mai puternic dușman cu care se confruntase vreodată Imperiul Malazan. Sus, mult deasupra pământului, Sămânța Lunii nu putea fi doborâtă printr-un asediu. Nici armata de T'lan Imass – morții vii ai lui Laseen, care călătoreau iute ca praful purtat de vânt – nu putea sau nu voia să-i străpungă apărarea magică.

Vrăjitorii din Pale își găsiseră un aliat puternic. Tattersail își aminti că Imperiul îl înfruntase odată, în vremea Împăratului, pe lordul misterios al Lunii. Lucrurile amenințaseră să ia o turnură neplăcută, dar atunci Sământa Lunii renunțase la confruntare. Niciunul dintre cei care mai trăiau nu știa de ce – una dintre miile de taine pe care le luase cu el Împăratul în mormântul lui de apă.

Reapariția Seminței Lunii pe Genabackis fusese o surpriză. De astă dată, nu mai fusese acordată nicio păsuire. Șase legiuni de vrăjitori Tiste Andii coborâseră de pe munte și, sub comanda unui lord al războiului pe nume Caladan Brood, își uniseră forțele cu mercenarii din Garda Purpurie. Împreună, cele două armate respinseseră Armata a V-a malazană, care înaintase spre răsărit, de-a lungul marginii de nord a Câmpiei Rhivi. De patru ani încoace, Armata a V-a era blocată în Pădurea Câinelui Negru și obligată să țină piept lui Brood și Gărzii Purpurii, într-o luptă care se transforma rapid într-o condamnare la moarte.

Dar, evident, Caladan Brood și Tiste Andii nu erau singurii locuitori ai Seminței Lunii. Un lord nevăzut comanda fortăreața, el o adusese acolo și pecetluise o înțelegere cu temuții vrăjitori din Pale.

Trupa lui Tattersail nu avea mari speranțe că poate înfrunta cu magia o asemenea forță, așa că asaltul se oprise treptat. Numai Arzătorii de Poduri nu se odihneau nicio clipă, ci depuneau în continuare eforturi încăpățânate pentru a surpa zidurile străvechi ale orașului.

Rămâi, se rugă Tattersail la Sământa Lunii. *Întoarce-ți fața la nesfârșit și nu lăsa ca mirosul de sânge și țipetele muribunzilor să se întipărească pe acest pământ. Așteaptă să clipim noi mai întâi.*

Calot aștepta lângă ea. Nu vorbea, înțelegând că ruga devenise un ritual. Era unul dintre numeroasele motive pentru care îl iubea Tattersail. Ca prietenă, bineînțeles. Nu e nimic serios, nimic înspăimântător în dragostea pentru un prieten.

– Simt că Hairlock își pierde răbdarea, murmură Calot.

Tattersail oftă.

– Și eu. De-asta n-am nicio tragere de inimă.

– Știu, dar nu mai putem amâna, Sail. Zâmbi răutăcios. Nu se face.

– Hm… nu vrem să tragă concluzii pripite, nu-i așa?

– N-ar greși foarte mult. Dar hai să mergem, zise el, stingându-și treptat zâmbetul.

Peste câteva minute ajunseră la cortul de comandă. Pușcașul singuratic care stătea de pază la intrare îi salută dând semne de agitație. Tattersail se opri și-i studie privirea.

– Regimentul al VII-lea?

Santinela răspunse, evitând s-o privească în ochii:

– Da, vrăjitoare. Detașamentul al III-lea.

– Mi s-a părut că te cunosc. Salutări sergentului Rusty. Se apropie mai mult de el. Plutește ceva în aer, soldat?

El clipi.

– Sus de tot, în aer, vrăjitoareo. Cât se poate de sus.

Tattersail îi aruncă o privire lui Calot, care se oprise la intrarea în cort. El își umflă obrajii și făcu o mutră comică.

– Mi s-a părut că-i simt mirosul.

Auzind confirmarea, vrăjitoarea se strâmbă. Observă că pușcașul transpira pe sub coif.

– Mulțumesc pentru avertizare, soldat.

– O mână spală pe alta, vrăjitoareo.

Salută a doua oară, mai hotărât și mai personal. *De ani și ani tot așa o țin. Insistă că sunt familia lor, una din Armata a II-a – cea mai veche forță intactă, una dintre cele care i-au aparținut Împăratului. O mână spală pe alta, vrăjitoareo. Salvează-ne pielea și o s-o salvăm și noi pe a ta. La urma urmei, suntem o familie. Atunci de ce mă simt întotdeauna atât de străină față de ei?* Tattersail răspunse la salut.

Intrară în cortul de comandă. Ea simți imediat prezența puterii, ceea ce Calot numea *miros*. Lui îi făcea să-i lăcrimeze ochii. Ei îi provoca migrene. Emanația aceasta specială era o forță pe care cunoștea foarte bine, o adevărată pacoste. Din cauza asta, migrenele deveneau și mai greu de suportat.

În cort, felinarele scăldau într-o lumină fumurie slabă scaunele de lemn din primul compartiment. Pe o masă așezată într-o parte se afla un urcior de tinichea cu vin îndoit cu apă și șase cești care-și pierduseră luciul, dar pe care sclipeau picături de condens.

– Pe răsuflarea lui Hood, Sail, urăsc treaba asta!

Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, Tattersail ghici, prin deschizătura care ducea în al doilea compartiment al cortului, o figură masculină într-un veșmânt familiar. Mâinile lui cu degete lungi stăteau lipite de masa cu harta a lui Dujek. Mantia roșu-închis vălurea, deși bărbatul stătea nemișcat.

– Ei, chiar așa… șopti Tattersail.

– Așa socoteam și eu, aprobă Calot, ștergându-și ochii.

– Crezi că e o postură studiată? întrebă ea, când se așezară.

Calot zâmbi larg.

– Absolut. Marele Mag al lui Laseen n-ar putea să citească o hartă de luptă nici măcar dacă de asta i-ar depinde viața.

– Bine că nu depinde a noastră.

Un glas vorbi de pe scaunul de lângă ei.

– Astăzi muncim.

Tattersail se încruntă la întunericul nefiresc care învăluia scaunul.

– Ești la fel de rău ca Tayschrenn, Hairlock. Bucură-te că nu m-am așezat peste tine.

Apăru mai întâi un șir de dinți galbeni, apoi și restul magului Hairlock, când acesta risipi vraja. Picături de sudoare sclipeau pe fruntea plată și ridată a bărbatului și pe creștetul său ras – nimic neobișnuit în asta, Hairlock ar fi transpirat și într-o peșteră de gheață. Ținea capul înclinat, cu o expresie de

detașare îngâmfată combinată cu dispreț. O fixă pe Tattersail cu ochii săi mici și închiși la culoare.

– Mai ții minte ce-i aceea muncă, nu-i așa? Zâmbi se lăți pe fața lui, turtindu-i și mai mult nasul zdrobit și strâmb. Asta făceai înainte să te tăvălești cu dragul de Calot. Înainte să te înmoi.

Tattersail se pregăti să-i dea o replică, dar o întrerupse vocea tărăgănată a lui Calot:

– Te simți singur, Hairlock? Oare să-ți spun că însoțitoarele soldaților îți cer de două ori mai mulți bani? Făcu un gest ca și când ar fi alungat gânduri neplăcute. Adevărul e că Dujek a numit-o pe Tattersail la comanda trupei după sfârșitul prematur al lui Nedurian în Pădurea Mott. Dacă nu-ți convine, ghinionul tău. E prețul pe care-l plătești pentru ambivalență.

Hairlock se aplecă și îndepărtă un fir de praf de pe papucii lui de mătase, care scăpaseră nemânjiți pe străzile noroioase.

– Credința oarbă, dragi camarazi, e pentru proști…

Se întrerupse când auzi foșnind clapa de la intrarea în cort. După bărbieritul de dimineață, Marea Căpetenie Dujek Un-Braț apăru cu urme de săpun pe păr și pe urechi și mirosind a apă de scorțișoară.

De-a lungul anilor, Tattersail se obișnuise să asocieze multe cu aroma aceea. Siguranță, stabilitate, *echilibru mintal*. Dujek Un-Braț reprezenta toate aceste lucruri, și nu doar pentru ea, ci, pentru întreaga armată care lupta sub conducerea lui. Când se opri în mijlocul încăperii ca să-i cerceteze pe cei trei magi, Tattersail se lăsă puțin pe spate și-l examină pe sub pleoapele obosite. Cei trei ani de pasivitate forțată din timpul asediului acționaseră ca un tonic asupra bărbatului care îmbătrânea. Arăta de cincizeci, nu de șaptezeci și nouă de ani, câți avea. Ochii cenușii își păstraseră agerimea și intransigența pe fața lui bronzată, cu obrajii supți. Își ținea spatele drept și părea mai înalt de un metru șaptezeci, cât avea de fapt. Purta straie de piele simple, fără podoabe, pătate deopotrivă de transpirație și de roșul

imperial. Ciotul brațului stâng, retezat chiar sub umăr, era învelit în benzi de piele. Gambele păroase, albe ca laptele, i se ghiceau prin curelele din piele de rechin ale sandalelor napane.

Calot scoase o batistă din mânecă și i-o aruncă lui Dujek. Căpetenia o prinse iute.

– Iar? Afurisitul ăla de bărbier…, mârâi el, ștergându-se de săpun pe falcă și pe urechi. Jur că o face dinadins. Făcu batista ghem și i-o aruncă lui Calot în poală. Suntem toți aici. Foarte bine. Mai întâi, treburile obișnuite. Hairlock, ai terminat de pălăvrăgit cu băieții de dedesubt?

Hairlock își înăbuși un căscat.

– Un genist pe nume Fiddler m-a luat cu el și mi-a arătat împrejurimile. Își curăță scamele de pe mâneca de brocart, apoi se uită în ochii lui Dujek. În șase-șapte ani, poate că vor reuși să ajungă la zidurile orașului.

– N-are niciun rost, spuse Tattersail, așa cum am scris și în raport. Se uită chiorâș la Dujek. Asta dacă a ajuns vreodată la Curtea Imperială.

– Cămila înoată încă, zise Calot.

Dujek scoase un mormăit – așa știa el să râdă.

– În regulă, trupă, ascultați atent. Două lucruri. Chipul brăzdat de cicatrice i se încruntă ușor. Primul: Împărăteasa a trimis o trupă de Gheare. E în oraș, îi vânează pe vrăjitorii din Pale.

Pe Tattersail o trecu un fior pe șira spinării. Nimănui nu-i plăcea să aibă Gheare prin preajmă. Asasinii aceia imperiali – arma preferată a lui Laseen – foloseau pumnale tăioase și otrăvite împotriva oricui, inclusiv a malazanilor.

Calot părea să se gândească la același lucru, pentru că se îndreptă brusc de spate.

– Dacă vin aici din alt motiv…

– Mai întâi vor trebui să treacă de mine, spuse Dujek, așezându-și mâna teafără pe garda sabiei.

Îl ascultă cineva din camera cealaltă. Îi spune bărbatului care comandă Gheara cum stau lucrurile. Shedunul să-l binecuvânteze!

– Se vor ascunde, zise Hairlock. Sunt vrăjitori, nu idioți.

Lui Tattersail îi trebui o clipă ca să înțeleagă remarca. *A, da, vrăjitorii din Pale.*

Dujek îi aruncă o privire lui Hairlock, măsurându-l scurt, apoi încuviință din cap.

– Al doilea lucru: astăzi atacăm Sămânța Lunii.

În compartimentul celălalt al cortului, auzind acele vorbe, Tayschrenn se întoarse și se apropie încet de ei. Pe sub glugă, i se iți un zâmbet larg pe fața întunecată, încrețindu-i pentru o clipă trăsăturile. Zâmbetul pieri însă repede, iar pielea fără vârstă își recăpătă netezimea.

– Vă salut, colegi, rosti el, prefăcut amuzant și amenințător în același timp.

– Scutește-ne de melodrame, Tayschrenn, pufni Hairlock, și ne vom simți mai fericiți cu toții.

Ignorând comentariul lui Hairlock, Marele Mag continuă:

– Împărăteasa și-a pierdut răbdarea din cauza Seminței Lunii…

Dujek își lăsă capul pe-o parte și-l întrerupse cu glas ușor dogit:

– Împărăteasa e destul de speriată ca să atace prima și să o facă în forță. Spune-o pe-a dreaptă, Magule. Doar te adresezi celor din linia întâi. Arată-ne puțin respect, ce naiba!

Marele Mag ridică din umeri.

– Bineînțeles, Mare Căpetenie. Se întoarse cu fața la ceilalți. Grupul vostru, eu însumi și alți trei Mari Magi vom ataca Sămânța Lunii peste mai puțin de un ceas. Campania de Nord i-a determinat pe majoritatea locuitorilor edificiului să plece. Credem că Lordul Lunii e singur. De trei ani, simpla lui prezență a fost suficientă să ne țină sub control. În dimineața aceasta, dragi colegi, îi vom pune temeritatea la încercare.

– Și vom spera că toată vremea asta afurisitul naibii n-a făcut decât să blufeze, adăugă Dujek, adâncindu-și ridurile de pe frunte. Are cineva întrebări?

– Cât de repede mă pot transfera? se interesă Calot.

Tattersail își drese glasul și rosti:

– Ce știm despre Lordul Seminței Lunii?

– Mai nimic, mă tem, răspunse Tayschrenn, ascunzându-și ochii. E Tiste Andii, fără îndoială. Un arhimag.

Hairlock se aplecă în față și scuipă dinadins la picioarele lui Tayschrenn.

– Tiste Andii, Mare Mag? Eu zic că putem fi puțin mai preciși în detalii. Tu, nu?

Durerea de cap lui Tattersail se înrăutăți. Își dădu seama că-și ține respirația și scoase aerul din plămâni încet, urmărind reacția lui Tayschrenn – la vorbele celuilalt și la provocarea obișnuită a celor Șapte Orașe.

– Un arhimag, repetă Tayschrenn. Poate *chiar* Arhimagul rasei Tiste Andii. Dragă Hairlock, adăugă pe un ton puțin mai scăzut, obiceiurile tale primitive sunt bizare, dacă nu chiar lipsite de gust.

Hairlock rânji.

– Tiste Andii sunt cei dintâi copii ai Mamei Întunericului. Ai simțit cum tremură coridoarele Vrăjitoriei, Tayschrenn. Am simțit și eu. Întreabă-l pe Dujek ce rapoarte vin din Campania de Nord. Magia Străveche – Kurald Galain. Lordul Seminței Lunii este Maestrul Arhimag – îi știi numele la fel de bine ca mine.

– Nu știu nimic despre asta, protestă Marele Mag, pierzându-și în cele din urmă cumpătul. Poate vrei să ne luminezi tu, Hairlock, și atunci vom începe cercetarea în funcție de sursele tale.

– Aaah! Hairlock sări ca ars de pe scaun, cu o expresie malițioasă pe figura încordată. Marele Mag amenință. În sfârșit, ne apucăm de treabă. Răspunde-mi, atunci, de ce doar încă trei Mari Magi? Nu ne-am împuținat chiar atât de mult. Și de ce nu am procedat așa acum doi ani?

Dujek, care mârâi neinteligibil, se hotărî să întrerupă înfruntarea dintre Hairlock și Tayschrenn, indiferent ce amenința să devină:

– Suntem disperați, magule. Campania de Nord se duce de râpă. Armata a V-a e cu un picior în groapă și nu va primi întăriri până la primăvară. Ideea e că Lordul Lunii își poate rechema armata dintr-o zi în alta. Nu vreau să mă văd silit să vă trimit la luptă împotriva unei armate de Tiste Andii și sunt al naibii de sigur că nu vreau ca Armata a II-a să-și expună flancurile când va fi atacată de o forță eliberatoare. O tactică foarte proastă, iar Caladan Brood ăsta, oricine-ar fi, pare dornic să ne pună să plătim pentru greșelile noastre.

– Caladan Brood, murmură Calot. Jur că am mai auzit numele ăsta. Ciudat că nu m-am gândit la el niciodată.

Tattersail miji ochii spre Tayschrenn. Calot avea dreptate: numele celui care-i comanda pe Tiste Andii împreună cu Garda Purpurie chiar suna cunoscut, dar și învechit, amintind de povești de demult, poate, sau de vreo epopee.

Marele Mag îi susținu privirea, categoric și calculat:

– A trecut vremea justificărilor, spuse el, întorcându-se spre ceilalți. Împărăteasa a dat un ordin, iar noi trebuie să ne supunem.

Hairlock pufni a doua oară.

– Dacă tot veni vorba de a forța mâna cuiva...se rezemă de spătar, zâmbindu-i disprețuitor lui Tayschrenn, mai ții minte cum ne-am jucat de-a șoarecele și pisica la Aren? Planul ăsta are duhoarea ta. Pândești de mult o șansă ca asta. Zâmbetul îi deveni un rânjet sălbatic. Cine sunt ceilalți trei Mari Magi? Dă-mi voie să ghicesc…

– Destul!

Tayschrenn se apropie de Hairlock, care amuți. Numai ochii îi luceau.

Lumina felinarelor scăzuse. Calot se folosi de batista din poală ca să-și șteargă lacrimile de pe obraz.

Putere, of, la naiba… Mai e puțin și-mi crapă capul.

– Prea bine, șopti Hairlock, hai să dăm cărțile pe față. Sunt sigur că Marea Căpetenie va aprecia faptul că-i vei confirma bănuielile. Exprimă-te cât se poate de clar, prietene.

Tattersail îi aruncă o privire lui Dujek. Căpetenia avea o expresie impenetrabilă și-l fixa pe Tayschrenn printre pleoapele întredeschise. Căzuse adânc pe gânduri.

Calot se propti de ea.

– Ce naiba se întâmplă, Sail?

– Habar n-am, șopti ea, dar se încinge treaba.

Deși făcuse observația ușor în glumă, frica îi prindea gândurile în vârtejuri. Hairlock cunoștea Imperiul mai bine decât ea sau decât Calot. Fusese unul dintre vrăjitorii care luptaseră împotriva malazanilor din Șapte Orașe, înainte de căderea orașului Aren și de risipirea celor șapte conducători sfinți Falah'd, înainte să i se dea de ales între a muri sau a-i sluji pe noii stăpâni. Se alăturase trupei a II-a la Pan'potsun – la fel ca Dujek, fusese acolo, în vechea gardă a Împăratului, când se treziseră primele vipere uzurpatoare, în ziua în care Prima Sabie a Împăratului fusese trădată și ucisă cu brutalitate. Hairlock *știa* ceva. Dar ce anume?

– În regulă, rosti Dujek tărăgănat, avem de lucru. Haideți să ne apucăm de treabă.

Tattersail oftă. Bătrânul Un-Braț avea felul lui de a se exprima. Îi aruncă o privire. Îl cunoștea bine, nu ca prieten – Dujek nu-și făcea prieteni –, ci ca mintea militară cea mai strălucită rămasă în Imperiu. Dacă, așa cum insinuase Hairlock, Marea Căpetenie era trădată, iar Tayschrenn nu era străin de acest lucru, atunci… *suntem o creangă îndoită,* așa spusese odată Calot despre trupa lui Un-Braț, *și să fim cu ochii pe Imperiu când se va rupe. Soldățimea din Șapte Orașe, fantomele ascunse ale celor cuceriți, dar de necucerit…*

Tayschrenn arătă spre Tattersail și ceilalți magi. Tattersail se ridică, urmată de Calot. Hairlock rămase pe scaun, cu ochii închiși, de parcă ar fi adormit.

Calot i se adresă lui Dujek:

– Legat de transferul meu…

– Mai târziu, mârâi Marea Căpetenie. Hârțogăria-i un chin când ai un singur braț.

Cuprinse trupa de vrăjitori cu privirea și vru să mai spună ceva, dar Calot i-o luă înainte:

– Anomandaris.

Hairlock deschise brusc ochii și-l văzu pe Tayschrenn strălucind de plăcere.

– Aaah! exclamă el, spărgând liniștea care se lăsase după unicul cuvânt rostit de Calot. Bineînțeles. Încă trei Mari Magi? Numai trei?

Tattersail fixă chipul impasibil și palid al lui Dujek.

– Poemul, rosti ea încet. Mi l-am amintit.

Caladan Brood, cel neclintit ca stânca,
înfruntă iarna, nu știe ce-i durerea, ascuns într-un tumul…

Calot continuă:

într-un mormânt rămas făr' de cuvinte,
iar în mâinile sale, care au zdrobit nicovale…

Tattersail reluă:

cântecul său răsună ca barosul –
el trăiește dormind, așadar, dați mută știre
tuturor să nu-l trezească.
Să nu-l trezească.

Toți ochii o țintuiau pe Tattersail când rosti ultimele cuvinte.

– E treaz, se pare, vorbi ea, cu gura uscată. „Anomandaris“, poezia lui Fisher Keltath.

– Poemul nu e despre Caladan Brood, zise Dujek, încruntându-se.

– Nu, recunoscu ea. E despre tovarășul lui.

Hairlock se ridică încet în picioare și se apropie de Tayschrenn.

– Anomander Rake, Lordul Tiste Andii, care sunt sufletele Nopții-fără-Stele. Rake, Coama Haosului. Iată cine e Lordul Lunii, iar voi trimiteți să lupte cu el patru Mari Magi și o trupă…

Chipul neted al lui Tayschrenn lucea ușor de transpirație.

– Tiste Andii, vorbi el pe un ton calm, nu sunt ca noi. Poate vouă vi se par imprevizibili, dar nu e așa. Sunt diferiți. Nu au o cauză a lor. Pur și simplu trec de la o tragedie umană la alta. Voi chiar credeți că Anomander Rake va rămâne pe loc și va lupta?

– S-a retras Caladan Brood? întrebă Hairlock, iritat.

– El nu e Tiste Andii, Hairlock. E om – unii zic că are sânge de barghast, dar nu are nici sânge, nici obiceiuri străvechi.

– Te bazezi pe faptul că Rake îi va trăda pe vrăjitorii din Pale – că va trăda pactul încheiat între ei, spuse Tattersail.

– Riscul nu e atât de mare pe cât pare, rosti Marele Mag. Bellurdan a făcut cercetări în Genabaris, vrăjitoareo. Au fost descoperite niște pergamente noi din *Nebunia lui Gothos* într-o fortăreață de dincolo de Pădurea Câinelui Negru. Printre ele sunt și niște tratative ale rasei Tiste Andii cu alte popoare din Epoca Străveche. Și, nu uita, Sămânța Lunii s-a mai retras o dată dintr-o confruntare directă cu Imperiul.

Teama care o izbea pe Tattersail în valuri o făcu să i se înmoaie genunchii. Se lăsă din nou pe scaunul pliant, destul de greu ca să-l audă cum scârțâie.

– Dacă încercarea ta riscantă dă greș, ne condamni la moarte, spuse ea. Nu doar pe noi, Mare Mag, ci pe toți cei din armata lui Un-Braț.

Tayschrenn se răsuci încet, cu spatele la Hairlock și la ceilalți.

– Ordinele Împărătesei Laseen, vorbi el, fără să se întoarcă la loc. Colegii noștri vin pe coridor. Când vor sosi, le voi da detalii despre poziții. Asta-i tot.

Se duse în camera hărților și-și reluă poziția inițială.

Lui Tattersail i se păru că Dujek îmbătrânise în fața ei. Își luă iute ochii de la el, prea îndurerată ca să suporte senzația de renunțare definitivă din privirea lui și bănuiala care se contura în spatele ei. *O lașă – asta ești, femeie. O lașă.*

Într-un sfârșit, Marea Căpetenie își drese glasul și spuse:

– Pregătește-ți coridoarele, trupă. Ca de obicei, o mână spală pe alta.

Acordă-i credit Marelui Mag, își zise Tattersail. Tayschrenn se afla pe primul deal, aproape în umbra Lunii. Se împărțiseră în trei grupuri, fiecare pe vârful unui deal aflat pe câmpia din afara zidurilor orașului Pale. Trupa lui Un-Braț stătea pe cel mai îndepărtat, a lui Tayschrenn, pe cel mai apropiat. Pe cel din mijloc fuseseră plasați cei trei Mari Magi. Tattersail îi cunoștea pe toți. Nightchill, cu părul ca pana corbului, înaltă, poruncitoare, cu o înclinație spre cruzime pe care fostul împărat o apreciase prea mult. Lângă ea, tovarășul ei de viață, Bellurdan, zdrobitorul de cranii, un uriaș din rasa thelomen care urma să-și pună la încercare forța nemaipomenită împotriva portalului Lunii, dacă avea să se ajungă până acolo. Și A'Karonys, mânuitorul focului, scund și îndesat, cu bastonul lui arzător, mai lung decât o suliță.

Armatele a II-a și a VI-a se adunaseră pe câmpie, rânduri-rânduri, cu armele pregătite, așteptând ordinul de marș spre oraș la momentul potrivit. Șapte mii de veterani și patru mii de recruți. Legiunile negre de Moranth se aliniaseră pe creasta de la apus, la o distanță de patru sute de metri.

Nicio adiere nu tulbura aerul amiezii. Nori de musculițe înțepătoare pluteau printre soldații care așteptau dedesubt. Cerul era înnorat, plafonul de nori subțire, dar impenetrabil.

Stând pe culmea dealului, cu transpirația curgându-i pe sub haine, Tattersail îi urmări pe soldații de pe câmpie, după care se întoarse cu fața către trupa ei modestă. Dacă ar fi avut efectivul complet, în spatele ei ar fi trebuit să se înșire șase magi, dar acum nu erau decât doi. Într-o parte, părând îngâmfat, aștepta Hairlock, învelit în mantaua de ploaie cenușiu-închis – veșmântul lui de luptă.

Calot îi dădu un cot lui Tattersail și arătă din cap spre Hairlock.

– De ce naiba e atât de fericit?

– Hairlock! strigă Tattersail. Bărbatul întoarse capul. Ai avut dreptate în legătură cu cei trei magi?

Hairlock zâmbi, apoi își îndreptă din nou privirea în altă parte.

– Mă scoate din sărite când ascunde ceva, spuse Calot.

Vrăjitoarea scoase un mormăit.

– A pus lucrurile cap la cap. Ce e deosebit la Nightchill, Bellurdan și A'Karonys? De ce i-a ales Tayschrenn și de unde a știut Hairlock că i-a ales tocmai pe ei?

– Întrebări, întrebări… oftă Calot. Toți trei sunt vechi în meseria asta. Pe vremea Împăratului, fiecare comanda o companie de Adepți – când Imperiul avea destui magi ca să formeze companii. A'Karonys a fost promovat în Campania Falari, iar Bellurdan și Nightchill sunt și mai vechi – au venit din Fenn de pe continentul Quon în timpul războaielor de unificare.

– Vechi în meseria asta, medită Tattersail. Așa cum zici. Niciunul dintre ei n-a fost activ în vremea din urmă, nu? Ultima lor campanie a fost cea din Șapte Orașe…

– Când A'Karonys a încasat-o în Deșertul Pan'potsun…

– A rămas atârnat – Împăratul tocmai fusese asasinat. Totul era un haos. T'lan Imass au refuzat s-o recunoască pe noua Împărăteasă. Au mărșăluit până în Deșertul Jhag Odhan.

– Se zvonește că s-au întors – înjumătățiți. Nu știu peste ce-au dat acolo, dar nu le-a fost prea bine.

Tattersail încuviință din cap.

– Lui Nightchill și lui Bellurdan li s-a spus să se prezinte la Nathilog, unde au stat cu brațele încrucișate în ultimii șase-șapte ani…

– Până când Tayschrenn l-a trimis pe uriașul din rasa thelomen în Genabaris, să studieze un maldăr de manuscrise vechi, nimic altceva…

– Mi-e frică, recunoscu Tattersail. Foarte frică. Ai văzut ce față avea Dujek? *Știa* ceva – și-a dat seama de ceva. Parcă ar fi fost înjunghiat în spate.

– E vremea să muncim, strigă Hairlock.

Calot și Tattersail se întoarseră.

Vrăjitoarea se înfioră. Sămânța Lunii se rotise permanent deasupra lor în ultimii trei ani. Acum se oprise. Aproape de vârful ei, pe latura din fața lor, se zărea o terasă, iar în ea apăruse o nișă întunecoasă. Era un portal. Dar deocamdată nu se vedea nicio mișcare.

– Știe, murmură Tattersail.

– Totuși, nu fuge, adăugă Calot.

Pe primul deal, Marele Mag Tayschrenn își desfăcu larg brațele. Un val de flăcări aurii cuprinse spațiul dintre palmele lui, apoi se deplasă în sus, sporind pe măsură ce se îndrepta cu mare viteză spre Sămânța Lunii. Vraja se izbi de roca neagră, smulgând din ea bucăți care țâșniră în sus, apoi în jos. Moartea coborî ca o ploaie peste orașul Pale și peste legiunile malazane care așteptau pe câmpie.

– A început, șopti Calot.

La primul atac lansat de Tayschrenn răspunse numai liniștea, spartă doar de zgomotul făcut de bucățile de piatră căzute pe acoperișurile de tablă și urletele soldaților răniți de pe câmpie. Toți ochii priveau numai în sus.

Riposta veni într-un fel cât se poate de neașteptat.

Un nor negru învălui Sămânța Lunii, urmat de niște țipete slabe. În clipa următoare, norul se întinse și se dispersă, iar Tattersail își dădu seama ce anume avea în fața ochilor.

Corbi.

Mii și mii de Corbi Uriași. Probabil că-și avuseseră cuiburile printre crăpăturile și scobiturile de pe suprafața Lunii. Țipetele lor se intensificară într-un cor revoltat. Corbii se îndepărtară de fortăreață zburând în cercuri; ajutate de vânt, aripile lor, cu o anvergură de aproape cinci metri, îi ridicară mult deasupra orașului și-a câmpiei.

Frica se transformă în groază în sufletul lui Tattersail.

Hairlock hohoti scurt și se întoarse către ei.

– Aceștia sunt mesagerii Lunii, dragi colegi! Ochii îi luceau ca ai unui nebun. Păsări mâncătoare de hoituri! Își aruncă mantia pe spate și înălță brațele. Închipuiți-vă un lord care a hrănit bine treizeci de mii de Corbi Uriași!

Pe ieșindul din fața portalului apăru o siluetă cu brațele ridicate, cu păr lung și argintiu fâlfâindu-i în jurul capului.

Coama Haosului. Anomander Rake. Lordul Tiste Andii, al celor cu pielea neagră, care a înfruntat o sută de mii de ierni, care a gustat sângele dragonilor, care îi conduce pe cei din urmă din neamul său, așezat pe Tronul Suferinței, într-un regat funest și misterios – regat fără un tărâm pe care să-l numească al lui.

Anomander Rake părea un pitic în comparație cu edificiul său, aproape imaterial de la distanța aceea. Iluzia era pe cale să se destrame. Tattersail rămase cu gura căscată când aura forței lui înflori spre exterior *să poată fi văzută de la o asemenea distanță…*

– Orientați-vă coridoarele! le ceru vrăjitoarea, cu vocea sugrumată de spaimă. Acum!

Chiar în timp ce Rake își aduna puterile, sfere gemene de foc albastru țâșniră de pe dealul din mijloc. Loviră Luna aproape de bază și o făcură să se clatine. Tayschrenn lansă încă un val de flăcări aurii, lovind cu spumă chihlimbarie și limbi de fum roșiatic.

Lordul Lunii răspunse. Un val negru se rostogoli fremătând în direcția primului deal. Marele Mag fu doborât în genunchi când îl respinse. Din culmea dealului nu mai rămase nimic când forța nimicitoare se rostogoli în josul pantei, înghițind rândurile de soldați din apropiere. Tattersail văzu cum o străfulgerare de un albastru-închis îi cuprinse pe nefericiții luptători, urmată de o bubuitură care zgudui pământul. Când fulgerul se risipi, din ostașii

secerați ca spicele de grâu rămaseră numai grămezi de leșuri descompuse.

Magia coridorului Kurald Galain. Magia Străveche, Răsuflarea Haosului.

Pe măsură ce respira tot mai precipitat, Tattersail simțea cum coridorul ei, Thyr, se revarsă în ea. Îl modelă, înlănțuind cuvinte abia murmurate, apoi eliberă puterea. Calot o imită, sorbind energie din coridorul lui, Mockra. Hairlock se înconjură de sursa lui misterioasă, iar trupa de vrăjitori intră în bătălie.

Din clipa aceea, totul se simplifică pentru Tattersail. Totuși, ținută în frâu de groază, o parte din mintea ei rămase îndepărtată, și, într-un fel de viziune estompată, urmări tot ce se petrece în jurul ei.

Lumea deveni un coșmar viu, prinsă la mijloc între vrăjile care țâșneau în sus, izbind Sămânța Lunii, și cele care cădeau ca ploaia, nepăsătoare, devastatoare. Pământul se ridica spre cer în coloane zguduite de tunete. Bucăți de rocă străpungeau carnea soldaților precum pietrele fierbinți care trec prin zăpadă. O avalanșă de cenușă acoperi oameni vii și morți deopotrivă. Cerul deveni de un roz pal, iar soarele – un disc de aramă ascuns în spatele negurii.

Tattersail văzu cum un val de magie mătură apărarea lui Hairlock și-l despică în două. Urletul lui aminti mai mult de furie decât de durere, amuțind imediat ce o forță zdrobitoare o potopi pe Tattersail, care se trezi că propria ei apărare e atacată de voința rece, dezlănțuită a vrăjii care căuta s-o distrugă. Se clătină și se dădu înapoi, dar o echilibră Calot, care-i susținu riposta ezitantă cu energia din coridorul său, Mockra. Apoi atacul încetă, deplasându-se în jos, spre dealul din stânga lor.

Tattersail căzuse în genunchi. Calot stătea aplecat deasupra ei, înlănțuind cuvinte aducătoare de putere. Nu se mai uita la Sămânța Lunii, ci fixa ceva sau pe cineva de jos, de pe câmpie. Privea cu ochi dilatați de groază.

Ea înțelese prea târziu ce se întâmpla. Calot o apăra sacrificându-se pe sine. Un gest final, făcut chiar în timp ce se uita cum propria-i moarte erupea în jurul lui. Îl înghiți o explozie de văpăi orbitoare. Rețeaua protectoare de deasupra lui Tattersail dispăru în aceeași clipă. Un val de căldură și pârâituri porni din locul în care stătuse Calot și o făcu să se rostogolească pe-o parte. Mai mult își simți decât își auzi propriul țipăt, senzația de distanțare o copleși, iar un strat de apărare mentală dispăru cu desăvârșire.

Scuipând praf și cenușă, Tattersail se ridică în picioare și continuă să lupte, fără a mai lansa atacuri, ci doar străduindu-se să rămână în viață. Într-un ungher ascuns al minții, striga o voce disperată, panicată. *Calot a stat cu fața la câmpie, nu la Sămânța Lunii – și a avut dreptate! Hairlock a fost lovit de pe câmpie!*

Văzu un demon Kenryll'ah apărând sub Nightchill. Râzând strident, creatura uriașă și scheletică îi rupse lui Nightchill membrele pe rând. Până la sosirea lui Bellurdan, începuse deja să le mănânce. Uriașul scoase un răcnet când demonul îl zgârie pe piept cu ghearele ca niște cuțite. Ignorând durerea și sângele care țâșnea din răni, îi prinse capul în mâini și-l zdrobi.

A'Karonys elibera întruna șuvoaie de văpăi din bastonul lui, până când Sămânța Lunii aproape că dispăru într-o sferă de foc. Apoi niște aripi fine de gheață îl învăluiră pe vrăjitorul scund și rotofei, înghețându-l pe loc. În clipa următoare, din el nu mai rămase decât praf și pulbere.

Vrăjile se prăvăleau ca o furtună nesfârșită peste coama brăzdată și înnegrită a dealului pe care Tayschrenn încă stătea în genunchi. Dar magul devia fiecare val îndreptat spre el către nenorociții care se ghemuiau înspăimântați pe câmpie. Prin măcelul care umplea aerul, prin cenușă, printre corbii cu croncănitul lor strident, prin ploaia de pietre și răcnetele răniților și ale muribunzilor, printre țipetele care înghețau oricui sângele în vene, scoase de

demonii care se izbeau de rândurile de soldați, printre toate acestea răsuna tunetul neîntrerupt al atacului lansat de Marele Mag. Bucăți enorme de stâncă, smulse de pe suprafața Lunii, cuprinse de flăcări și lăsând în urmă dâre groase de fum negru, căzură peste orașul Pale, transformându-l într-un cazan uriaș al morții și al haosului.

Asurzită, tremurând ca și cum până carnea de pe ea se lupta să respire, lui Tattersail îi trebui destul de mult până să-și dea seama că vrăjile încetaseră. Amuțise și vocea care striga din cotlonul acela îndepărtat al minții ei. Ridică doi ochi încețoșați spre Sămânța Lunii și văzu muntele devastat scoțând din nenumărate locuri trâmbe de fum și vâlvătăi, ba îndepărtându-se, ba apropiindu-se. Apoi edificiul trecu dincolo de oraș, rotindu-se șovăitor și înclinându-se într-o parte. Sămânța Lunii porni spre sud, spre îndepărtații Munți Tahlyn.

Tattersail privi de jur împrejur, amintindu-și vag că o companie de soldați se refugiase pe culmea dealului, distrusă de explozii. Apoi o lovise ceva și pe ea și-și consumase și ultimii stropi de vlagă pentru a rezista. Acum, din toată compania nu mai rămăseseră decât armurile. *O mână spală pe alta, vrăjitoareo.* Își înăbuși un suspin, apoi își îndreptă atenția spre primul deal.

Tayschrenn căzuse, dar trăia. Șase pușcași urcară panta cu pași grăbiți și se strânseră în jurul Marelui Mag. După un minut, îl coborâră de pe deal.

Bellurdan, cu veșmintele arse aproape în întregime și cu trupul înroșit de arsuri, rămase pe dealul din mijloc ca să adune membrele împrăștiate ale lui Nightchill, jelind cu glas răsunător. Priveliștea, plină de groază și durere, lovi inima lui Tattersail cu forța barosului care izbește nicovala. Întoarse repede capul.

– Blestemat să fii, Tayschrenn!

Pale căzuse. Prețul? Trupa lui Un-Braț și patru magi. Abia acum interveneau legiunile negre de Moranth. Tattersail își încleștă maxilarele, iar buzele, deși pline, se strânseră, devenind o linie albă. Nu-i

dădea pace o amintire și rămase cu certitudinea că scena din fața ei nu era deznodământul poveștii.

Rămase în așteptare.

Coridoarele magiei se întind în lumea de dincolo. Găsește poarta și deschide-o, însă numai puțin. Tu vei modela ceea ce se scurge dinăuntru. Cu aceste cuvinte porni pe drumul vrăjitoriei o tânără. *Deschide-te în fața coridorului care vine la tine – care te găsește. Absoarbe-i puterea – atâta cât încape în trupul și-n sufletul tău, dar nu uita, când trupul te trădează, poarta se închide.*

Pe Tattersail o dureau mâinile și picioarele. Parcă ar fi bătut-o cineva cu ciomagul în cele două ore care trecuseră. Ultimul lucru la care se așteptase era gustul amar care îi spunea că ceva periculos și scârbos urcase în vârful dealului. Un vrăjitor profesionist primea astfel de avertismente doar dacă poarta rămăsese deschisă, iar coridorul era dezvăluit și gemea de putere. Auzise povești de la alți vrăjitori și citise manuscrise mucegăite care vorbeau despre asemenea momente, în care puterea venea, gemând și ucigătoare, și, de fiecare dată, după cum se spunea, un *zeu* călca pe pământul muritorilor.

Dacă ar fi putut să atragă o prezență nemuritoare în locul respectiv, atunci aceea ar fi trebuit să fie Hood, zeul morții. Totuși, instinctul o contrazicea. Nu credea că venise un zeu, ci *altceva*. Trăi o senzație de frustrare, pentru că nu putea stabili care dintre oamenii din jurul ei era cel periculos. Ceva îi tot îndrepta atenția spre fată. Însă, în cea mai mare parte a timpului, copila părea să fie doar pe jumătate acolo.

În cele din urmă, îi atraseră atenția vocile venite din spatele ei. Sergentul Whiskeyjack rămăsese în picioare în apropierea lui Ben-cel-Iute și a celuilalt soldat, aceștia din urmă stând îngenuncheați la căpătâiul lui Hairlock. Ben-cel-Iute strângea în mână un obiect oval, învelit în piele, și privea în sus, la sergent, ca și cum i-ar fi așteptat aprobarea.

Atmosfera dintre cei doi bărbați era încordată. Încruntându-se, Tattersail se îndreptă spre ei.

– Ce faci? îl întrebă pe Ben-cel-Iute, ațintindu-și ochii spre obiectul din mâinile lui delicate, aproape feminine.

El păru să n-o fi auzit, fiindcă nu-și dezlipi ochii de la sergent.

Whiskeyjack aruncă o privire spre vrăjitoare.

– Dă-i drumul, Ben, mârâi el, apoi se îndreptă spre marginea culmii dealului, unde se opri cu fața spre apus – către Munții Moranth.

Trăsăturile fine ca de ascet ale lui Ben se înăspriră. Făcu semn din cap tovarășului său.

– Pregătește-te, Kalam.

Soldatul pe nume Kalam se lăsă pe spate, cu mâinile retrase în mâneci. Poziția părea o reacție ciudată la cererea lui Ben-cel-Iute, dar magul părea satisfăcut. Sub ochii lui Tattersail, vrăjitorul își lăsă mâna lungă și subțire pe pieptul plin de sânge și zguduit de convulsii al lui Hairlock. Murmură un șir de cuvinte și închise ochii.

– Seamănă cu coridorul Denul, spuse Tattersail, uitându-se la soldatul care rămăsese nemișcat, în poziție ghemuită. Dar nu tocmai. A reușit să-l schimbe cumva.

Kalam îi aminti oarecum de un șarpe gata să muște, așa că tăcu. Bărbatului nu-i trebuia mult să-l stârnești: încă două-trei vorbe rostite la momentul nepotrivit sau o mișcare necontrolată spre Ben-cel-Iute ori Hairlock. Kalam era masiv, cât un urs, dar Tattersail își aminti cum alunecase, periculos, pe lângă ea. *Un șarpe, într-adevăr, un criminal, un soldat care a atins un nivel superior în arta uciderii. Nu mai omoară din datorie, ci din plăcere.* Nu cumva tocmai energia aceasta, promisiunea tăcută a amenințării, era cea care o izbea cu aroma încordării sexuale? Tattersail oftă. O zi a perversiunilor.

Ben-cel-Iute își reluă lanțul vorbelor, de data asta concentrându-le asupra obiectului pe care îl așezase lângă Hairlock. Văzu cum puterea de descununare învălui obiectul învelit și, cu o

îngrijorare crescândă, îl urmări pe mag plimbându-și degetele lungi peste cusăturile învelișului din piele. Energia se scurgea din el sub un control desăvârșit. Știa mai multe despre magie decât Tattersail. Deschisese un coridor pe care ea nici măcar nu-l recunoscuse.

– Cine sunteți voi? întrebă ea în șoaptă, făcând un pas înapoi.

Eliberat de durere și de șoc, Hairlock deschise brusc ochii. Întâlni privirea lui Tattersail, iar buzele crăpate i se destinseră cu ușurință într-un zâmbet care îi dezveli dinții îngălbeniți.

– O artă pierdută, Sail. Ceea ce urmează să vezi nu s-a mai făcut de mii de ani. Se întunecă la chip, și zâmbetul i se stinse, iar privirea i se înflăcără. Gândește-te ce s-a întâmplat, femeie! Eu și Calot. Când am căzut. Ce-ai văzut? Ai simțit ceva? Ceva straniu? Hai, gândește-te! Uită-te la mine! Uită-te la rana mea, la cum am ajuns! În ce direcție stăteam cu fața când a lovit valul acela?

Tattersail îi văzu focul din privire, aprins de furie amestecată cu triumf.

– Nu sunt sigură, răspunse ea rar. Am simțit ceva.

Partea aceea detașată și rațională din mintea ei, care o susținuse în luptă, care scosese strigătul acela interior la moartea lui Calot, țipase ca răspuns la valurile de magie – *la faptul că acestea veniseră de pe câmpie*. Miji ochii spre Hairlock.

– Anomander Rake nu s-a obosit să ochească pe cineva anume. A lovit la întâmplare. În schimb, valurile acelea de putere au fost trimise *țintit,* nu-i așa? Au venit asupra noastră din direcția greșită. Tattersail tremura. Dar de ce? De ce ar face Tayschrenn așa ceva?

Hairlock întinse o mână mutilată și-l apucă pe Ben-cel-Iute de haină.

– Folosește-o, magule. Îmi asum riscul ăsta.

Tattersail începu să gândească febril. Hairlock fusese trimis în tuneluri de Dujek. Iar Whiskeyjack și grupa lui fuseseră acolo, jos. Se făcuse o înțelegere.

– Hairlock, ce se întâmplă aici? întrebă ea cu hotărâre, simțind cum gheara fricii i se înfige în mușchii cefei și ai umerilor. Cum adică să mă folosească?

– Doar nu ești oarbă, femeie!

– Liniște! le ceru Ben-cel-Iute.

Lăsă obiectul pe pieptul sfârtecat al vrăjitorului, așezându-l cu grijă, astfel încât să fie centrat pe lungime de-a lungul sternului. Capătul de sus ajunse exact sub bărbia lui Hairlock, celălalt, cu câțiva centimetri mai sus de ceea ce rămăsese din torsul lui. Pânze de energie neagră se roteau întruna deasupra suprafeței pestrițe a pielii.

Ben-cel-Iute își trecu mâna pe deasupra obiectului, și pânza începu să se extindă spre exterior. Firele negre, lucioase desenau un tipar încâlcit, care învălui tot corpul lui Hairlock, peste carnea lui și prin ea, un tipar care se schimba tot mai repede. Hairlock tresări, ochii îi ieșiră din orbite, apoi se liniști. Elimină aerul din plămâni lent, cu un șuierat constant. În cele din urmă, după ce scoase un gâlgâit înăbușit de salivă, nu mai respiră.

Ben-cel-Iute se lăsă pe vine și aruncă o privire spre Whiskeyjack. Sergentul stătea acum cu fața la ei, cu o expresie impenetrabilă.

Tattersail își șterse sudoarea de pe frunte cu mâneca murdară.

– Așadar, n-a mers. Încercarea asta nu a dat roade.

Ben-cel-Iute se ridică în picioare. Kalam luă obiectul învelit în piele și se apropie de Tattersail. O străpunse cu ochii lui întunecați, cercetându-i chipul.

– Ai mare grijă de el, vrăjitoareo, spuse Ben-cel-Iute. Du-l la tine în cort și desfă-l acolo. Și, mai presus de orice, Tayschrenn nu trebuie să-l vadă.

Tattersail se încruntă.

– Poftim? Așa, pe nepusă masă? Privirea îi căzu asupra obiectului. Nici măcar nu știu de ce ar trebui să accept. Orice-ar fi, nu-mi place.

Fata vorbi chiar din spatele lor, cu voce ascuțită și acuzatoare:

– Nu știu ce-ai făcut, vrăjitorule. Am simțit că mă ții la distanță. N-a fost frumos din partea ta.

Tattersail se întoarse cu fața la ea, apoi la Bencel-Iute. *Ce-i asta?* Expresia negrului era glacială, dar ea observă un licăr în jurul ochilor săi. Aducea a teamă.

Whiskeyjack era nemulțumit că fata vorbise:

– Ai de comentat ceva despre cele întâmplate, recrut? o întrebă pe un ton reținut, dar aspru.

Ochii negri ai fetei alunecară spre sergent. Ridică din umeri, apoi se îndepărtă.

Kalam îi întinse obiectul lui Tattersail.

– Răspunsuri, vorbi el calm, cu accentul melodios al locuitorilor din nordul celor Șapte Orașe. Toți avem nevoie de răspunsuri, vrăjitoareo. Marele Mag ți-a omorât camarazii. Uită-te la noi, atâția am rămas din toți Arzătorii de Poduri. Răspunsurile nu se obțin cu ușurință… Ești gata să plătești pentru ele?

Uitându-se pentru ultima oară la trupul lipsit de viață al lui Hairlock – sfâșiat cu atâta brutalitate – și la ochii lui, privind fără să vadă, Tattersail acceptă obiectul. Îl simți ușor în palmă. Orice s-ar fi ascuns sub învelișul de piele, era de dimensiuni mici; unele părți ale lui se mișcau în ciuda strânsorii ei și simți câteva umflături și tije vibrând. Stărui cu privirea asupra feței ursuze a asasinului.

– Vreau să fiu de față când Tayschrenn primește ceea ce merită, spuse ea rar și apăsat.

– Atunci ne-am înțeles, zise Kalam, zâmbind. Acesta e începutul.

Tattersail simți un nod în stomac la zâmbetul lui. *În ce te-ai vârât, femeie?* Oftă.

– S-a făcut.

Când se întoarse și vru să coboare panta spre tabăra principală, surprinse privirea fetei. O străbătu un fior. Se opri în loc.

– Recrut! o strigă. Cum te cheamă?

Fata surâse ca și când ar fi auzit o glumă spusă numai pentru ea.

– Sorry.

Tattersail scoase un mârâit. Un nume foarte potrivit. Strânse pachetul sub braț și coborî panta cu mers clătinat.

Sergentul Whiskeyjack lovi cu piciorul un coif și-l urmări cum se rostogolește și saltă în josul povârnișului. Se răsuci și-i azvârli lui Ben-cel-Iute o căutătură urâtă.

– Gata?

Vrăjitorul aruncă un ochi spre Sorry, apoi dădu afirmativ din cap.

– O să atragi o atenție nedorită asupra detașamentului tău, îi spuse fata lui Whiskeyjack. Marele Mag Tayschrenn va observa.

Sergentul ridică din sprânceană.

– Cum adică o să atrag atenția? Ce naiba înseamnă asta?

Sorry nu-i răspunse.

Whiskeyjack își reținu o replică tăioasă. Cum îi zisese Fiddler? *Ticăloasă ciudată.* I-o spusese în față, iar ea nu făcuse decât să îl măsoare cu ochii ăia împietriți, ca de mort. Oricât de greu îi venea să recunoască, Whiskeyjack avea despre ea aceeași părere proastă ca genistul. Pentru ca lucrurile să fie și mai tulburătoare, fătuca de cincisprezece ani îl speriase de moarte pe Ben-cel-Iute, iar vrăjitorul refuza să vorbească despre asta. Pe cine i-o fi trimis Imperiul pe cap?

Își întoarse din nou privirea spre Tattersail. Traversa câmpia morții de la baza dealurilor. Corbii țipau și-și luau zborul din fața ei, dar continuau să se rotească în aer, croncănind neliniștiți, speriați. Sergentul simți prezența liniștitoare a lui Kalam lângă el.

– Pe răsuflarea lui Hood! murmură Whiskeyjack. Vrăjitoarea aia răspândește o groază teribilă printre păsări.

– Nu ea, îl contrazise Kalam, ci obiectul pe care îl duce.

Whiskeyjack se scărpină în barbă, mijindu-și ochii.

– Nu-mi miroase-a bine. Ești sigur că așa trebuie să procedăm?

Asasinul ridică din umeri.

– Whiskeyjack, rosti Ben-cel-Iute din spatele lor, ne-au *ținut* în tuneluri. Crezi că Marele Mag nu a bănuit ce avea să se întâmple?

Sergentul se întoarse cu fața spre vrăjitorul său. La zece pași în spatele lui stătea Sorry, care i-ar fi auzit foarte bine. Se încruntă spre ea, dar nu spuse nimic.

După câteva clipe de liniște apăsătoare, sergentul își îndreptă atenția spre oraș. Ultima legiune Moranth mărșăluia pe sub arcada Porții Apusene. Din spatele zidurilor sparte sau năruite se ridicau vălătuci de fum negru. Whiskeyjack știa câte ceva despre istoria dușmăniei aprige dintre Moranth și cetățenii din Pale, oraș cândva liber. Rute comerciale disputate, două puteri negustorești, fiecare sărind la gâtul celeilalte. Iar Pale câștigase de fiecare dată. În cele din urmă, se părea că războinicii în armură neagră, veniți de dincolo de munții vestici, ale căror fețe rămâneau ascunse în spatele vizoarelor chitinoase ale coifurilor și care comunicau prin pocnituri din buze și bâzâituri, restabileau echilibrul. Printre țipetele prelungi ale păsărilor necrofage se distingeau vag tânguirile bărbaților, femeilor și copiilor muribunzi, străpunși de sabie.

– Se pare că Împărăteasa își respectă promisiunea față de Moranth, rosti calm Ben-cel-Iute. O oră de măcel. Nu credeam că Dujek…

– Dujek a primit ordine precise, îl întrerupse Whiskeyjack. Și are un Mare Mag agățat de umerii lui.

– O oră, repetă Kalam. Pe urmă strângem mizeria.

– Nu noi, spuse Whiskeyjack. Am primit alte ordine.

Cei doi bărbați se uitară lung la sergentul lor.

– Nu te-ai convins încă? întrebă Ben-cel-Iute. Scot untul din noi. Au de gând să ne…

– Destul! se răsti Whiskeyjack. Nu acum. Kalam, găsește-l pe Fiddler. Avem nevoie de provizii de la Moranth. Adună-i pe ceilalți, Ben, și ia-o pe Sorry cu tine. Ne întâlnim în fața cortului Marii Căpetenii, într-o oră.

– Și tu? întrebă Ben-cel-Iute. Ce-ai de gând să faci?

Sergentul surprinse o dorință arzătoare pe care glasul vrăjitorului nu reuși s-o ascundă. Avea nevoie de o îndrumare sau poate de confirmarea că fac ceea ce trebuie. *E puțin cam târziu pentru asta*. Totuși, pe Whiskeyjack îl încercară regretele – nu-i putea oferi lui Ben-cel-Iute ceea ce-și dorea cel mai mult. Nu-i putea spune că lucrurile se vor termina cu bine. Cu ochii îndreptați spre Pale, se lăsă pe vine.

– Păi, ce-aș putea face? O să mă gândesc, Ben-cel-Iute. Te-am ascultat pe tine și pe Kalam, pe Mallet și pe Fiddler; până și Trotts mi-a împuiat urechile cu vorbele lui. Ei, bine, acum e rândul meu. Așa că lasă-mă cu ale mele, vrăjitorule, și ia-o pe afurisita aia de fată cu tine.

Parcă vrând să se retragă, Ben-cel-Iute avu o tresărire. O parte din spusele lui Whiskeyjack, dacă nu chiar toate, îl făcură foarte nefericit.

Sergentul era prea obosit ca să-și mai facă griji și din cauza asta. Trebuia să se gândească la noua lor misiune. Dacă ar fi fost religios, ar fi sângerat puțin în Vasul lui Hood, invocând umbrele strămoșilor. Nu-i plăcea s-o recunoască, dar împărtășea și el senzația celor din grupa lui: cineva din Imperiu voia să-i vadă morți pe Arzătorii de Poduri.

Pale făcea deja parte din trecut, din coșmar nu mai rămăsese decât gustul cenușii. Îi aștepta deja o altă destinație: Darujhistan, orașul legendar. Whiskeyjack presimțea că acolo îi aștepta un nou coșmar.

Jos, în tabăra întinsă dincolo de dealurile distruse, căruțe trase de cai încărcate cu soldați răniți se înghesuiau pe intervalele înguste dintre șirurile de corturi. Ordinea exemplară, tipică taberei malazane,

dispăruse, iar aerul fierbea de țipetele soldaților care-și strigau suferința, dând glas groazei.

Călcând peste băltoacele de sânge care umpluseră șleaurile lăsate de roțile căruțelor, Tattersail își croi drum printre supraviețuitorii năuciți. Privirea îi zăbovi asupra unui morman respingător de membre, aflat în apropierea corturilor în care se făceau amputările. Dinspre corturile și adăposturile sărăcăcioase, întinse pe o suprafață vastă, în care stăteau însoțitoarele soldaților, răsuna un vaiet funebru – un cor înfricoșător din mii de voci, menit să amintească tuturor că războiul era un nesfârșit izvor de suferință.

În comandamentele din capitala Imperiului, Unta, la trei mii de leghe distanță, având în față lista unităților active, un aghiotant anonim va trage o dungă roșie peste Armata a II-a, apoi va scrie caligrafic, alături de numele ei: *Pale, la sfârșitul iernii, anul 1163 al Somnului zeiței Burn.* Așa va fi consemnată moartea a nouă mii de bărbați și femei. Și apoi uitată.

Tattersail făcu o grimasă. *Unii dintre noi nu vor uita.* Arzătorii de Poduri aveau de mult niște bănuieli înfricoșătoare. Ideea de a-l provoca pe Tayschrenn la o confruntare directă pornea din revoltă și – dacă Marele Mag îl omorâse, într-adevăr, pe Calot – din sentimentul că fuseseră trădați. Își dădu seama însă că uneori se lăsa copleșită de sentimente. Un duel vrăjitoresc cu Marele Mag al Imperiului i-ar asigura o călătorie rapidă până la Poarta lui Hood. Mânia celor care consideraseră că dreptatea era numai de partea lor umpluse mai multe cimitire decât ar fi fost dispus să recunoască Imperiul și, așa cum obișnuia să spună Calot, poți să ameninți cu pumnul cât poftești, dar cine-a murit mort rămâne.

De când intrase în rândurile Armatei Imperiului Malazan fusese martoră la mult prea multe omoruri, dar măcar nu putea fi făcută direct răspunzătoare pentru ele. Asta era deosebirea, și multă vreme ea fusese de ajuns. *Nu mai sunt ca altădată. Am petrecut douăzeci de ani spălându-mi sângele de pe*

mâini. Acum însă imaginea pe care o vedea mereu și mereu cu ochii minții și îi măcina sufletul era aceea a armurilor goale de pe coama dealului. Bărbații și femeile acelea alergaseră spre *ea*, căutând apărare din fața ororilor care se petreceau pe câmpia de dedesubt. Fusese un act disperat, unul fatal, dar îl înțelegea. Lui Tayschrenn nu îi păsase de ei, însă ei, da. Era de-a lor. În bătăliile anterioare, luptaseră ca niște câini turbați pentru a împiedica legiunile dușmane s-o omoare. De data asta, fusese un război al magilor. Teritoriul *ei*. În Armata a II-a se făcuse un schimb de favoruri. Asta i-a ținut pe toți în viață, așa ajunsese legendară Armata a II-a. Soldații aceia aveau speranțele lor, era dreptul lor. Veniseră la ea ca să-i salveze. Și muriseră din cauza asta.

Și dacă m-aș fi sacrificat atunci? Dacă i-aș fi protejat pe ei cu energia primită prin coridorul meu, în loc să-mi apăr pielea? Supraviețuise, pentru că așa îi dictase instinctul, iar instinctul ei nu avusese nicio legătură cu altruismul. Altruiștii nu rezistau prea mult în război.

A fi în viață, conchise Tattersail în timp ce se apropia de cortul ei, nu era totuna cu a te simți bine că trăiești. Intră în cort și trase la loc bucata de pânză care acoperea deschizătura, apoi își contemplă bunurile lumești. Doar câteva lucruri, după două sute nouăsprezece ani de viață. Scrinul de stejar, în care păstra cartea despre magia coridorului Thyr, rămăsese sigilat de vrăji pentru protecție; ca niște jucării abandonate de un copil în toiul jocului, ustensilele de alchimist, o colecție modestă, zăceau împrăștiate pe masa de lângă pat.

Printre lucrurile aruncate în dezordine, zări Pachetul cu Cărțile Dragonilor. Zăbovi cu privirea asupra lor, după care își mută ochii la alte lucruri. Totul arăta diferit acum, de parcă scrinul, recipientele alchimice și hainele ar fi aparținut altcuiva: unei persoane mai tinere, care mai avea un dram de vanitate. Numai cărțile – Fatid – o chemau ca niște prieteni vechi.

Tattersail se opri în fața lor. Cu un gest absent, lăsă deoparte pachetul primit de la Kalam, apoi trase un taburet de sub masă. Se așeză și întinse mâna după cărți. Șovăi.

Trecuseră câteva luni. Ceva o ținuse la distanță de ele. Probabil că moartea lui Calot ar fi putut fi prezisă și probabil că bănuiala pândise în bezna gândurilor ei tot timpul. Durerea și teama îi modelaseră sufletul toată viața, dar timpul petrecut cu Calot fusese un alt fel de modelare, o plutire ușoară, fericită, agreabilă. Ea o numise o simplă distracție.

– Asta nu miroase cumva a refuz premeditat?

Își auzi amărăciunea din propriul glas și se detestă din cauza ei. Vechii ei demoni reveniseră, râzând de moartea iluziilor ei. *Ai mai refuzat Cărțile odată, cu o noapte înainte ca lui Mock să i se taie gâtul, cu o noapte înainte ca Dansatorul și bărbatul care avea să conducă într-o bună zi un imperiu s-au furișat în Cetatea stăpânului – a iubitului – tău. Poți să negi că există un tipar, femeie?*

Cu văzul încețoșat de amintiri pe care le crezuse uitate pentru totdeauna, coborî ochii la cărți, clipind repede.

– Oare vreau să-mi vorbiți, dragele mele prietene? Am oare nevoie să-mi aduceți aminte, să-mi confirmați cu ironie că doar proștii sunt credincioși?

Surprinse mișcarea din colțul ochiului. Nu știa ce era în pachetul primit, dar se mișca. Se vedeau ridicături pe ici, pe colo, forțând cusăturile. Tattersail își focusă privirea. Apoi, cu răsuflarea tăiată, luă pachetul și-l așeză în fața ei. Scoase un pumnal mic de la centură și se apucă să taie cusăturile. Obiectul de dinăuntru încremeni, parcă așteptând rezultatul eforturilor ei. Tattersail dădu la o parte o fâșie de piele.

– Sail, rosti o voce familiară.

Vrăjitoarea făcu ochii cât cepele când din pungă ieși la iveală o marionetă în veșminte de mătase de

un galben aprins. Recunoscu trăsăturile pictate pe fața rotundă.

– Hairlock!

– Mă bucur să te revăd! rosti marioneta, ridicându-se în picioare. Se clătină și întinse mâinile, măiestrit cioplite, pentru a-și recăpăta echilibrul. Și să știi că sufletul chiar s-a strămutat, adăugă, scoțându-și pălăria moale și reușind o plecăciune cam nesigură.

Transfer de suflete.

– Dar arta asta s-a pierdut de câteva secole. Nici măcar Tayschrenn…

Tăcu, țuguindu-și buzele. Mintea îi lucra febril.

– Despre asta, mai târziu, spuse Hairlock. Făcu câțiva pași, apoi se aplecă în față, ca să-și studieze noul corp. Ei, oftă el, nu se cuvine să ne plângem, nu-i așa? Înălță capul și-o fixă pe vrăjitoare cu ochii pictați. Trebuie să te duci în cortul meu până nu se gândește și Tayschrenn la asta. Am nevoie de Cartea mea. Acum ești implicată și tu. Nu mai ai cale de întoarcere.

– Implicată în ce?

Hairlock nu răspunse. Își luase privirea nefirească de la ea. Se lăsă în genunchi.

– Mi s-a părut că simt mirosul unui pachet de cărți.

Sudoarea îi curgea lui Tattersail pe brațe în pâraie reci. Hairlock îi mai dăduse asemenea senzații de neliniște, *dar acum*… Își simțea mirosul propriei spaime. Faptul că el își mutase privirea de la ea o făcea să se simtă recunoscătoare. Se mulțumea cu puțin. Aceea era Magie Străveche, Kurald Galain, dacă dădea crezare legendelor, mortală, periculoasă, brută și primitivă. Arzătorii de Poduri aveau reputația că sunt răi, dar a străbate coridoarele cele mai apropiate de Haos era nebunie curată. Sau disperare cruntă.

Coridorul ei Thyr se deschise aproape din proprie inițiativă, și un val de putere îi revigoră corpul istovit. Aruncă imediat ochii spre cărți.

Probabil că Hairlock o simți.

– Tattersail, șopti el pe un ton amuzat. Hai, te cheamă Fatid. Ghicește ce e de ghicit.

Profund tulburată de unda de agitație care veni drept răspuns, întinse cu reținere mâna după pachet. Când îl apucă, își văzu degetele tremurând. Luă cărțile și le amestecă încet, simțind răceala lemnului lăcuit furișându-i-se în degete, apoi în brațe.

– Simt deja furtuna care clocotește în ele, spuse ea, aranjând cărțile și așezându-le pe masă.

Hairlock îi răspunse cu un râset nerăbdător și răutăcios.

– Prima Casă va da tonul. Repede!

Tattersail întoarse prima carte. I se tăie răsuflarea.

– Cavalerul întunericului.

Hairlock oftă.

– Lordul Nopții conduce jocul. Bineînțeles…

Tattersail studie figura pictată. Fața îi era conturată, ca de obicei; Cavalerul era gol, cu pielea neagră ca tăciunele. De la șolduri în sus era om, cu mușchi proeminenți, ținând cu ambele mâini o sabie neagră și grea care trăgea după ea lanțuri eterice, fumurii, care se pierdeau în întunericul din fundalul cărții. Partea de jos a corpului era de dragon, acoperită de o armură din solzi negri, trecând spre cenușiu în dreptul pântecelui. Ca întotdeauna, Tattersail sesiză un lucru nemaivăzut până atunci, schimbător în funcție de moment: o formă suspendată în întuneric, deasupra capului Cavalerului. O vedea numai cu colțul ochiului, atât de vagă, încât dispărea când se concentra asupra ei. *Bineînțeles, tu niciodată nu relevi cu ușurință adevărul, nu?*

– A doua carte, o îndemnă Hairlock, ghemuindu-se mai aproape de zona de joc marcată pe tăblia mesei.

Tattersail îi dădu ascultare.

– Oppon.

Bufonul cu două fețe al Șansei.

– Blestemul lui Hood să cadă asupra uneltirii lor, mormăi Hairlock.

Doamna ocupa partea de sus, iar geamănul ei masculin, răsturnat, privea buimac din partea de jos a cărții. Așadar, ața norocului era mai curând aceea care trăgea înapoi, în loc să împingă înainte firul succesului. Doamna avea o expresie delicată, blajină, o fațetă nouă care arăta cumpănirea lucrurilor. Un alt amănunt neremarcat până atunci o determină pe Tattersail să-l studieze intens. Între mâna dreaptă pe care lordul o întindea spre mâna stângă a Doamnei era un spațiu, în care apărea un mic disc argintiu. Vrăjitoarea se aplecă în față și-l cercetă printre pleoapele întredeschise. O monedă, iar pe fața ei, un chip de bărbat. Tattersail clipi. Ba nu, de femeie. Ba de bărbat. Ba de femeie. Se lăsă brusc pe spate. Moneda se răsuci.

– Următoarea! îi spuse Hairlock poruncitor. Te miști prea încet.

Tattersail văzu că marioneta ignora cartea Oppon și probabil că se uitase la ea numai cât îi trebuise pentru a o recunoaște. Inspiră adânc. Hairlock și Arzătorii de Poduri erau vârâți în treaba asta până-n gât, i-o spunea instinctul, însă rolul ei nu fusese hotărât încă. Datorită celor două cărți, deja știa mai multe decât ei. Nu mult, dar poate că destul ca s-o țină în viață în ceea ce avea să urmeze. Expiră brusc, întinse mâna în față și lovi cu palma pachetul de cărți.

Hairlock tresări, apoi se răsuci spre ea.

– Rămâi la asta? răcni el. Rămâi la Bufon? A doua carte? Absurd! Joacă mai departe, femeie!

– Nu, replică Tattersail, luând cele două cărți și punându-le înapoi în pachet. Am ales să mă opresc, iar tu nu poți face nimic.

Se ridică de pe taburet.

– Cățea! Te pot ucide cât ai clipi! Aici și acum!

– Foarte bine. O scuză numai bună ca să nu mai dau raportul la întâlnirea cu Tayschrenn. Dă-i drumul, Hairlock, te rog, omoară-mă!

Vrăjitoarea așteptă cu brațele încrucișate. Marioneta scoase un mârâit amenințător.

– Nu. Am nevoie de tine. Și îl disprețuiești pe Tayschrenn chiar mai mult decât mine. Își înclină capul într-o parte, meditând la ultimele vorbe pe care le rostise, apoi râse lătrat. Așa mă asigur că nu va exita trădare.

Tattersail căzu pe gânduri.

– Ai dreptate. Se întoarse și se îndreptă spre ieșirea din cort. Prinse între degete bucata de pânză aspră, apoi rămase pe loc. Hairlock, cum stai cu auzul?

– Destul de bine, mârâi marioneta din spatele ei.

Atunci auzi ceva? *Un zgomot de monedă care se învârte?*

– Zgomotele obișnuite ale taberei, atât. De ce, tu ce auzi?

Tattersail zâmbi. Trase pânza la o parte și ieși. În drum spre cortul comandantului, o speranță stranie i se nărui în suflet.

Nu și-l mai luase pe Oppon ca aliat până acum. Era o prostie să invoci norocul în orice situație. Prima Casă pe care o luase din pachet, cea a Întunericului, îi înghețase mâna, răsunând de valurile sălbatice ale violenței și puterii nestăvilite –, dar emanase și o aromă bizară, amintind de salvare. Cavalerul îi putea fi sau dușman, sau aliat ori poate nici una, nici alta. Pur și simplu stătea acolo, imprevizibil, absorbit de sine. Dar Oppon pornise pe calea umbrei războinicului, lăsând Casa Întunericului să se clatine pe marginea prăpastiei, agățată între noapte și zi. Mai mult decât orice, moneda lui Oppon fusese cea care îi ceruse să se oprească asupra lui.

Hairlock nu auzise nimic. *Minunat.*

Chiar și în clipele acelea, în timp ce se apropia de cortul comandantului, clinchetul slab al monedei continua să-i răsune în minte. Avea să-l audă multă vreme de-acum înainte, socoti ea. Moneda se învârtea întruna. Oppon îi arăta cosmosului două fețe, dar numai a Doamnei era cea care conta. *Învârtește-te mai departe. Învârtește-te mai departe.*

Capitolul trei

Thelomen Tartheno Toblakai…
aflați numele purtate de un popor
atât de îndărătnic în a dispărea
în uitare…
Legenda lor îmi ofilește
aplecarea spre cinism și-mi nimicește
ochii cu strălucirea gloriei…
„Nu intra în cușca loialității
îmbrățișând inimi de necucerit…“

…Nu călca printre menhirele acestea nesimțitoare,
atât de credincioase pământului.
Thelomen Tartheno Toblakai…
Încă semețe, aceste coloane mărețe
tulbură peisajul rece ca gheața
al minții mele…

Nebunia lui Gothos (II. iv)
Gothos (n. ?)

Cu pânzele întinse și arborada scârțâind în vântul constant, trirema imperială brăzda ca o lamă de secure valurile mari. Căpitanul Ganoes Paran rămăsese în cabina lui. Se plictisise de mult să scruteze orizontul spre răsărit, în speranța că va zări o urmă de uscat. Uscatul avea să apară, și încă destul de curând.

Stătea rezemat de peretele înclinat opus patului, urmărind cum se clatină leneș felinarele și aruncând pumnalul în piciorul central al singurei mese din cabină, care era acum înțesat de nenumărate înțepături.

O pală de aer stătut și rece îi trecu peste față. Paran se întoarse și-l văzu pe Topper ieșind din coridorul Imperial. Trecuseră doi ani de când îl văzuse ultima oară pe Maestrul Ghearei.

– Pe răsuflarea lui Hood, zise Paran, nu găsești haine de altă culoare? Pasiunea asta perversă pentru verde sigur se poate lecui.

Bărbatul înalt, prin venele căruia curgea și sânge de Tiste Andii, era îmbrăcat în aceleași haine ca ultima dată când îl văzuse Paran: lână și piele de culoare verde. Singurele pete de culoare erau numeroasele inele de pe degetele sale lungi, ascuțite ca sulițele. Maestrul Ghearei venise țâfnos, iar cuvintele cu care îl întâmpinase Paran nu-i îmbunătățiseră starea de spirit.

– Îți închipui că-mi plac asemenea călătorii, căpitane? A căuta o navă pe ocean e o provocare căreia puțini magi i-ar face față.

– Asta te face să fii un mesager de încredere, murmură Paran.

– Văd că n-ai făcut nimic ca să-ți îmbunătățești manierele, căpitane. Mărturisesc că nu înțeleg de ce are adjuncta încredere în tine.

– Poți să dormi liniștit în privința asta, Topper. Acum, că m-ai găsit, ce mesaj ai pentru mine?

Topper se încruntă.

– Fata e cu Arzătorii de Poduri. Lângă Pale.

– Mai continuă asediul? Cât de veche e știrea asta?

– Are mai puțin de o săptămână, adică atât cât a durat ca să te găsesc. În orice caz, impasul e pe cale să fie depășit.

Paran mormăi ceva, apoi se încruntă.

– În ce detașament e fata?

– Le știi pe toate?

– Da, afirmă Paran.

Topper se încruntă și mai tare, apoi ridică o mână și începu să-și examineze inelele.

– A lui Whiskeyjack. Este unul dintre recruții lui.

Paran închise ochii. N-ar fi trebuit să se mire. *Zeii se joacă cu mine. Întrebarea este: care zei? Ah, Whiskeyjack. Cândva ai condus o armată, pe vremea când pe Laseen o chema Surly, și atunci ai fi putut să-ți asculți camaradul, ai fi putut alege. Ai fi putut s-o oprești pe Surly. La naiba, poate că ai fi putut să mă oprești și pe mine. Acum comanzi un detașament, un biet detașament, iar ea e Împărăteasă. Și eu? Eu sunt un prost care și-a urmat visul și acum nu vrea decât ca el să se sfârșească.* Deschise ochii și se uită la Topper.

– Whiskeyjack. Războiul celor Șapte Orașe: prin breșa făcută la Aren, Deșertul Sfânt Raraku, Pan'potsun, Nathilog…

– Astea s-au petrecut pe vremea Împăratului, Paran.

– Așadar, continuă căpitanul, eu urmează să preiau comanda detașamentului lui Whiskeyjack. Misiunea asta ne va duce la Darujhistan, orașul orașelor.

– Recrutul tău își dezvăluie puterile, spuse Topper, strâmbându-se. I-a corupt pe Arzătorii de Poduri, poate și pe Dujek Un-Braț și toată Armata a II-a și a III-a din Genabackis.

– Cred că glumești. În fine, pe mine mă preocupă recrutul. Ea. Doar ea. Adjuncta a admis că am așteptat destul. Acum vii să-mi spui că am așteptat prea mult? Nu pot să cred că Dujek e pe cale să ajungă renegat – nu Dujek. Și nici Whiskeyjack.

– Vei proceda așa cum s-a stabilit, dar am fost instruit să-ți aduc aminte că e vital să păstrezi discreția, acum, mai mult ca niciodată. Un agent al Ghearei te va contacta imediat ce ajungi în Pale. Să nu ai încredere în nimeni altcineva. Recrutul tău și-a găsit arma și are de gând să lovească drept în inima Imperiului cu ea. Eșecul nu intră în discuție. Ochii bătrâni ai lui Topper sclipiră. Dacă simți că nu te ridici la înălțimea sarcinii…

Paran îl studie pe bărbatul din fața lui. *Dacă situația e atât de gravă pe cât spui, de ce nu trimiți o ceată de asasini din Gheară?*

Topper oftă, de parcă ar fi auzit întrebarea nerostită de Paran.

– Se folosește de ea un zeu, căpitane. Nu va muri ușor. Planul de a ne ocupa de ea a impus… modificări. De fapt, a fost extins. Trebuie să avem în vedere și amenințările suplimentare, dar acestea sunt niște ițe deja țesute în urzeala noastră. Fă ce ți s-a poruncit. Toate riscurile trebuie înlăturate, dacă e să cucerim Darujhistanul, iar Împărăteasa vrea să-l cucerim. Pe lângă asta, ea consideră că a venit vremea ca Dujek să fie… – zâmbi – dezarmat.

– De ce?

– Are adepți. Încă se mai susține că Împăratul îl voia pe Un-Braț moștenitor.

Paran pufni cu dispreț.

– Împăratul plănuia să conducă pentru totdeauna, Topper. Suspiciunea asta a lui Laseen e de-a dreptul ridicolă și persistă numai pentru că îi justifică paranoia.

– Căpitane, vorbi Topper calm, oameni mai importanți decât tine au murit pentru cuvinte mai neînsemnate. Împărăteasa așteaptă supunere de la slujitorii ei și pretinde loialitate.

– Orice conducător rezonabil ar pretinde supunere și s-ar aștepta la loialitate.

Topper își strânse buzele într-o linie palidă.

– Preiei comanda detașamentului, stai aproape de recrut, dar să nu faci nimic care să-i trezească

suspiciuni legate de tine. Odată ajuns acolo, vei aștepta. Ai înțeles?

Paran întoarse capul, privind prin hublou. Văzu cerul albastru. Sunt prea multe omisiuni, prea multe adevăruri spuse numai pe jumătate, prea multe minciuni sfruntate în… *harababura asta. Ce voi face când va veni vremea să acționez? Fata trebuie să moară. Cel puțin asta e sigur. Dar restul? Whiskeyjack, te țin minte, erai curajos și mândru pe-atunci, iar acest coșmar tot mai amenințător nu mi l-am imaginat niciodată. Oare, la sfârșit, mâinile mele vor fi mânjite cu sângele tău?* Cu toate că se afla în miezul lucrurilor, își dădu el seama, nu mai știa cine era adevăratul trădător, asta dacă exista vreunul. Imperiul era chiar Împărăteasa? Sau altceva, o moștenire, o ambiție, o viziune opusă, a păcii și bogăției tuturor? Sau o fiară care avea o foame de nestăvilit? Darujhistan – cel mai mare oraș din lume. Va ajunge el să facă parte din Imperiu când va fi cuprins de flăcări? Era înțelept să i se deschidă porțile? Între granițele tulburi ale Imperiului Malazan oamenii trăiau într-o pace cum strămoșii lor nici nu visaseră; și, dacă n-ar fi existat Gheara și războaiele interminabile din ținuturile îndepărtate, ar fi avut și libertate. Acesta să fi fost visul Împăratului de la bun început? Mai avea importanță?

– Mi-ai înțeles instrucțiunile, căpitane?

Paran îi aruncă o privire și flutură din mână.

– Cât se poate de bine.

Cu un mârâit, Topper își desfăcu larg brațele. Coridorul Imperial se căscă în spatele lui. Făcu un pas înapoi și dispăru.

Paran se apleacă în față și-și prinse capul în mâini.

Era Anotimpul Curenților și, în orașul-port Genabaris, vasele malazane grele se clătinau și se răsuceau, trăgând de parâme și încordându-le ca niște animale uriașe. Debarcaderul, neobișnuit cu asemenea nave gigantice acostate de-a lungul lui,

scârțâia amenințător ori de câte ori se zguduiau bolarzii trași cu sălbăticie în toate părțile.

Lăzi și mănunchiuri învelite în pânză stăteau stivuite, aglomerând danele portului, provizii abia sosite din Șapte Orașe și destinate liniei frontului. Slujbașii însărcinați cu aprovizionarea se cățărau pe ele ca maimuțele, căutând cu febrilitate sigiliile de identificare și pălăvrăgind între ei peste capetele docherilor și-ale soldaților.

Agentul stătea rezemat de o ladă de la baza cheiului. Își ținea brațele vânjoase încrucișate la piept și-l fixa cu ochi mijiți pe ofițerul așezat pe o legătură de marfă, la vreo treizeci de metri mai jos de el. Niciunul nu se mișcase de o oră.

Agentului îi venea greu să creadă că acesta era bărbatul pe care fusese trimis să-l recupereze. Părea cumplit de tânăr și la fel de verde și de rânced ca apa golfului. Pe uniforma lui se mai vedeau încă dungile de cretă trase de croitor, iar mânerul de piele al sabiei sale groase nu avea nicio pată de transpirație. Aura de nobil plutea în jurul lui ca un norișor parfumat. Și de o oră întreagă stătea acolo, cu mâinile în poală, cu umerii aduși în față, urmărind ca o vacă proastă cum cei din jurul lui muncesc ca albinele în stup. Deși avea grad de căpitan, niciun soldat nu catadicsise să-l salute – duhoarea nu era subtilă.

Probabil că adjuncta fusese lovită în cap la ultima tentativă de asasinare a Împărătesei. Agentul nu-și putea explica altfel cum de o asemenea batjocură de om urma să evalueze genul de serviciu pe care avea el să-l facă. Și încă în persoană. *În zilele astea,* conchise el amărât, *suntem conduși numai de idioți.*

Cu un oftat zgomotos, se îndepărtă de perete și porni spre ofițer în pas de plimbare. Acesta nici nu-și dădu seama de prezența lui până când nu păși în fața sa. Abia atunci ridică ochii.

Agentul își schimbă iute părerea despre el. Avea o privire periculoasă. Ochii săi sclipitori ascundeau o taină adânc îngropată, lăsând impresia că sunt mai bătrâni decât restul feței.

– Numele?

Întrebarea agentului sună ca un mormăit încordat.

– Dar știu că ți-a trebuit ceva timp, spuse căpitanul, ridicându-se.

Mai e și înalt, ticălosul. Agentul se încruntă. Nu-i înghițea pe ticăloșii înalți.

– Pe cine aștepți, căpitane?

Bărbatul privi în sus, pe debarcader.

– Așteptarea s-a încheiat. Hai să plecăm. Sunt convins că știi unde mergem.

Se apleca, luă de jos un sac de umăr, apoi porni înainte.

Agentul îl ajunse din urmă.

– Bine, mârâi el. Fie și așa.

Părăsiră cheiul, iar agentul o luă pe prima stradă la dreapta.

– Aseară a venit un quorl Verde. Vei fi dus direct în Pădurea Norului, iar de acolo, unul Negru te va duce la Pale.

Căpitanul îl privi lung, inexpresiv.

– N-ai auzit niciodată de quorli?

– Nu. Bănuiesc că sunt mijloace de transport. Altfel de ce aș fi fost fi coborât de pe navă la o mie de leghe de Pale?

– Moranth folosesc acești quorli, iar noi ne folosim de Morath. Agentul se încruntă. Chiar foarte des, în ultimul timp. Verzii fac mai mult pe curierii și plimbă oamenii ca tine și ca mine dintr-un loc într-altul, dar cei negri staționează în Pale, iar clanurilor nu le place să se amestece între ele. Rasa Moranth e alcătuită din mai multe clanuri, au culori drept nume și le poartă cu ei. În felul acesta, nimeni nu se încurcă.

– Iar eu urmează să călătoresc cu un Verde, pe un quorl?

– Întocmai, căpitane.

Înaintară pe o străduță îngustă. Gărzi malazane se învârteau la fiecare răscruce, cu mâinile pe arme.

Căpitanul răspunse la salutul unei grupe.

– Necazuri cu răzmerițele? întrebă el.

– Răzmerițe, da. Necazuri, nu.

– Ia să vedem dacă te-am înțeles bine, vorbi căpitanul pe un ton înțepat. În loc să navighez până la cel mai apropiat port de Pale, urmează să călătoresc pe uscat, cu o ceată de barbari pe jumătate oameni, care miros precum cosașii și tot la fel se îmbracă. În felul ăsta, nimeni nu va observa nimic, mai ales că ne va trebui un an ca să ajungem la Pale, iar până atunci totul se va fi dus naibii. Am dreptate până aici?

Agentul scutură din cap, zâmbind larg. Deși nu-i suporta pe oamenii înalți, mai binezis pe cei mai înalți decât el, simți că lasă garda jos. Măcar bărbatul ăsta spunea lucrurilor pe nume, fapt de-a dreptul impresionant, venind din partea unui nobil. Poate că Lorn se pricepea la treburile astea vechi, la urma urmei.

– Pe uscat, ai spus? La naiba, căpitane! Mult deasupra uscatului. Se opri în dreptul unei uși obișnuite și se întoarse spre însoțitorul său. Vezi tu, quorlii zboară. Au aripi. Patru la număr. Și vezi prin ele, prin toate, iar dacă îți pui mintea, poți să le și împungi cu degetul. Numai să n-o faci când ești la sute de metri de pământ, pricepi? O fi distanța mare până la sol, dar atunci ți s-ar părea că o străbați al naibii de repede. Mă înțelegi, căpitane?

Deschise ușa. În spatele ei, se înălța un șir de trepte. Căpitanul păli.

– Halal rapoarte de spionaj, murmură el.

Agentul zâmbi și mai convins.

– Noi le citim înaintea voastră. Afli numai ceea ce trebuie să afli într-un anumit moment. Ține minte lucrul ăsta, căpitane…

Drept răspuns, bărbatul se mulțumi să zâmbească. Intrară și închiseră ușa după ei.

Un pușcaș tânăr o interceptă pe Tattersail în timp ce ea își croia drum prin fort, în ceea ce devenise comandamentul militar al Imperiului din Pale. Pe fața băiatului se citea o nedumerire totală și deschise gura de mai multe ori înainte de a se hotărî să vorbească.

– Vrăjitoareo?

Tattersail se opri. Gândul că îl va face pe Tayschrenn s-o aștepte puțin mai mult o încânta.

– Ce e, soldat?

Băiatul aruncă o privire peste umăr, apoi rosti:

– Gărzile, vrăjitoareo. Ele au o oarecare problemă. M-au trimis pe mine să…

– Cine? Care gărzi? Du-mă la ele.

– Da, vrăjitoareo.

Îl urmă după colțul construcției principale, unde zidul incintei se înălța la mică distanță, formând un pasaj îngust pe toată lungimea clădirii. În capătul celălalt al pasajului se vedea o siluetă îngenuncheată, cu capul descoperit plecat spre pământ. Lângă ea, un sac de pânză groasă plină de pete maronii, cu multe umflături. Nori de muște bâzâiau și în jurul omului, și al sacului.

Pușcașul se opri și se răsuci spre vrăjitoare.

– Încă nu s-a mișcat. Gărzilor li se face rău când patrulează pe-aici.

Tattersail se holbă la bărbatul cocoșat, simțind că-i dau brusc lacrimile. Ignorându-l pe pușcaș, înaintă pe cărarea îngustă. Duhoarea o izbi cu forța unui zid. *La naiba!* își zise. *Stă aici de când s-a terminat bătălia. De cinci zile.* Vrăjitoarea se apropie mai mult de el. Deși Bellurdan stătea în genunchi, tot era aproape la fel de înalt ca ea. Marele Mag din rasa thelomen purta încă veșmintele din bătălie sau ce mai rămăsese din ele: fâșii de blană pârjolite și rupte, petice din țesătura aspră a tunicii pătate de sânge. Când Tattersail se opri înaintea lui, văzu că pe față și pe ceafă era plin de bășici provocate de arsuri și că își pierduse aproape tot părul.

– Arăți groaznic, Bellurdan.

Uriașul întoarse încet capul. O fixă cu ochi injectați.

– A, tună el, Tattersail.

Zâmbetul istovit făcu să-i crape carnea arsă de pe obraz. Rana se căscă roșie și uscată.

Asta aproape că-i sfâșie vrăjitoarei inima.

– Trebuie să te vindeci, prieten drag. Aruncă ochii spre sac. Gemea de muște. Hai, vino. Nightchill te-ar omorî dacă te-ar putea vedea cum arăți. Simți că începe să tremure, dar stărui întristată: O să avem grijă de ea, Bellurdan. Tu și cu mine. Dar trebuie să fim puternici pentru asta.

Thelomenul clătină încet din cap.

– Eu prefer să rămân aici, Tattersail. Rănile din afară sunt rănile dinăuntru. Inspiră adânc. Rănile mi se vor vindeca. Și eu singur voi ridica tumulul iubitei mele. Dar n-a venit încă vremea pentru el. Puse un braț greoi pe sac. Tayschrenn mi-a dat permisiunea. Vrei să mi-o dai și tu?

Tattersail fu șocată simțind cum crește furia în ea.

– Tayschrenn ți-a dat permisiunea, zici? Vocea îi răsună brutală și sarcastică în propriile urechi. Îl văzu pe Bellurdan tresărind și vrând parcă să se retragă. Simți imboldul de a jeli, de a-l cuprinde în brațe și de a vărsa lacrimi, dar o copleși furia. Ticălosul ăla a omorât-o pe Nightchill, Bellurdan! Lordul Lunii nici n-a avut timp, nici n-a vrut să cheme demoni. Gândește-te bine! Tayschrenn a avut timp să pregătească…

– Nu! tună glasul uriașului pe cărarea îngustă.

Se ridică brusc în picioare. Tattersail făcu câțiva pași înapoi. Cu ochii arzând de disperare, uriașul părea gata să dărâme zidurile. Își strânse pumnii. Apoi o țintui cu privirea. Păru să înghețe. Umerii i se pleoștiră brusc, desfăcu pumnii lumina din ochii lui se stinse.

– Nu, repetă el, de data asta pe un ton îndurerat. Tayschrenn e protectorul nostru. Întotdeauna a fost, Tattersail. Mai ții minte cum a început? Împăratul era nebun, dar Tayschrenn i-a stat alături. A luat forma visului său și s-a luptat cu coșmarul Împăratului. L-am subestimat pe Lordul Lunii, asta a fost tot.

Vrăjitoarea privi îndelung chipul devastat al lui Bellurdan. Își aminti de trupul spintecat al lui Hairlock. Surprinse un ecou al amintirii, dar nu-l percepu în întregime.

– Mi-aduc aminte cum a început, spuse ea liniștitor, analizând și ea cele întâmplate.

Amintirile îi rămăseseră vii, dar îi scăpa firul care le lega de ceea ce se întâmpla acum. Voia neapărat să vorbească cu Ben-cel-Iute, dar din ziua bătăliei nu mai văzuse niciun Arzător de Poduri. O lăsaseră cu Hairlock, iar marioneta aceea o înspăimânta tot mai mult cu fiecare zi care trecea. Mai ales acum, când Hairlock găsise o dușmănie de care să se lege – scena cu cărțile Dragonilor îl irita și acum – și o specula, refuzând să o lămurească pe Tattersail.

– Împăratul știa să adune oamenii potriviți în jurul lui, continuă ea. Dar nu era prost. Știa care grup îl va trăda. Pe noi, puterea noastră ne-a făcut să fim cei potriviți. Îmi aduc aminte, Bellurdan. Clătină din cap. Împăratul nu mai e, dar puterea a rămas.

Tattersail simți că i se taie răsuflarea.

– Și asta e tot, adăugă ea, mai mult pentru sine. Tayschrenn e legătura.

– Împăratul era nebun, spuse Bellurdan. Altfel s-ar fi apărat mai bine.

Auzindu-i vorbele, vrăjitoarea se încruntă. Thelomenul avea dreptate. După cum tocmai spusese și ea, bătrânul nu fusese nebun. Și atunci, ce se întâmplase?

– Îmi pare rău. Trebuie să stăm de vorbă mai târziu. M-a chemat Marele Mag. Bellurdan, o să stăm de vorbă mai târziu?

Uriașul încuviință din cap.

– Cum vrei. În curând, voi pleca să ridic tumulul lui Nightchill. Departe, pe Câmpia Rhivi, așa cred.

Tattersail privi în lungul aleii. Pușcașul era tot acolo, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

– Bellurdan, te superi dacă fac o vrajă ca să pecetluiesc rămășițele din sac?

Cu ochi înnegurați, uriașul se uită la sac.

– Gărzile sunt nemulțumite, e-adevărat. Stătu puțin pe gânduri, apoi spuse: Nu mă supăr, Tattersail. Poți s-o faci.

– Pute de-aici și până la tronul Împărătesei, spuse Kalam, cu îngrijorarea întipărită pe fața brăzdată de cicatrice.

Stătea pe vine și trasa cu pumnalul o rețea pe pământ. Ridică ochii spre sergent.

Whiskeyjack privi zidurile murdare ale orașului Pale. Mușchii maxilarului i se încordară pe sub barbă.

– Ultima oară când am stat pe dealul ăsta, zise el, privind printre pleoape, era plin de armuri. Și mai erau un mag și jumătate. Tăcu o vreme, apoi adăugă oftând: Continuă, caporal.

Kalam încuviință cu o mișcare a capului.

– Am tras niște sfori mai vechi, vorbi el, mijind ochii în lumina aspră a dimineții. Cineva de sus ne-a pus gând rău. Poate să fie chiar curtea, poate să fie nobilimea – se zvonește că se țes ițe în culise. Se strâmbă. Colac peste pupăză, acum ne vine un căpitan nou de la Unta, dornic să ne ia gâtul. Patru căpitani în trei ani și niciunul n-a valorat nici cât greutatea lui în sare.

Ben-cel-Iute stătea la câțiva metri distanță, pe creasta dealului, cu brațele încrucișate.

– Ai auzit planul, vorbi el. Hai, Whiskeyjack. Bărbatul acela a ieșit direct din palat și a alunecat în poala noastră pe un râu de…

– Taci, mormăi Whiskeyjack. Mă gândesc.

Kalam și Ben-cel-Iute se priviră.

Se scurse un minut apăsător. Pe drumul plin de șleauri de la baza dealului se hurducau căruțele cu soldați care se îndreptau spre oraș, atâția câți mai rămăseseră din Armatele a V-a și a VI-a, deja înfrânte, aproape distruse de Caladan Brood și de Garda Purpurie. Whiskeyjack clătină din cap. Singura forță întreagă rămasă era Moranth, care părea hotărâtă să fie reprezentată în luptă doar de Regimentele Negre, pe cele Verzi folosindu-le pentru transport – și unde naiba era Infanteria de Aur, despre care auzise atâtea? *Afurisiți să fie ticăloșii ăștia inumani.* Orașul încă mai sângera din măruntaie

după ora în care Moranth au împărțit pedepse. După ce echipele de gropari vor fi terminat, dincolo de zidurile orașului vor mai răsări câteva dealuri. Maree.

Cu toate astea, nimic nu va aminti de moartea a o mie trei sute de Arzători de Poduri. Viermii nu trebuiau să călătorească prea mult pentru a se ospăta din leșurile lor. Însă ceea ce îi îngheța sergentului sângele în vene era faptul că, exceptându-i pe cei câțiva supraviețuitori, nimeni nu depusese niciun efort serios ca să-i salveze. Un ofițer oarecare de rang inferior le transmisese condoleanțe din partea lui Tayschrenn pentru cei căzuți la datorie, apoi le turnase o grămadă de abureli despre eroism și sacrificiu. Cei care-l ascultaseră, treizeci și nouă de soldați cu chipuri împietrite, îl urmăriseră fără o vorbă. După două ore, ofițerul fusese găsit mort în camera lui, sugrumat de o mână iscusită. Atmosfera era încărcată – cu cinci ani în urmă, nimeni din regiment nu s-ar fi gândit măcar la ceva atât de urât. Dar acum nici măcar nu clipiseră la aflarea veștii.

Sugrumare – părea opera unei Gheare. Kalam sugerase că fusese o înscenare, una bine gândită pentru a-i discredita pe puținii Arzători de Poduri rămași în viață. Whiskeyjack era sceptic.

Încercă să-și limpezească gândurile. Dacă se contura un tipar, atunci era unul simplu, suficient de simplu pentru a trece neobservat. Dar extenuarea i se furișa ca o ceață deasă îndărătul pleoapelor. Trase o gură din aerul dimineții.

– Oare noul recrut să fie ucigașul? întrebă el.

Cu un mormăit, Kalam se ridică. O privire venită parcă din depărtări și alte timpuri i se ghici în ochi.

– Poate, răspunse el, într-un sfârșit. Totuși, e foarte tânără pentru o Gheară.

– Până la apariția lui Sorry, n-am crezut în răul pur, mărturisi Ben-cel-Iute. Dar ai dreptate, e teribil de tânără. Câtă vreme sunt instruiți înainte de a fi trimiși să lupte?

Kalam ridică din umeri neliniștit.

– Minimum cincisprezece ani. Și, ține seama, îi iau de mici. De la cinci sau șase ani.

– Poate că e o vrăjitorie la mijloc, ca să arate mai tânără decât e, sugeră Ben-cel-Iute. Una de nivel superior, dar pe măsura priceperii lui Tayschrenn.

– Mi se pare că e prea evident, murmură Whiskeyjack. Hai să zicem că e o problemă de proastă creștere.

Ben-cel-Iute pufni disprețuitor.

– Să nu-mi spui că tu crezi asta, Whiskeyjack.

Sergentul se întunecă la față.

– Am încheiat discuția despre Sorry. Și nu-mi spune tu mie ce să cred, vrăjitorule! Se întoarse spre Kalam. În regulă. Tu zici că Imperiul a început să-și omoare propriii oameni. Crezi că Laseen face curățenie prin casă, poate? Sau cineva din anturajul ei? Scapă de unii, de alții. Să zicem că ar fi așa. Atunci spune-mi de ce.

– Vechea gardă, răspunse Kalam imediat. Toți cei care mai sunt încă devotați amintirii Împăratului.

– Nu ține, spuse Whiskeyjack. Oricum murim, unul câte unul. N-avem nevoie de ajutorul lui Laseen pentru asta. În afară de Dujek, nu mai există om în toată armata care să știe măcar numele Împăratului și, în orice caz, cui îi mai pasă? A murit. Trăiască Împărăteasa!

– Ea n-are răbdare să aștepte până se termină toate de la sine, rosti Ben-cel-Iute.

Kalam îl aprobă cu o mișcare a capului.

– Îi piere oricum elanul. Lucrurile stăteau mai bine înainte – asta e amintirea pe care vrea ea s-o ucidă.

– Hairlock e șansa noastră, spuse Ben-cel-Iute, dând brusc din cap. O să meargă, Whiskeyjack. Știu ce fac.

– Facem cum ar fi vrut Împăratul, adăugă Kalam. Întoarcem roata. Ne apucăm și noi de curățenie.

Whiskeyjack ridică brațul.

– Bine. Acum tăceți. Îmi dați amândoi senzația că ați repetat toate astea dinainte. Făcu o scurtă

pauză, apoi continuă: E o teorie. Una complicată. Cine știe care-i treaba și cine nu? Se încruntă văzând expresia lui Ben-cel-Iute. Adevărat, asta e datoria lui Hairlock. Dar ce se întâmplă când vei da nas în nas cu cineva mare, puternic și rău?

– Așa ca Tayschrenn?

Vrăjitorul zâmbi larg.

– Întocmai. Sunt sigur că știi răspunsul. Hai să vedem dacă-l găsesc și eu. Cauți pe cineva și mai mare, mai puternic și mai rău. Faci un târg cu el și pui lucrurile la cale, iar, dacă ne mișcăm destul de repede, scăpăm basma curată. Ăsta-i răspunsul, vrăjitorule?

Kalam pufni amuzat. Ben-cel-Iute întoarse capul.

– În Șapte Orașe, zise el, înainte de a veni Împăratul…

– Ce-a fost a fost, îl întrerupse Whiskeyjack. Ce naiba, eu am condus compania care v-a vânat prin deșert, ori ai uitat? Știu cum acționezi, Ben. Și știu că ești al naibii de priceput. Dar îmi aduc aminte și că tu ai fost singurul din cabala ta care a scăpat cu viață atunci. De data asta cum va fi?

Vrăjitorul păru jignit de vorbele lui Whiskeyjack. Buzele i se subțiară într-o linie abia vizibilă. Sergentul oftă.

– În regulă. Mergem mai departe. Punem lucrurile pe roate. Și ține-o aproape pe vrăjitoarea aia. Vom avea nevoie de ea, dacă Hairlock își rupe lanțurile.

– Și cu Sorry ce facem? întrebă Kalam.

Whiskeyjack ezită. Știa care era, de fapt, adevărata întrebare. Ben-cel-Iute era creierul detașamentului lor, dar Kalam era ucigașul lor. Amândoi îl nelinișteau cu devotamentul unilateral față de talentele lor.

– Lăsați-o în pace, răspunse într-un sfârșit. Deocamdată.

Kalam și Ben-cel-Iute oftară, schimbând zâmbete pe la spatele sergentului.

– Numai să nu vi se urce la cap, spuse Whiskeyjack pe un ton sec.

Zâmbetele pieriră. Sergentul se uită din nou la căruțele care intrau în oraș. Se apropiau doi călăreți.

– Bine, rosti el. Încălecarea. Vine comitetul de primire.

Călăreții erau din detașamentul lui, Fiddler și Sorry.

– Crezi că a sosit noul căpitan? întrebă Kalam, săltând în șa.

Iapa lui murgă întoarse capul și îl certă cu botul. Drept răspuns, el mârâi. În clipa următoare, cei doi camarazi vechi se împăcară cu gândul că nu se puteau încrede unul în celălalt.

Amuzat, Whiskeyjack se uită la Kalam.

– Se prea poate. Hai să coborâm la ei. Dacă ne urmărește cineva de pe zid, s-ar putea să devină agitat.

Pofta de umor îi pieri repede. Într-adevăr, tocmai întorseseră roata. Și nu se putea să-și fi găsit un moment mai nepotrivit. Știa exact ce presupunea următoarea lor misiune, adică știa mai mult decât Ben-cel-Iute sau Kalam. Dar nu avea rost să complice lucrurile. *Vor afla și ei, cât de curând.*

Tattersail stătea la doi metri în spatele Marelui Mag Tayschrenn. Flamurile malazane fluturau în vânt, catargele lor scârțâind deasupra turnului înnegrit de fum, dar, acolo, la adăpostul zidului, aerul era calm. La apus se înălțau Munții Moranth; un braț schilodit al lanțului o lua spre nord, spre Genabaris. Către sud, lanțul se unea cu Munții Tahlyn, formând o linie zimțată pe o mie de leghe spre răsărit. În dreapta lui Tattersail se afla Câmpia Rhivi, o întindere de iarbă veștejită.

Tayschrenn, sprijinit de un merlon, urmărea căruțele care se îndreptau spre oraș. De jos se auzeau mugetele boilor și strigătele soldaților. Marele Mag nu se mișcase și nu spusese nimic de câteva minute. În stânga lui era o măsuță de lemn scrijelită, găurită și cioplită cu rune dese, tăiate adânc în lemnul de

stejar. Niște pete negre ciudate o acopereau pe ici, pe colo.

Umerii lui Tattersail vibrau de încordare. Întâlnirea cu Bellurdan o cutremurase și nu se simțea pregătită pentru cea care urma.

– Arzătorii de Poduri, murmură Marele Mag.

Înfiorată, vrăjitoarea se încruntă, apoi veni lângă Tayschrenn. Pe dealul din dreapta, deal pe care ea îl cunoștea foarte bine, cobora un pâlc de soldați. Pe patru dintre ei îi recunoscu chiar de la distanța aceea: Ben-cel-Iute, Kalam, Whiskeyjack și recrutul acela, Sorry. Al cincilea era un tip scund, dar vânjos, a cărui înfățișare arăta că e genist.

– Serios? întrebă ea mimând dezinteresul.

– Detașamentul lui Whiskeyjack, spuse Tayschrenn. Se întoarse cu fața la ea. Cei cu care ai vorbit imediat după retragerea Seminței Lunii. Marele Mag zâmbi, apoi îi puse mâna pe umăr. Vino, vreau să-mi ghicești. Hai să începem. Se apropie de masă. Firele lui Oppon se împletesc într-un labirint neobișnuit, influența îmi întinde mereu capcane ispititoare. Se întoarse cu spatele la perete și se așeză pe un crenel, apoi înălță ochii. Tattersail, vorbi el pe un ton sobru, în chestiunile privitoare la Imperiu, sunt slujitorul Împărătesei.

Vrăjitoarea își aminti de cearta lor de la întâlnirea anterioară. Nu se rezolvase nimic între timp.

– Atunci poate că ar trebui să-mi prezint plângerile în fața ei.

Tayschrenn ridică din sprâncene.

– Ești sarcastică.

– Serios?

– Da, rosti Marele Mag bățos, și fii recunoscătoare pentru asta, femeie.

Tattersail își scoase pachetul de cărți și-l lipi de stomac, plimbându-și degetele pe cartea de deasupra. Frig, apăsare grea și beznă. Puse pachetul în mijlocul mesei, apoi se lăsă ușor în genunchi. Îl privi în ochi pe Tayschrenn.

– Începem?

– Vorbește-mi despre moneda rotitoare.

Lui Tattersail i se tăie respirația și încremeni.

– Prima carte, îi ceru Tayschrenn.

Vrăjitoarea făcu un efort să elimine aerul din plămâni, oftând șuierător. *Să-l ia naiba,* își zise. Ecoul unui râs răsună în mintea ei și-și dădu seama că cineva sau ceva deschisese o cale. Un Ascendent pătrundea prin corpul ei, o prezență rece și amuzată, nestatornică. Ochii i se închiseră involuntar. Se întinse după prima carte. O întoarse rapid spre dreapta. Cu ochii închiși, zâmbi.

– O carte nealiniată: Globul. Judecată și viziune dreaptă.

A doua carte o răsuci spre stânga.

– Fecioara, Marea Casă a Morții. Plină de răni, legată la ochi, cu sânge pe mâini.

Slab, ca venind de la mare distanță, se auzi tropot de copite, apoi ceva mai aproape, dedesubtul ei, de parcă pământul ar fi înghițit caii. Apoi tropotul răsună din nou, în spatele ei. Simți că dă din cap fără să vrea. *Fata. Recrutul.*

– Sângele de pe mâini nu e al ei, crima nu e a sa. Pânza care-i acoperă ochii e udă.

Trânti a treia carte exact în fața ei. O imagine i se formă sub pleoape. Îi dădu o senzație de frig și spaimă.

– Asasinul, Marea Casă a Umbrei. Frânghia, o serie nesfârșită de noduri, Patronul Asasinilor intră în acest joc. Preț de-o clipă, i se păru că aude urletul Copoilor. Puse mâna pe a patra carte și simți fiorul vag al recunoașterii, urmat de o senzație de falsă modestie. Oppon, capul Doamnei e deasupra, al Lordului, dedesubt. Luă cartea și o puse în fața lui Tayschrenn.

Uite-ți careul. Zâmbi în sinea ei. *Meditează puțin la el, Mare Mag. Doamna te privește cu dezgust.* Tattersail știa că lui Tayschrenn îi stăteau pe limbă nenumărate întrebări, dar nu voia să le rostească. Pe calea deschisă venea prea multă putere. Simțise oare prezența Ascendentului? Se întrebă dacă asta îl speria.

– Moneda, se auzi Tattersail spunând, se învârtește în continuare, Mare Mag. Fața ei îi privește pe mulți, poate doar pe puțini, și iată cartea lor. Așeză a cincea carte în dreapta lui Oppon, lipită de marginea celeilalte. Încă una nealiniată: Coroana. Înțelepciune și dreptate, pentru că e așezată corect, nu invers. În jurul ei, zidurile unui oraș, iluminat de flăcări de gaz, albastre și verzi. Stătu puțin pe gânduri. Da, e Darujhistan, ultimul Oraș Liber.

Calea se închise, Ascendentul retrăgându-se de parcă s-ar fi plictisit. Tattersail deschise ochii. O căldură plăcută îi alină corpul cuprins de oboseală.

– În labirintul lui Oppon, vorbi ea, amuzată de adevărul ascuns în vorbele respective. Nu pot merge mai departe, Mare Mag.

Tayschrenn scoase un șuierat și se rezemă de zid.

– Ai mers mult mai departe decât am reușit eu, vrăjitoareo. Magul era tras la față. O privi. Sunt impresionat de sursa ta, dar nu și de mesajul ei. Se încruntă, își propti coatele pe genunchi și-și uni vârfurile degetelor lungi în fața ochilor, închipuind o turlă. Moneda asta rotitoare, al cărei ecou nu se stinge. În forma asta e umor de Bufon – și acum am impresia că suntem induși în eroare. Fecioara Morții, o posibilă înșelăciune.

Veni rândul lui Tattersail să fie impresionată. Așadar, Marele Mag era un Adept. Auzise oare și el râsul care contura zona de ghicit? Vrăjitoarea spera că nu.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse ea. Fața Fecioarei se schimbă întruna – ar putea fi oricine. Nu pot spune același lucru despre Oppon sau despre Funie. E foarte posibil să fie o înșelăciune, rosti ea, întărindu-și vorbele cu o mișcare a capului, bucuroasă că purta o conversație cu un egal – un adevăr care îi provoca o strâmbătură lăuntrică. *E întotdeauna mult mai bine când ura și indignarea rămân pure, neamestecate.*

– Vreau să-ți aud gândurile, rosti Tayschrenn.

Tattersail tresări, ferindu-se de privirea fixă a Marelui Mag. Se apucă să adune cărțile. Ar strica să-i ofere o explicație? *În cel mai rău caz, l-aș lăsa mai nedumerit decât e deja.*

– Înșelăciunea e punctul forte al Patronului Asasin. Nu am simțit nimic din presupusul lui stăpân, Shadowthrone. Asta mă face să cred că Frânghie e singur. Fii atent la Asasin, Mare Mag, jocurile lui sunt chiar mai subtile decât ale lui Shadowthrone. Și, cu toate că Oppon joacă propria lor versiune, rămâne același joc, totuși; și jocul acela e jucat în lumea noastră. Gemenii Norocului nu au control asupra Tărâmului Umbrei, iar despre coridorul Umbrei se știe că are granițe schimbătoare. Că nu respectă regulile.

– Foarte adevărat, spuse Tayschrenn, ridicându-se în picioare cu un icnet. Nașterea tărâmului ăstuia bastard m-a tulburat întotdeauna.

– E încă tânăr, zise Tattersail. Luă pachetul cu cărți și-l puse în buzunarul mantiei. Vor trece multe secole până va dobândi o formă finală sau poate n-o va dobândi niciodată. Adu-ți aminte de celelalte Case care au avut o moarte bruscă.

– Asta duhnește a putere prea multă. Tayschrenn se întoarse și cercetă din nou cu privirea Munții Moranth. Recunoștința mea valorează ceva, îi spuse el lui Tattersail, care se îndrepta spre treptele care duceau în oraș. În orice caz, să știi că o ai, vrăjitoareo.

Tattersail șovăi între paliere, apoi începu să coboare. N-ar mai fi atât de recunoscător dacă ar afla că îl indusese în eroare. Ea ar fi putut ghici identitatea Fecioarei. Se gândi la momentul apariției ei. Caii pe care îi auzise gonind pe dedesubt nu fuseseră o iluzie. Detașamentul lui Whiskeyjack tocmai intrase în oraș, prin poarta de dedesubt. Inclusiv Sorry. Coincidență? Poate, dar ei nu-i venea să creadă. Moneda rotitoare se clătinase puțin în clipa aceea, apoi clinchetul revenise. Deși o auzea în minte zi și noapte, devenise o a doua natură, iar Tattersail descoperi că trebuia să se concentreze ca s-

o audă. Dar îi surprinsese șovăiala, sesizase schimbarea de tonalitate și clipa de nesiguranță.

Fecioara Morții și Asasinul Marii Case a Umbrei. Exista o legătură undeva și îl tulbura pe Oppon. Evident, totul rămânea o curgere. *Grozav,* murmură ea, când ajunse la baza treptelor.

Îl văzu pe tânărul pușcaș care o abordase mai devreme. Stătea într-un rând de recruți din mijlocul incintei. Niciun ofițer nu era prin preajmă. Tattersail îl chemă la ea.

– Da, vrăjitoareo, rosti el, când luă poziția de drepți în fața ei.

– De ce stați toți acolo, soldat?

– Urmează să ne primim armele. Sergentul s-a dus după căruță.

Tattersail încuviință din cap.

– Am o însărcinare pentru tine. Mă voi ocupa să-;i primești armele, dar nu din acelea proaste așa cum vor primi prietenii tăi. Dacă vreun un ofițer te ia la întrebări pentru absență, să fie trimis la mine.

– Am înțeles, vrăjitoareo.

Văzându-i privirea luminoasă și nerăbdătoare, Tattersail simți o undă de regret. Peste câteva luni, ar putea fi mort. Multe crime pătau steagul imperial, dar aceasta era cea mai mârșavă. Oftă.

– Transmite-i, personal, acest mesaj sergentului Whiskeyjack, comandantul Arzătorilor de Poduri. Doamna cea grasă, cu vrăjile, vrea să te vadă. Ai înțeles, soldat?

Băiatul păli.

– Repetă.

Pușcașul repetă mesajul pe un ton lipsit de inflexiuni. Tattersail zâmbi.

– Foarte bine. Acum du-te repede și nu uita să-i ceri un răspuns. Mă găsești în cortul meu.

Căpitanul Paran se răsuci ca să arunce o ultimă privire legiunii negre Moranth. Detașamentul tocmai ajunsese pe podiș. Îl urmări până când îl pierdu din vedere, apoi își mută privirea spre orașul aflat la răsărit.

De la distanța aceea, dincolo de câmpia netedă și vastă, Pale părea un oraș destul de pașnic, deși terenul din spatele zidurilor era plin de resturi de bazalt, iar în aer încă plutea grea amintirea fumului și-a focului. Pe alocuri, de-a lungul zidului se ridicau schele pe care se înghesuiau siluete minuscule. Probabil că reconstruiau porțiunile de zidărie în care se găseau găuri imense. De la poarta de miazănoapte, un șir de căruțe șerpuiau leneș spre dealuri, însoțite de alaiuri de ciori. La baza dealurilor se înșirau ridicături de pământ cu forme mult prea regulate ca să fie naturale.

Pe ici, pe colo, auzise zvonurile. Cinci magi morți, dintre care doi Mari Magi. Pierderile Armatei a II-a, destul de mari ca să dea naștere speculației, că se va comasa cu a V-a și a VI-a, pentru a forma un nou regiment. Iar Sământa Lunii se retrăsese în miazăzi, peste Munții Tahlyn, spre Lacul Azuriu, lăsând în urmă dâre de fum, plutind în derivă și căzută într-o rână, ca un nor de furtună secătuit de putere. Un zvon însă nu-i dădea pace căpitanului: Arzătorii de Poduri nu mai erau. Unii ziceau că muriseră până la ultimul, alții insistau că totuși câteva detașamente reușiseră să fugă din tuneluri înainte de prăbușirea lor.

Paran era frustrat. Stătea printre Moranth de zile întregi. Războinicii aceia stranii nu vorbeau mai deloc, iar, atunci când o făceau, își foloseau propria limbă, absolut neinteligibilă. Informațiile lui erau vechi, iar asta îl punea într-o postură cu care nu era obișnuit. *Fii atent,* își zise, *de la Genabaris încoace situațiile neobișnuite s-au ținut lanț.*

Iată-l acum, pus încă o dată în postura de a aștepta. Își rearanjă sacul pe umăr și se pregăti de o așteptare lungă, când văzu un călăreț apărând departe, pe coama podișului. Călărețul avea cu sine un cal de rezervă și venea direct spre el.

Paran oftă. Întotdeauna era neplăcut să ai de-a face cu Gheara. Agenții ei erau ai naibii de îngâmfați. Cu excepția bărbatului aceluia din Genabaris, nimănui nu părea să-i placă prea mult de el. De mult

nu mai cunoscuse pe cineva pe care să-l poată numi prieten. De doi ani, de fapt.

Călărețul sosi. Văzându-l de aproape, Paran făcu involuntar un pas înapoi. Jumătate din fața lui era arsă. Avea un petic peste ochiul drept și-și ținea capul aplecat într-un unghi nefiresc. Îi aruncă un zâmbet oribil, apoi descălecă.

– Tu ești, da? întrebă cu glas dogit.

– E-adevărat ce se spune despre Arzătorii de Poduri? întrebă și Paran. Că au dispărut de pe fața pământului?

– Mai mult sau mai puțin. Au rămas cinci detașamente sau așa ceva. Cam patruzeci de oameni. Miji ochiul stâng și-și aranjă coiful vechi pe cap. Până acum n-am știut încotro mergi. Acum știu. Ești noul căpitan al lui Whiskeyjack, nu-i așa?

– Îl cunoști pe sergentul Whiskeyjack?

Paran se încruntă. Gheara asta nu era asemenea celorlalți. Indiferent ce credeau despre el, o țineau pentru ei, iar lui îi convenea.

Bărbatul încălecă din nou.

– Hai să mergem. Vorbim pe drum.

Paran se apropie de celălalt cal și-și legă sacul de șaua făcută în stilul celor din Șapte Orașe, cu partea din spate mai înaltă și cu oblâncul prins în balamale și aplecat în față – mai văzuse asemenea șei pe continent. Era un amănunt pe care îl reținuse deja. Nativii din Șapte Orașe se pricepeau de minune să aducă altora belele, iar toată campania asta din Genabackis fusese un dezastru de la bun început. Nu-i o coincidență. Majoritatea militarilor din Armatele a II-a, a V-a și a VI-a fuseseră recrutați din subcontinentul Șapte Orașe.

Încălecă și porniră să traverseze podișul în galop ușor.

Gheara vorbi prima:

– Sergentul Whiskeyjack are foarte mulți adepți pe-aici. Se poartă ca și când nici n-ar ști. Trebuie să-ți amintești un lucru pe care cei din Malaz aproape că l-au uitat – Whiskeyjack a fost cândva comandant de companie…

Paran întoarse brusc capul. Faptul fusese șters cu grijă din toate analele. Pentru istoricii Imperiului nici măcar nu existase.

– …pe vremea când Dassem Ultor conducea armata, continuă Gheara nepăsătoare. A lui a fost Compania a VII-a care a doborât cabala magilor din Șapte Orașe în Deșertul Pan'potsun. El a pus capăt războiului, atunci și acolo. Bineînțeles, după aceea toate s-au dus naibii, când Hood a luat-o pe fiica lui Ultor. Apoi, la scurtă vreme, toți oamenii lui au fost imediat îndepărtați. Asta s-a întâmplat când birocrații au înghițit armata. Ai naibii șacali. De-atunci, sar unul la gâtul altuia și s-au dus pe apa sâmbetei campaniile.

Gheara se aplecă în față, apăsând oblâncul, și scuipă pe lângă urechea stângă a calului ei.

Paran se cutremură când văzu ce face. Mai demult, acel gest anunțase începutul războiului tribal în Șapte Orașe. Acum, el devenise simbolul Armatei a II-a Malazane.

– Vrei să sugerezi, interveni el, că povestea pe care tocmai mi-ai spus-o e un lucru obișnuit?

– Nu în detaliu, recunoscu Gheara. Dar unii veterani din a II-a au luptat alături de Ultor, nu doar în Șapte Orașe, ci chiar mai departe, în Falar.

Paran căzu pe gânduri. Bărbatul de lângă el, deși o Gheară, tot din Armata a II-a făcea parte. Și trecuse prin multe cu ea. Asta deschidea o perspectivă interesantă. Îi aruncă o privire și-l văzu cum zâmbește.

– Ce-i atât de amuzant?

Bărbatul ridică din umeri.

– Arzătorii de Poduri sunt pe lista neagră de-o vreme încoace. Primesc numai recruți tembeli și se pare că mai au puțin și se destramă. Stai de vorbă cu oricine vrei din Malaz, le spui că se vor trezi cu o revoltă pe cap și imediat încep să se ia de Arzătorii de Poduri. Așa scriu în toate rapoartele pe care le trimit, dar nimeni nu mă ia în seamă. Zâmbetul i se lăți și mai mult. Și-or fi închipuind că i-am trădat, ce zici?

Paran ridică din umeri.

– Ai fost trimis să mă întâmpini, nu?

Gheara râse.

– Tu chiar ai pierdut contactul cu realitatea! M-au chemat pentru că sunt ultima Gheară activă din Armata a II-a. A V-a și a VI-a… las-o baltă. Tiste Andii ai lui Brood simt Ghearele de la o poștă. Nici din ei n-a mai rămas vreunul. Propriul meu Maestru a fost sugrumat acum două zile – asta-i încă o treabă, nu-i așa? Pe tine, căpitane, te-am moștenit. Odată ce ajungem în oraș, te trimit pe drumul tău și atunci va fi ultima oară când ne vom vedea. Tu îți îndeplinești misiunea de căpitan al detașamentului al IX-lea, ei fie îți râd în nas, fie îți vâră un cuțit în ochi – îți vor face ori una, ori alta. Mare păcat, dar asta e situația.

În fața lor se vedeau porțile orașului Pale.

– Încă un lucru, spuse Gheara, rămasă cu ochii la merloanele de deasupra porții. Îți vând un pont, în caz că-ți zâmbește Oppon. Marele Mag Tayschrenn e stăpân absolut peste toate pe-aici. Dujek nu-i deloc încântat, mai ales după ce s-a întâmplat cu Sămânța Lunii. Au o relație încordată, dar Marele Mag se bazează pe faptul că menține o legătură strânsă și permanentă cu Împărăteasa și asta îl menține la conducere. Ai grijă, așadar. Soldații lui Dujek îl vor urma… *oriunde*. Asta e valabil și pentru Armatele a V-a și a VI-a. Stă să izbucnească o furtună.

Paran îl cercetă pe bătrân. Topper îi explicase situația, dar Paran nu-i luase în seamă cuvintele – semăna prea mult cu un scenariu inventat ca să justifice faptul că Împărăteasa atârna oameni în ștreang cu nemiluita. *Nu vreau să mă amestec în încâlceala asta. Lasă-mă să-mi îndeplinesc singura însărcinare primită – mai mult nu vreau.*

Când ajunseră în umbra porții, Gheara vorbi din nou:

– Apropo, Tayschrenn tocmai te-a văzut venind. Te cunoaște de undeva, căpitane?

– Nu. Sper că nu, adăugă Paran în șoaptă.

Intrând în oraș cu caii la trap, fură întâmpinați de un val de zgomote. Ochii lui Paran sclipiră ușor.

Pale era o casă de nebuni: peste tot, numai clădiri devastate de foc, străzile, pavate în unele locuri și găurite în altele, gemeau de oameni, căruțe, animale care răgeau și pușcași. Se întrebă dacă era cazul să înceapă să-și măsoare viața în minute. Să preia comanda unui detașament care schimbase patru căpitani în trei ani, să îndeplinească o misiune pe care niciun soldat cu mintea întreagă n-ar accepta-o, la care se adăuga o revoltă de amploare care mocnea ca un foc, condusă, probabil, de cel mai iscusit comandant al Imperiului, împotriva unui Mare Mag care voia să-și croiască drumul propriu în lume – toate acestea îi dădeau lui Paran un sentiment de disperare.

Îl trezi la realitate o palmă zdravănă peste spate. Gheara își apropiase calul de al lui și se aplecă spre el.

– Ești depășit de situație, căpitane? Nu te îngrijora, aproape fiecare om de-aici e depășit de ea. Unii își dau seama, alții, nu. Fă-ți griji din pricina celor care nu pricep. Începe cu ceea ce vezi în fața ochilor și fă uitat orice altceva. Te vei ocupa de el la timpul potrivit. Găsește un pușcaș și întreabă-l cum ajungi la Arzătorii de Poduri. Asta-i partea cea mai ușoară.

Paran încuviință în tăcere.

Gheara ezită, apoi se apropie și mai mult de el.

– M-am tot gândit, căpitane. E doar o bănuială, fii atent, dar cred că ai venit aici ca să faci un lucru bun. Nu, lasă, nu te deranja să-mi răspunzi. Dacă dai de belea, trimite-i vorbă lui Toc-cel-Tânăr, adică mie. Fac parte din Corpul Mesagerilor, clasa călăreți, Armata a II-a. Bine?

Paran încuviință din nou.

– Mulțumesc, răspunse, tocmai când în spatele lor răsună o bufnitură puternică, urmată de un cor de voci furioase.

Niciunul din ei nu se întoarse.

– Ce-ai spus, căpitane?

Paran surâse și-i zise:

– Acum e mai bine să pleci. Nu-ți da în vileag acoperirea în caz că mi se întâmplă ceva. Îmi găsesc eu o călăuză, după cum zic regulile.

– Sunt convins, căpitane.

Toc-cel-Tânăr îl salută cu un semn din mână, apoi își îndreptă calul spre o stradă laterală. După câteva clipe, Paran îl pierdu din ochi. Trase aer adânc în piept, apoi aruncă o privire de jur împrejur, în căutarea cuiva care să arate a soldat.

Paran știa că anii de început, petrecuți în curțile nobililor din orașul lui natal, îl pregătiseră pentru genul de misiune secretă pe care i-o încredințase adjuncta Lorn. În ultimii doi ani însă învățase să-și recunoască mai limpede propria transformare. Tânărul pripit și onest care vorbise cu adjuncta Împărătesei în ziua aceea, pe coasta din Itko Kane, îl măcina acum pe dinăuntru. Căzuse taman în poala lui Lorn, ca o bucată de argilă nemodelată. Iar ea făcuse exact lucrul pe care știa cel mai bine să-l facă.

Ceea ce îl speria mai mult pe Paran în ultima vreme era că învățase să fie manevrat. Fusese altcineva de atâtea ori, încât văzuse o mie de chipuri, auzise o mie de voci, toate în conflict cu ale lui. Când se gândea la sine, la tânărul de origine nobilă, cu o încredere nemăsurată în cinste și integritate, viziunea care i se contura acum era rece, nemiloasă și întunecată. Se ascundea în cele mai ferite cotloane ale minții sale și stătea la pândă. Fără cugetări adânci, fără judecată, simple observații glaciale și detașate.

Nu credea că tânărul acela va mai vedea lumina zilei. Se va retrage tot mai departe, înghițit de beznă, apoi va dispărea fără urmă.

Paran se întrebă dacă îi mai păsa de ceva.

Intră în cazarma care găzduise cândva Garda Nobilă din Pale. O veterană stătea întinsă pe un pat din apropiere, cu picioarele învelite în cârpe mai lungi decât patul. Salteaua fusese îndepărtată și aruncată într-un colț; femeia era culcată direct pe scânduri, cu mâinile sub cap.

Paran o privi scurt, apoi cercetă din ochi pavilionul. În afară de femeia-pușcaș, nu mai era nimeni acolo. Își îndreptă atenția spre ea.

– Caporal, da?

Femeia nu se mișcă.

– Da, ce-i?

– Din câte văd, spuse Paran pe un ton sec, pe-aici nu se mai știe deloc ce înseamnă lanțul de comandă.

Femeia deschise ochii și reuși să arunce o privire leneșă ofițerului care stătea în fața ei.

– Probabil, îi răspunse, apoi închise din nou ochii. Cauți pe cineva?

– Detașamentul al IX-lea, caporal.

– De ce? Iar au dat de necaz?

Param zâmbi pentru sine.

– Ești Arzător de Poduri obișnuit, caporal?

– Toți ăia obișnuiți sunt morți.

– Cine ți-e comandantul?

– Antsy, dar nu-i aici.

– Văd și eu că nu-i. Căpitanul așteptă, apoi oftă. Ei, bine, unde este?

– Încearcă la hanul lui Knobb, în sus, pe stradă. Ultima oară când l-am văzut, Hedge îi câștigase cămașa la cărți. Antsy joacă și el, dar nu foarte bine.

Femeia își băgă un deget în gură și începu să se scobească între dinți. Paran ridică din sprânceană.

– Comandantul tău joacă cărți cu oamenii din subordinea lui?

– Antsy e sergent, îi explică femeia. Căpitanul nostru e mort. Și, oricum, Hedge nu-i din detașamentul nostru.

– Dar din care?

Femeia rânji, înghițind ceea ce reușise să-și scoată din măsele cu degetul.

– Al IX-lea.

– Cum te cheamă, caporal?

– Picker [4]. Da’ pe tine cum te cheamă?

– Sunt căpitanul Paran.

Picker sări ca arsă în capul oaselor, cu ochii larg deschiși.

– Aha, tu ești noul căpitan care n-a scos încă sabia, nu?

Paran zâmbi larg.

– Da.

– Ai habar de rămășagurile care se fac pe seama ta? Nu-s prea încurajatoare.

– Ce vrei să spui?

Femeia zâmbi cu gura până la urechi.

– Din câte-mi dau eu seama, zise ea, lăsându-se înapoi pe spate și închizând iar ochii, primii stropi roșii pe care ai să-i vezi pe mâinile tale din sângele tău o să fie, căpitane Paran. Întoarce-te la Quon Tali, unde ești în siguranță. Du-te, Împărăteasa vrea să i se pupe tălpile.

– Sunt destul de curate, spuse Paran.

Nu prea știa ce să facă. Pe de o parte îi venea să scoată sabia și s-o taie pe Picker în două. Pe de alta, se simțea îndemnat să râdă, și încă isteric.

În spatele lui, ușa exterioară se deschise trântindu-se și se auziră pași grei pe podeaua de scânduri. Paran se întoarse. Un sergent roșu la față, cu o mustață enormă, răsucită la capete, intră vijelios în cameră. Ignorându-l pe Paran, merse la patul lui Picker și-i aruncă o căutătură cruntă.

– Fir-ai să fii, Picker, mi-ai zis că Hedge e într-o pasă proastă, și când colo, scârnăvia aia cu picioare strâmbe m-a curățat!

– Lui Hedge îi merge prost, răspunse Picker. Dar ție-ți merge și mai prost. Asta nu m-ai întrebat, nu? Antsy, ți-l prezint pe căpitanul Paran, noul șef al Detașamentului al IX-lea.

Sergentul se întoarse și se holbă la Paran.

– Pe răsuflarea lui Hood! mormăi el, apoi se răsuci din nou cu fața la Picker.

– Îl caut pe Whiskeyjack, sergent, rosti Paran pe un ton liniștit.

Glasul căpitanului reuși să-l trezească pe Antsy la realitate. Deschise gura, dar o închise imediat ce-i văzu privirea fixă.

– Un puști ne-a adus un mesaj. Whiskeyjack a plecat cu detașamentul. Câțiva dintre oamenii lui

sunt la Hanul lui Knobb.

– Mulțumesc, sergent.

Paran ieși din cameră cu un mers țeapăn. Antsy expiră prelung și aruncă un ochi la Picker.

– Două zile, declară ea, pe urmă cineva îi face felul. Bătrânul Rockface a pariat deja douăzeci pe chestia asta.

Expresia lui Antsy se înăspri.

– Ceva îmi spune că ar fi mare păcat de el.

Paran intră în han și se opri în prag. Localul gemea de soldați, răcnind care mai de care și creând un adevărat haos. Numai câțiva aveau pe uniformă emblema cu flacără a Arzătorilor de Poduri. Restul erau din Armata a II-a.

La o masă mare, așezată sub pasarela aflată în fața camerelor de la primul etaj, jucau cărți șase Arzători de Poduri. Un bărbat lat în umeri, cu părul împletit în coadă și prins cu talismane și fetișuri, stătea cu fața la perete și împărțea cărțile cu o răbdare care te scotea din minți. În ciuda hărmălaiei, Paran îl auzi numărând cu voce monotonă. Cei de la masă îl potopeau cu înjurături care nu foloseau la nimic.

– Un Barghast, murmură căpitanul, cu ochii la cel care împărțea cărțile. Printre Arzătorii de Poduri e un singur Barghast. Asta-i Detașamentul al IX-lea.

Inspiră adânc, apoi porni hotărât prin înghesuială.

Când ajunss în spatele individului Barghast, mantaua lui frumoasă se îmbibase deja cu bere acră și vin amărui, iar pe frunte îi lucea o peliculă de sudoare. Individul tocmai terminase de împărțit cărțile și punea pachetul pe mijlocul mesei, arătându-și tatuajul albastru interminabil de pe brațul dezvelit. Spiralele albastre erau întrerupte ici-colo de cicatrice albe.

– Ăsta-i Detașamentul al IX-lea? întrebă Paran, cu glas ridicat.

Bărbatul aflat vizavi de Barghast ridică ochii, și căpitanul observă că fața lui arsă de vreme și de

vânturi căpătase culoarea chipiului din piele, apoi își îndreptă din nou atenția spre cărți.

– Ești căpitanul Paran?

– Da. Și tu, soldat?

– Hedge. Dădu din cap spre bărbatul din dreapta lui. Mallet, vraciul nostru. Iar pe Barghast îl cheamă Trotts, dar nu pentru că îi place să alerge. Dădu din cap spre stânga. Pe ceilalți nu contează cum îi cheamă – sunt din Armata a II-a și niște jucători groaznici. Ia loc, căpitane. Whiskeyjack și ceilalți au fost chemați în altă parte deocamdată. Trebuie să se întoarcă în curând.

Paran găsi un scaun liber și-l trase între Mallet și Trotts.

– Hei, Trotts, n-ai de gând să începi jocul ăsta odată?

Expirând îndelung, Paran se întoarse spre Mallet.

– Spune-mi, vraciule, cam cât trăiește un ofițer printre Arzătorii de Poduri?

Lui Hedge îi scăpă un icnet.

– Înainte sau după Sământa Lunii?

Mallet ridică ușor din sprâncene când îi răspunse căpitanului:

– Poate două campanii. Depinde de foarte multe lucruri. Curaju' nu-i destul, da' ajută. Și asta înseamnă să uiți tot ce-ai învățat și să sari în poala sergentului ca un bebeluș. Dacă-l asculți, ai șanse să supraviețuiești.

Hedge bătu cu pumnul în masă.

– Trezește-te, Trotts! Ce jucăm?

Barghastul se încruntă.

– Mă gândesc, mormăi el.

Paran se lăsă pe spate și-și desfăcu centura.

Trotts alese un joc, stârnind protestele lui Hedge, Mallet și ale soldaților din Armata a II-a, pentru că era întotdeauna același.

Mallet întrebă:

– Căpitane, ai auzit tot felul de lucruri despre Arzătorii de Poduri, nu-i așa?

Paran încuviință din cap.

– Majoritatea ofițerilor sunt îngroziți de ei. Se zvonește că numărul morților e atât de mare pentru că jumătate din căpitani sfârșesc cu un pumnal în spate.

Tăcu, apoi vru să continue, dar observă că se lăsase o liniște ca de mormânt. Jocul încetase și toți ochii erau îndreptați spre el. Începu să transpire pe sub haine.

– Și, după ce-am văzut până acum, stărui el, sunt înclinat să dau crezare acestor zvonuri. Dar ascultați ce vă spun, ascultați cu toții, dacă mor cu un cuțit în spate, ați face bine să-l merit. Altfel, voi fi foarte dezamăgit. Își legă centura la loc și se ridică în picioare. Spuneți-i sergentului că sunt în cazarmă. Aș vrea să stau de vorbă cu el înainte să fim adunați toți oficial.

Hedge dădu ușor din cap a încuviințare.

– Așa vom face, căpitane. Avu o mică ezitare. Ăăă… căpitane? Nu vrei să joci cu noi?

Paran îi refuză scuturând din cap.

– Nu, mulțumesc. Un zâmbet i se ivi în colțul gurii. Nu se face ca un ofițer să ia banii de la subordonați.

– Ei, asta-i o provocare pe care ai face bine s-o susții la un moment dat, zise Hedge, și ochii i se luminară.

– Mă mai gândesc la asta, replică Paran, îndepărtându-se de masă.

Făcându-și loc cu coatele prin mulțime, avu senzația tot mai intensă că un lucru anume îl prinsese complet cu garda jos: lipsa de însemnătate. În el fusese insuflată aroganța din zilele petrecute printre nobili și până la academie. Aroganța aceea se ascundea acum într-un cotlon al creierului său, amuțită și amorțită de șoc.

Știuse asta foarte bine, cu mult înainte de a o cunoaște pe adjunctă: intrarea lui în corpul de ofițeri al Academiei de Marină fusese un drum ușor, marcat de încurajări din ochi și încuviințări tacite. Dar războaiele Imperiului se purtau acolo, la mii de leghe depărtare, unde, își dădu seama Paran, nimeni nu

dădea o ceapă degerată pe relațiile influente de la curte și schimburi de servicii reciproc avantajoase. Asemenea scurtături îi sporeau șansele de a muri, și încă repede. Dacă n-ar fi fost adjuncta, ar fi fost absolut nepregătit să preia comanda.

Se strâmbă și împinse ușa tavernei, ieșind în stradă. Nu era de mirare că fostele armate ale Împăratului devoraseră cu atâta ușurință regatele feudale în drumul său către Imperiu. Dintr-odată, Paran se bucură de petele de pe uniformă – nu mai părea străin de acel loc.

O luă pe aleea care ducea la intrarea laterală a cazărmii. Drumul era umbrit de clădirile cu ziduri înalte și de copertinele din pânză decolorată care atârnau deasupra balcoanelor lăsate. Pale era un oraș muribund. Îi știa destul de bine istoria ca să recunoască nuanțele serbede ale gloriei demult apuse. Adevărat, avusese putere pentru a face o alianță cu Sămânța Lunii, dar căpitanul bănuia că acest fapt era legat mai degrabă de oportunismul Lordului Lunii decât de o recunoaștere reciprocă a puterii. Nobilimea locală ținea să-și etaleze straiele scumpe și podoabele, dar recuzita lor era veche și ponosită. Se întrebă cât se asemăna, el și neamul lui, cu acești cetățeni veștejiți…

În spatele lui, un zgomot de mers târât, vag îl făcu să se întoarcă. O siluetă învăluită în umbre se apropie de el. Paran strigă, ducând imediat mâna la sabie. Îl izbi o pală de vânt rece ca gheața când îl atacă silueta. La vederea lamelor sclipind în ambele mâini dușmane, Paran se dădu înapoi. Se răsuci într-o parte, cu sabia pe jumătate scoasă din teacă. Mâna stângă a agresorului se ridică dintr-odată. Paran lăsă brusc capul pe spate, scoțând umărul în față ca să blocheze o lovitură care nu mai veni. În loc de asta, lama lungă a pumnalului îi trecu prin piept ca un fier înroșit. Al doilea pumnal îl străpunse în coaste chiar când un șuvoi de sânge îi umplu gura. Tușind și gemând, Paran se clătină, se lovi de zidul din față, apoi se prăbuși, încercând zadarnic să se agațe cu

mâna de pietrele umede, scrijelind cu unghiile stratul de mucegai de pe ele.

Întunericul îi învălui gândurile care se învârteau numai în jurul unui regret venit din adâncul inimii. Fragil, un sunet i se strecură în ureche, ca și când un obiect mic, metalic ar fi alunecat zuruind pe o suprafață dură. Sunetul persistă, acum parcă se rotea ceva, iar întunericul încetă să-l mai acopere.

– Neglijent, comentă un bărbat cu glas subțire. Mă mir.

Avea un accent familiar, care-i trezi lui Paran o amintire din copilărie, când tatăl lui făcea afaceri cu negustori din Dal Hon.

Replica veni direct de deasupra lui Paran.

– Stai cu ochii pe mine?

Alt accent cunoscut, kanez, de data asta, iar vocea părea să fie a unei fete sau a unui copil, însă Paran își dădu seama că era vocea ucigașului său.

– O coincidență, rosti celălalt, apoi chicoti. Cineva – *ceva*, mai bine zis – a intrat pe coridorul nostru. Nepoftit. Copoii mei vânează.

– Nu cred în coincidențe.

Se auzi din nou chicotitul.

– Nici eu. Acum doi ani am început un joc numai al nostru. O simplă reglare de conturi mai veche. Se pare că am dat peste un joc total diferit aici, în Pale.

– Și cine face jocul ăsta?

– Voi avea răspunsul cât de curând.

– Nu te lăsa distras, Ammanas. Laseen rămâne ținta noastră, ea și prăbușirea Imperiului pe care îl conduce, dar pe care nu l-a câștigat niciodată meritat.

– Am, ca întotdeauna, încredere oarbă în tine, Cotillion.

– Trebuie să mă întorc, spuse fata, îndepărtându-se.

– Desigur. Deci acesta e bărbatul pe care l-a trimis Lorn să te găsească?

– Așa cred. În orice caz, asta ar trebui s-o determine să intre în luptă.

– Și noi asta ne dorim?

Conversația se stinse când cei doi de îndepărtară, când Paran nu mai auzi altceva decât zuruitul monoton al unei monede care se rotea, se rotea la nesfârșit.

Capitolul patru

Au fost toți de-un neam, apoi
istoria a scrijelit
în limpezi înflorituri tatuate
povești despre
răni vechi,
dar o lucire anume
le aprindea ochii – podurile
mușcate de foc,
arcuirea lor stingându-se treptat,
ele sunt propriul lor trecut
fiecare dintre ele
menită să se supună
pe marginea tăcută
a cărării ce însoțește râul
căruia nu vor să-i dea nume…

Arzătorii de Poduri (IV. i)
Toc-cel-Tânăr (n. 1141)

Tattersail îi aruncă o căutătură urâtă lui Whiskeyjack.

– Hairlock și-a pierdut mințile, declară ea. Întotdeauna a dat semne de nebunie, dar și-a făcut găuri în propriile coridoare și acum gustă din Haos. Mai rău, devine tot mai puternic și mai periculos.

Se adunaseră în locuința vrăjitoarei, formată din camera în care stăteau acum și un dormitor cu ușă din lemn masiv – un lux cât se poate de rar. Foștii locatari luaseră în grabă orice lucru de valoare care se putea căra, lăsând numai piesele mai mari de mobilier. Tattersail ședea la masă, alături de Whiskeyjack, Ben-cel-Iute și Kalam și de genistul pe nume Fiddler. Aerul din încăpere se încinsese și devenise înăbușitor.

– Bineînțeles că-i nebun, replică Ben-cel-Iute, privindu-și sergentul a cărui expresie rămăsese impasibilă. Dar era de așteptat, se grăbi vrăjitorul să adauge. Pe coada lui Fener, cucoană, acum are corp de păpușă! Normal că-i dus cu sorcova.

– Cât de dus? îl întrebă Whiskeyjack. Doar trebuie să ne păzească spatele, nu?

– Ben-cel-Iute îl ține sub control, răspunse Kalam. Hairlock cercetează urmele, merge prin labirint – va afla cine anume din Imperiu ne vrea morți.

– Pericolul cel mare este dacă va fi depistat, adaugă Ben-cel-Iute, rățoindu-se la Tattersail. Trebuie să se furișeze prin coridoare altfel decât de obicei – toate căile cunoscute sunt pline de capcane.

Tattersail medită la spusese lui, apoi încuviință din cap.

– Tayschrenn l-ar găsi sau cel puțin ar auzi că e cineva care adulmecă prin coridoare. Dar Hairlock folosește puterea Haosului, căile *dintre* coridoare, și nu e deloc sănătos – nu atât pentru el, cât pentru noi toți.

– De ce pentru noi? se interesă Whiskeyjack.

Îi răspunse Ben-cel-Iute:

– Pentru că slăbește forța coridoarelor, îi destramă țesătura și astfel Hairlock poate pătrunde în

ele când vrea… și poate ieși tot când vrea. Dar nu avem de ales. Trebuie să-i dăm lui Hairlock mână liberă. Deocamdată.

Vrăjitoarea oftă, masându-și fruntea.

– Tayschrenn e cel pe care-l căutați. V-am mai spus…

– Nu-i suficient, o întrerupse Ben-cel-Iute. Câți agenți folosește? Care sunt detaliile planului... care *este* planul? Sunt toate astea ordinele lui Laseen sau Marele Mag țintește tronul? Trebuie să știm, fir-ar să fie!

– Bine, bine, acceptă Tattersail. Deci Hairlock le descoperă pe toate pentru voi – și pe urmă? Aveți de gând să încercați să-i omorâți pe Tayschrenn și pe cei implicați? Contați pe ajutorul meu în treaba asta?

Se uită pe rând la fiecare. Nu reuși să citească nimic pe fețele lor. Se înfurie și se ridică în picioare.

– Știu, vorbi ea cu glas aspru, că probabil Tayschrenn i-a omorât pe A'Karonys, Nightchill, pe cei din unitatea mea. Probabil știa că tunelurile se vor prăbuși peste voi și se prea poate să fi hotărât că Armata a II-a a lui Dujek era o amenințare care trebuia înlăturată. Dar, dacă vă închipuiți că o să vă ajut fără să știu ce puneți la cale, vă înșelați. Sunt la mijloc mult mai multe lucruri decât cele pe care vreți voi să mi le spuneți. Dacă ar fi în joc numai supraviețuirea voastră, de ce nu dezertați, pur și simplu? Mă îndoiesc că Dujek v-ar căuta. Asta, bineînțeles, dacă suspiciunile lui Tayschrenn în legătură cu Un-Braț și Armata a II-a se bazează pe un adevăr: plănuiți o revoltă, să-l proclamați pe Dujek împărat și să plecați spre Genabaris. Făcu o pauză și-și plimbă ochii de la unul la altul. Oare Tayschrenn v-a anticipat mișcările și v-a dat planurile peste cap? Sunt cumva atrasă într-o conspirație? Dacă da, atunci trebuie să-i cunosc scopurile finale. Am acest drept, nu-i așa?

Whiskeyjack scoase un mormăit, apoi se întinse după urciorul cu vin de pe masă și reumplu cănile tuturor.

Ben-cel-Iute respiră cu un șuierat prelung și se frecă la ceafă.

– Tattersail, spuse el calm, nu avem de gând să-l înfruntăm direct pe Tayschrenn. Ar fi sinucidere curată. Nu. Îl vom lăsa fără sprijin treptat, cu grijă, precis, apoi vom aranja… *să cadă în dizgrație*. Presupunând că Împărăteasa nu e implicată. Dar, înainte de a vedea ce soluții avem, trebuie să știm mai multe, avem nevoie de răspunsuri. Nu trebuie să te implici mai mult decât ai făcut-o până acum. De fapt, e chiar mai sigur așa. Cum nu are de ales, Hairlock vrea ca tu să-i aperi spatele. Sunt șanse să nici nu fie necesar. Ridică ochii și-i aruncă vrăjitoarei un zâmbet încordat. Lasă-l pe Tayschrenn în seama mea și a lui Kalam.

Toate bune, dar nu mi-ai dat un răspuns. Tattersail miji ochii spre celălalt bărbat cu pielea neagră.

– Ai fost cândva o Gheară, nu-i așa?

Kalam ridică din umeri.

– Credeam că nimeni nu poate pleca de-acolo… viu.

Alt gest de nepăsare.

Genistul, Fiddler, mârâi ceva neinteligibil și se ridică de pe scaun. Începu să patruleze, cu picioarele lui strâmbe, de la un perete la altul, ca un leu în cușcă. Nimeni nu-i dădu atenție.

Whiskeyjack îi întinse lui Tattersail o cană cu vin.

– Rămâi alături de noi, vrăjitoareo. Lui Ben-cel-Iute nu-i stă în obicei să strice lucrurile… prea rău, adică. Făcu o mutră acră. Recunosc totuși că nici eu nu sunt pe deplin convins de asta, dar am învățat să am încredere în el. Ia asta cum dorești.

Tattersail luă o gură de vin, apoi își șterse buzele.

– Detașamentul tău pleacă la Darujhistan deseară. Pe ascuns, asta înseamnă că nu voi putea lua legătura cu voi dacă situația se înrăutățește.

– Tayschrenn ar putea detecta căile obișnuite, spuse Ben-cel-Iute. Hairlock e singura legătură

indestructibilă dintre noi – ne poți contacta prin el, Tattersail.

Whiskeyjack o măsură din ochi pe vrăjitoare.

– Iar ajungem la Hairlock. N-ai încredere în el.

– Nu.

Sergentul tăcu și rămase cu privirea la tăblia mesei. Expresia lui impasibilă dispăru, dezvăluind o luptă între sentimente.

Își ține firea, dar mocnește pe dinăuntru. Tattersail se întrebă ce se va întâmpla când vor izbucni în el toate simțirile înăbușite.

Cu ochii la sergentul lor, cei doi bărbați din Șapte Orașe așteptară. Numai Fiddler, cu un aer preocupat, continuă să pășească de colo-colo. Uniforma lui pestriță încă mai purta urmele dezastrului din tunel. Sângele altcuiva îi stropise din belșug pieptul tunicii, ca și cum i-ar fi murit un prieten în brațe. Pe sub țepii neregulați de pe obraji și maxilar se vedeau urmele bășicilor provocate de arsuri, nevindecate complet, iar lațele roșcate lungi îi atârnau încâlcite pe sub coiful de piele.

Trecură clipe lungi, apoi sergentul dădu scurt din cap pentru sine. Cu privirea ațintită tot asupra tăbliei mesei, vorbi:

– În regulă, vrăjitoareo. Îți dezvăluim un secret. Ben-cel-Iute, spune-i despre Sorry.

Tattersail ridică din sprâncene. Își încrucișă mâinile la piept și se întoarse cu fața spre vrăjitor.

Ben-cel-Iute nu părea deloc încântat. Se foi pe scaun și-l privi rugător pe Kalam, dar zdrahonul întoarse capul.

– Acum, vrăjitorule, mârâi Whiskeyjack.

Ben-cel-Iute răspunse privirii neclintite a lui Tattersail cu o expresie aproape copilăroasă. Un val de spaimă, vină și durere îi schimonosi preț de o clipă trăsăturile fine.

– O mai ții minte? o întrebă pe Tattersail.

Ea hohoti scurt.

– Nu-i o creatură ușor de uitat. Are ceva… ciudat în ea. E periculoasă.

Vru să le dezvăluie ce aflase când ghicise din Fatid pentru Tayschrenn. *Fecioara Morții.* Totuși, avu o reținere. Nu, se corectă, nu era o simplă reținere – *încă nu am încredere în ei.*

– Bănuiți că e în slujba altcuiva?

Vrăjitorul se făcu pământiu la față. Tuși ca să-și dreagă vocea:

– A fost primită acum doi ani în Itko Kan, într-una dintre campaniile de recrutare din centrul Imperiului.

Vocea lui Kalam se auzi, groasă și răgușită, lângă ea:

– S-a petrecut un lucru teribil în perioada aceea. Secretul a fost îngropat destul de adânc, dar a fost implicată adjuncta. În urma ei, a venit o Gheară și i-a redus la tăcere pe toți cei din garda orașului care ar fi putut vorbi. Am apelat la niște surse vechi și-am scotocit până am dat peste niște amănunte stranii.

– Stranii, repetă Ben-cel-Iute, și lămuritoare, dacă știi ce anume cauți.

Tattersail zâmbi în sinea ei. Cei doi aveau obiceiul să vorbească în tandem. Își îndreptă din nou atenția spre vrăjitor, care continuă:

– Se pare că a dat ghinionul peste o companie de cavalerie. Au murit până la unul. Iar cei care le-au făcut felul au fost…

– Copoi, încheie Kalam fraza fără să stea pe gânduri.

Tattersail se încruntă la asasin.

– Pune lucrurile cap la cap, zise Ben-cel-Iute, atrăgându-i din nou atenția. Adjuncta Lorn e ucigașul de magi personal al Împărătesei. Apariția ei pe scenă sugerează că masacrul a presupus vrăji. Vrăji de rang înalt.

Vrăjitorul îngustă din pleoape către Tattersail, așteptând. Ea luă încă o înghițitură de vin. *Fatid mi-a arătat acest lucru. Câini și vrăjitorie.* Îi reveni în minte imaginea lui Rope, așa cum îl văzuse în cărți. *Marea Casă a Umbrei, condusă de Shadowthrone și Rope, iar în serviciul lor…*

– Cei Șapte Copoi ai Umbrei.

Se uită la Whiskeyjack, dar sergentul ținea capul în jos, având pe chip o expresie împietrită pe care nu se putea citi nimic.

– Bine, se repezi să spună Ben-cel-Iute, oarecum nerăbdător. Copoii au vânat. Asta-i bănuiala noastră, dar e corectă. Au fost omorâți toți soldații din Regimentul al IX-lea al Cavaleriei a VIII-a. Până și caii lor au fost uciși. A trebuit să se repopuleze așezările aflate de-a lungul coastei pe o distanță de-o leghe.

– Am înțeles, oftă Tattersail, dar ce legătură are asta cu Sorry?

Vrăjitorul întoarse capul și răspunse Kalam:

– Hairlock nu va urmări doar o singură pistă, vrăjitoareo. Suntem aproape siguri că Sorry e implicată în Umbra Casei…

– E clar, rosti Tattersail, că, de când și-a făcut apariția în pachetul de cărți și și-a deschis coridorul, Calea Umbrei se încrucișează cu a Imperiului mult prea des ca să fie o coincidență. Altfel de ce să fie coridorul dintre Lumină și Întuneric… obsedat de Imperiul Malazan?

Kalam nu-și ridică ochii.

– Ciudat, nu-i așa? La urma urmei, coridorul a apărut numai după asasinarea Împăratului de către Laseen. De Shadowthrone și tovarășul lui, Patronul Asasinilor – Cotillion –, n-a auzit nimeni înainte de moartea lui Kellanved și a Dansatorului. Și mi se mai pare că, indiferent de cauza neînțelegerii dintre Umbra Casei și Împărăteasa Laseen, conflictul dintre ele e unul personal…

Tattersail închise ochii. *La naiba, chiar este evident, nu?*

– Ben-cel-Iute, a existat întotdeauna un coridor accesibil al Umbrei? Rashan, coridorul Iluziilor?

– Rashan e un coridor fals, vrăjitoareo. O umbră a ceea ce pretinde a fi, dacă nu te superi că spun așa. E o iluzie în sine. Numai zeii știu de unde vine, cine l-a deschis sau de ce. Adevăratul coridor al lui Umbrei a fost închis, inaccesibil milenii la rând, până în anul 1154 al Somnului zeiței Burn, adică acum

nouă ani. Cele mai vechi scrieri din Umbra Casei par să indice că tronul ei a fost ocupat de un Tiste Edur…

– Tiste Edur? îl întrerupse Tattersail. Ăștia cine au fost?

Vrăjitorul ridică din umeri.

– Verișori cu Tiste Andii? Habar n-am, vrăjitoareo.

Chiar nu știi? Mie mi se pare că știi al naibii de multe lucruri.

Ben-cel-Iute ridică din umeri ca să-și întărească ultimele cuvinte rostite, apoi adăugă:

– În orice caz, noi credem că Sorry are legături cu Umbra Casei.

Whiskeyjack îi făcu pe toți să tresară când se ridică furtunos în picioare.

– Nu sunt deloc convins de asta, vorbi el, aruncându-i lui Ben-cel-Iute o căutătură cruntă, semn că între cei doi avuseseră loc numeroase certuri pe marginea subiectului respectiv. Lui Sorry îi place să ucidă și a o avea în preajmă e ca și cum ai avea păianjeni pe sub cămașă. Știu toate acestea, le văd și le simt la fel ca voi. Dar nu înseamnă că e un fel de demon. Se întoarse cu fața către Kalam. Omoară cum omori și tu, Kalam. Amândurora vă curge sânge de gheață prin vene. Și ce dacă? Mă uit la tine și văd un bărbat, pentru că de asta sunt capabili bărbații – nu caut scuze, pentru că nu-mi place să cred că suntem chiar atât de răi. Ne uităm la Sorry și ne vedem pe noi reflectați în ea. Și să ne ia Hood dacă nu ne place ceea ce vedem!

Se așeză la fel de brusc precum se ridicase și întinse mâna după urciorul cu vin. Când vorbi mai departe, coborî glasul cu un ton:

– Asta e părerea mea. Nu sunt specialist în demoni, dar am văzut destui muritori și muritoare purtându-se ca demonii atunci când a fost nevoie. Vrăjitorul din detașamentul meu e speriat de moarte de o fătucă de cincisprezece ani. Asasinul meu își ascunde un cuțit în palmă ori de câte ori se apropie de el la douăzeci de pași. Se uită în ochii lui

Tattersail. Așa că Hairlock are două misiuni, nu una, iar, dacă tu îți închipui că bănuielile lui Ben-cel-Iute și ale lui Kalam se vor adeveri, atunci n-ai decât să te retragi, știu ce se întâmplă când își bagă zeii coada într-o luptă. Preț de-o clipă, retrăind amintiri, ridurile din jurul ochilor i se adânciră. Știu, repetă el, în șoaptă.

Tattersail expiră prelung aerul pe care-l ținuse în plămâni de când se ridicase sergentul în picioare. Acum înțelegea clar ce dorea el: voia ca Sorry să fie doar un om, o fată lovită crunt de o lume neiertătoare, pentru că asta putea el pricepe și cu asta se putea el împăca.

– În Șapte Orașe, vorbi Tattersail cu glas domol, se povestește că Prima Sabie a Împăratului – comandantul armatelor sale – Dassem Ultor a acceptat oferta unui zeu. Hood l-a făcut pe Dassem Cavalerul Morții. Apoi s-a întâmplat ceva… lucrurile nu au mers… cum trebuie. Iar Dassem a renunțat la titlu și a jurat să se răzbune pe Hood – pe însuși Zeul Morții. Ascendenții au început imediat să se amestece unii în treburile altora, să manipuleze evenimentele. Totul a culminat cu uciderea lui Dassem, urmată de asasinarea Împăratului, străzi pline de sânge, temple în război, vrăji dezlănțuite. Tăcu, văzând reflectate amintirile acelor vremuri pe chipul lui Whiskeyjack. Ai fost acolo. *Și nu vrei să se repete povestea, aici și acum. Îți închipui că, dacă negi că Sorry servește Umbra, convingerea ta va fi de ajuns ca să modelezi realitatea. Trebuie să crezi asta ca să nu-ți pierzi mințile, pentru că există lucruri în viață pe care le poți îndura doar o singură dată. Of, Whiskeyjack, nu-ți pot ușura povara. Vezi tu, eu cred că Ben-cel-Iute și Kalam au dreptate.* Dacă Umbra a pus stăpânire pe fată, urma ei va ieși la iveală – Hairlock o va descoperi.

– Te retragi? o întrebă sergentul.

Tattersail zâmbi.

– Singura moarte de care mă tem e aceea de a muri în ignoranță. Răspunsul meu e nu. *Curajoase*

vorbe, doamnă. Oamenii ăștia știu să scoată ce-i mai bun sau mai rău din mine.

O sclipire lumină ochii lui Whiskeyjack. Sergentul încuviință cu o mișcare a capului.

– Atunci rămâne așa, spuse el cu glas aspru. Se lăsă pe spate. Ce te frământă, Fiddler? îl întrebă pe genistul care tot patrula în spatele lui.

– Am o presimțire rea, murmură cel întrebat. Ceva nu-i în regulă. Nu aici, dar pe-aproape. E… Tăcu, lăsă capul într-o parte, apoi oftă și începu iar să pășească în sus și-n jos. Nu sunt sigur. Nu sunt sigur.

Tattersail îl urmări cu privirea pe omulețul vânjos. Un talent înnăscut? Bazat numai pe instinct? Foarte rar.

– Cred că ar trebui să-l asculți, îi spuse ea lui Whiskeyjack.

Sergentul îi aruncă o privire îndurerată. Kalam zâmbi larg, încrețindu-și pielea din jurul ochilor.

– Fiddler ne-a salvat viața în tunel, explică el. Una dintre *presimțirile lui rele*.

Tattersail se rezemă de spătarul scaunului și-și încrucișă mâinile la piept.

– Unde e Sorry acum? întrebă ea.

Fiddler se răsuci, căscând ochii cât cepele către vrăjitoare. Deschise gura, apoi o închise la loc.

Ceilalți trei săriră în picioare, răsturnându-și scaunele.

– Trebuie să plecăm, rosti Fiddler cu glas răgușit. Umblă liber un pumnal pe-afară și are urme de sânge pe el.

Whiskeyjack își verifică sabia.

– Kalam, douăzeci de pași în față. Se întoarse către Tattersail când asasinul se strecură afară. Am pierdut-o acum două ore. Se întâmplă mereu între misiuni. Arăta tras la față. S-ar putea să n-aibă legătură cu pumnalul mânjit de sânge.

O înflorire de putere se făcu simțită în cameră, iar Tattersail se întoarse cu fața la Ben-cel-Iute. Vrăjitorul își deschisese coridorul. Vraja curgea în vârtejuri purtătoare ale unei arome necunoscute, care

o sperie cu intensitatea ei. Femeia întâlni ochii strălucitori ai bărbatului cu pielea neagră.

– Ar trebui să te cunosc, șopti ea. Nu există destui maeștri adevărați pe lumea asta pe care să nu-i cunosc. Cine ești, Ben-cel-Iute?

Whiskeyjack interveni:

– Sunteți gata cu toții?

Vrăjitorul nu-i răspunse lui Tattersail. Se mulțumi să ridice din umeri.

– Gata, îi spuse el lui Whiskeyjack.

Sergentul merse la ușă.

– Ai grijă de tine, vrăjitoareo.

O clipă mai apoi se făcură nevăzuți. Tattersail așeză scaunele la locul lor, apoi își umplu din nou cana cu vin. *Marea Casă a Umbrei și un cuțit în întuneric. A început un joc nou ori cel vechi a luat altă întorsătură.*

Paran deschise pleoapele și ochii îi fură loviți de raze de soare, orbitoare și fierbinți, dar cerul… nu era cel pe care îl știa. Nu văzu niciun soare; strălucirea aceea galbenă părea să nu vină de undeva anume. Arșița cobora asupra lui în valuri apăsătoare.

Un geamăt umplu aerul, dar nu îl adusese o pală de vânt, pentru că nu bătea vântul. Paran încercă să-și adune gândurile, să-și retrăiască ultimele amintiri, dar trecutul era o pânză neagră destrămată, din care rămăseseră doar frânturi: cabina de pe o navă, zgomotul scos de cuțitul pe care îl arunca mereu și mereu într-un stâlp de lemn; un bărbat cu multe inele și păr alb, rânjind sardonic.

Se rostogoli pe o parte, căutând sursa geamătului. La câțiva pași distanță, pe câmpia fără iarbă, fără pământ, o poartă boltită ducea…

Nimic. Am mai văzut asemenea porți. Nu atât de mari, cred. Niciuna nu semăna cu… lucrul ăsta. Strâmbă, dar verticală din perspectiva lui, poarta nu era din piatră, își dădu el seama. *Corpuri, siluete de oameni goi. Sculpturi după asemănarea oamenilor? Nu… o, nu!* Siluetele se mișcau, gemeau, se zvârcoleau pe loc. Carnea li se înnegrea, ca mânjită

cu turbă, ochii li se închideau și gurile li se deschideau în gemete slabe, nesfârșite.

Paran se ridică în picioare, se clătină izbit de un val de amețeală, apoi se prăbuși din nou.

– Ești cam nehotărât, se auzi un glas rece.

Clipind, căpitanul se rostogoli pe spate. Deasupra lui stăteau un bărbat și o femeie – gemeni. Bărbatul purta haine de mătase largi, albe și aurii; avea chipul palid, lipsit de expresie. Geamăna lui era înveșmântată cu o capă sclipitoare de culoare purpurie, iar părul ei blond radia sclipiri roșietice.

Bărbatul fusese cel care vorbise. Îi zâmbi lui Paran fără să fie neapărat amuzat.

– De multă vreme îți admirăm…

Făcu ochii cât cepele.

– Sabia, termină femeia propoziția cu ironie în glas.

– Mult mai subtilă decât o monedă, să zicem, nu crezi? Zâmbetul deveni batjocoritor. Cei mai mulți, continuă el, întorcând capul ca să studieze înfiorătoarea alcătuire a porții, nu se opresc aici. Se zice că a existat un cult în care victimele erau înecate în mlaștini… Îmi închipui că lui Hood i se păreau frumoase.

– N-ar fi de mirare, rosti femeia, tărăgănat, ca Moartea să fie lipsită de gust.

Paran vru să se ridice în capul oaselor, dar membrele lui refuzară să-l asculte. Lăsă capul înapoi pe spate, simțind solul ciudat cedând sub el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă cu glas răgușit.

– Ai fost omorât, răspunse bărbatul nonșalant.

Paran închise ochii.

– Atunci de ce nu am trecut prin poarta lui Hood, dacă așa s-a întâmplat?

– Am intervenit noi, răspunse femeia.

Oppon, Gemenii Șansei. Și sabia mea, niciodată pusă la încercare, cumpărată cu ani în urmă și botezată dintr-un capriciu…

– Ce vrea Oppon de la mine?

– Numai chestia asta împiedicată și ignorantă pe care o numești viață, băiete dragă. Necazul cu

Ascendenții e că încearcă să „aranjeze“ fiecare joc. Bineînțeles, pe *noi* ne încântă… incertitudinea.

Un urlet străpunse aerul în depărtare.

– Hopa! exclamă bărbatul. E vremea să fim siguri de niște lucruri, zic eu. Am face mai bine să plecăm, surioară. Îmi pare rău, căpitane, dar se pare că, până la urmă, o să treci totuși prin poartă.

– Poate, spuse femeia.

Bărbatul se rățoi la ea:

– Dar ne-am înțeles! Fără confruntări! Confruntările se lasă cu mizerie. E neplăcut. Nu suport scenele care provoacă încurcături. Pe lângă asta, cei care vin nu joacă cinstit.

– Atunci nici noi n-o să jucăm cinstit, se răsti femeia. Se întoarse către poartă și strigă: Lord al Morții! Vrem să vorbim cu tine! Hood!

Paran își răsuci capul și văzu o siluetă cocârjată și șchioapă ieșind pe poartă. Îmbrăcată în zdrențe, silueta se apropia de ei încet. Paran își miji ochii: era o bătrână, un copil cu salivă scurgându-i-se pe bărbie, o tânără diformă, un Trell pipernicit, un Tiste Andii stafidit…

– Hotărăște-te odată! exclamă femeia.

Apariția lăsă pe-o parte capul de mort, dezvelindu-și dinții de un galben murdar într-un rânjet.

– Ai ales fără prea multă imaginație, vorbi ea cu glas tremurat.

– Nu ești Hood.

Fratele femeii se încruntă.

Oasele se mișcară pe sub pielea încrețită.

– Lordul e ocupat.

– Ocupat? Să știi că nu acceptăm să fim insultați, spuse femeia.

Apariția râse cu voce spartă, apoi se opri brusc.

– Ce păcat! Un râset melodios, scos din gât, mi-ar plăcea mai mult. Dar, ca să vă răspund: Nici lordului meu nu-i place să întrerupeți trecerea naturală a unui suflet.

– Ucis de mâna unui zeu, o corectă sora. Asta înseamnă că e o pradă ușoară.

Creatura bombăni, apoi, târșâindu-și picioarele, se apropie de Paran ca să-l vadă mai bine. Orbitele îi sclipiră slab, de parcă umbrele lor ar fi adăpostit niște perle vechi.

– Ce voiai de la stăpânul meu, Oppon? întrebă, studiindu-l pe căpitan.

– Nimic pentru mine, răspunse geamănul, întorcând capul.

– Tu? o întrebă și pe sora lui.

– Moartea îi pândește chiar și pe zei, e o incertitudine îngropată adânc în sinea lor, spuse ea, iar după o pauză, urmă: Îi face să fie nesiguri.

Creatura scoase din nou un hohot înfiorător și le reteză vorba:

– Reciprocitate.

– Bineînțeles, rosti sora. Voi căuta altceva, o moarte prematură. Chiar fără rost.

Apariția tăcu, apoi scârțâi aprobator din cap.

– În umbra acestui muritor, bineînțeles.

– De acord.

– Umbra mea? întrebă Paran. Ce înseamnă asta, mai precis?

– Multă suferință, din păcate, răspunse apariția. Cineva apropiat ție va trece prin Porțile Morții… în locul tău.

– Nu. Ia-mă pe mine, te implor!

– Taci! se răsti creatura. Grandilocvența mă dezgustă.

Urletul răsună din nou, de astă dată mult mai aproape.

– Am face mai bine să plecăm, spuse geamănul.

Apariția deschise gura ca și când ar fi vrut să râdă din nou, apoi o închise cu un plescăit.

– Nu, bolborosi ea, nu din nou.

Plecă șontâcăind înapoi spre poartă, oprindu-se o dată ca să se întoarcă și să le facă semn cu mâna.

Femeia își dădu ochii peste cap.

– E vremea să plecăm, repetă neliniștit fratele ei.

– Da, da, spuse ea, cu ochii la Paran.

Mutându-și privirea de la ei, căpitanul oftă.

– Fără ghicitori de despărțire, vă rog!

Când vru să-i privească din nou, Oppon plecase. Încercă încă o dată să se ridice în șezut și încă o dată se prăbuși.

O nouă prezență umplu aerul de încordare, cu miros de amenințare.

Oftând, Paran își lungi gâtul. Văzu doi copoi – animale masive, negre – stând cu limbile scoase și privindu-l. *Ei sunt cei care au ucis compania din Itko Kan. Sunt animale blestemate, înfricoșătoare.* Fiarele împietriră cu capetele aplecate spre el, ca și când i-ar fi văzut ura din ochi. Paran simți că-i îngheață sufletul sub privirile lor avide, lacome. Cu întârziere, își dădu seama că și el rânjise.

O pată umbroasă îi despărțea pe cei doi copoi, având o formă vag umană și transparentă. Umbra vorbi:

– Cel trimis de Lorn. Credeam că e cineva… iscusit. Totuși, trebuie spus, ai murit cum trebuie.

– Evident că nu.

– A, da, rosti umbra, așa că eu va trebui să duc sarcina până la capăt. Trecem prin ceasuri grele.

Paran se gândi la discuția lui Oppon cu servitorul lui Hood. *Incertitudine. Dacă un zeu se teme de ceva…*

– În ziua în care vei muri, Shadowthrone, vorbi el cu glas domol, te voi aștepta de partea cealaltă a porții. Cu zâmbetul pe buze. Și zeii *pot* muri, nu-i așa?

Se auzi o trosnitură în pragul porții. Shadowthrone și copoii tresăriră.

Mirat de propriul curaj, Paran continuă să-i momească pe Ascendenți. *Întotdeauna am disprețuit autoritatea, nu-i așa?*

– La jumătatea drumului dintre viață și moarte – promisiunea aceasta nu mă costă nimic, știi?

– Mincinosule, singurul coridor care te poate atinge acum e…

– Moartea, rosti Paran. Bineînțeles, adăugă el, altcineva… a intervenit și era sigur că va pleca mult înainte de sosirea ta și-a copoilor tăi prea gălăgioși.

Regele Marii Case a Umbrei se aplecă în față.

– Cine? Ce pune la cale? Cine ni se opune?

– Găsește singur răspunsurile, Shadowthrone. Înțelegi, nu-i așa, că, dacă mă trimiți pe drumul meu acum, atunci… adversarii tăi vor căuta alte mijloace? Neștiind nimic despre viitoarea lor unealtă, cum le vei mirosi mișcările? Vei ținti numai umbre.

– E mai ușor să te urmăresc pe tine, recunoscu zeul. Trebuie să vorbesc cu tovarășul meu…

– Cum vrei, îl întrerupse Paran. Aș vrea să pot sta în picioare…

Zeul râse răgușit.

– Dacă te ridici, vei merge. Într-o singură direcție. Primești o păsuire. Iar dacă Hood vine să te ridice în picioare, a lui va fi mâna care te va călăuzi, nu a noastră. Excelent. Iar, dacă trăiești, atunci și umbra mea te va urmări.

Paran scoase un mormăit.

– Umbra mea e un loc aglomerat de-o vreme încoace.

Se uită din nou la copoi. Îl priveau nemișcați, cu ochii ca tăciunii aprinși. *O să vă prind eu.* Parcă ațâțați de promisiunea lui tacită, tăciunii luciră mai intens.

Zeul începu să vorbească din nou, însă lumea din jurul lui Paran se întunecase, dispărând treptat, micșorându-se, până când vocea se stinse și, odată cu ea, orice brumă de conștiență, în afară de rotirea neîncetată a monedei.

Urmă un răstimp în care Paran rătăci printre amintiri pe care le socotise de mult pierdute: momentele în care, copil fiind, stătea agățat de fusta mamei și făcea primii pași nesiguri; nopțile cu furtună, când alerga pe coridorul rece spre camera părinților, lipăind cu piciorușele pe dalele reci din piatră; zilele când le ținea de mână pe surorile lui, în timp ce stăteau și așteptau pe pietrele de râu care pavau curtea – așteptau, așteptau pe cineva. Imaginile se înclinau într-o parte în mintea lui. Rochia mamei sale? Nu, o bătrână care lucra la ei în

gospodărie. Nu dormitorul părinților, ci încăperile servitorilor; iar acolo, în curtea unde erau surorile lui, stătuseră aproape toată dimineața, așteptând să vină mama și tatăl lor, doi oameni pe care abia îi cunoșteau.

Scenele se reluau la nesfârșit, clipe de o greutate misterioasă, cu o semnificație ascunsă, fragmente ale unui mozaic pe care nu-l recunoștea, modelat de mâini care nu erau ale lui, urmărind un scop pe care nu-l putea pătrunde. Un fior de teamă îi scutură gândurile când simți cum ceva – cineva – îi reordona evenimentele esențiale din viață, răsturnându-le și turnându-le în umbrele noi ale prezentului. Într-un fel, mâna călăuzitoare… *se juca acum*. Cu el, cu viața lui.

Părea un fel ciudat de moarte…

Voci străbătură până la el.

– Of, la naiba! O față se apropie de a lui și se holbă în ochii lui deschiși, lipsiți de expresie. Era Picker. N-a avut nicio șansă, spuse ea.

Sergentul Antsy vorbi de la câțiva metri distanță:

– Nimeni din Detașamentul al IX-lea nu l-ar fi omorât așa. Nu aici, în oraș.

Picker întinse mâna și pipăi rana din piept cu degete surprinzător de moi pe carnea sfârtecată.

– Nu-i mâna lui Kalam.

– Vă descurcați? întrebă Antsy. Mă duc după Hedge și Mallet și după oricine altcineva a mai apărut.

– Dă-i drumul, răspunse Picker, căutând și găsind a doua rană cam la douăzeci de centimetri sub prima. Pe-asta a primit-o mai târziu, dată cu mâna dreaptă, dar slăbită.

O moarte foarte ciudată într-adevăr, își zise Paran. Ce-l reținea acolo? Mai exista un alt… loc? Un loc cald, o lumină galbenă, arzătoare? Voci, siluete vagi, indistincte, acolo, sub arcadă… mulțimi ținute la un loc în mod straniu, ochi închiși, guri deschise. Un cor al morților… Oare plecase undeva numai ca să se întoarcă la aceste voci reale, aceste

mâini reale pe trupul său? Cum de reușea să vadă prin sticla goală a ochilor lui, cum de simțea atingerea fină a degetelor femeii? Și ce era cu durerea care se înălța ca din adâncuri, asemenea unui leviatan?

Când se lăsă pe vine lângă Paran, Picker își retrase mâna și-și propti coatele de coapse.

– Cum de mai sângerezi, căpitane? Rănile astea de cuțit sunt vechi de cel puțin un ceas.

Durerea ajunse la suprafață. Paran simți cum îi crapă buzele lipicioase. Fălcile îi pocniră și inspiră brusc o gură de aer. Apoi țipă.

Picker se dădu înapoi speriată. Sabia îi apăru în mâini de nicăieri când se retrase spre zidul îndepărtat de pe alee.

– Shedenul fie milostiv!

În dreapta ei se auzi tropăit de bocanci și întoarse imediat capul.

– Vraciule! Nenorocitul ăsta încă trăiește!

Al treilea clopot după miezul nopții bătu cu putere în Pale, ecoul lui răsunând pe străzile rămase pustii după ora stingerii. Începuse o ploaie ușoară, iar cerul nopții căpătase o nuanță aurie tulbure. În fața proprietății întinse și organizată haotic, aflată la două străzi de vechiul palat, care devenise o parte a locului de încartiruire a Armatei a II-a, doi pușcași în pelerine scurte de ploaie făceau de gardă în fața porții principale.

– Mizerabilă noapte, nu-i așa? zise unul, dârdâind.

Celălalt își mută sulița pe umărul stâng, își suflă nasul și scuipă o flegmă în rigolă.

– Tu nu faci decât să ghicești, replică el cu reproș, clătinând din cap. Dacă-ți mai vine vreo idee sclipitoare, fii bun și rostește-o cu glas tare, auzi?

– Dar ce-am făcut? întrebă cel dintâi, jignit.

Cel de-al doilea înțepeni.

– Sst, vine cineva pe stradă.

Gărzile așteptară încordate, cu mâna pe arme. O siluetă traversă strada și se apropie până ajunse în

lumina torțelor.

– Stai! bubui garda. Înaintează încet. Sper că ai venit cu treabă pe-aici.

Bărbatul mai făcu un pas în față.

– Kalam, Arzătorii de Poduri, Detașamentul al IX-lea, se prezentă el.

Pușcașii rămaseră în alertă, dar Arzătorul de Poduri păstră distanța. Chipul închis la culoare îi sclipea în beznă.

– Ce treabă ai pe-aici? întrebă cealaltă gardă.

Kalam mormăi și aruncă un ochi în josul străzii.

– Nu ne așteptam să ne întoarcem. În ce privește treaba noastră, e mai bine să nu afle Tayschrenn despre ea. Înțelegi, soldat?

Pușcașul rânji și scuipă a doua oară în rigolă.

– Kalam… Ești caporalul lui Whiskeyjack. În vocea lui se strecură un ton respectuos. O să obții orice dorești.

– Să fiu al naibii dacă nu, mârâi și celălalt pușcaș. Am fost la Nathilog, domnule. Dacă vreți să ne prefacem că ne-a orbit ploaia un ceas-două, nu trebuie decât să ne spuneți.

– Aducem un cadavru, zise Kalam. Dar nu s-a întâmplat în schimbul vostru.

– Nu, pe Poarta lui Hood. A fost pașnic ca Lumina Zorilor.

Pe stradă se auziră oameni apropiindu-se. Kalam le făcu semn să înainteze, apoi se strecură înăuntru după ce garda îi deschise poarta.

– Ce crezi că au de gând să facă? întrebă bărbatul, după plecarea lui.

Celălalt pușcaș ridică din umeri.

– Sper să-i vâre ceva tare și ascuțit lui Tayschrenn, lua-l-ar Hood de criminal și trădător ce e. Și, după cum îi știu eu pe Arzătorii de Poduri, exact asta o să facă.

Sosi grupul, iar pușcașul tăcu. Doi bărbați îl cărau pe un al treilea între ei. Soldatul căscă niște ochi cât cepele când văzu ce grad are bărbatul leșinat și că e plin de sânge pe cingătoare.

– Pe Norocul lui Oppon, șopti el șuierat către Arzătorul de Poduri de lângă el, un bărbat cu chipiu de piele rămas fără luciu. Ăl de-a dat, nu ăl de-a-ncasat-o.

Arzătorul de Poduri îi aruncă o căutătură aprigă.

– Când vezi că vine o femeie după noi, îi faci loc, ai priceput?

– O femeie? Cine?

– E din Detașamentul al IX-lea și s-ar putea să-i fie sete de sânge, replică bărbatul, în timp ce-l târa pe căpitan înăuntru, ajutat de tovarășul lui. Las-o naibii de poartă, îi aruncă el pușcașului peste umăr. Dacă poți, mai bine păzește-ți pielea.

După plecarea necunoscuților, cei doi pușcași se uitară nedumeriți unul la altul. Unul din ei vru să închidă poarta, dar celălalt îl opri.

– Las-o deschisă. Hai să găsim un ascunziș prin jur, dar nu foarte aproape.

– E-o noapte de pomină!

– Te pricepi de minune să explici ce se vede clar cu ochiul liber, nu-i așa? îl ironiză celălalt, depărtându-se de poartă.

Pușcașul ridică din umeri neajutorat, apoi îl urmă cu pași repezi.

Tattersail privi fix și îndelung cartea din mijlocul suprafeței pentru ghicit. Alesese un tipar în spirală, folosind toate cărțile din pachet. Ultima putea marca fie un apogeu, fie o epifanie, după cum se așeza.

Spirala devenise un puț, un tunel descendent la baza căruia aștepta, aparent îndepărtată și încețoșată de umbre, imaginea unui copoi. Interpretarea cărților îi dădu senzația că e vorba despre o situație urgentă. Era implicată în ea Marea Casă a Umbrei, ca o provocare pentru Oppon, care conducea jocul. Privirea vrăjitoarei fu atrasă de prima carte pe care o așezase chiar la începutul spiralei. Zidarul Mareii Case a Morții ocupa un loc nesemnificativ printre celelalte ranguri, dar acum silueta întipărită pe lemn părea să se fi ridicat la o poziție eminentă. Fratele

Soldatului din aceeași Casă, Masonul era un bărbat slab, încărunțit, îmbrăcat în haine ponosite de piele. Mâinile sale mari, cu vene groase ca funia, țineau uneltele de cioplit piatra, iar în jurul lui se înălțau menhire ce urma să fie lucrate. Tattersail desluși glife pe blocurile de piatră, un limbaj cu care nu era familiarizată, dar care îi amintea de scrierea din Șapte Orașe. În Casa Morții, Masonul era cel care construia tumuli, pietre de mormânt, promisiunea morții făcută nu unei persoane, nu câtorva, ci multora. Glifele de pe menhire transmiteau un mesaj care nu-i era destinat ei: Zidarul cioplise cuvintele acelea pentru el însuși, dar vremea rosese marginile și se vedea că și peste el trecuse timpul, deoarece obrajii îi erau presărați de crăpături, iar barba argintată se rărise și se încâlcise. Rolul lui fusese preluat de un bărbat care cioplise cândva piatra, dar acum renunțase.

Vrăjitoarei îi venea greu să înțeleagă aranjamentul cărților. Tiparele pe care le descoperea o speriau: avea impresia că începuse un joc cu totul nou în care participanții urcau pe scenă la fiecare răsucire a spiralei. La mijlocul acesteia stătea Cavalerul din Marea Casă a Întunericului, contrapunct atât al începutului, cât și al sfârșitului. Ca ultima dată când pachetul scosese la iveală figura aceea draconiană, ceva plutea pe cerul de culoarea cernelii în spatele Cavalerului, evaziv ca întotdeauna, apărând uneori cu o pată întuncată pe propriii ei ochi.

Sabia Cavalerului atingea o dâră de fum negru în direcția copoiului din vârful spiralei, iar în clipa aceea Tattersail știu ce semnificație are: un conflict viitor între Cavaler și Marea Casă a Umbrei. Gândul o înspăimântă și în același timp îi dădu o senzație de ușurare – va avea loc o confruntare. Nu se va încheia nicio alianță între Case. Rareori se întâmpla să vezi o legătură atât de clară și de directă între două Case: potențialul devastator o făcu să înghețe de îngrijorare. Sângele vărsat la un nivel de putere atât de înalt avea consecințe nefaste în toată lumea. Inevitabil, mulți vor suferi. Gândul acesta o aduse

înapoi la Zidarul din Marea Casă a Morții. Inima începu să-i bată în piept cu forța unui baros. Clipi ca să-și alunge stropii de sudoare din ochi și reuși să inspire de câteva ori profund.

– Sângele, murmură ea, curge numai în jos. *Zidarul construiește un tumul – la urma urmei, e slujitorul Morții – și mă va atinge direct. Gorganul acela… e pentru mine? Mă retrag? Îi las pe Arzătorii de Poduri în voia sorții, fug de Tayschrenn, fug din Imperiu?*

O amintire veche, pe care o înăbușea de aproape două secole, îi inundă gândurile. Imaginea o zgudui. Se plimba din nou pe străzile noroioase ale satului ei natal, un copil înzestrat cu Talent, un copil care îi văzuse pe călăreții războiului pătrunzând viforos în viața lor liniștită. Un copil care fugise de ce știa, fără să spună nimănui. Apoi venise noaptea, o noapte străbătută de țipete și moarte.

O copleși vina, o bântui spectrul chipului ei familiar. După atâția ani, chipul acela tot mai avea puterea să-i destrame lumea, să-i soarbă vlaga lucrurilor de care ea avea nevoie să fie întregi, înlocuindu-i iluzia de siguranță cu o senzație de rușine veche de aproape două sute de ani.

Imaginea se cufundă din nou în apa ei vâscoasă, dar Tattersail nu mai era aceeași. De data asta, nu va mai fugi. Se uită la copoi pentru ultima oară. Ochii fiarei luceau ca două văpăi galbene, sfredelind-o de parcă ar fi vrut să-i însemne sufletul cu fierul roșu.

Înțepeni în scaun când simți o prezență rece ca gheața în spatele ei. Se răsuci încet.

– Iartă-mă că nu te-am avertizat, spuse Ben-cel-Iute, ieșind din vârtejul de nori al coridorului său, cu aromă ciudată, de condiment iute. Vin musafiri, spuse el, aparent distrat. L-am chemat pe Hairlock. Vine pe coridor.

Pe Tattersail o scutură un fior premonitoriu pe șira spinării. Se întoarse iar cu fața la cărți și începu să le strângă.

– Situația tocmai a devenit mult mai complicată, spuse vrăjitorul, din spatele ei.

Ea se opri și-și îngădui un zâmbet vag, reținut.
– Serios? murmură ea.

Vântul îi biciuia obrajii lui Whiskeyjack cu stropi de ploaie. În bezna nopții, clopotul răsună slab a patra oară. Sergentul își strânse pelerina în jurul corpului și-și schimbă, obosit, poziția. Perdeaua deasă a picăturilor de ploaie împiedica vederea din foișorul estic de pe acoperișul palatului.

– Cugeți întruna de câteva zile, se adresă sergentul bărbatului de lângă el. Dă-i drumul, soldat, vorbește.

Fiddler își șterse stropii de apă de pe frunte și miji ochii către răsărit.

– Nu-s prea multe de spus, sergent, spuse el țâfnos. Numa' niște presimțiri. Vrăjitoarea aia, de exemplu.

– Tattersail?

– Da…

Se auzi un zdrăngănit metalic când genistul își desfăcu sabia de la curea.

– Urăsc chestia asta, bolborosi el.

Whiskeyjack îl urmări cum azvârle cureaua și teaca, inclusiv sabia, pe suprafața pietruită din spatele lor.

– Vezi să n-o mai uiți ca data trecută, îl avertiză, mascându-și zâmbetul.

Fiddler se strâmbă.

– Fă o singură greșeală, și nimeni nu te va lăsa să uiți de ea.

Whiskeyjack nu răspunse, deși umerii i se cutremurară de râs.

– Pe oasele lui Hood, continuă Fiddler, io nu-s luptător. Nu cu sabia, vreau să zic. M-am născut pe-o străduță din Malaz și-am învățat meșteșugul cioplitului în piatră spărgând tumuli pe câmpul din spatele Cetății lui Mock. Îi aruncă o privire sergentului. Și tu ai fost cioplitor în piatră. Ca și mine. Numai că eu n-am învățat să fiu soldat atât de repede ca tine. Eu, ori soldat de rând, ori genist – câteodată cred că n-am ales ce trebuia.

Zâmbetul lui Whiskeyjack se stinse, înlocuit de un fior stârnit de spusele lui Fiddler. Ce era de învățat? se întrebă el. *Cum să omori oameni? Cum să-i trimiți să moară în loc străin?*

– Ce presimțire ai în legătură cu Tattersail? îl întrebă el fără înconjur.

– E speriată, răspunse genistul. O bântuie demoni vechi, cred eu, și o încolțesc tot mai aprig.

Whiskeyjack scoase un mormăit.

– Rareori găsești un mag cu un trecut luminos. Se zice că n-a fost recrutată. Era căutată și fugea. Pe urmă, a eșuat în prima misiune.

– Nu-i momentul potrivit să se înmoaie tocmai acum, când avem nevoie de ea.

– Și-a pierdut unitatea. A fost trădată. În afara Imperiului, ce-i mai rămâne? *Iar noi, ceilalți ce avem?*

– Am impresia că o roade ceva și e gata să plângă dintr-o clipă în alta. Cred că și-a pierdut tăria de caracter, sergent. Dacă Tayschrenn pune stăpânire pe ea, e posibil să ne trădeze.

– Cred că o subestimezi, Fiddler. E o supraviețuitoare... și e fidelă. Nu-ți spun o noutate, dar i s-a oferit titlul de Mare Mag de mai multe ori și l-a tot refuzat. Nu se vede, însă într-o confruntare directă între ea și Tayschrenn, ar fi greu de spus cine va ieși învingător. E o maestră a coridorului ei, și nu dobândești știința asta dacă n-ai tărie de caracter.

Fiddler scoase un fluierat subțire și se propti cu brațele de parapet.

– Recunosc că m-am înșelat.

– Altceva, genist?

– Doar un lucru, răspunse Fiddler pe un ton inexpresiv.

Whiskeyjack se crispă. Știa ce înseamnă tonul acela.

– Vorbește.

– La noapte se va întâmpla ceva, sergent. Fiddler se răsuci, cu ochii sclipind în beznă. Va ieși o treabă urâtă.

Amândoi se întoarseră când auziră bătăi în ușa-trapă care ducea pe acoperiș. Apăru Marea Căpetenie Dujek Un-Braț, iar fasciculul de lumină venind din camera de dedesubt îi contură corpul. Trecu și de ultimul fuștei al scării și păși pe acoperiș.

– Ajutați-mă să închid chepengul ăsta nenorocit, strigă el.

Cei doi se apropiară de el, făcând să scrâșnească pietrișul sub bocanci.

– Vreo veste despre căpitanul Paran, Mare Căpetenie? întrebă Whiskeyjack, în timp ce Fiddler se lăsă pe vine și, cu un icnet, trase chepengul la locul lui.

– Niciuna, răspunse Dujek. A dispărut. La fel ca ucigașul ăla al tău, Kalam.

Whiskeyjack scutură din cap.

– Știu unde e Kalam și unde a fost toată noaptea. Hedge și Mallet sunt ultimii care l-au văzut pe căpitan plecând din hanul lui Knobb. Apoi, se pare că s-a făcut nevăzut. Mare Căpetenie, nu noi l-am ucis pe Paran.

– Nu te juca acum cu vorbele, murmură Dujek. La naiba, Fiddler, aia de pe jos e sabia ta? *Într-o băltoacă?*

Fiddler șuieră printre dinți și se repezi să-și recupereze arma.

– Individul e o legendă fără speranță, spuse Dujek, Shedenul să-i binecuvânteze pielea! Tăcu și se gândi câteva clipe. Dar să alungăm gândurile rele. Nu l-ați omorât voi pe Paran. Atunci unde e?

– Îl căutăm, răspunse Whiskeyjack pe un ton fără inflexiuni.

Marea Căpetenie oftă.

– În regulă. Am înțeles. Vrei să știi cine altcineva l-ar mai vrea mort pe Paran, iar asta înseamnă să-ți explic cine l-a trimis. Ei, bine, de-o vreme încoace e omul adjunctei Lorn. Dar nu e o Gheară. E un afurisit de fiu de nobil din Unta.

Fiddler își legase sabia la centură și rămăsese la douăzeci de pași de marginea acoperișului, cu mâinile în șolduri. *Un om bun. Toți sunt buni, fir-ar*

să fie. Whiskeyjack clipi să-și alunge stropii de apă din ochi.

– Din capitală? Atunci poate că e vorba despre cineva din cercurile de-acolo. Nimănui nu-i plac vechile familii nobile, nici măcar nobililor înșiși.

– Se prea poate, recunoscu Dujek, dar nu foarte convins. În orice caz, el urmează să vă comande detașamentul, și nu doar în misiunea asta. Însărcinarea e permanentă.

– Infiltrarea în Darujhistan a fost ideea lui? întrebă Whiskeyjack.

– Nu, răspunse Marea Căpetenie, dar nimeni nu știe a cui a fost. Poate a adjunctei, poate a Împărătesei înseși. Asta nu înseamnă decât că oricum vă trimitem acolo. Se încruntă. Trebuie să-ți comunic ultimele detalii. Se întoarse cu fața la sergent. Asta, presupunând că Paran a plecat dintre noi pentru totdeauna.

– Pot vorbi sincer, Mare Căpetenie?

Dujek hohoti scurt.

– Crezi că eu nu știu, Whiskeyjack? Planul e un dezastru. Un coșmar tactic…

– Nu sunt de acord.

– Ce?

– Cred că va merge exact așa cum s-a intenționat să meargă, rosti sergentul nepăsător, fixând cu privirea mai întâi orizontul de la răsărit, care se lumina, apoi pe soldatul de la marginea acoperișului. *Pentru că intenția e să fim omorâți cu toții.*

Marea Căpetenie studie expresia de pe chipul sergentului, apoi rosti:

– Vino cu mine.

Îl conduse la Fiddler. Genistul le făcu un semn aprobator din cap. În clipa următoare, toți trei se uitau în jos, la oraș. Străzile slab luminate din Pale șerpuiau printre grupuri de clădiri care nu voiau ca noaptea să treacă; în fața zorilor ce aveau să apară, siluetele lor ghemuite în spatele perdelei de ploaie păreau să tremure.

După un timp, Dujek rosti cu voce domoală:

– E al naibii de pustiu aici, nu?

– Așa-i, domnule, mormăi Fiddler.

Whiskeyjack închise ochii. Ceea ce se întâmpla la mii de leghe depărtare se derula acolo. Acesta era Imperiul și așa avea să rămână mereu, indiferent de loc și de oameni. Erau cu toții instrumente oarbe în mâinile care le dădeau formă. Sergentul înfruntase acel adevăr cu multă vreme în urmă. Îl rosese atunci și-l rodea și acum. Singura ușurare, în ultima vreme, îi era adusă de starea de sfârșeală.

– Se fac presiuni, continuă încet Marea Căpetenie, pentru risipirea Arzătorilor de Poduri. Deja am primit ordinul să unesc a II-a cu a V-a și a VI-a. Vom fi a V-a, cu efectiv aproape complet. Fluxul aduce apă proaspătă la țărmul nostru, domnilor, dar ea are un miros urât. Dacă voi și detașamentul vostru scăpați cu viață din Darujhistan, adăugă el, după o mică ezitare, aveți permisiunea mea să plecați, pur și simplu.

Whiskeyjack întoarse brusc capul. Fiddler se crispă. Dujek făcu un gest aprobator din cap.

– M-ați auzit bine. Iar ceilalți Arzători de Poduri, ei, bine, să stea liniștiți, că mă ocup eu de ei. Căpetenia aruncă ochii spre răsărit, dezvelindu-și dinții într-un zâmbet lipsit de veselie. Se fac presiuni asupra mea. Dar să fiu al naibii dacă o să mă las îngrămădit, fără pic de loc de manevră. Am zece mii de soldați cărora le datorez multe…

– Nu vă supărați, domnule, îl întrerupse Fiddler, aveți zece mii de soldați care zic că ei sunt cei care vă sunt datori. Nu trebuie decât să spuneți și…

– Taci! îl avertiză Dujek.

– Am înțeles, domnule.

Whiskeyjack tăcu. Gândurile i se învârteau nebunește. Dezertare. Cuvântul îi suna în minte ca un cântec funebru. Simțea că spusele lui Fiddler erau adevărate. Dacă Marea Căpetenie Dujek hotăra că e vremea să facă o mișcare, ultimul lucru pe care și-l dorea Whiskeyjack era să fugă, hăituit, la sute de leghe de lucrurile cuprinse în vâltoare. Era prea apropiat de Dujek și, deși se străduiau amândoi s-o

ascundă, dincolo de aparențe, relația dintre ei era agitată. Fusese un timp când Dujek i se adresase *lui* cu „domnule" și, chiar dacă nu-i purta pică, știa că Dujek accepta și acum cu greu ideea că roata se întorsese. Dacă aveau s-o ceară vremurile, Whiskeykack intenționa să se afle de partea lui Un-Braț.

– Mare Căpetenie, rosti el, într-un sfârșit, conștient că amândoi bărbații așteptaseră să le vorbească, au mai rămas câțiva Arzători de Poduri. Mai puțini care să pună mâna pe sabie. Dar sabia tot ascuțită e. Nu ne stă în fire să le ușurăm traiul celor care ni se opun, indiferent cine ar fi ei. Dar chiar să plecăm, pur și simplu, fără o vorbă… Sergentul oftă. Ei, asta le-ar conveni de minune, nu-i așa? Câtă vreme există măcar o mână care să poată mânui sabia, Arzătorii de Poduri nu vor da înapoi. E o chestiune de onoare, zic eu.

– Te-am înțeles, spuse Dujek, apoi scoase un mormăit. Uite-i că vin.

Whiskeyjack înălță capul și urmări privirea Marii Căpetenii, care era îndreptată spre răsărit.

Ben-cel-Iute lăsă capul pe-o parte, apoi șuieră printre dinți.

– Copoii i-au luat urma, spuse.

Kalam înjură furios, ridicându-se în picioare. Așezată pe pat, Tattersail aruncă o privire încruntată și obosită bărbatului cât un urs, care se plimba în sus și-n jos; podeaua nu scârțâia decât rareori sub pașii lui. În ciuda trupului său masiv, Kalam părea mai degrabă să alunece pe deasupra ei, creând o scenă parcă ireală în care el, cu picioarele încrucișate, plutea la câțiva centimetri de podea, în mijlocul camerei.

Tattersail își dădu seama că era extenuată. Se întâmplau prea multe, și toate deodată. Scutură din cap ca să-și limpezească mintea și-și îndreptă din nou atenția spre Ben-cel-Iute.

Vrăjitorul intrase în legătură cu Hairlock. Marioneta fusese pe urmele cuiva – pe urmele a *ceva*

–, iar urmele acelea duceau în coridorul Umbrei. Hairlock ajunsese până la porțile Tărâmului Umbrei și trecuse dincolo de ele.

Un timp, Ben-cel-Iute pierduse contactul cu păpușa, iar minutele acelea lungi de liniște îi aduseseră pe toți cu nervii la pământ. Când Hairlock își făcu din nou simțită prezența, el nu mai era singur.

– Vine, anunță Ben-cel-Iute. Schimbă coridoare. Cu puțin noroc de la Oppon, copoii îi vor pierde urma.

Tattersail se strâmbă când auzi numele bufonului rostit cu nepăsare. Cu atâția curenți învârtejindu-se aproape de suprafață, era foarte posibil să atragă atenția asupra lor și nu aveau deloc nevoie de asta.

Senzația de oboseală atârna grea în cameră ca mirosul de tămâie amară, amintind și de transpirație și încordare. După ce vorbise ultima oară, Ben-cel-Iute lăsase capul în jos. Tattersail știa că mintea lui călătorea în acele momente prin coridoare, ținându-se strâns agățat de umărul lui Hairlock.

Tot plimbându-se prin cameră, Kalam ajunse în fața vrăjitoarei. Se opri și o privi în ochi.

– Ce-mi poți spune despre Tayschrenn? o întrebă cu glas gros, cu mâinile tremurânde.

– Știe că s-a întâmplat ceva. Vânează, dar prada îi tot scapă. Tattersail îi zâmbi asasinului. Îl simt că se mișcă prudent. Foarte prudent. Pentru el, prada poate fi un iepure sau un lup.

Kalam nu-și schimbă expresia ursuză.

– Sau un copoi, adăugă el în barbă, apoi își reluă patrularea.

Tattersail rămase cu ochii la el. Asta făcea Hairlock? Atrăgea după sine un copoi? Îl atrăgeau toți pe Tayschrenn într-o ambuscadă mortală?

– Sper că nu, spuse ea, sfredelindu-l pe asasin cu privirea. Ar fi o prostie.

Kalam o ignoră, evitându-i privirea în mod intenționat. Ea se ridică în picioare.

– Nu o prostie. O nebunie. Îți dai seama ce s-ar putea dezlănțui? Unii cred că copoii sunt mai bătrâni

chiar decât Tărâmul Umbrei. Dar nu doar despre ei e vorba – puterea atrage putere. Dacă un Ascendent rupe pânza aici și acum, simțind miros de sânge, vor veni și alții după el. Până în zori, fiecare muritor din oraș ar putea fi mort.

– Ușurel, cucoană, spuse Kalam. Nimeni nu vrea un copoi care să umble nestingherit prin oraș. Am vorbit îndemnat de teamă.

Tot nu voia să se uite la ea. Mărturisirea asasinului o sperie pe Tattersail. De rușine nu voia să o privească în ochi. Teama era similară cu recunoașterea slăbiciunii.

– Pentru numele lui Hood, oftă ea, stau pe-o pernă de două ore!

Asta reuși să-l surprindă. Se opri, se întoarse cu fața la ea, apoi începu să râdă. Un râs profund și stăpânit, care o încântă imens pe Tattersail.

Ușa se deschise și, cu fața îmbujorată și strălucitoare, Mallet intră în încăpere. Vraciul îi aruncă o privire lui Ben-cel-Iute, apoi se apropie de Tattersail și se ghemui în fața ei.

– În mod firesc, căpitanul Paran ar trebui să zacă într-un mormânt demn de un ofițer, cu fața aceea atrăgătoare a lui sub un metru și ceva de pământ, spuse el încet. Făcu un semn din cap spre Kalam, care li se alăturase. Prima lovitură i-a fost fatală, chiar sub inimă. O lovitură de profesionist, adăugă el, aruncându-i asasinului o privire plină de subînțelesuri. Și a doua l-ar fi omorât, mai încet, dar sigur.

Kalam se strâmbă.

– Deci ar trebui să fie mort. Dar nu e. Asta ce înseamnă?

– Că a intervenit cineva, răspunse Tattersail, simțind că i se face rău de la stomac. Își aținti ochii cu pleoape grele asupra lui Mallet. S-au dovedit suficiente priceperea ta și coridorul Denul?

Vraciul zâmbi din colțul gurii.

– A fost ușor. Am fost ajutat. Rănile se închideau deja, răul era deja reparat, explică el. Am grăbit puțin vindecarea, dar nimic mai mult. A suferit

o traumă serioasă la trup, dar și la minte. După părerea mea, îi vor trebui săptămâni întregi ca să-și revină fizic. Dar chiar și asta poate fi o problemă.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Tattersail.

Kalam se apropie de masă, luă urciorul și trei căni de lut, apoi reveni la ei și le turnă vin, în timp ce Mallet spunea:

– Vindecarea nu trebuie să fie separată între trup și simțul trupului. E greu de explicat. Coridoarele Denul presupun toate aspectele vindecării, pentru că vătămările, atunci când apar, ne afectează din toate punctele de vedere. Șocul e cicatricea care reduce diferența dintre trup și minte.

– Toate bune și frumoase, mârâi Kalam, întinzându-i vraciului o cană. Dar cu Paran cum rămâne?

Mallet bău o înghițitură zdravănă și se șterse la gură.

– Forța care a intervenit a vrut să-i vindece doar trupul. Se prea poate să meargă pe picioarele lui într-o zi-două, dar șocul o să-i treacă numai în timp.

– Tu n-ai putut să-l vindeci? întrebă Tattersail.

Vraciul clătină din cap.

– Lucrurile astea sunt legate între ele. Nu știu ce anume a intervenit, dar a tăiat legăturile acestea. Câte șocuri, câte traume a suferit Paran în viața lui? Care cicatrice s-o urmăresc înapoi în timp? Dacă nu știu exact, i-aș putea pricinui vătămări și mai grave.

Tattersail se gândi la tânărul pe care îl târâseră în camera ei cu un ceas în urmă. După ce țipase pe alee, arătându-i lui Picker că trăiește, își pierduse cunoștința. Ea nu știa despre el decât că era fiu de nobil, că venea din Unta și că era noul comandant al detașamentului în misiunea din Darujhistan.

– În orice caz, spuse Mallet, golindu-și cana, Hedge îl supraveghează. Și-ar putea reveni în orice clipă, dar nu am de unde să știu în ce stare va fi mintea lui. Vraciul îi zâmbi lui Kalam. Lui Hedge a-nceput să-i placă de puștiul ăsta răsfățat.

Zâmbetul i se lăți și mai mult când asasinul înjură. Văzând că Tattersail ridică o sprânceană,

Mallet explică:

– Hedge adoptă și câini vagabonzi… și alte creaturi… ăăă… neajutorate. Aruncă o privire spre Kalam, care începuse să patruleze din nou prin cameră. Și devine foarte încăpățânat în privința asta.

Caporalul scoase niște mormăieli în loc de cuvinte. Tattersail zâmbi, dar zâmbetul îi pieri când se gândi iarăși la căpitanul Paran.

– Va fi folosit, declară ea, categorică. Ca o sabie.

Cuvintele ei îi treziră pe Mallet la realitate.

– Nu văd milă în vindecarea asta, ci doar calcul.

Vocea lui Ben-cel-Iute îi făcu pe toți să tresară:

– Umbra e cea care a încercat să-i ia viața.

Se făcu liniște în cameră. Tattersail oftă. Înainte, fusese doar o bănuială. Îi văzu pe Mallet și Kalam privindu-se și bănui ce se petrecea între ei. Indiferent unde era Sorry, când se va întoarce printre ei, o vor lua serios la întrebări. Iar acum Tattersail știa, foarte sigur, că fata aparținea Umbrei.

– Iar asta înseamnă că acela care a intervenit în favoarea lui Paran e în confruntare directă cu Tărâmul Umbrei, continuă Ben-cel-Iute cu glas vioi. Întoarse capul și-o fixă pe vrăjitoare cu ochii lui întunecați. Când își va reveni, va trebui să aflăm ce știe Paran. Numai că…

– Nu vom mai fi aici, încheie Kalam.

– Ca și cum Hairlock nu mi-ar ajunge, murmură Tattersail. Acum vreți să-i port de grijă și căpitanului ăsta al vostru.

Ben-cel-Iute se ridică și-și curăță de praf pantalonii de piele mulați.

– Hairlock va fi plecat o vreme. Copoii ăia sunt încăpățânați. Va dura ceva până va scăpa de ei. La o adică, dacă se va întâmpla ce-i mai rău – vrăjitorul scoase un rânjet misterios, îi va ataca el și-i va da Lordului Umbrei un subiect de meditație.

Kalam i se adresă lui Mallet:

– Du-te după Hedge. Trebuie să plecăm.

Ultimele cuvinte ale lui Ben-cel-Iute o înfiorară pe Tattersail. Se strâmbă simțind gust de cenușă în

gură și urmări în tăcere cum bărbații se pregăteau de plecare. Îi aștepta o misiune, una care îi va duce tocmai în inima Darujhistanului. Orașul acela era următorul pe lista Imperiului, ultimul Oraș Liber, singura bijuterie a continentului la care merita să jinduiești. Detașamentul trebuia să se infiltreze în oraș, să pregătească drumul. Aveau să acționeze fără nicio susținere. Lui Tattersail i se păru ciudat, însă aproape că-i invidia pentru izolarea care-i aștepta. Aproape. Se temea că vor muri cu toții.

Îi reveni în minte tumulul Zidarului, ridicat parcă de propriile ei temeri. Își dădu seama că era destul de mare ca să încapă toți în el.

Având în spate zorile ca o panglică stacojie și subțire ca tăișul sabiei, legiunile negre de soldați Moranth, ghemuiți în șeile înalte de pe quorli, scânteiau ca diamantele mânjite de sânge. Whiskeyjack, Fiddler și Marea Căpetenie urmăreau cum se apropie cei doisprezece zburători. Ploaia se mai domolise și în jurul acoperișurilor din apropiere petice de ceață cenușie se lăsau în jos, pregătindu-se să roadă piatra și dalele.

– Unde ți-s oamenii, sergent? întrebă Dujek.

Whiskeyjack îi făcu semn din cap lui Fiddler, care se răsuci și merse la chepeng.

– Vin și ceilalți imediat, răspunse Whiskeyjack.

Aripile scânteietoare și subțiri ca pielea ale quorlilor, câte patru pentru fiecare creatură, tresăriră o fracțiune de secundă când unul dintre cei doisprezece Moranth coborî spre turnul de pe acoperiș. Bâzâitul ascuțit al aripilor era marcat de clănțănitul soldaților Moranth care își transmiteau astfel unul altuia comenzile primite. Trecură pe deasupra celor doi oameni la nici doi metri și, fără să ezite prea mult, aterizară în spatele lor.

Fiddler dispăruse în camera de sub turn. Dujek, cu mâna în șold, le aruncă soldaților Moranth o căutătură cruntă, după care mormăi ceva în barbă și se îndreptă spre chepeng.

Whiskeyjack se duse la cel mai apropiat nou-venit. Un vizor chitinos negru acoperea fața acestuia.

Se întoarse către sergent privindu-l în tăcere.

– A fost printre voi unul cu un singur braț, vorbi Whiskeyjack. A fost decorat de cinci ori pentru bravură. Mai trăiește?

Soldatul cel negru nu-i răspunse.

Sergentul ridică din umeri și-și îndreptă atenția spre quorli. Deși îi mai călărise, continuau să îl fascineze. Creaturile înaripate se clătinau pe cele patru picioare subțiri, care ieșeau de sub șa. Așteptau pe acoperiș cu aripile întinse și vibrau suficient de repede ca să formeze o ceață din picături fine de apă în jurul lor. Cozile lungi, de șase metri, ciudat segmentate, le ieșeau în afară drepte în spate, în nuanțe numeroase. Whiskeyjack se strâmbă când îi pătrunse în nări mirosul înțepător. Pe capul imens, în formă de ic, al quorlului celui mai apropiat dominau doi ochi multifațetați și mandibule articulate. Două membre suplimentare – brațe, presupunea Whiskeyjack – erau strânse sub burtă. În timp ce privea concentrat, creatura întoarse capul și ochiul mare ajunse să îl țintuiască de aproape.

Sergentul nu-și mută ochii, întrebându-se ce vedea și gândea quorlul – în caz că era capabil de gândire. Curios, îl salută din cap.

Animalul își înclină capul, apoi și-l întoarse. Whiskeyjack făcu niște ochi cât cepele când vârful cozii se undui în sus preț de o clipă. Era prima oară când vedea o asemenea mișcare.

Alianța dintre Moranth și Imperiu schimbase fața războaielor imperiale. Tactica adoptată de malazani pe Genabackis căpătase o formă nouă, tot mai dependentă de transportul aerian al soldaților, dar și al mărfurilor. O asemenea dependență era periculoasă, era de părere Whiskeyjack. *Știm atât de puține despre Moranth – nimeni nu le-a văzut orașele din pădure. Eu unul n-aș putea spune ce sex au.* Majoritatea erudiților susțineau că sunt cu adevărat umani, dar acest lucru nu putea proba – Moranth își adunau singuri morții de pe câmpul de luptă. Imperiul ar fi avut necazuri dacă Moranth s-ar fi dovedit însetați de putere. Totuși, din câte auzise

Whiskeyjack, diversele lor facțiuni, diferențiate după culori, evidențiau o ierarhie în permanentă schimbare, iar rivalitatea și concurența se manifestau la nivel de fanatism.

Marea Căpetenie Dujek se întoarse lângă sergent. De ușurare, trăsăturile aspre i se înmuiară puțin. Voci ridicate se făcură auzite din dreptul chepengului.

– Au venit, spuse Dujek. Îi țin o predică noului recrut – să nu-mi spui de ce, că nu vreau să aflu.

Ușurarea temporară a lui Dujek dispăru când își dădu seama cu întârziere că în sinea lui sperase ca Sorry să fi dezertat. Deci oamenii lui o găsiseră, până la urmă, sau ea îi găsise pe ei. În orice caz, veteranii lui nu păreau încântați s-o revadă. Nu-i putea condamna. Încercase ea oare să-l ucidă pe Paran? Așa bănuiau Ben-cel-Iute și Kalam.

Kalam făcea tărăboiul cel mai mare, abuzând de gradul său de caporal, iar expresia întrebătoare a lui Dujek se dovedi îndeajuns de elocventă pentru ca Whiskeyjack să se îndrepte spre chepeng. Ajunse la marginea lui și se aplecă spre încăperea de jos. Erau toți acolo, așezați într-un cerc amenințător în jurul lui Sorry, care stătea rezemată de scară cu o figură parcă plictisită de atâta tevatură.

– Liniște! bubui Whiskeyjack. Verificați-vă echipamentul și urcați imediat!

Sergentul îi urmări cum aleargă cu pași mici și deși, dădu mulțumit din cap și se întoarse la Marea Căpetenie, care îl aștepta.

Încruntat și absent, Dujek își masa ciotul.

– Fi-r-ar a naibii de vreme! murmură.

– Mallet ți-ar putea alina durerea, spuse Whiskeyjack.

– Nu-i nevoie. E doar bătrânețea. Își scărpină falca. Tot echipamentul vostru greu a fost dus la destinație. Ești pregătit să zbori, sergent?

Whiskeyjack se uită la șeile ondulate de pe quorl, ridicate în spatele toracelui ca niște glugi, apoi încuviință scurt din cap.

Cei doi îi văzură pe membrii detașamentului ieșind pe ușa pătrată, purtând fiecare o pelerină scurtă de ploaie și cărând un pachet greu. Fiddler și Hedge se certau în șoaptă, cel din urmă sfredelindu-l cu privirea pe Trotts, care-l călcase pe călcâi. Trotts, un Barghast, își atârnase întreaga colecție de amulete, podoabe fără valoare și trofee de diverse părți ale trupului său voluminos, semănând cu un copac cu scoarța de plumb, din aceia care se împodobesc în timpul Festivalului kanez al Scorpionilor. Cei de rasă Barghast erau cunoscuți pentru simțul lor ciudat al umorului. Ben-cel-Iute și Kalam o flancau pe Sorry, amândoi încruntați și cu nervii încordați, în timp ce Sorry, ignorându-i pe toți, se îndrepta încet spre quorlii care așteptau. Sacul ei nu era mai mare decât unul de dormit, iar pelerina ei scurtă aducea mai degrabă a manta – nu dintre cele obișnuite –, pentru că-i venea până la glezne. Își ridicase și gluga. În ciuda luminii tot mai intense a zorilor, fața ei rămânea în umbră. *E tot ce mi-a mai rămas*, oftă Whiskeyjack.

Dujek întrebă încet:

– Cum îi mai merge, sergent?

– Încă respiră, răspunse Whiskeyjack cu asprime.

Marea Căpetenie scutură încet din cap.

– Atât de tineri… în ultima vreme…

Analizând vorbele lui Dujek, sergentul își aminti ceva. Sorry li se alăturase din rândul soldaților proaspăt sosiți la Nathilog în perioada în care detașamentul fusese detașat scurtă vreme la Armata a V-a, departe de asediul orașului Pale, în toiul Campaniei din Mott. O văzuse cum îi ucisese pe cei trei mercenari locali pe care-i luaseră prizonieri în Greydog – chipurile, ca să obțină de la ei informații, dar, își aminti el înfiorat, nici vorbă de așa ceva. Nu fusese un act necesar. Se holbase îngrozit la Sorry când fata le vârâse cuțitul în măruntaie. Își aminti și de privirea lui Kalam, de gestul disperat care-l determinase pe negru să sară în față, cu cuțitele scoase. Kalam trecuse fulgerător pe lângă Sorry și,

din trei mișcări rapide, le tăiase gâtul mercenarilor. Apoi venise momentul care și acum îl făcea pe Whiskeyjack să simtă un junghi în inimă. Cu spume la gură, în clipa morții, cei trei îl *binecuvântaseră* pe Kalam.

Sorry își vârâse pur și simplu arma în teacă și se îndepărtase.

Deși femeia era cu ei de doi ani, bărbații tot recrut îi spuneau și probabil că așa aveau să-i spună până în clipa morții. Cuvântul avea un înțeles aparte, iar Whiskeyjack îl înțelegea foarte bine. Recruții nu erau Arzători de Poduri. Denumirea aceea era un drept câștigat, recunoașterea faptelor lor. Sorry era doar recrut pentru că gândul că va rămâne strâns legată de ei pentru totdeauna îi chinuia pe toți soldații detașamentului ca o însemnare cu fierul roșu. Iar sergentul nu putea rămâne neatins de o asemenea suferință.

În vreme ce acele gânduri îi treceau prin minte, Whiskeyjack nu reuși să-și regăsească expresia de nepăsare. Își dădu singur o replică: Tineri? Nu, pe tineri îi poți ierta, le poți satisface nevoile simple, te poți uita în ochii lor și găsi în ei lucruri ușor de recunoscut. Dar în ochii lui Sorry? Nu, era preferabil să evite ochii aceia în care nu se găsea nicio fărâmă de tinerețe, dar nici altceva.

– Hai să vă expediem de-aici, mormăi Dujek. Toată lumea să urce.

Marea Căpetenie se întoarse ca să-i mai adreseze sergentului câteva vorbe, dar expresia de pe chipul lui Whiskeyjack îi înăbuși cuvintele în gât.

În timp ce răsăritul își răspândea mantia stacojie către înaltul cerului, la numai o clipă unul după altul, în oraș răsunară două tunete înfundate. Ultimele lacrimi ale nopții coborau învolburate prin burlane și nășteau vârtejuri de-a lungul rigolelor. Bălți noroioase se formaseră în locul hârtoapelor, reflectând în luciul lor mat plafonul tot mai subțire de nori. Pe străduțele înguste și șerpuitoare ale Cartierului Krael din Pale, răcoarea și umezeala

nopții se agățau cu încăpățânare de colțurile întunecoase. Acolo, cărămizile acoperite de un strat gros de mucegai și dalele de piatră roase estompaseră a doua detunătură, înghițindu-i ecoul care să nu stârnească un nou răpăit de ploaie.

Pe o străduță care șerpuia spre miazăzi de-a lungul zidului exterior, un câine mare cât un măgar alerga în salturi ținându-și capul masiv împins în față și susținut de umerii lați, numai mușchi. Blana pestriță, gri cu negru, prăfoasă și uscată, arăta că nu umblase prin ploaie. Avea pete sure pe bot, iar ochii îi luceau ca doi tăciuni.

Copoiul, al șaptelea printre slujitorii lui Shadowthrone, pe nume Gear, vâna. Prada era lunecoasă, șireată și iute în a se face nevăzută. Dar Gear se ținea aproape de ea. Știa că nu urmărea o ființă umană – niciun bărbat sau femeie n-ar fi reușit să scape de colții lui atâta vreme. Lucru și mai uimitor, Gear reușise chiar să-și vadă prada preț de-o clipă. Însă aceasta încălcase proprietățile altora, intrase cu obrăznicie pe Tărâmul Umbrei, urmărindu-l pe însuși Shadowthrone și tulburând toate rețelele țesute de stăpânul lui Gear. Singura pedeapsă pentru o asemenea cutezanță era moartea.

Copoiul știa că nu peste mult timp *el* va fi cel vânat, iar, dacă vânătorii veneau în număr mare, Gear va fi obligat să-și continue căutarea. În oraș existau unii care resimțiseră sfâșierea sălbatică a țesăturii. Și, la niciun minut de la trecerea prin Poarta coridorului, lui Gear i se ridică blana de la ceafă, avertizându-l că forța magică din apropiere creștea în intensitate. Până atunci, copoiul scăpase nedescoperit, dar curând lucrurile aveau să se schimbe.

Înaintă precaut și fără zgomot prin labirintul de cocioabe cu acoperişurile într-o singură apă, lipite de zidul orașului, ignorând locuitorii care ieșeau să ia câte-o gură din aerul împrospătat de ploaie al zorilor. Călcă peste cerșetorii care zăceau în calea lui cu membrele răsfirate. Câinii locului îi aruncau doar câte o privire iute, apoi se făceau nevăzuți, cu

urechile date pe spate, târându-și coada pe solul noroios.

Când dădu colțul unei case dărăpănate de piatră, briza dimineții îl făcu pe Gear să-și întoarcă puțin capul într-o parte. Se opri în loc, cercetând din privire partea opusă a străzii. Nori de ceață pluteau pe ici, pe colo și siluete îmbrăcate gros împotriva frigului trăgeau deja după ele primele cărucioare ale negustorilor mărunți – copoiul nu mai avea timp.

Își plimbă ochii de-a lungul străzii, apoi îi aținti asupra unei proprietăți întinse și împrejmuite de ziduri, aflată la capătul îndepărtat. Patru soldați se făceau că stau de pază în fața porții, uitându-se la trecători cu ochi absenți și vorbind între ei. Gear ridică botul, descoperind o fereastră cu obloanele închise la etajul al doilea al clădirii.

Simți un val de încântare anticipând plăcerea care îl aștepta. Dăduse de capătul urmei. Aplecându-și din nou capul, porni, fără să-și ia ochii de la cei patru soldați.

Tura se terminase. Când se apropiară pușcașii, observară că poarta era descuiată și întredeschisă.

– Ce-i asta? întrebă unul dintre ei, uitându-se la fețele supte ale soldaților care stăteau lipiți de zid.

– A fost o noapte din aceea, răspunse cel mai în vârstă. Din aceea despre care nu pui întrebări.

Nou-veniții se priviră, apoi cel care vorbise încuviință din cap către bărbatul mai în vârstă și-i zâmbi.

– Știu despre ce vorbești. Hai, duceți-vă acum. Vă așteaptă paturile.

Soldatul mai în vârstă își trecu sulița în mâna cealaltă și păru copleșit de slăbiciune. Îi aruncă o privire partenerului său, dar tânărul se uita atent în susul străzii.

– Cred că e prea târziu acum, le spuse bărbatul nou-veniților, adică nu se va întâmpla, așa că nu mai contează, dar, dacă apare o femeie din detașamentul Arzătorilor de Poduri, o lăsați să treacă fără să-i aruncați nicio privire.

– Uitați-vă la câinele ăla, spuse pușcașul mai tânăr.

– Te-am auzit. Viața în Detașamentul al II-lea…

– Uitați-vă la câinele ăla, repetă pușcașul.

Ceilalți se întoarseră cu fața spre stradă. Soldatul mai bătrân se uită la animal cu ochi îngroziți, scăpă o înjurătură șuierată și-și pregăti sulița. Ceilalți trei nu apucară să facă nici măcar un gest. Copoiul se năpusti asupra lor.

Neputând să doarmă, Tattersail stătea întinsă pe spate în patul din camera de lângă ușă. Era atât de istovită, că nici somnul nu-i mai dădea târcoale, așa că privea spre tavan, iar gândurile îi alergau dezordonate, printre amintirile evenimentelor petrecute în ultimele șapte zile. Deși la început se înfuriase că fusese amestecată în planurile Arzătorilor de Poduri, acum se vedea silită să admită că era fascinată de ele.

Dorința de a-și strânge lucrurile și de a deschise un coridor, departe de Imperiu, de nebunia lui Hairlock și de foame, de câmpul pe care se dădea o bătălie interminabilă, i se părea acum foarte veche, născută dintr-o disperare care acum nu o mai încerca.

Dar nu dintr-un sentiment de omenie reînviat se simțea obligată să rămână până la capăt – la urma urmei, Arzătorii de Poduri dovediseră în nenumărate rânduri că-și puteau purta singuri de grijă. Nu, voia să-l vadă pe Tayschrenn *doborât*. Era un adevăr care o înfricoșa. Setea de răzbunare îi otrăvea sufletul. Și probabil că va trebui să aștepte multă vreme ca să-l vadă pe Tayschrenn sfârșind așa cum merita. Se întrebă dacă, după ce se hrănise cu otrava aceea atât timp, nu va ajunge să privească lumea cu ochi sticlind de nebunie, asemenea lui Hairlock.

– E prea mult, șopti ea. Prea mult dintr-odată.

Un zgomot la ușă o făcu să tresară. Se ridică în capul oaselor.

– A, spuse ea, te-ai întors.

– Teafăr și nevătămat, rosti Hairlock. Îmi pare rău că te dezamăgesc, Sail. Marioneta flutură din mânuța înmănușată și închise ușa după ea, iar

zăvorul căzu la loc. Sunt de temut copoii aceștia ai Umbrei, continuă el, plimbându-se relaxat prin mijlocul camerei și făcând o piruetă înainte de a se așeza cu picioarele depărtate și cu brațele atârnându-i moale. Rânji batjocoritor. Dar, până la urmă, nu sunt decât niște găgăuți proslăviți, proști și adormiți, care adulmecă fiecare copac. Fără să găsească nici urmă de Hairlock cel viclean.

Tattersail se lăsă pe spate și închise ochii.

– Ben-cel-Iute s-a arătat nemulțumit de neglijența ta.

– Prostul! se enervă Hairlock. Îl las să mă păzească, îl las convins că asemenea cunoștințe au putere asupra mea, iar eu mă duc unde vreau. El pretinde imediat să mă comande, o prostie pe care îl las s-o facă, pentru ca răzbunarea să-mi fie și mai dulce.

Tattersail mai auzise toate astea și știa că Hairlock încearcă s-o influențeze, să-i slăbească hotărârea. Din nefericire, reuși măcar în parte, pentru că o cuprinse îndoiala. Poate că Hairlock spunea adevărul: poate că Ben-cel-Iute îl pierduse, într-adevăr, dar încă nu-și dăduse seama de asta.

– Păstrează-ți răzbunarea pentru cel care te-a lăsat fără picioare și fără trup, spuse Tattersail, cinică.

– El va plăti cel dintâi! țipă Hairlock, pe urmă se aplecă în față, cu mâinile în șolduri. Încetul cu încetul, șopti el.

Prin fereastră răzbătură primele țipete venind dinspre incintă.

Tattersail sări ca arsă când Hairlock răcni:

– M-a găsit! N-am voie să fiu văzut, femeie!

Marioneta sări în picioare și fugi cu pași mici și deși la cutia ei de lângă peretele opus.

– Distruge copoiul, nu ai de ales!

Deschise cutia cu efort și se cățără în ea. Capacul căzu la loc cu un pocnet surd, iar recipientul fu învăluit de aureola unei vrăji.

Șovăind, Tattersail rămase în picioare lângă pat. Dedesubt, lemnul se sfărâmă și clădirea se

cutremură. Oamenii țipau, armele zdrăngăneau. Vrăjitoarea își îndreptă spatele, simțind teroarea furișându-i-se în trup ca plumbul topit. *Să distrug un copoi al Umbrei!* Geamul vibra din cauza zguduiturilor de la etajul de dedesubt, unde soldații erau azvârliți într-o parte și-n alta, apoi zgomotele ajunseră la baza treptelor, și țipetele amuțiră. Din incintă auzi soldați strigând.

Tattersail sorbi putere din coridorul Thyr. Se pătrunse de energia care-i alungă frica paralizantă. Se îndreptă de spate și simți că starea de epuizare dispare, apoi își aținti privirea spre ușă. Lemnul scârțâi, apoi panoul fu proiectat exploziv spre interiorul camerei, ca aruncat de o catapultă, dar scutul magic al lui Tattersail îl respinse instantaneu. Impacturile simultane îl făcură să se sfărâme, iar așchiile fură azvârlite spre tavan și pereți. În spatele ei, sticla se sparse, iar obloanele se deschiseră brusc. Un vânt rece mătură încăperea.

Copoiul apăru. Ochii galbeni îi luceau ca două văpăi, iar mușchii umerilor masivi i se încordară, unduindu-se pe sub piele. Forța creaturii o izbi ca un val pe Tattersail, care trase brusc aer în piept. Copoiul era *bătrân,* mai bătrân decât orice ființă pe care o întâlnise ea până atunci. Se opri în prag și adulmecă. De pe buzele negre îi curgeau picături de sânge. Își fixă privirea pe cutia încinsă cu fier de lângă peretele din stânga lui Tattersail, apoi înaintă.

– Nu, spuse ea.

Copoiul împietri. Își răsuci încet capul uriaș și o măsură din ochi, de parcă atunci o observase. Își desfăcu buzele și-și dezveli caninii scânteietori, lungi cât degetul mare al unui om.

La naiba, Hairlock! Am nevoie de ajutorul tău! Te rog!

O dâră albă fulgeră în fața ochilor copoiului când își desfăcu larg pleoapele. Șarjă.

Atacul veni atât de repede, încât vrăjitoarea nici nu apucă să ridice brațele înainte ca fiara să se năpustească asupra ei, străpungând forța magică exterioară de parcă nu ar fi fost decât o adiere

înviorătoare. Mijloacele de apărare cele mai apropiate, straturi peste straturi de Mare Protecție, se opuseră atacului cu tăria unui zid de piatră. Simți cum crăpăturile se extind spre exterior, cum forța dușmană se strecoară prin fisurile adânci și-i atacă brațele și pieptul, după care se auzi un pocnet ca acela produs de o ruptură, iar în clipa următoare sângele țâșni din ea. Toate acestea, la care se adăugase forța inerțială a copoiului, o azvârliră înapoi prin aer. Straturile protectoare din spatele ei amortizară șocul când ea se izbi de zid, lângă fereastră. Bucăți de mortar și praf țâșniră în jurul ei, iar fragmente de cărămidă zdrobită se împrăștiară pe podea.

Copoiul căzuse în genunchi. Scuturând din cap, se ridică în patru labe, pufni și atacă din nou.

Tattersail, zguduită serios de prima șarjă și incapabilă să facă altceva, ridică un braț moleșit și însângerat pentru a-și proteja fața.

Când copoiul țâșni în aer cu fălcile deschise, pregătit s-o muște de cap, un val de lumină cenușie îl lovi în coaste și-l aruncă pe pat, în dreapta lui Tattersail. Lemnul trosni. Icnind, bestia se sculă imediat, întorcându-se cu fața spre Hairlock, care se cocoțase pe cutia lui cu brațele desfăcute, lucind de transpirație.

– Da, Gear, țipă el ascuțit. Eu sunt prada ta!

Tattersail se prăbuși, apoi se lăsă într-o parte și vomită pe jos. Un coridor haotic se deschise în cameră – vârtejuri de miasme care-i întorceau vrăjitoarei stomacul pe dos și radiau din Hairlock în pulsuri vizibile de particule cenușii presărate cu negru.

Copoiul îl fixă pe Hairlock, respirând precipitat. Parcă încerca să-și risipească valurile de energie din creier. Din piept îi ieși un mârâit gros – primul sunet pe care îl scotea. Capul mare îi căzu moale.

Tattersail rămase cu ochii holbați la el. Parcă o lovi un baros în piept când înțelese ce se petrece.

– Copoiule! țipă ea. Îți caută sufletul! Găsește-ți scăparea! *Pleacă de-aici!*

Fiara mârâi mai gros, dar nu se mişcă.

Niciunul nu sesiză deschiderea uşii dormitorului interior şi nici apariţia şovăitoare a lui Paran, învelit într-o pătură decolorată din lână, care-i ajungea până la glezne. Palid şi istovit, bărbatul înaintă, cu un luciu mat în ochii pe care îi ţinea aţintiţi asupra copoiului. Se apropie şi mai mult de Gear şi de Hairlock, care continuau să se înfrunte invizibil.

Tattersail sesiză mişcarea cu colţul ochiului. Deschise gura să strige alarmată, însă Paran acţionă primul. Pătura se dădu la o parte şi dezveli o sabie lungă, cu vârful în faţă, iar căpitanul fandă. Sabia străpunse pieptul fiarei, iar bărbatul se dădu înapoi cu o nouă fandare, recuperându-şi arma prin răsucire. Un urlet bubuitor izbucni din gâtlejul lui Gear. Copoiul se clătină, lovindu-se de ceea ce mai rămăsese din pat, muşcând rana din care sângele ţâşnea de neoprit.

Hairlock ţipă de furie şi sări în faţă, tăindu-i calea lui Gear.

Tattersail întinse un picior în calea marionetei, făcând-o să se izbească de zidul din celălalt capăt al încăperii.

Gear scoase un urlet. În jurul lui apăru o despicătură întunecată, însoţită de zgomot de pânză sfâşiată. Se răsuci şi sări în bezna tot mai deasă. Despicătura se închise şi dispăru, lăsând în urmă o unduire de aer rece.

Cuprinsă de o uimire care o făcu să uite durerea, Tattersail îşi îndreptă atenţia spre căpitanul Paran şi spre sabia însângerată din mâinile lui.

– Cum? îl întrebă, cu răsuflarea tăiată. Cum ai reuşit să străpungi magia copoiului? Sabia ta…

Căpitanul se uită la armă, apoi rosti:

– Cred că am avut noroc, pur şi simplu.

– Oppon! şuieră Hairlock, ridicându-se în picioare şi aruncându-i o căutătură cumplită lui Tattersail. Blestemul lui Hood aruncat asupra Bufonilor! Iar tu, femeie… Nu voi uita ce mi-ai făcut. Vei plăti – îţi jur!

Vrăjitoarea întoarse capul și oftă. Un zâmbet îi încercă buzele când vorbele rostite înainte căpătară un înțeles nou, sumbru.

– Vei avea prea mult de furcă pentru a rămâne în viață, Hairlock, ca să te ocupi de mine. I-ai oferit lui Shadowthrone ceva la care să mediteze. Și vei ajunge să regreți că i-ai atras atenția asupra ta, marioneto. Tăgăduiește, dacă îndrăznești.

– Mă întorc în cutie, replică Hairlock, străduindu-se să se cațăre în ea. Așteaptă-te să-l primești pe Tayschrenn aici peste câteva minute. Nu vei spune un cuvânt, vrăjitoareo. Reuși să intre în cutie. Nimic.

Capacul se închise cu un pocnet. Zâmbetul lui Tattersail se lăți, gustul sângelui din gura ei devenind un semn de rău augur, un avertisment mut, vizibil, pentru Hairlock, amintind de lucrurile care aveau să vină – un avertisment pe care el nu îl putea vedea. Parcă acum sângele avea un gust mai bun.

Tattersail încercă să se miște, dar membrele sale parcă fuseseră înghețate. În minte îi pluteau viziuni, valuri de întuneric le împresurară înainte ca ele să poată fi percepute. Simți cum se stinge.

Un glas de bărbat, aflat foarte aproape, o întrebă pe un ton imperativ:

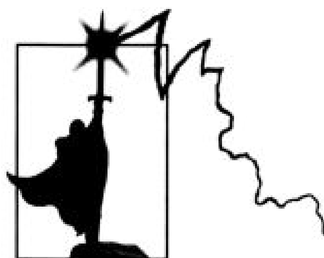
– Ce auzi?

Încercând să se concentreze, Tattersail se încruntă, apoi zâmbi.

– O monedă care se învârtește. Aud o monedă care se învârtește.

Cartea a doua

DARUJHISTAN

Ce noroc neașteptat ne-a mângâiat simțurile?
Norul prevestitor de furtună care a scrijelit
apele nepăsătoare ale lacului
și a învârtit umbrele unei singure zile
ca pe o roată care ne-a rostogolit
din zori în amurg, pe când
mergeam clătinat pe căile noastre fragile…

Ce vinci scârțâie prorociri cumplite?
Acolo, hula slabă care ne-a adus în cale
un dop tresăltând
cu o delicată aromă purpurie înălțându-se
ca o panoplie de petale
care ar putea fi cenușă
în negura stacojie a amurgului…

Născut dintr-un zvon
Fisher [5] (n. ?)

Capitolul cinci

Iar dacă bărbatul acesta te vede în visele lui,
cum te legeni
în noaptea prevestitoare a anotimpului
sub ramura groasă a unui copac,
iar umbra ți-e învăluită în glugă
deasupra funiei înnodate,
tot astfel vânturile stârnite de trecerea lui
îți vor clinti membrele încremenite
într-o închipuire de alergare…

S-a născut un zvon
Fisher (n. ?)

Anul 90 din Al Treilea Mileniu
Anotimpul lui Fanderay în Anul celor Cinci Fildeși
Două mii de ani de la nașterea orașului Darujhistan

În visul lui, bărbatul scund și rotofei se pomeni ieșind din orașul Darujhistan pe Poarta Doi-Boi și pornind către soare-apune. În mersul lui grăbit, coada zdrențuită a vestei roșii decolorate fâlfâia. Habar n-avea cât de departe trebuia să meargă. Deja îl dureau picioarele.

Existau nenorociri pe lume, iar aceea era vreme de *nenorociri*. În clipele în care își cerceta conștiința, punea grijile față de lume mai presus de ale sale. Din fericire, medită el, astfel de momente apăreau rar, iar cel de față, își zise, nu era unul dintre ele.

– Vai, același vis dă aripi uneltelor acestora cu multe degete, aflate mai jos de genunchii șovăielnici. Oftă. Mereu același vis.

Așa și era. Văzu în fața lui soarele înălțându-se deasupra culmii dealului din depărtare, un disc arămiu, pe jumătate ascuns după o perdea din fum de lemn ars. Picioarele îl purtară în josul străzii prăfuite și șerpuitoare din Gadrobi Shantytown, mărginită de colibe și dărăpănături chircite în bezna tot mai deasă. Așezați pe vine lângă focurile aprinse pentru gătit, bătrânii înfofoliți în zdrențe galbene de leproși amuțiră când bărbatul trecu pe lângă ei. Își continuă drumul prin dreptul unor femei îmbrăcate în straie la fel de rupte care, aflate lângă un puț noroios, se opriră din înmuiatul pisicilor în apă – o activitate al cărui simbolism rămăsese de neînțeles pentru el.

Bărbatul traversă podul peste râul Maiten, trecu printre taberele tot mai rare de Păstori Gadrobi, ajungând pe drumul mărginit de vii. Zăbovi o vreme acolo și se gândi la vinul care aveau să îl dea acei

struguri zemoși. Dar visurile îl duseră mai departe cu avântul lor, iar gândul rămase vremelnic în zborul lui.

Știa că mintea îi era pe fugă – fugea din orașul sortit pieirii pe care-l lăsase în urmă, fugea de pata întunecată și amenințătoare care plana pe cerul de deasupra lui; însă, în primul rând, fugea de tot ce știa și de ce era el.

Unii își foloseau talentul citind felul în care se așezau falangele rostogolite ca zarurile, interpretând fracturile de omoplat sau Fatidul, cărțile Dragonilor. Kruppe însă nu avea nevoie de asemenea sclifoseli. El avea în minte puterea ghicitului și, oricât ar fi încercat, nu o putea ignora. În cap îi răsuna cântecul funebru al profeției, care îi reverbera în toate oasele.

– Bineînțeles că acesta e un vis, zborul somnului, mormăi el în barbă. Kruppe crede probabil că de data asta va reuși să scape cu adevărat. La urma urmei, nimeni nu-l putea socoti prost. Gras, leneș și îngălat, da; predispus la excese, da; neîndemânatic cu castronul de supă, aproape sigur. Dar nu prost. Vin uneori vremuri când înțelepții trebuie să aleagă. Nu e oare o dovadă de înțelepciune să tragi concluzia că viața altuia e mai puțin importantă decât a ta? Ba da, foarte înțelept. Da, așadar, Kruppe e înțelept.

Se opri să-și tragă sufletul. Dealurile și soarele din față nu păreau deloc mai aproape. Asemenea visuri erau precum graba tânărului care vrea să devină adult, un drum abrupt pe care nimeni nu-l poate parcurge înapoi, dar cine-a pomenit de tinerețe? Sau de un tânăr anume?

– Sigur nu înțeleptul Kruppe! Mintea lui rătăcește – Kruppe trece mărinimos peste înțelesul subtil al cuvintelor, îl dor tare tălpile obosite, ba nu, aproape roase de ritmul precipitat în care a mers. A făcut deja bășici, fără îndoială. Un picior îi plânge după balsamul cald al săpunului. Celălalt îi ține isonul. Of, ce litanie! Ce văicăreală de disperare! Nu vă mai plângeți, dragele mele aripi. Cât de departe poate fi soarele? Uitați-l acolo, dincolo de dealuri, Kruppe e sigur de asta. Nu mai departe de ele,

bineînțeles. Da, la fel de sigur ca o monedă care se rotește neîncetat, dar cine a adus vorba de monede? Kruppe își proclamă nevinovăția!

Venind dinspre miazănoapte și aducând miros de ploaie, o adiere îi tulbură visul. Kruppe își strânse haina ponosită în jurul corpului. Își supse burta, încercând să închidă și ultimii doi nasturi, dar nu reuși să încheie decât unul. *Vinovăția scoate capul chiar și în somn,* gemu el.

Clipi, necăjit de vânt.

– Ploaie? Dar anul abia a început! Plouă și primăvara? Pe Kruppe nu-l preocupaseră niciodată lucruri atât de mărunte. Poate că mirosul ăsta nu e decât respirația lacului. Da, într-adevăr. Problema s-a lămurit.

Miji ochii spre șirul întunecat de nori de deasupra Lacului Azuriu.

– Chiar trebuie să fugă Kruppe? Nu, unde e mândria lui? Demnitatea lui? Nu o dată și-au arătat cele două fața în visele lui Kruppe. Nu se găsește vreun adăpost pe drumul ăsta? Of, picioarele lui Kruppe sunt frânte, tălpile îi sângerează, sunt carne vie! Ce-i asta?

În față se zărea o răscruce. Dincolo de ea, o clădire ghemuită pe o mică ridicătură. Prin obloanele închise se strecura un licăr de lumânări.

Kruppe zâmbi.

– Un han, desigur. Lungă a fost călătoria și mare e nevoia unui loc de odihnă și relaxare pentru călătorul ostenit, așa cum e Kruppe, aventurier zbârcit de bătrânețe, care a bătut multe leghe până aici, darămite în toată viața lui.

Grăbi pasul. Un copac gros, cu crengile desfrunzite, domnea la răscruce. Ceva lung, învelit în pânză de sac, atârna de-o creangă zdravănă și, legănându-se încet în bătaia vântului, funia scotea un scârțâit frecându-se de scoarță. Kruppe abia dacă aruncă o privire spre sac. Ajunse la cărarea care ducea spre han și începu s-o urce.

– Proastă judecată, declară Kruppe. Hanurile pentru călătorul prăfuit n-ar trebui să fie în vârf de

deal. Blestemul urcuşului e să descoperi cât de mult mai ai de ostenit. Va trebui să stau de vorbă cu proprietarul lui. De îndată ce berea dulce îmi va fi mângâiat gâtlejul, feliile de carne roșie zemoasă și ignamele fripte la grătar îmi vor delecta stomacul, bandaje curate îmi vor alina durerile de picioare. Aceste trebușoare sunt mai importante decât neajunsurile pe care le observă Kruppe aici.

Încetă să monologheze când începu să gâfâie urcând pe potecă. Atunci când ajunse la ușa hanului, respira cu atâta greutate, încât nici măcar nu ridică privirea, ci se opinti în tăblia din lemn aproape putred al ușii, ale cărei balamale ruginite scoaseră un scârțâit.

– Vai mie! exclamă Kruppe, scuturându-și praful de pe mânecile mantalei. O halbă cu guler pentru… Restul vorbelor îi rămaseră în gât când își plimbă privirea pe chipurile morocănoase întoarse spre el. Mi se pare mie că nu prea merge treaba, bolborosi el. Locul era, într-adevăr, un han ori fusese unul, poate cu un veac înainte. De vină-i ploaia care se simte în aerul nopții, le spuse celor șase cerșetori adunați în jurul unei lumânări groase de seu, așezată pe podeaua de pământ.

Unul dintre ei încuviință din cap.

– Te ascultăm, nenorocosule. Arătă spre o rogojină de paie. Așază-te și distrează-ne.

Kruppe ridică o sprânceană.

– Kruppe e onorat de invitația voastră, sire. Mulțumi scurt din cap, apoi înaintă. Dar vă rog să nu vă închipuiți că nu are cu ce contribui la cinstita voastră adunare. Icnind de efort, se așeză cu picioarele încrucișate și se întoarse cu fața către cel care-i vorbise. Va împărți pâinea cu voi toți. Scoase din mânecă o pâine mică de secară, iar în mâna dreaptă îi apăru un cuțit. Prietenii și străinii, deopotrivă, îl știu de Kruppe pe bărbatul așezat acum în fața voastră. Locuitor al acelui sclipitor Darujhistan, bijuteria mistică din Genabackis, strugurele cel copt, gata de cules. Scoase o bucată de

brânză de capră și le zâmbi larg celorlalți. Iar acesta este un vis de-al lui.

– Așa este, confirmă reprezentantul cerșetorilor, și fața ridată i se boți și mai mult când zâmbi. Ne bucurăm nespus când gustăm din aroma ta specială, Kruppe din Darujhistan. Și întotdeauna suntem încântați de pofta ta de călătorie.

Kruppe puse jos pâinea și o tăie în felii.

– Kruppe v-a considerat întotdeauna simple fețe ale lui, șase Flămânzi din nenumărații flămânzi ai lumii, ca să zic așa. Totuși, în ciuda nevoilor voastre, ce îndemn îi dați stăpânului vostru? Să se întoarcă din drum, bineînțeles. Că țeasta noastră e un loc prea merituos pentru ca în ea să domnească înșelăciunea. Totuși, având o bogată experiență, Kruppe vă asigură că înșelăciunea se naște în minte și tot acolo e hrănită, în vreme ce virtuțile mor de foame.

Reprezentantul cerșetorilor acceptă o felie de pâine și zâmbi.

– Atunci, poate că noi suntem Virtuțile tale.

Kruppe cerceta bucată de brânză pe care o ținea în palmă.

– Un lucru la care Kruppe nu s-a gândit până în clipa de față, când studiază mucegaiul de pe brânza asta. Dar, vai, subiectul e în pericol să se piardă în labirintul înțelesurilor. Calul de dar nu se caută la dinți, chiar dacă aici e vorba despre brânză. V-ați întors încă o dată, și Kruppe știe de ce, după cum v-a explicat deja, cu admirabilă stăpânire de sine.

– Moneda se învârtește, Kruppe, încă se învârtește.

Veselia de pe chipul celui care vorbea în numele cerșetorilor dispăru.

Kruppe oftă. Îi întinse bucata de brânză de capră bărbatului din dreapta sa.

– Kruppe o aude, recunoscu, istovit. Îi e imposibil să nu o audă. Un zuruit neîntrerupt, care-i răsună în cap. Și, în ciuda a toate câte le-a văzut Kruppe, în ciuda a ceea ce bănuiește el a exista, el rămâne doar Kruppe, un bărbat care nu s-ar teme să intre în jocurile zeilor.

– Poate că suntem Îndoielile pe care nu te-ai temut să le înfrunți până acum, rosti cerșetorul, așa cum te temi în clipa asta. Dar până și noi încercăm să te convingem să te întorci, până și noi îți cerem să lupți pentru viața Darujhistanului, pentru viața multor prieteni de-ai tăi și a tinerilor la picioarele cărora va cădea moneda.

– Și va cădea chiar în noaptea asta, spuse Kruppe. Cei șase cerșetori încuviințară în tăcere, deși erau mai atenți la pâine și la brânză. Să accepte, așadar, Kruppe provocarea? La urma urmelor, ce sunt zeii, dacă nu victimele perfecte? Zâmbi și ridică mâinile, fluturând din degete. Pentru Kruppe, ale cărui mâini agere sunt egalate numai de agerimea minții sale? Victime perfecte ale încrederii, susține Kruppe, mereu orbite de aroganță, mereu convinse de infailibilitate. Nu e de mirare că au supraviețuit până acum?

Reprezentantul cerșetorilor încuviință din cap și spuse, printre îmbucături:

– Atunci, poate că suntem Harurile tale. Care se irosesc, dacă-mi îngădui.

– Se prea poate, spuse Kruppe, mijind ochii. Cu toate astea, numai unul dintre voi vorbește.

Cerșetorul tăcu, înghiți, apoi râse. Ochii îi sclipiră în lumina lumânărilor.

– Poate că ceilalți nu și-au găsit încă vocea, Kruppe. Așteaptă doar porunca stăpânului.

– Măi să fie, oftă Kruppe, pregătindu-se să se ridice în picioare, Kruppe ăsta e plin de surprize.

Cerșetorul înălță capul.

– Te întorci în Darujhistan?

– Bineînțeles, răspunse Kruppe, ridicându-se cu un geamăt scos din rărunchi. N-a făcut decât să ia o gură de aer de noapte, care e mult mai curat dincolo de zidurile pe cale de a se nărui ale orașului, nu credeți? Kruppe trebuie să exerseze cum să-și ascută iscusința deja uimitoare. Merge în somn. În noaptea asta, continuă el, vârându-și degetele în curea, moneda va cădea. Kruppe trebuie să-și ocupe locul în

miezul lucrurilor. Se întoarce în patul lui, pentru că noaptea e încă la început.

Își plimbă privirea de la un cerșetor la altul. Păreau să se fi îngrășat și să fi prins culoare în obrajii acum sănătoși și rotunzi. Toți țineau privirile ridicate. Kruppe oftă satisfăcut.

– A fost o plăcere, domnilor, declară Kruppe. Data viitoare însă hai să alegem un han care nu se află pe un vârf de deal. De acord?

Reprezentantul cerșetorilor vorbi:

– Dar, Kruppe, Harurile nu se obțin cu ușurință, nici Virtuțile, iar Îndoielile nu se leapădă atât de repede, iar Foamea e chiar stimulentul urcușului.

Kruppe îl privi printre gene.

– Kruppe este, de departe, mult prea deștept, murmură el.

Îi părăsi și închise ușa încet, ca să scârțâie cât mai puțin. Se întoarse pe cărarea pe care urcase, ajunse la răscruce și se opri în fața siluetei învelite în sac care atârna de-o creangă. Își puse mâinile în șold și o studie.

– Știu cine ești, rosti el jovial. Ultima întruchipare cu care Kruppe trebuie să completeze șirul de fețe care-l înfruntă și care sunt, de fapt, ale lui. Cel puțin așa ai afirma tu. Ești Umilința, dar, așa cum știe toată lumea, Umilința nu are ce căuta în viața lui Kruppe, ține minte lucrul ăsta. Așa că aici vei rămâne.

Spunând acestea, își mută privirea spre orașul măreț care colora cerul dinspre răsărit în albastru și verde.

– O, Darujhistanul, acest giuvaier minunat, dar fioros, e casa lui Kruppe. Și lucrul ăsta, adăugă el, pornind iar la drum, e exact așa cum trebuie să fie.

Începând cu cheiul care se întindea pe malul lacului, mergând de-a lungul coastei terasate unde se aflau cartierele Gadrobi și Daru, apoi printre complexele de temple și Domeniile Superioare și terminând cu vârful Dealului Maiestății, unde se aduna Consiliul orașului, acoperișurile caselor din

Darujhistan – plate, cu frontoane arcuite, turnuri conice, clopotnițe sau platforme – se înghesuiau unele într-altele în așa măsură încât, cu excepția străzilor principale, rămâneau veșnic ascunse soarelui.

Torțele de pe aleile mai circulate erau niște tuburi goale pe dinăuntru, terminate cu degete din fier înnegrit, care erau prinse de zidurile din piatră ponce. Prin conducte de cupru, vechi și roase de vreme, gazul ieșea șuierând, sub forma unor sfere de flăcări în jurul pietrelor poroase, un foc care răspândea o lumină albastră-verzuie. Gazul se extrăgea din cavernele vaste aflate dedesubtul orașului și era canalizat prin niște valve imense. De acele instalații se îngrijeau Fețele Cenușii, bărbați și femei care se mișcau ca niște spectre mute pe sub străzile pietruite ale orașului.

Timp de nouă sute de ani, răsuflarea firavă a gazului alimentase cel puțin unul dintre cartierele orașului. Deși conductele fuseseră sfârtecate de incendiile hămesite care mistuiseră clădiri de locuințe, iar vârfurile flăcărilor se ridicaseră la sute de metri în aer, Fețele Cenușii rezistaseră, strângând coliere în jurul conductelor și îngenunchind balaurul invizibil.

Sub acoperișuri trăia o lume săracă, scăldată etern într-o lumină albastră. Astfel de flăcări iluminau bulevardele principale și arterele intens circulate, străduțele înguste și întortocheate care duceau spre piețe. În oraș însă peste douăzeci de mii de alei, pe care abia încăpea o căruță pe două roți, rămâneau în umbră, luminate doar de torța câte unui trecător sau de felinarele în formă de glob ale Pazei Orașului.

Ziua, acoperișurile străluceau orbitor și se încingeau sub razele soarelui, și erau înțesate de steagurile fâlfâitoare ale vieții casnice, uscându-se în vântul care bătea dinspre lac. Noaptea, stelele și luna luminau o lume a frânghiilor de rufe despuiate și a umbrelor haotice pe care le aruncau acestea.

Într-o astfel de noapte, o siluetă se plimba pe lângă frânghiile împletite din cânepă și printre umbrele difuze. Luna în formă de seceră își croia drum printre norii subțiri, asemenea iataganului unui zeu. Silueta purta straie murdare de funingine prinse comod în jurul pieptului și al membrelor, iar fața îi era, și ea, bine ascunsă, dezvăluind numai ochii care scrutau acoperișurile din apropiere. Curelele unui ham din piele neagră se încrucișau pe pieptul ei, cu buzunare și inele rezistente de care erau prinse unelte tipice unui anumit meșteșug: colaci din sârmă de cupru, pile de fier, trei ferăstraie metalice, învelite, fiecare, în pergament gresat, rășină și o bucată de seu, un colac de sfoară de pescuit, un pumnal cu lama subțire și un cuțit de aruncat, amândouă ascunse sub brațul stâng al siluetei, cu mânerele în față.

Hoțul își mânjise cu smoală vârfurile mocasinilor. Traversând acoperișul, avu grijă să nu-și susțină toată greutatea în degete, lăsând aproape neatinsă bucata de câțiva centimetri de smoală lipicioasă. Ajunse la marginea clădirii și privi în jos. La trei șiruri de trepte dedesubt se întindea o grădiniță iluminată cu zgârcenie de patru lămpi cu gaz, așezate în cele patru colțuri ale unei curți interioare pavate cu dale, în mijlocul căreia se afla o fântână. Asupra frunzișului bogat care sufoca terasa cădea o lumină violetă, iar apa, care aluneca în cascadă pe treptele din piatră și se vărsa în bazinul puțin al adânc al fântânii, scânteia, și ea, în nuanțe liliachii. Pe o bancă de lângă fântână, înclinată într-o parte, garda adormise cu sulița pe genunchi.

Domeniul D'Arle era deseori un subiect de discuție în cercurile înalte ale nobilimii darujhistane, mai ales când venea vorba despre mezina familiei, care reprezenta o partidă bună. Mulți fuseseră pretendenți la mâna ei, multe erau darurile: pietre scumpe sau lucruri modeste care împodobeau acum dormitorul fecioarei.

Deși asemenea povești făceau deliciul conversațiilor din înalta societate, puțini erau cei din

rândul sărăcimii care le dădeau atenție când ajungeau și la urechile lor umile. Existau însă și dintre aceia care le ascultau cu luare-aminte, muți când era vorba să-și dea propriile gânduri la iveală, dar ciudat de curioși când venea vorba de amănunte.

Cu ochii la garda adormită în grădină, Crokus Mână-Tânără făcea speculații în legătură cu cele ce aveau să urmeze. Totul era să afle în ce cameră din cele douăzeci ale domeniului stătea fata. Lui Crokus nu-i plăcea să ghicească, dar descoperise că gândurile lui, bazate mai ales pe instinct, aveau propria logică atunci când trebuia să afle asemenea treburi.

Fără îndoială, fata cea mai mică și mai frumoasă a familiei D'Arle trebuia să aibă camera la ultimul etaj și un balcon cu vederea spre grădină.

Își mută privirea de la gardă către zidul aflat chiar dedesubtul său. Trei balcoane, dar numai unul, cel din stânga, era la etajul al doilea. Crokus se retrase de la marginea clădirii și merse în liniște pe acoperiș, până când socoti că ajunsese exact deasupra balconului cu pricina, apoi se întoarse la margine și se uită în jos.

Trei metri, cel mult. De-o parte și de alta a balconului se înălțau coloane de lemn vopsit, cu ornamente sculptate. Le unea o arcadă sub formă de semilună, la distanță de un braț de acoperiș, completând frumusețea cadrului. Aruncând o ultimă privire gărzii care nu se mișcase și a cărei suliță nu amenința să cadă zdrăngănind pe dale dintr-o clipă în alta, Crokus se lăsă ușor în jos, pe zid.

Mocasinii mânjiți cu smoală se lipiră de cornișă, lucru încurajator. Existau multe locuri de care să se poată prinde cu mâinile, întrucât cioplitorul tăiase adânc în lemn, iar soarele, ploaia și vântul scorojiseră vopseaua. Coborî pe una dintre coloane până când atinse cu tălpile balustrada în locul în care aceasta era prinsă în zid. În clipa următoare, se ghemui pe dalele lucioase, la umbra unei mese din fier forjat și a unui scaun cu perne moi.

Nicio rază de lumină nu străbătea prin obloanele ușii glisante. Din doi pași, ajunse la ea. După ce examină o clipă tipul de încuietoare, scoase un ferăstrău cu zimți mici și se puse pe treabă. Unealta nu făcea zgomot mai mare decât un cosaș care-și freacă piciorușele. Era de calitate, rară și, probabil, foarte scumpă. Crokus avea noroc cu un unchi pasionat de alchimie, care se folosea de asemenea instrumente călite prin magie ca să-și întocmească mecanismele bizare de condensare și filtrare. Și, fapt mult mai important, era un unchi zăpăcit, predispus să-și rătăcească lucrurile.

Douăzeci de minute mai târziu, dinții ferăstrăului mușcară și ultimul bolț. Crokus puse unealta înapoi în ham, își șterse mâinile de transpirație, apoi împinse ușa.

Își vârî capul în cameră. În semiîntunericul cenușiu, desluși un pat cu patru stâlpi, la câțiva metri spre stânga, cu tăblia lipită de peretele exterior. Îl acoperea o plasă împotriva țânțarilor, cu marginile atârnând grămadă pe podea. Din spatele ei, se auzea respirația regulată a cuiva care dormea adânc. În cameră domnea un miros de parfum scump și condimente, probabil din orașul Callows.

Vizavi de hoț erau două uși, una întredeschisă, care ducea într-o baie, cealaltă – o barieră formidabilă de stejar, ferecată cu benzi de metal și cu o încuietoare imensă. Lipit de peretele din dreapta lui se aflau un dulap de haine și o măsuță de toaletă, în fața căreia erau trei oglinzi cu ramă de argint, prinse între ele cu balamale. Cea din mijloc era lipită de perete, celelalte două, așezate la un anumit unghi față de prima, se rezemau de tăblia măsuței, ca să ofere o infinitate de chipuri demne de admirat.

Crokus se răsuci într-o parte și intră în cameră. Se ridică încet în picioare și se întinse, ca să alunge din mușchi încordarea acumulată în jumătate de oră. Își mută privirea spre măsuța de toaletă, apoi se îndreptă tiptil către ea.

D'Arle era al treilea din domeniile care începeau în partea de sus a Bulevardului K'rul cel Străvechi. Bulevardul urca primul deal dintre cele aflate în interiorul orașului și dădea într-o curte circulară, cotropită de bălării și dolmene neregulate, pe jumătate îngropate. Vizavi de curtea respectivă trona anticul Templu K'rul, ale cărui ziduri de piatră erau presărate de o dantelărie de crăpături și îngropate sub un strat gros de mușchi.

Ultimul călugăr al Zeului Străvechi murise cu generații în urmă. Turnul pătrat care se ridica din curtea interioară a templului evidenția stilul arhitectonic al unui popor dispărut de mult. Patru stâlpi de marmură roz marcau colțurile platformei înalte, încă susținând un acoperiș ascuțit, ale cărui ape erau învelite în țigle ca niște solzi de culoarea bronzului coclit.

Turnul domina douăsprezece acoperișuri plate ale caselor aparținând unor nobili. O clădire se înghesuia în zidurile templului, construite din piatră nefasonată, iar pe acoperișul ei cădea greoaie umbra turnului. Pe acest acoperiș stătea ghemuit un asasin cu mâinile pătate de sânge.

Talo Krafar, din Clanul lui Jurig Denatte, respira șuierat. Transpirația îi curgea în șiroaie, trasând dâre noroioase pe fruntea și obrajii lui, iar de pe nasul mare și coroiat îi picurau stropi. Își privea mâinile cu ochi mari și negri, pentru că sângele care le păta era al său.

În seara aceea primise misiunea de Rătăcitor, adică trebuia să patruleze pe acoperișurile care, cu excepția hoților ocazionali, reprezentau domeniul exclusiv al asasinilor, mijlocul prin care aceștia se deplasau prin oraș, de cele mai multe ori fără a fi văzuți. Acoperișurile erau rutele lor preferate în misiuni care implicau… activități politice ilegale sau continuarea vreunei dispute dintre două Case sau administrarea pedepsei pentru trădare. În timpul zilei, conducea Consiliul, sub ochiul scrutător al publicului. În timpul nopții, conducea Ghilda, nevăzută, fără să lase martori în urmă. Lucrurile se

petrecuseră întotdeauna astfel, încă de când Darujhistanul se înălțase pe malurile Lacului Azuriu.

Talo traversa un acoperiș lipsit de pericole când o săgeată de arbaletă îl lovise cu forța unui baros, zdrobindu-i umărul stâng. Lovitura îl azvârlise în față, iar o vreme, cine știe câtă, rămăsese întins, cu ochii holbați la cerul înnorat, întrebându-se cu stupefacție ce se întâmplase. În cele din urmă, când agonia luase locul amorțelii, se răsucise pe-o parte. Săgeata pur și simplu trecuse prin el și căzuse pe țiglele smolite, la câțiva metri distanță. Se rostogolise până când ajunsese la proiectilul mânjit de sânge.

O simplă privire îi fu de ajuns ca să aibă confirmarea că ea nu aparținuse unui hoț de rând. Fusese trasă cu o armă grea – o armă de asasin. În timp ce aceste lucruri își făceau loc prin vălmășagul de gânduri din mintea lui încețoșată, Talo se ridică în genunchi, apoi în picioare. Se clătină pe picioare până la marginea acoperișului.

Coborî pe străduța întunecată șiroind de sânge. Când, în sfârșit, tălpile mocasinilor atinseră pavajul alunecos din piatră de râu plin de gunoaie, se opri, silindu-și mintea să se limpezească. Care Șef de Clan ar fi atât de prost, încât să-și închipuie că ar putea uzurpa dreptul de stăpân asupra Ghildei în dauna lui Vorcan? În orice caz, dacă era posibil, voia să se întoarcă la cuibul clanului său. Cu acest gând în minte, începu să fugă.

Tocmai se năpustise printre umbrele celei de-a treia străzi apărute în cale, când simți un fior de gheață pe șira spinării. Cu răsuflarea tăiată, Talo împietri. Nu se putea înșela asupra senzației care-l copleșea, sigură ca instinctul: era urmărit. Privi în jos, la pieptul înroșit de sânge al cămășii, și-și dădu seama că nu putea spera să-l întreacă în fugă pe cel care-l vâna. Fără îndoială, acesta îl văzuse intrând pe străduță și tocmai țintea cu arbaleta la ieșirea din capătul opus al acesteia. Cel puțin așa ar fi procedat Talo.

Trebuia să întoarcă roata în favoarea lui, să-i întindă o capcană. Iar pentru asta avea nevoie de

acoperișuri. Se întoarse la gura străduței pe care tocmai intrase și cercetă clădirile învecinate. Două străzi la dreapta, se ghemuia Templul K'rul. Privirea îi rămase ațintită asupra unei clădiri întunecate: turnul. *Acolo.*

La capătul urcușului simțise că își va pierde cunoștința. Se lăsă pe vine în umbra turnului, la o clădire distanță de templu. Din cauza efortului, rana din umăr sângerase abundent. Mai văzuse sânge și altă dată, bineînțeles, dar niciodată așa de mult deodată, și mai ales al lui. Pentru prima dată, se întrebă cât se putea de serios dacă avea să moară. Amorțeala îi cuprindea brațele și picioarele și își dădu seama că, dacă mai rămânea multă vreme acolo, nu avea să mai plece niciodată. Cu un icnet ușor, se ridică în poziție verticală. Nu erau decât doi-trei metri până pe acoperișul templului, dar impactul suferit la aterizare îl făcu să cadă în genunchi.

Gâfâind, își alungă din minte gândul eșecului. Nu-i mai rămânea decât să coboare pe zidul interior al templului, până în curte, apoi să urce scara în spirală a turnului. Două lucruri. Două lucruri simple. Și, odată ajuns la adăpostul oferit de umbra turnului, putea vedea orice acoperiș din apropiere. Iar urmăritorul avea să vină spre el. Talo își verifică arbaleta pe care o ținea prinsă la spate și cele trei săgeți în teci legate de coapsa stângă.

Sfredeli bezna cu o căutătură cruntă.

– Pun eu mâna pe tine, ticălosule, șopti el, indiferent cine ești.

Începu să se târască pe acoperișul templului.

Încuietoarea cutiei cu bijuterii se dovedise floare la ureche. La zece minute după ce intrase în cameră, Crokus o și curățase de o mică avere: giuvaierele din aur, ornate cu pietre scumpe și perle, se odihneau acum într-un săculeț de piele prins de centura lui.

Se lăsă pe vine lângă măsuța de toaletă și cântări în palme prada. *Pe ăsta îl păstrez.* Obiectul în cauză era un turban de mătase albastru precum cerul,

cu ciucuri împletiți din aur, destinat, fără îndoială, a fi purtat la festivalul care se apropia. Îl admiră preț de-un minut, îl vârî sub braț, apoi se ridică. Ochii îi zăboviră pe patul din fața lui și se apropie de el.

Prin plasa împotriva țânțarilor, silueta pe jumătate ascunsă sub pături se deslușea mai greu. Încă un pas, și Crokus ajunse la marginea patului. Fata era goală de la mijloc în sus. Se făcu roșu în obraji de rușine, dar nu-și dezlipi ochii de la ea. *Pe Regina Viselor, e minunată!* La șaptesprezece ani, Crokus văzuse destule târfe și dansatoare ca să nu tremure cu gura căscată în fața rotunjimilor expuse ale unei femei, dar nu-i venea să-și ia ochii de la fată. Totuși, cu o grimasă, se duse la ușa balconului. În clipa următoare, era deja afară. Inspiră adânc aerul rece al nopții, ca să-și limpezească mintea. Stelele puține care luminau pătura de întuneric a cerului străluceau destul de puternic ca să străpungă țesătura fină de nori. De fapt, nu erau nori, ci un fum care plutea deasupra lacului, venind dinspre nord. De două zile încoace, lumea nu mai vorbea decât despre căderea orașului Pale în mâinile Imperiului Malazan.

Iar următorii suntem noi.

Unchiul său îi spusese că membrii Consiliului proclamau în continuare cu frenezie neutralitatea, făcând eforturi disperate să-și retragă orașul din alianța Orașelor Libere, acum distrusă. Dar malazanii nu păreau să-i asculte. *Și de ce ar face-o?* se întrebase unchiul Mammot. *Armata Darujhistanului e o adunătură vrednică de dispreț, alcătuită din fii de nobili care nu fac decât să se plimbe țanțoși încoace și încolo pe Strada Târfelor, cu mâna pe săbiile lor bătute cu pietre scumpe…*

Crokus se urcă pe acoperișul casei și lipăi fără zgomot pe țigle. În fața lui, la nici doi metri distanță, se ridica o casă la fel de înaltă ca aceea de sub el, cu acoperișul neted. Hoțul se opri la margine, aruncă o privire la străduța aflată la șase metri dedesubt, nu văzu nimic din cauza beznei, apoi sări și ateriză ușor pe celălalt acoperiș.

Începu să-l traverseze. În stânga lui, trona silueta întunecată a turnului Templului K'rul, noduros ca un pumn strâns împungând spre cerul nopții. Crokus duse o mână la săculețul de piele legat la curea, verificând nodul și starea șnururilor. Mulțumit, pipăi și turbanul vârât sub o baretă a hamului. Toate la locul lor. Continuă să înainteze în liniște pe acoperiș. Într-adevăr, o noapte frumoasă. Crokus zâmbi în sinea lui.

Talo Krafar deschise ochii. Amețit, incapabil să priceapă ceva, se holbă în jur. Unde se afla? De ce se simțea atât de slăbit? Apoi memoria îi reveni, și un geamăt îi scăpă de pe buze. Leșinase proptit de stâlpul de marmură. Dar ce anume îl trezise? Crispat, asasinul se ridică, ajutându-se de stâlpul prăfuit, și scrută acoperișurile de dedesubt. Acolo! O siluetă se deplasa pe vârful plat al unei clădiri, la nici cincisprezece metri de el.

Acum, ticălosule. Acum. Ridică arbaleta și își rezemă cotul de stâlp. O armase deja, deși nu-și amintea când. N-avea cum să rateze de la așa o distanță mică. Peste câteva secunde, urmăritorul lui avea să fie mort. Talo își dezveli dinții într-un rânjet și ochi cu grijă.

Crokus aproape că ajunsese la jumătatea acoperișului. Mergea ținând o mână pe lucrătura de mătase fină a turbanului dosit la piept, când o monedă căzu zdrăngănind la picioarele lui. Instinctiv se aplecă și o prinse cu ambele mâini. Ceva șuieră în aer exact deasupra capului său. Tresărind, înălță ochii, apoi se aplecă din nou, când o țiglă de ceramică se făcu fărâme la câțiva metri de el.

Își dădu seama ce se întâmplă și gemu. Ridicându-se greoi în picioare, luă moneda și o piti sub curea.

Incapabil să-și creadă ochilor, Talo scăpă o înjurătură. Lăsă jos arbaleta și se holbă la siluetă, consternat, până când simțul pericolului se trezi în el

pentru ultima oară. Răsucindu-se, ghici în fața lui o siluetă îmbrăcată în mantie, cu brațele ridicate. Brațele coborâră și două pumnale lungi, cu canelură, străpunseră pieptul lui Talo. Cu un ultim geamăt uimit, asasinul muri.

Un răcâit ajunse la urechile lui Crokus, și hoțul se întoarse cu fața la turnul templului. O formă întunecată se rostogoli dintre stâlpi și ateriză cu o bufnitură la cinci metri de el. După câteva clipe, o arbaletă căzu cu un zdrăngănit lângă ea. Crokus ridică ochii și văzu o siluetă încadrată de stâlpi, cu două cuțite lungi în mână. Părea să-l studieze pe el.

– O, zeiță Mowri! se rugă hoțul, apoi se întoarse și o rupse la fugă.

Din turnul Templului K'rul, ochii ciudați ai ucigașului îl urmăriră pe hoț fugind cu pași mărunți și repezi spre marginea opusă a acoperișului. Înălțând ușor capul, asasinul adulmecă aerul, apoi se încruntă. O explozie de putere tocmai spintecase pânza nopții, de parcă un deget ar fi străpuns materialul putred. Iar prin ruptura aceea se ivise ceva.

Hoțul ajunse la marginea acoperișului și dispăru după ea. Ucigașul șuieră o înjurătură într-o limbă mai veche decât turnul și templul, care nu mai fusese auzită de milenii întregi în locurile acelea, apoi sări de pe turn. Învăluit de magie, coborî lent și controlat pe acoperișul de dedesubt și ateriză pe țigle ușor ca un fulg.

Din întunericul de deasupra apăru o a doua siluetă, cu mantia întinsă ca o aripă neagră, care se alătură celei dintâi. Apoi se ivi a treia, care ateriză pe acoperiș tot în liniște. Vorbiră scurt între ele. Cea din urmă rosti o comandă șoptită și plecă. Celelalte două mai schimbară câteva cuvinte, apoi porniră pe urma hoțului. Una din ele își pregăti arbaleta.

Peste zece minute, ca să-și mai tragă sufletul, Crokus se rezemă de acoperișul în pantă al casei unui negustor. Nu zărise pe nimeni, nu auzise nimic.

Ucigaşul sau ucigaşa fie nu-l urmărise, fie îl pierduse din vedere. Nu putea scăpa de imaginea siluetei din turn. Nu, puțin probabil să fi fost o femeie – era prea înaltă, poate de doi metri, și prea slabă.

Îl scutură un fior. Peste cine dăduse? Un asasin fusese gata să-l străpungă cu săgeata, dar fusese el însuși asasinat. Un război al Ghildei? Dacă așa era, atunci acoperișurile deveniseră locuri cât se poate de riscante.

Precaut, Crokus se ridică în picioare și cercetă împrejurimile.

O țiglă mai îndepărtată alunecă zgomotos pe porțiunea înclinată. Crokus se răsuci și-l văzu pe ucigaș năpustindu-se asupra lui. Aruncă o singură privire pumnalelor care zburară prin aer, țâșni spre margine și se aruncă în beznă.

Clădirea de vizavi era prea departe, dar el își alesese locul de refugiu pe un teritoriu cunoscut. În cădere spre umbre, întinse mâinile, pregătit să se prindă de ceva. Sârma de rufe i se agăță de brațe la coate, iar el se prinse de ea cu disperare și rămase atârnat la vreo șase metri deasupra străduței.

Deși majoritatea frânghiilor de uscat rufe care traversau străzile orașului erau subțiri, din cânepă, care se degrada, printre ele se găseau și sârme peste care se înfășurau diverse fire textile. Întinse de hoți cu generații în urmă, fuseseră bine fixate în ziduri. Ziua, Calea Maimuțelor, cum îi spuneau ciorditorii, nu se deosebea cu nimic de celelalte frânghii de rufe, din cauza lenjeriei și-a cearșafurilor atârnate pe ea. Odată cu apusul soarelui însă ieșea la iveală adevăratul ei scop.

Cu palmele arzându-i de durere, Crokus înaintă pe sârmă spre zidul opus. Riscă o privire în sus și îngheță. Pe marginea acoperișului stătea un alt vânător, care-l ochea atent cu o arbaletă veche și grea.

Crokus dădu drumul sârmei. În timp ce cădea, o săgeată îi vâjâi chiar deasupra capului. Din spate și dedesubt, auzi un zgomot de geam spart. Căderea îi fu întreruptă de o frânghie, prima dintr-un șir lung,

care i se agăță de membre și-i răsuci corpul înainte de-a se rupe cu un pocnet. După câteva clipe lungi cât o eternitate, în care simți cum îi trosnesc oasele, iar frânghia îi trecu prin haine, sfâșiindu-i pielea, atinse, în sfârșit, dalele de pe alee, cu picioarele drepte și aplecat mult în față. Îi cedară imediat genunchii. Se lăsă pe un umăr, ca să atenueze șocul rostogolirii care încetă când se lovi cu capul de un zid.

Amețit și gemând, se ridică în picioare. Se uită în sus. Deși avea ochii încețoșați de durere, desluși o siluetă care părea să se miște lent chiar deasupra capului său. Hoțul căscă ochii cât cepele. *Vrăjitorie!*

Se întoarse și se clătină buimac, apoi reuși să pornească șchiopătând pe străduță. Ajuns la colț, străbătu cât putu de repede mica porțiune luminată de lămpile cu gaz, traversă o stradă lată și intră pe o altă străduță. Ajuns la adăpostul întunericului, se opri. Prudent, înălță capul deasupra zidului și aruncă o privire dincolo de el. O săgeată se înfipse într-o cărămidă aflată lângă fața lui. Sări înapoi pe alee, se răsuci și o luă la goană.

Deasupra lui, auzi fâlfâitul unei mantii. Un junghi fierbinte în șoldul stâng îl făcu să se împiedice. Altă săgeată îi șuieră pe la umăr și își continuă drumul alunecând pe dale. Spasmul îi trecu tot atât de repede pe cât apăruse și își continuă fuga împiedicată. În fața lui, la capătul aleii, văzu ușa luminată a unei locuințe. O bătrână stătea pe treptele din față și pufăia din pipă. Îi luciră ochii când îl văzu pe hoț apropiindu-se. Când Crokus trecu țopăind pe lângă ea și urcă treptele, ea lovi cu pipa în talpa unui pantof. O ploaie de scântei căzu pe dale.

Crokus împinse ușa și se năpusti înăuntru. Se opri. Zări un hol îngust și slab luminat și, în capătul lui, o scară pe care se jucau niște copii. Cu ochii la ea, începu să alerge pe hol. Din încăperile ferite de perdele, înșirate pe ambele părți ale holului, răzbătea hărmălaie: voci certându-se, bebeluși plângând, oale trântite.

– Voi nu dormiți niciodată, oameni buni? strigă Crokus din fugă.

Copiii de pe scări o șterseră din calea lui, iar el urcă treptele strâmbe câte două deodată. La ultimul etaj, se opri în fața celei de-a treia uși de pe coridor, aceasta fiind din stejar solid. O deschise și intră în cameră.

Bătrânul așezat la un birou masiv ridică surprins ochii, apoi continuă să mâzgălească frenetic pe o bucată de pergament șifonat.

– Bună seara, Crokus! spuse el distrat.

– Bună, unchiule, gâfâi hoțul.

Pe umărul unchiului Mammot se ghemuia o mică maimuță cu aripi, ai cărei ochi scânteietori, cuprinși parcă de nebunie, îl urmăriră pe tânăr cum țâșnește spre fereastra de vizavi de ușă. Trăgând brusc obloanele, Crokus se urcă pe pervaz. Dedesubt era o grădină părăsită, stăpânită de umbre și năpădită de buruieni. Un copac creștea singuratic și cioturos. Crokus studie ramurile din fața lui, apoi se prinse de cadrul ferestrei și se lăsă pe spate. Inspiră adânc, apoi se aruncă înainte.

În timp ce traversa spațiul gol dintre fereastră și copac, auzi un icnet venind chiar de deasupra lui, urmat de un zgomot puternic de piatră zgâriată. În clipa următoare, cineva căzu bufnind în grădină. Niște pisici miorlăiră strident, iar cineva rosti gemut un blestem de durere.

Crokus se agăță de o creangă îndoită spre pământ. Cercetă cum se balansa aceasta, apoi își întinse picioarele chiar când ramul îl trase în sus. Atinse cu mocasinii un pervaz și se lipi de el. Icnind, își luă avânt, sări pe pervaz și dădu drumul crengii. Lovi cu pumnul obloanele din lemn. Ele se deschiseră spre interior, iar Crokus pătrunse cu capul înainte și căzu pe podea rostogolindu-se.

Auzi mișcare în altă cameră a apartamentului. Ridicându-se cu greu în picioare, țâșni spre ușa care dădea în coridor, o deschise brusc și ieși tocmai când, în urma lui, un glas răgușit răcni un blestem. Crokus

fugi spre capătul îndepărtat al coridorului, unde o scară ducea la un chepeng din tavan.

Ajunse iute pe acoperiș. Se ghemui în beznă și încercă să-și recapete suflul. Simți din nou junghiul arzător din șold. Probabil își vătămase ceva când căzuse de pe sârma de rufe. Duse mâna să-și maseze locul dureros și atinse ceva tare, rotund și fierbinte. *Moneda!* Întinse degetele după ea.

În momentul acela, auzi un șuierat și se pomeni împroșcat cu bucăți de piatră. Ferindu-se, văzu cum săgeata, cu vergeaua spintecată de forța impactului, făcu un salt când atinse acoperișul, apoi căzu peste marginea lui, răsucindu-se foarte repede. Lui Crokus îi scăpă un geamăt slab printre buze și traversă în fugă acoperișul. Sări de pe el fără să mai stea pe gânduri. Ateriză trei metri mai jos, pe o marchiză de pânză lăsată și deformată. Suporturile de fier care fixau pânza se îndoiră, dar nu cedară. De acolo, Crokus coborî imediat în stradă.

Alergă până la colț, unde se afla o clădire veche și scundă, prin ale cărei ferestre murdare se strecura o lumină galbenă. O firmă de lemn atârna deasupra ușii, purtând imaginea ștearsă a unei păsări moarte și căzute pe spate, cu picioarele țepene ridicate. Hoțul urcă treptele în salturi și împinse ușa.

Resimți ca pe-un balsam valul de lumină și hărmălaie care îl întâmpină dinăuntru. Trânti ușa după el și se lăsă greu pe ea. Închise ochii, își dădu la o parte pânza care-i acoperea chipul și capul, arătându-și părul negru lung până la umeri – acum năclăit de transpirație – și trăsăturile regulate care încadrau ochii de un albastru-deschis.

Când ridică brațul să se șteargă de sudoare pe frunte, cineva îi vârî o halbă în mână. Crokus deschise ochii și-o văzu pe Sulty trecând în grabă pe lângă el, cărând o tavă plină cu căni din cositor. Ea îi aruncă o privire peste umăr și zâmbi larg:

– Ai avut o seară grea, Crokus?

Se holbă la ea și-i răspunse:

– Nu, deloc.

Duse halba la buze și sorbi însetat.

De cealaltă parte a străzii pe care se găsea clădirea dărăpănată a hanului Phoenix, un vânător rămase la marginea unui acoperiș, cercetând ușa pe care tocmai intrase hoțul. Își legăna arbaleta în brațe.

Vârându-și în teci cele două cuțite lungi, sosi și al doilea vânător, care se alătură celui dintâi.

– Ce-ai pățit? îl întrebă primul, în limba lui maternă.

– Mi-am înghițit limba.

După câteva clipe de liniște, primul vânător oftă îngrijorat.

– Una peste alta, e prea anapoda ca să fie natural.

Celălalt îl aprobă:

– Înseamnă că și tu ai simțit despărțirea.

– S-a… amestecat un Ascendent. Dar a fost prea precaut să se arate în întregime.

– Din păcate. De mulți ani de zile de când n-am mai omorât un Ascendent.

Își verificară armele. Cel dintâi își încărcă arbaleta și-și mai vârî patru săgeți sub centură. Al doilea își scoase pe rând cuțitele și le șterse cu grijă de transpirație și murdărie.

Auziră pe cineva apropiindu-se de ei. Când se întoarseră, o văzură pe femeia-comandant.

– A intrat în han, o informă al doilea vânător.

– Nu vom lăsă în viață niciun martor al acestui război secret cu Ghilda, adăugă primul.

Femeia aruncă o privire spre ușa hanului Phoenix, apoi li se adresă vânătorilor:

– Nu. Limba nestăpânită a unui martor ne-ar putea ajuta în eforturile noastre.

– Țărănoiul ăla a fost ajutat, vorbi primul vânător cu subînțeles.

Comandanta clătină din cap.

– Ne întoarcem la ai noștri.

– Prea bine.

Cei doi vânători își strânseră armele. Primul privi înapoi spre han și întrebă:

– Cine crezi că l-a protejat?

Al doilea vânător scoase un mârâit.
– Cineva cu simțul umorului.

Capitolul șase

Există o cabală ce respiră
mai profund decât foalele
care ațâță flăcările de smarald
pe sub dalele sclipind de ploaie,
în timp ce auzi gemetele
din cavernele de dedesubt,
șoapta vrăjilor
e mai firavă decât oftatul de moarte
scos de un hoț care a pătruns fără să vrea
în rețeaua secretă a Darujhistanului…

Cabala (fragment)
Puddle (n. 1122?)

În timp ce se înălța, ajutată de curenții ascendenți și șuierători ai Seminței Lunii, vârful evazat al aripii drepte a Zgripțuroaicei atinse stânca neagră. Când trecu prin dreptul lor, din peșterile cu pereți ciupiți ca de vărsat și de pe terasele luminate de lună, frații și surorile ei îi strigară:

– Zburăm?

Însă Zgripțuroaica nu le răspunse. Fixa bolta cerului cu ochi negri și lucioși. Aripile ei uriașe băteau refrenul de tunet neîntrerupt al puterii neînduplecate. Nu avea timp de chirăitul puilor ălora agitați; nu avea timp să se ocupe de nevoile lor neînsemnate cu înțelepciunea pe care i-o dădeau cei o mie de ani de viață.

În noaptea aceea, Zgripțuroaica zbura pentru stăpânul ei.

Când se ridică deasupra culmilor împrăștiate ale Lunii, o pală de vânt de la înălțime îi atinse aripile, râcâindu-i, uscată și rece, aripile unsuroase. În jurul ei, fire subțiri de fum zdrențuit călătoreau mânate de curenții de aer ai nopții ca niște spirite rătăcite. Zgripțuroaica se învârti o dată în cerc, surprinzând cu ochii ei ageri scânteierea puținelor focuri care încă ardeau printre stâncile colțuroase de dedesubt, apoi își coborî o aripă și se lăsă purtată de vântul care se rostogolea spre nord, spre Lacul Azuriu.

Dedesubtul ei se întindea monoton Câmpia Dwelling, cu iarba unduindu-se în valuri cenușii, neîntrerupte de case sau de dealuri. Drept în față, se afla o mantie de bijuterii scânteietoare, orașul Darujhistan, aruncând către cer o strălucire de safir. Când Zgripțuroaica se apropie de oraș, observă, cu ochii ei nefiresc de ageri, ici-colo, risipite printre domeniile înghesuite pe terasa de sus, emanații albastre-verzui de vrăjitorie.

Scoase un croncănit răsunător. Magia era ca o ambrozie pentru Corbii Uriași. Îi atrăgea spre ea mirosul de sânge și putere și, beneficiind de aura ei, ajungeau să trăiască secole întregi. Moscul magiei avea și alte efecte. Zgripțuroaica scoase încă un croncănit. Își îndreptă privirea spre un domeniu

anume, în jurul căruia lucea din belșug magia proteguitoare. Stăpânul ei îi descrisese amănunțit semnătura magică pe care trebuia să o caute, iar ea o găsise. Strângându-și aripile, alunecă cu grație într-acolo.

La depărtare de portul din cartierul Gadrobi, terenul era dispus în patru terase, urcând spre răsărit. Străzi cu caldarâm, în pantă, roase până căpătaseră aspect de mozaic rafinat, marcau străzile comerciale din Gadrobi, cinci la număr, care erau singurele rute din cartierul Marsh și duceau la stratul următor, cartierul Lakefront. În spatele pasajelor întortocheate din Lakefront, douăsprezece uși de lemn se deschideau spre cartierul Daru, iar din Daru, alte douăsprezece porți de fier, păzite de Garda Orașului și blocate de o hersă din fier, făceau legătura între orașul de sus și cel de jos.

Pe terasa a patra, cea mai înaltă, tronau domeniile nobilimii din Darujhistan și ale vrăjitorilor cunoscuți de toată lumea. La intersecția dintre Aleea Regelui Bătrân și Strada Priveliștii, se ridica un deal având culmea plată, pe care se afla Sala Maiestății, unde se întrunea zilnic Consiliul. Un parc îngust înconjura dealul, cu alei presărate cu nisip șerpuind printre salcâmi bătrâni de sute de ani. La intrarea în parc, lângă Dealul Spânzurătorii, se înălța o poartă masivă, din bolovani, ultima rămășiță a castelului care dominase cândva pe Dealul Maiestății.

Zilele întunecate ale regilor trecuseră de mult în Darujhistan. Poarta, cunoscută drept Barbacana Despotului, stătea țeapănă și stearpă, împodobită cu dantele de crăpături – scrijelituri simbolice al unei tiranii apuse.

În umbra pragului de sus din piatră al barbacanei stăteau doi bărbați. Unul din ei, cu umărul lipit de piatra găurită, purta o tunică de zale și o căciulă de piele întărită, cu însemnele Gărzii Orașului. De centură îi atârna o sabie scurtă în teacă, cu mânerul învelit în piele roasă. Sulița i se odihnea pe umăr. Se apropia sfârșitul schimbului de la miezul nopții și îl aștepta răbdător pe bărbatul care urma să-l

înlocuiască. Uneori privea furiș spre tovarășul său, cu care împărțise locul acela multe nopți în anul care se scursese. Privirile pe care i le arunca domnului frumos îmbrăcat erau furișe, lipsite de expresie.

Așa cum se întâmpla ori de câte ori venea la poartă la miezul nopții, nobilul și consilierul Turban Orr nu catadicsea să-i arunce gărzii nici măcar o privire, darămite să dea vreun semn că știe că era aceeași persoană de fiecare dată.

Turban Orr părea un om nerăbdător, agitat, care patrula întruna încoace și-ncolo, oprindu-se când și când ca să-și aranjeze mantaua roșu-închis, împodobită cu bijuterii. Cum pășea fără astâmpăr, ecoul stârnit de cizmele lui lustruite răsuna pe sub barbacană. Din umbră, garda surprinse cu privirea mâna înmănușată a lui Orr lăsată pe mânerul de argint al sabiei de duel, dar remarcă și arătătorul care ținea ritmul bocănitului pe care îl scoteau cizmele.

În prima parte a schimbului său, cu mult înainte de sosirea consilierului, garda se plimba agale în jurul fortăreței și, din când în când, pipăia lucrătura de piatră străveche, aspră. În cei șase ani de când făcea pază de noapte la poarta aceea, se crease o legătură strânsă între el și bazaltul tăiat brut: îi cunoștea fiecare crăpătură, fiecare urmă lăsată de daltă; știa în ce loc slăbiseră îmbinările, unde timpul și intemperiile mâncaseră mortarul dintre pietre măcinându-l până devenise praf. Și mai știa că punctele acelea slabe ale porții nu erau decât o păcăleală. Ca o fantomă a trecutului, barbacana și tot ceea ce simboliza ea rămăsese neclintită, așteptând să renască.

Iar garda își jurase cu multă vreme în urmă că, dacă ar avea o asemenea putere, acest lucru nu trebuia să se întâmple. Barbacana Despotului îi oferea toate motivele să fie ceea ce era: un Spărgător de Cercuri, un spion.

Și el, și consilierul așteptau sosirea celuilalt, care venea întotdeauna la timp. Turban Orr își mormăia nemulțumirea, dezgustat de întârziere, apoi îl prindea de braț și se plimbau unul lângă altul, pe

sub lintoul de piatră al fortăreței. Garda, ai cărei ochi se învățaseră de mult cu întunericul, studia cu atenție chipul celuilalt, întipărindu-și-l adânc în memoria impresionantă, ascunsă sub trăsăturile lui inexpresive, ușor de uitat.

Când cei doi membri ai Consiliului se întorceau din plimbare, garda era de mult înlocuită și plecată să transmită un mesaj, conform instrucțiunilor primite de la stăpânul ei. Dacă nu-l părăsea norocul, Spărgătorul de Cercuri avea să supraviețuiască războiului civil în care Darujhistanul, după cum simțea ea, era pe cale să intre – atunci nemaiavând motive să se teamă de răzbunarea malazanilor. Câte un coșmar o dată, își spunea el deseori, îndeosebi în nopți ca aceasta, când Barbacana Despotului părea să respire, anticipându-și cu o certitudine batjocoritoare promisiunea de a renaște.

– „Pentru că s-ar putea să fie în interesul tău“, citi cu glas tare Marele Alchimist Baruk de pe pergamentul pe care-l ținea cu degetele lui plinuțe.

Întotdeauna aceleași cuvinte de început, făcând aluzie la cunoștințe neliniștitoare. Cu o oră în urmă, servitorul lui Roald îi adusese mesajul care, asemenea celorlalte pe care le primea de un an încoace, fusese găsit într-una dintre găurile criminale ornamentale din poarta din spate a domeniului.

Recunoscând tiparul, Baruk citi imediat misiva, apoi își trimise mesagerii în oraș. O astfel de veste cerea măsuri imediate, iar el era una dintre puținele puteri secrete din Darujhistan capabile să le ia.

Acum stătea într-un scaun tapițat cu pluș, în biroul său, meditând. Privirea lui, aparent somnoroasă, căzu din nou pe cuvintele de pe pergament: „Consilierul Turban Orr se plimbă în grădină cu consilierul Feder. Eu rămân cunoscut numai ca Spărgătorul de Cercuri, un slujitor al Țiparului, ale cărui interese coincid în continuare cu ale tale“. Baruk se simți din nou ispitit. Cu talentele lui, ar fi o nimica toată să descopere identitatea celui care scrisese mesajul, dar nu și a Țiparului, desigur;

mulți se străduiau să afle acest lucru, zadarnic însă. Dar, ca întotdeauna, ceva îl reținu.

Își foi trupul masiv pe scaun și oftă.

– Prea bine, Spărgătorule de Cercuri, voi continua să te onorez, deși e limpede că știi mai multe despre mine decât știu eu despre tine și e, într-adevăr, un noroc că interesele stăpânului tău coincid cu ale mele. Totuși…

Se încruntă, gândindu-se la Țipar, la interesele nedezvăluite ale bărbatului sau femeii aceleia. Cunoștea destule pentru a recunoaște că în joc intraseră prea multe forțe – adunarea puterilor Ascendenților era un lucru de rău augur. Devenea din ce în ce mai greu să acționeze în continuare pe nevăzute în apărarea orașului. Așadar, se ridica din nou întrebarea: Țiparul se folosea oare și de el?

Lucru destul de ciudat, posibilitatea aceasta nu-l făcea să se îngrijoreze prea tare. Doar în mâinile lui ajunseseră atâtea informații vitale!

Împături pergamentul cu grijă și murmură o vrajă simplă. Mesajul dispăru cu un pocnet, ca și când s-ar fi spart o bulă de aer, și se alătură celorlalte, într-un loc sigur.

Închise ochii. În spatele lui, bătute de vânt, obloanele late de la fereastră zdrăngăniră, apoi se liniștiră. În clipa următoare, se auzi o ciocănitură puternică în sticla fumurie. Alchimistul se ridică drept în scaun și, tresărind, deschise ochii. A doua bătaie, mai puternică decât prima, îl trezi de tot și-l făcu să sară de pe scaun cu o rapiditate surprinzătoare pentru cineva de masivitatea lui. În picioare, se întoarse cu fața la geam. Ceva stătea ghemuit pe pervaz, vizibil prin obloane ca o formă întunecată și voluminoasă.

Baruk se încruntă. *Imposibil*. Nimic nu putea trece nedetectat prin barierele lui magice. Alchimistul făcu un gest și obloanele se deschiseră brusc. Dincolo de geam aștepta un Corb Uriaș. Pasărea întoarse imediat capul, ca să-l vadă pe Baruk cu un ochi, apoi cu celălalt. Împinse îndrăzneață

sticla subțire cu pieptul ei masiv, striat. Ochiul de geam cedă, apoi se sfărâmă.

Coridorul său fiind acum deschis complet, Baruk ridică ambele mâini, pregătit să rostească o vrajă cumplită.

– Nu-ți răci gura de pomană! cârâi corbul, umflându-și pieptul și fâlfâindu-și penele soioase, ca să scape de cioburile de sticlă. Își lăsă capul într-o parte. Ți-ai chemat gărzile, remarcă pasărea. Nu era nevoie, vrăjitorule. Dintr-o singură săritură, pasărea enormă ajunse pe podea. Îți aduc vești pe care le vei prețui. Ai ceva de mâncare?

Baruk studie creatura.

– Nu obișnuiesc să invit Corbi Uriași la mine acasă, îi spuse. Și nu ești nici demon deghizat.

– Bineînțeles că nu. Zgripțuroaica e numele meu. Clătină din cap a batjocură. La dispoziția dumneavoastră, stăpâne.

Baruk ezită, apoi căzu pe gânduri. După o clipă, oftă și rosti:

– Prea bine. Le-am cerut gărzilor să se întoarcă la posturile lor. Slujitorul meu, Roald, va veni cu resturile de la masă, dacă îți convine.

– Excelent! Zgripțuroaica traversă podeaua țopăind, ajungând în fața șemineului, unde se așeză. Așa, stăpâne. Acum, ce părere ai de un pahar cu vin cristalin și liniștitor?

– Cine te-a trimis, Zgripțuroaico? întrebă Baruk, îndreptându-se spre carafa de pe masa lui.

În mod normal, nu bea după apusul soarelui, pentru că lucra noaptea, dar trebuia să recunoască perspicacitatea păsării. Un balsam liniștitor era exact ceea ce îi trebuia.

Corbul Uriaș ezită puțin, după care îi răspunse:

– Lordul Seminței Lunii.

Baruk rămase cu carafa deasupra paharului său.

– Înțeleg, spuse cu calm, străduindu-se să-și potolească bătăile nebunești ale inimii. Așeză ușor carafa pe masă și, foarte concentrat, duse paharul la buze. Simți lichidul rece pe limbă, iar când îl dădu pe gât se liniști într-adevăr. Așadar, spuse el, întorcându-

se, ce-ar putea dori stăpânul tău de la un alchimist pașnic?

Ciocul Zgripțuroaicei, ciobit, se deschise în ceea ce Baruk pricepu că e un râs mut. Pasărea îl fixă cu un singur ochi scânteietor.

– Răspunsul la întrebarea aceasta plutește chiar pe aripile vorbelor tale, domnule. Pace. Stăpânul meu vrea să-ți vorbească. Vrea să vină aici, chiar în noaptea aceasta. Într-un ceas.

– Iar tu trebuie să aștepți răspunsul meu.

– Numai dacă te hotărăști repede, domnul meu. Am și eu treburi de rezolvat, la urma urmei. Nu sunt un doar un mesager. Cei care știu să recunoască înțelepciunea atunci când o aud mă prețuiesc. Sunt Zgripțuroaica, cea mai bătrână dintre Corbii Uriași ai Lunii, ai cărei ochi stau martori la o mie de ani de nebunie omenească. De-asta-mi sunt penele zdrențuite și ciocul știrbit, dovadă a distrugerilor voastre care nu au ținut seamă de nimeni și de nimic. Nu sunt decât un martor înaripat al nebuniei voastre eterne.

– Nu doar un martor, rosti Baruk, pe un ton ușor batjocoritor. Știe toată lumea cum v-ați ospătat, tu și neamul tău, pe câmpia aflată dincolo de zidurile orașului Pale.

– Să știi că nu am fost primii care ne-am ospătat cu carne și sânge, domnule, în caz că nu-ți mai amintești.

Baruk întoarse capul.

– Departe de mine gândul să-mi apăr specia, bolborosi el, mai mult pentru sine decât pentru pasăre, ale cărei vorbe îl duruseră. Ochii îi căzură pe cioburile de sticlă sclipitoare de pe jos. Rosti o vrajă și urmări cum cioburile redeveniră geam. Voi sta de vorbă cu stăpânul tău, Zgripțuroaico. Încuviință din cap când ochiul de geam se întoarse în rama ferestrei lui. Spune-mi, se va arăta și el la fel de disprețuitor față de gărzile mele ca tine?

– Stăpânul meu are simțul onoarei și al curtoaziei, veni replica ambiguă a Zgripțuroaicei. Așadar, să-l chem?

– Cheamă-l, răspunse Baruk, sorbind din vin. I se va deschide un drum larg pe care să-l urmeze.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Da?

În cameră intră Roald.

– E cineva la poartă care vrea să vă vorbească, anunță servitorul cărunt, lăsând jos o tavă plină cu resturi de friptură de porc.

Baruk aruncă o privire spre Zgripțuroaică și ridică o sprânceană.

Pasărea își înfoie penajul.

– Musafirul tău e un personaj anost, agitat, cu gânduri stăpânite de lăcomie și trădare. Pe umăr îi stă cocoțat un demon pe nume Ambiție.

– Cum îl cheamă, Roald? întrebă Baruk.

Slujitorul ezită, aruncând priviri neliniștite la pasărea care se îndrepta spre mâncare. Baruk râse.

– Vorbele înțelepte ale musafirei mele arată că știe foarte bine numele bărbatului. Spune-l, Roald.

– Consilierul Turban Orr.

– Aș rămâne, se oferi Zgripțuroaica. În caz că vei avea nevoie de sfatul meu.

– Chiar te rog să rămâi și, da, am nevoie de sfatul tău, zise alchimistul.

– Nu sunt decât un animal de companie, glăsui corbul, încet și cântat, dar viclean. În ochii consilierului, vreau să spun. Cuvintele mele sunt scâncet de animal pentru urechile lui.

Pasărea își înfipse ciocul într-o bucată de carne și o înghiți repede. Baruk descoperi că începea să-i placă păsăroiul ăla bătrân.

– Adu-l pe consilier la noi, Roald.

Slujitorul plecă.

Torțe vechi luminau grădina cu ziduri înalte a domeniului, cu sclipiri care aruncau umbre tremurătoare pe dalele pavajului. În vântul de noapte care bătea dinspre lac, înfiorând frunzele și făcându-le să foșnească, umbrele dansau ca niște spiriduși. La etajul clădirii era un balcon cu vedere în grădină. În

spatele ferestrei acoperite de perdea se vedeau mișcând două siluete.

Rallick Nom stătea întins pe burtă pe zidul grădinii, într-o nișă întunecată de sub cornișa terminată în unghi ascuțit. Studie silueta feminină cu răbdarea unui șarpe. Era a cincea noapte la rând pe care o petrecea în acel punct ascuns de observație. Iubiții lui Lady Simtal erau cu grămada, dar pe doi dintre ei îi identificase ca fiind demni de atenție. Amândoi erau consilieri ai orașului.

Ușa de sticlă se deschise, iar pe balcon ieși o persoană. Rallick zâmbi când îl recunoscu pe consilierul Lim. Asasinul își schimbă ușor poziția, strecurându-și o mână înmănușată pe sub patul arbaletei, pe cealaltă ridicând-o pentru a răsuci manivela bine unsă. Cu ochii la bărbatul care se rezema de balustrada balconului vizavi de el, Rallick introduse cu grijă o săgeată. O scurtă privire aruncată la capul de fier al săgeții îl liniști. Otrava lucea umedă pe marginile ascuțite. Îndreptându-și din nou atenția spre balcon, văzu că Lady Simtal i se alăturase lui Lim.

Nu era de mirare că femeia nu ducea niciodată lipsă de iubiți, își zise Rallick, mijind ochii ca s-o studieze mai bine. Părul ei negru, acum desfăcut, îi curgea alunecos și strălucitor pe umeri. Purta o cămășuță de noapte transparentă și, cum luminile din cameră băteau din spate, i se vedeau perfect rotunjimile.

Când cei doi începură să vorbească, cuvintele lor se făcură auzite până în ascunzătoarea lui Rallick.

– De ce alchimistul? întrebă Lady Simtal, continuând o conversație evident începută înăuntru. Un bătrân grăsan mirosind a sulf și pucioasă. Nu sugerează deloc putere politică. Nici măcar nu face parte din consiliu, nu-i așa?

Lim râse încet.

– Naivitatea ta e fermecătoare, doamnă, fermecătoare.

Simtal se retrase de lângă balustradă și-și încrucișă brațele la piept.

– Atunci, luminează-mă.

Vorbele ei erau categorice, bine strunite.

Lim ridică din umeri.

– Noi nu avem altceva decât bănuieli, doamnă. Dar tocmai lupul cel înțelept e cel care adulmecă orice urmă, oricât de slabă. Alchimistul chiar vrea ca oamenii să gândească la fel ca tine. Un bătrân senil și ramolit. Lim făcu o pauză, ca și cum ar fi căzut pe gânduri, cântărind probabil ce anume să dea în vileag și ce anume să țină secret. Avem sursele noastre printre magi, continuă el prudent. Ne informează despre un fapt anume, plin de implicații. Majoritatea vrăjitorilor din oraș se tem de alchimist și când vorbesc despre el îi spun titlul – amănuntul acesta singur sugerează un fel de cabală secretă. O adunare de vrăjitori, doamnă, este un lucru foarte periculos.

Lady Simtal revenise lângă el. Amândoi stăteau acum rezemați de balustradă și studiau grădina întunecată. După ce rămase tăcută o bucată de vreme, femeia întrebă:

– Are legături cu Consiliul?

– Dacă are, dovada sigur e îngropată foarte adânc. Lim zâmbi scurt. Iar, dacă nu are, asta se poate schimba chiar la noapte.

Politică, mârâi Rallick pentru sine. *Și putere. Târfa își desface picioarele pentru Consiliu, oferind un viciu pe care puțini îl pot ignora.* Simți un spasm în mâini. Avea să ucidă în noaptea aceea. Nu pentru că îl obliga vreun contract, Ghilda nu era implicată în treaba asta. Răzbunarea era personală. Femeia aduna putere în jurul ei, se proteja, iar Rallick credea că înțelege de ce. Fantomele trădării nu-i vor da pace femeii.

Răbdare, repetă el, în timp ce ochea. De doi ani încoace, Lady Simtal ducea un trai indolent, avuțiile pe care le furase îi serviseră ca să ațâțe lăcomia oricui, iar reputația de unică proprietară a domeniului unsese bine balamalele ușii de la dormitorul ei. Infracțiunea pe care o comisese nu fusese direct împotriva lui Rallick; spre deosebire de victima lui,

Rallick nu era chiar atât de mândru ca să împiedice răzbunarea.

Răbdare, spuse iarăși Rallick, rostind cuvântul în timp ce ochea prin cătare. O calitate definită de răsplata ei, iar acea răsplată era la doar câteva minute distanță de el.

– Un copoi superb, spuse consilierul Turban Orr, dându-i mantaua lui Roald.

În cameră, Baruk era singurul capabil să perceapă aura de iluzie care înconjura câinele de vânătoare negru, încolăcit pe covorașul din fața șemineului. Alchimistul zâmbi și arătă spre un scaun.

– Ia loc, te rog, consiliere.

– Îmi cer iertare că te deranjez atât de târziu, zise Orr, lăsându-se în scaunul de pluș.

Baruk se așeză vizavi de el, iar Zgripțuroaica, între ei.

– Se spune, continuă Orr, că alchimia înflorește în întunericul cel mai adânc.

– De aceea ți-ai zis că mă vei găsi treaz, rosti Baruk. Un pariu făcut cu cap, consiliere. Acum, spune, ce dorești de la mine?

Orr se întinse și-o mângâie pe cap pe Zgripțuroaică. Alchimistul întoarse capul, ca să nu-l pufnească râsul.

– Consiliul va vota peste două zile, spuse Orr. Prin proclamația de neutralitate pe care încercăm noi s-o promovăm, războiul cu Imperiul Malazan va fi evitat – așa considerăm noi, dar în Consiliu sunt și dintre aceia care cred altfel. Mândria le-a stârnit spiritul războinic, lipsit de rațiune.

– Așa cum ni-l stârnește tuturor, murmură Baruk.

Orr se aplecă în față.

– Sprijinul vrăjitorilor din Darujhistan ar însemna mult pentru susținerea cauzei noastre, zise el.

– Atenție, cârâi Zgripțuroaica, bărbatul ăsta s-a pus serios pe vânat.

Orr aruncă o privire copoiului.

– E beteag de un picior, îi explică Baruk. Nu-i da atenție. Alchimistul se lăsă pe spate în scaun și-și îndepărtă un fir de ață de pe robă. Recunosc că sunt puțin nedumerit, consiliere. Mi se pare că presupui niște lucruri cu care nu pot fi de acord. Baruk întinse mâinile și privi fix în ochii lui Orr. În primul rând, vrăjitorii din Darujhistan. Nici dacă străbați Cele Zece Lumi de la un capăt la altul nu vei găsi o adunătură de oameni mai înverșunați și mai dușmănoși. Nu spun că sunt toți la fel – sunt și din aceia interesați până la obsesie numai de meșteșugul lor. Stau cu nasul în carte de atâta vreme, încât nu-ți pot spune nici în ce secol trăim. Pentru ceilalți, gâlceava e singura plăcere a vieții lor.

Un zâmbet înflorise pe buzele lui Orr în timp ce vorbea Baruk.

– Totuși, spuse consilierul, cu o sclipire vicleană în ochii întunecați, există un lucru cu care sunt de acord cu toții.

– Serios? Și care e acela, consiliere?

– Puterea. Știm cu toții cât de apreciat ești printre magii orașului, Baruk. Un cuvânt de-al tău va fi suficient ca să-i atragă și pe alții de partea ta.

– Sunt măgulit de părerea pe care o ai despre mine. Din păcate, am remarcat în ea a doua presupunere greșită pe care te bazezi. Chiar dacă aș avea influența despre care vorbești – Zgripțuroaica pufni, iar Baruk îi aruncă o căutătură cruntă –, deși nu este așa, ce motiv aș avea să sprijin o poziție atât de voit ignorantă ca a voastră? O proclamație de neutralitate? Ați putea la fel de bine să înotați împotriva curentului, consiliere. La ce-ar servi ea?

Zâmbetul lui Orr împietrise.

– Dar cu siguranță nu dorești, insinuă mieros consilierul, să împărtășiți soarta vrăjitorilor din Pale!

Baruk se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Au fost asasinați de o Gheară a Împărătesei. Sămânța Lunii a luptat de unul singur împotriva Imperiului.

– Informațiile tale se bat cap în cap cu ale mele, replică alchimistul bățos, apoi își blestemă scăparea.

– Nu vă bazați prea mult pe asta, interveni Zgripțuroaica pe un ton îngâmfat. Amândoi vă înșelați.

Orr ridicase din sprâncene la spusele lui Baruk.

– Adevărat? Poate că ne-ar fi de folos amândurora dacă ni le-am împărtăși.

– Puțin probabil, răspunse Baruk. Ce înseamnă amenințarea cu Imperiul pe care ai făcut-o la adresa mea? Că, dacă proclamația nu va fi votată, vrăjitorii orașului vor muri de mâna Imperiului. Dar, dacă va fi votată, sunteți liberi să justificați deschiderea porților în fața malazanilor ca să coexistați pașnic, iar într-un astfel de scenariu vrăjitorii vor reuși să supraviețuiască.

– Ești iute la minte, domnule, remarcă Zgripțuroaica.

Baruk studie chipul vizibil furios al lui Orr.

– Neutralitate? Cum ați mai răstălmăcit acest cuvânt! Proclamația voastră va reprezenta primul pas făcut spre anexare deplină, consiliere. Din fericire pentru voi, eu nu am nicio greutate, niciun vot, nicio influență. Alchimistul se ridică. Roald te va conduce la poartă.

Turban Orr se ridică și el.

– Faci o mare greșeală, rosti el. Conținutul proclamației încă nu e pus la punct. Se pare că am face bine să scoatem din ea orice referire la cercul vrăjitorilor din Darujhistan.

– Prea îndrăzneț, comentă Zgripțuroaica. Mai îndeamnă-l puțin, să vezi ce iese.

Baruk se apropie de fereastră.

– Nu putem spera, aruncă el cinic peste umăr, decât că vor fi cât mai puține voturi în sprijinul proclamației voastre.

Orr îi replică mânios și grăbit:

– După socoteala mea, am primit deja sprijinul majorității, chiar în seara asta, alchimistule. Tu n-ai fi fost decât cireașa de pe tort. Dar, vai!, adăugă el

batjocoritor, vom câştiga numai la un vot diferenţă! Însă ne va fi de-ajuns.

Baruk se întoarse cu faţa la Orr când Roald intră discret, aducând mantaua consilierului.

Zgripţuroaica se întinse pe covoraş.

– În noaptea aceasta de pomină, spuse ea în batjocură, prefăcându-se disperată, să ispiteşti nenumăratele destine cu asemenea vorbe…

Corbul Uriaş îşi lăsă capul într-o parte. I se păru că aude, slab de tot, ca venind de la mare distanţă, zuruitul unei monede care se rotea.

Undeva, în interiorul oraşului, se făcu simţită o explozie de putere. Zgripţuroaica se înfioră.

Rallick Nom aştepta. Gata cu traiul indolent al lui Lady Simtal. În noaptea asta îşi lua adio de la lux. Cele două siluete se îndepărtară de balustradă şi se întoarseră cu faţa spre uşă. Degetul lui Rallick se încordă pe trăgaci.

Îngheţă. Un bâzâit, un zumzet de obiect care se roteşte îi invadă gândurile, şoptind cuvinte care îl făcură să transpire brusc. Dintr-odată, toate se răsturnară în mintea lui. Planul răzbunării rapide se prăbuşi destrămându-se, iar din rămăşiţele lui se ridică ceva mult mai… închegat.

Toate acestea se petrecuseră într-o frântură de secundă. Privirea lui Rallick se limpezi. Lady Simtal şi consilierul Lim stăteau lângă uşă. Femeia întinse mâna să tragă panoul la o parte. Rallick orientă arbaleta puţin spre stânga, apoi apăsă pe trăgaci. Cadrul din fier înnegrit vibră când se eliberă de tensiune. Săgeata ţâşni atât de repede, că nici nu se văzu, apoi îşi atinse ţinta.

În urma impactului, o siluetă de pe balcon se răsuci şi-şi aruncă braţele în lateral, împiedicându-se. Uşa de sticlă se făcu fărâme când se prăbuşi prin ea.

Lady Simtal scoase un ţipăt de spaimă.

Rallick nu mai aşteptă. Rostogolindu-se pe spate, întinse braţul în sus şi strecură arbaleta în spaţiul îngust dintre cornişă şi acoperiş. Trecu pe partea exterioară a zidului şi rămase atârnat câteva

clipe, în timp ce strigăte alarmate începură să răsune pe tot domeniul. Apoi sări, răsucindu-se în cădere, și ateriză pe alee cu grația unei feline.

Asasinul se îndreptă de spate, își aranjă mantaua și porni calm pe o străduță laterală, îndepărtându-se de domeniu. Lady Simtal nu-și va mai permite indolența, dar nici de o moarte rapidă nu va avea parte. Un membru foarte puternic și extrem de respectat al Consiliului Orașului tocmai fusese asasinat pe balconul ei. Soția lui Lim – acum văduvă – sigur va avea un cuvânt de spus despre asta. Primul pas, își spuse Rallick ieșind pe Poarta lui Osserc și coborând panta lată care ducea în cartierul Daru, e doar primul pas, gambitul de deschidere, un semn pentru Lady Simtal că a început vânătoarea, iar prada hăituită era însăși eminenta doamnă. *Nu va fi ușor: femeia asta nu-i o începătoare în jocul intrigilor.*

– Va mai curge sânge, șopti el, cotind și apropiindu-se de intrarea slab luminată a hanului Phoenix. Dar până la urmă se va prăbuși, iar, când se va prăbuși ea, în locul ei se va ridica un prieten vechi.

Lângă han, o siluetă își făcu apariția de pe străduța adiacentă întunecată. Rallick se opri. Silueta făcu un gest, apoi se retrase în beznă.

Rallick o urmă. Intrând pe alee, așteptă să i se obișnuiască ochii cu întunericul. Bărbatul din fața lui oftă.

– Răzbunarea ta probabil că ți-a salvat viața în noaptea asta, vorbi el pe un ton amar.

Rallick se propti de un zid și-și încrucișă brațele la piept.

– Cum adică?

Șefului clanului, Ocelot, veni mai aproape de el, arătându-și fața ovală și ciupită de vărsat, încruntată ca de obicei.

– A fost haos în noaptea asta, Nom. N-ai auzit nimic?

– Nu.

Buzele subțiri ale lui Ocelot se curbară într-un zâmbet deloc vesel.

– S-a iscat război pe acoperișuri. Cineva ne subțiază rândurile. Am pierdut cinci Rătăcitori în mai puțin de-un ceas. Înseamnă că nu e vorba despre un singur criminal.

– Mai mult ca sigur că nu, spuse Rallick, foindu-se.

Simțea prin manta răceala pietrelor din zidul hanului până în măduva oaselor. Ca de obicei, treburile Ghildei îl plictiseau.

– I-am pierdut pe taurul ăla de om, Talo Krafar, și un șef de clan, continuă Ocelot.

Aruncă o privire peste umăr, parcă așteptând să i se înfigă și lui în spate un pumnal.

În ciuda lipsei sale de interes, Rallick ridică din sprâncene când auzi vestea.

– Probabil că sunt foarte dibaci.

– Dibaci? Toți martorii noștri oculari sunt morți, gluma s-a transformat într-un coșmar. Nu fac nicio greșeală, ticăloșii.

– Oricine face greșeli, mormăi Rallick. Vorcan a ieșit?

Ocelot clătină din cap.

– Încă nu. E prea ocupată să-și recheme clanurile.

Rallick se încruntă și deveni curios, deși nu-i stătea în fire.

– Îi pune cineva la îndoială felul în care conduce Ghilda? Poate o grupare din interior, o facțiune…

– Ne crezi pe toți niște proști, nu-i așa, Nom? Asta a fost și prima bănuială a lui Vorcan. Nu, nu e ceva din interior. Indiferent cine e persoana care ne omoară oamenii, nu face parte din Ghildă, e din afara orașului.

Lui Rallick, răspunsul i se păru brusc evident. Ridică din umeri.

– O Gheară a Împărătesei, atunci.

Deși pe chip i se citea ezitarea, Ocelot se declară totuși de acord cu el.

– Tot ce se poate, rosti cu glas dogit. Doar se spune că sunt cei mai buni, nu? Dar de ce să-i vină

de hac Ghildei? Aș fi zis că pe nobili ar trebui să-i hăituiască.

– Îmi ceri să ghicesc intențiile Împărătesei, Ocelot?

Șeful de clan clipi de mai multe ori, apoi cutele de pe fruntea lui se adânciră.

– Am venit să te avertizez. Îți fac un serviciu, Nom. Vârât cum ești până-n gât în treaba asta cu răzbunarea, Ghilda nu e obligată să-și întindă aripile protectoare asupra ta. Ți-am făcut o favoare.

Rallick se îndepărtă de perete și se răsuci cu fața spre capătul străduței.

– O favoare, Ocelot? întrebă el, râzând ușor.

– Pregătim o capcană, zise șeful de clan, blocându-i drumul. Arătă spre hanul Phoenix cu o mișcare scurtă din bărbia ciupită de vărsat. Ieși cât mai mult în evidență și nu lăsa pe nimeni să pună la îndoială ceea ce faci ca să-ți câștigi existența.

Rallick îl privi fix, impasibil.

– Momeală.

– Fă-o.

Rallick plecă fără să-i mai răspundă. Urcă scările și intră în han.

– Lucrurile încep să prindă contur în noaptea asta, vorbi Zgripțuroaica, după ce plecă Turban Orr.

În timp ce-și lua forma adevărată, aerul sclipi tremurat în jurul ei.

Baruk se apropie de masa cu harta ținând mâinile la spate, ca să le ascundă tremuratul.

– Ai simțit și tu, așadar. Tăcu, apoi oftă. Una peste alta, se pare că acestea sunt orele cele mai zbuciumate.

– Așa se întâmplă întotdeauna când se unesc puterile, spuse Zgripțuroaica, ridicându-se ca să-și întindă aripile. Se strâng vânturi întunecate, alchimistule. Ferește-te de suflarea lor șfichiuitoare.

Baruk scoase un mormăit.

– Iar tu vii în zbor odată cu ele, prevestitoare a nenorocirilor noastre.

Zgripțuroaica râse. Bălăbănindu-se, se îndreptă spre fereastră.

– Vine stăpânul meu. Și am și alte treburi.

Baruk se întoarse către ea.

– Dă-mi voie să te ajut, spuse el, și făcu un gest.

Fereastra se deschise imediat. Zgripțuroaica bătu din aripi și ajunse pe pervaz. Își răsuci capul și îl fixă pe Baruk cu privirea.

– Văd douăsprezece corăbii intrând într-un port larg. Unsprezece sunt cuprinse de flăcări.

Alchimistul se crispă. Nu se așteptase la o profeție. Acum îi era frică.

– Și a douăsprezecea? întrebă, aproape în șoaptă.

– O furtună de scântei împrăștiate de vânt umple cerul nopții. Le văd rotindu-se, rotindu-se în jurul ei. Zgripțuroaica tăcu, apoi adăugă: Și se rotesc în continuare.

Apoi plecă. Umerii lui Baruk căzură fără vlagă. Reveni la harta de pe birou și studie cele unsprezece orașe cândva libere, în care acum fluturau steagurile Imperiului. Numai Darujhistanul rămăsese, al doisprezecelea și ultimul aflat sub un steag care avea alte culori decât roșu-închis cu gri.

– Așa piere libertatea, murmură el.

Dintr-odată, pereții din jurul lui gemură, iar el icni când se simți apăsat de o greutate imensă. Sângele îi pulsa în cap, provocându-i dureri săgetătoare. Se prinse de marginea mesei să nu-și piardă echilibrul. Lumina globurilor incandescente agățate de tavan scăzu, pâlpâi și se stinse. Pe întuneric, alchimistul auzi cum crapă pereții, ca și cum o mână uriașă se proptise de clădire. Presiunea încetă brusc. Baruk își șterse fruntea transpirată cu degete tremurătoare.

O voce moale vorbi în spatele lui:

– Bun găsit, Mare Alchimist! Eu sunt Lordul Seminței Lunii.

Cu fața la birou, Baruk închise ochii și dădu din cap a înțelegere.

– Titlul nu e necesar, murmură el. Spune-mi Baruk, te rog.

– Mă simt acasă pe întuneric, vorbi lordul. Pe tine te deranjează întunericul, Baruk?

Alchimistul bolborosi o vrajă. Detaliile hărții din fața lui începură să se distingă, emanând o strălucire albastră, rece. Se răsuci cu fața la lord și descoperi cu o tresărire că silueta înaltă și învelită în mantie reflecta la fel de puțină căldură ca obiectele din cameră. Cu toate acestea, reuși să-i distingă destul de bine trăsăturile.

– Ești Tiste Andii, spuse el.

Lordul se înclină ușor. Ochii lui ascuțiți, colorați în multe nuanțe, scrutară încăperea.

– Ai vin, Baruk?

– Desigur, Lord al Seminței Lunii.

Alchimistul merse la masa lui.

– În măsura în care poate fi pronunțat de oameni, numele meu e Anomander Rake.

Lordul îl urmă pe Baruk, bocănind cu cizmele pe podeaua lustruită din marmură.

Bătrânul turnă vin în pocale, apoi se întoarse și-l cercetă pe Rake cu o oarecare curiozitate. Auzise că războinicii Tiste Andii luptau împotriva Imperiului în nord, sub comanda unei fiare de om numit Caladan Brood. Se aliaseră cu Garda Purpurie și, împreună, cele două forțe îi decimau pe malazani. Așadar, în Sămânța Lunii erau Tiste Andii, iar bărbatul din fața lui era conducătorul lor.

În momentul acela, Baruk vedea pentru prima oară un Tiste Andii. Alchimistul era mai mult decât tulburat. Are ochi neobișnuiți, socoti el. În clipa asta sunt chihlimbarii, ca de pisică, răscolitori, în următoarea, gri și cu o dungă, amintind de cei ai unui șarpe – un curcubeu înspăimântător de culori care exprimau orice stare de spirit. Se întrebă dacă erau capabili să mintă.

În biblioteca alchimistului se găseau exemplare salvate din *Nebunia lui Gothos,* scrieri ale rasei jaghut din mileniile trecute. În ele, Tiste Andii erau pomeniți pe ici, pe colo, înconjurați de aura spaimei,

își aminti Baruk. Gothos însuși, vrăjitor jaghut descins din coridoarele cele mai adânci ale Magiei Străvechi, le mulțumise zeilor timpului pentru faptul că Tiste Andii erau atât de puțini. Iar de atunci numărul celor cu pielea neagră care făceau parte din rasa aceea misterioasă scăzuse și mai mult.

Pielea lui Anomander Rake era neagră ca smoala, ca în descrierile lui Gothos, dar coama îi cădea în valuri argintii. Avea cam doi metri și zece, trăsături aspre, ca tăiate în onix, și ochi cu pupile verticale mari, ușor oblici.

O sabie ce putea fi mânuită doar cu ambele mâini era prinsă în curele de spatele lui Rake. Mânerul în stil vechi, cu capăt de argint de forma unui cap de dragon și garda în cruce, ieșea dintr-o teacă de lemn lungă de aproape doi metri. Arma emana putere, colorând aerul ca o cerneală neagră turnată în apa unui bazin. Când îi căzură ochii pe ea, Baruk fu aproape șocat: preț de-o clipă, zări cum se cască în fața lui un întuneric adânc, rece ca inima unui ghețar, din care veneau un miros de vechi și un geamăt slab. Baruk își smulse privirea de la armă și, ridicând ochii, văzu că Rake îl studia peste umăr.

Tiste Andii zâmbi cu subînțeles, apoi îi întinse lui Baruk unul din pocalele umplute cu vin.

– Zgripțuroaica s-a purtat melodramatic, ca de obicei?

Baruk clipi surprins, dar nu-și putu reține un zâmbet. Rake sorbi din băutură.

– Nu s-a sfiit niciodată să-și etaleze talentele. Ne așezăm?

– Desigur, răspunse Baruk, relaxându-se, deși tremura tot.

După atâția ani de studiu, alchimistul știa că puterea măreață modelează diferit sufletele. Dacă al lui Rake ar fi fost pervertit, Baruk și-ar fi dat seama imediat. Însă lordul părea să dețină un control absolut asupra propriei puteri. Acest lucru era suficient să trezească respectul dublat de teamă. Bărbatul era cel care modela puterea, nu ea îl modela pe el. Un asemenea gen de control era… ei, bine,

inuman. Alchimistul bănui că aceasta nu era prima revelație pe care o va avea în legătură cu războinicul-vrăjitor care să-l lase cu gura căscată și să-l înspăimânte.

– Ea a aruncat împotriva mea tot ce a avut la dispoziție, rosti Rake pe neașteptate.

Ochii lui de Tiste Andii luciră verzi, duri precum gheața.

Tresărind la vehemența acelei izbucniri, Baruk se încruntă. *Ea? A, da, Împărăteasa, bineînțeles.*

– Dar nici așa n-a reușit să mă înfrângă, adăugă Rake.

Rămas pe scaun, alchimistul se crispă.

– Totuși, rosti el prudent, ai fost obligat să te retragi, zdrobit și învins. Îți simt puterea, Anomander Rake, adăugă el cu o grimasă. Iese din tine fremătând ca valurile. Așa că trebuie să te întreb cum de se face că ai fost înfrânt. Știu câte ceva despre Marele Mag Imperial Tayschrenn. Are și el putere, dar nici nu se compară cu a ta. Așadar, încă o dată, cum a fost posibil?

Cu ochii la harta de pe masă, Rake răspunse:

– Mi-am trimis vrăjitorii și războinicii să lupte în campania de nord, sub comanda lui Brood. Îi oferi lui Baruk un zâmbet rece. În orașul meu au rămas copii, preoți și trei magicieni vârstnici, extrem de studioși.

Oraș? Exista un oraș în interiorul Seminței Lunii?

O nuanță mohorâtă străbătu privirea lui Rake.

– Nu pot apăra o Lună întreagă. Nu pot fi peste tot în același timp. Iar în ce-l privește pe Tayschrenn, nu i-a păsat de oamenii din jurul lui nici cât negru sub unghie. Am vrut să-l fac să se răzgândească, să fac în așa fel încât prețul victoriei să fie prea mare… Clătină din cap ca și cum nu reușea să înțeleagă, apoi se uită la Baruk. Ca să salvez casa poporului meu, m-am retras.

– Lăsând Pale să cadă…

Baruk tăcu brusc, blestemându-și lipsa de tact. Însă Rake se mulțumi să ridice din umeri.

– N-am anticipat că mă voi confrunta cu un asalt total. Până atunci, simpla mea prezență a ținut Imperiul la distanță aproape doi ani.

– Am auzit că Împărăteasa e o ființă care nu știe ce este răbdarea, șopti Baruk gânditor. Își miji ochii, apoi privi în sus. Ai cerut să te întâlnești cu mine, Anomander Rake, și iată-ne față în față. Ce anume dorești de la mine?

– O alianță, răspunse Lordul Lunii.

– Cu mine? Personal?

– Lasă jocurile, Baruk. Tonul lui Rake se răci brusc. Pe mine nu mă păcălește adunătura de idioți care se iau la harță în Consiliul ăla din Sala Maiestății. Știu că tu și prietenii tăi magi sunteți cei care conduc Darujhistanul. Se ridică și privi în jos cu o căutătură cenușie cumplită. Ascultă ce-ți spun. Pentru Împărăteasă, orașul vostru e singura perlă din continentul ăsta înecat de noroaie. Îl vrea și, de obicei, obține ce dorește.

Baruk se întinse și trase de marginea zdrențuită a robei sale.

– Înțeleg, rosti cu glas încet. Pale a avut vrăjitorii lui.

Rake se încruntă.

– Într-adevăr.

– Totuși, când a început bătălia propriu-zisă, primul tău gând a fost nu la alianța pe care ai făcut-o cu orașul, ci la supraviețuirea Lunii tale.

– Cine ți-a spus asta? vru să știe Rake.

Baruk înălță ochii și-și ridică ambele mâini.

– Unii dintre vrăjitorii aceia au reușit să scape.

– Sunt în oraș?

Ochii lui Rake se făcură negri ca tăciunele. Văzându-i, Baruk simți cum i se scurge transpirația pe spate.

– De ce? întrebă el.

– Le vreau capetele, răspunse Rake cât se poate de natural.

Își umplu pocalul și mai luă o înghițitură.

O mână rece se furișase în jurul inimii lui Baruk și acum i-o strângea tot mai tare. Intensitatea durerii

de cap se înzecise în ultimele câteva secunde.

– De ce? repetă el, cu glas înecat.

Chiar dacă Tiste Andii avea știință de suferința alchimistului, nu o arătă.

– De ce?

Plimbă cuvintele prin gură de parcă ar fi degustat un vin de soi, apoi pe buze îi înflori un zâmbet vag.

– Când armata Moranth a coborât din munți, iar Tayschrenn călărea în fruntea trupei sale de vrăjitori, când s-a răspândit vorba că o Gheară a Împărătesei se infiltrase în oraș – aici, zâmbetul lui Rake se transformă într-un rânjet, vrăjitorii din Pale au fugit. Făcu o mică pauză, ca și când ar fi retrăit niște amintiri. I-am făcut de petrecanie Ghearei după ce ei trecuseră de ziduri cu vreo doisprezece pași. Tăcu din nou o clipă și pe chip îi apăru o umbră de regret. Dacă vrăjitorii orașului ar fi rămas pe loc, atacul ar fi fost respins. Tayschrenn se pare că avea… *alte* priorități. Și-a consolidat poziția – un vârf de deal – cu vrăjitori capabili să asigure apărarea. După aceea, a dezlănțuit demoni, dar nu împotriva mea, ci a unor camarazi de-ai lui. Asta m-a șocat, dar, în loc să las asemenea vrăji să rătăcească la întâmplare, am cheltuit forță vitală ca să le anihilez. Oftă, apoi continuă: Am retras Luna cu câteva minute înainte de a fi distrusă. Am lăsat-o să plutească spre sud și m-am dus după vrăjitori.

– Te-ai dus după ei?

– I-am găsit pe toți, în afară de doi. Rake se uită lung la Baruk. Îi vreau și pe ei, de preferință vii, dar m-aș mulțumi și cu capetele lor.

– I-ai omorât pe cei pe care i-ai găsit? Cum?

– Cu sabia, bineînțeles.

Baruk se dădu înapoi, înspăimântat.

– Oh, șopti el. Oh!

– Alianța, spuse Rake, înainte de a-și goli pocalul.

– Voi vorbi cu cabala despre problema asta, spuse Baruk, ridicându-se pe picioarele nesigure. Hotărârea pe care o vom lua va ajunge la tine în

scurtă vreme. Se uită lung la sabia prinsă în curele de spatele lui Tiste Andii. Spune-mi, dacă îi vei prinde pe cei doi vrăjitori în viață, îi vei ucide cu sabia aceea?

Rake se încruntă.

– Bineînțeles.

Întorcându-se, Baruk închise ochii.

– Atunci vei avea capetele lor.

În spatele lui, Rake râse răgușit.

– Este prea multă milă în inima ta, alchimistule.

Lumina palidă din spatele ferestrei prevestea zorii. În hanul Phoenix, o singură masă rămăsese ocupată. În jurul ei stăteau patru bărbați, unul adormit pe scaun, cu capul lăsat pe tăblie, într-o baltă de bere stătută. Sforăia de mama focului. Ceilalți jucau cărți. Doi dintre ei aveau ochii roșii de oboseală, în vreme ce al treilea își studia mâna și vorbea. Vorbea întruna.

– Și pe urmă a fost atunci când i-am salvat viața lui Rallick Nom, pe strada Toate Ajunurile. Patru, ba nu, cinci haidamaci mârșavi îl puseseră cu spatele la zid. El abia se mai ținea pe picioare, Rallick ăsta, îi curgea sânge dintr-o sută de împunsături de cuțit. Mi-era clar că încăierarea nu mai putea ține mult. M-am apropiat de cei șase asasini, bătrânul Kruppe cu foc în vârful degetelor – o vrajă de o violență înspăimântătoare. Am rostit incantația dintr-o suflare și ce să vezi? Șase grămezi de cenușă la picioarele lui Rallick. Șase grămăjoare de cenușă lucind de la banii din buzunarele lor – ha! O recompensă meritată!

Murillio își întinse trupul lung și elegant mai aproape de Crokus Mână-Tânără.

– Se poate așa ceva? întrebă el în șoaptă. Să țină mâna asta la fel de mult ca aceea a lui Kruppe?

Crokus râse plictisit.

– Pe mine nu mă deranjează, zău. Ăsta e un loc sigur, și pentru mine asta contează.

– Războiul asasinilor, pe naiba! exclamă Kruppe, lăsându-se pe spate ca să-și șteargă fruntea cu o batistă de mătase moale. Kruppe nu e deloc

convins. Spuneți-mi, nu l-ați văzut pe Rallick Nom aici mai devreme? A stat mult de vorbă cu Murillio, serios că da. Și era cât se poate de calm, nu?

Murillio făcu o grimasă.

– Așa face Nom de câte ori omoară pe cineva. Pune jos o carte, ce naiba! Am o întâlnire cu cineva foarte curând.

– Și despre ce vorbea Rallick? întrebă Crokus.

Drept răspuns, Murillio făcu un gest evaziv din umeri. Continuă să se holbeze încruntat la Kruppe.

Omulețul ridică din sprâncenele subțiri, ca trasate cu penița.

– E rândul lui Kruppe? întrebă el.

Închizând ochii, resemnat, Crokus se rezemă moale de spătar și gemu.

– Am văzut trei asasini pe acoperiș, Kruppe. Iar cei doi care l-au omorât pe al treilea s-au luat după mine, deși e limpede ca lumina zilei că eu nu sunt asasin.

– Păi, interveni Murillio, cu ochii la hainele zdrențuite ale hoțului, la tăieturile și zgârieturile de pe fața lui, sunt înclinat să te cred.

– Proștilor! Kruppe stă la o masă cu proști. Bătrânul aruncă o privire spre bărbatul care sforăia. Și Coll ăsta e cel mai mare dintre toți. Dar, din păcate, înzestrat cu cunoaștere de sine. De la ea i se trage starea de acum, din care se pot deduce multe adevăruri simple. Întâlnire zici, Murillio? Kruppe nu crede că nenumăratele metrese din oraș se trezesc atât de devreme. La urma urmei, ce-ar putea să vadă când se privesc în oglindă? Kruppe se cutremură numai la gândul ăsta.

Crokus își masă vânătaia ascunsă de părul său lung, castaniu. Se strâmbă de durere, apoi se apleca în față.

– Hai, Kruppe, șopti el, joacă o carte.

– E rândul meu?

– Din câte se pare, cunoașterea de sine nu-ți spune cui i-a venit rândul, comentă cinic Murillio.

Se auziră bocanci tropăind pe scări. Cei trei se întoarseră și îl văzură pe Rallick Nom coborând de la

etajul întâi. Bărbatul înalt, cu pielea măslinie, părea odihnit. Purta mantaua de zi, de un purpuriu aprins, prinsă la gât cu o broșă argintie, care se închidea ca o scoică. Părul său negru, proaspăt împletit, îi încadra obrajii prelungi, atent bărbieriți. Rallick se duse la masă și-l prinse pe Coll de părul său care se rărea cu fiecare zi. Îi ridică fruntea din bere și se aplecă înainte, ca să-i examineze fața umflată și pătată de băutură. După aceea, așeză încet capul bărbatului la loc și-și trase un scaun.

– E tot jocul început aseară?

– Bineînțeles, răspunse Kruppe. Kruppe i-a pus cu spatele la zid pe acești doi bărbați care sunt în pericol să-și piardă și cămășile de pe ei. Mă bucur să te revăd, frate Rallick. Tinerelul ăsta – Kruppe arătă spre Crokus cu o mână moale, fluturând din degete – vorbește întruna despre crime petrecute deasupra capetelor noastre. O adevărată ploaie de sânge! Ai auzit vreodată prostii mai mari, Rallick, prieten al lui Kruppe?

Rallick ridică din umeri.

– Încă un zvon. Orașul ăsta e construit pe zvonuri.

Crokus se încruntă pentru sine. Nimeni nu părea dornic să răspundă la întrebări în dimineața aceea. Se mai întrebă o dată ce vorbise asasinul cu Murillio mai devreme; cocoșați cum stătuseră la o masă slab luminată dintr-un colț, Crokus bănuise o conspirație. Nu că ar fi fost ceva neobișnuit pentru ei, deși de obicei Kruppe era la mijloc.

Murillio își mută privirea spre bar.

– Sulty! strigă el. Ești trează?

Din spatele tejghelei de lemn se auzi un mormăit. Sulty, cu părul blond răvășit și parcă mai bucălată ca de obicei, se ridică în picioare.

– Da… bombăni ea. Ce-i?

– Micul dejun pentru prietenii mei, dacă ești drăguță.

Murillio se ridică și el în picioare și se uită nemulțumit, evident dezaprobator, la ținuta lui. Cămașa fină și largă, de un verde strălucitor, atârna

pe trupul său ca pe gard, șifonată și pătată cu bere. Pantalonii largi, strânși la glezne, din piele argăsită, erau încrețiți și murdari.

– Trebuie să fac o baie și să mă schimb, spuse el. În ce privește jocul, mă predau, cuprins de disperare. După părerea mea, Kruppe nu-și va juca niciodată cartea, lăsându-ne prinși, poate pentru totdeauna, în lumea improbabilă a amintirilor lui. Noapte bună vouă, tuturor!

Se uită la Rallick, apoi înclină scurt din cap.

Crokus surprinse schimbul de priviri și se încruntă mai tare. Îl urmări pe Murillio cum pleacă, apoi aruncă scurt ochii spre Rallick. Asasinul stătea și se holba la Coll cu obișnuita lui expresie impenetrabilă.

Sulty se duse agale în bucătărie și în clipa următoare se auzi zgomot de oale.

Crokus își trânti cărțile pe masă și se lăsă pe spate, cu ochii închiși.

– Se predă și tinerelul? întrebă Kruppe.

Crokus dădu din cap a încuviințare.

– Aha! Deci Kruppe rămâne neînvins.

Lăsă jos cărțile și se șterse cu un șervețel pe ceafa groasă, care tresălta.

În mintea hoțului, suspiciunile de intrigă nu mai conteneau. Mai întâi războiul asasinului, acum Rallick și Murillio coceau ceva. Oftă în gând și deschise ochii. Îl durea tot corpul în urma aventurilor din noaptea trecută, dar știa că avusese noroc. Ochii se opriră asupra lui Coll, fără să-l vadă însă. Îi reveni în minte imaginea asasinilor acelora înalți și întunecați și se înfioră. Totuși, în ciuda pericolelor care-l urmăriseră pe acoperișuri în noaptea precedentă, fusese, trebuia s-o recunoască, extrem de incitant. După ce trântise ușa aceea în spatele lui și dăduse pe gât dintr-o înghițitură berea pe care i-o vârâse Sulty în mână, nu se mai oprise din tremurat o oră întreagă.

Se concentră asupra lui Coll. Coll, Kruppe, Murillio și Rallick. Ce adunare ciudată – un bețivan,

un mag obez cu abilități îndoielnice, un filfizon și un asasin.

Totuși, erau cei mai buni prieteni ai săi. Părinții lui căzuseră victime Molimei Înaripate când el nu avea decât patru ani. De atunci, îl crescuse unchiul lui, Mammot. Bătrânul erudit făcuse tot ce putuse pentru el, dar nu fusese suficient. Crokus găsea umbrele străzilor și nopțile fără lună mult mai interesante decât cărțile mucegăite ale unchiului său.

Acum însă se simțea foarte singur. Kruppe nu-și abandona niciodată masca lui de idiot fericit, nici măcar o clipă – în toți anii de când era ucenicul grăsanului în arta hoției, nu-l văzuse pe Kruppe purtându-se altfel. Coll părea să evite cu încăpățânare starea de trezie din motive pe care Crokus nu le cunoștea, deși bănuia că, odinioară, Coll avusese o poziție mult mai înaltă. Iar acum Rallick Nom și Murillio îl ținuseră la distanță de cine știe ce intrigă pe care o puneau la cale.

O imagine îi coloră gândurile – membrele scăldate de lună ale unei fecioare adormite – și clătină din cap ca s-o alunge.

Sulty apăru cu micul dejun: coajă de pâine prăjită în unt, o bucată de brânză de capră, un ciorchine de struguri locali și o cană de cafea amară din Callows. Se opri mai întâi la Crokus, care îi mulțumi cu un mormăit.

Kruppe deveni tot mai nerăbdător în timp ce Sulty îl servea pe Rallick.

– Câtă impertinență, comentă el, aranjându-și mânecile largi și pătate ale hainei. Lui Kruppe îi vine să arunce o mie de vrăji oribile asupra lui Sulty.

– Ar face mai bine să nu le rostească, vorbi Rallick.

– A, nu, sigur că nu, se corectă Kruppe, ștergându-și fruntea cu batista. Un vrăjitor atât de iscusit ca mine nu s-ar coborî niciodată într-atât încât să se lege de o slujnică.

Sulty se răsuci spre el.

– Slujnică? făcu ea și luă o coajă de pâine de pe farfurie și i-o aruncă în cap lui Kruppe. Nu-ți face

griji, îi zise, întorcându-se la bar. Cu părul ăla al tău, n-o să bage nimeni de seamă murdăria.

Kruppe își dădu jos coaja din păr. Vru s-o arunce pe podea, apoi se răzgândi. Își linse buzele.

– Kruppe e generos în dimineața asta, vorbi el, arborând un zâmbet larg și punând pâinea în farfuria lui. Se aplecă în față și-și împleti degetele groase. Kruppe ar vrea să-și înceapă masa cu niște struguri, dacă nu te superi.

Capitolul șapte

Văd un om
Cuprins de flăcări
care mă lasă rece
și mă întreb ce anume
face el, atât de neînfricat,
ghemuit în rugul meu…

Epitaful unui Gadrobi
Anonim

De astă dată, visul îl purtă pe Kruppe prin Poarta Mlaștinii, de-a lungul Drumului de Miazăzi, apoi la stânga, spre strada Cutter Lake. Cerul învârtejea un tipar foarte dezagreabil, argintiu și verde-deschis.

– Totul e în creștere, pufni Kruppe, picioarele purtându-l repede pe drumul pustiu și prăfuit. Moneda a intrat în posesia unui copilandru, dar el nu știe asta. Nu trebuie Kruppe să bată acest Drum al Maimuței? Din fericire, trupul lui perfect rotund este un exemplu de simetrie desăvârșită. Nu te naști gata priceput la un asemenea echilibru, ci trebuie să-l deprinzi prin multă strădaniie. Desigur, Kruppe este neasemuit, pentru că nu are nevoie de strădanie – la absolut nimic.

Pe câmpurile din stânga lui, într-un pâlc de copaci tineri, un mic foc arunca o lumină roșiatică și încețoșată pentru ramurile încărcate de muguri gata să plesnească. Ochiul ager al lui Kruppe reuși să distingă o siluetă singuratică așezată acolo, care părea că își ținea mâinile în foc.

– Prea multe pietre trebuie să număr sub tălpi pe drumul ăsta plin de făgașe și bolovani, mormăi el. Kruppe va încerca pământul vălurit care, îmboldit de anotimp, dă să înverzească. Chiar așa, focul acela parcă îmi face cu ochiul.

Ieși de pe drum și se apropie de pâlcul de copaci.

După ce păși printre două trunchiuri și ajunse în cercul de lumină, silueta care purta glugă se întoarse pentru a-l măsura din ochi, rămânând cu fața ascunsă în umbre, deși se afla în fața focului. Cu toate că-și ținea mâinile în flăcări cu degetele sinuoase desfăcute larg, ele rezistau văpăilor.

– M-aș împărtăși și eu din căldura aceea, spuse Kruppe, făcând o mică plecăciune. E tot mai rară în visele din ultima vreme ale lui Kruppe.

– Necunoscuții rătăcesc prin ele, spuse silueta cu o voce subțire și cu un accent ciudat. Așa, ca mine. Așadar, m-ai chemat? A trecut multă vreme de când n-am mai călcat pe pământ.

Kruppe ridică din sprâncene.

– Chemat? Nu, nu Kruppe, care este și el o victimă a viselor. Închipuie-ți, dacă vrei, că el doarme și acum sub velințe calde, în siguranța odăii lui. Și totuși, iată-mă, străine, fiindcă mi-e frig, ba nu, sunt înghețat până în măduva oaselor.

Celălalt râse delicat și îi făcu semn bătrânului să se apropie de foc.

– Caut din nou simțurile, spuse el, dar mâinile mele nu simt nimic. A fi venerat înseamnă a trăi suferința celui care invocă. Mă tem că nu mai am discipoli.

Kruppe rămase tăcut. Nu-i plăcea dezolarea din visul lui. Își apropie mâinile de foc, dar simți puțină căldură. În genunchi i se statornicise o durere de gheață. Într-un târziu, privi peste flăcări spre silueta din fața lui.

– Kruppe socotește că ești un Zeu Străvechi. Ai și un nume?

– Sunt cunoscut sub numele de K'rul.

Kruppe încremeni. Bănuiala i se adeverise. Gândul că un Zeu Străvechi se trezise și rătăcea prin visele lui îi împrăștie gândurile ca pe niște iepuri speriați.

– Cum de-ai venit aici, K'rul? întrebă el, și în glas i se furișă un tremur.

Pe neașteptate, locul acela i se păru prea încins. Își scoase batista din mânecă și-și șterse sudoarea de pe frunte.

Înainte de a-i răspunde, K'rul rămase pe gânduri, iar Kruppe percepu îndoiala din glasul lui.

– Dincoace de zidurile acestui oraș strălucitor s-a vărsat sânge pe piatra ce era cândva sfințită în numele meu. Asta... asta e ceva nou pentru mine. Cândva domneam în mințile multor muritori, iar ei mă hrăneau cu sânge și oase zdrobite. Cu mult înainte ca primele turnuri să se înalțe potrivit hatârurilor muritorilor, pășeam printre vânători. Gluga îi alunecă puțin pe spate, iar Kruppe simți ochi nemuritori ațintiți asupra lui. S-a vărsat din nou sânge, dar nu a fost suficient. Cred că mă aflu aici

pentru a-l aștepta pe cel ce va fi trezit. Unul pe care l-am cunoscut, cu mult timp în urmă.

Kruppe digeră acele vorbe amare.

– Și ce i-ai adus lui Kruppe?

Zeul Străvechi se ridică brusc.

– Un foc antic, care îți va oferi căldură în vremuri de restriște, spuse el. Dar nu-ți cer nimic în schimb. Caută-l pe T'lan Immas, care va conduce femeia. Ei sunt Trezitori. Cred că trebuie să mă pregătesc de luptă. O bătălie pe care o voi pierde.

Luminându-se dintr-odată, Kruppe făcu ochi mari.

– Ești folosit de cineva, spuse el pe nerăsuflate.

– Tot ce se poate. Dacă e așa, Zeii Copii au făcut o mare greșeală. La urma urmelor, voi pierde bătălia, spuse el, și vorbele îi fură însoțite de un zâmbet înfricoșător. Dar nu voi muri. K'rul se întoarse din nou către foc. Glasul lui răzbătu până la Kruppe: Continuă să te joci, muritorule. Orice zeu piere de mâna unui muritor. Acesta este singurul fel în care se sfârșește nemurirea.

Lui Kruppe nu-i scăpă tristețea Zeului Străvechi. Bănui că prin acele ultime cuvinte i se dezvăluise un mare adevăr, unul pe care acum i se îngăduia să îl utilizeze.

– Și Kruppe îl va folosi, șopti el.

Zeul Străvechi ieșise din cercul de lumină și se îndrepta peste câmpuri, spre nord-est. Kruppe rămase cu privirea ațintită la foc. Flăcările lingeau cu lăcomie lemnul, dar nu lăsau nicio fărâmă de cenușă și, deși niciun vreasc nu se mai pusese pe foc de la sosirea lui, tăria acestuia nu scăzuse deloc. Se înfioră.

– În mâinile unui copil, mormăi el. În noaptea asta, Kruppe chiar este singur pe lume. Singur.

Spărgătorul de Cercuri fu eliberat din schimbul de veghe de la Barbacana Despotului cu o oră înaintea zorilor. În noaptea aceea nu mai venise nimeni la vreo întâlnire sub poartă. În timp ce omul mergea solitar pe șerpuitoarea stradă Farmecele

Anisei, din Cartierul Mirodeniilor, printre piscurile zimțate ale Munților Tahlyn, dinspre miazănoapte jucară fulgere mute. În față și dedesubt sclipeau Lakefront, dar și corăbiile negustorești din îndepărtatele porturi Callows, Elingarth și Ranchiuna lui Kepler, ghemuite, ba întunecate, ba clipind între digurile de piatră iluminate cu gaz.

Briza răcoroasă ce bătea dinspre lac aduse cu sine miros de ploaie, deși stelele sclipeau pe cerul de o claritate uimitoare. Își scosese tunica, pe care o împături și o vârî în sacul de piele atârnat pe umăr. Doar sabia scurtă, simplă, prinsă la centură arăta că era soldat, însă unul fără semne de apartenență.

Scăpase de îndatoririle oficiale și, în timp ce cobora spre apă, se gândi că anii de slujbă păreau să se despartă de spiritul lui. În minte îi veniră amintiri din copilăria petrecută în apropierea acelor docuri, care îl atrăseseră mereu prin prezența negustorilor străini care urcau la bordul corăbiilor ca niște eroi osteniți și căliți de vreme, întorși din cine știe ce război primordial. În acele zile, nu era neobișnuit să vadă galere ale Piraților Liberi pătrunzând în golf, zvelte și staționând la ancoră încărcate de prăzi. Veneau din porturi misterioase precum Filman, Orras, Fort by Half, Dead Man's Story și Exile [6], nume care aveau sonorități de aventură pentru urechile unui flăcău care nici măcar nu-și văzuse orașul din afara zidurilor.

Bărbatul încetini când ajunse la capătul digului de piatră. Anii scurși între copilărie și prezent îi defilară prin minte, o aglomerare de imagini grave, care deveneau tot mai sumbre. Dacă ar fi cercetat mai îndeaproape numeroasele răspântii la care ajunsese în trecut, ar fi văzut cerul acestora tulburat, iar pământurile, știrbite și sfârtecate de vânturi. Le analiza cu tăria vârstei și experienței, și alegerile pe care le făcuse în trecut păreau acum greșite și aproape disperate.

Doar tinerii cunosc disperarea? se întrebă el în timp ce se apropie de zidul cheiului pentru a se așeza. În fața lui se unduiau apele pline de funingine

ale golfului. La șase metri mai jos, țărmul presărat de stânci era înveșmântat în întuneric, sclipiri rare de cioburi și oale de lut, care licăreau ca stelele.

Omul se întoarse încet cu fața spre dreapta. Privirea îi călători pe panta care urca spre vârf, unde se înălța masiva Sală a Maiestății. *Nu ținti niciodată prea departe*. O lecție simplă de viață pe care o învățase odinioară, pe puntea în flăcări a unei nave-corsar, al cărei pântece se umplea de apă în timp ce plutea în derivă în fața fortificațiilor înalte ale unui oraș numit Falca Ruptă. Aroganță nemăsurată, așa descriau învățații sfârșitul înfocat ale Piraților Liberi.

Nu te întinde mai mult decât e nevoie. Bărbatul rămase cu ochii spre Sala Maiestății. Impasul în care se ajunsese odată cu asasinarea consilierului Lim încă persista între zidurile acelea. Consiliul se agita, dar nu făcea decât să se învârtă pe loc, căci se pierdeau ceasuri prețioase mai mult cu speculații înfocate și bârfe decât cu treburi de stat. Turban Orr, a cărui victorie la vot îi fusese răpită în ultima clipă, își dezlănțuise acum copoii pe orice urmă posibilă, căutând spionii despre care era convins că se infiltraseră în cuibul lui. Consilierul nu era chiar prost.

Pe cer, un stol de pescăruși cenușii se îndreptă spre lac, țipând în aerul deja rece al nopții. Omul inspiră adânc, își strânse umerii și, cu efort, își smulse privirea de la Sala Maiestății.

Era prea târziu ca să mai analizeze cât de departe trebuia să meargă. Din ziua în care venise la el agentul Țiparului, viitorul lui fusese pecetluit; pentru unii, asta însemna trădare. Și probabil, în cele din urmă, chiar *era* trădare. Cine putea ști ce clocea Țiparul? Până și agentul lui principal – legătura lui – spunea că nu are deloc habar de planurile stăpânului său.

Gândurile îi reveniră la Turban Orr. Se pusese cu un om șiret, un om puternic de care îl apăra doar faptul că fusese descoperit. Dar asta nu avea să dureze.

În așteptarea agentului, se așeză pe chei. Și va încredința acelui om un mesaj pentru Țipar. Cât de multe se vor schimba odată cu predarea respectivei misive? Greșea cerând ajutor, punându-și în pericol anonimatul, solitudinea care îi dădea atât de multă tărie interioară, care îi stimula hotărârea? Totuși, pentru a-l înfrunta pe Turban Orr, nu credea că va reuși singur.

Vârî mâna în jiletcă și scoase un pergament făcut sul. Locul în care se afla în acele momente devenea o răspântie, își dădu el seama. Drept răspuns la teama nemăsurată, scrisese cererea de ajutor.

I-ar fi fost ușor acum să se predea. Ridică pergamentul fragil și-l cântări în palme, simțindu-i greutatea neînsemnată, unsoarea de pe el, împletitura aspră a șiretului cu care îl legase. Un lucru ușor de făcut, disperat.

Înălță capul. Cerul începuse să pălească, iar vântul dinspre lac se întețise, reflectând caracterul zilei. Ploaia va veni dinspre miazănoapte, așa cum se întâmpla deseori în acea perioadă a anului. O curățare a orașului, o împrospătare a respirației lui încărcată de miros de mirodenii. Scoase șiretul din jurul pergamentului și îl desfăcu.

Ce ușor era.

Cu mișcări încete, gândite, bărbatul îl rupse în bucăți mici. Lăsă fragmentele să cadă, iar ele se împrăștiară în întunericul care domina malul umbrit al lacului. Valurile le cărară spre larg, unde punctară undele de hulă ca niște fulgi de funingine.

Apărând dintr-un colțișor al minții, i se păru că aude zuruitul unei monede care se rotește. I se păru un sunet întristător.

Câteva minute mai apoi, părăsi cheiul. În cursul plimbării lui de dimineață, agentul Țiparului va observa nepăsător absența legăturii sale și-și va vedea pur și simplu de drum.

Merse pe strada Lakefront, iar culmea Dealului Maiestății se făcu mică în urma lui. Pe drum, apărură primii negustori de mătăsuri, care își întindeau marfa pe trotuarul lat, pavat. Între pânzeturi, omul observă

răsuciturile și liniile frânte vopsite în culoarea levănțicii din Illem, nuanțele de galben-deschis din Setta și Lest – două orașe aflate spre sud-est, despre care știa că fuseseră anexate de Clarvăzătorul Pannion în cursul lunii trecute – și vârtejurile avântate, tipice pentru Sarrokalle. Rămășițe: tot negoțul dinspre miazănoapte se încheiase sub domnia malazană.

Lăsă lacul în urmă la intrarea în Pădurea Parfumată și porni spre oraș. La patru străzi în față, cămăruța lui îl aștepta la etajul unei clădiri degradate, cenușie și tăcută odată cu sosirea zorilor, cu ușa diformă și subțire zăvorâtă și încuiată. În acea încăpere nu îngăduia niciun locșor amintirilor; nimic care să-l trădeze față de ochiul vreunui vrăjitor sau să rostească vreun amănunt din viața lui în prezența unui vânător-spion cu mintea trează. În acea cameră, rămânea anonim chiar și față de el însuși.

Lady Simtal pășea agitată. În ultimele câteva zile cheltuise prea mult aur câștigat cu greu pentru a liniști apele. Ticălosul acela de Lim nu lăsase durerea să stea în calea lăcomiei ei. După nici două zile de doliu, apăruse din nou în societate, atârnată de brațul filfizonului Murillio, gătită ca o târfă la un bal.

Simtal își împreună sprâncenele întărite cu creion negru. Murillio: tânărul acela se pricepea să sară în ochii tuturor. Dacă se gândea mai bine, merita să îl cultive.

Încetă să se mai plimbe de colo-colo și se întoarse spre bărbatul care stătea întins în patul ei.

– Așadar, nu ai aflat nimic.

O undă de dispreț se insinuă în tonul ei și se întrebă dacă el o surprinsese.

Cu antebrațul brăzdat de o cicatrice peste ochi, consilierul Turban Orr nu se clinti când îi răspunse:

– Ți-am spus tot, Simtal. Nu se știe de unde a venit săgeata aceea otrăvită. La naiba, otrăvită! Ce asasin mai folosește otrăvuri în zilele astea? Vorcan i-a îmbibat cu atâta vrăjitorie încât orice altceva e demodat.

– Te îndepărtezi de la subiect, replică ea, satisfăcută că lui îi scăpase acea neglijentă dezvăluire a sentimentelor ei.

– E așa cum am spus, continuă Orr. Lim a fost amestecat în mai multe afaceri, hm, delicate. Asasinarea lui probabil că nu are nicio legătură cu tine. Putea să fie pe balconul oricui, dar s-a întâmplat să se afle într-al tău.

Lady Simtal își încrucișă brațele la piept.

– Turban, eu nu cred în coincidențe. Spune-mi, e o coincidență că moartea lui v-a stricat majoritatea – chiar în noaptea dinaintea votului? Observă o tresărire pe obrazul bărbatului și își dădu seama că îl atinsese unde îl durea mai rău. Îi zâmbi și se apropie de pat. Se așeză și-și plimbă palma pe coapsa lui. În orice caz, l-ai verificat în ultima vreme?

– Pe el?

Simtal se încruntă, își retrase mâna și se ridică.

– Pe iubitul meu deposedat, prostuțule!

Buzele lui Turban Orr se arcuiră într-un zâmbet satisfăcut.

– Tot timpul îl țin sub observație, draga mea. În privința asta nu s-a schimbat nimic. De când l-ai alungat, nu a fost treaz nicio clipă.

Orr se ridică în capul oaselor și întinse mâna spre capătul patului, unde își agățase hainele. Începu să se îmbrace.

Simtal se întoarse brusc spre el.

– Ce faci? întrebă ea cu glas strident.

– Nu se vede? Turban își trase pantalonii. Dezbaterea continuă în draci la Sala Maiestății. E nevoie de influența mea acolo.

– Ca să faci ce? Să mai înmoi vreun consilier pentru a-ți face pe plac?

Încă zâmbind, își puse cămașa.

– Asta, și alte lucruri.

Simtal își dădu ochii peste cap.

– Da, desigur – spionul. Uitasem de el.

– Personal, reluă Orr, cred că proclamația de neutralitate către malazani va fi aprobată – probabil mâine sau peste două zile.

Ea râse gros.

– Neutralitate! Ai început să crezi în propria-ți propagandă. Turban Orr, tu vrei doar putere, puterea absolută și de netăgăduit pe care o vei căpăta devenind o Mare Căpetenie malazană. Îți închipui că ăsta e primul pas pentru a-ți pregăti drumul spre brațele Împărătesei. Pe seama orașului, dar ție nu-ți pasă nici cât negru sub unghie de asta!

Turban rânji.

– Femeie, nu te băga în treburile politice. Căderea Darjhistanului în ghearele Imperiului e inevitabilă. Mai bună-i o ocupație pașnică decât una violentă.

– Pașnică? Nu vezi ce s-a întâmplat cu nobilimea din Pale? Vai, corbii s-au înfruptat zile întregi cu carne de soi. Acest Imperiu devorează sângele nobil.

– Ceea ce s-a întâmplat la Pale nu e chiar atât de simplu cum spui tu, ripostă Turban. Acolo a intervenit gândirea Moranth, o clauză în înțelegerea de alianță. Așa ceva nu se va întâmpla aici – și ce dacă s-ar întâmpla? În ce mă privește, ne-am putea folosi de asta. Zâmbetul reveni pe fața lui. Vai, ce-ți mai sângerează inima din cauza suferințelor orașului. Pe tine nu te interesează decât propria persoană. Păstrează-ți lăturile de cetățean onest pentru lingușitorii tăi, Simtal.

Își aranjă ciorapii.

Femeia se apropie de căpătâiul patului și se aplecă să atingă măciulia sabiei de duel a lui Orr.

– Ar trebui să-l ucizi și să termini cu asta, spuse ea.

– Iar te roade? întrebă consilierul în timp ce se ridică de pe pat. Creierul tău funcționează cu subtilitatea unui copil rău. Luă sabia și o prinse la centură. E de mirare că ai reușit să scoți ceva de la idiotul acela de soț al tău, pentru că erați la fel de pricepuți la șiretlicuri.

– E foarte ușor să frângi inima unui bărbat, spuse Simtal, zâmbind pentru sine. Se așeză pe pat.

Întinzându-și brațele și arcuindu-și spatele, continuă: Ce e cu Sămânța Lunii? Încă stă atârnată acolo.

Coborându-și ochii spre ea și plimbându-și privirea peste trupul ei, consilierul răspunse cu un aer absent:

– Trebuie să găsim o cale de a transmite un mesaj până acolo. Am ridicat un cort sub umbra ei și am plasat reprezentanți în el, dar acel lord misterios ne ignoră.

– O fi murit, spuse Simtal, lăsându-se moale cu un suspin. Poate că Sămânța Lunii stă acolo pentru că n-a mai rămas nimeni viu înăuntru. La asta v-ați gândit, iubite consilier?

Turban Orr se întoarse către ușă.

– Ne-am gândit. Ne vedem deseară?

– Îl vreau mort, spuse Simtal.

Consilierul duse mâna spre ivăr.

– Probabil. Te văd deseară? repetă el întrebarea.

– Poate.

Turban Orr rămase cu mâna pe zăvor, apoi deschise ușa și părăsi încăperea.

Întinsă pe pat, Lady Simtal oftă. Gândurile îi fugiră către un anumit filfizon, a cărui cedare în fața unei anumite văduve va reprezenta o lovitură extrem de delicioasă.

Murillio sorbi din vinul aromat.

– Amănuntele sunt neclare, spuse el, strâmbându-se când alcoolul tare îi înțepă buzele.

Jos, pe stradă, trecu duruind o caleașcă pictată în culori vii și sclipitoare, trasă de trei cai albi cu frâie negre. Bărbatul care o conducea era îmbrăcat într-o robă neagră cu glugă. Cu urechile lăsate pe spate și ochii rostogolindu-se, caii își smuciră capetele, însă vizitiul cu mâini groase și vene umflate reuși să îi țină sub control. De o parte și de alta a caleștii pășeau femei între două vârste. Țineau pe capetele rase cupe de bronz, din care se ridicau valuri unduitoare de fum parfumat.

Murillio se aplecă peste balustradă și coborî privirea spre acel grup.

– Cățeaua Fander e pe ducă, spuse el. Al naibii de sumbre ritualuri, după mine. Se lăsă cu spatele de scaunul plușat și zâmbi către însoțitoarea sa, apoi înălță cupa. Zeița Lupoaică a Iernii moare ca de obicei în acest anotimp, pe un covor alb, nici mai mult, nici mai puțin. Iar peste nicio săptămână, Festivalul Gedderone va umple străzile de flori, care vor putrezi în rigole și vor înfunda canalizarea în tot orașul.

Cu ochii fixați asupra cupei cu vin, pe care o ținea de parcă ar fi fost o ofrandă, tânăra femeie aflată lângă el zâmbi.

– La care amănunte te refereai? întrebă ea, aruncându-i o privire scurtă.

– Amănunte?

Ea surâse vag.

– Cele neclare.

– A! Murillio flutură o mână înmănușată, semn că respingea ideea. Potrivit versiunii pe care o susține Lady Simtal, consilierul Lim venise personal, răspunzând invitației ei oficiale.

– Invitație? Vrei să spui, petrecerea pe care o dă în ajunul Festivalului Gedderone?

Murillio clipi mirat.

– Desigur. Sunt convins că familia ta a fost invitată.

– Da, sigur. Și a ta?

– Vai, nu, spuse Murillio și zâmbi.

Cu pleoapele coborâte, semn că se gândea, femeia tăcu.

Murillio furișă o privire spre stradă. Așteptă. La urma urmelor, astfel de lucruri se desfășurau după voia lor, și nici măcar el nu putea bănui ritmul ori calea gândurilor unei femei, mai ales când era vorba despre sex. Și acesta era cu certitudine un joc pentru a obține favoruri – jocul la care el se pricepea cel mai bine și îl ducea până la capăt. Nu le dezamăgi niciodată, asta era cheia. Secretul cel mai bine păzit este cel care nu se acrește odată cu trecerea vremii.

Puține dintre mesele de pe balcon erau ocupate, pentru că nobilii patroni ai localului preferau aerul

parfumat al sufrageriei din interior. Murillio găsea alinare în viața agitată a străzilor și știa că și invitata lui avea preferințe similare, cel puțin în acele momente. Cum zgomotul străzii ajungea până la ei, erau puține șanse ca discuția lor să fie auzită de altcineva.

Când privirea îi alunecă fără țintă de-a lungul străzii Giuvaiere din Morul, tresări și făcu ochii mari, după care și-i concentră asupra unei siluete care stătea în cadrul unei uși de pe partea cealaltă. Se foi pe scaun, își lăsă mâna stângă să treacă dincolo de balustrada de piatră, astfel încât femeia să nu vadă. Apoi o agită de câteva ori și se uită încruntat spre siluetă.

Zâmbetul lui Rallick Nom se lăți. Se îndepărtă din cadrul ușii și porni pe stradă, oprindu-se să admire un șirag de perle așezate pe o masă de abanos din fața unui magazin. Alarmat, proprietarul făcu un pas în față, apoi se liniști când îl văzu pe Rallick continuându-și drumul.

Murillio oftă, apoi se rezemă de spătar și luă o gură de lichior. *Idiotul!* Fața omului, mâinile, mersul, ochii, toate spuneau un singur lucru: *ucigaș*. La naiba, până și îmbrăcămintea lui degaja căldura și vitalitatea uniformei unui călău.

Când venea vorba de subtilități, Rallick Nom era o catastrofă. Ceea ce făcea ca toată treaba să fie destul de bizară, pentru că nu înțelegea cum un plan atât de complicat putuse fi zămislit de creierul de o rigiditate geometrică al asasinului. Cu toate astea, oricare i-ar fi fost originea, planul era pur și simplu genial.

– Chiar vrei să mergi și tu, Murillio? întrebă femeia.

El arboră cel mai cald zâmbet posibil, apoi își mută privirea de la ea.

– Are o proprietate întinsă, nu?

– Lady Simtal? Da, cu multe încăperi. Femeia își înmuie un deget delicat în lichidul ințepător și arzător, apoi îl duse la buze, vârându-l în gură cu un gest absent. Continuă să examineze cupa pe care o

ținea în cealaltă mână. Cred că multe dintre încăperile slujitorilor, deși le lipsesc lucrurile cele mai firești ale luxului, vor rămâne goale aproape toată noaptea.

Murillio nu avea nevoie de o invitație mai limpede exprimată. Planul lui Rallick se baza exact pe acest moment și pe consecințele sale. Dar adulterul avea și neajunsuri. Murillio nu avea niciun chef să-l înfrunte pe soțul acelei femei pe terenul de duel. Alungă un gând atât de tulburător cu încă o gură de vin.

– Mi-ar face plăcere să vin la petrecerea organizată de Lady Simtal, dar cu o condiție. Ridică ochii și îi întâlni pe ai ei. Iar aceasta este să mă încânți cu tovărășia ta în noaptea respectivă, măcar preț de o oră sau două, nu mai mult. Pe fruntea lui apăru o încruntătură de tulburare. Nu aș dori să încalc drepturile soțului tău în ce te privește, desigur.

Exact lucrul pe care avea să-l facă, și amândoi știau foarte bine asta.

– Bineînțeles, îi răspunse femeia, devenind brusc foarte sfioasă. Ar fi nefiresc. De câte invitații ai nevoie?

– Două, spuse el. Ar fi preferabil să fiu văzut cu cineva.

– Da, e cel mai bine așa.

Murillio aruncă o privire spre cupa lui, acum golită, și pe față îi apăru o expresie de întristare. Apoi oftă.

– Vai, va trebui să-mi iau rămas-bun.

– Îți admir autodisciplina, spuse femeia.

În ajunul Festivalului Gedderone nu vei mai vorbi așa, îi răspunse mut Murillio și se ridică de pe scaun.

– Patroana Norocului m-a binecuvântat cu această întâlnire, spuse el cu o plecăciune. Ne vedem la sărbătoare, Lady Orr.

– Pe curând, îi răspunse soția consilierului, părând să-i fi pierit interesul față de el. La revedere.

Murillio se înclină din nou, apoi părăsi balconul. Trecând printre mesele ocupate, numeroase

femei nobile cu ochi ascunși sub pleoapele grele îl urmăriră plecând.

Strada Giuvaiere lui Morul se termina la Poarta Secerei. Când trecu prin pasajul dintre pietrele masive ale Zidului celei de-a Treia Întărituri, Rallick simți ochii mari a două gărzi aflate alături de rampă urmărindu-l. Ocelot îi spusese să nu lase niciun dubiu și, cu toate că Murillio era de părere că doar un orb l-ar fi luat drept orice altceva, numai ucigaș nu, el se străduise să fie cât mai vizibil.

Desigur, gărzile nu reacționară în niciun fel. Dacă lăsa impresia că era un criminal, nu însemna că și era așa ceva în realitate. Legile orașului erau stricte în acea privință. În timp ce pășea pe străzile opulente ale Marilor Domenii, își dădu seama că s-ar putea trezi urmărit, dar nu se va sinchisi și nu va face niciun efort să scape de eventuala „coadă". Nobilii din Darujhistan dădeau bani frumoși ca să lase spioni liberi pe străzi în fiecare zi. Trebuiau să facă ceva ca să-și merite solda.

Rallick nu avea nicio simpatie față de ei. Cu toate astea, nu împărtășea ura pe care o manifestau oamenii de rând față de nobilime. Aerele lor de superioritate, onorurile vane și certurile neîncetate însemnau totuși o pâine bună de mâncat.

Bănuia că toate vor deveni de domeniul trecutului după înglobarea în Imperiul Malazan. În Imperiu, ghildele de asasini erau scoase în afara legii, cei socotiți merituoși îngroșând rândurile secrete ale Ghearei. Cei considerați nedemni de asta dispăreau pur și simplu. Nici nobilii nu o duceau prea grozav, dacă zvonurile venite de la Pale conțineau vreun grăunte de adevăr. Lumea se va schimba odată cu sosirea Imperiului, iar Rallick nu era convins că vrea să facă parte din ea.

Cu toate astea, până atunci mai avea câteva lucruri de făcut. Se întrebă dacă Murillio reușise să obțină invitațiile. Pe asta se baza totul. Cu o seară în urmă avuseseră o discuție lungă și înfierbântată despre acest lucru. Murillio prefera văduvele.

Adulterul nu era în firea lui. Însă Rallick insistase, iar în cele din urmă Murillio cedase.

Pe asasin încă îl frământa atitudinea lui rezervată. Primul lucru la care se gândise era că Murillio se temea de posibilitatea unui duel cu Turban Orr. Dar Murillio nu era un ageamiu cu sabia. După ce exersase de nenumărate ori cu el în locuri ferite de ochii lumii, ajunsese să îl suspecteze că era Adept – titlu pe care nici măcar Turban Orr nu putea să și-l revendice.

Nu, teama era aceea care îl făcea pe Murillio să arate rezerve față de acea parte a planului. Rallick își dăduse seama că în joc era o chestiune de morală. Și atunci i se revelase o nouă latură cu totul neașteptată a lui Murillio.

Tocmai analiza implicațiile, când privirea lui descoperi o față cunoscută prin mulțimea de pe stradă. Se opri și examină clădirile din jur, făcând ochii mari în clipa în care înțelese până unde îl purtaseră pașii. Își îndreptă din nou atenția spre silueta familiară care apărea la fiecare câteva momente pe partea opusă a străzii. Asasinul își focusă gândurile și privi printre gene.

În lumina albastră-argintie de la jumătatea dimineții, Crokus mergea pe strada Lakefront înconjurat de vacarmul făcut de negustori și cumpărători. La vreo douăsprezece străzi mai încolo se înălțau dealurile orașului, aflate dincolo de Zidul celei de-a Treia Întărituri. Pe dealul situat cel mai departe spre răsărit se ridica turnul K’rul, ale cărui țigle solzoase din bronz coclit sclipeau în lumina soarelui.

În mintea lui, turnul sfida înfățișarea Sălii Maiestății, privind cu ochi lăcrimoși și fața brăzdată de cicatrice lăsate de istorie către proprietățile și clădirile ghemuite pe dealurile mai joase – o expresie obosită în strălucirea lui disprețuitoare.

Crokus împărtășea în parte atitudinea rezervată, aparent sardonică, a turnului față de prețiozitatea nemărginită a Sălii Maiestății, o emoție de-a

unchiului său, care se infiltrase de-a lungul anilor în mintea tânărului. Turnarea de gaz peste foc reprezenta un exemplu convingător de resentiment tineresc față de orice avea aer autoritar. Și, cu toate că nu-și dăduse seama, asta îl determinase să devină hoț. Însă nu înțelesese până atunci cea mai subtilă și jignitoare insultă pe care o pricinuiau furturile: invadarea și încălcarea intimității. Mereu și mereu, în rătăcirile lui visătoare, atât ziua, cât și noaptea, imaginea tinerei femei care dormea revenea cu insistență în mintea lui.

În cele din urmă, Crokus pricepu că imaginea aceea avea de-a face cu toate, dar cu *toate.* Pătrunsese în iatacul ei, un loc în care neisprăviții nobili care salivau pe urmele ei nu putuseră intra, un loc în care ea poate vorbea cu păpușile de cârpă ale copilăriei, în care nevinovăția nu însemna doar o floare încă neculeasă. Sanctuarul ei. Iar el îl jefuise, îi furase acelei tinere femei cel mai prețios dintre lucruri: intimitatea.

Chiar dacă era fiica lui D'Arles, că avea sânge pur din născare – neîntinat de atingerea Patroanei Cerșetorilor –, că va pluti prin viață apărată și proteguită de mizeriile lumii reale. Indiferent de oricare dintre aceste lucruri. Pentru Crokus, crima comisă împotriva ei era similară cu violul. După ce îi sfărâmase cu atâta obrăznicie lumea…

Cu gândurile învălmășite de o furtună a autoacuzărilor, tânărul hoț coti pe strada Farmecelor Anisei și își croi drum prin mulțime.

În mintea lui, zidurile cândva durabile ale revoltei îndreptățite se fărâmau. Detestata nobilime îi arătase o fațetă care acum îl urmărea prin frumusețea ei și îl trăgea într-o sută de direcții neașteptate. Aromele dulcege ce veneau dinspre dughenele cu mirodenii, purtate ca niște parfumuri de adierea tot mai caldă îi produsese în mod inexplicabil o emoție pe care nu o putea numi. Țipetele copiilor Daru care se jucau pe alei îi umplură ochii de rătăciri sentimentale.

Crokus trecu prin Poarta Cuișor și pătrunse pe Osserc Narrow. Chiar în față se înălța rampa care ducea spre Marile Domenii. În timp ce se apropia, trebui să se tragă deoparte pentru a se feri de o caleașcă mare care urca din spatele lui. Nu trebui să vadă blazonul care împodobea ușa laterală a atelajului pentru a recunoaște casa căreia îi aparținea. Caii fornăiau și loveau puternic cu copitele în caldarâm, înaintând indiferenți față de persoanele și lucrurile din calea lor. Crokus se opri o clipă pentru a urmări caleașca urcând panta și oamenii care se dădeau la o parte. Din câte auzise despre consilierul Turban, se părea că bidiviii îl egalau pe duelgiu în ceea ce privea disprețul față de cei pe care, chipurile, îi slujea.

Până când ajunse el la proprietatea Orr, caleașca trecuse deja de poartă. Patru gărzi private mătăhăloase se așezaseră de o parte și de alta a vehiculului. Zidul din spatele lor sigur era de cinci metri înălțime, având pe coamă bucăți ascuțite și ruginite de fier încastrate în lutul copt de soare. Torțe din piatră ponce se succedau la intervale de trei metri. Crokus trecu de poartă și îi ignoră pe paznici. La bază, zidul părea să aibă aproape un metru și douăzeci de centimetri grosime, iar cărămizile tăiate brut aveau fiecare latura de treizeci de centimetri. Își continuă drumul pe stradă, apoi coti la dreapta pentru a examina zidul dinspre alee. O singură ușă de serviciu, din stejar smolit, ferecat cu benzi din bronz, se afla în zid, aproape de primul colț.

Și acolo nu exista pază. Umbrele lăsate de proprietatea de pe partea cealaltă a aleii creau o mantie grea, care atârna peste trecerea îngustă. Crokus pătrunse în întunericul umed și mucegăit. Parcursese deja jumătate din lungimea aleii, când un necunoscut apăru din spate îi puse o mână peste gură și îl împunse delicat cu vârful unui pumnal din mâna cealaltă. Crokus îngheță, apoi scoase un geamăt când își simți capul răsucit. Se trezi că privește niște ochi familiari.

Rallick Nom își retrase pumnalul și făcu un pas înapoi, iar pe fața lui severă apăru o încruntare care îi încreți fruntea. Crokus rămase cu gura căscată, apoi își umezi buzele.

– Rallick, pe Inima lui Beru, ce m-ai speriat!

– Foarte bine, spuse asasinul. Se apropie mai mult de el. Ascultă-mă cu luare-aminte, Crokus. Nu cumva să încerci ceva pe domeniul Orr. N-o să apuci să te apropii de ea.

Hoțul ridică din umeri.

– Mă gândeam și eu, Nom.

– Mută-ți gândul, spuse Rallick.

Cu buzele strânse devenite o linie subțire, Crokus dădu din cap.

– Am înțeles.

Se întoarse și se îndreptă spre fâșia însorită care marca următoarea stradă. Simți privirea lui Rallick îndreptată asupra lui până când pătrunse pe Drumul Trădătorului. Se opri. Spre stânga urca Dealul Marilor Spânzurători, a cărui coastă înflorită era o explozie de culori ce încadra cele cincizeci și trei de Trepte Șerpuite. Cele cinci ștreanguri de deasupra platformei se legănau alene în adiere, umbrele lor ca niște linii întunecate acoperind panta, ajungând până la pietrele de pavaj ale străzii. Trecuse multă vreme de când fusese spânzurat ultimul Mare Criminal, în vreme ce în Cartierul Gadrobi, frânghiile Spânzurătorilor Scunde erau înlocuite săptămânal din cauză că se întinseseră. Un contrast bizar care caracteriza acele vremuri încordate.

Clătină brusc din cap. Ocolirea vălmășagului de întrebări îi cerea un efort prea mare. Nom îl urmărise? Nu, probabil că asasinul voia să-l omoare pe Orr sau pe altcineva de pe proprietate. O acțiune care cerea îndrăzneală. Se întrebă cine avusese curajul să îi propună așa ceva – vreun alt nobil, fără îndoială. Însă curajul de a propune un asemenea târg pălea în comparație cu acela al lui Rallick de a accepta.

În orice caz, greutatea cuvintelor rostite de asasin fusese suficientă pentru a alunga orice gând de

a fura ceva de pe proprietatea Orr – cel puțin deocamdată. Crokus își îndesă mâinile în buzunare. În timp ce mergea cu gândurile aiurea printr-un labirint ale cărui alei se terminau în nenumărate fundături, se încruntă când își dădu seama că degetele unei mâini, cu care scotocise în adâncul buzunarului, se strânseră în jurul unei monede.

O scoase la lumină. Da, era moneda pe care o găsise în noaptea asasinatelor. Își aduse aminte de apariția ei inexplicabilă, cum zornăise la picioarele lui cu o clipă înainte ca săgeata slobozită de asasin să îi treacă șuierând pe deasupra capului. În lumina clară a dimineții, Crokus o examină fără nicio grabă. Pe prima față pe care o avea sub ochi era profilul unui tânăr, cu o expresie amuzată, purtând un fel de căciulă moale. Pe margine scria ceva cu litere amintind de rune – într-o limbă pe care hoțul nu o recunoscu, deoarece se deosebea mult de scrierea cursivă Daru, care îi era familiară.

Întoarse moneda. Ciudat! Pe revers, un alt cap, de astă dată de femeie, care privea în direcție opusă. Scrierea gravată era într-un stil care se deosebea de aceea de pe cealaltă față, un fel de hașură înclinată spre stânga. Femeia părea tânără, cu trăsături asemănătoare cu ale bărbatului; expresia ei nu sugera nicidecum amuzamentul, cu ochi care hoțului i se părură reci și nemiloși.

Metalul era vechi, vârstat ici și colo cu dâre de aramă și completat în jurul fețelor cu cositor brut. Moneda era surprinzător de grea, deși Crokus își dădu seama că valoarea i-o dădea unicitatea. Văzuse monede din Callows, Genabackis, Amat El și, o dată, barele cutate folosite în Seguleh, dar niciuna ca asta.

De unde căzuse? Ajunsese din întâmplare în hainele lui ori o dislocase când alerga pe acoperiș? Ori făcuse parte din comoara pe care o furase din camera fecioarei D’Arle? Nedumerit, ridică din umeri. În orice caz, apariția ei fusese oportună.

Tot mergând, ajunsese la Poarta de Răsărit. Dincolo de zidul orașului și de-a lungul drumului numit Îngrijorarea lui Jatem, se găseau câteva clădiri

scunde și dărăpănate, numite Orașul Îngrijorărilor: destinația hoțului. Poarta rămânea deschisă cât era lumină, și un șir de căruțe cu legume, mișcându-se încet, aglomerau trecerea îngustă. Între ele, în timp ce-și făcea loc pe lângă perete, Crokus văzu primele transporturi de refugiați din Pale, cei care reușiseră să se strecoare în timpul bătăliei printre șirurile de asediatori și traversaseră Câmpia Rhivi, pentru ca apoi să treacă peste Dealurile Gadrobi și să ajungă în cele din urmă la Îngrijorarea lui Jatem. Cercetându-le chipurile, remarcă o disperare aprigă, estompată doar de starea de epuizare: priveau orașul cu ochi pierduți, remarcând sistemele de apărare fragile, dându-și seama că fugind din Pale nu reușiseră decât să câștige puțin timp, însă acum erau prea osteniți ca să le mai pese.

Tulburat de ce vede, Crokus se grăbi să treacă de poartă și să ajungă la clădirea cea mai impozantă din Orașul Îngrijorărilor, o tavernă dezlânată din lemn. Deasupra ușii atârna o placă pe care, cu decenii în urmă, fusese pictat un berbec cu trei picioare. După părerea lui Crokus, desenul nu avea nicio legătură cu numele tavernei, care era Lacrimile Mistrețului. Cu moneda încă în mână, intră și se opri o clipă în prag.

Cei câțiva oameni răsfirați la mese întoarseră capetele spre el preț de o clipă, apoi reveniră spre cănile din fața lor. La o masă aflată în colțul opus, cufundat în semiîntuneric, Crokus zări o siluetă familiară care ținea brațele ridicate și făcea gesturi nebunești. Pe buzele hoțului apăru un surâs și se apropie de bărbat.

– …și atunci Kruppe, cu o mișcare atât de iute încât nimeni nu văzu nimic, șterpeli coroana și sceptrul regelui de pe capacul sarcofagului. *Prea mulți preoți în mormântul ăsta,* gândește atunci Kruppe, *unul mai puțin ar însemna o ușurare pentru toți pentru ca răsuflarea mucegăită a regelui să nu sufere, pentru că asta i-ar trezi mânia.* De multe ori până acum, acest Kruppe s-a confruntat cu mânia fantomelor în nu știu ce puț adânc din D’rek,

bolborosind lista sa de crime făptuite în viață și deplângând necesitatea de a-mi devora sufletul – harșt! Kruppe a fost întotdeauna prea alunecos pentru asemenea spirite și flecăreala becisnică…

Crokus își puse o mână pe umărul jilav al bărbatului, iar fața rotundă se întoarse spre el, observându-l.

– Aha! exclamă Kruppe, dând din mână spre singurul tovarăș de pahar de la masă și explicând: Un ucenic din trecut vine să se gudure după cum se cuvine! Crokus, te rog insistent să te așezi. Fată! Mai adu niște vin din ăsta minunat, dar repede!

Hoțul se uită la bărbatul așezat în fața lui Kruppe.

– Am impresia că aveți treabă.

Pe fața bărbatului apăru o expresie de speranță, apoi se grăbi să se ridice.

– A, nu! exclamă el. Dar te rog să ne întrerupi. Își aruncă ochii spre Kruppe, apoi spre Crokus. Oricum trebuie să plec, te asigur! O zi bună, Kruppe! Atunci, pe curând!

Bărbatul făcu o mișcare din cap, apoi se îndepărtă.

– Prăpăstioasă creatură, bolborosi bătrânul și întinse mâna după cana cu vin lăsată plină de tovarășul său. Aa. Ia te uită, spuse el, ridicând fața încruntată spre Crokus. Aproape două treimi. Asta e o posibilă risipă. Bău totul dintr-o înghițitură, apoi oftă. Respectiva risipă a fost evitată. Dessembrae fie lăudat!

Crokus se așeză.

– Era omul tău de legătură pentru comerț? întrebă el.

– Cerule, nu! Krupe făcu un gest cu mâna. Un biet refugiat din Pale, hoinărind fără țintă. Din fericire pentru el, a dat de Kruppe, a cărui intuiție sclipitoare l-a trimis…

– Direct afară pe ușă, încheie Crokus și izbucni în râs.

Bătrânul se încruntă.

Femeia care servea la mese sosi cu un urcior de lut în care se afla vin care duhnea a acru. Kruppe umplu cănile.

– Iar acum, se întreabă Kruppe, ce ar putea dori acest flăcău perfect instruit de la un maestru de odinioară al tuturor artelor infame? Ori ai avut un nou triumf și ai venit cu prada, căutând o cale de a te descotorosi de ea și așa mai departe?

– Păi, da… adică nu e chiar așa. Crokus aruncă o privire în jur, apoi se apleca spre Kruppe. E ceva legat de ultima dată, șopti el. Știam că o să te găsesc aici ca să vinzi marfa pe care ți-am adus-o.

Kruppe se apleca și el pentru a fi mai aproape de flăcău, astfel că fețele lor se aflau acum la câțiva centimetri una de alta.

– Reușita de la D'Arle? răspunse el șoptit, încruntându-se.

– Exact! Ai vândut-o deja?

Kruppe își scoase o batistă din mânecă și își șterse fruntea.

– De când se vorbește doar despre război, rutele negustorilor s-au încurcat groaznic. Așa, ca să-ți răspund la întrebare, hm, nu tocmai, încă, recunoaște Kruppe.

– Grozav!

Kruppe tresări auzind strigătul flăcăului și închise strâns ochii. Când îi redeschise, rămăseseră doar două dungi subțiri.

– Ah, Kruppe înțelege. Flăcăul vrea să i se înapoieze marfa, ca să caute o recompensă mai mare altundeva?

Crokus clipi.

– Nu, sigur că nu. Adică, da, vreau totul înapoi. Cum să spun, pentru restul, continuăm afacerile ca și înainte. Numai că asta e ceva special. În timp ce vorbea, Crokus simți arșița urcând-i în obraji și de aceea mulțumi semiîntunericului din acel colț. Un caz special, Kruppe.

Pe fața rubicondă a bătrânului se lăți un zâmbet.

– Ei, dar bineînțeles, flăcăule. Să îți predau zisele bunuri în seara asta? Excelent, să considerăm

chestiunea încheiată. Spune-mi, rogu-te, ce ai în mână?

Hoțul se uită la el derutat, apoi coborî ochii spre mână.

– A, o monedă, explică el, și i-o arătă lui Kruppe. Am găsit-o în noaptea în care am dat lovitura la D'Arles. Are două chipuri, și pe o față, și pe alta, vezi?

– Chiar așa? Îi îngădui lui Kruppe să o cerceteze mai îndeaproape?

Crokus îi făcu pe plac, apoi întinse mâna după cana cu vin. Se rezemă de spătar.

– Mă gândeam să mă ocup de domeniul Orr, spuse el nepăsător, rămânând cu ochii ațintiți la Kruppe.

– Hm. Kruppe întoarse moneda de două ori pe o parte și pe alta.

– O matriță de cea mai proastă calitate, mormăi el. Imprimarea e șuie și ea. Proprietatea Orr, spuneai? Kruppe recomandă prevedere. Casa e bine protejată. Turnătorul care a făcut asta ar fi trebuit spânzurat, chiar așa, probabil că așa s-a și întâmplat, crede Kruppe. Aramă proastă, ia te uită. Cositor ieftin, temperatura mult prea joasă. Îmi faci o favoare, Crokus? Contemplă scena din stradă din ușa de colo. Kruppe ți-ar fi foarte îndatorat dacă l-ai anunța când zărești o căruță de negustor, vopsită în verde și roșu, care intră în oraș.

Hoțul se ridică și traversă încăperea, ajungând la ușă. Nevăzând nicio căruță, ridică din umeri și reintră. Reveni la masă.

– Nicio căruță de negustor.

– A, bine, spuse Kruppe. Puse apoi moneda pe masă. N-are nicio valoare, așa socotește înțeleptul Kruppe. Te poți despărți de ea fără nicio părere de rău.

Crokus luă moneda și o strecură în buzunar.

– Ba nu. O s-o păstrez. Să-mi poarte noroc.

Bătrânul ridică ochii sclipitori spre el, dar Crokus se uita concentrat la cana dintre mâini.

– Kruppe trebuie să plece degrabă, dacă întâlnirea din seara asta e să fie în avantajul tuturor celor implicați.

Hoțul își goli cana de vin.

– Ne putem întoarce împreună.

– Excelent. Kruppe se ridică, oprindu-se însă o clipă ca să-și scuture firimiturile de pe piept. Atunci plecăm, da? Se uită spre Crokus și-l văzu pe acesta privindu-și încruntat o mână. Te-a lovit ceva, băiete? îl întrebă el precipitat.

Crokus tresări. Simțindu-se vinovat de ceva, își feri ochii, iar obrajii i se îmbujorară.

– Nu, bombăni el. Își privi încă o dată mâna. Trebuie să fi luat pe ea niște ceară de undeva, explică el. Își frecă mâna de cracul pantalonului și zâmbi timid. Să mergem.

– Frumoasă zi de plimbare, spune Kruppe, care este înțelept în toate cele.

Cercul Aurului Alb înconjura un turn abandonat cu nenumărate copertine vopsite în culori vii. Dughenele negustorilor de bijuterii, fiecare având propriile gărzi care își făceau de lucru pe afară, erau aliniate cu fața spre strada circulară, aleile dintre ei fiind crăpături înguste care duceau spre incinta ruinată a turnului.

Nenumăratele povești de moarte și nebunie care înconjurau Turnul Insinuantului și împrejurimile îl ajutau să rămână pustiu și, după părerea bijutierilor de acolo, protejau prețioasele lor mărfuri.

Pe măsură ce după-amiaza făcu loc amurgului, mulțimea din Cerc se rări, iar gărzile private deveniră mai precaute. Trase peste vitrine, obloanele din fier zăngăniră, iar în minutele următoare, în fața puținelor prăvălii rămase deschise se aprinseră torțe.

Murillio pătrunse în Cerc din Drumul celei de-a Treia Întărituri, oprindu-se când și când ca să se uite la mărfurile negustorilor. Înveșmântat într-o mantie albastră cu ape, luată de la Risipa lui Malle, Murillio știa că afișarea ostentativă a bogăției îl va ajuta să risipească orice suspiciuni.

Ajunse la o anumită dugheană, încadrată de o parte și de alta de două prăvălii neluminate. Bijutierul, cu fața îngustă și cu nasul rotunjit, se sprijinea ca o pasăre de pradă de tejghea, iar mâinile lui obosite aveau mici cicatrice cenușii care arătau ca urmele lăsate de un corb în noroi. Cu un deget bătea darabana, semn că era agitat. Murillio se apropie și îl privi pe om în ochii ca de gândac.

– Asta e dugheana lui Krute din Talient?

– Eu sunt Krute, îi spuse bijutierul cu glas hârâit și acru, de parcă ar fi fost nemulțumit de soartă. Perle Talient, montate în aur sângeriu din minele de la Moap și Belt, cum nu se mai găsesc altele în Darujhistan.

Se aplecă în față și scuipă pe lângă Murillio, care se trase fără să vrea într-o parte.

– N-ai avut clienți astăzi? întrebă el, scoțând o batistă din mânecă și atingându-și buzele cu ea.

Krute îl privi cercetător.

– Doar unul, spuse el. A admirat o serie de pietre prețioase din Goaliss, rare ca laptele de balaur și scoase din piatră la fel de cumplită. O sută de sclavi pierduți pentru fiecare asemenea piatră smulsă din măruntaiele furioase ale pământului. Umerii negustorului tresăriră, iar ochii lui îl săgetară pe Murillio. Le țin în spate, ca nu cumva ispita să umple strada de sânge și cine mai știe ce.

Murillio îl aprobă cu o mișcare din cap.

– Înțeleaptă hotărâre. Și a cumpărat vreuna?

Krute zâmbi, dezvelindu-și cioturile înnegrite pe care le avea drept dinți.

– Una, dar nu pe cea mai bună. Vino să-ți arăt. Se duse spre ușa laterală și o deschise. Pe aici, te rog.

Murillio intră în dugheană. Pereții erau acoperiți cu draperii negre și mirosea puternic a transpirație. Krute îl conduse în camera din spate, în care aerul era și mai înăbușitor și mai rânced. Bijutierul lăsă draperia să cadă între cele două încăperi și se întoarse cu fața spre Murillio.

– Mișcă-te repede! Am expus o sumedenie de piese din aur fals și pietre fără nicio valoare pe

tejgheaua din față. Dacă vreun client ager le vede, gaura asta de șoareci e terminată. Lovi cu piciorul în peretele din spate și un panou se roti pe balamale. Strecoară-te înăuntru, la naiba, și spune-i lui Rallick că Ghilda nu e încântată de generozitatea lui în privința secretelor noastre. Du-te!

Murillio se lăsă în genunchi și își croi drum prin portal; curând podeaua de pământ bătătorit, umedă sub palme, îi murdări genunchii. Gemu de dezgust când ușa se închise în urma lui, după care se ridică în picioare. În fața lui se înălța Turnul Insinuantului, ai cărui pereți din piatră năpădită de mucegai luceau în lumina care scădea. O cărare presărată cu pietriș urca spre intrarea arcuită lipsită de ușă și dominată de umbre. În camera dinăuntru nu văzu decât beznă.

Rădăcinile stejarilor scheletici care mărgineau poteca scoseseră mai toate pietrele din sol, făcând drumul înșelător. După un minut de mers precaut, Murillio ajunse la ușă. Își miji ochii și încercă să străpungă întunericul.

– Rallick! șuieră el. Unde dracu' ești?

Auzi o voce venind din spatele lui.

– Ai întârziat.

Murillio se răsuci și, cu un zăngănit, scoase sabia subțire de duel cu stânga, adoptând poziția de apărare, iar în dreapta i se ivi un pumnal de parat, și se ghemui pentru defensivă, dar în cele din urmă se liniști.

– Ce naiba, Rallick?

Asasinul mormăi amuzat și fixă cu ochii vârful ascuțit ca briciul al sabiei, care cu doar o clipă mai devreme se aflase la câțiva centimetri de plexul lui solar.

– Prietene, mă bucur să văd că reflexele tale nu s-au tocit. Vinul și produsele de patiserie par să nu te fi lenevit… prea mult.

Murillio își vârî sabia înapoi în teacă.

– Mă așteptam să te găsesc în turn.

Făcând ochii mari, Rallick spuse:

– Ești nebun? Locul acela e bântuit.

– Vrei să zici că nu e doar o gogoriță inventată de voi, asasinii, ca să-i țineți departe pe oameni de locul ăsta?

Rallick se întoarse și porni spre o terasă joasă care dăduse cândva spre grădină. În iarba pălită și fibroasă, băncile albe din piatră erau aproape ascunse ca niște oase înălbite de cine știe ce fiară de dimensiuni colosale. Mai jos de terasă, observă Murillio când îl ajunse din urmă pe asasin, se întindea un lac mic, înnoroit și plin de alge. Broaștele orăcăiau, iar țânțarii bâzâiau în aerul cald.

– În unele nopți, fantomele se îngrămădesc la intrare, spuse Rallick în vreme ce îndepărta frunzele de pe una dintre bănci, așa că poți să te apropii de ele, să le asculți tânguirile și amenințările. Toate vor să iasă de acolo.

Se așeză.

Murillio rămase în picioare, contemplând turnul.

– Ce s-a întâmplat cu Insinuantul? Fantoma lui se numără printre ele?

– Nu. Dementul doarme înăuntru sau cel puțin așa se zice. Fantomele sunt prizonierii coșmarurilor vrăjitorului – el se ține strâns de ele și nici măcar Hood nu le poate atrage la pieptul lui rece. Vrei să știi de unde vin fantomele acelea, Murillio? Rallick rânji. Intră în turn și vei descoperi cu siguranță.

Murillio fusese cât pe ce să pătrundă în turn când Rallick îl luase prin surprindere.

– Îți mulțumesc că m-ai prevenit, spuse el sarcastic, strângându-și mantia pe lângă trup și așezându-se.

Rallick goni țânțarii care dădeau să i se așeze pe față.

– Ei, bine?

– Le am, spuse Murillio. Slujitoarea cea mai de încredere a doamnei Orr mi le-a dat în după-amiaza asta. Scoase de sub mantie un tub de bambus legat cu o panglică albastră. Două invitații la festivalul organizat de Lady Simtal, așa cum mi s-a promis.

– Bravo! Asasinul se uită scurt la prietenul său. Nu l-ai văzut pe Kruppe strâmbând din nas?

– Încă nu. Am dat de el în după-amiaza asta. Din câte se pare, Crokus face niște cereri bizare. Sigur, adăugă Murillio strâmbându-se, cine poate ști când Kruppe va mirosi ceva? În orice caz, nu am observat nimic care să sugereze că micul și alunecosul gnom ar bănui că noi punem ceva la cale.

– Ce spuneai despre cererile bizare ale lui Crokus?

– Da, e ceva ciudat, zise gânditor Murillio. Când am trecut azi după-amiază pe la hanul Phoenix, Kruppe îi dădea lui Crokus prada obținută după ultimul furtișag. Crokus sigur nu a renunțat la paravanul pe care i-l asigură bătrânul – am fi aflat asta.

– Prada e de la o proprietate, nu? A cui? întrebă Rallick.

– D'Arle, îi răspunse Murillio, apoi ridică din sprâncene. Pe sărutul lui Gedderone! Fecioara D'Arle! Cea coaptă, cu obrajii ca… e prezentată aproape la fiecare petrecere și toți flăcăii înzorzonați lasă urme pe acolo, așa că femeile de serviciu au treabă, nu glumă. Vai de mine! Pesemne că flăcăul nostru e topit după ea, iar acum vrea să țină toate zdrăngănelele alea pentru el. Din toate visurile fără speranță pe care le-ar putea avea un tânăr, el l-a ales pe cel mai neinspirat.

– Se prea poate, spuse Rallick încet. Sau poate că nu. O vorbă strecurată unchiului său…

Expresia îndurerată a lui Murillio se lumină.

– Un bobârnac în direcția corectă? Da, în cele din urmă! Mammot va fi încântat.

– Răbdare, interveni Rallick. E mai greu să faci dintr-un copil care se ține de furtișaguri un bărbat demn și educat decât ar putea să facă o inimă îndrăgostită.

Murillio se încruntă.

– Ei, iartă-mă că m-am emoționat atât la gândul de a-i salva viața flăcăului.

Rallick surâse moale.

– Niciodată să nu regreți o asemenea plăcere, spuse el.

Remarcând tonul asasinului, Murillio oftă, și înțepăturile lui sarcastice încetară.

– Au trecut mulți ani de când aveam atât de multe speranțe pentru care merita să ne omorâm pentru a le împlini, spuse el încet.

– Calea spre așa ceva are să fie înecată în sânge, zise Rallick. Nu uita asta. Dar ai dreptate, a trecut multă vreme. Mă-ntreb dacă drăguțul de Kruppe chiar își amintește asemenea zile.

Murillio pufni.

– Amintirile lui Kruppe sunt revizuite în fiecare ceas. Tot ce-l mai ține întreg e teama să nu fie descoperit.

Ochii lui Rallick se întunecară.

– Descoperit?

Prietenul lui părea să se afle departe, dar apoi își adună gândurile și zâmbi.

– A, bănuieli confuze, nimic mai mult. E alunecos domnul Kruppe.

Rallick chicoti auzind cuvintele batjocoritoare ale lui Murillio. Se uită cu luare-aminte la apa micului iaz.

– Da, se declară el de acord după o vreme, e alunecos, asta e adevărat. Se ridică. Krute o fi vrând să închidă dugheana. Cercul o fi adormit deja.

– Așa e.

Cei doi părăsiră terasa. Aburi de metan li se prefirară printre picioare. Când ajunseră la potecă, Murillio se întoarse să mai arunce o privire la intrarea în turn, întrebându-se dacă putea vedea fantomele vorbind, dar sub arcada lăsată nu observă decât un zid de întuneric. În mod straniu, acest lucru i se păru mai tulburător decât orice hoardă de suflete pierdute pe care și le-ar fi putut imagina.

Lumina puternică a soarelui de dimineață pătrundea nestingherită prin ferestrele largi ale biroului în care se afla Baruk, iar vântul călduț se strecura în încăpere aducând mirosurile și zgomotele

străzii. Încă îmbrăcat în straie de noapte, alchimistul stătea pe un scaun înalt din fața mesei pe care se găsea harta. Ținea în mână o pensulă pe care o înmuia din când în când într-o călimară din argint frumos ornamentată.

Diluase cerneala roșie. Colora harta, acoperind zonele deținute în acel moment de Imperiul Malazan. O jumătate de hartă – partea de la miazănoapte – era înroșită. O mică fâșie la miazăzi de Pădurea Câinelui Negru marca forțele lui Caladan Brood, flancate de două pete mai mici care indicau Garda Purpurie. Spoiala cu roșu înconjura acele puncte curate și se întindea în jos, cuprinzând Pale și sfârșind la capătul de miazănoapte al Munților Tahlyn.

Zgomotele din stradă deveniseră deja prea puternice, remarcă Baruk în momentul în care se aplecă mai mult deasupra hărții pentru a colora granița de miazăzi a mareei roșii. Lucrări de construcție, socoti el, auzind scârțâit de vinciuri și un glas răstindu-se la trecători. Sunetele se stinseră, apoi se auzi o trosnitură puternică. Bătrânul sări în sus, iar brațul drept îi tresări, răsturnând călimara. Cerneala roșie se întinse peste toată harta.

Blestemând, Baruk se lipi de spătar. Făcu ochii tot mai mari pe măsură ce urmărea pata extinzându-se și înghițind Darujhistanul, apoi continuând spre miazăzi, spre Catlin. Coborî de pe scaun, întinse mâna după o cârpă să se șteargă pe mâini, zguduit de ceea ce putea fi interpretat ca un semn rău. Traversă încăperea, se duse la fereastră și se aplecă pentru a privi în jos.

Câțiva lucrători săpau de zor pe stradă, chiar sub fereastra lui. Doi bărbați mătăhăloși mânuiau târnăcoape, în vreme ce alți trei formaseră un șir și își treceau unul altuia pietrele sfărâmate pentru a le adăuga unei movile care creștea pe trotuar. În apropierea lor stătea șeful de echipă cu spatele la o căruță, studiind un pergament desfășurat.

Baruk se încruntă.

– Cine se ocupă de întreținerea drumurilor? se întrebă el cu voce tare.

O ușoară bătaie la ușă îi distrase atenția.

– Da.

Roald, servitorul lui, făcu un pas în cameră.

– Stăpâne, a sosit unul dintre agenții tăi.

Baruk azvârli o privire spre masa pentru hărți.

– Roagă-l să aștepte puțin, Roald.

– Am înțeles, stăpâne.

Se retrase și închise ușa.

Alchimistul se apropie de masă și făcu sul harta distrusă. Din hol se auzi un glas puternic, urmat de un murmur. Baruk ascunse harta pe un raft și se întoarse la țanc pentru a-l vedea pe agent intrând, urmat de Roald, care era schimonosit la față.

Făcându-i semn servitorului să plece, Baruk îl măsură pe bărbatul îmbrăcat în culori țipătoare.

– Bună ziua, Kruppe.

Roald ieși, apoi închise ușa fără zgomot.

– Mai mult decât bună, Baruk, drag priten al lui Kruppe. Cu adevărat minunată. Te-ai bucurat azi de aerul proaspăt al dimineții?

Baruk aruncă o privire spre fereastră.

– Din păcate, spuse el, aerul din stradă e plin de praf.

Kruppe tăcu o clipă. Își lăsă brațele pe lângă corp, apoi vârî mâna într-o mânecă și își scoase batista. Își șterse fruntea.

– A, da, lucrătorii de la drumuri. Kruppe a trecut pe lângă ei la sosire. Un grup cam războinic, așa socotește Kruppe. De-a dreptul bădărani, dar nu e deloc de mirare pentru niște lucrători atât de rudimentari.

Baruk îi făcu semn către un scaun.

Cu un zâmbet extrem de mulțumit, Kruppe se așeză.

– Ce zi caldă, spuse el, ochind carafa cu vin de pe șemineu.

Făcându-se că nu pricepe, Baruk se apropie de fereastră, apoi se întoarse cu spatele la ea. Îl examină pe Kruppe, întrebându-se dacă va reuși vreodată să înțeleagă ce se afla dincolo de aspectul lui de heruvim.

– Ce ai aflat? întrebă el încet.

– Ce a auzit Kruppe? Dar ce nu a auzit Kruppe!

Baruk ridică din sprâncene.

– Ce-ar fi să n-o mai lungești atât?

Bărbatul se foi pe scaun și își tampotă iar fruntea.

– Ce arșiță! Văzând expresia neînduplecată a lui Baruk, continuă: Acum, cât privește noutățile. Se aplecă în față și coborî vocea până la o șoaptă: Se vorbește pe la colțuri de crâșme, în intrânduri întunecoase și pe străzi reci și umede, în umbrele abjecte ale nopții, în…

– Dar spune odată!

– A, da, sigur. Ei, Kruppe a adulmecat un zvon. Un război al asasinilor, nici mai mult, nici mai puțin. Ghilda a pierdut oameni, așa se zice.

Baruk reveni la fereastră și rămase cu ochii către stradă.

– Și care e situația hoților?

– Acoperișurile au devenit neîncăpătoare. Au fost tăiate beregate. Profiturile au scăzut dramatic.

– Rallick unde e?

Kruppe clipi mirat.

– A dispărut, spuse el. Kruppe nu l-a văzut de zile întregi.

– Războiul ăsta, al asasinilor, nu e intestin?

– Nu.

– Și a fost identificată noua forță?

– Nu.

Privirea lui Baruk deveni tot mai încordată. Jos, în stradă, lucrătorii păreau să cheltuiască mai mult timp certându-se decât muncind. Un război al asasinilor putea da naștere unor tulburări. Ghilda lui Vorcan era puternică, dar Imperiul o depășea cu siguranță, dacă nou-sosiții erau Gheare. Însă ceva era de-a dreptul ciudat în toată chestiunea aceea. În trecut, Împărăteasa apelase la astfel de ghilde locale, recrutându-și oameni din rândul lor. Alchimistul nu reușea să vadă scopul unui asemenea război, iar acest lucru era chiar mai tulburător pentru el decât războiul

în sine. Auzind un târșâit de picioare în spatele lui, își aduse aminte de agent. Se întoarse și zâmbi.

– Acum poți pleca.

În ochii lui Kruppe apăru o sclipire care îl făcu pe Baruk să tresară. Cu o mișcare fluidă, grăsanul se ridică.

– Kruppe mai are ceva de spus, Maestre Baruk.

Buimăcit, alchimistul îi făcu semn din cap că poate să continue.

– Vai, povestea e complicată și confuză, spuse el, venind alături de Baruk la fereastră. Batista lui dispăruse. Kruppe poate doar bănui atât cât reușește un om cu nenumărate talente. În clipe libere, în timpul jocurilor de noroc și altele asemenea. În aura Gemenilor un Adept poate auzi, vedea, mirosi și atinge lucruri la fel de imateriale precum vântul. O idee de Stăpâna Norocului, avertismentul Râsului Stăpânului. Privirea lui Kruppe îl fixă pe alchimist. Mă urmărești, Maestre?

Cu ochii ațintiți asupra feței rotunde a lui Kruppe, Baruk spuse încet:

– Vorbești de Oponn.

Kruppe se uită din nou în stradă.

– Probabil. Poate o fi un șiretlic sumbru menit să îl înșele pe neghiobul de Kruppe…

Neghiob? Baruk zâmbi pentru sine. *Nu este el omul*.

– …cine poate spune? Kruppe ridică o mână, arătând un disc plat de ceară pe care îl ținea în palmă. Ceva, spuse el aproape șoptit, fără să slăbească discul din ochi, care trece neobservat, urmărit de mulți care tânjesc după sărutul lui înghețat, pe care se joacă tot ce înseamnă viață și ceea ce se află în miezul vieții. Luat separat, coroana unui cerșetor. În număr mare, nebunia unui rege. Apăsat de ruină, însă sângele se spală de pe el chiar la cea mai neînsemnată ploaie, și pentru următorul, nu există niciun semn al prețului său. E așa cum e, spune Kruppe, fără valoare doar pentru cei care susțin altceva.

Baruk își reținuse răsuflarea. Îi ardeau plămânii, dar se chinui să și-i golească. Vorbele lui Kruppe îl

duseseră undeva – un loc, sugerând rezerve uriașe de cunoștințe, iar mâna precisă, sigură, fără greș care le adunase, arăta asta pe pergament. O bibliotecă, rafturi din lemn negru cu relief clar, tomuri legate în piele lucioasă, pergamente îngălbenite, un birou pătat, Baruk simți că nu aruncase decât o privire în acea încăpere. Mintea lui Kruppe, locul secret cu ușa încuiată pentru toți, cu excepția unuia singur.

– Vorbești de o… monedă, spuse alchimistul rar, chinuindu-se să revină la realitate și concentrându-se asupra discului de ceară din mâna lui Kruppe.

Agentul închise brusc palma. Se întoarse și așeză discul pe pervaz.

– Examinează această asemănare, Maestre Baruk. Ea apare pe ambele fețe ale unei singure monede. Batista reapăru, și Kruppe se retrase să-și șteargă fruntea. Vai mie, ce cald e, spune Kruppe!

– Servește-te cu niște vin, murmură Baruk.

În timp ce grăsanul plecă de lângă el, alchimistul își deschise coridorul. Făcu un gest, și discul de ceară se înălță în aer, mișcându-se încet până pluti înaintea lui, la nivelul ochilor. Examină impresiunea care era cu fața la el.

– Stăpâna, murmură el și dădu din cap. Discul se întoarse, arătându-i Stăpânul.

Discul se întoarse încă o dată, iar Baruk rămase cu ochii holbați când moneda începu să se rotească. Un zuruit îi răsună în cap. Simți cum coridorul lui se opunea unei presiuni care creștea odată cu sunetul, apoi sursa lui se prăbuși.

Slab, ca venind din depărtări, auzi glasul lui Kruppe.

– Chiar în această asemănare se simte răsuflarea Gemenilor, Maestre Baruk. Coridorul niciunui mag nu-i poate rezista.

Discul se rotea în continuare în aer în fața lui Baruk, devenind o imagine neclară, argintie. În jurul lui se formă o negură fină. Picături mici, fierbinți, îl stropiră pe față, determinându-l să facă un pas înapoi. Un foc albastru licări din ceara care se topea, și discul se mistui cu iuțeală. Un moment mai apoi

dispăru cu totul, iar sunetul produs de rotire și presiunea care o însoțea încetară brusc.

Tăcerea venită pe neașteptate îi dădu dureri de cap lui Baruk. Își lăsă o mână tremurătoare pe pervaz ca să se sprijine, apoi închise ochii.

– Kruppe, în posesia cui se află moneda? Avea glasul gutural, deoarece gâtlejul îi era contractat.

Kruppe apăru din nou alături de el.

– A unui flăcău, îi răspunse el nepăsător. Cunoscut lui Kruppe, chiar foarte bine, dar și celorlalți agenți ai tăi: Murillio, Rallick și Coll.

Baruk redeschise ochii.

– Asta nu poate fi o coincidență, spuse el șuierat, simțind că o speranță pornită din disperare se ridicase la luptă împotriva groazei care îl cuprinsese. Oponn intrase în joc și în cotloanele puterii, dar în asemenea măsură, încât viața orașului și cei din interiorul zidurilor acestuia nu însemnau nimic. Se uită fioros la Kruppe.

– Atunci, adună grupul. Pe toți cei pe care i-ai numit. Mi-au slujit interesele vreme îndelungată, și trebuie să o facă și acum, lăsând deoparte orice alte preocupări. M-ai înțeles?

– Kruppe va transmite dorința ta expresă. Probabil că Rallick e legat de îndatoririle lui față de Ghildă, în vreme ce Coll, dacă i se oferă din nou un scop în viață, ar putea să își concentreze privirea și să pună la inimă această misiune, Stăpâne Baruk. Fiindcă veni vorba, care este misiunea?

– Să-l protejeze pe Purtătorul Monedei. Să-l urmărească, să observe ce oameni se uită la el, fie binevoitor, fie cu gând rău. Trebuie să aflu dacă îl are Stăpâna sau Stăpânul. Și, Kruppe, pentru asta, găsește-l pe Rallick. Dacă pe Purtătorul Monedei îl reclamă Stăpânul, va fi nevoie de talente de asasin.

Kruppe clipi.

– Am înțeles. Vai, fie ca îndurarea să-i surâdă tânărului Crokus.

– Crokus? repetă Baruk și se încruntă. E un nume pe care îl cunosc.

Fața lui Kruppe rămase impenetrabilă.

– Nu-i nimic. Prea bine, Kruppe. Se întoarse din nou spre fereastră. Să mă informezi cum merg lucrurile.

– Ca întotdeauna, Baruk, prietenul lui Kruppe. Apoi se înclină. Și-ți mulțumesc pentru vin, a fost mai mult decât delicios.

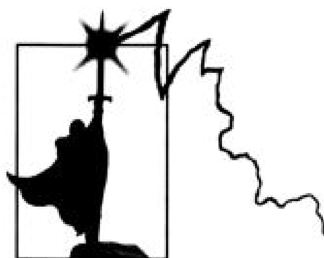
Alchimistul auzi ușa deschizându-se și închizându-se. Privi lung spre stradă. Reușise să-și controleze spaima. Oponn avea obiceiul de a distruge până și cele mai bine ticluite planuri. Baruk respingea perspectiva ca șansa să intervină în treburile lui. Nu se mai putea bizui pe talentul de a prezice, de a pregăti planuri de rezervă, de a analiza fiecare posibilitate și de a o găsi pe cea care se potrivea cel mai bine dorințelor lui. *Așa cum se învârtește moneda, așa se rotește și orașul.*

La asta se adăugau căile misterioase ale Împărătesei. Baruk își frecă fruntea. Va trebui să îi spună lui Roald să-i aducă un ceai vindecător. Durerea de cap atingea proporții delirante. Când își trecu palma peste față, ochii surprinseră o izbucnire de roșu. Ridică palmele în lumină. Erau pătate de cerneală roșie. Se aplecă mai mult peste pervaz. Prin norul sclipitor de praf se vedeau acoperișurile caselor din Darujhistan și portul de dincolo de ele.

– Iar tu, Împărăteaso, șopti el. Știu că ești pe undeva pe aici. Pionii tăi se mișcă nevăzuți, deocamdată, dar îi voi găsi. Fii convinsă de asta, cu sau fără blestematul de noroc al lui Oponn.

Cartea a treia

MISIUNEA

Marionetele dansează pe câmp
manevrate de degete iscusite –
Printre ele mă împiedic
traversat de sârme
încurcat în pași
și-i blestem pe acești bufoni
cu piruetele lor nebunești –
Nu voi trăi ca ei
vai, nu, lasă-mă
în dansul meu în cerc –
aceste tresăriri
nechemate pe care le vezi
jur pe Mormântul lui Hood
că reprezintă măiestrie în mișcare.

Spusele bufonului
Theny Bule (n?)

Capitolul opt

Apoi a coborât
printre femei și bărbați
sigiliul smuls
în curățarea ei mizeră
acolo pe nisipul îmbibat de sânge
s-au vărsat viețile Împăratului și a Primei Săbii
atât e de tragică această trădare…
El era din Vechea Gardă,
conducând tăișul ascuțit
al furiei Imperiului,
și astfel coborând
dar nu departe
a rămas amintirea
dinaintea ochilor ei, blestemul
conștiinței pe care nu o suportă.
Un preț s-a pus dinaintea lui
pe care l-a văzut la prima trecere
neștiind și astfel nepregătit
coborând între femei
și bărbați, a descoperit că
se predase și a blestemat
retrezirea ei…

Arzătorii de Poduri
Toc-cel-Tânăr

Cu un sfert de ceas înainte de ivirea zorilor cerul avea culoarea fierului atacat ici și colo de rugină. Sergentul Whiskeyjack stătea ghemuit pe un dom din rocă-mamă ce se înălța din plaja presărată cu pietricele și privea luciul calm și cețos al Lacului Azuriu. Departe, spre miazăzi, se zărea strălucirea slabă a Darujhistanului.

Traversarea munților în noaptea precedentă fusese un adevărat coșmar, deoarece quorlii fuseseră purtați de colo-colo printre trei nori de furtună. Fusese un miracol că nu pierduse niciun om. Între timp, ploaia încetase, făcând ca aerul să fie răcoros și lipicios.

În spatele lui, auzi zgomot de cizme, însoțit de un clănțănit. Whiskeyjack se întoarse și se îndreptă de spate. Se apropiau Kalam și un Moranth negru, care mergeau șerpuit printre bolovanii acoperiți de mușchi de la baza pantei. În urma lor se înălța umbroasă pădurea de arbori sequoia, ale căror trunchiuri cu pete de culoare străjuiau versantul muntelui. Sergentul inspiră adânc aerul rece al dimineții.

– Totul e bine, spuse Kalam. Moranthul verde a executat ordinul întocmai, ba mai mult de-atât. Fiddler și Hedge sunt doi geniști fericiți.

Whiskeyjack ridică o sprânceană. Se întoarse către Moranthul negru.

– Am crezut că ați rămas fără muniție.

Fața creaturii rămase în umbră sub coiful cu vizor. Cuvintele pe care le rosti păreau născute într-o peșteră, sunând gol și având un ușor ecou.

– Selectiv, Pasăre-care-Fură. Ne ești cunoscut, Arzător de Poduri. Calci pe umbra dușmanului. Din partea Moranthilor, sprijinul nu va fi niciodată neînsemnat.

Surprins, Whiskeyjack își mută privirea, și pielea din jurul ochilor i se destinse.

Moranthul continuă.

– Ai vrut să știi care e soarta unuia dintre cei din neamul meu. Un războinic având doar un braț, care a

luptat alături de tine pe străzile din Nathilog în urmă cu mulți ani. Încă trăiește.

Sergentul trase o gură de aer dulce de pădure.

– Mulțumesc, spuse el.

– Vrem ca sângele pe care îl vei găsi în continuare pe mâinile tale să fie de dușman, Pasăre-care-Fură.

Se încruntă, apoi dădu brusc din cap și își îndreptă atenția spre Kalam.

– Ce altceva mai e?

Fața asasinului rămase lipsită de orice expresie.

– Ben-cel-Iute e pregătit, spuse el.

– Bun. Adună-i pe ceilalți. Vreau să le prezint planul.

– Planul *tău,* sergent?

– Al meu, spuse Whiskeyjack cu glas ferm. Cel alcătuit de Împărăteasă și tacticienii ei a fost respins, începând din clipa asta. Vom acționa în felul meu. Mișcă-te, caporal.

Kalam salută și plecă.

Whiskeyjack coborî de pe stâncă, și cizmele i se înfundară în mușchi.

– Spune-mi, Moranth, un escadron negru de-al vostru ar putea să patruleze zona de aici peste două săptămâni?

Cu un sunet, Moranthul își roti capul spre lac.

– Astfel de patrulări neplanificate sunt obișnuite. Mă aștept să comand chiar eu una peste două săptămâni.

Whiskeyjack se uită fără să clipească la războinicul în armură neagră care stătea lângă el.

– Nu prea știu cum să interpretez asta, spuse el într-un târziu.

Războinicul întoarse capul spre el.

– Nu suntem chiar atât de deosebiți, zise el. În ochii noștri, faptele au o măsură. Noi apreciem asta. Acționăm în funcție de judecata noastră. Ca și la Pale, răspundem la spirit cu spirit.

Sergentul se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– În epurările de la Pale au plecat optsprezece mii șapte sute treizeci și nouă de suflete. Câte unul pentru fiecare Moranth care a căzut victimă a istoriei dușmăniei pe care orașul a îndreptat-o împotriva noastră. Spirit pentru spirit, Pasăre-care-Fură.

Whiskeyjack își dădu seama că nu avea ce să răspundă. Următoarele vorbe ale Moranthului îl impresionară profund.

– În carnea imperiului tău sunt viermi. Însă o asemenea decădere este firească în orice organism. Infecția poporului tău încă nu este mortală. Încă poate fi curățată. Moranth sunt pricepuți la astfel de întreprinderi.

– Dar cum anume, și Whiskeyjack tăcu o clipă, alegându-și atent cuvintele, intenționezi să faci această purificare?

Își aduse aminte de căruțele încărcate vârf cu cadavre, un șir șerpuitor ieșind din Pale, și se strădui să alunge fiorul de gheață care îi trecu pe șira spinării.

– Spirit cu spirit, îi răspunse Moranthul, îndreptându-și din nou atenția către orașul de pe malul de la miazăzi. Acum vom pleca. Ne vei găsi aici peste două săptămâni, Pasăre-care-Fură.

Whiskeyjack îl urmări pe Moranthul negru îndepărtându-se, trecând forțat prin desișul care înconjura poiana în care îl așteptau călăreții lui. După o clipă auzi bătaia rapidă a aripilor, apoi quorlii se înălțară deasupra copacilor. Moranthii dădură roată o dată, apoi se întoarseră spre miazănoapte, strecurându-se printre trunchiurile bărboase și îndreptându-se în susul versantului.

Sergentul se așeză din nou pe roca-mamă și rămase cu ochii plecați spre sol cât membrii echipei lui sosiră și se strânseră în jurul lui. Încruntat, strângând din fălci și scrâșnind din dinți încet și insistent, rămase tăcut, părând să nu fi observat că avea companie.

– Sergent, șopti Fiddler.

Tresărind, Whiskeyjack ridică privirea. Sosiseră toți, mai puțin Ben-cel-Iute. Îl va pune pe Kalam să-i

transmită vrăjitorului care erau instrucțiunile.

– Așa. Renunțăm la planul inițial, pentru că era gândit ca să ne ducă la moarte. Treaba asta nu mi-a plăcut, așa că vom acționa cum spun eu, sperând că vom scăpa cu viață.

– Nu minăm porțile orașului? întrebă Fiddler, aruncând o privire spre Hedge.

– Nu, răspunse sergentul. Vom utiliza munițiile Moranthilor cu mai mult folos. Două obiective, două echipe. Kalam o va conduce pe una și îi va avea pe Ben-cel-Iute și, șovăi, …și pe Sorry. Eu voi conduce cealaltă echipă. Prima sarcină e să pătrundem neobservați în oraș. Fără uniforme. Se uită spre Mallet. Am înțeles că Verzii s-au ținut de cuvânt, da?

Vraciul dădu afirmativ din cap și zise.

– E ceva obișnuit pe-aici, asta-i bine. O barcă de pescuit de cinci metri și jumătate, așa că putem traversa lacul destul de ușor. Avem chiar și vreo două năvoade.

– Vom merge deci la pescuit, spuse Whiskeyjack. Dacă intrăm în port fără captură, am da de bănuit. Se pricepe vreunul dintre voi la pescuit?

După câteva clipe de tăcere, Sorry spuse:

– Eu am pescuit, dar de mult.

Whiskeyjack o privi fix, apoi zise:

– Bun. Alege-ți pe cine dorești pentru asta.

Sorry zâmbi batjocoritor.

Whiskeyjack își smulse privirea de la ea și înjură în barbă. Îi măsură pe cei doi sabotori.

– Câtă muniție avem?

– Două lăzi, îi răspunse Hedge, aranjându-și coiful din piele. De la explozivi și până la fumigene.

– Cu așa ceva putem prăji și un palat, adăugă Fiddler, foindu-se entuziasmat.

– Destul de bine, spuse Whiskeyjack. În regulă, acum ascultați-mă cu atenție, altfel nu scăpăm cu viață din aventura asta…

Într-o poiană izolată din pădure, Ben-cel-Iute presără nisip până făcu un cerc, apoi se așeză în mijlocul lui. Luă cinci bețe ascuțite și le aranjă în

linie, apoi le înfipse în pământ la diferite adâncimi. Cel din centru, cel mai înalt, se ridica deasupra celorlalte cu aproape un metru; cele de o parte și de alta, se înălțau la șaizeci de centimetri, iar cele exterioare, la treizeci.

Vrăjitorul desfăcu o bucată de un metru de sfoară subțire făcută din maț. Luă un capăt și împleti un ștreang mic, pe care îl prinse strâns de capătul de sus al bățului din centru. Întinse sfoara spre stânga, făcând o buclă pe după următorul băț, apoi plecă spre dreapta cu el și făcu o nouă buclă. Aduse sfoara până la bățul cel mai depărtat din stânga și în timpul ăsta bolborosi câteva cuvinte. Înfășură sfoara de două ori și o duse către cel mai depărtat băț din dreapta, unde făcu un nod și tăie bucata rămasă liberă.

Ben-cel-Iute se lăsă puțin pe spate și își încrucișă mâinile în poală. Pe frunte îi apăru o încruntătură.

– Hairlock! Un băț din exterior tresări, se răsuci ușor, apoi se liniști. Hairlock! strigă el din nou. Toate cele cinci bețe se mișcară brusc. Cel din centru se îndoi spre vrăjitor. Sfoara se întinse și scoase un bâzâit gros.

Peste fața lui Ben-cel-Iute trecu un vânt rece, gonind broboanele de sudoare care se strânseseră în ultimul minut. În cap îi răsună un vuiet și se simți căzând prin caverne întunecate, ai căror pereți nevăzuți îi vibrară în urechi de parcă niște baroase de fier ar fi izbit cu zgomot în rocă. Fulgere de lumină argintie, orbitoare îi înțepară ochii, iar vântul trase de pielea și carnea feței lui.

Într-un cotlon ferit al minții păstră un sentiment al distanței, de control. În acea zonă de calm putea gândi, observa, analiza.

– Hairlock, șopti el, ai mers prea departe. Prea adânc. Acest coridor te-a înghițit și nu te va mai scuipa afară, Hairlock.

Însă acele gânduri rămâneau doar pentru sine; știa că marioneta era încă departe.

Se urmări continuând, răsucindu-se, învârtindu-se prin Cavernele Haosului. Hairlock era silit să îl

imite, doar în sus. Brusc, se trezi stând în picioare. Sub tălpi, roca neagră păru să se învârtejească, despicată ici și colo în rotirea ei de convoluții lente de roșu strălucitor.

Privind în jur, văzu că stătea în picioare pe o traversă din piatră, ridicându-se la un anumit unghi, cu vârful zimțat la aproape cinci metri în fața lui. Întorcându-se, privirea lui urmări traversa care se scufunda, dispărând, pierdută în norii galbeni care se rostogoleau. Se simți cuprins de amețeală. Se legănă, apoi, după ce-și recăpătă echilibrul, auzi un chicotit în spatele lui. Se întoarse: îl văzu cocoțat pe vârf pe Hairlock, cu trupul de lemn mânjit și pârlit, iar hainele de păpușă, zdrențuite și rupte.

– Asta este Grinda lui Andii, nu? întrebă Ben-cel-Iute.

Hairlock dădu din cap.

– Pe jumătate. Acum știi cât de departe am ajuns, vrăjitorule. Până la capătul coridorului, unde puterea își află prima formă și totul este posibil.

– Puțin probabil, răspunse Ben-cel-Iute, fără să scape marioneta din ochi. Ce senzație ai când stai în miezul întregii creații, dar nu poți atinge nimic, nu poți folosi nimic? E prea alienant, nu? Te arde la fiecare atingere.

– Voi învăța, șuieră Hairlock. Nu știi nimic. Nimic.

Ben-cel-Iute zâmbi.

– Hairlock, am mai trecut pe-acolo. Urmări gazele care se răsuceau în jurul lor, mânate de vânturi contrare. Ai avut noroc, spuse el. Deși sunt puține la număr, există creaturi pentru care acest tărâm le este cămin. Tăcu un moment, apoi se întoarse și îi zâmbi marionetei. Nu le plac intrușii. Ai văzut ce le fac? Ce lasă în urmă?

Zâmbetul se lăți pe fața vrăjitorului când remarcă tresărirea involuntară a lui Hairlock.

– Ești protectorul meu, se răsti Hairlock. Sunt legat de tine, vrăjitorule! A ta e răspunderea și, dacă voi fi prins, nu voi ascunde acest fapt.

– Legat de mine, adevărat. Ben-cel-Iute se lăsă pe vine. Mă bucur că ți-a revenit memoria. Spune-mi, ce mai face Tattersail?

Marioneta se lăsă moale și privi în altă parte.

– Își revine cu greu.

Ben-cel-Iute se încruntă.

– Își revine? După ce?

– Copoiul Gear m-a descoperit, spuse Hairlock și se foi neliniștit. S-a produs o încăierare.

Încruntarea se întinse pe toată fața vrăjitorului.

– Și?

Marioneta ridică din umeri.

– Gear a fugit, rănit grav cu sabia pe care a mânuit-o căpitanul acela al tău. Apoi a sosit Tayschrenn, dar Tattersail își pierduse cunoștința, așa că încercarea lui de a obține răspunsuri a fost dejucată. Însă focul suspiciunii a fost aprins deja. Își trimite servitorii să caute, iar ei pătrund pe coridoare. Caută semne pentru a afla cine și ce sunt. Și de ce. Marele Mag știe că echipa ta e implicată în asta și că încercați să vă salvați pielea. Privirea dementă a marionetei licări. Vă vrea morți pe toți, vrăjitorule. În ce o privește pe Tattersail, probabil speră că o va ucide febra, ca să nu mai intervină el, dar ar pierde mult dacă ea ar muri fără ca mai întâi să o interogheze. Nu am a mă îndoi că îi va cerceta sufletul, ca să afle ce știe, ar fi în stare să o urmeze până în tărâmul lui Hood, dar ea știe să se ferească.

– Taci o clipă! îi porunci Ben-cel-Iute. S-o luăm de la început. Ai spus că Gear a fost înjunghiat de spada căpitanului Paran?

Hairlock se strâmbă.

– Așa am spus. O armă mortală – altfel nu ar fi fost posibil. Putea să îl rănească mortal pe copoi. Marioneta tăcu o clipă, apoi mârâi: Vrăjitorule, nu mi-ai spus totul. În treaba asta sunt implicați zei. Dacă mă lași neștiutor, s-ar putea să nimeresc în calea unuia dintre ei. Scuipă. Și-așa e destul de rău să-ți fiu sclav. Crezi că te-ai putea măsura cu un zeu ca să mă stăpânești? Aș fi preluat, întors, poate

chiar…, Hairlock își scoase unul dintre pumnalele mici, …folosit împotriva ta.

Cu o sclipire întunecată în ochi, făcu un pas înainte.

Ben-cel-Iute ridică o sprânceană. Inima îi tresăltă în piept. Era posibil așa ceva? Nu ar fi descoperit vreun indiciu? O aromă, o sugestie a prezenței nemuritoare.

– Un ultim lucru, vrăjitorule, murmură Hairlock, făcând încă un pas în față. Febra lui Tattersail a crescut brusc noaptea trecută. A strigat ceva despre o monedă. Una care se rotește, dar acum a căzut și a ajuns în mâna cuiva. Trebuie să-mi spui ce e cu această monedă, trebuie să-ți știu gândurile, vrăjitorule. Marioneta tăcu brusc și-și coborî privirea spre pumnalul din mână. Lăsând impresia că era derutat, ezită, apoi își vârî lama în teacă și se așeză pe vine. Ce e atât de important la moneda asta? mârâi el. Nimic. Tâmpita a delirat – și era mai puternică decât crezusem.

Ben-cel-Iute îngheță. Marioneta părea să fi uitat că vrăjitorul era de față. Gândurile pe care le auzea în acele momente erau ale lui Hairlock. Își dădu seama că privea printr-o fereastră spartă direct în mintea tulburată a marionetei. Și acolo pândea toată primejdia. Vrăjitorul își ținu răsuflarea cât vorbi Hairlock, ținându-și ochii ațintiți asupra norilor de dedesubt.

– Gear ar fi trebuit să o ucidă și ar fi făcut-o dacă nu ar fi apărut căpitanul acela idiot. Ce ironie, acum o îngrijește și-și duce mâna la sabie de fiecare dată când încerc să mă apropii. Știe că i-aș lua viața într-o clipă. Ce zeu se joacă cu acest nobil neghiob?

Marioneta continuă să vorbească, însă cuvintele ei se transformară treptat într-o bolboroseală aproape inadmisibilă.

Ben-cel-Iute așteptă, sperând să afle mai multe, deși ceea ce auzise deja era suficient ca să-i facă inima să duduie în piept. Creatura dementă din fața lui era imprevizibilă și nu o putea ține sub control decât o voință puternică – firele puterii pe care le

fixase chiar el de corpul din lemn al lui Hairlock. Însă acel gen de nebunie era însoțit de tărie – suficientă tărie ca să rupă acele fire? Vrăjitorul nu mai era chiar atât de sigur de controlul pe care îl deținea asupra marionetei.

Aceasta tăcuse. Ochii ei pictați continuau să strălucească, aruncând flăcări întunecate – pierderea de putere haotică. Ben-cel-Iute făcu un pas înainte.

– Urmează planurile lui Tayschrenn! porunci el, apoi lovi puternic cu piciorul.

Vârful cizmei lui îl nimeri în piept pe Hairlock, și marioneta se duse rostogolindu-se. Hairlock zbură peste margine, apoi căzu. Răcnetul lui de nemulțumire se stinse după ce dispăru în norii gălbui.

Ben-cel-Iute inspiră adânc aerul gros, stătut. Speră că acea izgonire bruscă fusese îndeajuns pentru a denatura amintirile acumulate de Hairlock în ultimele câteva minute, deși, simțea că firele prin care controla marioneta deveneau tot mai elastice. Cu cât coridorul îl răsucea mai mult pe Hairlock, cu atât avea să aibă mai multă putere.

Vrăjitorul știa ce va trebui să facă, de fapt, Hairlock îi dăduse ideea. Cu toate acestea, Ben-cel-Iute nu se grăbi să-și pună ideea în aplicare. Gustul amar al bilei îi veni în gură și scuipă peste terasă. Aerul putea a transpirație și abia după un moment își dădu seama că era a lui. Scăpă o înjurătură.

– E timpul să plec, mormăi el și ridică brațele.

Cu un urlet, vântul reveni și-și simți corpul azvârlit în aer, ajungând în caverna de mai sus, apoi în următoarea. Pe măsură ce peșterile defilau amețitor, un sigur cuvânt i se agăța de gânduri, unul care părea să se învârtă în jurul problemei lui Hairlock ca o plasă.

Ben-cel-Iute zâmbi, însă era un zâmbet de răspuns la teroare. Iar cuvântul rămase, *Gear,* și în acel nume vrăjitorul descoperi un chip.

În acea tăcere, Whiskeyjack se ridică. Expresiile celor din jur erau sobre, cu ochi plecați sau îndreptați în altă parte, închiși într-un loc personal, intim, în

care înotau gândurile cele mai apăsătoare. Singura excepție era Sorry, care îl privea pe sergent cu ochi strălucitori, în semn de aprobare. Whiskeyjack se întrebă cine își arăta acordul prin acei ochi, apoi clătină din cap, înfuriat că ceva din suspiciunile lui Ben-cel-Iute și Kalam se infiltraseră în gândurile lui.

Aruncă o privire în lateral și-l văzu pe vrăjitor apropiindu-se. Părea obosit, pentru că fața lui avea o paloare cenușie. Ochii lui Whiskeyjack se îndreptară spre Kalam.

Asasinul dădu aprobator din cap.

– Hei, oameni buni, fiți mai vioi! spuse el. Încărcați barca și pregătiți-vă!

Cu Mallet în frunte, ceilalți coborâră spre plajă.

Așteptând sosirea lui Ben-cel-Iute, Kalam spuse:

– Trupa pare deja înfrântă, sergent. Fiddler, Trotts și Hedge au dislocat suficient pământ în tunelurile acelea cât să îngroape toți morții Imperiului. Mă îngrijorează soarta lor. Mallet – el pare să se țină bine, cel puțin deocamdată… Dar, indiferent cât ar ști Sorrry despre pescuit, nu prea cred că vreunul dintre noi poate vâsli în cada aceea de baie. Și va trebui să traversăm lacul, care e întins cât un ocean.

Whiskeyjack strânse din dinți, apoi se sili să ridice nepăsător din umeri.

– Știi al naibii de bine că, dacă se va deschide vreun coridor în apropiere de oraș, există posibilitatea de a fi descoperiți. Nu avem de ales, caporale. Vâslim. Doar dacă am reuși să încropim o velă…

Kalam gemu.

– De unde până unde știe fața asta să pescuiască?

Sergentul oftă.

– Știu. A apărut de nicăieri, nu?

– Al naibii de ușor de explicat.

Ben-cel-Iute ajunse pe culmea stâncii. Cei doi bărbați rămaseră tăcuți când îi văzură expresia de pe față.

– Vreau să vă propun ceva ce n-o să vă placă deloc, spuse vrăjitorul.

– S-auzim, îi răspunse Whiskeyjack, cu o voce golită orice sentiment.

Zece minute mai târziu, cei trei bărbați ajunseră pe plaja acoperită cu pietriș mărunt, pe care se mergea greu., iar Whiskeyjack și Kalam păreau zguduiți. La zece pași de marginea apei se afla barca de pescuit. Gâfâind și gemând în timp ce se înclina în față, folosindu-se de toată greutatea, Trotts trăgea cu îndârjire de parâma legată de cârligul de la prova.

Restul membrilor detașamentului stăteau strânși într-o parte, discutând încet despre eforturile inutile ale lui Trotts. Fiddler ridică întâmplător ochii. Văzându-l pe Whiskeyjack apropiindu-se de ei, se albi la față.

– Trotts! răcni sergentul.

Fața Barghastului, cu tatuajele făcute cu pigment albastru atât de întinse încât nu se mai putea vedea ce reprezentau, se întoarse spre Whiskeyjack cu ochi mari.

– Soldat, dă drumul parâmei!

Aflat în spatele lui Whiskeyjack, care îi fulgeră cu privirea pe ceilalți, Kalam scoase un pufnet amuzat.

– Ascultați, spuse el cu voce aspră, pentru că unul dintre voi a fost idiot și i-a convins pe ceilalți că era o idee bună să încărcați toate echipamentele în barcă de pe uscat, acum vă rog să puneți mâna pe parâmă și să o trageți în lac. Nu tu, Trotts. Tu treci în barcă, fă-te comod, acolo, la pupa. Whiskeyjack tăcu un moment. Studie fața lipsită de expresie a lui Sorry. Din partea lui Fiddler și Hedge mă așteptam la așa ceva, dar parcă te-am pus pe tine să te ocupi de partea asta, cu barca.

Sorry ridică din umeri.

Whiskeyjack suspină.

– Știi să faci o velă?

– Dar nu e vânt.

– Ei, poate va fi! spuse Whiskeyjack, exasperat.

– Da, îi răspunse Sorry. Avem ceva pânză. Vom avea nevoie de un catarg.

– Du-te cu Fiddler și faceți unul. Voi, ceilalți, trageți barca până la apă.

Trotts urcă în barcă și se așeză la pupa. Își întinse picioarele lungi și-și lăsă un braț să atârne peste copastie. Își arătă dinții piliți, închipuind un fel de zâmbet.

Whiskeyjack se întoarse către Kalam și Ben-cel-Iute, care zâmbeau.

– Ei! spuse el poruncitor. Ce mai așteptați?

Brusc, cei doi redeveniră serioși.

Capitolul nouă

L-ați văzut pe cel
care stă singur
blestemat într-un ritual
ce își pecetluiește neamul
dincolo de moarte, când oștile
sunt strânse și se învolburează
ca o invazie de polen –
el rămâne izolat.
Primul între toți
întotdeauna înveșmântat în timp
însă exclus și singur
un T'lan Imass care rătăcește
ca o sămânță care nu ajunge să rodească.

Lay of Onos T'oolan
Toc-cel-Tânăr

Stând în șa, Toc-cel-Tânăr se aplecă în față și scuipă. Era a treia zi de când plecase din Pale și tânjea după zidurile înalte ale orașului, pe care le dorea lângă el. Câmpia Rhivi se întindea pretutindeni în jurul lui, o mantie de iarbă îngălbenită care se unduia în vântul de după-amiază, însă în rest lipsită de orice trăsături.

Își scărpină marginile rănii care rămăsese în locul ochiului stâng și mormăi ceva în barbă. Ceva era în neregulă. Ar fi trebuit să o întâlnească în urmă cu două zile. Nimic nu mai ieșea cum trebuia. Dacă mai punea la socoteală și faptul că Paran dispăruse înainte de a se întâlni cu Whiskeyjack și zvonurile care circulau despre un copoi care îl atacase pe de-al doilea mag supraviețuitor și lăsase paisprezece pușcași morți în urma lui, nu trebuia să fie surprins, își zise el, că și acel rendez-vous se dusese pe apa sâmbetei.

Haosul părea a fi semnul vremii. Toc se îndreptă de spate și se înălță în șa. Deși prin câmpie practic nu exista ceva care să merite numele de drum, caravanele de negustori croiseră o cărare care mergea de la miazănoapte spre miazăzi, de-a lungul laturii apusene. De atunci încoace comerțul murise, dar atâtea căruțe și cai lăsaseră semne ce puteau fi urmate. Centrul câmpiei era cămin pentru Rhivi, oamenii scuzi, cu pielea cafenie, care se deplasau cu turmele în funcție de ciclurile anotimpurilor. Deși nu erau războinici, Imperiul Malazan le forțase mâna, iar acum ei luptau și făceau cercetășie în preajma legiunilor Tiste Andii ale lui Caladan Brood, împotriva Imperiului.

Rapoartele Moranth îi plasau pe Rhivi departe spre nord și spre est, iar Toc era recunoscător pentru asta. Suferea de singurătate în acea pustietate, însă, având în vedere toate cele întâmplate în ultima vreme, singurătatea era un rău mărunt.

Toc deschise mare unicul ochi pe care îl avea. Se părea că, la urma urmelor, nu era chiar singur. Pesemne că la o leghe depărtare se roteau corbi. Trânti o înjurătură și își scoase iataganul din teaca

prinsă la brâu. Respinse impulsul lăuntric de a-și îndemna calul să o ia la galop și alese un trap rapid.

Când se apropie, văzu iarba călcată în picioare într-o parte a drumului neguțătorilor. Hohotele zgomotoase ale corbilor erau singurele sunete care tulburau nemișcarea. Păsările începuseră deja să se înfrupte. Toc trase de hățuri și, aplecat în față, rămase nemișcat în șa. Niciunul dintre trupurile pe care le văzu nu părea capabil să se miște, iar certurile agitate ale corbilor arătau că supraviețuitorii plecaseră de mult din acel loc. Avu însă un presentiment ciudat. În aer plutea ceva, ceva între miros și gust.

Așteptă, fără să poată măsura timpul, dar simți ceva care îi spunea să nu plece. Imediat după aceea își dădu seama ce genera acea stare stranie: magia. Fusese dezlănțuită acolo. *Nu-mi place deloc,* bombăni el, apoi descălecă.

Țipând în timp ce se apropia, corbii îi făcură totuși loc. Ignorând cârâielile lor de protest, se apropie de leșuri. Erau douăsprezece cu totul. Opt purtau uniforme ale pușcașilor malazani, însă aceia nu erau soldați oarecare. Privirea lui se concentră asupra însemnelor de pe coifurile lor. *Jakatakan!* exclamă el. Din trupele de elită. Fuseseră făcuți bucăți.

Își îndreptă atenția spre cadavrele ciopârțite și se înfioră. Nici nu era de mirare că Jakatakanii suferiseră o înfrângere atât de categorică. Toc se apropie de un leș și se lăsă pe vine alături de el. Cunoștea unele dintre însemnele de clan ale Barghast, felul în care era identificat fiecare grup de vânători cu ajutorul tatuajului făcut cu cerneală albastră. Îi scăpă un șuierat ușor printre buze și întinse mâna pentru a întoarce spre el fața sălbaticului, apoi dădu din cap. Aceia erau din clanul Ilgres. Înainte de a fi înregimentați în Garda Purpurie, teritoriul lor se aflase la o mie cinci sute de leghe spre răsărit, între munții de la miazăzi de Porule. Toc se ridică încet. Ilgres se numărau printre cei mai puternici care se alăturaseră Gărzii Purpurii la Pădurea Câinele Negru, dar asta era la patru sute

de leghe spre miazănoapte. Așadar, ce îi adusese acolo?

Simți duhoarea de magie risipită. Se întoarse și ochii îi căzură asupra unui cadavru pe care nu-l văzuse până atunci. Zăcea alături de iarba pârjolită. *Iată răspunsul la întrebarea mea,* își zise el. Grupul fusese condus de un șaman Barghast. Într-un fel sau altul, descoperiseră o urmă, iar șamanul își dădu seama ce era. Toc examină cadavrul Barghastului. Ucis de sabie, care îi făcuse o rană la gât. Șamanul dezlănțuise vrăjile, însă nu i se opusese nicio magie. Iar asta era ciudat, mai ales că șamanul murise, nu cel pe care îl atacase.

Toc își drese glasul. *Ei, bine, se spune că ea îi urăște de moarte pe magi.* Dădu încet roată locului în care fuseseră uciși acei oameni și descoperi urma fără să întâmpine vreo dificultate. Câțiva dintre Jakatakani supraviețuiseră, iar, judecând după urmele mai mărunte de cizme, același lucru se întâmplase și cu persoana pe care o vânau. Și, suprapuse, se vedeau șase urme de mocasini. Urma cotea spre apus față de drumul neguțătorilor, însă se îndrepta tot spre miazăzi.

Revenind la calul său, Toc încălecă și făcu animalul să se întoarcă. Își scoase arcul scurt din tașca de la șa și îl încordă, după care îi potrivi o săgeată. Nu avea nicio șansă să ajungă aproape de Barghast fără a fi descoperit. Pe câmpia aceea avea să fie vizibil cu mult înainte de a ajunge la o distanță de la care să poată trage cu arcul, iar raza de acțiune a arcului său devenise mult mai mică acum, după ce-și pierduse un ochi. Știa însă că nu avea de ales; spera doar să doboare și el unul sau doi atacatori înainte de a fi ucis.

Scuipă din nou, apoi înfășură frâul pe după antebrațul stâng și prinse mai bine arcul în mâna cealaltă. Își scărpină energic cicatricea roșie și întinsă, până la durere, dându-și seama că acea mâncărime înnebunitoare va reveni oricum peste câteva momente. *Ei, asta e,* făcu el și împunse cu călcâiele în coastele calului.

Delușorul singuratic ce se înălța în fața adjunctei Lorn nu era natural. Vârfurile pietrelor îngropate aproape de tot îi încercuiau baza. Se întrebă ce putea fi îngropat acolo, apoi își alungă reținerile. Dacă pietrele așezate în picioare aveau mărimea celor pe care le văzuse în jurul tumulilor misterioși din afara zidurilor orașului Genabaris, acea movilă data de milenii. Se întoarse către cei doi pușcași istoviți care mergeau împleticit în urma ei.

– Ne facem tabăra aici. Tu, cel cu arbaletă, urcă-te pe vârful movilei și întinde-te acolo.

Omul dădu din cap și se conformă. El și camaradul lui păreau aproape ușurați că ea ceruse o oprire, deși erau convinși că îi pândea moartea.

Lorn îl măsură din ochi pe celălalt soldat. Acesta se alesese cu un vârf ascuțit de lance în umărul stâng, iar sângele încă îi șiroia abundent pe pieptul platoșei. Femeia nu reușea să înțeleagă cum de mai reușise să rămână în picioare încă o oră cu o asemenea rană. El se uită la ea cu ochi întunecați de resemnare, fără să arate durerea pe care sigur o simțea.

– O să mă așez în stânga ta, spuse el, trecându-și tulwarul [7] în mâna dreaptă.

Lorn își scoase sabia lungă și-și îndreptă atenția spre miazănoapte. Se vedeau doar patru dintre cei șase Barghast apropiindu-se încet.

– Suntem atacați din flancuri! strigă ea către soldatul cu arbaletă. Lovește-l pe cel din stânga ta.

Soldatul de lângă ea gemu.

– Nu am nevoie de protecție, spuse el. Avem misiunea de a te apăra, adjunctă.

– Taci! porunci Lorn. Cu cât rămâi mai mult în picioare, cu atât mai protejată voi fi eu.

Ostașul gemu din nou.

Cei patru Barghast zăboveau, rămânând în afara razei de acțiune a arbaletei. Doi încă aveau lănci; ceilalți erau înarmați cu securi. Apoi din dreapta lui Lorn se auzi un strigăt; femeia se răsuci rapid și văzu

o lance zburând spre ea, iar în spatele ei, un Barghast care pornise la atac.

Lorn își trase sabia în față și se lăsă brusc pe vine, apoi înălță arma deasupra capului. Lama ei lovi vergeaua suliței și în același moment ea se întoarse și trase sabia într-o parte. Deviată, lancea trecu pe lângă ea și se înfipse în panta dealului din dreapta ei.

Auzi vâjâitul unei săgeți slobozite de arcașul din spatele ei. Când se răsuci fulgerător către cei patru Barghast care șarjau, din cealaltă parte a movilei auzi un urlet de durere. Soldatul aflat alături de ea părea să fi uitat de rană, pentru că ținea tulwarul cu ambele mâini și se poziționase cu picioarele desfăcute larg.

– Atenție, adjunctă! spuse el.

Barghastul din dreapta scoase un țipăt și, când ea se întoarse, îl văzu rotindu-se din cauza forței săgeții.

Cei patru războinici erau acum la cel mult zece metri de ei. Cei înarmați cu lănci le aruncară. Lorn nu făcu nicio mișcare, deoarece își dădu seama imediat că cea ațintită spre ea nu o va nimeri. Soldatul de lângă ea se trase spre stânga, dar nu îndeajuns de repede, astfel că lancea îi pătrunse în coapsa piciorului drept. Îl izbi cu atâta forță încât îi trecu prin picior și se înfipse în pământ. Bărbatul era țintuit, însă singura lui reacție fu un icnet slab, după care ridică sabia pentru a para lovitura de secure îndreptată spre capul lui.

În acest răstimp, Lorn se pregătea să-l înfrunte pe Barghastul care se năpustea spre ea. Securea lui avea coada scurtă, iar ea profită de acel avantaj și împunse cu sabia înainte ca adversarul să o poată atinge. El ridică mânerul întărit cu aramă pentru a para, însă Lorn făcuse deja o mișcare din încheietura mâinii, încheind fenta și lăsându-se sub lama securii. Asaltul ei făcu vârful sabiei să se înfigă adânc în pieptul Barghastului, străpungând armura din piele de parcă ar fi fost din cârpă.

Atacul acela o angajase și, când sălbaticul se prăbuși în spate de pe cal, fu cât pe ce să-i smulgă sabia din mână. Dezechilibrată, se împletici,

așteptându-se să primească o lovitură zdrobitoare de secure. Însă aceasta nu veni. Recăpătându-și echilibrul, se răsuci și descoperi că arcașul său, înarmat acum cu un tulwar, lupta cu celălalt Barghast. Lorn își îndreptă rapid atenția spre celălalt soldat al ei, pentru a vedea cum se descurcă.

Cumva, acesta încă trăia, deși se confrunta cu doi Barghast. Reușise să smulgă lancea din pământ, însă vergeaua îi rămăsese înfiptă în picior. Faptul că se mai putea mișca și că se și apăra vorbea elocvent despre disciplina și instruirea soldaților Jakatakan.

Lorn se repezi să îl atragă în luptă pe Barghastul din dreapta soldatului, care era în apropierea ei. În timp ce făcu acest lucru, o secure înșelă garda soldatului și îl nimeri în piept. Zalele se sparseră sub lovitura armei grele, și tăișul ei trecu prin armură. Omul gemu și căzu în genunchi, stropind pământul cu sânge.

Lorn nu era într-o poziție potrivită pentru a-l apăra, astfel că nu putu decât să privească îngrozită cum Barghastul lovi din nou cu securea, de astă dată nimerindu-l pe soldat în cap. Coiful fu strivit, pătrunzându-i în țeastă, iar gâtul omului se frânse. Se prăbuși în lateral, peste picioarele lui Lorn. Inerția mișcării o făcu se treacă peste el.

Lorn scăpă o înjurătură când căzu, izbindu-se de atacatorul din fața ei. Încercă să îl străpungă cu vârful sabiei din spate, dar el se răsuci cu agilitate într-o parte și făcu un salt, îndepărtându-se. Ea mai încercă o lovitură chiar în timp ce se prăbușea, dar rată. Simți că i se dislocase umărul când se lovi de pământul tare, iar sabia îi scăpă dintre degetele amorțite.

Acum, gândi ea, singurul lucru care mi-a mai rămas e să mor. Se rostogoli pe spate.

Cu un mârâit, Barghastul apăru deasupra ei cu securea ridicată deasupra capului.

Lorn se afla într-o poziție bună, astfel că văzu mâna scheletică ieșind din pământ, sub Barghast. Îl prinse de o gleznă. Oasele plesniră, și războinicul urlă. În timp ce urmărea scena, se întrebă confuz

unde dispăruseră ceilalți doi sălbatici. Toate zgomotele luptei se stinseseră, însă solul vui, scoțând un tunet imperativ, tot mai puternic.

Barghastul se holbă spre pământ, la mâna care îi strivea pulpa. Urlă din nou când lama lată și unduitoare a unei săbii din cremene țâșni între picioarele lui. Războinicul dădu drumul securii și coborî disperat mâinile pentru a devia lama, răsucindu-se în același timp într-o parte și lovind cu celălalt picior. Însă era prea târziu. Sabia i se înfipse până la oasele bazinului și îl ridică de la pământ. Țipătul lui de moarte se înălță spre cer.

Lorn se ridică cu greu în picioare, lăsându-și brațul drept să atârne inutil pe lângă trup. Identifică sunetul tunetului ca pe un duruit de copite și se întoarse spre direcția din care se auzea acesta. Un malazan. Pe măsură ce era tot mai convinsă, își îndreptă atenția spre călăreț și privi în jur. Ambele gărzi muriseră, iar doi Barghast zăceau cu săgeți înfipte în piept.

Inspiră slab – doar atât reușea, pentru că durerea se răspândise în tot pieptul – și se uită spre creatura care apăruse din pământ. Era îmbrăcată în blănuri aproape putrede, și stătea în picioare deasupra cadavrului războinicului, încă ținându-l de picior. În cealaltă mână strângea o sabie, pe care o înfipsese în corpul Barghastului și al cărei vârf îi ieșea prin gât.

– Te așteptam acum două zile, spuse Lorn, uitându-se încruntată la apariție.

Având fața ascunsă în umbrele de sub viziera din os îngălbenit a coifului, creatura se întoarse spre ea. Coiful, observă ea, era de fapt calota unui animal cu coarne, având unul rupt chiar de la bază.

Călărețul ajunse în spatele ei.

– Adjunctă! strigă el în timp ce descăleca. Încă având arcul în mână și săgeata pregătită de tragere, ajunse lângă ea. O privi pe Lorn cu singurul ochi teafăr și, părând liniștit după ce constată că rana ei nu era mortală, se uită la creatura scundă și îndesată din fața lor. Pe răsuflarea lui Hood! Un T'lan Imass.

Lorn rămase cu privirea ațintită la ciudata apariție.

– Știam că ești prin preajmă. E singurul lucru care explică prezența unui șaman Barghast și a vânătorilor lui, aleși pe sprânceană. Cred că a folosit un coridor pentru a ajunge aici. De aceea te întreb, unde ai fost?

Toc-cel-Tânăr se uită cu ochi mari la adjunctă, uimit de izbucnirea ei. Apoi își mută privirea la T'lan Imass. Ultima oară văzuse unul în cele Șapte Orașe, în urmă cu opt ani, iar atunci asta se întâmplase de la distanță, în timp ce legiunile de morți-vii mărșăluiau spre pustietățile dinspre miazănoapte, plecând într-o misiune despre care nici măcar Împărăteasa nu reușise să afle nimic. Avându-l atât de aproape, Toc îl examină avid pe T'lan Imass. Nu mai era mare lucru de el, socoti el în cele din urmă. În ciuda vrăjitoriei, trei mii de ani lăsaseră urme adânci și clare. Pielea întinsă peste oasele puternice ale omului avea o culoare cafenie ca a nucii și textura pielii tăbăcite. Carnea pe care o acoperise cândva se contractase, devenind fâșii subțiri de consistența rădăcinilor de stejar – mușchii se vedeau ici și colo, prin porțiunile zdrențuite. Din câte reuși Toc să vadă, fața creaturii avea falca puternică și grea, fără bărbie, pomeți proeminenți și o frunte lată. Găvanele erau ca niște găuri negre.

– Ți-am pus o întrebare, spuse scrâșnit Lorn. Unde ai fost?

Imass coborî privirea spre picioare, și capul lui scoase un scârțâit.

– În explorare, spuse el încet, cu un glas parcă născut din pietre și praf.

– Cum te cheamă, T'lan? întrebă Lorn pe un ton poruncitor.

– Onos T'oolan, cândva din Clanul Tarad, din Logros T'lan. M-am născut în toamna Anului Întunecat, al nouălea fiu al clanului și botezat ca războinic în Al Șaselea Război Jaghut…

– De-ajuns, spuse Lorn. Se lăsă moale din cauza oboselii, iar Toc se grăbi să ajungă lângă ea.

Aruncând o privire spre el, ea se încruntă. Pari sumbru. Apoi îi apăru un zâmbet. Dar bun cu mine.

Toc surâse.

– Întâi, lucrurile importante, adjunctă. Un loc unde să te odihnești. Ea nu protestă când Toc o conduse spre o moviliță înierbată din apropierea tumulului și o împinse cu blândețe în genunchi. Aruncă o privire peste umăr și văzu că T'lan rămăsese acolo unde ieșise din pământ. Se întorsese însă și părea să examineze tumulul. Trebuie să-ți imobilizez brațul, îi spuse Toc femeii obosite care îngenunchease în fața lui. Mă numesc Toc-cel-Tânăr, zise el, lăsându-se pe vine.

Auzind acestea, ea ridică ochii.

– L-am cunoscut pe tatăl tău, spuse ea. Zâmbetul îi reveni. Foarte bun arcaș.

Drept răspuns, el își înclină capul.

– Și un la fel de bun comandant, continuă Lorn, măsurându-l pe tânărul răvășit care se ocupa de brațul ei. Împărăteasa a regretat moartea lui…

– Nu se știe dacă a murit, o întrerupse Toc pe un ton reținut și uitându-se în altă parte cât îi rulă lui Lorn mănușa. Dispărut.

– Da, spuse Lorn încet. A dispărut după moartea Împăratului.

Se crispă când el îi smulse mănușa și o aruncă deoparte.

– Am nevoie de o fâșie de pânză, spuse el ridicându-se.

Lorn îl urmări cum se apropie de cadavrul unui Barghast. Nu știuse care era Gheara de legătură, ci doar că el era ultimul rămas în viață dintre oamenii lui Dujek. Se întrebă de ce tânărul se îndepărtase atât de brusc de drumul urmat de tatăl lui. Nu era deloc plăcut sau de fală să fii Gheară. Doar eficiență și teamă.

El tăie cu un pumnal armura din piele tăbăcită, o îndepărtă și lăsă la vede o cămașă din lână aspră, din care decupă o bucată. Apoi se întoarse lângă ea cu câteva fâșii lungi în mână.

– N-am știut că ai Immas drept însoțitori, spuse el, ghemuindu-se lângă ea.

– Ei și-au ales felul de a călători, spuse Lorn, iar glasul ei sugeră că era puțin furioasă. Și vin când au chef. Dar, sigur, face parte din misiunea mea.

Tăcu și scrâșni din dinți când Toc îi petrecu bandajul suspensor peste umăr și pe sub braț.

– Am puține lucruri bune de raportat, spuse Toc; și îi povesti despre dispariția lui Paran și despre Whiskeyjack și detașamentul lui, care plecaseră fără să îl ia și pe căpitan. Când termină de povestit, reușise să aranjeze fâșiile de pânză așa cum dorise și se așeză în fund cu un oftat.

– La naiba! șuieră Lorn. Ajută-mă să mă ridic.

După ce el îndeplini rugămintea, ea merse chinuit și se apucă de umăr ca să se liniștească, apoi făcu un semn din cap.

– Dă-mi sabia.

Toc se duse spre locul indicat de ea. Căută puțin și găsi sabia lungă în iarbă și se uită printre gene când văzu lama roșie și prăfuită a armei. I-o aduse.

– Ai o sabie Otataral, adjunctă, din minereul care ucide magia.

– Și magii, spuse Lorn, luând nesigură cu mâna stângă arma și vârând-o în teacă.

– L-am găsit pe șamanul mort, zise Toc.

– Mda, replică Lorn, Otataral nu e un mister pentru voi, cei din Șapte Orașe, dar puțini o cunosc, și așa va rămâne.

– Am înțeles.

Toc se întoarse pentru a-l privi pe Immas, care rămăsese în același loc.

Lorn păru să-i citească gândurile.

– Otataral nu le poate înăbuși magia, crede-mă, au mai încercat și alții. Coridoarele Imass seamănă cu ale lui Jaghut și Forkrul Assail – ale Străvechilor, ale celor legați de sânge și pământ. Acea sabie din cremene a lui nu se frânge niciodată și taie până și cel mai bun fier la fel de ușor precum carnea și oasele.

Toc se înfioră și scuipă într-o parte.

– Adjunctă, nu te voi invidia pentru compania pe care o vei avea.

Lorn zâmbi.

– Vei avea și tu parte de ea preț de câteva zile, Toc-cel-Tânăr. Avem mult de mers până la Pale.

– Șase-șapte zile, spuse Toc. Credeam că ai cal.

Suspinul lui Lorn porni din suflet.

– Șamanul Barghast și-a folosit talentele împotriva lor. Toți s-au îmbolnăvit, chiar și armăsarul meu, pe care l-am adus cu mine prin coridor.

Fața ei ridată se înmuie un moment, iar Toc îi percepu sincera părere de rău.

Asta îl surprinse. Auzise despre adjunctă doar că era un monstru cu sânge-rece, mâna înmănușată a morții care putea coborî de oriunde, în orice clipă. Probabil că acea fațetă a ei exista; speră că nu va fi silit vreodată s-o vadă. Și apoi, se corectă el, nu catadicsise să le arunce nici măcar o privire soldaților ei.

– Vei călări iapa mea, adjunctă. Nu e cal de război, dar are iuțeală în picioare și rezistă bine la drum.

Merseră spre locul în care Toc își lăsase calul, și Lorn zâmbi.

– Asta e din rasa Wickan, Toc-cel-Tânăr, spuse ea și puse o mână pe gâtul iepei, așa că te rog să lași modestia la o parte, altfel îmi pierd încrederea în tine. Un animal superb.

Toc o ajută să urce în șa.

– Îl lăsăm pe Imass acolo unde e? întrebă el.

Lorn încuviință din cap.

– Găsește el drumul. Și-acum, să-i oferim acestei iepe posibilitatea de a-și dovedi calitățile. Se spune că sângele rasei Wickan miroase a fier. Se apleacă și-i întinse brațul stâng. Urcă, spuse ea.

Toc abia de reuși să-și ascundă uimirea. Ideea era atât de absurdă, încât aproape că-i veni să râdă.

– Pot merge pe jos, spuse el cu glas răgușit. Cum avem atât de puțin timp de pierdut, ai face bine să pleci călare și să ții drumul întins. Așa vei ajunge la Pale peste trei zile. Eu pot să alerg câte zece ore.

– Ba nu, Toc-cel-Tânăr. Tonul lui Lorn nu îngăduia opoziție. Am nevoie de tine la Pale și vreau să aud tot ce se poate despre legiunile de ocupație, și despre Dujek, și despre Tayschrenn. Mai bine să ajungem cu câteva zile întârziere decât nepregătiți. Hai, prinde-te de brațul meu și să pornim la drum.

Toc se supuse.

Imediat ce se instală în spatele lui Lorn, iapa fornăi și se trase brusc într-o parte. El și adjuncta fură cât pe ce să cadă. Se întoarseră și îl văzură pe T'lan stând alături de ei. Acesta ridică ochii spre Lorn.

– Tumulul a dat un adevăr, adjunctă, spuse Onos T'oolan.

Toc o simți că încremenește.

– Și ce înseamnă asta?

– Suntem pe drumul cel bun, îi răspunse T'lan Imass.

Ceva îi sugeră lui Toc-cel-Tânăr că drumul la care se referise creatura nu avea nicio legătură cu cel al negustorilor, care ducea spre Pale. În timp ce, tăcută, Lorn făcea calul să se întoarcă, aruncă o ultimă privire la tumul, apoi la Onos T'oolan. Niciunul dintre ei nu părea dispus să-și împărtășească secretele, însă reacția lui Lorn îl făcu să i se ridice părul de la ceafă, iar mâncărimea de la ochi începu să fie supărătoare prin insistență. Toc murmură o înjurătură în barbă și începu să se scarpine.

– S-a întâmplat ceva, Toc-cel-Tânăr? întrebă Lorn, fără să se întoarcă.

El se gândi ce să-i răspundă.

– Prețul plătit pentru a fi orb, adjunctă. Nimic altceva.

Căpitanul Paran pășea agitat prin camera îngustă. Era o nebunie! Știa doar că era ascuns, dar singurul răspuns la întrebările lui venea din partea unei vrăjitoare țintuite la pat de o febră stranie, și de o marionetă nesuferită ai cărei ochi pictați păreau să îl fixeze cu o ură aprigă. Pe de altă parte, îl bântuiau amintiri neclare, senzația de pietre reci și alunecoase

care îi scrâșneau sub degete într-un moment în care toată tăria i se scursese din trup, apoi viziunea confuză a unui câine uriaș – un copoi? – în încăpere, un animal care părea să respire moarte. Încercase să o ucidă pe femeie, iar el îl împiedicase – nu-și dădea seama de ce, dar nu era sigur în privința amănuntelor.

Îl sâcâia bănuiala că acel câine nu murise, că se va întoarce. Marioneta îi ignora aproape toate întrebările, iar când vorbea cu el o făcea doar pentru a profera amenințări cumplite. Din câte se părea, deși Vrăjitoarea era bolnavă, simpla ei prezență – existența ei – îl împiedica pe Hairlock să-și meterializeze amenințările.

Unde era Whiskeyjack? Sergentul plecase fără el? Ce legătură avea asta cu planul adjunctei?

Se opri și aruncă o privire încruntată către vrăjitoarea care zăcea în pat. Hairlock îi spusese că ea reușise să se ascundă când sosise Tayschrenn, deoarece Marele Mag simțise prezența câinelui. Paran nu-și amintea nimic despre asta, dar se întreba cum reușise femeia să mai facă ceva după loviturile pe care le primise. Hairlock își bătuse joc de faptul că vrăjitoarea nici măcar nu-și dăduse seama că își deschisese coridorul atunci; că făcuse totul instinctiv. Paran avea sentimentul că marioneta se speriase de acea dovadă de putere. Hairlock părea să-și dorească cu ardoare moartea femeii, dar ori nu putea să facă asta singur, ori era prea speriat ca să încerce. Creatura bolborosise ceva despre coridoarele pe care ea le deschisese în jurul ei.

Cu toate acestea, Paran descoperise că nimic nu-l împiedicase când făcuse tot posibilul în momentele în care febra fusese la apogeu. Ea scăzuse în cursul nopții precedente, iar acum căpitanul simțea că nerăbdarea lui atinge un soi de prag. Vrăjitoarea dormea, dar, dacă nu se trezea curând, el va trece la acțiune – va părăsi ascunzătoarea, îl va căuta probabil pe Toc-cel-Tânăr, cu condiția ca la ieșirea din clădire să îi poată evita pe Tayschrenn și pe ofițerii acestuia.

Privirea absentă a lui Paran rămase ațintită asupra vrăjitoarei, în timp gândea cu febrilitate. Treptat, o nouă lumină apăru într-un colț al minții lui și clipi brusc. Femeia ținea ochii deschiși și îl examina.

Dădu să se apropie de ea, dar se opri ca înlemnit când îi auzi primele cuvinte.

– Am auzit moneda căzând, căpitane.

Paran se albi la față. Prin memoria lui reverberă încet un ecou.

– O monedă? întrebă el, și vocea lui nu se ridică nici la nivelul unei șoapte. O monedă care se rotea?

Vocile zeilor, ale femeilor moarte și ale bărbaților morți. Urlete de copoi – toate, elemente ale tapiseriei sfârtecate ale memoriei mele.

– Nu se mai rotește, îi răspunse femeia. Se ridică cu dificultate în capul oaselor. Cât de mult îți mai aduci aminte?

– Foarte puține lucruri, recunoscu el, surprins că rostea adevărul. Marioneta n-a vrut nici măcar să-mi spună numele tău, se plânse el.

– Tattersail. Am fost în compania lui Whiskeyjack și a oamenilor lui. Un văl de precauție păru să fluture peste privirea ei semiadormită. Trebuia să-ți port de grijă până te însănătoșeai.

– Cred că ai făcut-o, spuse Paran. Și eu ți-am întors serviciul, iar asta echilibrează balanța, vrăjitoareo.

– Așa e. Ei, și acum ce vei face?

Paran făcu ochi mari.

– Nu știi?

Tattersail ridică din umeri.

– Dar e ridicol, exclamă căpitanul. Nu știu nimic din ce se petrece aici. M-am trezit și am găsit o vrăjitoare pe jumătate moartă și o marionetă vorbitoare drept companie, dar niciun semn în legătură cu noul meu post. Au plecat deja spre Darujhistan?

– Nu-ți pot spune prea multe, murmură Tattersail. Știu doar că sergentul te voia viu, pentru

că ține să afle cine te-a asasinat. De fapt, toți am vrea să aflăm asta.

Apoi tăcu și rămase în așteptare.

Paran îi cercetă fața rotundă, la fel de palidă ca o stafie. Avea ceva care părea să nu țină seama de simplitatea ei fizică, trecând de fapt dincolo de asta, astfel încât căpitanul se trezi că reacționează într-un mod care îl surprinse. Observă că avea o față prietenoasă și nu reuși să-și aducă aminte când i se întâmplase așa ceva ultima oară. Asta îl făcu să aibă o senzație de dezechilibru, și doar Tattersail l-ar fi putut susține. Iar asta îl făcu să se simtă ca și cum ar fi coborât o spirală, în centrul căreia se afla vrăjitoarea. Coborâre? Poate că era o ascensiune. Nu era sigur, iar nesiguranța îl făcu să fie temător.

– Nu-mi amintesc nimic, spuse el.

Iar asta nu era chiar o minciună, deși așa simți el, mai ales că ea rămăsese cu ochii pe jumătate acoperiți de pleoapele grele îndreptați neclintit spre el.

– Cred că au fost doi, spuse Paran. Țin minte o discuție, deși eram mort. Așa cred.

– Dar ai auzit o monedă rotindu-se, spuse Tattersail.

– Da, răspunse el, descumpănit.

Și mai mult… am ajuns într-un loc – galbenă, infernală lumină, un cor de gemete, un cap al morții…

Tattersail dădu din cap mai mult pentru sine, ca și cum și-ar fi confirmat o bănuială.

– Căpitane Paran, a intervenit un zeu. Ți-a redat viața. Ai fi înclinat să crezi că a făcut-o de dragul tău, dar mă tem că nu e vorba nicidecum despre un act altruist. Mă urmărești?

– Sunt folosit, afirmă Paran pe un ton neutru.

Ea se încruntă.

– Asta nu te supără?

Paran ridică din umeri și se întoarse cu spatele la ea.

– Nu e ceva nou, mormăi el.

– Înțeleg, spuse ea încet. Așadar, Whiskeyjack avea dreptate. Nu ești doar un căpitan nou-sosit, ești ceva mai mult.

– Asta mă frământă, izbucni Paran, continuând să-i evite privirea. Apoi, cu o expresie întunecată pe chip, se întoarse cu fața la ea. Care e rolul tău în toate astea? M-ai îngrijit. De ce? Ți-ai slujit zeul, da?

Tattersail izbucni în râs.

– Nu tocmai. Și nici nu am făcut prea mult pentru tine. Oponn s-a ocupat de asta.

Paran încremeni.

– Oponn? *Gemenii, soră și frate, Gemenii Șansei. El împinge, ea trage. Au fost în visele mele? Voci, referire la sabia mea.* Rămase nemișcat un moment, apoi se apropie de toaletă. Pe ea se afla sabia lui, în teacă. Își lăsă mâna pe mâner. Am cumpărat sabia asta acum trei ani, dar prima oară am folosit-o acum câteva seri – împotriva acelui câine.

– Asta ții minte?

Ceva din glasul lui Tattersail îl dezmetici. În ochii ei citi o teamă pe care nici nu încerca să o ascundă. Dădu din cap.

– Și totuși, în ziua în care am cumpărat-o, i-am dat sabiei un nume.

– Și care e acesta?

Paran făcu o grimasă.

– Noroc.

– Tiparului i-a trebuit mult timp ca să se țească, spuse Tattersail, închizând ochii și oftând. Deși cred că nici măcar Oponn nu și-ar fi imaginat că lama sabiei tale va gusta prima oară sânge de copoi al Umbrei.

Paran închise ochii, apoi suspină.

– Câinele acela era un copoi.

Ea îl privi și dădu aprobator din cap.

– Pe Hairlock l-ai cunoscut?

– Da.

– Ferește-te de el, spuse Tattersail. Febra mea a fost provocată de faptul că a dezlănțuit coridorul Haosului. Dacă acele coridoare sunt cu adevărat structurate, atunci al lui Hairlock este diametral opus

coridorului meu. E nebun, căpitane, și a jurat să te ucidă.

Paran își prinse sabia la brâu.

– Care este rolul lui în ceea ce se petrece?

– Nu știu sigur, spuse Tattersail.

Asta mirosea a minciună, dar Paran nu ripostă.

– A venit noapte de noapte să vadă cum te simți, spuse el. Dar în ultimele două nopți nu a apărut.

– Câte zile am fost bolnavă?

– Cred că șase, din păcate, nu sunt sigur de trecerea timpului nici cât tine. Păși spre ușă. Știu doar că nu mă pot ascunde aici o veșnicie.

– Stai!

Paran zâmbi.

– Prea bine. Se întoarse din nou cu fața la ea. Spune-mi de ce nu ar trebui să plec.

Vrăjitoarea șovăi, apoi răspunse:

– Încă am nevoie de tine.

– De ce?

– Nu de mine se teme Hairlock, răspunse ea, părând să-și găsească greu cuvintele. E vorba despre tine, despre sabia ta. Eea mi-a salvat viața. A văzut ce ai reușit să-i faci copoiului.

– Fi-r-ar să fie!

Deși, în esență, pentru el era încă o străină, prin acea recunoaștere, ea îi atinsese un punct sensibil. Încercă să lupte împotriva sentimentului de compasiune care creștea în el. Își zise că misiunea lui era mai importantă decât orice alte lucruri, că își plătise datoria față de ea, dacă putea fi vorba despre așa ceva, că ea nu-i dezvăluise toate motivele pe care le bănuia că există pentru ca el să rămână ascuns, ceea ce însemna că nu avea încredere în el – își spuse toate aceste lucruri, dar niciunul dintre ele nu era de ajuns.

– Dacă pleci, spuse ea, Hairlock mă va ucide.

– Dar coridoarele din jurul tău nu te apără? întrebă el, aproape disperat. Hairlock a zis că te-ai înconjurat de coridoare.

Tattersail îi zâmbi reținut.

– Crezi că e prost să-ți spună cât de primejdios ești cu adevărat? Coridoare? Pufni în râs. Eu abia de am putere să stau în capul oaselor. Dacă aș încerca să-mi deschid coridorul în starea în care sunt acum, puterea m-ar epuiza, m-ar transforma în cenușă. Hairlock nu vrea să afli nimic – în legătură cu totul. Marioneta te-a mințit.

Până și asta suna a jumătate de adevăr pentru urechile lui Paran. Însă aflase destul ca să găsească o logică, ceva care îi oferea un motiv în legătură cu ura manifestată de Hairlock față de el, dar și al spaimei evidente a marionetei. Înșelătoria mai mare venea din partea lui Hairlock, nu a lui Tattersail, cel puțin așa credea, deși avea puține elemente care să sprijine acea părere – doar dacă… măcar Tattersail era umană. Suspină.

– Mai devreme sau mai târziu, spuse el, desprinzându-și centura cu sabie cu tot și așezând-o pe toaletă, noi doi va trebui să lăsăm deoparte jocul ăsta al înșelătoriei. Oponn sau nu, avem un dușman comun.

Tattersail oftă

– Mulțumesc, căpitane Paran.

El se uită cu rezervă la ea.

– Pentru ce?

– Mă bucur că te-am cunoscut.

El se încruntă. Vrăjitoarea începuse din nou.

– Armata asta pare nefericită, spuse Lorn în timp ce așteptau în fața porții de nord a orașului Pale.

Una dintre gărzi intrase în oraș pentru a mai găsi un cal, iar ceilalți trei rămăseseră să discute la o oarecare distanță.

Toc-cel-Tânăr descălecase. Se apropie de cal și spuse:

– Da, adjunctă. Foarte nefericită. Odată cu desființarea Armatelor a II-a și a VI-a, s-au schimbat și comandanții. Nimeni nu mai e la locul lui, de sus și până la cel din urmă recrut. Detașamentele s-au spart peste tot. Iar acum se zvonește că Arzătorii de Poduri vor fi retrași. Aruncă o privire spre cei trei

pușcași, le văzu ochii încruntați îndreptați asupra lui și a adjunctei. Oamenilor de aici nu le place asta, spuse el încet.

Lorn să lăsă puțin pe spate în șa. Durerea din umăr devenise o pulsație continuă și se bucura că ajunsese la capătul călătoriei – cel puțin deocamdată. Nu-l văzuseră deloc pe T'lan Imass de când lăsaseră în urmă tumulul, deși îi simțise deseori prezența, în vântul încărcat de praf, sub solul câmpiei întinse. Cât fusese în tovărășia lui Toc-cel-Tânăr, percepuse furia neliniștită care fierbea în rândul forțelor malazane de pe acel continent.

În Pale, zece mii de soldați erau pe punctul de a se răzvrăti, iar spionii aflați printre ei fuseseră îndepărtați în mod brutal, așteptând doar ordinul Marii Căpetenii Dujek. Iar Marele Mag Tayschrenn nu detensionase situația contramandând ordinele pe care Dujek le dăduse ofițerilor lui. Cu toate acestea, ceea ce o tulburase cel mai mult pe adjunctă era povestea confuză referitoare la un copoi al Umbrei care se luptase cu ultimul mag al Armatei a II-a – era ceva misterios în respectiva întâmplare, și ea bănuia că era vorba despre ceva vital. Restul lucrurilor puteau fi rezolvate, cu condiția ca ea să preia frâiele.

Adjuncta abia aștepta să-i întâlnească pe Tayschrenn și pe vrăjitoarea lui, Tattersail – numele îi suna cunoscut, evocându-i amintiri care păreau să-și fi avut originea în copilăria ei. Iar în jurul acelor aluzii evazive foșnea o mantie de spaimă. Însă era hotărâtă să se ocupe de problemă la momentul potrivit.

Poarta se deschise. Ridică ochii și îl văzu pe pușcaș cu un cal de război, constatând că avea companie. Toc-cel-Tânăr salută scurt, iar energia acelui gest o făcu pe Lorn să se întrebe în legătură cu fidelitatea lui. adjuncta descălecă încet, apoi făcu un semn din cap către Marea Căpetenie Dujek.

Bărbatul părea să fi îmbătrânit cu cel puțin zece ani de când îl văzuse ultima oară în Genabaris, cu treisprezece luni în urmă. Pe buzele ei apăru o încercare de zâmbet când scena i se derulă în minte:

Marea Căpetenie, un bărbat obosit, sastisit, cu un singur braț, adjuncta Împărătesei, cu brațul susținut de o fașă, și Toc-cel-Tânăr, ultimul reprezentant a trei dintre cele patru puteri de pe continent, și toți arătau ca naiba.

Interpretând greșit zâmbetul ei, Dujek surâse.

– Și eu mă bucur să te văd, adjunctă. Mă ocupam de aprovizionare când garda asta a adus știre despre sosirea ta. Privirea lui deveni gânditoare cât o măsură, și zâmbetul i se stinse. O să-ți găsesc un vraci denul.

– Vrăjitoriile nu dau roade în cazul meu, Mare Căpetenie. Și asta de multă vreme. Un vraci de rând mi-e suficient. Își concentră privirea asupra lui Dujek. Presupunând că nu va fi nevoie să-mi scot sabia din teacă în interiorul zidurilor orașului.

– Nu-ți pot oferi garanții, adjunctă, spuse Dujek pe un ton degajat. Vino, să mergem pe jos.

Lorn se întoarse spre Toc-cel-Tânăr.

– Mulțumesc pentru escortă, soldat.

Dujek râse și îl privi cu ochi strălucitori pe Toc.

– Nu e nevoie, adjunctă. Și, practic, știu cine și ce este Toc-cel-Tânăr – la fel ca oricare altul. Dacă e o Gheară la fel de bună pe cât de bun e ca soldat, ai face bine să-i protejezi viața.

– Ce să înțeleg din asta?

În timp ce mergeau, Dujek începu să gesticuleze.

– Reputația lui de soldat al Armatei a II-a e singurul lucru care îl ferește de un pumnal în beregată. Înseamnă că trebuie să-l scoți din Pale.

Adjuncta se uită la Toc.

– Ne vedem mai târziu, spuse ea.

Alăturându-se lui Dujek, care trecuse pe sub arcada masivă a porții, Lorn ținu pasul cu el și pătrunseră în oraș. Străzile erau înțesate de soldați, dirijând căruțele negustorilor și mulțimea de cetățeni. Dovada ploii morții încă marca multe dintre clădiri, dar sub îndrumările pușcașilor, mai mulți lucrători fuseseră puși la treabă.

– Nobilimea va fi vânată, spuse Dujek. Tayschrenn vrea ca acest lucru să se facă temeinic și la vedere.

– Politica Imperiului, îi răspunse inflexibil Lorn. Cred că ești conștient de asta, Mare Căpetenie.

Dujek o țintui cu privirea.

– Să fie spânzurați nouă din zece nobili, adjunctă? Și copiii?

Lorn se uită fix la el.

– Asta pare excesiv.

Dujek rămase tăcut o vreme și o conduse pe bulevardul care urca spre cartierul general al Imperiului. Pe drum, cu fețe împietrite, mulți oameni se întoarseră spre ei. Se părea că identitatea lui Dujek era cunoscută cetățenilor din Pale. Lorn încercă să perceapă atmosfera pe care o crea prezența lui, dar nu reuși să-și dea seama dacă era vorba despre teamă sau respect ori dacă nu cumva și de una, și de alta.

– Misiunea mea, spuse Lorn când se apropiară de clădirea de piatră cu două etaje, cu intrarea păzită de doisprezece pușcași vigilenți, mă va duce curând în afara orașului…

– Nu țin să cunosc detalii, adjunctă, i-o tăie Dujek. Fă ceea ce ai de făcut și nu-mi sta în cale.

Tonul lui, aproape amabil, nu era amenințător, însă Lorn simți că mușchii i se încordează. Acel om era presat, iar cel care îl presa era Tayschrenn. Ce punea la cale Marele Mag? Situația sugera incompetență.

– Cum spuneam, urmă Lorn, nu voi sta mult aici. Însă, cât voi rămâne – și glasul îi deveni hotărât – îi voi spune direct Marelui Mag că nu vom tolera amestecul lui în treburile orașului. Dacă ai nevoie de sprijin, îl vei avea, Dujek.

Se opriră în fața intrării în clădire, și bărbatul vârstnic o măsură atent, de parcă i-ar fi cântărit sinceritatea. Însă, când vorbi, cuvintele lui o luară pe Lorn prin surprindere.

– Îmi pot vedea singur de problemele mele, adjunctă. Fă ce dorești, dar eu nu-ți cer nimic.

– Așadar, vei permite lichidarea nobilimii?

Pe fața lui Dujek apăru o expresie care îi trădă încăpățânarea.

– Tactica de luptă poate fi aplicată în orice situație, adjunctă. Și Marele Mag nu e tactician.

Se întoarse și o conduse pe trepte. Două gărzi le deschiseră ușile, care arătau ca noi și erau ferecate cu bare de bronz. Prima Căpetenie și Lorn intrară.

Străbătură o sală lungă și spațioasă, având uși cam la fiecare doisprezece pași. În fața fiecăreia stătea de pază un pușcaș. Lui Lorn îi era limpede că incidentul provocat de copoi dusese prevederea până la absurd. Apoi o fulgeră un gând.

– Mare Căpetenie, s-au organizat atentate împotriva ta?

Dujek mormăi amuzat.

– Patru, săptămâna trecută, adjunctă. Dar te obișnuiești. Toți acești pușcași s-au oferit voluntar? – nici măcar nu-mi dau ascultare. L-au ciopârțit atât de rău pe ultimul asasin, încât nici măcar nu mi-am putut da seama dacă era bărbat sau femeie.

– Mare Căpetenie, ai mulți nativi din cele Șapte Orașe în legiunile tale?

– Da. Credincioși până la moarte, atunci când vor asta.

Credincioși față de ce și față de cine? se întrebă Lorn. Recruții din cele Șapte Orașe erau trimiși în alte zone. Împărăteasa nu voia ca soldații lui Dujek să-și dea seama că patria lor era pe punctul de a declanșa o rebeliune. Asemenea știri puteau înclina balanța acolo, în Genabackis, iar acest lucru, la rândul său, putea să declanșeze tulburări în cele Șapte Orașe. Atât Lorn, cât și Împărăteasa erau conștiente cât de periculoasă devenise situația și de aceea trebuiau să acționeze cu precauție în eforturile lor de a îndrepta răul făcut. Iar acum era clar că Tayschrenn reprezenta o problemă majoră.

Își dădu seama că Împărăteasa avea nevoie de sprijinul lui Dujek mai mult decât de al ei.

Ajunseră la capătul sălii, unde se aflau uși duble și masive. Gărzile care le încadrau o salutară pe Marea Căpetenie și le deschiseră. Încăperea spațioasă

era dominată de o masă mare din lemn de esență tare, așezată chiar în centrul ei. Hărți, pergamente, vase cu cerneală și vopsele stăteau îngrămădite pe tăblia ei. Dujek și Lorn intrară, și ușile se închiseră în urma lor.

– Tayschrenn a fost informat de sosirea ta, dar va întârzia puțin, spuse Dujek, așezându-se pe marginea mesei. Dacă ai întrebări referitoare la evenimentele petrecute recent în Pale, pune-mi-le acum.

Ea își dădu seama că el îi oferea prilejul de a auzi răspunsuri care nu veneau din partea lui Tayschrenn. Cu toate acestea, avea să stabilească a cui versiune trebuia acceptată ca adevărată. Lorn începea să aprecieze comentariul făcut de Dujek în legătură cu tactica de luptă. Se duse către un scaun și se așeză pe pernele lui.

– Prea bine, Mare Căpetenie. Întâi, chestiuni mărunte. Ai avut ceva greutăți cu Moranth?

Dujek se încruntă.

– Ciudat că mă întrebi asta. Se arată trufași în legătură cu anumite lucruri. Mi-a venit al naibii de greu să conving Legiunile de Aur – războinicii de elită – să lupte împotriva lui Caladan Brood. Se pare că-l consideră prea onorabil ca să-l trateze ca dușman. Alianța s-a șubrezit o vreme, însă, în cele din urmă, a pornit în marș. Curând îi voi trimite pe Negri să i se alăture.

Lorn dădu din cap.

– Aceleași probleme au apărut și cu Verzii și Albaștrii în Genabaris, spuse ea, ceea ce explică de ce am venit pe cale terestră. Împărăteasa a sugerat să folosim la maximum alianța asta, pentru că s-ar putea să nu reziste.

– Nu prea avem de ales, mârâi Dujek. Câte legiuni voi avea la debarcarea din primăvară?

Lorn avu un moment de ezitare, apoi zise:

– Două. Și un regiment de lăncieri Wickan. Wickanii și Legiunea a XI-a vor debarca la Nathilog. A IX-a, la Nisst, unde se va uni cu forțele recrutate – Împărăteasa crede că aceste din urmă întăriri vor fi

suficiente pentru a înfrânge Garda Purpurie la Trecătoarea Vulpii, deschizând astfel flancul lui Brood.

– Înseamnă că Împărăteasa e o proastă, spuse Dujek pe un ton dur. Recruții sunt aproape inutili, adjunctă, iar până la anul pe vremea asta vor elibera Nisst, Treet, Pisica Un-Ochi, Porule, Garalt și…

– Cunosc lista. Lorn se ridică precipitată. Anul viitor vei mai primi două legiuni, Mare Căpetenie. Asta e.

Cu privirea la harta fixată în cuie de tăblia mesei, Dujek rămase pe gânduri un timp. Lorn așteptă. Știa că el se concentrase pentru a reorganiza și reevalua planurile pentru campania din sezonul următor, că pătrunsese într-o lume a dezbinărilor și a echipamentelor militare, a nevoii de a intui intențiile lui Caladan Brood și ale comandantului Gărzii Purpurii, Prințul K'azz. În cele din urmă, își drese glasul.

– adjunctă, e posibil să se inverseze ordinea debarcărilor? A XI-a și lăncierii Wickan să debarce pe coasta de răsărit, la miazăzi de Apple. A IX-a pe coasta de vest, spre Tulips.

Lorn se apropie de masă și examină harta. *Tulips? De ce acolo?* I se părea absurd.

– Împărăteasa va fi curioasă să știe de ce ți-ai schimbat planurile, Mare Căpetenie.

– Ceea ce înseamnă „probabil". Dujek își frecă miriștea de barbă de pe falca de jos, apoi dădu energic din cap. Bine, adjunctă. În primul rând, forțele alcătuite din noi recruți nu vor putea păstra Trecătoarea Vulpii. Până la sosirea forțelor noastre, Garda Purpurie va pătrunde în zona de nord. Regiunea e formată în majoritate din ferme și pășuni. Pe măsură ce ne vom retrage, aducând recruții înapoi la Nisst, vom pârjoli ținutul. Nu vor rămâne recolte sau animale. K'azz va trebui să care cu sine toate proviziile. Adjunctă, orice armată în deplasare, orice armată care urmărește altă armată, trebuie să-și lase în urmă convoaiele cu provizii, să se îndepărteze de ele în graba ei de a prinde din urmă dușmanul, ca să-i

dea lovitura de grație. Și aici intervine rolul lăncierilor Wickan.

Din câte știa Lorn, Wickanii erau obișnuiți cu jafurile. Pe un asemenea teren, ei aveau să fie greu de depistat, lovind cu repeziciune și mortal.

– Și a XI-a? Oamenii ei ce rol au în toată treaba asta?

– O treime vor staționa la Nisst. Restul vor mărșălui în ritm forțat spre Trecătoarea Vulpii.

– În vreme ce Caladan Brood rămâne la sud de Pădurea Câinelui Negru? Dar e absurd, Mare Căpetenie.

– Ai sugerat să-i folosim pe Moranth la capacitate maximă, nu? Ei, bine, de la Tulips, Moranth și quorlii lor vor organiza un pod aerian masiv. Examinând harta, Dujek își miji ochii. Vreau ca a IX-a să fie la sud de Mlaștina Câinelui Negru până când îmi pot aduce forțele de aici ca să le desfășor la miazăzi de Brood. O presiune concertată din partea Auriilor și a Negrilor ar trebui să-l împingă exact în brațele noastre, în vreme ce aliații lui, Garda Purpurie, vor fi blocați pe partea cealaltă a Trecătorii Vulpii.

– Vrei să transporți o întreagă legiune pe calea aerului?

– Împărăteasa vrea să câștige acest război în cursul vieții ei ori nu? Se îndepărtă de masă și începu să pășească agitat. Atenție, spuse el, parcă brusc cuprins de îndoieli neașteptate, s-ar putea ca totul să fie pur și simplu teorie. Dacă aș fi în locul lui Brood, aș… Glasul i se stinse și se întoarse cu fața spre adjunctă. Va fi inversată ordinea transporturilor?

Lorn îi cercetă chipul. Ceva îi spunea că Marea Căpetenie tocmai făcuse un salt intuitiv, și asta avea legătură cu Caladan Brood și, în măsura implicării lui Dujek, era cu adevărat teoretic. Își dădu însă seama că era vorba de ceva ce nu-i va împărtăși. Se uită atentă la hartă, străduindu-se să vadă aceleași lucruri ca și Dujek. Însă fără niciun succes, pentru că ea nu era strateg. Încercarea de a ghici gândurile

căpeteniei era destul de grea; dar a încerca același lucru și în cazul lui Brood era imposibil.

– Planul tău, deși îndrăzneț, este acceptat oficial în numele Împărătesei. Solicitarea ta va fi îndeplinită.

Dujek dădu din cap cam fără tragere de inimă.

– Înainte de sosirea lui Tayschrenn, încă ceva, Mare Căpetenie. A fost pe aici un copoi al Umbrei?

– Da, spuse el. Eu nu mă aflam atunci aici, dar am văzut prăpădul pe care l-a lăsat bestia în urma ei. Dacă nu ar fi fost Tattersail, lucrurile s-ar fi sfârșit mult mai rău.

Lorn observă o sclipire de groază în ochii lui Dujek și în minte îi reveni scena de pe drumul de coastă la vest de Itko Kan, din urmă cu doi ani.

– Am mai văzut ravagiile făcute de copoi, spuse ea, uitându-se în ochii lui.

În momentul în care privirile li se întâlniră, împărtășiră ceva profund. Apoi Dujek își îndreptă ochii în altă parte.

– Această Tattersail, spuse Lorn, pentru a-și ascunde o undă de regret, trebuie să fie o vrăjitoare foarte capabilă.

– Singurul mag din trupă care a supraviețuit asaltului declanșat de Tayschrenn asupra Seminței Lunii, îi răspunse Dujek.

– Serios?

Pentru Lorn, acea revelație era chiar mai interesantă. Se întrebă dacă Dujek bănuia ceva, dar următoarele lui cuvinte o liniștiră.

– Ea a numit asta noroc, din două motive, și s-ar putea să fi avut dreptate.

– Face parte din grupa de magi de multă vreme? întrebă Lorn.

– De când am preluat eu comanda. Probabil de opt-nouă ani.

În acea clipă, familiaritatea numelui lui Tattersail îi reveni lui Lorn în minte ca o mănușă de zale făcută pumn, care îi prinsese inima. Se trezi așezându-se din nou, iar Dujek făcuse deja un pas spre ea, sincer îngrijorat de starea ei.

– Rana aceea trebuie tratată, spuse el cu glas gros. Eu nu aș fi așteptat atât de mult.

– Nu, nu, nu-i nimic. Doar o oboseală.

El o privi întrebător.

– Adjunctă, vrei puțin vin?

Ea acceptă cu o clătinare din cap. *Tattersail. Era posibil?* Își va da seama când o va vedea pe femeie.

– Nouă ani, murmură ea, Șoarecele.

– Poftim?

Ea ridică ochii și îl văzu pe Dujek în fața ei. Îi oferi o cupă de vin.

– Nimic, spuse ea în timp ce lua pocalul. Mulțumesc.

Amândoi se întoarseră când se deschiseră ambele uși. Tayschrenn păși înăuntru cu fața întunecată de furie când ajunse în fața lui Dujek.

– Să te ia naiba! scrâșni el. Dacă ai vreun amestec în treaba asta, sigur voi afla, și asta e o promisiune.

Dujek ridică o sprânceană.

– Amestecat în ce, Mare Mag? întrebă el cu răceală.

– Tocmai am fost la Sala Documentelor. Incendiu? Locul acela e ca un cuptor.

Lorn se ridică și păși între ei.

– Mare Mag Tayschrenn, zise ea, pe un ton scăzut, amenințător, poate îmi spui și mie de ce un incendiu izbucnit în camera unui birocrat are o importanță mai mare decât altele?

Tayschrenn făcu ochi mari.

– Îți cer iertare, adjunctă, spuse el cu glas reținut, dar în Sala Documentelor erau listele cu recensământul făcut în oraș. Ochii lui întunecați se îndreptară din nou asupra lui Dujek. În care puteau fi găsite toate numele nobililor din Pale.

– Din păcate, spuse Marea Căpetenie. Ai declanșat o investigație? Serviciile personalului meu sunt la dispoziția ta, desigur.

– Inutil, Mare Căpetenie, spuse vrăjitorul rar și sarcastic De ce să-i fac pe toți ceilalți spioni ai tăi să fie de prisos? Tayschrenn tăcu o clipă, apoi se retrase

un pas și se înclină în fața lui Lorn. Salutări, adjunctă! Îmi cer iertare pentru această revedere aparent nepoliticoasă…

– Lasă scuzele pentru mai târziu, replică Lorn fără să ridice glasul. Se întoarse către Dujek. Mulțumesc pentru vin și pentru discuție, spuse ea, observând cu satisfacție că Tayschrenn se crispase. Sper că se va organiza o cină oficială, da?

Dujek confirmă din cap.

– Desigur, adjunctă.

– Vrei să fii amabil și să o inviți și pe Tattersail?

Simți încă o tresărire a Marelui Mag, și în ochii lui Dujek văzu un respect deosebit când o privi, ca și cum ar fi salutat priceperea ei în acel gen de tactică.

Marele Mag interveni:

– Adjunctă, vrăjitoarea a fost bolnavă după ce l-a înfruntat pe copoiul Umbrei, zise el și se întoarse zâmbind către Dujek, lucru despre care cred că v-a vorbit Marea Căpetenie.

Nu prea bine, gândi Lorn întristată, însă îl lăsă pe Tayschrenn să-și închipuie ce era mai rău.

– Mare Mag, mă interesează modul în care evaluează un vrăjitor întâmplarea, spuse ea.

– Te vei bucura de asta foarte curând.

Dujek se înclină.

– Mă voi interesa de starea de sănătate a lui Tattersail, adjunctă. Așadar, dacă mă iertați, voi pleca.

Se întoarse către Tayschrenn și îl salută repede, dând din cap.

Marele Mag îl urmări pe bătrânul cu un braț părăsind încăperea, apoi așteptă până la închiderea ușilor.

– Adjunctă, această situație este…

– Absurdă, încheie Lorn, înfierbântată. La naiba, Tayschrenn, unde ți-e mintea? L-ai atacat pe cel mai înzestrat om pe care sistemul militar al Imperiului a avut privilegiul să-l găsească, iar el te mănâncă de viu. Se apropie de masă și își umplu paharul. Și o meriți.

– Adjunctă…

Ea se întoarse spre el.

– Ba nu. Ascultă, Tayschrenn. Vorbesc în numele Împărătesei. A aprobat cu rezerve să desfășori singur atacul împotriva Seminței Lunii, dar, dacă ar fi știut că îți lipsește cu desăvârșire subtilitatea, nu ți-ar fi permis așa ceva. Îi iei pe toți ceilalți drept proști?

– Dujek e doar un om, spuse Tayschrenn.

Lorn luă o înghițitură mare de vin, apoi așeză cupa pe masă și își masă fruntea.

– Nu Dujek este dușmanul, spuse ea cu glas obosit. Nu a fost niciodată.

Tayschrenn făcu un pas în față.

– Adjunctă, a fost omul Împăratului.

– E insultător să pui la îndoială credința acestui om, și tocmai o asemenea insultă l-ar putea face să se răzgândească. Dujek nu e un simplu om. Acum face cât zece mii, iar peste un an va face cât douăzeci și cinci de mii. Nu cedează când e presat, adevărat? Asta pentru că nu poate. Are zece mii de soldați în spate – și, crede-mă, când ei se vor înfuria îndeajuns ca să riposteze, nu vei reuși să le reziști. În ce-l privește pe Dujek, el va sfârși prin a se lăsa dus de val.

– Înseamnă că e un trădător.

– Ba nu. E un om căruia îi pasă de cei de care răspunde, dar și de cei față de care răspunde. E cel mai bun din Imperiu. Dacă e silit să se revolte, atunci noi suntem trădătorii, Tayschrenn. M-am făcut înțeleasă?

Fața Marelui Mag era schimonosită de o încruntare profundă, tulburată.

– Am înțeles, adjunctă, spuse el încet. Așa e. Ridică apoi privirea. Sarcina pe care mi-a dat-o Împărăteasa cântărește greu. Și îmi depășește puterile. Ar fi mai bine dacă m-ai alunga.

Lorn se gândi serios la acea sugestie. Prin caracterul lor, magii nu inspirau niciodată încredere. Teamă, da, și respectul zămislit de teamă, dar unui mag îi era greu să înțeleagă sau să respecte

fidelitatea. Și mai existase un mag, odinioară, care impusese fidelitatea, iar acela fusese Împăratul.

– Mare Mag, am convenit cu toții asupra unui lucru. Vechea gardă trebuie să dispară. Cei care au fost alături de Împărat și încă se agață de amintirea lui vor acționa mereu împotriva noastră, conștient sau nu. Dujek e o excepție și mai există câțiva ca el. Nu trebuie să-i pierdem pe aceștia. În ce-i privește pe ceilalți, ei trebuie să moară. Riscul apare doar dacă îi alertăm. Dacă acționăm prea la vedere, s-ar putea să ne trezim cu o insurecție de amploare, care va distruge Imperiul.

– În afară de Dujek și de Tattersail, spuse Tayschrenn, i-am eliminat pe toți ceilalți. Iar Whiskeyjack și detașamentul lui sunt cu totul ai tăi.

– Cu puțin noroc, spuse Lorn, apoi se încruntă când îl văzu pe Marele Mag crispându-se. Ce s-a întâmplat?

El se ridică.

– Verific în fiecare noapte cărțile Dragonului, spuse el. Și sunt convins că Oponn s-a amestecat în treburile muritorilor. Prevestirile lui Tattersail mi-au confirmat suspiciunile.

Lorn îl privi cu un aer concentrat.

– E Adeptă?

– Mult mai Adeptă decât mine, recunoscu Tayschrenn.

Lorn rămase pe gânduri.

– Ce-mi poți spune despre amestecul lui Oponn?

– Darujhistan, îi răspunse Tayschrenn.

Lorn închise ochii.

– Mă temeam că vei spune asta. Avem nevoie de Darujhistan – cu disperare. Dacă bogățiile lui ajung în mâna noastră, spinarea acestui continent e frântă.

– Știu, adjunctă. Dar lucrurile stau chiar mai rău decât îți dai seama. Și eu cred că, într-un fel sau altul, Whiskeyjack și Tattersail sunt înțeleși.

– Știi cumva ce s-a întâmplat cu căpitanul Paran?

– Nu. Cineva îl ascunde, pe el sau cadavrul lui. Cred că e mort, adjunctă, dar sufletul lui urmează să treacă prine Poarta lui Hood, și doar un mag ar putea împiedica asta.

– Tattersail?

Marele Mag ridică din umeri.

– Posibil. Aș vrea să știu mai multe despre rolul căpitanului în toată încurcătura asta.

Lorn ezită, apoi spuse:

– A pornit într-o căutare îndelungată și extrem de obositoare.

Tayschrenn mârâi:

– Poate că a găsit ceea ce căuta.

Lorn îl măsură din ochi.

– Probabil. Spune-mi, cât de bună e Tattersail?

– Suficient de bună pentru a deveni Mare Mag, îi răspunse Tayschrenn. Suficient de bună ca să reziste atacului unui copoi și să-l alunge, deși nu cred că așa ceva este posibil. Chiar și mie mi-ar fi greu să reușesc asta.

– Poate c-a fost ajutată, murmură Lorn.

– La asta nu mă gândisem.

– Gândește-te acum, spuse Lorn. Dar, înainte de asta, Împărăteasa îți cere să-ți continui eforturile, însă nu împotriva lui Dujek. E nevoie de tine aici ca portiță de scăpare pentru cazul în care misiunea mea dă greș în Darujhistan. Nu te amesteca în ocuparea orașului Pale. Încă ceva: trebuie să îl informezi pe Dujek referitor la apariția lui Oponn. Dacă în bătălie s-a amestecat un zeu, el are dreptul să știe și să acționeze în funcție de acest lucru.

– Cum poate cineva face planuri dacă Oponn a intrat în joc?

– Lasă asta în seama lui Dujek. Îi examină fața. Ai vreo problemă cu poruncile astea?

Tayschrenn zâmbi.

– Ca să spun adevărul, adjunctă, sunt foarte ușurat.

Lorn dădu din cap.

– Bine. Acum, aș avea nevoie de un vraci obișnuit și de un loc de dormit.

– Desigur. Tayschrenn porni spre uși, apoi se opri o clipă și se întoarse. Adjunctă, mă bucur că ai venit.

– Îți mulțumesc, Mare Mag.

După plecarea lui Tayschrenn, Lorn se lăsă moale pe scaun și mintea ei călători înapoi cu nouă ani, ajungând la imaginile și sunetele trăite când era copilă, până într-o noapte anume în Cartierul Șoarecelui, când toate coșmarurile pe care le poate cuprinde imaginația unui copil deveniseră reale. Își aduse aminte de sânge, sânge pretutindeni, și fețele pustiite ale mamei, tatei și fratelui mai mare – fețe împietrite de faptul că înțeleseseră că fuseseră cruțați, că acel sânge nu era al lor. Pe măsură ce amintirile se derulau încă o dată prin mintea ei, un nume goni odată cu vântul, făcând aerul să foșnească de parcă ar fi scormonit printre ramuri moarte. Lorn își desfăcu buzele și șopti „Tattersail".

Vrăjitoarea găsise puterea să-și părăsească patul. Acum stătea la fereastră, rezemându-se cu o mână de ramă ca să se sprijine, și privea strada aglomerată, pe care treceau căruțe militare. Jaful sistematic pe care intendenții îl numeau „reaprovizionare" era în plină desfășurare. Evacuarea marilor și micilor nobili de pe proprietățile lor pentru încartiruirea corpurilor ofițerești, dintre care făcea și ea parte, se încheiase cu multe zile în urmă, în vreme ce repararea zidurilor exterioare, refacerea porților sfârtecate și curățarea „ploii Lunii" continuau cu rapiditate.

Era fericită că scăpase de priveliștea fluviului de cadavre care probabil că umpluseră străzile în faza inițială a curățeniei – un șir de căruțe gemând sub povara corpurilor strivite, cu carnea albă pârjolită de foc și ciopârțită de sabie, mușcate de șobolani și ciugulite de corbi – bărbați, femei și copii. Era o scenă pe care o mai văzuse și nu dorea să o revadă niciodată.

Acum șocul și teroarea se retrăseseră și dispăruseră din calea privirii. Scenele de normalitate renăscură după ce fermierii și negustorii ieșiseră din ascunzători ca să satisfacă deopotrivă nevoile

ocupanților și ale ocupaților. Vracii malazani invadaseră orașul, zădărnicind apariția ciumei și tratând suferințele obișnuite ale tuturor celor pe care îi atingeau. Niciun cetățean nu s-ar fi dat la o parte din calea lor. Iar sentimentele începuseră schimbarea îndelung planificată și de lungă durată.

Tattersail știa că în curând avea să înceapă distrugerea nobilimii, calamitate care îi va ridica în ștreanguri pe cei mai lacomi și mai puțin iubiți aristocrați. Iar execuțiile se vor desfășura în public. O procedură exersată și dreaptă care făcea ca recrutările să crească, alimentate de un val de răzbunare josnică – fiecare mână fiind pătată de o bucurie îndreptățită. O sabie pusă într-o astfel de mână definitiva conspirația și îi includea pe toți participanții în vânarea următoarei victime în numele cauzei – cauza Imperiului.

Ea văzuse asta în o sută de asemenea orașe. Indiferent cât de blajini ar fi fost stăpânitorii dinainte, cât de generoasă ar fi fost nobilimea, cuvântul Imperiului, întărit de putere, transforma trecutul într-o tiranie a demonilor. Un trist comentariu care descrie umanitatea, o lecție amară devenită respingătoare prin rolul pe care îl juca ea.

În minte îi reveniră fețele Arzătorilor de Poduri, un contrapunct straniu la cinismul cu care privea tot ce o înconjura. Whiskeyjack, un om împins la limită sau, mai curând, limita îl împresura din toate părțile, o dezintegrare a credințelor, lăsându-i ca ultimă pretenție la umanitate doar trupa sa, alcătuită din singurii oameni care mai aveau importanță pentru el, dar care se împuținau încontinuu. Însă el se agăța și riposta, se zbătea din răsputeri. Lui Tattersail îi plăcea să creadă – ba nu, voia să creadă – că el va învinge în cele din urmă, și că va trăi pentru a apuca să vadă lumea scăpată de Imperiu.

Ben-cel-Iute și Kalam, care se străduiau să preia din răspunderile de pe umerii sergentului. Era singurul mod în care își puteau arăta dragostea față de acel om, deși ei nu s-ar fi exprimat astfel. În ceilalți, cu excepția lui Sorry, vrăjitoarea vedea

același lucru, însă în cazul lor se făcea simțită o disperare care i se părea duioasă, un dor copilăresc de a-l ușura pe Whiskeyjack de tot ce acel loc sumbru îi pusese în cârcă.

Ea reacționa față de ei într-un mod mai profund decât își închipuise că era posibil, dintr-un ceva lăuntric despre care fusese convinsă multă vreme că se mistuise, iar cenușa acestui ceva se risipise cu o lamentare mută, care făcea totul cu atât mai ispititor.

Cu Sorry era altă problemă și se trezi că evită până și să se gândească la femeie.

Mai rămânea Paran. Cum să procedeze în cazul căpitanului? În acel moment, el se afla în cameră, așezat pe pat în spatele ei și își ungea cu ulei sabia, Noroc. După ce se deșteptase, în urmă cu patru zile, nu vorbiseră prea mult. Între ei încă exista destulă neîncredere.

Probabil că acel mister, acea nesiguranță îi făcea să se simtă atât de mult atrași unul față de celălalt. Iar atracția era evidentă: chiar și acum, cu spatele spre bărbat, ea percepu un fir încordat între ei. Indiferent ce energie ardea între ei, părea periculoasă. Ceea ce făcea ca totul să devină incitant.

Tattersail suspină. Hairlock apăruse în acea dimineață activ și agitat în legătură cu ceva. Marioneta refuzase să le răspundă la întrebări, însă vrăjitoarea bănui că Hairlock descoperise o urmă și se părea că acest lucru îl va determina să plece din Pale spre Darujhistan.

Acest gând nu o făcea fericită.

Încremeni când protecția pe care o instalase în fața ușii fu încălcată. Tattersail se răsuci brusc spre Paran.

– Avem un vizitator, spuse ea.

Cu Noroc în mână, căpitanul se ridică.

Vrăjitoarea îi făcu semn să se apropie.

– Căpitane, nu mai poți fi văzut. Și nimeni nu-ți poate simți prezența. Să nu scoți niciun sunet și să aștepți aici.

Pătrunse în camera dinspre exterior în momentul în care se auzi o ciocănitură ușoară în ușă.

O deschise și văzu un pușcaș tânăr rămas în hol.
– Ce e? întrebă ea cu glas autoritar.
Soldatul făcu o plecăciune.
– Marea Căpetenie Dujek vrea să știe cum te simți, vrăjitoareo.
– Mult mai bine, spuse ea. Amabil din partea lui. Acum, dacă ai…
Pușcașul o întrerupse cu timiditate.
– Dacă ai răspuns astfel, trebuie să-ți transmit invitația de a participa la o cină oficială în această seară, în clădirea principală.
Tattersail blestemă în sinea ei. N-ar fi trebuit să rostească adevărul. Acum era prea târziu. O „invitație“ din partea comandantului ei nu putea fi ignorată.
– O poți informa pe Marea Căpetenie că voi fi onorată să îi țin companie la cină. O străfulgeră un gând. Pot întreba cine va mai fi acolo?
– Marele Mag Tayschrenn, un mesager pe nume Toc-cel-Tânăr și adjuncta Lorn.
– Adjuncta Lorn e aici?
– A sosit azi-dimineață, vrăjitoareo.
Of, pe răsuflarea lui Hood!
– Să transmiți răspunsul meu, spuse Tattersail, luptând împotriva unui val de spaimă.
Închise ușa, apoi auzi bocănitul cizmelor pușcașului care mergea grăbit pe hol.
– Ce s-a întâmplat? întrebă Paran, apărut în cadrul celeilalte uși.
Ea se întoarse spre el.
– Strânge sabia aceea, căpitane. Se duse la toaletă și se apucă să scotocească prin sertare. Trebuie să merg la o cină, spuse ea.
Paran se apropie.
– O adunare oficială.
Tattersail dădu din cap neatentă.
– La care va fi și adjuncta Lorn, ca și cum prezența lui Tayschrenn nu ar fi de-ajuns.
– Deci, a venit în cele din urmă, murmură căpitanul.
Femeia îngheță. Se întoarse încet către el.

– Așteptai sosirea ei, da?

Paran tresări și se uită la ea cu ochi speriați.

Ea își dădu seama că nu ei i se adresase.

– La naiba! șuieră ea. Acționezi în numele ei.

Imediat ce ea se răsucise spre el, răspunsul căpitanului fusese clar. Cu gândurile tulburate de o furtună de furie, îl urmări îndreptându-se spre dormitor. Ițele conspirației vibrau în mintea ei. Așadar, bănuielile lui Ben-cel-Iute fuseseră corecte: se punea la cale un plan pentru uciderea echipei. Asta îi punea și ei viața în primejdie? Simți că hotărârea începe să se închege. Nu știa limpede care va fi decizia, dar gândurile ei aveau acum o direcție, iar ea avea forța inerțială a unei avalanșe.

Când Toc-cel-Tânăr intră în cartierul general al Imperiului, dinspre un turn îndepărtat se auzea cea de-a șapte bătaie de clopot.

Arătă invitația încă unei gărzi alerte, cu fața sumbră, și i se îngădui să-și continue drumul pe holul principal, care ducea spre sala unde avea să aibă loc cina. Neliniștea îi fierbea în măruntaie. Știa că adjuncta lansase invitația, dar ea putea fi la fel de imprevizibilă și manipulatoare ca oricare altul. Dincolo de ușile de care se apropia putea să se afle un cuib de vipere, așteptând sosirea lui.

Toc se întrebă dacă va reuși să-și stăpânească nervii și, cunoscând starea rănii de la ochi, se întrebă sumbru dacă și ceilalți vor reuși să-și păstreze calmul. Între prietenii lui soldați, cicatricele lui abia dacă erau remarcate: în armata lui Dujek erau puțini soldați care să nu aibă măcar una sau chiar trei asemenea urme. Cei câțiva prieteni pe care îi avea păreau recunoscători sorții că mai erau în viață.

În cele Șapte Orașe, superstiția spunea că pierderea unui ochi însemna nașterea unei viziuni lăuntrice. I se vorbise despre asta de cel puțin zece ori în ultimele două săptămâni. Încă nu i se oferise niciun dar secret în schimbul ochiului. Când și când, prin minte îi apăreau fulgerări arzătoare de lumină,

însă el bănuia că nu erau decât amintirea ultimului lucru văzut cu ochiul pierdut: foc.

Iar acum avea să se afle în compania unor mărimi ale Imperiului, dintre care doar Împărăteasa lipsea. Brusc, rana deveni ceva rușinos. Se va afla acolo ca dovadă a ororilor războiului, așa că încremeni când ajunse în fața ușii sălii. De aceea îl invitase Lorn? Șovăi, apoi ridică din umeri și intră.

Dujek, Tayschrenn și adjuncta se întoarseră ca unul și îl priviră. Toc-cel-Tânăr făcu o plecăciune.

– Îți mulțumesc pentru prezență, spuse adjuncta Lorn. Stătea împreună cu cei doi bărbați în apropierea celui mai mare dintre cele trei șemineuri, aflat pe peretele opus ușii. Te rog să te apropii. Mai așteptăm încă un oaspete.

Toc se apropie de ei și se arătă recunoscător când Dujek îi zâmbi. Marea Căpetenie își așeză cupa din cristal pe tăblia de deasupra șemineului și își scărpină în mod deliberat ciotul brațului stâng.

– Pun rămășag că asta te înnebunește, spuse bătrânul, și zâmbetul lui deveni mai larg.

– Mă scarpin cu ambele mâini, spuse Toc.

Dujek izbucni în râs.

– Vrei să bei ceva cu noi?

– Mulțumesc.

Observă gestul de apreciere al lui Lorn când acceptă o cupă oferită de Dujek. Luându-și o carafă de pe o masă din apropiere, aruncă o privire spre Marele Mag, dar Tayschrenn își concentrase atenția asupra focului care ardea cu vioiciune în spatele lui Lorn.

– S-a înzdrăvenit iapa ta? îl întrebă Lorn.

Toc făcu un semn din cap în timp ce-și umplea cupa.

– Ultima oară când am văzut-o, stătea în două picioare, spuse el.

Nefiind sigură dacă el o lua peste picior, Lorn schiță un zâmbet.

– Le-am povestit tuturor cum m-ai ajutat să rămân în viață, Toc-ce-Tânăr, cum ai reușit să slobozești patru săgeți, doborând patru Barghast.

El se uită brusc la ea.

– Nu știam că eu am fost cel care a tras ultimele două săgeți, spuse el.

Sorbi din vin și rezistă impulsului de a-și scărpina rana.

Dujek își drese glasul.

– Și tatăl tău avea obiceiul de a-i lua prin surprindere pe oameni. Un om care îmi lipsește.

– Și mie, răspunse Toc, privind în podea.

Tăcerea jenantă care urmă acestui schimb de replici fu spartă de sosirea ultimului invitat. Toc se întoarse odată cu ceilalți când ușa se deschise. O privi pe femeia apărută în prag, apoi tresări. Aceea era Tattersail? Nu o văzuse decât în uniformă de luptă, iar acum era uluit. *Mamă,* gândi el mirat, *nu arată rău, asta dacă-ți plac femeile masive.* Aproape că zâmbi.

Reacția lui Lorn la sosirea lui Tattersail fu aparent o exclamație de uimire, după care spuse:

– Ne-am mai întâlnit, deși nu cred că-ți mai aduci aminte.

Tattersail clipi.

– Mă gândeam că-ți vei aminti, spuse ea cu glas măsurat.

– Nu cred. Pe vremea aceea aveam unsprezece ani.

– Înseamnă că te înșeli. Rareori am fost în tovărășia copiilor.

– Au incendiat Cartierul Șoarecelui la o săptămână după ce ai trecut pe acolo. Glasul lui Lorn îi făcu pe toți să se crispeze din cauza mâniei nu tocmai bine stăpânite. Supraviețuitorii, cei pe care i-ați lăsat în urmă, au fost mutați în Gaura Batjocurii. Iar tata, mama și fratele meu au murit în peșterile acelea infestate de molimă.

Vrăjitoarea se albi la față.

Nedumerit, Toc se uită la ceilalți. Dujek părea impasibil, însă în timp ce o studia pe Lorn, în minte îi izbucni o furtună. Când se uită la Tattersail, observă că pe fața ei apăruse o expresie care sugera că, brusc, își adusese aminte de ceva.

– A fost prima noastră misiune, spuse Tattersail extrem de încet.

Toc văzu că adjuncta tremura, așa că își ținu răsuflarea. Însă când vorbi din nou, Lorn se controlă, formulând precis cuvintele:

– E necesară o explicație. Se întoarse către Marea Căpetenie Dujek. Erau recruți, o trupă de magi. Se aflau în orașul Malaz, așteptându-și noul comandant, când Maestrul Ghearei a emis un edict împotriva vrăjitoriei. Au fost trimiși în Orașul Vechi – Cartierul Șoarecelui – pentru a face curățenie. Au acționat – și glasul i se frânse – fără discriminări. Își îndreptă din nou atenția asupra lui Tattersail. Femeia aici de față a fost una dintre magi. Vrăjitoareo, aceea a fost ultima noapte petrecută de mine cu familia. A doua zi am fost predată Ghearei. Știrea privind dispariția familiei mele mi-a fost ascunsă ani la rândul. Dar, și cuvintele ei deveniră șoapte, îmi amintesc prea bine acea noapte – sângele, urletele.

Tattersail părea incapabilă să scoată vreo vorbă. Aerul din încăpere devenise prea dens, înăbușitor. În cele din urmă, vrăjitoarea își dezlipi ochii de la adjunctă și îi spuse lui Dujek:

– Mare Căpetenie, a fost prima noastră misiune. Ne-am pierdut controlul. A doua zi mi-am dat demisia din corpul ofițerilor și am fost mutată la altă armată. Își găsi curajul. Dacă adjuncta dorește să convoace un tribunal, nu țin să mă apăr și voi accepta condamnarea la moarte ca o pedeapsă meritată.

– Sugestia e acceptabilă, răspunse Lorn. Își duse mâna stângă la sabie și se pregăti să o scoată din teacă.

– Ba nu, spuse Marea Căpetenie Dujek. Nu este acceptabil.

Lorn îngheță. Se uită crunt la bătrân.

– S-ar părea că ai uitat ce rang am.

– Nu, n-am uitat. Adjunctă, dacă dorința ta este ca toți cei din Imperiu care au comis crime în numele Împăratului să fie executați, atunci trece-mă și pe mine pe listă, spuse el și făcu un pas înainte. Cred că și Marele Mag Tayschrenn a făptuit destule orori

pentru Împărat. Și, în cele din urmă, trebuie să o avem în vedere și pe Împărăteasă. Laseen a comandat Gheara Împăratului – de fapt, ea a creat-o. Ba, mai mult, ea a dat edictul, chiar dacă, din fericire, el a avut o viață scurtă. Se întoarse spre vrăjitoare. Am fost acolo, Tattersail. Sub comanda lui Whiskeyjack, am fost trimis să vă potolesc, lucru pe care l-am făcut.

Ea clătină din cap.

– Whiskeyjack a dat ordinul? Își miji ochii. Asta are gustul unui joc al unui zeu.

Dujek se întoarse spre adjunctă.

– Imperiul își are istoria sa și toți am avut o contribuție la asta.

– Adjunctă, în privința asta, trebuie să îi dau dreptate Marii Căpetenii, spuse Tayschrenn.

– Nu e nevoie să facem așa ceva în mod oficial, spuse Tattersail, rămânând cu ochii ațintiți la Lorn. Te provoc la duel. Mă voi folosi de toată priceperea mea vrăjitorească pentru a te distruge. Te poți apăra cu sabia, adjunctă.

Toc făcu un pas în față. Deschise gura să spună ceva, apoi renunță. Voise să-i zică lui Tattersail că Lorn avea o sabie Otataral, că duelul ar fi fost extrem de nedrept, că ea va muri în câteva secunde și că sabia va devora orice vrajă. Apoi își dădu seama că vrăjitoarea știa asta.

Dujek se răsti la Tattersail:

– La naiba, femeie! Crezi că totul se bazează pe felul în care te exprimi? Execuție. Duel. Nimic din toate astea nu valorează nicio para chioară. Tot ce face adjuncta, tot ce spune vin din partea Împărătesei Laseen. Se răsuci spre Lorn. Ai venit aici ca voce a lui Laseen. Ca voință a ei, adjunctă.

Tayschrenn spuse rar:

– Femeia numită Lorn, care a fost cândva copilă și a avut o familie – și se uită la adjunctă cu durere în ochi – nu mai există. Ea a încetat să existe în ziua în care a devenit mâna dreaptă a Împărătesei.

Lorn se uită la cei doi bărbați cu ochi mari.

Aflat alături de ea, Toc își dădu seama că acele cuvinte îi zdrobiseră voința, măcinându-i furia, distrugându-i orice urmă de identitate. Iar ochii ei radiau calmul clinic și rece al adjunctei față de Împărăteasă. Toc își simți bătăile puternice ale inimii. Tocmai asistase la o execuție. Femeia pe nume Lorn apăruse din valurile de negură ale trecutului, ca să îndrepte un rău, ca să găsească dreptatea, un ultim act prin care să își recâștige viața, și acel lucru îi fusese interzis. Nu de cuvintele lui Dujek sau ale lui Tayschrenn, ci chiar de ceea ce era cunoscut sub numele de adjunctă.

– Desigur, spuse ea, luându-și mâna de pe mânerul sabiei. Te rog să intri, vrăjitoare Tattersail, și să iei masa cu noi.

Tonul lipsit de inflexiuni al vocii ei îi spuse lui Toc-cel-Tânăr că invitația ei nu costase nimic, iar asta îl îngrozi, cutremurându-l până în străfundul ființei. O privire scurtă îi arăta o reacție similară a lui Tayschrenn și Dujek, deși căpetenia o controlase mai bine.

Tattersail părea bolnavă, dar dădu pierit din cap drept răspuns la invitația adjunctei.

Toc găsi carafa cu vin și o cupă de cristal. Se apropie de vrăjitoare.

– Sunt Toc-cel-Tânăr, spuse el zâmbind, și tu ai nevoie de o gură de băutură. Îi umplu cupa și i-o întinse. Deseori, când ne opream din marș, te vedeam târând după tine garderoba aceea de călătorie. Acum am aflat în sfârșit ce era în ea. Vrăjitoareo, ești o încântare pentru un ochi îndurerat.

În privirea lui Tattersail apăru o undă de recunoștință. Ridică o sprânceană.

– Nu mi-aș fi închipuit că garderoba mea s-a bucurat de atâta atenție.

Toc surâse.

– Îmi pare rău, dar ai dat naștere unei glume în rândul soldaților din Armata a II-a. Orice întâmplare surprinzătoare, fie ea o ambuscadă sau o hărțuială – dușmanul apărea în mod invariabil din garderoba ta de călătorie, vrăjitoareo.

Aflat în spatele lor, Dujek râse pe înfundate.

– Am auzit asta de multe ori, chiar de la ofițerii mei.

Atmosfera din încăpere se mai detensionă; deși încă făceau vârtejuri, crâmpeiele de încordare păreau să existe doar între Tattersail și Marele Mag Tayschrenn. Vrăjitoarea își îndrepta privirea spre Lorn ori de câte ori aceasta era atentă la altceva, iar Toc văzu compasiune în ochii vrăjitoarei, astfel că respectul lui față de ea spori considerabil. Dacă ar fi fost în locul ei, orice privire pe care i-ar fi aruncat-o lui Lorn ar fi fost încărcată de spaimă. Și furtuna ce amenința să izbucnească între Tattersail și Tayschrenn părea să se fi născut din diferențele de opinii, la care se adăuga suspiciunea; nu părea a fi vorba despre ceva personal.

Pe de altă parte, gândi Toc, probabil că prezența echilibrată a lui Dujek exercitase o influență liniștitoare. Tatăl lui îi vorbise mult despre Dujek, descriindu-l drept un bărbat care nu pierdea niciodată contactul cu neputincioșii sau cu cei mai puțin puternici. Când avea de-a face cu primii, întotdeauna își recunoștea cu ușurință slăbiciunile, iar față de ceilalți avea un ochi infailibil care se debarasa de ambiția personală cu precizia unui chirurg care îndepărta carnea infectată, lăsând în locul acesteia o persoană care trata încrederea și onestitatea ca pe niște lucruri de nezdruncinat.

Studiind relația firească și detașată a lui Dujek față de cei prezenți, inclusiv de el însuși, apoi față de servitorii care intrau aducând tăvi cu mâncare, Toc își dădu brusc seama că bărbatul nu se schimbase foarte mult față de cel pe care Toc-cel-Bătrân îl socotise prieten. Și, știind atât de bine presiunile cărora trebuia să le facă față Marea Căpetenie, acest lucru îl impresionă profund pe Toc.

Imediat ce se așezară și le fu adus primul fel, adjuncta prelua totuși comanda. Dujek o cedă fără niciun cuvânt sau gest, fiind încredințat că incidentul de mai devreme era depășit în ceea ce o privea pe Lorn.

Lorn i se adresă lui Tattersail cu un glas monoton, ciudat.

– Vrăjitoareo, permite-mi să te felicit pentru felul în care l-ai dovedit pe copoiul Umbrei și pentru însănătoșirea ta grabnică. Știu că Tayschrenn te-a chestionat în legătură cu acel incident, dar aș dori să aud povestea din gura ta.

Tattersail își puse cupa pe masă și rămase cu privirea la farfuria din fața ei câteva clipe, după care se uită în ochii neclintiți ai adjunctei.

– Așa cum probabil a explicat Marele Mag, acum este limpede că zeii au intrat în luptă. Mai precis, se amestecă în planurile pe care le are Imperiul în legătură cu Darujhistan.

Toc se ridică imediat.

– Cred că ar trebui să mă retrag, întrucât ceea ce se va discuta aici depășește…

– Șezi, Toc-cel-Tânăr, îi porunci Lorn. Ești aici ca reprezentant al Ghearei, așa că poți vorbi în numele acesteia.

– Chiar așa?

– Da.

Încet, Toc se așeză la loc.

– Te rog să continui, vrăjitoareo.

Tattersail dădu din cap.

– Oponn e în centrul acestui gambit. Mișcarea de deschidere a Bufonilor Gemeni a creat valuri – sunt convinsă că Marele Mag va fi de acord cu asta – și astfel a atras atenția altor zei.

– Tronul din Umbră, spuse Lorn.

Se uită la Tayschrenn.

Marele Mag îi dădu dreptate.

– Era de așteptat așa ceva. Eu totuși nu am simțit deloc atenția Tronului din Umbră asupra noastră, cu toate că, după atacul copoiului, am analizat insistent această posibilitate.

Lorn expiră încet.

– Vrăjitoareo, mai departe, te rog.

– Prezența copoiului a fost atrasă cu totul accidental, spuse Tattersail, furișând o privire spre Tayschrenn. Citeam în cărțile Dragonului și am ajuns

la cartea copoiului. La fel ca toți Adepții, am descoperit o imagine într-o oarecare măsură animată. Când m-am concentrat în întregime asupra ei, am avut senzația că – și își drese glasul – s-a deschis un portal, creat în întregime din cealaltă față a cărții, de la însăși Umbra Casei. Își ridică mâinile încet și se uită fără să clipească la Marele Mag. E posibil? Tărâmul Umbrelor este nou între Case, puterea lui deplină nu este încă exprimată. În fine, indiferent ce s-a întâmplat – un portal, o ruptură – copoiul Gear și-a făcut apariția.

– Și atunci, de ce a apărut pe stradă? întrebă Tayschrenn. De ce nu doar în camera ta?

Tattersail surâse.

– Asta aș putea doar specula.

– Te rog să o faci, spuse adjuncta.

– Am paveze în jurul camerei, zise Tattersail. Cea mai apropiată dintre ele este Marele Thyr.

Evident surprins, Tayschrenn tresări.

– Astfel de paveze creează un flux, continuă vrăjitoarea, o maree de putere care crește și scade ca o inimă care bate, dar foarte iute. Presupun că aceste protecții au fost suficiente pentru a-l îndepărta pe copoi de lângă mine, deoarece în starea sa de tranziție – la jumătatea drumului între tărâmul lui și al nostru – animalul nu-și putea exterioriza pe deplin puterea. Imediat ce aceasta s-a manifestat, a putut să atace, și a făcut-o.

– Cum ai reușit să te aperi de un copoi al Umbrei? întrebă Tayschrenn.

– Am avut noroc, răspunse Tattersail fără nicio șovăială.

Răspunsul ei rămase parcă plutind în aer, iar Toc avu impresia că toți uitaseră că se aflau la o cină.

– Cu alte cuvinte, spuse rar Lorn, crezi că a intervenit Oponn.

– Da.

– De ce?

Tattersail scăpă un hohot scurt de râs.

– Dacă aș putea ști asta, aș fi o femeie fericită, adjunctă. Însă așa, și umorul dispăru din glasul ei, se

pare că suntem manipulați. Chiar și Imperiul a devenit un pion în acest joc.

– Există vreo cale se scăpare? întrebă Dujek, rostind mârâit cuvintele, ceea ce îi surprinse pe toți.

Tattersail ridică din umeri.

– Dacă există, ea se află în Darujhistan, pentru că acolo pare să-și aibă centrul gambitul lui Oponn. Dar atenție, Mare Căpetenie, s-ar putea ca Oponn să vrea să ne atragă acolo.

Toc se rezemă de spetează, scărpinându-și rana fără să-și dea seama. Era mai mult decât atât, bănui el, deși nu putea descoperi nicio sursă de suspiciune. Se scărpină mai intens. Tattersail știa să vorbească mult când avea chef; povestea ei avea un aer sincer. Cele mai eficiente minciuni sunt cele simple. Cu toate astea, nimeni nu părea a fi prea bănuitor. Vrăjitoarea abătuse atenția de la povestea ei, ajungând să vorbească de implicațiile acesteia în ceea ce privea acțiunile viitoare. Îi făcuse pe toți să se gândească la altceva decât la ea și, cu cât mai iute goneau gândurile lor, cu atât mai vagi deveneau dubiile lor în ceea ce o privea.

O studie cum urmărea ea reacțiile celorlalți și fu singurul care observă o licărire de triumf în ochii ei când Lorn spuse:

– Oponn nu e primul zeu care vrea să manipuleze Imperiul Malazan. Alții au dat greș, s-au retras răniți. E păcat că Oponn nu a învățat lecția asta, dar și Tronul din Umbră, fiindcă veni vorba. Oftă adânc. Tattersail, indiferent care ar fi neînțelegerile tale cu Marele Mag, e necesar, ba nu, vital, să conlucrați pentru a descoperi amănuntele legate de intervenția lui Oponn. Între timp, Marea Căpetenie Dujek va continua să-și pregătească legiunile de marș, dar va întări și controlul asupra orașului. Eu, una, voi părăsi curând Pale. Fiți liniștiți, scopurile misiunii mele sunt aceleași ca și ale voastre. Un ultim lucru... și se întoarse spre Toc. Vreau părerea unei Gheare despre cele discutate aici.

El rămase surprins. Fără să-și dea seama, își asumase rolul pe care ea îl așteptase din partea lui.

Își sumeți umerii și aruncă o privire spre Tattersail. Acum ea părea agitată și își retrăsese mâinile sub tăblia mesei. Așteptă până când îi surprinse privirea, după care se întoarse spre adjunctă.

– Din câte știe, această vrăjitoare spune adevărul, începu el. Speculațiile ei au fost sincere, deși nu mă pricep defel la dinamica magiei. Probabil că Marele Mag Tayschrenn ar putea să ne lumineze.

Lorn păru vag dezamăgită de evaluarea lui Toc, însă, cu o mișcare din cap, spuse:

– Acceptăm deci explicația. Mare Mag?

Tayschrenn expiră încet.

– Precisă, spuse el. Speculația se susține.

Toc își umplu din nou cupa. Primul fel dispăru de pe masă aproape neatins, dar când sosi următorul, toți îi acordară toată atenția, astfel că discuția încetă. Toc mâncă încet, evitând privirea lui Tattersail, deși o simțea îndreptată asupra lui din când în când. Se miră de modul în care acționase el: faptul că îi înșelase pe adjuncta Împărătesei, pe Marele Mag și pe Marea Căpetenie dintr-o lovitură i se păru ceva nesăbuit, dacă nu chiar sinucigaș. Iar motivele pentru care alesese o asemenea cale nu erau întru totul logice, însă asta făcea ca situația să devină cu atât mai tulburătoare.

Armata II-a avea un trecut îndelungat, sângeros. În nenumărate rânduri, pe care Toc nu le mai contabilizase, apăruse câte cineva care îl apărase pe un altul, indiferent de riscuri. Și, de cele mai multe ori, fusese vorba despre cineva din trupa de magi. Fusese pe câmpia din fața orașului Pale și urmărise, alături de alte mii de soldați, cum magii fuseseră sfârtecați din cauză că fuseseră depășiți numeric. Acel gen de risipă nu făcea cinste Armatei a II-a. Și, deși el era Gheară, oamenii care îl înconjurau, care priveau spre el cu speranță, disperare și – câteodată – resemnare fatală, acelea fuseseră oglindiri ale lui, iar ele sfidau Gheara cu orice prilej. Anii petrecuți ca Gheară, când simțirea și grija față de alții fuseseră permanent și sistematic sub asediu, acei ani nu

reușeau să reziste realității de zi cu zi care era Armata a II-a.

În noaptea aceea și prin cuvintele sale, Toc îi înapoiase ceva lui Tattersail, nu doar pentru ea, ci și pentru trupa ei. Nu avea importanță dacă ea înțelegea și își dădu seama că ea sigur era derutată de acțiunile lui; dar nimic din toate astea nu conta. Făcuse totul pentru sine.

Ridică din umeri. *Ciudat lucru,* gândi el, *mâncărimile de la rană au dispărut.*

Simțindu-se amețită, Tattersail se clătină de câteva ori în timp ce mergea pe hol spre ușa camerei ei. Știa că nu era din cauza vinului. Având nervii atât de încordați, acel vin vechi i se păruse ușor ca apa și nu avusese niciun efect asupra ei.

Adjuncta Lorn readusese la viață amintiri pe care ea se chinuise ani în șir să le îngroape. Pentru Lorn, acela fusese un eveniment vital. Pentru Tattersail însă fusese doar un coșmar între multe altele. Dar, deși alte fapte cumplite nu reușiseră, asta o urmărise și, drept urmare, se trezise detașată la Armata a II-a – armata la care fusese trimisă ca recrut, astfel închizându-se cercul, deși, între timp, ea se schimbase.

Acea detașare, cei douăzeci și doi de ani de serviciu militar, îi salvase viața în acea seară. Știa că Toc-cel-Tânăr mințise pentru a o scăpa, și privirea pe care i-o aruncase înainte de a-și prezenta evaluarea fusese un mesaj pe care îl pricepuse. Deși venise la Armata a II-a ca Gheară, așadar ca spion, nici măcar instruirea îndelungată în cadrul acelei organizații secrete nu putea rezista în fața noii lumi în care se trezise.

Tattersail înțelegea foarte bine toate acele lucruri, pentru că la fel i se întâmplase și ei. Ca vrăjitoare într-o trupă de magi, care intrase atunci în Cartierul Șoarecelui, nu se sinchisise decât de sine. Până și încercarea ei de a se izola de ororile la care participase se născuse din dorința egoistă de a fugi, de a-și absolvi propria conștiință de orice vină, însă

Imperiul îi interzisese asta. Un soldat bătrân venise la ea a doua zi după măcelul din Cartierul Șoarecelui. Bătrân, fără nume, un veteran trimis să o convingă că încă era nevoie de ea. Își aducea aminte perfect cuvintele lui: „Dacă vei reuși să depășești sentimentul de vinovăție din trecutul tău, înseamnă că vei fugi de propriul suflet, vrăjitoareo. Când te va regăsi, te va ucide“. Iar atunci, în loc să îi nege în mod absolut nevoia disperată, o trimisese într-o armată de veterani, Armata a V-a, până când venise vremea să se întoarcă – la a II-a, într-un loc unde se aflase sub comanda lui Dujek Un-Braț. În acest fel, i se oferise o a doua șansă.

Tattersail ajunse la ușa ei și se opri pentru a analiza starea inelelor de protecție. Totul era bine. Oftând, intră în cameră, apoi se rezemă de ușă în timp ce o închise.

Căpitanul Paran ieși din dormitor cu o expresie precaută și oarecum timidă.

– Nu te-au arestat? Mă surprinde.

– Și pe mine, îi răspunse ea.

– Hairlock a trecut pe aici, o informă Paran. Mi-a cerut să-ți transmit un mesaj.

Tattersail examină chipul bărbatului, căutând un indiciu privind ceea ce avea să-i spună. El îi evită privirea și rămase lângă ușa dormitorului.

– Ei, bine? făcu ea.

Paran își drese glasul.

– În primul rând, era foarte agitat. Știa de sosirea adjunctei și a zis că nu e singură.

– Nu e singură? A dat vreo explicație?

Paran ridică din umeri.

– A spus că praful călătorește în jurul adjunctei, că murdăria se foiește sub tălpile cizmelor ei și că vântul șoptește despre îngheț și foc. Ridică din sprâncene. Asta lămurește ceva? Să fiu al naibii dacă știu.

Tattersail se duse la toaletă. Se apucă să-și scoată cele câteva bijuterii pe care le purtase la cină.

– Cred că da, spuse ea rar. A mai zis ceva?

– Da. Că Lorn și însoțitorul ei vor părăsi curând Pale și că vrea să-i urmărească. Vrăjitoareo…

Văzu că pe Paran îl frământa ceva, ca și cum ar fi luptat contra tuturor instinctelor. Tattersail își lăsă o mână pe toaletă și așteptă. Când el îi întâlni privirea, femeia își recăpătă suflul.

– Voiai să spui ceva, rosti ea cu glas scăzut.

Inima îi bătea mult prea tare și-și simți trupul reacționând din proprie inițiativă. Privirea pe care o percepuse în ochii lui fusese plină de înțelesuri.

– Știu câte ceva despre misiunea adjunctei, spuse el. Trebuia să fiu omul ei de contact din Darujhistan.

Bruma de legătură ce se crease între ei se dezintegră, și ochii lui Tattersail deveniră duri, iar fața i se întunecă.

– Se duce în Darujhistan, da? Iar voi doi trebuia să supravegheați mult-așteptatul deces al Arzătorilor de Poduri. Împreună, ați crezut că veți reuși să-l ucideți pe Whiskeyjack, să-i distrugeți echipa din interior.

– Nu! spuse Paran, și făcu un pas în față, dar, când Tattersail ridică mâna spre el, se opri ca înghețat. Așteaptă, șopti el. Înainte de a interveni, ascultă-mă până la capăt.

Coridorul Thyr îi apăru în mână, abia așteptând să se dezlănțuie.

– De ce? Fie Oponn blestemat că te-a lăsat în viață!

– Tattersail, te rog!

Ea se încruntă.

– Vorbește!

Paran se retrase și se întoarse către scaunul cel mai apropiat. Ținându-și brațele pe lângă corp, se așeză și ridică privirea spre ea.

– Ține-ți mâinile așa! îi porunci Tattersail. Departe de sabie.

– Asta a fost misiunea adjunctei încă de la început. În urmă cu trei ani am fost mutat în Itko Kan, la Corpul ofițeresc. Într-o zi, toți soldații de acolo au fost puși să mărșăluiască până la o porțiune

a drumului de coastă. Mâinile lui Paran începură să tremure, iar mușchii mandibulei i se contractară. E incredibil ce am văzut acolo, Tattersail.

Ea își aduse aminte de povestea spusă de Bencel-Iute și de Kalam.

– Un masacru. O companie de cavalerie.

Pe fața lui Paran apăru o expresie de uimire.

– De unde știai?

– Continuă, căpitane, spuse ea scrâșnit.

– Adjuncta Lorn a sosit din capitală și a preluat comanda. A bănuit că acel masacru fusese o… o diversiune. Am pornit pe urmele lăsate. Nu erau clare, mai ales la început. Vrăjitoareo, pot să-mi cobor mâinile?

– Încet. Pe brațele scaunului, căpitane.

El oftă recunoscător și-și așeză antebrațele tremurătoare așa cum primise poruncă.

– În orice caz, adjuncta a decretat că fusese luată o fată și posedată de un zeu.

– Care zeu?

Paran se strâmbă.

– Ei, dacă ai aflat de masacru, ți-e greu să ghicești? Compania aceea a fost ucisă de copoii Umbrei. Care zeu? Ei, bine, în minte îți vine Tronul din Umbră, spuse el cu sarcasm. Adjuncta crede că Tronul din Umbră a fost implicat, dar zeul care a posedat-o pe fată a fost Rope – alt nume al lui, nu știu –, Patronul Asasinilor, companionul Tronului din Umbră.

Tattersail își lăsă în jos brațul. Își închisese coridorul cu un minut mai devreme, deoarece începuse să împingă puternic și se temuse că nu va avea forța necesară să mai reziste mult.

– Iar tu ai găsit fata, spuse ea fără nicio inflexiune în glas.

Paran se aplecă în față.

– Da!

– Iar numele ei e Sorry.

– Știi asta, spuse Paran, prăbușindu-se înapoi pe scaun. Ceea ce înseamnă că și Whiskeyjack știe, pentru că nu avea cine să-ți spună, adevărat? O privi

în ochi cu o expresie neguroasă. Acum sunt foarte derutat.

– Nu ești singurul, replică Tattersail. Așadar, totul – sosirea ta, a adjunctei – avea ca scop vânarea unei fete? Clătină din cap. Nu e suficient, nu poate fi, căpitane.

– Mai mult de atât-nu știu, Tattersail.

Ea îl cercetă câteva clipe.

– Te cred. Spune-mi, care sunt detaliile vizitei pe care o face adjuncta?

– Nu știu, spuse Paran, ridicând brusc mâinile. De fapt, ea trebuia să mă găsească pe mine, astfel ca prezența mea alături de echipă să o ducă până la fată.

– Adjuncta are multe talente, spuse Tattersail gânditoare. Deși e antiteza vrăjitoriei, s-ar putea să aibă capacitatea de a avea o legătură cu tine, mai ales dacă ai fost în prezența ei în ultimii doi ani.

– Atunci de ce nu-ți sparge ușa?

Tattersail stătea cu ochii îndreptați spre bijuteriile împrăștiate pe toaletă.

– Oponn a tăiat acea legătură.

– Nu-mi place gândul de a schimba niște cătușe cu altele, mormăi Paran.

– Mai e ceva, insistă Tattersail, mai mult către sine. Lorn are cu ea un T'lan Imass.

Paran sări în picioare.

– Aluziile deșucheate ale lui Hairlock, îi explică Tattersail. Cred că misiunea avea două scopuri. Să o ucidă pe Sorry, da, dar și pe Whiskeyjack și pe oamenii lui. T'lanul nu ar fi fost amestecat dacă planul te privea doar pe tine. Sabia ei Otataral e suficientă pentru a o distruge pe Sorry și probabil pentru a-l ucide și pe Rope, presupunând că el o posedă pe fată.

– N-aș vrea să cred asta, spuse Paran. Ei sunt sub comanda mea. Răspund de ei. Adjuncta nu m-ar trăda chiar așa…

– N-ar face-o? De ce nu?

Căpitanul păru incapabil să-i răspundă, dar în ochii lui era o strălucire de încăpățânare.

Tattersail ajunse la hotărârea despre care simțise că era inevitabilă, și asta o lăsa rece.

– Hairlock a plecat prea devreme. Marioneta se arată prea dornică să îi urmărească pe adjunctă și pe acel T'lan Imass. Cred că a descoperit ceva în legătură cu ei și ceea ce uneltesc.

– Cine e stăpânul lui Hairlock? întrebă Paran.

– Ben-cel-Iute, magul lui Whiskeyjack. Se uită la Paran. E cel mai bun pe care îl cunosc. Nu cel mai puternic, ia aminte, ci inteligent. Cu toate astea, dacă T'lan Imass îl prinde nepregătit, nu va avea nicio șansă, și nici ceilalți. Tăcu o clipă și rămase cu ochii fixați asupra căpitanului. Trebuie să plec din Pale, spuse ea pe neașteptate.

Paran se ridică brusc în picioare.

– Nu singură.

– Singură, insistă Tattersail. Trebuie să-l găsesc pe Whiskeyjack, iar dacă tu te ții de mine, și adjuncta îl va descoperi.

– Refuz să cred că Lorn este un risc pentru sergent, replică Paran. Spune-mi, poți să o ucizi pe Sorry? Chiar cu ajutorul lui Ben-cel-Iute?

Vrăjitoarea ezită.

– Nu sunt sigură că vreau asta, spuse ea încet.

– Poftim?

– Căpitane, asta trebuie să hotărască Whiskeyjack. Și nu cred că îți pot oferi vreun motiv întemeiat ca să te conving că așa stau lucrurile. Eu cred că am dreptate.

Simți că se bizuia pe instinct în acea chestiune, dar își jură să continue la fel.

– Chiar și așa, spuse Paran, eu nu pot să mă ascund aici la nesfârșit, nu-i așa? Ce voi mânca? Și așternuturile?

– Te pot scoate în oraș, îl asigură Tattersail. Nimeni nu te va recunoaște. Îți iei o cameră la un han și nu porți uniforma. Dacă totul merge bine, mă voi întoarce peste două săptămâni. Poți aștepta atât, nu-i așa, căpitane?

Paran se uită îndelung la ea.

– Și ce se întâmplă dacă plec de aici și mă duc la Dujek Un-Braț?

– Căpitane, Marele Mag Tayschrenn îți va face creierul zdrențe cu vrăjitoria lui căutătoare de adevăr. Ai fost atins de Oponn, iar după noaptea asta Oponn a devenit dușmanul oficial al Imperiului. Și, după ce va termina cu tine, Tayschrenn te va lăsa să mori, lucru preferabil nebuniei ce te va cuprinde dacă vei continua să trăiești. Măcar se va arăta milostiv. S-ar putea ca Dujek să te protejeze, dar în privința asta Tayschrenn este mai presus de el. Ai devenit o unealtă a lui Oponn, iar pentru Marea Căpetenie, siguranța soldaților lui este mai importantă decât plăcerea de a-l înfuria pe Tayschrenn. Așadar, de fapt, s-ar putea să nu te apere deloc. Îmi pare rău, căpitane, dar rămâi singur dacă părăsești această sală.

– Voi rămâne singur și dacă pleci, vrăjitoareo.

– Știu, dar nu va dura o veșnicie. Îi cercetă ochii și simți compasiunea izvorând din propriii ochi. Paran, spuse ea, nu e chiar atât de rău. În ciuda neîncrederii dintre noi, simt anumite lucruri față de tine pe care nu le-am mai simțit pentru altcineva – ei, bine, de câtva timp. Zâmbi trist. Nu știu cât înseamnă asta, căpitane, dar mă bucur că ți-am spus-o.

Paran o privi îndelung, apoi zise:

– Prea bine, Tattersail, îți voi da ascultare. Un han? Ai ceva bani locali?

– Ușor de făcut. Umeri i se înmuiară. Iartă-mă, dar sunt epuizată.

Când se întoarse să intre în dormitor, privirea îi căzu încă o dată asupra toaletei. În mica aglomerare de lenjerie văzu pachetul de cărți ale Dragonilor. Având în vedere hotărârea pe care o luase, ar fi fost o prostie să nu le folosească.

Paran îi vorbi de foarte aproape.

– Tattersail, cât de obosită ești?

Ea simți arșița cuvintelor lui declanșând un foc lăuntric, astfel că își mută privirea de la pachetul de cărți și se întoarse cu fața spre căpitan. Deși nu rostise nicio vorbă la întrebarea lui, răspunsul ei era limpede. El o luă de mână, surprinzând-o prin gestul

extrem de inocent. *Atât de tânăr,* gândi ea, *iar acum mă conduce în dormitorul meu.* Dacă gestul nu ar fi fost atât de înduioșător, ar fi râs.

Falșii zori jucau la orizont când adjuncta Lorn își mână armăsarul și calul de povară pe Poarta de Est a orașului Pale. Respectând promisiunea făcută de Dujek, nu se vedea nicio gardă, iar poarta fusese lăsată deschisă. Spera că puținii oameni care o urmăriseră cu ochi somnoroși mergând pe stradă nu erau prea curioși din fire. În orice caz, îmbrăcase o armură simplă, din piele, fără podoabe; fața îi era mai mult ascunsă de umbra pe care o lăsa viziera coifului din bronz. Până și caii erau de rasă locală, rezistenți și placizi, mult mai scunzi decât caii malazani de război cu care era obișnuită, însă cel pe care îl călărea îi oferea o călătorie plăcută. Părea puțin probabil că atrăsese prea multă atenție. Mulți mercenari fără angajament plecaseră din Pale după sosirea Imperiului.

Spre miazăzi, orizontul era o linie zimțată de munți cu piscuri înzăpezite. Munții Tahlyn aveau să rămână în dreapta ei o vreme, după care va pătrunde pe Câmpia Rhivi, apoi pe Câmpia Catlin. Puține ferme se ridicau pe întinderea din jurul ei, iar acestea se aflau aproape de terenurile ce aparțineau orașului. Populația Rhivi nu tolera asemenea încălcări și, cum toate rutele comerciale care duceau spre și de la Pale traversau teritoriul lor tradițional, procedând înțelept, orășenii se fereau să îi supere.

Lăsând caii să meargă la pas, văzu în față zorii care își arătară fața dungată cu purpuriu. Ploaia se oprise cu câteva zile în urmă, astfel încât cerul era senin și albastru-argintiu, iar cele câteva stele care mai zăboveau se stinseră când lumina se revărsă asupra lumii.

Ziua promitea să fie caniculară. Adjuncta desfăcu șiretul de piele dintre sâni, lăsând la vedere cămașa fină de zale pe care o purta pe dedesubt. La amiază avea să ajungă la primul izvor-fântână, unde-și va împrospăta rezerva de apă. Își trecu mâna peste

una dintre ploștile legate de șa. Palma i se umezi de condens. Și-o lipi de buze.

Vocea care vorbi de lângă ea o făcu să tresară în șa, iar calul ei fornăi speriat și făcu câțiva pași în lături.

– Voi merge cu tine, spuse Onos T'oolan, măcar o vreme.

Lorn se uită încruntată la T'lan Imass.

– Preferam să-ți anunți sosirea de departe, spuse ea crispată.

– Cum dorești.

Onos T'oolan se scufundă în pământ de parcă ar fi fost făcut din praf.

Adjuncta trase o înjurătură. Apoi îl văzu așteptând la o sută de metri în față, luminat din spate de soarele care răsărea. Cerul purpuriu părea să fi aruncat o flacără roșiatică asupra războinicului. Efectul îi zdruncină nervii, de parcă ar fi privit o scenă care stârnea cele mai profunde și vechi amintiri – amintiri care treceau dincolo de viața ei. T'lan Imass rămase neclintit până ajunse lângă el, apoi își potrivi pasul după al ei.

Lorn strânse genunchii și trase strâns de hățuri până când calul se liniști.

– Tool, chiar trebuie să te exprimi atât de precis? întrebă ea.

Războinicul stafidit păru să rămână pe gânduri, apoi dădu din cap.

– Accept acest nume. Întreaga mea istorie a murit. Existența o ia de la început, și odată cu ea vine și un nume nou. Se potrivește.

– De ce ai fost ales să mă însoțești? întrebă adjuncta.

– În teritoriile de la vest și la miazănoapte de cele Șapte Orașe, din clanul meu doar eu am supraviețuit celui de-al douăzeci și optulea Război Jaghut.

Lorn făcu ochii mari.

– Credeam că au fost doar douăzeci și șapte de războaie, spuse ea încet. Când legiunile voastre ne-au

părăsit după cucerirea celor Șapte Orașe, și voi ați plecat în pustie…

– Aruncătorii de Oase au simțit o enclavă de supraviețuitori Jaghut, spuse Tool. Logros T'lan, comandantul nostru, a ales să îi exterminăm. Și asta am făcut.

– Așa se explică de ce ați fost atât de puțini când v-ați întors, spuse Lorn. Trebuia să-i explicați și Împărătesei hotărârea voastră. Așa, a pierdut cea mai puternică armată și nu a știut când se va întoarce ea.

– Întoarcerea nu era sigură, adjunctă, spuse Tool.

Lorn se uită cercetător la creatură.

– Am înțeles.

– Dispariția căpeteniei clanului meu, Kig Aven, a fost însoțită de cea a tuturor neamurilor mele. Rămânând singur, nu mai sunt ferecat de Logros. Aruncătorul de Oase al lui Kig Aven a fost Kilava Onass, care s-a pierdut cu mult înainte ca Împăratul să ne trezească din nou.

Lorn nu știa ce să mai creadă. În Imperiul Malazan, T'lan Imass mai erau numiți și Stăpânii Tăcuți. Nu cunoscuse niciun Imass atât de vorbăreț ca acest Tool. Probabil că asta avea legătură cu acea „ferecare". În rândul Imass, doar comandantul Logros vorbea în mod obișnuit cu oamenii. În ceea ce îi privea pe *Aruncătorii de Oase* – șamanii Imass –, pe ei nu-i vedea. Singurul care apăruse cândva era unul pe nume Olar Ethil, care stătuse alături de căpetenia Eitholos Ilm în timpul luptei de la Kartool, când avusese loc o confruntare de vrăjitorii care făcuse Sămânța Lunii să pară o glumă de copil.

În orice caz, în cursul acelei scurte discuții cu Tool aflase mai multe lucruri despre Imass decât putea găsi în Analele Imperiului. Împăratul știuse mai multe lucruri, mult mai multe, dar nu obișnuia să le și treacă pe pergamente. Faptul că el îi retrezise pe Imass fusese o teorie dezbătută de savanți ani în șir. Iar acum ea aflase că era adevărat. Câte alte secrete avea să dezvăluie acest T'lan Imass în discuții nevinovate?

– Tool, spuse ea, l-ai cunoscut personal pe Împărat?

– Eu m-am trezit înaintea lui Galad Ketan și după Onak Shendok și, ca în cazul tuturor T'lan Imass, am îngenuncheat dinaintea Împăratului când stătea pe Primul Tron.

– Și Împăratul era singur? întrebă Lorn.

– Nu, era însoțit de cineva pe nume Dansatorul.

– La naiba! șuieră ea. Dansatorul murise alături de Împărat. Unde e Primul Tron, Tool?

Războinicul rămase o vreme tăcut, apoi spuse:

– La moartea Împăratului, T'lan Imass, sub comanda lui Logros, și-au adunat mințile – lucru rar, care a fost făcut ultimul înainte de Diasporă – și a urmat o legătură. Adjunctă, răspunsul la întrebarea ta este în această legătură. Nu-ți pot da satisfacție. Asta ține de toți T'lan Imass conduși de Logros și de toți T'lan Imass ai lui Kron.

– Cine sunt Kron?

– Vor veni, îi răspunse Tool.

Pe fruntea adjunctei apărură brusc broboane de sudoare. Când sosiseră, legiunile lui Logros numărau aproape nouăsprezece mii de creaturi. Se credea că acum erau paisprezece mii, iar majoritatea pierderilor fuseseră înregistrate dincolo de granițele Imperiului, în ultimul Război Jaghat. Așadar, urmau să sosească alți nouăsprezece mii de Imass? Ce dezlănțuise Împăratul?

– Tool, întrebă ea calm, aproape regretând că trebuia să insiste atât de mult, care e semnificația acestor Kron care vor sosi?

– Se apropie Anul Mileniului Trei Sute, îi răspunse războinicul.

– Și ce se întâmplă atunci?

– Adjunctă, atunci se încheie Diaspora.

Corbul Uriaș pe nume Zgripțuroaica plana folosindu-se de vântul puternic de deasupra Câmpiei Rhivi. Spre miazănoapte, orizontul era o curbă tivită cu verde, devenind mai consistent după fiecare oră de zbor. Oboseala cântărea greu asupra aripilor ei,

însă suflarea cerului era puternică. Și în plus, nimic nu-i clătina certitudinea că în lume aveau să se producă schimbări, așa că apela mereu și mereu la rezervele ei de putere magică.

Dacă existase vreodată o concentrare oribilă de mari forțe, acest lucru se petrecea acum, în acel loc. Zeii coborau pe pământul muritorilor ca să poarte bătălii, forme erau modelate din carne și oase, iar sângele vrăjitoriei fierbea cu o demență născută din acea inerție inevitabilă. Zgripțuroaica nu se simțise nicicând mai vie.

Odată cu dezlănțuirile de forțe, gândurile suferiseră schimbări radicale. Iar Zgripțuroaica zbura pentru a răspunde unei chemări pe care îi era cu neputință să o ignore. Lordul Anomander Rake nu era singurul ei stăpân, iar pentru ea acest lucru făcea ca lucrurile să devină cu atât mai interesante. Iar ambițiile ei avea să le păstreze pentru sine. Deocamdată, cunoașterea reprezenta puterea ei.

Iar dacă ar fi existat vreun secret mai ispititor decât oricare altul pe care l-ar fi râvnit, acesta ar fi fost misterul care îl învăluia pe războinicul uman pe nume Caladan Brood. Presimțirea dădu aripilor ei o putere renăscută.

Treptat, spre miazănoapte, Pădurea Câinelui Negru începu să își arate mantia verde.

Capitolul zece

Kalor spuse: „Am bătut acest pământ încă de când T'lan Imass erau doar niște copii. Am comandat armate numărând o sută de mii de soldați. Am răspândit pârjolul mâniei mele peste continente întregi și am șezut singur pe tronuri semețe. Pricepi ce înseamnă asta?"

„Da", zise Caladan Brood, „niciodată nu înveți nimic."

Discuții de război
(Adjunctul la comandă Kallor,
vorbind cu Lordul Războinic Caladan
Brood), consemnat de Outrider
Hurlochel, Armata a VI-a)

Hanul Vimkaros era situat dincolo de Piața Eltrosan, în cartierul Opal din Pale. Doar atât aflase Toc după peregrinările lui prin oraș. Însă pentru nimic în lume nu și-ar fi închipuit că acolo putea locui cineva cunoscut lui. Dar instrucțiunile privind acea întâlnire misterioasă fuseseră cât se poate de limpezi.

Acum se apropia cu precauție de clădirea cu aspect ostentativ. Nu percepu nimic dubios. În piață se îngrămădeau obișnuiții gură-cască și dughene ale negustorilor; văzu puține gărzi malazane. Decimarea nobilimii reușise să transforme atmosfera din Pale într-o neclintire șocată, care îi apăsa pe oameni ca un jug invizibil.

În ultimele zile, Toc preferase să fie mai mult singur, stând la un pahar cu camarazii lui soldați când avusese chef, deși astfel de momente păreau să fie tot mai rare. După plecarea adjunctei și dispariția lui Tattersail, Dujek și Tayschrenn își vedeau de răspunderile lor care se excludeau reciproc. Marea Căpetenie avea mult de lucru pentru a restructura Pale și Armata a V-a, proaspăt înființată; în vreme ce Marele Mag o căuta pe Tattersail, evident, fără prea mult succes.

Toc bănuia că pacea dintre cei doi bărbați era fragilă. După cina aceea, se ferise să mai participe la vreo întâlnire oficială, preferând să ia masa cu camarazii lui decât să cineze cu ofițerii, așa cum i-ar fi permis rangul de Gheară. În ceea ce îl privea, cu cât se făcea mai puțin remarcat, cu atât era mai bine.

Intră în Hanul Vimkaros și se opri. În fața lui era o curte interioară fără acoperiș, cu alei care șerpuiau printr-o grădină plină de flori. Se vedea că stabilimentul scăpase neatins din asediu. O alee centrală lată ducea direct spre o tejghea mare, în spatele căreia stătea un bătrân corpolent care mânca struguri. Câțiva oaspeți se plimbau pe aleile laterale, trecând printre plante și discutând cu glasuri scăzute.

În mesaj se insistase să vină îmbrăcat în straie locale. În acest fel, Toc nu atrase deloc atenția când se apropie de tejghea.

Bătrânul se opri din mâncat și își înclină capul.

– La dispoziția dumneavoastră, domnule, spuse el ștergându-și mâinile.

– Cred că s-a rezervat o masă pe numele meu, spuse Toc. Sunt Render Kan.

Bătrânul examină tăblița din ceară aflată în fața lui, apoi ridică ochii și zâmbi.

– Desigur. Urmați-mă.

Un minut mai târziu, Toc stătea la o masă de la balcon, de unde vedea toată grădina. Singurul lui însoțitor era o carafă cu vin de Saltoan rece, care sosise odată cu el, iar acum sorbea dintr-o cupă, urmărind cu singurul lui ochi pe oamenii din grădină.

Sosi apoi un servitor care se înclină.

– Bunule domn, spuse omul, trebuie să vă transmit un mesaj. Vi se va alătura un gentleman care a fost depășit de situație, însă nu și-a dat seama de asta. Acum și-a revenit.

Toc se încruntă.

– Acesta e mesajul?

– Da.

– Sunt cuvintele rostite de el?

– Și ale dumneavoastră, domnule.

Servitorul făcu o nouă plecăciune și plecă.

Încruntarea lui Toc se adânci, apoi se aplecă în față, simțind încordarea din mușchi. Se întoarse spre intrarea în balcon exact în momentul în care căpitanul Paran venea. Era îmbrăcat în portul local al micilor nobili, neînarmat și părea foarte sănătos. Zâmbind, Toc se ridică.

– Sper că nu ești șocat în mod inutil, spuse Paran când se apropie. Apoi se așezară, iar căpitanul își turnă vin. Te-a pregătit mesajul?

– Oarecum, îi răspunse Toc. Nu știu cum să te întâmpin, căpitane. Asta e în conformitate cu instrucțiunile date de adjunctă?

– Ea crede că sunt mort, spuse Paran și se încruntă ușor. Și am fost, o vreme. Spune-mi Toc-cel-Tânăr, îi vorbesc unei Gheare sau unui soldat din Armata a II-a?

Toc îl privi printre gene.

– Grea întrebare.

– Serios? întrebă Paran uitându-se atent și fără să-i joace ochii.

Toc ezită, apoi zâmbi din nou.

– Pe răsuflarea lui Hood, nu, nu e! Bine, căpitane, bun venit în defuncta Armată a II-a.

Vădit ușurat, Paran râse.

– Căpitane, ce e cu povestea asta că ai fi mort, dar nu ești?

Buna dispoziție a lui Paran se mistui. Privind în altă parte, luă o gură de vin.

– O încercare de asasinat, explică el strâmbându-se. Ar fi trebuit să mor, dacă nu ar fi fost Mallet și Tattersail.

– Poftim? Vraciul lui Whiskeyjack și vrăjitoarea?

Paran confirmă cu o mișcare din cap.

– M-am refăcut recent în locuința lui Tattersail. Whiskeyjack a dorit ca deocamdată existența mea să rămână secretă. Toc – și Paran se apleacă spre el –, ce știi despre planurile adjunctei?

Spionul examină grădina de jos. Tattersail știuse – reușise să păstreze secretul față de toți cei prezenți la cină. Remarcabil lucru.

– Așa, spuse el încet, ai început să-i pui întrebări unei Gheare.

– Exact.

– Unde e Tattersail?

Toc își aținti privirea spre căpitan.

Paran scutură din cap.

– Prea bine. A plecat… spre Darujhistan. Știe că un T'lan Imass o însoțește pe adjunctă și crede că ea vrea să-i ucidă pe Whiskeyjack și pe oamenii lui. Eu nu sunt de acord cu asta. Rolul meu în această misiune era să stau cu ochii pe un membru al grupei sergentului, iar acea persoană era singura care trebuia să dispară. Mi-a încredințat comanda după trei ani de serviciu în slujba ei – e o recompensă și nu cred că și-o va lua înapoi. Asta e tot ce știu. Toc, mă poți ajuta?

– Din câte știu eu, misiunea adjunctei, replică spionul după ce respiră apăsat, presupune mai mult decât eliminarea lui Sorry. T'lan Imass o însoțește în alt scop. Căpitane – și pe fața lui Toc apăru o expresie sumbră –, zilele Arzătorilor de Poduri sunt numărate. Numele lui Whiskeyjack este aproape sacru printre oamenii lui Dujek. Nu am reușit să o conving pe adjunctă în privința asta – de fapt, ea pare să creadă exact contrariul, dar, dacă sergentul și Arzătorii de Poduri sunt eliminați, armata asta nu va mai putea fi controlată, pentru că se va răzvrăti. Iar Imperiul Malazan se va confrunta cu Marea Căpetenie Dujek, neavând vreun comandant care să îi fie pe potrivă. Campania Genabackan se va dezintegra, iar războiul civil ar putea să izbucnească și în inima Imperiului.

Paran se albi la față.

– Te cred, spuse el. Foarte bine, mi-ai alungat îndoielile și le-ai transformat în convingeri. Iar ele nu-mi lasă decât o soluție.

– Și care ar fi ea?

Paran răsuci cupa golită între degete.

– Darujhistan, zise el. Cu puțin noroc, o pot ajunge din urmă pe Tattersail, iar împreună îl vom contacta pe Whiskeyjack înainte ca adjuncta să ajungă la el. Aruncă o privire spre Toc. Este evident că Lorn nu mai poate să-mi simtă prezența. Tattersail mi-a interzis să o însoțesc, susținând că ea va putea să mă depisteze, dar a uitat că „moartea“ mea a tăiat legăturile dintre mine și adjunctă. Ar fi trebuit să pricep asta mai demult, dar ea mi-a… distras atenția.

Toc își aduse aminte felul în care arăta vrăjitoarea în acea seară și încuviință cu o mișcare din cap.

– Sunt convins de asta.

Paran oftă.

– Da, în fine. În orice caz, am nevoie de cel puțin trei cai și de provizii. Adjuncta acționează conform unui fel de program. Măcar atât știu. De aceea nu se grăbește. Ar trebui să o ajung din urmă pe Tattersail peste o zi sau două, apoi, dacă mergem

în forță, putem ajunge până la poalele Munților Tahlyn, îi ocolim și o depășim pe Lorn.

Cât Paran își prezenta planul, cu o urmă de surâs pe față, Toc se rezemase de spătar.

– Vei avea nevoie de cai Wickan, căpitane, întrucât ceea ce ți-ai propus necesită cai mai buni decât cei cu care a plecat adjuncta. Ei, cum vrei să treci de porțile orașului îmbrăcat ca un localnic, dar având cu tine cai ai Imperiului?

Paran clipi mirat.

Toc surâse.

– Îți dau eu răspunsul. Își desfăcu brațele larg. Voi merge cu tine. Lasă caii și proviziile în seama mea și-ți garantez că vom ieși neobservați din oraș.

– Bine, dar…

– Astea sunt condițiile pe care le pun, căpitane.

Paran tuși.

– În regulă. Și, dacă mă gândesc mai bine, tovărășia ta va fi binevenită.

– Bine, spuse Toc. Întinse mâna după carafă. Să bem pentru asta, ce naiba.

Drumul devenea tot mai dificil, iar Tattersail simți prima furnicătură de teamă. Călătorea printr-un coridor al Marelui Thyr și nici măcar Tayschrenn nu deținea capacitatea de a-l asedia, dar el era atacat. Nu în mod direct. Puterea care i se opunea lui Tattersail era atotpătrunzătoare și îi amorțea vrăjile.

Coridorul devenise îngust, plin de obstacole. Câteodată se cutremura în jurul ei, pereții întunecați zvârcolindu-se de parcă ar fi fost supuși unei presiuni îngrozitoare, iar în interiorul tunelului pe care se zbătea să-l modeleze aerul duhnea a ceva ce nu reușea să identifice. Predominau o adiere de pucioasă acră și o umezeală care îi amintea de morminte nedeschise. Asta părea să îi sleiască puterea la fiecare respirație.

Își dădu seama că nu putea merge mai departe. Va trebui să pătrundă în lumea fizică și să-și găsească un loc de odihnă. Se blestemă încă o dată pentru neghiobie. Uitase să ia cu sine pachetul de cărți ale

Dragonilor. Dacă le-ar fi avut la ea ar fi știut la ce să se aștepte. Îi reveni bănuiala că asupra ei acționase o forță exterioară, izolând-o de pachet. Prima abatere a atenției fusese pricinuită de căpitan, și, deși totul fusese plăcut, își aduse aminte că Paran îi aparținea lui Oponn. După aceea simțise un îndemn incontrolabil de a pleca la drum, dar atât de puternic, încât uitase de toate.

Lipsită de coridorul ei, trebuia să-și continue drumul pe Câmpia Rhivi fără hrană și fără să aibă măcar o pătură pe care să se întindă. Dorința nefirească de a se grăbi era contrară instinctelor ei. Era din ce în ce mai convinsă că asta i se impusese, că, într-un fel sau altul, abandonase orice măsură de prevedere – lăsându-se expusă la manipulări, iar asta o făcu să își amintească de căpitanul Paran, servitorul voinței lui Oponn.

În cele din urmă, nu mai putu înainta. Începu să-și retragă puterea încordată, făcând coridorul să se prăbușească în jur, strat cu strat. Pământul de sub tălpi deveni solid, înveșmântat în iarbă îngălbenită, iar aerul își schimbă culoarea, căpătând o nuanță de levănțică, amintind de amurg. O adiere de vânt mirosind a pământ îi mângâie fața. Orizontul se așeză de jur împrejur – departe, în dreapta, soarele scălda Munții Talhyn, piscurile sclipind ca aurul – și imediat în față se înălță o siluetă enormă, care se întoarse cu fața spre ea și scoase un mormăit de uimire.

Alarmată, Tattersail se trase înapoi, iar vocea care venea dinspre siluetă împinse aerul din plămânii ei cu o răsuflare șuierătoare de ușurare, apoi de groază.

– Tattersail, spuse Bellurdan cu tristețe, Tayschrenn nu credea că vei ajunge atât de departe. De aceea, am sperat să te detectez de la distanță.

Uriașul Thelomen își ridică brațele într-o mișcare exuberantă, ca un copil. La picioare avea obișnuitul sac din pânză groasă, deși cadavrul dinăuntru se stafidise de când îl văzuse ea ultima oară.

– Cum a reușit Marele Mag să-mi interzică accesul în coridorul meu? întrebă ea.

După groază, urmase epuizarea, aproape ca o resemnare.

– Nu a putut face asta, îi răspunse Bellurdan. A presimțit că vei încerca să pleci spre Darujhistan și, cum coridorul tău Thyr nu poate funcționa dincolo de apă, a ajuns la concluzia că vei alege această cale.

– Și ce s-a întâmplat cu coridorul meu?

Bellurdan mormăi dizgrațios.

– Acel T'lan Imass care o însoțește pe adjunctă a creat un spațiu mort în jurul lor. Vrăjitoriile noastre sunt anihilate de puterile străvechi ale războinicului. Efectul se acumulează. Dacă ai încerca să-ți deschizi cu totul coridorul, ai fi devorată complet, Tattersail. Thelomenul se apropie de ea. Marele Mag mi-a poruncit să te arestez și să duc înapoi la el.

– Și dacă mă opun?

Bellurdan răspunse pe un ton îndurerat.

– Atunci va trebui să te ucid.

– Am înțeles. Tattersail rămase pe gânduri câteva clipe. Lumea ei părea să se fi micșorat, iar amintirile își pierduseră orice importanță și erau anihilate. Inima îi bătea în piept ca o tobă. Tot ce mai rămânea din trecutul ei și din singurul sentiment adevărat al vieții era regretul – un regret confuz, însă copleșitor. Ridică privirea spre Thelomen, și în ochi îi apăru o expresie de compasiune. Și unde au ajuns acel T'lan și adjuncta?

– Probabil că la vreo opt ore de mers spre răsărit. Imass nu a simțit prezența noastră. Tattersail, timpul discuțiilor s-a sfârșit. Mă însoțești?

Simțindu-și gura uscată, ea spuse:

– Nu credeam că ești capabil să-ți trădezi o prietenă bună.

Bellurdan își desfăcu brațele și mai larg și, cu voce îndurerată, spuse:

– Nu te voi trăda, Tattersail. Marele Mag e stăpânul nostru. Cum ar putea fi vorba despre trădare?

– Lasă asta, îi răspunse iute Tattersail. Te-am înrebat cândva dacă aș putea vorbi cu tine pe îndelete. Mai ții minte? Ai acceptat, Bellurdan. Însă acum îmi spui că orice discuție trebuie să înceteze. Nu-mi închipuiam că vorbele tale nu au nicio valoare.

În lumina ce scădea era imposibil să vadă fața Thelomenului, însă suferința din glasul lui era nespus de sinceră.

– Îmi pare rău, Tattersail. Ai dreptate. Mi-am dat cuvântul că vom mai vorbi. Nu putem face asta pe drumul de întoarcere la Pale?

– Nu! se răsti vrăjitoarea. Vreau să stăm de vorbă acum.

Bellurdan își lăsă capul în pământ.

– Prea bine.

Tattersail se strădui să-și alunge încordarea din umeri și gât.

– Am câteva întrebări, spuse ea. În primul rând, Tayschrenn te-a trimis o vreme la Genabaris, adevărat? Ai căutat unele suluri cu documente?

– Da.

– Pot să știu despre ce era vorba?

– E chiar atât de important să știi acum, Tattersail?

– Da. Adevărul mă va ajuta să hotărăsc dacă te voi însoți sau voi muri aici.

Bellurdan ezită doar o clipă.

– Cum vrei. În arhivele strânse de la magii orașului – după cum știi, toți au fost executați – s-au găsit câteva fragmente copiate din *Nebunia lui Gothos* și un tom Jaghut străvechi…

– Știu de el, îl întrerupse Tattersail. Continuă.

– Ca Thelomen, am sânge de Jaghut, deși Gothos ar nega asta. Marele Mag mi-a încredințat sarcina de a analiza acele scrieri. Trebuia să caut o informație referitoare la înmormântarea unui tiran Jaghut, o înhumare care a fost, de fapt, o încarcerare.

– Stai puțin, spuse Tattersail, clătinând din cap. Jaghut nu au avut guvern. Ce înseamnă pentru tine tiran?

– Unul al cărui sânge era otrăvit de dorința de a domni peste alții. Acel tiran Jaghut a ținut în sclavie pământurile din jurul său – tot ce era viu – timp de aproape trei mii de ani. Imass de pe vremea aceea au vrut să-l distrugă și nu au reușit. Le-a rămas altor Jaghut misiunea de a-l izola și a-l întemnița pe tiran – pentru ei, o asemenea creatură era la fel de respingătoare ca și pentru Imass.

Inima lui Tattersail bătea din nou nebunește.

– Bellurdan... încercă să rostească vorbele care îi veneau greu. Unde a fost înmormântat acest tiran?

– Am ajuns la concluzia că tumulul se află la miazăzi de locul ăsta, în Dealurile Gadrobi, la răsărit de Darujhistan.

– Vai, Regină a Viselor. Bellurdan, știi ce-ai făcut?

– Am făcut ce mi-a poruncit Marele Mag.

– De aceea o însoțește T'lan pe adjunctă.

– Tattersail, nu înțeleg ce vrei să spui.

– La naba, vițel fără minte! se răsti ea. Plănuiesc să-l elibereze pe tiran! Sabia lui Lorn – acea sabie Otataral…

– Nu se poate! tună Bellurdan. Nu ar face așa ceva. Mai curând cred că vor să-i împiedice pe alții să-l elibereze. Da, așa e mai probabil. Acesta este adevărul. Gata, Tattersail, discuția noastră s-a încheiat.

– Nu mă pot întoarce, spuse vrăjitoarea. Trebuie să-mi continui drumul. Te rog să nu mă oprești.

– Nu, ne întoarcem la Pale, spuse Bellurdan cu încăpățânare. Ți-am satisfăcut curiozitatea. Permite-mi să te duc înapoi, ca să pot să găsesc locul potrivit de îngropăciune pentru Nightchill.

Tattersail nu mai avea altă soluție, însă trebuia să existe o cale de scăpare. Discutând, câștigase timp, timp în care își mai revenise după calvarul de a călători prin coridor. Își aminti cuvintele lui Bellurdan: dacă pătrundea acum în coridorul Thyr, avea să fie consumată. Arsă de influența adversă a lui T'lan Imass. Ochii îi căzură pe sacul din pânză groasă aflat alături de Bellurdan și percepu din el o

sticlire slabă de vrăjitorie. O vrajă. *Propria mea vrajă*. Apoi își dădu seama: un gest de compasiune, o vrajă de… păstrare. *Asta să fie salvarea mea? Pe răsuflarea lui Hood, să fie posibil?* Se gândi la Hairlock, la călătoria de la corpul muribund la un recipient… fără viață. *Shedenul, ai îndurare.*

Vrăjitoarea făcu un pas înapoi și își deschise coridorul. Magia Marelui Thyr explodă în jurul ei. Îl văzu pe Bellurdan trăgându-se îndărăt ca amețit, apoi își recăpătă echilibrul. Urlă ceva, dar nu-l mai auzi. Apoi o atacă.

Tattersail regretă curajul fatal al Thelomenului când focul înnegri lumea din jurul ei, chiar în clipa în care ea își desfăcu brațele și îl cuprinse.

Lorn pășea alături de Tool. T'lan Imass era cu fața spre apus, și în el se învârtejea o încordare pe care ea aproape că o putea vedea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu ochii îndreptați spre arteziana de foc ce se ridica deasupra orizontului. N-am mai văzut așa ceva.

– Nici eu, îi răspunse Tool. Se petrece dincoace de bariera pe care au creat-o în jurul nostru.

– Da, imposibil să dureze atât de mult. Sursa ei trebuie că s-a consumat aproape instantaneu. Cu toate astea…

T'lan Imass rămase tăcut.

Nici nu era nevoie ca Tool să termine ce avea de spus. Pilonul de foc încă ardea dezlănțuit pe cerul nopții, așa cum o făcuse vreme de o oră. Stelele păreau să danseze în bezna din jurul vâlvătăii, care țâșnea ca un vârtej magic, într-o frenezie, de parcă ar fi izvorât dintr-un puț fără fund. Vântul aduse un miros care o îngrețoșă pe Lorn.

– Recunoști coridorul, Tool?

– Coridoarele, adjunctă. Tellann, Thyr, Denul, D'riss, Tennes, Thelomen Toblakai, Starvald Demelain…

– Starvald Demelain, ce înseamnă asta? Pentru numele lui Hood!

– Străvechii…

– Credeam că există doar trei Coridoare Străvechi, și ăsta nu este unul dintre ele.

– Trei? Nu, erau mai multe, adjunctă, toate născute dintr-unul singur. Starvald Demelain.

Lorn își strânse mantia mai aproape de corp, rămânând tot timpul cu ochii spre coloana de foc.

– Cine ar fi putut face o asemenea vrajă?

– A existat cineva, cândva. Dintre cei care venerează nu a mai rămas nimeni, așadar el nu mai e. Nu am răspuns la întrebarea ta, adjunctă.

Imass se trase înapoi când pilonul înflori, extinzându-se, apoi clipi și se stinse. Până la ei ajunse un vuiet asurzitor.

– A dispărut, șopti Lorn.

– Distrus, spuse Tool. Războinicul își înclină capul într-o parte. Ciudat, sursa a fost anihilată. În schimb, s-a născut ceva. Simt asta, e o prezență nouă.

Lorn își verifică sabia.

– Ce e? întrebă ea.

Tool ridică din umeri.

– Nou. Fuge.

Asta era cauza îngrijorării? Lorn se încruntă și se întoarse spre T'lan Imass, dar acesta se îndepărtase deja de ea și acum se întorcea la focul lor de tabără. Adjuncta aruncă încă o privire spre apus. Se formase un nor, care acoperea stelele. Părea imens. Simți un fior rece.

Era vremea somnului. Imass avea să stea de pază, astfel încât ea să nu-și facă griji în legătură cu vreun vizitator nedorit. Avusese parte de o zi lungă și făcuse economie excesivă de apă; se simțea slăbită, senzație neobișnuită pentru ea. Încruntarea i se adânci când plecă spre locul de tabără. Stând imobil alături de foc, Tool îi aminti de sosirea lui cu două zile în urmă. Licărul înfocat care tresărea de-a lungul coifului uscat din carne și os declanșă încă o dată ceva primordial în mintea ei, iar odată cu acest ceva se născu o teamă absurdă de întuneric. Se apropie de Imass.

– Focul este viață, șopti ea, cuvintele părând să se înalțe din adâncurile instinctului.

Tool aprobă din cap.

– Viața este foc, spuse el. Cu aceste cuvinte s-a născut Primul Imperiu. Imperiul Imass, Imperiul Umanității. Războinicul se întoarse cu fața la adjunctă. Te-ai descurcat bine, copila mea.

Valul cenușiu de fum plutea nemișcat deasupra Pădurii Câinelui Negru la douăsprezece leghe spre miazănoapte de ea când Zgripțuroaica își desfăcu coada și coborî ostenită spre armata care își așezase tabăra pe Câmpia Rhivi.

Corturile se întindeau spre exterior ca niște spițe pornind dintr-un butuc central fortificat, unde se înălța un umbrar spațios, a cărui pânză se unduia în adierea dimineții. Corbul Uriaș coborî într-acolo. Privirea lui ageră îi observă pe Rhivi, oamenii câmpiei, mișcându-se de-a lungul aleilor. Spre marginea răsăriteană fluturau stindardele lui Catlin Calul, verde cu argintiu, însemnele contingentului de mercenari al armatei principale a lui Caladan Brood. Majoritatea soldaților proveneau totuși din rândul Tiste Andii – oamenii lui Anomander Rake, locuitori ai orașului din interiorul Seminței Lunii –, siluetele lor înalte, îmbrăcate în negru, se mișcau printre corturi ca niște umbre.

Făgașe de roți duceau spre miazănoapte, spre marginile pădurii: rute de aprovizionare până la pozițiile deținute cândva de malazani, acum marcând însă linia cea mai avansată a lui Brood. Căruțe mânate de Rhivi înaintau ca un fluviu nesfârșit de provizii, în vreme ce alte atelaje, încărcate cu morți și răniți, pătrundeau în tabără într-un convoi sumbru.

Zgripțuroaica croncăni. Din cortul principal radia magie, care dădea aerului încărcat de praf o pregnantă nuanță roșiatică, apăsătoare, culoarea Coridorului D'riss, magia pământului. Își simțea aripile ușoare și bătu aerul cu o vioiciune tinerească. *Aah,* suspină corbul, *magie.* Zburând printre gărzi și capcane, Zgripțuroaica trecu în zbor planat peste cort și păși repede și mărunt când reuși să aterizeze în fața intrării.

Nicio gardă nu păzea intrarea, iar clapeta fusese ridicată și legată de un stâlp de sprijin. Zgripțuroaica intră țopăind.

Cu excepția unei mici prelate care atârna în capătul opus al cortului, în spatele căreia se afla un pat de campanie, înăuntru nu fuseseră făcute alte partiții. În centru se găsea o masă masivă, pe a cărei suprafață fuseseră întipărite contururile terenului înconjurător. Un bărbat stătea în picioare, singur, aplecat deasupra tăbliei, cu spatele spre ușă. Pe spinarea lui lată era agățat un ciocan enorm de fier; în ciuda dimensiunii și a evidentei greutăți, părea aproape o jucărie pentru mușchii și oasele lui care radiau putere. Forța se revărsa dinspre el în valuri care păreau să miroasă a mosc.

– Întârzieri, întârzieri, bombăni Zgripțuroaica, în clipa când bătu din aripi ca să se așeze pe tăblia mesei.

Caladan Brood mormăi ceva fără să o ia în seamă.

– Ai simțit furtuna de vrăji din noaptea trecută? întrebă ea.

– Dacă am simțit-o? Am văzut-o. Șamanii Rhivi par oarecum tulburați, dar nu au găsit o explicație. O să discutăm despre asta mai târziu, Zgripțuroaico. Acum trebuie să mă gândesc.

Pasărea își înclină capul către hartă.

– Flancul de apus rămâne în urmă într-o debandadă totală. Cine îi comandă pe Barghast?

– Când ai văzut din zbor asta? întrebă Brood.

– Acum două zile. N-am văzut în viață decât o treime din forța inițială.

Brood clătină din cap.

– Jorrick Lance-Ascuțită, având în subordine cinci mii de Barghast și șapte Lame ale Gărzii Purpurii.

– Lance-Ascuțită? Zgripțuroaica râse șuierat. E plin de sine, adevărat?

– Da, dar așa l-au botezat Barghast. Cum spuneam, cinci legiuni de Moranth Aurii i-au căzut în brațe acum trei zile. Jorrick s-a retras la adăpostul

întunericului și a dispersat două treimi din armata lui spre răsărit și apus, Barghast ai lui se pricep să dispară chiar când pare că e imposibil să găsească o acoperire. Ieri, oastea lui, panicată, a făcut stânga-mprejur și i-a înfruntat pe Aurii. Barghast au intervenit ca un clește. Două legiuni de Moranth au fost rase, celelalte trei s-au retras în pădure după ce jumătate din provizii s-au împrăștiat pe câmpie.

Pasărea își lăsă încă o dată capul într-o parte.

– Planul lui Jorrick?

Brood își înclină capul.

– El face parte din Garda Purpurie, deși Barghast îl revendică drept al lor. E tânăr, de aceea e neînfricat.

Corbul examină harta.

– Și în răsărit? Cum rezistă Trecătoarea Vulpii?

– Bine, spuse Brood. De cealaltă parte sunt în principal recruți Stannis – malazanilor li se par a fi un aliat îndărătnic. Vom vedea curajul Gărzii Purpurii peste un an, când la Nisst va debarca următorul val de pușcași malazani.

– De ce nu înaintezi spre miazănoapte? întrebă Zgripțuroaica. Prințul K'azz ar putea elibera Orașele Libere în cursul iernii.

– Eu și prințul ne-am înțeles asupra acestei chestiuni, spuse Brood. El rămâne acolo unde este.

– De ce? întrebă pasărea.

Brood își drese glasul și răspunse:

– Tactica noastră este secretă.

– Ticălos bănuitor, bombăni corbul. Țopăi spre marginea de miazăzi a hărții. Centrul efectivelor tale rămâne pentru confruntarea finală și sumbră. Nu există decât Rhivi între tine și Pale. Iar acum forțele se plimbă pe câmpia despre care nici măcar Rhivi nu știu nimic – și, cu toate astea, ție nu-ți pasă, războinicule. Ce înseamnă asta, se întrebă Zgripțuroaica?

– Am comunicat cu Prințul K'azz și cu magii lui, dar și cu șamanii Barghast și Rhivi. Ce s-a născut pe câmpie noaptea trecută nu aparține nimănui. Este singur și speriat. Chiar în momentele acestea Rhivi

au început să îl caute. Să fiu îngrijorat? Nu, nu din cauza asta. Cu toate acestea, la miazăzi se întâmplă multe.

Brood se îndreptă de spate.

– Anomander e la mijloc, spuse Zgripțuroaica parcă torcând. Complotează și iar complotează, împrăștiind sticlă pisată în calea tuturor. Nu l-am văzut nicicând într-o dispoziție mai bună.

– De-ajuns cu bârfa! Ai vești pentru mine?

– Desigur, stăpâne. Pasărea își întinse aripile și oftă. Simțind o furnicătură, deschise ciocul, strivi un purice și îl înfulecă. Știu cine ține moneda care se învârtește.

– Cine?

– Un tânăr a cărui fericire este neștiința. Moneda se învârtește și-și întoarce o față către toți cei care îi țin tovărășie. Au propriul lor joc, dar el se va îngemăna cu lucruri mai mărețe și astfel ițele subțiri ale lui Oponn reverberează în sfere care altfel sunt imune la influența Măscăriciului.

– Ce anume a aflat Rake?

– Despre asta, puțin. Dar se știe prea bine că nu-l place pe Oponn. Dacă i s-ar oferi prilejul, sigur ar tăia acele ițe.

– Idiotul! mormăi Brood. Fără să se miște, ca o statuie din piatră și fier, rămase puțin pe gânduri, timp în care Zgripțuroaica păși încoace și-ncolo peste Câmpia Rhivi, dărâmând cu ghearele însemnele pentru regimente și divizii de parcă ar fi fost piese de domino.

– Fără Oponn, puterea lui Rake este de neegalat, spuse Brood. Atârnă asupra Darujhistanului ca un far, iar Împărăteasa sigur va trimite ceva împotriva lui. O asemenea bătălie va…

– Va face Darujhistanul una cu pământul, cârâi pasărea binedispusă. În flăcări care vor ajunge la douăsprezece, așa vor zbura Orașele Libere, ca tot atâta cenușă în vânt.

– Disprețul lui Rake față de tot ce este sub demnitatea lui ne-a făcut să ne împleticim și să ne prăbușim de prea multe ori, spuse Brood. Aruncă o

privire spre corb și înălță o sprânceană pe care nu mai avea niciun fir de păr. Îmi împrăștii armatele. Încetează!

Zgripțuroaica nu mai făcu niciun pas și se așeză.

– Încă o dată, spuse ea oftând, Caladan Brood, Marele Războinic, dorește să aleagă o cale lipsită de sânge. Rake va căpăta moneda, îl va atrage pe Oponn și îi va trece prin vârful frumoasei lui săbii pe Lord și pe Doamnă. Imaginează-ți haosul ce va urma – un val minunat care ar putea doborî zei și ar putea aduce potop peste tărâmuri. Își auzi propriul entuziasm și se bucură de ostentația lui. Ce distracție va fi…

– Taci, pasăre! spuse Brood. Purtătorul Monedei trebuie protejat, mai ales că acum Rake și-a rechemat magii.

– Dar cine e pe potriva Tiste Andii? întrebă Zgripțuroaica. Doar nu vrei să-ți abandonezi campania aici?

Brood își dezgoli dinții piliți și etală un rânjet dizgrațios.

– Hei, cred că te-am prins. Bine. Zgripțuroaico, trebuie să te aduc puțin cu picioarele pe pământ. Nu știi totul. Cum te simți în situația asta?

– Voi îngădui o astfel de tortură din partea ta, Brood, cârâi corbul, doar pentru că-ți respect temperamentul. Doar să nu mă forțezi prea mult. Spune-mi, cine e pe potriva magiilor lui Rake? E ceva ce trebuie să știu. Tu și secretele tale. Cum să îndeplinesc toate dorințele stăpânului meu dacă el îmi ascunde informații vitale?

– Ce știi despre Garda Purpurie? întrebă Brood.

– Prea puțin, îi răspunse pasărea. O companie de mercenari respectată de cei asemenea lor. Ce e cu asta?

– Cioară, cere-le Tiste Andii să facă o evaluare.

Penele Zgripțuroaicei se înfoiară de indignare.

– Cioară? Nu îngădui asemenea insulte! Plec. Mă întorc la Lună, ca să întocmesc acolo o listă de nume urâte pentru Caladan Brood cât să mânjesc toate tărâmurile!

– Du-te, deci, spuse Brood zâmbind. Mi-ai fost de folos.

– Măcar dacă Rake nu ar fi mai zgârcit decât tine, spuse pasărea țopăind spre ușă, aptitudinile mele de spion ar fi folosite împotriva ta, nu a lui.

– Încă ceva, Zgripțuroaico, spuse Brood.

Ea se opri la intrare și își înclină capul.

Războinicul își îndreptase din nou atenția asupra hărții.

– Când ajungi deasupra Câmpiei Rhivi, dar departe spre miazăzi, fii atentă la puterile pe care le simți active acolo. Dar să fii precaută. Se pregătește ceva care duhnește până la cer.

Drept răspuns, Zgripțuroaica scoase doar un cârâit, după care dispăru.

Brood se aplecă din nou, concentrându-se asupra hărții, chinuit de gânduri. Rămase nemișcat aproape douăzeci de minute, apoi se îndreptă de spate. După ce ieși din cort, cercetă cerul. Corbul nu se mai vedea. Mormăi ceva și se întoarse către corturile cele mai apropiate.

– Kallor! Unde ești?

Un bărbat înalt și cărunt ocoli un cort și se apropie încet de Brood.

– Auriii s-au blocat în pădure, stăpâne, spuse el cu glas bolovănos, iar ochii lui bătrâni, lipsiți de viață îi întâlniră pe cei ai lui Brood. Din Înălțimile Laederon coboară o furtună. Quorlii Moranthilor vor rămâne o vreme la sol.

Brood încuviință din cap.

– Te las la comandă. Mă duc la Trecătoarea Vulpii.

Kallor ridică o sprânceană.

Brood îl măsură îndelung, apoi spuse:

– Să nu ne agităm. Oamenii vor începe să creadă că nu ești chiar atât de plictisit de toate astea pe cât lași impresia. Mă voi întâlni cu Prințul K'azz.

Pe buzele subțiri ale lui Kallor apăru o umbră de zâmbet.

– Ce nebunie a mai făcut Jorrick Lance-Ascuțită?

– Din câte știu, niciuna, răspunse Brood. Mai dă-i pace flăcăului, Kallor. Ultima ispravă i-a reușit. Nu uita că și tu ai fost cândva tânăr.

Bătrânul luptător ridică din umeri.

– Ultima reușită a lui Jorrick îi aparține Doamnei Norocului. Sigur n-a fost rodul geniului.

– În privința asta n-am de gând să te contrazic, spuse Brood.

– Îmi dai voie să te întreb care e motivul care te îndeamnă să vorbești personal cu Prințul K'azz?

Brood se uită în jur.

– Unde mi-e calul?

– S-o fi ascuns, spuse Kallor, pe un ton sec. Se zvonește că sub persoana ta imensă picioarele i-au devenit mai scurte și mai butucănoase. Nu sunt convins că e posibil așa ceva, dar cine se poate lua la harță cu un cal?

– Îmi trebuie o parte din oamenii lui K'azz, spuse Brood, pornind pe alee. Mai precis, aruncă el peste umăr, am nevoie de Lama a 6-a din Garda Purpurie.

Urmărindu-l pe Caladan Brood îndepărtându-se, Kallor oftă.

– Iar Rake, stăpâne? Ai face mai bine să-mi asculți sfatul. Îl urmări cu ochi distanți pe Brood, care dădu colțul și dispăru. Ia asta drept un ultim avertisment.

Pământul carbonizat scrâșnea sub copitele cailor. Privirea pe care Toc-cel-Tânăr o aruncă peste umăr fu primită de căpitanul Paran cu o înclinare sumbră din cap. Se apropiau de sursa coloanei de foc pe care o văzuseră cu o seară în urmă.

Așa cum promisese Toc, le fusese ușor să părăsească orașul; nu-i oprise nimeni, iar porțile fuseseră lăsate întredeschise. Caii lor erau din rasa Wickan, zvelți și cu picioare lungi; și, deși își lăsau deseori urechile pe spate și ochii li se întorceau în toate părțile, erau disciplinați când erau struniți.

Aerul neclintit de la miezul zilei era încărcat de duhoare de pucioasă, iar un strat subțire de cenușă îi

acoperise pe cei doi călăreți și caii lor. Soarele era un disc orbitor de culoare arămie. Toc își opri bidiviul și îl așteptă pe căpitan să-l ajungă din urmă.

Paran își șterse de pe frunte sudoarea amestecată cu cenușă și își aranjă coiful. Când privi înainte, avu senzația că armura de gât și umeri îi atârna grea pe corp. Se îndreptau spre locul din care se înălțase coloana de foc. În noaptea precedentă trăise o spaimă profundă: nici el, nici Toc nu văzuseră o asemenea explozie de vrăjitorie. Deși își așezaseră tabăra la o leghe depărtare de acel loc, simțiseră arșița care emanase de acolo. Acum, când se apropiau, Paran era de-a dreptul îngrozit.

Niciunul nu scoase vreo vorbă. La aproape o sută de metri spre răsărit se înălța ceva care părea a fi un ciot diform de copac, iar o creangă răsucită și înnegrită se întindea către cer. Într-un cerc perfect în jurul lui, pajiștea înierbată era intactă preț de cinci metri. În zona rămasă neatinsă de foc, puțin într-o parte, pe pământ se vedea o pată întunecată.

Paran își îndemnă calul înainte, iar Toc, luându-și arcul de pe umăr și întinzându-i coarda, îl urmă. Când Toc îl ajunse, căpitanul observă că tovarășul lui pregătise deja o săgeată și era gata să tragă.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai puțin arăta acea siluetă a copac. Porțiunea care se întindea spre cer avea un contur familiar. Paran își miji ochii, apoi își înjură calul și-i dădu pinteni. Lăsându-l mult în urmă pe Toc, parcurse distanța cu repeziciune.

Ajungând, descălecă și se apropie de ceea ce acum se vedea limpede că fuseseră două trupuri, unul dintre ele uriaș. Ambele arseseră complet, astfel că nu mai puteau fi recunoscute, dar lui Paran nu-i veni deloc greu să-și dea seama despre ce era vorba. *Tot ce se apropie de mine, toate lucrurile la care țin…*

– Tattersail, șopti el și căzu în genunchi.

Toc i se alătură, dar rămase în șa, ridicându-se puțin în scări și scrutând orizontul. O clipă mai apoi, descălecă și dădu încet roată celor două trupuri îmbrățișate, oprindu-se la pata întunecată pe care o văzuseră de departe. Se aplecă să o examineze.

Paran își înălță capul și se strădui să rămână cu ochii la cele două siluete. Mâna era a uriașului. Focul care îi devorase pe amândoi înnegrise brațul pe aproape toată lungimea, însă mâna fusese doar ușor pârlită. Căpitanul rămase cu ochii asupra degetelor care parcă încercau să se prindă de ceva și se întrebă ce mântuire căutase să obțină uriașul în momentul morții. *Libertatea care este moartea, o libertate ce mi s-a refuzat. Fie blestemați zeii, fie blestemați!* Nesimțitor față de toate, abia reuși să-și dea seama că Toc îi striga ceva.

Cu un efort, se ridică. Merse împleticit spre locul în care Toc se lăsase pe vine. Pe pământ, în fața lui, era un sac din pânză groasă.

– De aici pornesc urme, spuse Toc-cel-Tânăr cu glas tremurat. Avea o expresie ciudată pe chip. Își scărpină cu îndârjire cicatricea, apoi se ridică. Se îndreaptă spre nord-est.

Paran se uită la camaradul său fără să înțeleagă.

– Urme?

– Mici, ca ale unui copil. Doar că…

– Doar că... ce?

Bărbatul strânse brațele la piept.

– Picioarele astea au fost mai mult oase. Privi în ochii nedumeriți ai lui Paran. Ca și cum tălpile ar fi dispărut, putrezite sau arse cu totul – nu știu. Căpitane, aici s-a întâmplat ceva oribil. Mă bucur că, indiferent ce a fost, s-a îndepărtat.

Paran se întoarse către cele două siluete devenite una. Tresări. Întinse mâna și-și atinse obrazul.

– Asta e Tattersail, spuse el fără nicio inflexiune în glas.

– Știu. Îmi pare rău. Și celălalt e Thelomen Mare Mag Bellurdan. Toc-cel-Tânăr coborî privirea spre sacul din pânză. A plecat să o îngroape pe Nightchill. Cred că acest copil nu mai trebuie înmormântat, se grăbi el să adauge.

– Tayschrenn a făcut asta, spuse Paran.

Ceva din vocea căpitanului îl aduse pe Toc la realitate.

– Tayschrenn. Și adjuncta. Tattersail a avut dreptate, altfel nu ar fi ucis-o. Numai că ea nu a murit ușor, niciodată nu a ales calea cea mai lesnicioasă. Lorn mi-a luat-o, așa cum ia orice altceva.

– Căpitane…

Fără să-și dea seama, Paran strânse între degete mânerul sabiei.

– Pe cățeaua aceea fără inimă o vor lovi mulți, iar eu voi fi unul dintre ei!

– Bine, mormăi Toc. Să procedăm cu înțelepciune.

Paran se uită încruntat la el.

– Toc-cel-Tânăr, hai să mergem.

Toc aruncă o nouă privire spre nord-est. Lucrurile nu se încheiaseră, își spuse el tremurând. Icni când simți o mâncărime turbată și dureroasă sub cicatrice. Deși încercă, descoperi că nu putea ajunge chiar până la locul cu pricina. Iar un foc difuz îi ardea dincolo de găvanul rămas gol – ceva ce simțise deseori în ultima vreme. Bolborosind ceva, se duse la calul lui și săltă în șa.

Căpitanul își rotise deja calul și pe cel de povară spre miazăzi. Poziția spinării lui Paran îi spunea multe lui Toc-cel-Tânăr, care se întrebă dacă nu făcuse o greșeală însoțindu-l. Apoi ridică din umeri.

– Ei, spuse el, către cele două trupuri carbonizate când trecu prin dreptul lor, s-a întâmplat, nu?

Câmpia era înveșmântată în întuneric. Privind spre vest, Zgripțuroaica încă putea vedea soarele care apunea. Călătorea dusă de vântul puternic, iar aerul din jurul ei era cumplit de rece. Corbul Uriaș se despărțise de Caladan Brood în urmă cu două zile. De atunci încoace, nu percepuse niciun semn de viață în pustietățile de pe pământ. Dispăruseră până și turmele Bhederinilor, pe care Rhivi obișnuiau să îi urmărească.

Noaptea, simțurile păsării erau limitate, deși pe întuneric putea depista cel mai ușor vrăjitoriile. În

timp ce plutea spre miazăzi, cercetă pământul cu ochi flămânzi. Multe dintre suratele din Sământa Lunii patrulau cu regularitate câmpiile în slujba lui Anomander Rake. Încă nu văzuse niciuna, dar asta era o chestiune de timp. Când va vedea una, o va întreba dacă în ultima vreme depistaseră vreo sursă de vrăjitorie.

Brood nu era omul care să acționeze pripit. Dacă acolo se întâmpla ceva care să-l nemulțumească, acest lucru putea fi esențial, iar ea voia să afle înaintea oricui.

În fața ei, la aproape o leghe depărtare, pe cer izbucni un foc. Arse scurtă vreme, aruncând nuanțe verzi și albastre, apoi dispăru. Zgripțuroaica se încordă. Aceea fusese o vrăjitorie, dar de un fel pe care nu-l cunoștea. Când plană deasupra locului cu pricina, aerul care o învălui era fierbinte și umed, aducând un miros de arsură care îi aminti de – și își înclină capul –, de pene arse.

Din față se auzi un țipăt furios și înspăimântat. Zgripțuroaica deschise ciocul să răspundă, apoi se răzgândi. Țipătul unei surate, era sigură, dar ceva o făcu să își dea seama că trebuia să rămână tăcută. Apoi izbucni o altă minge de foc, de astă dată suficient de aproape de ea, astfel că văzu ce învăluise: un Corb Uriaș.

Îi scăpă o respirație șuierată. În acea frântură de secundă de lumină văzuse șase alte surate de-ale ei rotindu-se pe cer în fața ei, puțin spre apus. Bătu mai tare din aripi și viră spre ele.

Când auzi în jurul ei bătăile panicate de aripi, Zgripțuroaica strigă:

– Copii! Stați aproape de mine! Marea Mamă a sosit!

Corbii scoaseră țipete de ușurare și se strânseră în jurul ei. Începură să țipe toți odată ca să-i povestească ce se întâmpla, dar, cu un șuierat furios, îi reduse la tăcere.

– Am auzit glasul lui Hurtle, spuse Zgripțuroaica, nu-i așa?

Un mascul se apropie de ea.

– Ai auzit bine, spuse el. Eu sunt Hurtle.

– Hurtle, eu vin dinspre miazănoapte. Explică-mi ce s-a întâmplat.

– Confuzie, rosti Hurtle cu sarcasm.

Zgripțuroaica emise un sunet care aducea a râs. Îi plăceau glumele bune mai mult decât oricărui alt corb.

– Chiar așa. Continuă, flăcău!

– Înainte de amurg, Kin Clip a simțit o explozie de vrăjitorie pe câmpie. Era ciudat, după cum se simțea, dar sigur se deschisese un coridor, și din el a ieșit ceva pe câmpie. Kin Clip mi-a vorbit despre asta, apoi a cercetat. Am urmărit-o din înalt cât a coborât, de aceea am văzut ceea ce a văzut și ea. Zgripțuroaico, m-am gândit imediat că s-a făcut încă o dată uz de arta mutării sufletelor.

– Sigur?

– Pe pământ, dintr-un coridor a ieșit o marionetă care mergea, explică Hurtle; avea viață și o putere mare. Când marioneta a simțit-o pe Clip, a făcut un gest către ea și ea a luat foc. De atunci încoace, creatura a dispărut în coridorul ei, reapărând doar ca să mai ucidă vreo surată de-a noastră.

– De ce ați rămas aici? întrebă Zgripțuroaica.

Hurtle chicoti.

– Am vrut să-i aflăm traseul, Zgripțuroaico. Deocamdată, se deplasează spre miazăzi.

– Prea bine. Acum, că știm sigur asta, pleacă și ia-le și pe suratele tale. Întoarceți-vă la Sămânța Lunii și anunțați-l pe stăpânul nostru.

– Cum poruncești, Zgripțuroaico!

Hurtle își aplecă o aripă și coborî în beznă. Glasul lui răsunător îi chemă pe ceilalți corbi și îi răspunse un cor de glasuri.

Zgripțuroaica așteptă. Voia să fie sigură că ceilalți plecaseră, pentru a continua cercetarea de una singură. Oare marioneta să fi dat naștere acelui stâlp de foc? Era puțin probabil. Și ce fel de vrăjitorii folosea dacă nici Corbii Uriași nu le puteau rezista? Toată tărășenia mirosea a Străvechi. Transferul sufletelor nu se făcea chiar atât de ușor, și o

asemenea vrajă nu era obișnuită în rândul vrăjitorilor, chiar dacă tehnica era cunoscută. De transferul de suflete erau legate foarte multe povești de nebunie.

Pesemne că marioneta aceea supraviețuise acelor timpuri. Zgripțuroaica rămase pe gânduri. Puțin plauzibil.

Magia înflori pe câmpie, apoi se stinse. Din acel loc țâșni o mică forță magică, alergând șerpuit. *Acolo,* gândi pasărea, *acolo se află răspunsurile la întrebările mele. Cum, îmi ucizi pruncii? Crezi că o poți sfida atât de ușor pe Zgripțuroaică?*

Își îndoi aripile și coborî cu iuțeală. Aerul din jur șuiera. Creă o penumbră de magie protectoare care o învălui exact în clipa în care silueta minusculă se opri din mers și ridică privirea. Slab, corbul auzi un hohot dement de râs care pornise spre ea, apoi marioneta făcu un semn.

Puterea care o cuprinse pe Zgripțuroaică se dovedi imensă, cu mult mai puternică decât anticipase. Vraja proteguitoare rezistă, însă pasărea se trezi azvârlită de colo-colo, de parcă ar fi fost lovită de pumni veniți din toate direcțiile. Îi scăpă un țipăt de durere și, în cădere, se roti. Avu nevoie de toată tăria și voința ca să-și desfacă brusc aripile și să profite de un curent ascendent de aer. Scoase un țipăt revoltat și alarmat și urcă tot mai mult spre cerul întunecat. O privire aruncată spre pământ o convinse că marioneta revenise încă o dată în coridorul ei, deoarece nu se vedea nimic magic.

– Vai, făcu ea și oftă. Ce preț trebuie să plătesc pentru cunoaștere! Un Coridor Străvechi, adevărat, cel mai străvechi dintre toate. Cine se joacă cu Haosul? Zgripțuroaica nu știe. Toate lucrurile se adună, se adună aici. Găsi un alt fir de vânt și viră spre miazăzi. Asta era ceva ce trebuia să afle și Anomander Rake, deși Caladan Brood îi ceruse ca lordul Tiste Andii să fie lăsat neștiutor în legătură cu aproape orice. Rake se pricepea la mai multe lucruri decât credea Brood. La provocat distrugeri, de exemplu. Pasărea râse. Și la moarte. Se pricepe la moarte!

Căpătă viteză, astfel că nu observă pata inertă de pe pământ și nici pe femeia care își așezase tabăra în mijlocul ei. În orice caz, acolo nu exista nicio vrăjitorie perceptibilă.

Adjuncta Lorn se lăsă pe așternutul portabil și cercetă cerul.

– Tool, totul a fost legat de ceea ce am văzut noaptea trecută?

T'lan Imass clătină din cap.

– Nu cred, adjunctă. Oricum, nu mă privește. E vrăjitorie, iar ea nu ține seama de bariera pe care am făcut-o în jurul nostru.

– Cum asta? întrebă ea încet.

– Adjunctă, există o singură posibilitate. Este ceva străvechi, un coridor din veacurile trecute, care s-a întors la noi. Trebuie să presupunem că cel care îl mânuiește o face cu un anume scop.

Lorn se întinse, apoi își îndreptă spatele, simțindu-și vertebrele trosnind.

– Aroma lui este a Tronului Umbrei?

– Nu.

– Atunci nu voi presupune că ne urmărește, Tool.

Își privi așternutul portabil.

Tool se întoarse cu fața spre femeie și o urmări în tăcere cum se pregătea de culcare.

– Adjunctă, spuse el, acest vânător pare capabil să-mi străpungă vrăjile protectoare și, de îndată ce ne va găsi, ar putea deschide portalul coridorului chiar în spatele nostru.

– Nu mă tem de vrăji, mormăi Lorn. Lasă-mă să dorm.

T'lan Imass tăcu, dar, pe măsură ce orele nopții trecură încet, continuă să o privească pe femeie. Când zorii aduseră lumină dinspre răsărit, Tool se mișcă puțin, apoi rămase neclintit.

Gemând, Lorn se rostogoli pe spate imediat ce razele soarelui îi atinseră fața. Deschise ochii și clipi de câteva ori, apoi îngheță. Își ridică ușor capul și îl văzu pe T'lan Imass stând în picioare chiar deasupra

ei. Și, la câteva degete de gâtul ei, vârful sabiei din cremene a războinicului.

– Succesul cere disciplină, adjunctă, spuse Tool. Noaptea trecută am văzut o manifestare a magiei străvechi, care își alesese ca țintă corbii. Adjunctă, corbii nu zboară noaptea. Ai putea crede că siguranța noastră este furnizată de combinația dintre abilitățile mele și ale tale. Asta nu e o garanție, adjunctă. T'lan Imass își retrase arma și se dădu deoparte.

Lorn respiră tremurător.

– O greșeală, spuse ea, tăcând un moment pentru a-și drege glasul, după care urmă: pe care mi-o recunosc, Tool. Îți mulțumesc pentru că mi-ai atras atenția asupra propriei delăsări. Se ridică în capul oaselor. Spune-mi, nu ți se pare ciudat că pe această Câmpie Rhivi, despre care credeam că este pustie, se întâmplă atât de multe lucruri?

– Convergență, spuse Tool. Puterea atrage întotdeauna putere. Nu e greu de gândit asta, însă nouă, Imass, ne-a scăpat. Războinicul străvechi își întoarse capul spre adjunctă. Așa cum le scapă copiilor lor. Jaghut înțeleg prea bine primejdia. De aceea s-au evitat unii pe alții, s-au abandonat unii pe alții în favoarea singurătății, și au lăsat civilizația să se fărâme și să se facă praf. Forkrul Asssail au înțeles asta la fel de bine, deși ei au ales altă cale. Adjunctă, e ciudat că dintre cele trei popoare întemeietoare moștenirea ignoranței neamului Imass a supraviețuit secolelor.

Lorn îl privi lung pe Tool.

– Asta a fost o încercare de glumă? întrebă ea.

T'lan Imass își așeză coiful.

– Asta depinde de dispoziția ta, adjunctă.

Ea se ridică în picioare și se duse să-și verifice caii.

– Tool, pe zi ce trece devii tot mai ciudat, spuse ea încet, mai mult către sine decât către Imass.

În minte îi reveni primul lucru pe care îl văzuse când deschisese ochii – creatura aceea blestemată, și sabia ei. Cât timp stătuse în acea poziție? Toată noaptea?

Adjuncta se opri și-și pipăi temătoare umărul. Se refăcea cu rapiditate. Probabil că vătămarea nu fusese chiar atât de gravă pe cât crezuse inițial.

În timp ce-și înșeua calul, furișă o privire către Tool. Războinicul stătea și se uita la ea. Ce gânduri puteau preocupa pe cineva care trăise trei sute de mii de ani? Imass chiar trăiau? Înainte de a-l cunoaște pe Tool, îi socotise în general morți-vii, așadar lipsiți de suflet, având doar carnea animată de cine știe ce forță externă. Acum însă nu mai era atât de sigură.

– Tool, spune-mi, te rog, ce îți domină gândurile?

Înainte de a răspunde, Tool ridică din umeri.

– Mă gândesc la inutilitate, adjunctă.

– Toți Imass gândesc la fel?

– Nu. Prea puțini gândesc cât de cât.

– Cum asta?

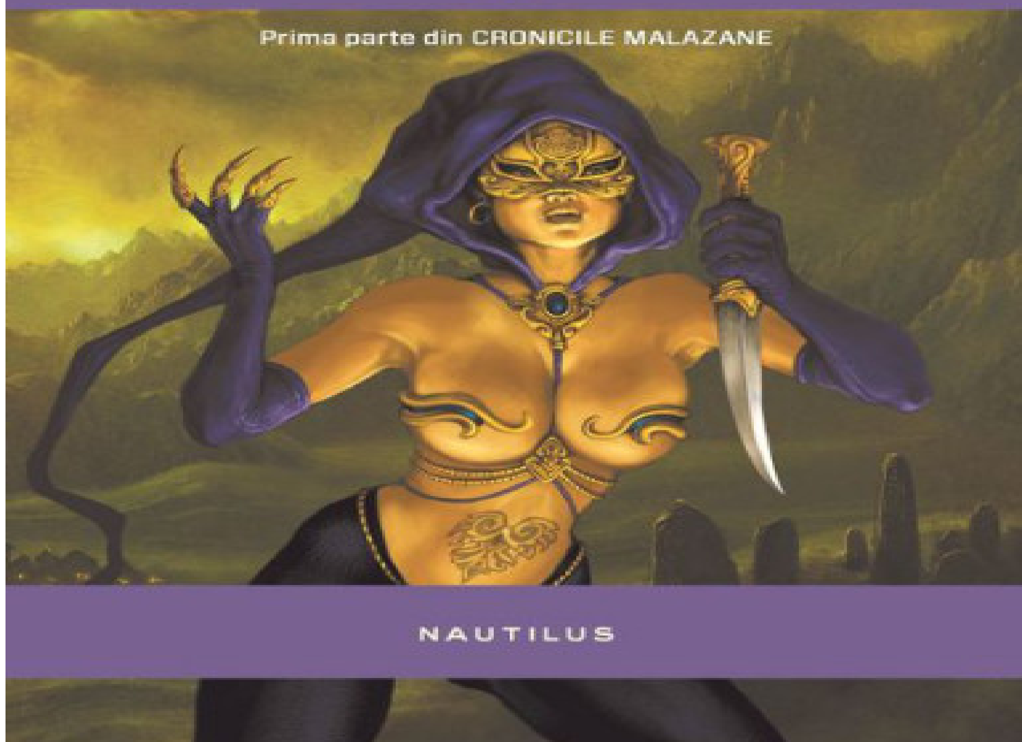
Imass își lăsă capul într-o parte și o privi.

– Pentru că e inutil, adjunctă.

– Să mergem, Tool. Să nu pierdem vremea.

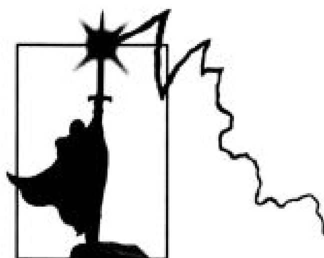
– Am înțeles.

Lorn urcă în șa, întrebându-se ce voise să spună Imass.

STEVEN
ERIKSON
grădinile lunii
Prima parte din CRONICILE MALAZANE
NAUTILUS

Cartea a patra

ASASINII

Am visat o monedă
cu fața schimbătoare –
atât de multe chipuri tinere
atâtea vise scump plătite,
iar ea s-a rostogolit și a scos un sunet
în jurul buzei aurite
a unui potir
făcut din pietre prețioase.

Viața viselor
Ilbares Zgripțuroaica

Capitolul unsprezece

Noaptea a rămas aproape
cât am rătăcit
fără să calc
pe pământ și pietre
deșirate dintr-un copac
nestrăpuns de cuie,
ci asemenea nopții înseși
un lucru alcătuit din aer
golit de lumină
și astfel am ajuns la ei,
la acei zidari care au tăiat și cioplit
piatră la vreme de noapte
la lumina stelelor, cu mâini ostenite.
„Ce se întâmplă cu soarele?“ i-am întrebat.
„Nu cumva revelația lui este
căldura rațiunii
în modelarea voastră?“
Iar unul dintre ei a răspuns:
„Niciun suflet nu poate rezista
oaselor de lumină ale soarelui
și rațiunea se stinge
când se lasă întunericul –
de aceea noi modelăm gorgane doar noaptea
pentru tine și neamul tău.“
„Atunci, iertați-mă că v-am întrerupt“, am zis eu.
„Morții nu întrerup niciodată“, a spus zidarul,
„ci doar sosesc!“

Piatra de mormânt a săracului Darujhistan

– Încă o noapte și încă un vis, se tângui Kruppe, fără măcar un foc sărăcăcios care să-i țină tovărășie acestui rătăcitor. Își așeză mâinile deasupra vetrei licărind, care nu se stingea niciodată şi pe care o ținea un Zeu Străvechi. Părea a fi un dar vechi, dar el simți ce însemnătate avea. Kruppe va pricepe acest înțeles, pentru că mare și nedorită este nemulțumirea lui.

Peisajul din jurul lui era dezolant; dispăruse până și pământul arat, iar cât putea cuprinde cu privirea nu văzu nicio așezare. Se ghemui lângă focul solitar din pustietatea tundrei, unde aerul sufla ca o gheață ce se degrada. Spre miazănoapte și răsărit, orizontul radia o licărire verzuie, aproape luminiscentă, deși luna nu răsărise ca să răpească din lumina stelelor. Kruppe nu mai văzuse niciodată așa ceva, însă aceea era o imagine făurită de mintea lui.

– Tulburător, afirmă Kruppe. Sunt așadar acestea viziuni ale instinctului, arborate în acest vis cu un anume scop? Kruppe nu știe și, dacă ar avea de ales, s-ar întoarce chiar în clipa asta în patul lui călduț.

Se uită în jur la pământul acoperit de licheni și de mușchi și se încruntă văzând culorile bizar de vii născute acolo. Auzise povești despre Câmpia Turla-Roșie, acel ținut departe spre miazănoapte, dincolo de Podișul Laederon. Așa arată tundra? Și-o imaginase mereu ca fiind o lume mohorâtă și lipsită de culoare.

– Însă uită-te la stelele de pe cer. Lucesc cu o energie tinerească, ba nu, strălucesc de parcă le-ar amuza cel care le contemplă. În vreme ce pământul sugerează nuanțe de roșu, oranj și violet.

Kruppe se ridică în momentul în care dinspre apus ajunseră până la el tunete slabe. În depărtare se deplasa o turmă masivă de animale cu blană cafenie. Aburul scos de răsuflarea lor crea dâre argintii în aerul de deasupra lor în timp ce alergau, urmând când o direcție, când alta, dar rămânând mereu departe. Le urmări o vreme. Când se apropiară, văzu dâre roșietice în blană, dar și coarnele care se roteau

în jos, apoi în sus și în lateral. Pământul se cutremura sub copitele lor.

– Așa este viața pe această lume! rosti Kruppe. A călătorit el, așadar, spre însuși începutul tuturor lucrurilor?

– Întocmai, auzi el vocea cuiva aflat în spatele lui.

Kruppe se întoarse.

– A, vino să te încălzești la focul meu. Văzu o siluetă scundă, înveșmântată în piei tăbăcite de căprioară sau alt animal asemănător. Coarnele apăreau dintr-o tichie plată purtată de om pe cap, cenușie și acoperită cu piele scămoșată. Kruppe făcu o plecăciune. Îl ai în fața ochilor pe Kruppe din Darujhistan.

– Eu sunt Pran Chole din Clanul Cannig Tol din rândul Kron Tlanilor. Pran se apropie și se lăsă pe vine aproape de foc. Kruppe, sunt și Vulpea Albă, înțelept care știe multe despre gheață.

Aruncă o privire spre Kruppe și zâmbi.

Pran avea fața lată, cu oase proeminente pe sub pielea aurie și netedă. Ochii abia i se zăreau printre pleoapele strânse, însă, din câte văzu Kruppe, ei aveau culoarea ambrei. Pran își întinse mâinile lungi și suple deasupra focului.

– Focul e viață, și viața e foc. Epoca gheții trece, Kruppe. Am trăit îndelung aici, vânând marile turme, strângându-ne pentru a ne război cu Jaghut din ținuturile de la miazăzi, născându-ne și murind odată cu creșterea și descreșterea fluviilor înghețate.

– Așadar, Krupe a călătorit departe.

– Spre început și spre sfârșit. Semenii mei le fac locul celor din neamul tău, Kruppe, deși războaiele nu mai încetează. Vă vor oferi libertatea de a mai duce astfel de războaie. Jaghut se răresc, ba chiar se retrag în locuri interzise. Forkrul Assail au dispărut, deși noi nu am simțit niciodată nevoia de a ne război cu ei. Iar K'chain și Che'Malle nu mai sunt – gheața le-a vorbit cu cuvinte de moarte. Privirea lui Pran reveni la foc. Vânătoarea a adus moartea marilor turme, Kruppe. Suntem împinși spre miazăzi, iar asta

nu trebuie să se întâmple. Suntem Tlan, însă curând va veni Adunarea, și astfel vor căpăta glas Ritul Imass și Alegerea Aruncătorilor de Oase, iar după aceea va veni frângerea cărnii și a timpului însuși. Odată cu Adunarea se vor naște T'lan Imass și Primul Imperiu.

– De ce este el aici? se întreabă Kruppe.

Pran Chole ridică din umeri.

– Am venit pentru că am fost chemat. Nu știu de cine. Probabil că la fel ți s-a întâmplat și ție.

– Dar Kruppe visează. |sta e visul lui Kruppe.

– Atunci mă simt onorat. Pran se îndreptă de spate. Vine unul dintre timpurile tale. Poate că acesta are răspunsul pe care vrei să-l afli.

Kruppe urmă privirea lui Pran, care se uita spre miazăzi. Ridică din sprâncene.

– Dacă nu greșesc, atunci Kruppe o recunoaște ca fiind o Rhivi.

Femeia care se apropie era de vârstă mijlocie, cu pântecele greu. Fața ei negricioasă și rotundă avea trăsături asemănătoare cu ale lui Pran, dar mai puțin pronunțate. În ochi îi sticlea spaima, însă ținuta ei trăda și o hotărâre sumbră. Ajunse lângă foc și îi măsură pe cei doi bărbați, atenția ei fiind atrasă mai mult de Pran.

– Tlan, spuse ea, coridorul Tellann al Imass din vremea noastră a născut un copil la confluența vrăjitoriilor. Sufletul lui rătăcește ca pierdut. Carnea lui e o oroare. Trebuie să se petreacă o schimbare. Se întoarse spre Kruppe și își dădu în lături roba groasă, țesută, arătându-și pântecele umflat. Pielea dezgolită și întinsă avea un tatuaj făcut recent. Imaginea unei vulpi cu blană albă. Zeul Străvechi pășește din nou, ridicat din sângele vărsat pe piatră sfințită. K'rul a venit ca răspuns la nevoile copilului, iar acum ne ajută în căutarea noastră. Își cere iertare, Kruppe, pentru că a folosit lumea din visul tău, dar niciun zeu mai tânăr nu poate influența acest loc. Nu știu cum, dar ți-ai făcut sufletul imun la ei.

– Recompensele cinismului, spuse Kruppe și făcu o plecăciune.

Femeia zâmbi.

– Înțeleg, spuse Pran Chole. Vei face din acest copil, născut din puterile Immas, un Soletaken.

– Da. E tot ce putem, Tlan. Trebuie modelat unul cu formă schimbătoare – lucru pe care îl cunoaștem sub numele de Soletaken.

Kruppe își drese glasul.

– Vă rog să-l iertați pe Kruppe. Dar nu scăpăm din vedere pe cineva esențial pentru aceste planuri?

– Ea stă în două lumi, spuse Rhivi. K'rul o îndrumă acum în lumea ta. Încă e înspăimântată. Kruppe, ție îți revine sarcina să o întâmpini.

Kruppe își aranjă mâneca mantiei decolorate și roase până la urzeală.

– Probabil, spuse Rhivi și se încruntă. Carnea ei este oroare. Ai fost avertizat.

Kruppe dădu cu amabilitate din cap, apoi privi în jur.

– E bine în orice direcție?

Pran Chole râse.

– Eu sugerez miazăzi, spuse Rhivi.

El ridică din umeri și, cu o plecăciune către cei doi, porni spre miazăzi. După câteva minute, privi peste umăr, însă focul nu se mai vedea. Rămăsese singur în noaptea geroasă.

La orizont, înspre est, apăru luna plină, scăldând totul într-o lumină argintie. În față, tundra se întindea vălurită cât putea Kruppe cuprinde cu ochii, plată și fără nicio trăsătură distinctivă. Apoi își miji ochii. Încă departe, apăruse ceva, care mergea cu oarecare greutate. Îl urmări căzând la un moment dat, apoi revenind în picioare. În ciuda luminiscenței, silueta părea întunecată.

Kruppe porni înainte. Trebuia să-l vadă și se opri când ajunse la zece meri de el. Rhivi avusese dreptate. Kruppe își scoase batista de mătase și își șterse sudoarea care îi răsărise pe frunte. Silueta fusese cândva o femeie, înaltă, cu părul lung și negru. Însă acea femeie murise de mult. Carnea ei se ofilise și căpătase nuanța lemnului închis la culoare. Probabil că membrele aveau aspectul cel mai oribil,

pentru că fuseseră cusute stângaci de trup. *Aha,* șopti Kruppe. Acea femeie fusese cândva ruptă în bucăți.

Capul femeii se ridică, iar ochii care nu vedeau rămaseră ațintiți asupra lui Kruppe. Ea se opri, deschise gura, dar nu rosti niciun cuvânt.

Discret, Kruppe aruncă o vrajă asupra lui, apoi se uită încă o dată la femeie. Se încruntă. În jurul ei fusese țesută o vrajă de apărare. Dar se întâmplase ceva cu acea vrajă, deoarece intervenise ceva care o remodelase.

– Fetițo! exclamă Kruppe. Știu că mă poți auzi. Nu era convins de asta, dar hotărî să insiste oricum. Sufletul ți-e prins într-un trup care nu este al tău. Nu ți se potrivește. Numele meu e Kruppe și te voi îndruma ca să obții ajutor. Vino! Se întoarse și începu să meargă. O clipă mai apoi auzi târșâit de pași în urma lui și zâmbi. Aha, șopti el, Kruppe știe să facă minuni. Însă, atenție, el poate deveni și rău, dacă este nevoie.

Focul revenise, ca un far dinaintea lor, iar Kruppe văzu cele două siluete așteptându-i. Urmele vrăjii pe care o aruncase asupra lui îi făcură pe Tlan și pe Rhivi să devină orbitori pentru ochii lui, atât de mare era puterea lor. Kruppe și femeia sosiră.

Pran Chole făcu un pas înainte.

– Kruppe, îți mulțumesc. O privi atent pe femeie și dădu rar din cap. Da, văd efectele Imass asupra ei. Însă mai e ceva. Se uită spre Rhivi. Ea a fost cândva mag?

Rhivi se apropie de femeie.

– Ascultă-mă, tu, pierduto. Numele tău e Tattersail, iar vrăjitoria ta e Thyr. Coridorul tău curge acum în tine, te animă și te protejează. Își desfăcu din nou roba. E vremea să te readucem în lume.

Alarmată, Tattersail făcu un pas înapoi.

– În tine e trecutul, spuse Pran. Lumea mea. Cunoști prezentul, iar Rhivi îți oferă viitorul. În acest loc, totul se unește. Carnea pe care o porți pe tine are asupra ei o vrajă de păstrare, iar în clipa în care ai murit ți-ai deschis coridorul care se află sub influența lui Tellann. Iar acum rătăcești în visul unui muritor.

Kruppe e recipientul schimbării. Îngăduie-ne să te ajutăm.

Cu un strigăt fără cuvinte, Tattersail se împletici și căzu în brațele lui Pran. Rhivi li se alătură imediat.

– Mamă, rosti pe nerăsuflate Kruppe. Dar visele lui Kruppe au luat o întorsătură ciudată. Cu toate că sunt mereu prezente, hăituindu-l, el trebuie să lase îngrijorările deoparte încă o dată.

Pe neașteptate, K'rul apăru în picioare lângă el.

– Nu e chiar așa. Nu-mi stă în fire să te folosesc fără o recompensă pe potrivă.

Kruppe ridică ochii spre Zeul Străvechi.

– Kruppe nu cere nimic. Există un dar în asta, iar eu sunt încântat să devin o parte din această devenire.

K'rul încuviință cu o mișcare din cap.

– Cu toate astea, vorbește-mi despre eforturile tale.

– Rallick și Murillio încearcă să îndrepte o nedreptate veche, spuse Kruppe cu un oftat. Ei își închipuie că nu le cunosc stratagemele, dar eu le voi întoarce în folosul meu. Hotărârea mea e încărcată de sentimentul vinovăției, dar este nevoie de cei doi.

– Am înțeles. Și Purtătorul Monedei?

– Protecția a fost pusă în mișcare, deși modelarea ei definitivă urmează a se face. Știu că Imperiul Malazan este prezent în Darujhistan, deocamdată în mod ascuns. Ce caută ei…

– Nu e deloc limpede, Kruppe. Nici măcar pentru ei. Când o să-i găsești, să folosești asta în avantajul tău. Aliații pot apărea de unde nu te aștepți. Să-ți spun ceva: acum, doi se apropie de oraș, unul e un T'lan Imass, celălalt, o năpastă pentru magie. Scopurile lor sunt distructive, dar există deja forțe care să se ocupe de ei. Încearcă să îi cunoști, dar nu li te opune în mod vădit. Sunt primejdioși. Puterea atrage putere, Kruppe. Lasă-i să sufere consecințele propriilor acțiunilor.

Kruppe dădu din cap.

– Kruppe nu e prost, K'rul. El nu se opune nimănui în mod deschis și socotește că puterea e

ceva ce trebuie evitat cu orice preț.

În timp ce vorbeau, femeia Rhivi o luase pe Tattersail în brațe. Cu ochii închiși și cu buzele articulând cuvinte mute, Pran Chole se ghemui în preajmă. Femeia Rhivi își legănă corpul uscat cu mișcări ritmice, incantând ceva cu glas scăzut. Coapsele ei erau pătate de apă.

– Da, șopti Kruppe. Se pregătește să nască.

Brusc, Rhivi azvârli trupul. Acesta se mototoli și deveni o grămăjoară lipsită de viață.

Atât de strălucitoare, încât Kruppe nu o putea privi direct, căci Luna se afla exact deasupra capului.

Rhivi adoptase o poziție ghemuită, mișcându-se în ritmul travaliului și având fața scăldată în sudoare. Pran Chole rămase nemișcat, cu toate că trupul lui era chinuit de accese de tremurat care îi schimonoseau fața de durere. Deschise larg ochii care luceau ca ambra și se uită fix la Lună.

– Zeu Străvechi, spuse Kruppe încet, cât de mult își va aduce aminte această Tattersail de viața ei dinainte?

– Nu se știe, îi răspunse K'rul. Transferul de suflete este ceva delicat. Femeia a fost consumată de foc. Primul zbor al sufletului ei a fost purtat pe aripi de durere și de violență. Ba, mai mult, a pătruns într-un alt trup răvășit, care își purta propriile suferințe. Copilul care se va naște nu va semăna cu niciunul văzut până acum. Kruppe, viața lui e un mister.

Kruppe își drese glasul.

– Având în vedere cine sunt părinții, ea va fi cu adevărat deosebită. Îl lovi un gând și se încruntă. K'rul, ce se întâmplă cu copilul din Rhivi?

– Kruppe, el nu a existat. Femeia Rhivi a fost pregătită într-un fel necunoscut omului. Chicoti. Necunoscut chiar și mie. Își înălță capul. Această vrăjitorie îi aparține Lunii, Kruppe.

Continuară să urmărească travaliul femeii. Lui Kruppe i se păru că așteptaseră în întuneric mai multe ceasuri decât avea o noapte obișnuită. Luna rămase deasupra capetelor lor, de parcă și-a fi găsit o

poziție pe placul ei ori, se răzgândi el, de parcă i-ar fi vegheat.

Apoi, în aerul neclintit, se auzi un țipăt firav, iar Rhivi ridică în brațe un copil îmblănit cu argint.

În timp ce urmărea, Kruppe văzu cum blana aceea năpârli. Rhivi răsuci copilul și își așeză gura pe pântecele lui. Strânse din fălci, și cordonul ombilical se desprinse.

Pran Chole veni alături de Kruppe și de Zeul Străvechi. T'lan părea epuizat.

– Copilul m-a sleit de puteri mai mult decât credeam, spuse el încet.

În timp ce Rhivi se așeză ghemuită după naștere, ținând copilul la piept, Kruppe făcu ochi mari. Pântecele mamei era neted, iar tatuajul reprezentând vulpea albă dispăruse.

– Sunt întristat că nu mă pot întoarce peste douăzeci de ani pentru a vedea femeia în care s-a transformat acest copil, spuse Pran.

– Ba vei reveni, spuse K'rul cu glas gros, dar nu ca T'lan. Ca T'lan Imass Aruncător de Oase.

Aerul șuieră printre dinții lui Pran.

– Cât timp?

– Trei sute de mii de ani, Pran Chole, din Clanul Cannig Tol.

Kruppe își lăsă o mână pe brațul lui Pran.

– Ai ce să aștepți, spuse el.

T'lan se uită un moment la Kruppe, apoi își dădu capul pe spate și scoase un hohot puternic de râs.

Orele dinaintea visului avut de Kruppe fuseseră pline de evenimente, începând cu întâlnirea sa cu Baruk, moment care îi permisese să dezvăluie identitatea Purtătorului Monedei, punctată de prezentarea mulajului acesteia în mod inteligent, deși ușor dramatică – o vrăjitorie care mersese ciudat de anapoda.

Însă curând după acea întâlnire, cu picături mici de ceară, acum întărită, care îi punctau pieptul și blazonul, Kruppe se oprise în fața ușii alchimistului. Roald nu era nicăieri.

– Vai de mine, spuse el pe nerăsuflate, în timp ce-și ștergea sudoarea de pe frunte. De ce i se pare cunoscut Maestrului Baruk numele lui Crokus? Of, prost ești, Kruppe! Unchiul Mammot, desigur. Vai, a fost cât pe ce – s-ar fi putut pierde totul!

Continuă să meargă pe hol, îndreptându-se către scară.

O vreme, puterea lui Oponn sporise în mod considerabil. Găselnița asta îl făcu pe Kruppe să zâmbească, dar cu un aer absent. Ar face bine să evite astfel de contacte. Puterea avea obiceiul de a-i declanșa talentele; simțea deja în minte îndemnurile pachetului de cărți ale Dragonilor.

Coborî grăbit treptele și traversă holul principal, mergând către uși. Împovărat de proviziile obișnuite, Roald tocmai intra. Kruppe observă praful depus pe îmbrăcămintea bătrânului.

– Dragul meu Roald, arăți de parcă te-a surprins o furtună de nisip. Ai nevoie de ajutorul lui Kruppe?

– Nu, mormăi servitorul. Mulțumesc, Kruppe. Mă descurc. Vrei să fii amabil să închizi ușile la plecare?

– Desigur, bunule Roald! Kruppe îl bătu pe bătrân pe braț și ieși în curte. Porțile care duceau spre stradă fuseseră lăsate deschise, iar dincolo de ele se vânzolea un nor de praf. A, da, reparația străzii, bombăni absent Kruppe.

O durere de cap căpăta contur în dreptul ochilor, iar soarele strălucitor nu făcea lucrurile deloc mai plăcute. Când ajunse la jumătatea drumului spre poartă se opri.

– Ușile! Kruppe a uitat să închidă ușile!

Se răsuci pe călcâie și se întoarse la intrarea în proprietate și oftă când ușile se închiseră cu un clinchet satisfăcător. Când se întoarse a doua oară, cineva din stradă scoase un țipăt. Se auzi apoi ceva căzând, dar acest din urmă sunet nu mai ajunse la urechile lui Kruppe.

– |sta a fost un blestem malazan, șopti el. Atunci de ce arde imaginea Umbrei Casei ca un foc în țeasta lui Kruppe? Cine pășește acum pe străzile

Darujhistanului? *O seamă de noduri nenumărate*… Mistere rezolvate, alte mistere create.

Durerea trecuse. Kruppe se ridică greoi în picioare și își șterse praful de pe straie.

– Bine că zisa suferință s-a petrecut dincolo de ochii unor ființe suspicioase, observă Kruppe cu ușurare. Totul conform unei promisiuni făcute prietenului Roald. Înțeleptul prieten Roald. Răsuflarea lui Oponn este binevenită de astă dată, deși asta a venit din pică.

Se apropie de porți și furișă o privire spre stradă. O căruță plină cu pietre sfărâmate se răsturnase. După ce așezaseră căruța pe roți și se apucaseră să încarce pietrele la loc, doi bărbați se certau pentru a stabili cine era de vină. Kruppe îi urmări cu atenție. Vorbeau bine limba Daru, dar pentru cel care asculta cu luare-aminte era un ușor accent – ceva care nu aparținea acelei limbi.

– Vai mie! spuse Kruppe, retrăgându-se un pas.

Își aranjă haina, inspiră adânc, apoi deschise poarta și păși în stradă.

Bărbatul scund și gras, cu mânecile fâlfâind, ieși pe poarta casei și coti spre stânga. Părea grăbit.

Sergentul Whiskeyjack își șterse sudoarea de pe frunte cu brațul plin de cicatrice și ținându-și ochii mijiți din cauza soarelui puternic.

– Acela e, sergent, spuse Sorry, care se afla alături de el.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură.

Whiskeyjack îl urmări pe bărbat mergând sinuos prin mulțime.

– Și de ce e atât de important? întrebă el.

– Am unele incertitudini în ce privește semnificația lui, recunoscu Sorry. Însă omul e vital, Sergent.

Whiskeyjack își mușcă buzele, apoi se întoarse către platfomra căruței, pe care se afla o hartă a orașului care avea colțurile fixate cu bucăți de piatră.

– Cine locuiește pe domeniul ăsta?

– Un bărbat pe nume Baruk, îi răspunse Sorry. Alchimist.

El se încruntă. De unde știa fata asta?

– Vrei să spui că grăsanul acela era Baruk?

– Nu. Lucrează pentru alchimist. Nu e servitor. Spion, probabil. Printre aptitudinile lui se numără furtișagurile și posedă… talent.

Whiskeyjack ridică privirea.

– Clarvăzător?

Dintr-un motiv tainic, Sorry se crispă. Sergentul urmări uimit cum Sorry pălește la față. *La naiba,* se întrebă el, *ce se întâmplă cu fata asta?*

– Așa cred, spuse ea cu voce tremurată.

Whiskeyjack își îndreptă spinarea.

– Bine. Urmărește-l.

Sergentul se rezemă cu spatele de peretele lateral al căruței. În timp ce-și privi oamenii din echipă, pe față îi apăru o expresie de amărăciune. Trotts lovea cu târnăcopul de parcă ar fi fost pe un câmp de bătălie. Bucățile de piatră zburau care încotro. Trecătorii se fereau și blestemau când îi nimerea vreo așchie. Hedge și Fiddler stăteau pe vine în spatele unei roabe, tresărind de fiecare dată când târnăcopul Barghastului izbea în caldarâm. Mallet stătea la o oarecare distanță, făcându-le semn oamenilor să treacă pe cealaltă parte a străzii. Nu mai răcnea, pentru că rămăsese fără voce după ce se certase cu un bătrân al cărui măgar se legăna împovărat de un coș enorm cu lemn de foc. Legăturile de lemne zăceau acum împrăștiate de-a latul străzii, bătrânul și măgarul nu se vedeau nicăieri, ceea ce crea o barieră eficientă în calea vehiculelor pe roți.

Una peste alta, gândi Whiskeyjack, toți cei care îl însoțeau își asumaseră rolul de lucrători înnebuniți de căldură cu o ușurință care i se părea ciudat de tulburătoare.

Hedge și Fiddler luaseră căruța și o încărcaseră cu piatră după miezul nopții, la mai puțin de o oră de la debarcarea lor într-un doc public de pe Lakefront. Whiskeyjack se temea să-i întrebe cum reușiseră

asta. Însă totul se potrivea perfect cu planurile lor. Ceva îl sâcâia pe Whiskeyjack, dar alungă senzația. Era soldat, iar soldații execută ordinele. La momentul potrivit, în toate intersecțiile mari ale orașului se va crea haos.

– Plasarea de mine nu va fi ușoară, spusese Fiddler, de aceea trebuie să facem asta sub nasul lor. Reparații de drumuri.

Sergentul clătină din cap. Conform predicției lui Fiddler, deocamdată nimeni nu-i luase la întrebări. Continuau să sfârtece străzile și să înlocuiască vechiul pavaj cu muniție Moranth încastrată în lut întărit în foc. Oare totul avea să meargă la fel de ușor?

Gândurile i se întoarseră la Sorry. *Puțin probabil.* Ben-ce-Iute și Kalam îl convinseseră în cele din urmă că jumătatea lor de misiune ar fi mers mai bine fără ea. Ea se ținuse după echipă, stând cu ochii în patru, însă, în rest, nu fusese de niciun folos. Acum recunoștea că se simțea oarecum ușurat pentru că o trimisese să-l urmărească pe bărbatul acela.

Ce o atrăsese pe fata de șaptesprezece ani în lumea războiului? Nu înțelegea asta – nu reușea să ignore tinerețea ei, nu putea vedea nimic dincolo de ucigașa nemiloasă și glacială, pe care o trădau ochii lipsiți de viață. Cu toate că le spusese celorlalți membri ai echipei că era la fel de umană ca și ei, îndoielile lui sporeau cu fiecare întrebare despre ea la care nu putea afla răspuns. Nu știa aproape nimic despre ea. Revelația că se pricepea să manevreze o barcă de pescuit venise ca de nicăieri. Iar acolo, în Darujhistan, nu se prea purtase ca o fată care crescuse într-un sat pescăresc. Avea o grație firească, o siguranță de sine mai obișnuită pentru clasele educate. Indiferent unde s-ar fi aflat, se purta de parcă ar fi aparținut acelui loc.

Asta sugera o fată de șaptesprezece ani? Nu, dar părea să confirme afirmațiile lui Ben-cel-Iute, și asta îl irita. Cum altfel să o compari cu acea femeie rece ca gheața care tortura prizonieri în fața orașului Nathilog? Se uita la ea, iar o parte din el spunea:

„Tânără, plăcută ochiului, o încredere în sine care o face să devină magnetică“. În vreme ce altă parte din el se închidea. Tânără? își auzi propriul râs hârâit și chinuit. A, nu, nu fata asta. E *bătrână*. A pășit pe sub o lună însângerată în zorii timpului, asta a făcut. *Fața ei e aceea a tuturor celor care nu pot fi citiți, și când ți se uită în ochi, Whiskeyjack, niciodată nu știi ce gândește.*

Simți transpirația uscându-i-se pe față și pe gât. Prostii. Acea parte a minții lui se lăsa pradă propriei terori. Ea lua necunoscutul și, cu o disperare oarbă, făurea un chip pe care să-l poată recunoaște. Disperarea, își zise el, cere întotdeauna o direcție, o țintă. Găsește direcția, și disperarea dispare.

Sigur, nu era chiar atât de ușor. Disperarea pe care o trăia nu avea o formă anume. Nu era vorba doar de Sorry ori de războiul acela nesfârșit sau de trădările din interiorul Imperiului. Nu avea unde să găsească răspunsuri și se săturase să tot pună întrebări.

Când o văzuse pe Sorry la Câinele Cenușiu, sursa ororii lui se aflase în dezvăluirea a ceea ce devenea: un ucigaș lipsit de remușcări, blindat de fierul rece al inumanității, eliberat de necesitatea de a pune întrebări, de a căuta răspunsuri, de a-și făuri o viață rațională precum o insulă într-o mare a măcelului.

În ochii goi ai acelei copile văzuse ofilirea propriului său suflet. Reflecția fusese fără de pată, lipsită de imperfecțiunile care să ascundă adevărul a ceea ce vedea.

Sudoarea care îi aluneca pe spinare pe sub veston părea fierbinte în comparație cu frigul care îl cuprinsese. Whiskeyjack își ridică mâna tremurătoare spre frunte. În zilele și nopțile următoare, la comanda lui vor muri oameni. Se gândise la asta ca la încununarea planificării precise și atente – succesul, măsurat prin raportul dintre numărul de morți ai inamicului și propriile lui pierderi. Orașul – cu nenumărați oameni ocupați, neîncetat agitați, cu viețile lor mărunte sau mărețe, trăite în lașitate sau

bravură – nu era decât o tablă de joc, iar jocul se juca exclusiv în beneficiul altora. Făcuse planuri de parcă nimic din sine nu ar fi fost implicat. Și totuși era psibil ca prietenii lui să moară – și prietenii altora, și fiii, fiicele, părinții. Apelul nominal al vieților sfărâmate părea nesfârșit.

Într-un efort de a-și mai domoli gândurile amețitoare, Whiskeyjack își apăsă spinarea de peretele lateral al căruței. În disperare, își ridică privirea de la stradă. Văzu un bărbat la o fereastră de la etajul proprietății. Omul îi urmărea, iar mâinile îi erau de un roșu strălucitor.

Cutremurat, sergentul își mută privirea. Își mușcă buza până când simți o împunsătură de durere, apoi își gustă sângele. *Concentrează-te,* își zise el. *Trage-te înapoi de pe buza hăului. Au încredere că îi vei scoate din situația asta. Trebuie să le câștigi în continuare încrederea.* Inspiră adânc pe nări, apoi se întoarse într-o parte și scuipă o gură de sânge. Coborî privirea spre pietrele de pavaj de culoare roșiatică.

– Asta e, șuieră el. E ușor să te uiți la asta, nu?

Auzi sunet de pași și, ridicând ochii, îi văzu pe Fiddler și pe Hedge apropiindu-se. Ambii păreau îngrijorați.

– Ai pățit ceva, sergent? îl întrebă Fiddler încet.

În urma celor doi sabotori apăru și Mallet, cu o privire măsurată și ațintită asupra feței asudate a lui Whiskeyjack.

Sergentul făcu o grimasă.

– Suntem în întârziere față de plan. Cât mai durează?

Cu fețele mânjite de praf și de sudoare, cei doi bărbați se priviră, apoi Hedge răspunse.

– Trei ore.

– Am hotărât că plantăm șapte mine, spuse Fiddler. Patru Sparkers, două Flamers și o Cusser [8].

– Asta va dărâma câteva dintre clădirile de aici? întrebă Whiskeyjack, evitând să-l privească pe Mallet în ochi.

– Sigur. Iar o modalitate mai bună de a bloca o intersecție nu există.

Fiddler rânji către camaradul său.

– Ai vreuna în vedere care trebuie să pice? întrebă Hedge.

– Proprietatea din spatele tău aparține unui alchimist.

– Bine, spuse Hedge. Asta ar trebui să lumineze până la cer.

– Mai aveți două ore și jumătate, zise Whiskeyjack. După aceea urmează intersecția de la Dealul Maiestății.

Mallet se apropie mai mult.

– Altă durere de cap? întrebă el încet.

Whiskeyjack închise ochii, apoi încuviință.

Vraciul ridică o mână și o trecu peste fruntea sergentului.

– Ceva mai bine, spuse el.

Sergentul zâmbi întristat.

– Mallet, spui același lucru de când mă știu. Ai ajuns chiar să folosești aceleași cuvinte.

O amorțeală răcoroasă îi trecu prin gânduri.

Mallet era tras la față. Își lăsă mâna în jos.

– Când o să am timp, o să găsesc sursa, Whiskeyjack.

– Exact. Sergentul zâmbi. Când o să avem timp.

– Kal și Quick se descurcă bine, sper, spuse Mallet, întorcându-se să vadă agitația de pe stradă. Ai trimis-o pe Sorry cu treabă?

– Da. Am rămas singuri. Toți trei știu unde să ne găsească. Ridică privirea spre fereastra proprietății. Bărbatul cu mâinile înroșite era tot acolo, deși acum examina acoperișurile caselor. Între ei plutea un nor de praf, iar Whiskeyjack își îndreptă atenția spre harta orașului, pe care toate intersecțiile mari, cazărmile și Dealul Maiestății fuseseră încercuite cu roșu. Mallet.

– Da, sergent.

– Iar mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru.

Vraciul se apropie de el și ridică din nou mâna.

Crokus Mână-Tânără mergea pe aleea lui Trallit, îndreptându-se spre miazăzi. Apăruseră primele semne ale Festivalului Gedderone. Flamuri vopsite

fuseseră atârnate pe frânghiile de rufe, flori pictate și fâșii de scoarță de copac încadrau ușile, iar ierburi uscate fuseseră fixate pe pereți la fiecare răspântie.

Străinii umpleau deja străzile: păstori Gadrobi, negustori Rhivi, țesători Catlin – o mulțime asudată, gălăgioasă și agitată. Mirosurile de animale se amestecau cu cele umane, făcând aleile înguste să devină atât de sufocante încât nici nu se putea merge pe acolo, motiv pentru care străzile principale era și mai aglomerate.

În ani trecuți, Crokus se desfătase în timpul festivităților și își dăduse coate la miez de noapte cu oameni din mulțime, umplându-și propriile buzunare și golindu-le pe acelea ale amatorilor de distracție. În timpul festivalului, îngrijorarea generată de înaintarea Imperiului Malazan spre nordul îndepărtat dispărea. Asta îl făcea pe unchiul lui să zâmbească și să spună că schimbarea anotimpurilor oferea o perspectivă potrivită eforturilor umanității.

– Scâncetele, faptele mărunte, zicea el, ale unei specii mioape și cu viață scurtă, Crokus, nu pot face nimic pentru a afecta Marile Cicluri ale Vieții.

Cuvintele rostite de Mammot îi revenîră în minte în timp ce se îndrepta spre casă. Îl socotea pe unchiul său un bătrân înțelept, dar destul de șters. Cu toate acestea, se simțea din ce în ce mai tulburat de observațiile lui.

Sărbătorirea Ritului de Primăvară Gedderone nu trebuia să fie o scuză pentru a evita presiunea realității. Nu era doar o evadare nevinovată, ci, un mijloc de a amâna ceea ce era probabil și de a-l face să devină inevitabil. Putem dansa pe străzi tot anul în ritmul a o mie de Mari Cicluri, gândi el încruntându-se, însă Imperiul Malazan va intra mărșăluind pe porțile orașului cu aceeași certitudine care era rezervată sosirii și plecării anotimpurilor. Malazanii vor pune capăt dansului cu tăișul sabiei, pentru că sunt oameni harnici, disciplinați, care nu se omoară cu cheltuiala inutilă de energie – miopi și sumbri.

Ajunse la o clădire și, salutând-o din cap pe bătrâna care stătea pe trepte și fuma pipă, intră. Holul

era întotdeauna pustiu, pentru că mulțimea de copii se juca fără îndoială pe străzi, iar din spatele ușilor închise răzbăteau murmure casnice și liniștitoare. Urcă treptele scârțâitoare până la etaj.

În fața ușii lui Mammot se foia maimuța zburătoare, care zgâria și trăgea cu disperare de ivăr. Ea îl ignoră pe Crokus până când acesta se apropie și o împinse deoparte, după care începu să țipe și să zboare roată în jurul capului său.

– Iar ai fost rea, da? îi spuse Crokus creaturii, fluturând o mână când ea zbură prea aproape de părul lui și i-l ciufuli. Cu mâini aproape umane, animalul se prinse de scalpul lui. Gata, Moby, spuse el, liniștindu-se, după care deschise ușa.

Mammot pregătea o infuzie din ierburi. Fără să se întoarcă, întrebă:

– Crokus, vrei ceai? În ceea ce-l privește pe micul monstru care probabil stă călare pe capul tău, spune-i că m-am săturat de el pe ziua asta.

Moby pufni indignat și zbură până la masa eruditului, unde ateriză pe burtă, împrăștiind hârtiile care căzură pe jos, apoi scoase un ciripit.

Oftând, Mammot se întoarse cu tava în mâini. Ochii lui spălăciți se ațintiră asupra lui Crokus.

– Pari obosit, băiete.

Crokus se lăsă să cadă moale pe unul din cele două scaune uzate.

– Da. Obosit și într-o dispoziție proastă.

– Ceaiul meu va face minuni, ca de obicei, spuse Mammot zâmbind.

Fără să ridice privirea, Crokus scoase un mormăit.

Bătrânul se apropie și puse tava pe măsuța aflată între scaune. Se așeză gemând ușor.

– Crokus, după cum știi, am unele rezerve privind profesiunea pe care ți-ai ales-o, pentru că pun la îndoială drepturile de orice fel, între care și cel la proprietate. Chiar și privilegiile impun răspundere, așa cum am spus-o mereu, iar privilegiul proprietății cere ca posesorul să răspundă de protejarea bunurilor sale. Singura mea îngrijorare, desigur, vine din

riscurile pe care probabil ți le asumi. Mammot se apleca și turnă ceaiul în căni. Flăcău, hoțul trebuie să se bizuie pe un lucru: concentrarea. Neatenția este primejdioasă.

Crokus ridică ochii spre unchiul lui.

– Ce ai scris în toți acești ani? întrebă el brusc, făcând un semn către masa de lucru.

Luat prin surprindere, Mammot își luă cana și se rezemă de spătar.

– Ei, bine! Ai căpătat un interes brusc față de educație? În sfârșit? Cum spuneam mai devreme, Crokus, ești suficient de inteligent ca să ajungi departe. Și, deși nu sunt decât un umil om de litere, cuvântul meu îți va deschide multe uși în orașul acesta. Nici măcar Consiliul nu-ți este inaccesibil, în caz că alegi să pornești în direcția asta. Flăcăule, îți trebuie disciplină, adică aceeași calitate de care ai dat dovadă ca hoț.

În timp ce îl privea pe Mammot, în ochii lui Crokus apăru o sclipire de viclenie.

– Cât mi-ar trebui ca să devin cunoscut în asemenea cercuri? întrebă el încet.

– Păi, spuse bătrânul, ceea ce contează este învățătura, desigur.

– Sigur.

Însă în mintea lui Crokus apăru imaginea fecioarei care dormea.

Mammot suflă în ceai.

– Cu studiu intens și cu entuziasmul tău tineresc, un an, poate mai mult, poate mai puțin. Ai vreo grabă?

– Doar entuziasmul tineresc, așa cred. În orice caz, încă nu mi-ai răspuns. Ce scrii, unchiule?

– Aha. Mammot aruncă o privire spre masă, ridicând dintr-o sprânceană către Moby, care deschisese o călimară și sorbea din ea. Istoria Darujhistanului, spuse el. Tocmai încep cel de-al cincilea volum, care prezintă domnia lui Ektalm, penultimul dintre Regii Tirani.

Crokus clipi mirat.

– Cine?

Zâmbind, Mammot sorbi din ceai.

– Uzurpatorul lui Letastte căruia i-a succedat fiica lui Sandenay, care a adus Epoca Înălțării, și odată cu ea sfârșitul erei tiranilor.

– A, da.

– Crokus, dacă ai intenții serioase, vom începe lecțiile cu istoria Darujhistanului, dar asta nu înseamnă să pornim de la volumul al cincilea. Înseamnă să o luăm de la începutul începutului.

Crokus dădu din cap.

– Născut dintr-un zvon, spuse el.

Aflat pe masă, Moby scoase un țipăt, apoi tuși. Mammot îi aruncă o privire, apoi își îndreptă din nou atenția spre Crokus și, cu o expresie enigmatică, îi răspunse:

– Da, flăcăule. Darujhistanul s-a născut dintr-un zvon. Ezită. Ai auzit asta undeva? Recent?

– A adus cineva vorba, spuse Crokus cu un aer degajat. Însă nu-mi amintesc cine….

De fapt, știa. Așa vorbise acel asasin, Rallick Nom.

– Știi ce înseamnă asta?

Crokus clătină din cap.

Mammot se rezemă de spetează.

– Ba-ți ceaiul, flăcăule. Bătrânul tăcu o clipă, apoi începu. În Ciclurile Timpurii din acest tărâm, trei mari popoare au luptat pentru supremație, și niciunul dintre ele nu a fost uman așa ca noi, oamenii. Primul care s-a socotit învins în acea luptă a fost Forkrul Assail sau Krusssail, așa cum este cunoscut acum. Nu din slăbiciune, ci… ei, bine, din dezinteres. Celelalte două neamuri rămase s-au războit neîncetat. În cele din urmă, unul a decăzut, pentru că acest popor era o rasă de indivizi care luptau la fel de mult între ei pe cât luptau împotriva dușmanilor lor. Se numeau Jaghut, deși termenul a degenerat în prezent, ajungând a fi Jhag sau Shurl. Deși au pierdut războiul, nu au dispărut cu totul – se spune că unii Jaghut încă supraviețuiesc, deși, din fericire, nu pe Genabackis. Așadar, continuă Mammot și își împreună mâinile pe după cană,

Darunjhistanul s-a născut dintr-un zvon. Între triburile indigene de pe Dealul Gadrobi a dăinuit legenda că undeva pe dealuri se găsește un tumul Jaghut. Jaghut cunoșteau magie, au fost creatorii coridoarelor secrete și ale unor unelte care le dădeau putere. Cu timpul, legenda Gadrobi a trecut dincolo de dealuri, în Genabackan, spre miazănoapte, și în Catlin spre miazăzi, către regate care s-au năruit în răsărit și apus. În orice caz, căutătorii au ajuns la dealuri, întâi puțini, apoi în hoarde – triburi întregi, conduse de șamani și vrăjitori avizi de putere. Fiecare deal era înțesat de șanțuri și gropi adânci. Din tabere și orașe improvizate, din miile de căutători de comori care soseau în fiecare primăvară s-a născut orașul.

– Darujhistan, spuse Crokus.

– Da. Tumulul nu a fost descoperit, și zvonul s-a stins cu vremea – puțini îl mai știu astăzi, iar cei care au cunoștință de el nu intenționează să reia căutarea.

– De ce?

Mammot se încruntă.

– Rareori vreun obiect Jaghut a ajuns în mâinile oamenilor, dar s-a întâmplat și asta, iar consecințele au fost în mod inevitabil catastrofale. Încruntarea se adânci pe fața bătrânului. Lecția este limpede pentru cei care vor să o recunoască.

Crokus rămase pe gânduri câtva timp.

– Așadar, Krussail au dispărut, iar Jhag au fost învinși. Ce s-a întâmplat cu cel de-al treilea popor? Cel care a învins? De ce nu trăiește el acum în locul nostru?

Mammot deschise gura ca să răspundă, apoi, răzgândindu-se, tăcu.

Crokus îl măsură printre gene. Se întrebă ce fusese cât pe ce să dezvăluie bătrânul și de ce preferase să tacă.

Mammot își așeză cana pe masă.

– Nimeni nu știe sigur ce s-a întâmplat cu ei, Crokus, și nici cum au devenit ce sunt astăzi. Există, și sunt cunoscuți tuturor care au înfruntat Imperiul Malazan, sub numele de T'lan Imass.

Străduindu-se să nu-l piardă din ochi pe bărbatul gras, Sorry își croia drum prin mulțime. Nu-i era greu să-l urmărească, dar lupta cu o furtună izbucnită în mintea ei după ce auzise singurul cuvânt rostit de sergentul Whiskeyjack.

Clarvăzător.

Se simțise ca și cum un lucru compact, întunecat, aflat în creierul ei, se desfăcuse la auzul acelui cuvânt, iar acum el se războia cu tot ce îl înconjura. Deși la început el o izbise cu o forță care părea aproape copleșitoare, acum simțea cum se stinge. Indiferent împotriva cărui lucru luptase, acum câștiga bătălia. Însă, slab, i se părea că aude plânsetul unui copil.

– Sunt Cotillion, se auzi ea murmurând, Patronul Asasinilor, pe care toți îl știu după numele de Funia Întunericului. Plânsetul deveni mai slab. Clarvăzătorul e mort.

O parte a minții ei strigă la auzul acelui cuvânt, în vreme ce alta întrebă: *Care clarvăzător?*

– Sunt înăuntru, deși în afară. Stau alături de Tronul Umbrei, și el se numește Ammanas și este Lordul Umbrelor. Mă aflu aici ca mână a morții.

Sorry zâmbi și dădu din cap, recăpătându-și stăpânirea de sine. Ceea ce o înfruntase dispăruse acum, încă o dată îngropat în străfundurile ființei ei. Luxul plânsetului, al furiei, al spaimei nu îi aparținea, niciodată nu o făcuse.

Inspiră adânc, iar simțurile i se concentrară asupra misiunii pe care o avea în acele momente. Bărbatul scund și gras era periculos. Motivele rămâneau a fi deslușite, dar fiecare putere șuiera alarmată de fiecare dată când îl zărea în mulțime. *Și tot ce este primejdios trebuie să moară,* își zise ea.

Sub cea de-a Doua Întăritură a Zidului din zona Lakefront, piața întinsă de-a lungul aleii Sării era în plină fierbere. Căldura înăbușitoare, care creștea de-a lungul zilei pe străzile și aleile aglomerate, atinsese apogeul. Asudați, negustorii epuizați aruncau peste capetele cumpărătorilor blesteme către concurență. La fiecare câteva minute, într-un loc sau altul al

pieței izbucneau bătăi, iar viermuiala continuă a oamenilor îi despărțea pe bătăuși înainte de sosirea gărzilor irascibile.

Stând ghemuiți pe covorașele lor din iarbă, câmpenii Rhivi locali intonau cu pronunția lor nazală descrieri nesfârșite ale cărnii fine de cal. La răspântii, păstorii Gadrobi stăteau lângă pripoane, înconjurați de capre și oi care behăiau, în vreme ce alții împingeau căruțe de lemn încărcate cu brânză și urcioare de lut pline cu lapte fermentat. Pescarii Daru se plimbau de colo-colo, ținând deasupra capetelor sulițe în care înfipseseră pești afumați, iar roiuri de muște bâzâiau în jurul lor. Țesătorii Catlin stăteau înapoia unor fortărețe înalte până la brâu, construite din valuri de pânzeturi vopsite în culori vii. Fermieri Gredfalan stăteau în căruțele lor și vindeau fructe amărui de sezon și tuberculi dulci. Cu căruțele lor trase de boi, vânzătorii de lemn își croiau cu greu drum prin acel furnicar, iar copiii lor stăteau agățați de bușteni ca niște maimuțe. Bărbați și femei cu robe negre, veniți din Callows, cântau cu glasuri puternice pretențiile lor războinice la cele O Mie de Secte de D'rek, fiecare dintre ei ținând deasupra capului însemnele ordinului său.

Kruppe înainta pe strada pieței cu pas vioi, iar brațele i se mișcau larg, de parcă ar fi acționat de capul lor. Acea mișcare nu era totuși o simplă afectare: ea ascundea gesturile necesare pentru a arunca vrăji. Ca hoț, se părea că gusturile lui Kruppe nu cereau prea multe. Fura mâncare – mai ales fructe și dulciuri – și pentru acele dorințe ale papilelor gustative își perfecționase priceperea în magie.

În timp ce mergea, dansul haotic al brațelor lui era sincronizat pentru a prinde mere care zburau din coșuri, produse de patiserie care săreau de pe tăvi, vișine trase în ciocolată care tresăltau, totul cu mișcări atât de iuți, încât ele nu erau percepute decât ca perdele neclare îndărătul cărora se ascundeau diferite corpuri. În mânecile largi și moi ale hainei, fuseseră cusute multe buzunare, unele mari, altele minuscule. Tot ce cădea în mâna lui Kruppe dispărea

în mâneci, ajungând în buzunarele dimensionate corespunzător. Cu o expresie de mulțumire sătulă pe fața rotundă, el continua să înainteze, cunoscător al delicateselor comestibile realizate de o sută de culturi.

În cele din urmă, după un drum lung și aproape în cerc, Kruppe ajunse la hanul Phoenix. Se opri câteva momente pe trepte și flecări cu un borfaș singuratic, apoi scoase dintr-o mânecă o minge din miere glazurată. Apoi, după ce luă o îmbucătură din ea, deschise ușa hotărât și dispăru înăuntru.

La jumătatea străzii, Sorry se rezemă de zidul parcă ciupit de vărsat al unei clădiri și își încrucișă brațele la piept. Bărbatul scund și gras era o minune a naturii. Văzuse îndeajuns din baletul lui minunat ca să-și dea seama că era Adept. Cu toate acestea, era derutată, pentru că, dincolo de acea fațadă, mintea lui avea capacități mai mari decât cele etalate. Asta era o confirmare a faptului că omul era cu adevărat o creatură primejdioasă.

Din locul în care se oprise examină hanul. Bărbatul de pe trepte părea să îi verifice pe toți cei care intrau, dar nu reuși să depisteze vreun gest care să indice că acolo se afla un cuib de hoți. Discuțiile erau scurte, de obicei limitându-se la o simplă recunoaștere reciprocă. Cu toate acestea, ea ținea să intre în han. Era genul de loc pe care, la ordinul lui Whiskeyjack, Kalam și Ben-cel-Iute trebuiau să-l descopere. Motivul pentru care dorise sergentul să găsească un astfel de loc nu-i fusese împărtășit și ei. Vrăjitorul și Kalam se arătau suspicioși față de ea, astfel că ea simțea că argumentele lor îl influențau pe Whiskeyjack. Dacă ar fi putut, cei doi ar fi îndepărtat-o de orice acțiune, însă ea nu dorea să se întâmple așa ceva.

Desprinzându-se de zid, Sorry traversă strada și porni spre hanul Phoenix. După-amiaza făcuse loc unui crepuscul dens, apăsător, care adusese cu sine miros de ploaie în aer. În timp ce se apropia de treptele de la intrare, borfașul își concentră atenția asupra ei. Omul îi zâmbi.

– Te ții după Kruppe, da? Apoi dădu din cap. Fetele n-ar trebui să poarte săbii. Sper că nu ai de gând să intri. Cu sabia la tine?! A, nu. Mai ales dacă nu ai însoțitor.

Sorry se trase înapoi. Aruncă o privire în susul și în josul străzii. Cel mai apropiat trecător se afla la o intersecție depărtare și se îndrepta în direcție opusă. Își prinse marginile mantiei scurte cu mâinile și o strânse în jurul taliei.

– Lasă-mă să trec, spuse ea cu glas reținut.

Cum de o depistase grăsanul?

Bărbatul se aplecă peste balustradă.

– Treaba asta cere o idee de conversație, prietenească, spuse el. Ce-ar fi ca noi doi să mergem pe o alee dosnică? Îți lași deoparte sabia aceea, și eu o să mă port cu blândețe. Altfel, lucrurile ar putea să fie urâte, și care ar mai fi distracția…?

Sorry făcu o mișcare fulgerătoare în față cu mâna stângă. Între cei doi sclipi lama unui pumnal. Vârful acestuia pătrunse în ochiul drept al bărbatului și ajunse în creier. Se retrase brusc de la balustradă și căzu, aterizând cu un bufnet greoi lângă trepte. Sorry se duse până la el și își recuperă pumnalul. Rămase o clipă nemișcată, își aranjă centura de care avea prinsă sabia de duel, apoi se uită în lungul străzii. Cum nu văzu pe nimeni suficient de aproape care să fi observat ceva nelalocul său în semiîntuneric, urcă treptele și intră în han. Se văzu silită să se oprească înainte de a apuca să facă doi pași, pentru că se trezi față în față cu un băiat care, atârnat cu capul în jos, gemea. Două femei care, după aspect, păreau niște brute, îl împingeau cu rândul, făcându-l să se legene. De fiecare dată când încerca să ajungă la frânghia cu care era legat de picioare, băiatul se alegea cu câte o lovitură peste cap. Una dintre femei îi surâse lui Sorry.

– Hei, tu! spuse femeia, prinzând-o de braț pe Sorry în timp ce ea încerca să treacă pe lângă ea.

Sorry o privi cu ochi reci.

– Ce e?

Necunoscuta se aplecă spre ea și, cu răsuflarea mirosind a bere, îi șopti:

– Dacă ai necazuri, strigă-le pe Irilta și pe Meese. Astea suntem noi, bine?

– Mulțumesc.

Sorry își continuă drumul. Îl zărise deja pe grăsan – cum spusese bruta de la ușă că îl chema? Kruppe. Acesta se așezase la o masă de la celălalt capăt al încăperii, sub galerie. Prin salonul aglomerat, Sorry văzu un loc liber la bar, unde se putea așeza ca să observe totul. Își croi drum într-acolo.

Cum Kruppe știa deja de existența ei, Sorry hotărî să nu facă niciun efort ca să-și ascundă intențiile. Deseori, acel gen de presiune reușea să înfrângă voința oricui. *În războiul răbdării, muritorul este întotdeauna dezavantajat,* gândi Sorry și surâse pentru sine.

Crokus dădu colțul și se apropie de hanul Phoenix. Lecțiile pe care le pregătise Mammot pentru el îl intimidau, educația trecând mult peste nivelul cărților, ajungând la eticheta și manierele folosite la curte, funcțiile diferitelor oficialități, genealogii și bizareriile unor demnitari, însă jurase în sinea lui că va învăța tot ce i se preda. Scopul lui era ca într-o bună zi să ajungă în fața fetei familiei D'Arle, așteptând să îi fie prezentat în mod oficial.

Un anumit factor lăuntric lua în batjocură acea imagine. Uite-l pe Crokus, savantul, tânărul extrem de promițător, hoțul. Era mai mult decât absurd. Însă asta îl îndârjea, îi oțelea voința. Într-o bună zi va ajunge și acolo. Însă, până atunci, erau multe lucruri de făcut, iar altele trebuiau reparate.

Când ajunse pe treptele hanului, văzu o umbră făcută ghem sub balustradă. Precaut, Crokus se apropie de ea.

Când Sorry ajunse la tejghea, ușa din celălalt capăt al barului se deschise cu un bufnet puternic. Se întoarse la fel ca toți ceilalți și văzu un tânăr cu părul negru, rămas în prag.

– Cineva l-a ucis pe Chert! strigă el. A fost înjunghiat cu un pumnal!

Jumătate dintre clienții fideli se repeziră spre ușă, trecură pe lângă tânăr și dispărură afară.

Sorry se întoarse din nou cu fața la bar. Găsindu-l din ochi pe barman, spuse:

– Bere Gredfalan, te rog, în stacană din cositor.

Femeia despre care Ilirta spusese că o chema Meese apăru alături de ea și își trânti antebrațele groase pe tejghea, după care se aplecă în față.

– Servește-o pe doamna, Scurve [9], mârâi Meese. Văd că are gusturi alese.

Meese își înclină capul ca să ajungă mai aproape de Sorry.

– Bun-gust de la un cap la celălalt. Chert era un porc.

Sorry încremeni. Își băgă mâinile sub mantie.

– Ușurel, fată, spuse Meese cu glas scăzut. Noi nu bârfim. Aici, întâi de toate, ne purtăm fiecare de grijă, și eu nu vreau să mă aleg cu un pumnal în ochi. Am spus că o să avem grijă de tine, nu?

Berea sosi exact așa cum fusese comandată. Sorry ridică o mână și prinse între degete mânerul stacanei.

– Nu te sfătuiesc să-mi porți de grijă, Meese, spuse ea cu glas reținut.

Alături de Meese mai sosi o persoană. Aruncând o privire, Sorry observă că era tânărul cu păr negru, care acum avea fața palidă.

– La naiba, Meese, zise el șuierat, am avut o zi proastă!

Meese chicoti și-și petrecu un braț pe după umerii lui.

– Scurve, mai adu două beri Gredfalan. Crokus s-a ales cu cei mai bun în Darujhistan. Meese își coborî capul aproape de cel al lui Sorry. Data viitoare, șopti ea, să nu mai ții să arăți o asemenea bună-creștere. Mai ales aici.

Sorry se uită încruntată la băutură. Fusese neglijentă comandând ceea ce era mai bun în oraș. Apoi luă o gură.

– E chiar bună, spuse ea. Foarte bună.

Meese rânji și îi dădu un cot în coaste lui Crokus.

– Doamnei îi plac lucrurile fine.

Tânărul se aplecă în față, aruncându-i lui Sorry un surâs obosit, dar cald. Din stradă se auzi goarna gărzilor.

Scurve le servi cele două stacane cu bere.

Sorry urmări privirea lui Crokus măsurându-i trupul, apoi oprindu-se. Zâmbetul de pe fața tânărului deveni crispat, iar fața, mai palidă decât până atunci. Când stacana îi fu așezată în față, Crokus își feri ochii și întinse mâna după ea.

– Crokus, înainte de a bea berea, plătește-o, mormăi Scurve. O să ajungi la fel de rău-platnic ca și Kruppe.

Tânărul băgă mâna în buzunar și scoase câteva monede. În timp ce încercă să le numere, câteva dintre ele îi scăpară printre degete și ajunseră pe tejghea. Dintre cele trei căzute două zornăiră o clipă, apoi rămaseră nemișcate. Cea de-a treia se roti și continuă să se rotească. La fel ca Scurve și Meese, Sorry își aținti ochii asupra ei. Crokus dădu să o oprească, dar ezită. Dovedind o inerție deosebită, moneda încă se rotea.

Sorry se holbă la monedă și simți ecouri de putere lovind în țeasta ei ca valurile unui ocean. Dintr-odată, drept răspuns, porni exploziv un răspuns lăuntric. Scurve scoase un strigăt când moneda alunecă pe tejghea, se ridică în aer, apoi căzu și, cu un clinchet, se opri în fața lui Crokus.

Toți rămăseseră muți. În afară de ei, nimeni altcineva nu văzuse ce se întâmplase.

Crokus întinse iute mâna și recuperă moneda.

– Asta nu ți-o dau, spuse el hârâit.

– Bine, îi răspunse Scurve cu glas la fel de răgușit.

Întinse mâinile tremurătoare să adune celelalte monede pe care Ccrokus le lăsase pe tejghea.

Pe sub bar, Sorry își trecu o mână peste mânerul pumnalului și peste teaca sabiei. Și-o simți umedă.

Așadar, Crokus văzuse sângele. Va trebui să-l ucidă. Doar că, și încruntarea i se adânci, își dădu seama că nu o va face.

– Crokus, băiete, se auzi un strigăt de sub galerie.

Meese rânji în direcția respectivă.

– Peștele cel gras, bolborosi ea. Flăcău, te cheamă Kruppe.

După ce vârî moneda în buzunar, tânărul pufni. Își ridică stacana cu bere.

– Mai târziu, Meese.

Deci îl găsise pe omul lui Oponn și încă foarte ușor. Într-un fel, el era legat de Kruppe. Totul era mult prea simplu. Asta o făcu să devină bănuitoare.

– Un flăcău de treabă, spuse Meese. Eu și Irilta îi purtăm de grijă, înțelegi?

Sorry se rezemă de bar și-și coborî privirea spre stacana din mână. Va trebui să acționeze foarte atent. Acea izbucnire de vrajă a Umbrei, răspunzând la influența monedei, fusese întru totul instinctivă.

– Bine, Meese, spuse ea. Nu-ți face griji în privința asta. Bine?

Meese oftă.

– Da. Să încercăm și ceva ieftin. Scurve, bere Daru, dacă nu te superi. În căni de lut, dacă ai.

Barul lui Quip, un local frecventat îndeobște de marinari și pescari, era lipit de cea de-a Doua Întăritură a Zidului, de pe partea dinspre Lakefront. Zidurile lui erau din gresie tăiată, iar cu timpul, întregul edificiu se înclinase în spate, de parcă s-ar fi vrut retras de la marginea străzii. Acum barul lui Quip stătea cocoșat și proptit de zid, asemenea cocioabelor alăturate ale săracilor, construite mai mult din lemne găsite sau din scânduri aduse la țărm din câte o epavă a unei corăbii eșuate pe Reciful lui Mole.

Crepusculul arunca o ploaie firavă asupra Darujhistanului, iar cețurile se târau dinspre apă spre uscat. Deasupra lacului se vedeau când și când fulgere, însă acestea erau prea îndepărtate, astfel că bubuiturile lor nu răzbăteau până în oraș.

Kalam ieși din barul lui Quip tocmai când, după ce deschisese valvele din cupru, o Față Cenușie ridica prăjina cu vârful îmbibat în rășină arzând spre o lampă cu gaz. Lampa se aprinse exploziv, producând o flacără albăstruie care se liniști imediat. Kalam se opri în fața barului ca să-l urmărească pe omul îmbrăcat în cenușiu și ciudat continuându-și drumul pe stradă. Bărbatul ajunse la ultima cocioabă construită ilegal, care stătea sprijinită de o ieșitură nefirească a zidului de întărire, și intră în ea.

Stând cu picioarele încrucișate în mijlocul podelei din pământ bătătorit, Ben-cel-Iute ridică privirea.

– Ai avut noroc?

– Nu, spuse Kalam. Ghilda s-a dat la fund și nu știu de ce. Se duse către peretele din capătul celălalt al încăperii și se așeză pe așternutul lui portabil. Se rezemă de peretele din piatră spartă și se uită la camaradul lui. Crezi că au hotărât în Consiliul Orașului să îi elimine pe asasinii locali?

Ochii lui Ben-cel-Iute sclipiră în întuneric.

– Vrei să spui că au anticipat că vom încerca să luăm legătura cu ei?

Kalam își mută privirea.

– Nu cred că sunt chiar idioți. Sigur știu că așa procedează malazanii. Îi oferi Ghildei un contract pe care nu-l poate refuza și apoi stai deoparte și vezi cum conducătorii cad ca muștele fără cap. Whiskeyjack a sugerat planul ăsta. Dujek l-a aprobat. Cei doi au vorbit pe limba fostului Împărat. Cred că bătrânul râde de se prăpădește, chiar dacă e în iad.

Vrăjitorul se înfioră.

– Neplăcută imagine.

Ridicând din umeri, Kalam continuă:

– Discuția e oricum teoretică, dacă nu reușim să găsim vreun asasin local. Nu știu unde-o fi, dar în Cartierul Lakefront sigur nu-s, pot jura asta. Singurul nume pe care l-am aflat, dar și ăsta învăluit în mister, e al cuiva căruia i se spune Țiparul. Dar nu e asasin. E altceva.

– Unde operăm în continuare? întrebă Ben-cel-Iute. În Cartierul Gadrobi?

– Nu. Acolo locuiesc doar fermieri și păstori. La naiba, chiar și duhoarea e de-ajuns ca să te determine să-l ștergi de pe listă. De mâine încercăm în Daru. Kalam ezită. Dar tu ce-ai reușit să faci?

Ben-cel-Iute își lăsă capul în jos, apoi răspunse în șoaptă:

– Aproape gata.

– Whiskeyjack era să rămână fără grai când a auzit propunerea ta. Și eu la fel. Ben, te bagi într-un cuib de vipere. Sigur e necesar să faci asta?

– Nu. Ben-cel-Iute ridică ochii. Personal, aș prefera să lăsăm totul baltă și să fugim – cât mai departe de toate astea, de Imperiu, de Darujhistan și de război. Dar încearcă numai să-l convingi pe sergent. El e credincios unei idei și de aceea e cel mai greu să-l faci să se răzgândească.

Kalam dădu din cap.

– Onoare, integritate și toate vorbele mărețe.

– Exact. Așadar, facem asta pentru că e singura cale ce ne-a mai rămas. Nebunia lui Hairlock a devenit o pacoste, dar îl mai putem folosi, doar o dată. Puterea atrage putere, și cu puțin noroc, moartea lui Hairlock va dovedi asta. Cu cât ademenim mai mulți Ascendenți în încăierare, cu atât mai bine.

– Eu am socotit mereu că ar trebui să evităm asta, Ben.

Pe fața vrăjitorului apăru un zâmbet încordat.

– Mie-mi spui… Dar acum, cu cât haosul și deruta sunt mai mari, cu atât mai bine.

– Dar dacă Tayschrenn prinde de veste?

Zâmbetul lui Ben-cel-Iute se lăți.

– Atunci o să murim cât se poate de curând. Asta e.

Kalam scoase un hohot de râs lipsit de umor.

– Asta e, nu?

Vrăjitorul își înclină capul într-o parte.

– Soarele a coborât dincolo de orizont. E vremea să pornim.

– Vrei să merg și eu? întrebă Kalam.

Ben-cel-Iute clătină din cap.

– Nu, vreau ca de data asta să rămâi unde ești. Dacă nu mă întorc, să-mi iei cadavrul și să-l arzi până nu mai rămâne decât cenușa din el. Să o împrăștii în cele patru zări și să-mi blestemi numele din toată inima.

Kalam rămase tăcut, apoi întrebă pe un ton mârâit:

– Cât să aștept?

– Până în zori, îi răspunse Ben. Cred că înțelegi că i-aș cere așa ceva doar celui mai bun prieten.

– Am înțeles. Acum du-te în treaba ta, la naiba.

Ben-cel-Iute făcu un semn. Un inel de foc izbucni din pământ, înconjurându-l pe vrăjitor.

Lui Kalam i se păru că prietenul lui se dezumflă puțin, ca și cum ar fi dispărut ceva esențial vieții. Gâtul lui Ben trosni când bărbia i se cufundă până în coșul pieptului, umerii i se încovoiară, și aerul din plămâni scoase un șuierat slab. Inelul de foc se înteți, apoi scăzu până la o licărire la nivelul solului.

Kalam își schimbă poziția, întinzându-și picioarele și încrucișându-și brațele. În tăcerea așternută, începu să aștepte.

Palid, Murillio se întoarse la masă și se așeză.

– Cineva se ocupă de ascunderea cadavrului, spuse el și clătină din cap. Cel care l-a ucis pe Chert a fost un profesionist cu porniri de-a dreptul sadice. Exact în ochi…

– Ajunge! strigă Kruppe ridicând brațele. Întâmplător, Kruppe mănâncă, dragul meu Murillio, și, tot întâmplător, Kruppe are un stomac sensibil.

– Chert a fost un dobitoc, urmă Murillio, ignorând cele spuse de grăsan, dar nu era genul care să atragă o asemenea violență.

Crokus nu zise nimic. Văzuse sânge pe pumnalul femeii cu părul negru.

– Cine poate spune? interveni Kruppe și-și mișcă sprâncenele. O fi fost martor la vreo oroare îngrozitoare. Poate a fost lichidat așa cum un om ar strivi un șoarece sub talpă.

Crokus privi în jur. Privirea îi reveni la necunoscuta care stătea la bar alături de Meese. Purtând armură din piele cu o sabie de duel simplă, prinsă la centură, femeia îi amintea de vremea când, copil fiind, urmărise o trupă de mercenari trecând călare prin oraș. Făceau parte din Garda Purpurie, realiză el: cinci sute de bărbați și femei care nu aveau nicio cataramă strălucitoare.

Privirea lui rămase ațintită asupra femeii. Ca un mercenar, o ucigașă pentru care omorul își pierduse de mult oroarea. Ce făcuse Chert ca să merite un pumnal înfipt în ochi?

Își mută privirea, exact la vreme ca să-l vadă pe Rallick Nom intrând în bar. Asasinul se apropie de masă, părând să-i ignore pe clienții care se dădeau la o parte din drumul lui.

Coll îl opri înainte de a ajunge la masă. Bărbatul mătăhălos îl lovi pe Rallick pe spinare și se rezemă amețit de el.

– Nom, ticălos bătrân ce ești!

Rallick își trecu un braț pe după umerii rotunzi ai lui Coll și veniră împreună spre masă.

Kruppe ridică ochii.

– A, dragii mei camarazi! Kruppe vă invită să vă alăturați adunării noastre. Fluturându-și brațele către cele două scaune libere, se rezemă de spătar. Ca să vă pun la curent cu dramaticele noastre întâmplări, flăcăul Crokus e visător și privește în gol, în vreme ce Kruppe și Murillio au discutat despre ultimele zvonuri aduse din stradă de ciripitori.

Încruntat, Coll rămase în picioare, legănându-se nesigur pe picioare. Rallick se așeză și întinse mâna după carafa cu bere.

– Ce zvonuri? întrebă nepăsător asasinul.

– Zvonul că acum ne aliem cu Sămânța Lunii, spuse Murillio.

– Prostii, desigur, replică Kruppe. Ai văzut ceva care să sugereze un asemenea lucru?

Murillio rânji.

– Luna nu a plecat, adevărat? Nu doar atât, dar Consiliul și-a instalat cortul dedesubtul ei.

Crokus interveni:

– Am auzit de la unchiul Mammot că domnii consilieri nu au avut norocul de a transmite vreun mesaj celor din Sămânța Lunii.

– Tipic, comentă Murillio, privindu-l scurt printre gene pe Rallick.

– Dar cine trăiește acolo? întrebă Crokus.

Coll se împletici și își puse brusc ambele mâini pe masă ca să nu cadă. Își împinse fața îmbujorată spre Crokus și urlă:

– Cinci dragoni negri!

În interiorul coridorului Haosului, Ben-cel-Iute cunoștea nenumărate căi schimbătoare care conduceau spre uși. Deși el le numea uși, ele erau, de fapt, bariere create în care Haosul putea fi atins, o calcrețiune [10] de energie la fel de dură ca bazaltul. Haosul atingea toate tărâmurile cu vârfurile degetelor lui uscate, din care se scurgea putere, ușile întăreau rănile din carnea altor lumi, ale altor trasee ale magiei.

Vrăjitorul își concentrase talentele asupra unor astfel de uși. Cât timp petrecuse în interiorul coridorului Haosului, deprinsese modalități de modelare a energiei lor. Descoperise căi de modificare a barierelor, de a simți ce se afla dincolo de ele. Fiecare coridor al magiei poseda un anumit miros, fiecare tărâm avea o anumită textură și, deși căile pe care le alegea nu erau niciodată aceleași, ajunsese să stăpânească mijloacele de a le găsi pe cele pe care le căuta.

Acum călătorea în josul uneia dintre acele căi, o urmă de pustietate prizonieră a depunerilor aluvionare proprii coridorului, răsucindu-se și plină de contradicții. Pe o cale își impunea voința să meargă înainte, dar se trezea dând înapoi; ajungea la câte un cot în unghi drept, urmat de un altul, și de încă unul, și tot așa – toate ducând în aceeași direcție.

Știa că puterea minții lui deschidea căile, însă ele aveau propriile legi ori poate erau chiar ale lui, însă nu-i erau cunoscute. Indiferent de sursa modelării, era o adevărată nebunie.

Ajunse la ultima ușă pe care o căuta. Bariera arăta doar ca o rocă cenușie ca gresia, inertă. Plutind prin fața ei, Ben-cel-Iute șopti o comandă, iar spiritul luă forma propriul trup. Rămase pe loc o clipă, stăpânind tremuratul corpului-fantomă, apoi păși înainte și puse mâna pe ușă.

Marginile acesteia erau tari și calde. Spre centrul ei, devenea fierbinte și moale la atingere. Suprafața își pierdu treptat opacitatea sub mâinile vrăjitorului, devenind sticloasă ca obsidianul. Ben-cel-Iute închise ochii.

Nu mai încercase până atunci să treacă printr-o asemenea ușă. Nici măcar nu era convins că era posibil. Iar dacă supraviețuia în lumea de dincolo, exista vreo cale de întoarcere? Dincolo de mecanica singurului lucru pândea îngrijorarea cea mai dificilă și definitivă: era pe punctul de a încerca să pătrundă într-un tărâm în care nu era binevenit.

Ben-cel-Iute deschise ochii.

– Eu sunt direcția, spuse el încet. Se rezemă de barieră. Eu sunt puterea voinței într-un loc care respectă acest lucru, și numai acest lucru. Se rezemă mai cu forță. Eu sunt atingerea coridorului. Pentru Haos nimic nu este imun, nicăieri nu este imun. Simți cum ușa începe să cedeze. Își duse o mână la spate, evitând creșterea presiunii. Doar eu voi trece! șuieră el.

Brusc, cu un sunet ca un bufnet ciudat, alunecă dincolo, iar energia se învârteji nebunește în jurul lui.

Vrăjitorul păși împleticit pe pământ tare, uscat. Își recăpătă echilibrul și se uită în jur. Se afla pe o câmpie pustie, având orizontul spre stânga, presărat cu spinările unor dealuri scunde. Deasupra se întindea un cer de culoarea nisipului mișcător, pe care se vedeau nenumărați nori lungi și subțiri, care se deplasau la unison și erau negri precum tușul.

Ben-cel-Iute se așeză, își îndoi picioarele și-și prinse mâinile în poală.

– Tronul Umbrei, spuse el, Lord al Umbrelor, am pătruns în tărâmul tău. Vei primi prezența mea precum aceea a unui vizitator pașnic?

Dinspre dealuri îi veni răspunsul: urlet de copoi.

Capitolul doisprezece

Pășește cu mine
pe Drumul Hoților
ascultă-i cântecul
sub tălpi
cât de limpede îi este
tonul în eroare
când te cântă
în două.

Tânguiala lui Apsalar
Drisbin (n. 1135)

Cu sprâncenele împreunate de concentrare, Kruppe citea în biroul lui Mammot.

...iar în Chemarea Coborâtoare spre pământ Zeul a rămas Betegit și astfel a fost Înlănțuit în locul său. În Chemarea Coborâtoare multe pământuri au fost despărțite de Pumnii Zeului, iar lucruri s-au născut și altele au fost eliberate. Înlănțuit și Betegit a fost acest Zeu...

Grăsanul ridică ochii de pe tomul străvechi și își dădu ochii peste cap.

– Concizie, Kruppe, cerșește concizie!

Reveni la scrisul de mână aproape șters.

...și a dat naștere precauției în dezvăluirea puterilor sale. Zeul Betegit a născut precauție, dar nu suficient de bine, pentru că puterile pământului s-au epuizat. Înlănțuit a fost Zeul Betegit, și astfel Înlănțuit a fost distrus. Și pe această câmpie pustie care l-a întemnițat pe Zeul Betegit mulți s-au adunat la împărțeală. Hood, rătăcitorul cenușiu al Morții, se număra printre cei strânși, la fel și Dessembrae, pe atunci Războinicul lui Hood, deși acolo și în timpul lui Dessembrae a sfărâmat legăturile pe care Hood le ținea asupra lui.

Kruppe gemu și bătu în pagină. Lista părea interminabilă, absurd de lungă. Sperase să găsească numele bunicii sale printre cele menționate în document. Până la urmă, după trei pagini, găsi ce căuta.

De asemenea în rândul adunării au fost și între cei care au venit din cerurile boltite de argint Tiste Andii, locuitorii Întunericului în Locul dinaintea Luminii, Dragonii Negri, cinci la număr, iar în rândul lor plutea Silanah cu aripi roșii, despre care se spune că locuia printre Tiste Andii în Colțul Întunericului care coboară din cerurile boltite de argint.

Kruppe dădu din cap și mormăi ceva pentru sine. Un Colț al Întunericului – Sămânța Lunii? Cămin al celor Cinci Dragoni și al unui Dragon

Roșu? Se înfioră. Cum de aflase Coll de așa ceva? Adevărat, omul nu fusese mereu un bețivan nenorocit, dar chiar și situația lui din trecut, importantă, cum fusese, nu îl făcuse să ajungă erudit.

Așadar, cine vorbise prin gura duhnind a băutură a acelui om?

– Asta, spuse Kruppe către sine și oftă, va trebui să aștepte răspuns. Dar, înțelesul pretenției răcnite de Coll se află în însuși adevărul său evident, întrucât asta ține de situația din prezent.

Închise ceaslovul și se ridică în picioare. Auzi sunet de pași în spatele lui.

– Ți-am adus ceai de plante, spuse bătrânul când intră în camera de dimensiunile unui dulap. Kruppe, ți-a folosit la ceva *Compendiul Tărâmurilor lui Alladart?*

– Mi-a fost de folos, răspunse grăsanul, acceptând recunoscător cana din lut. Kruppe a învățat valoarea limbii moderne. Ocolișurile atât de lungi obișnuite pentru erudiții de odinioară sunt un blestem, iar Kruppe rămâne îndatorat faptului că s-a renunțat la acest lucru și-a dat duhul în vremea noastră.

– Aha, făcu bătrânul, tușind discret și privind în altă parte. Ei, te superi dacă te întreb ce căutai?

Kruppe ridică privirea, și în colțurile ochilor îi apărură riduri.

– Nicidecum, Mammot. M-am gândit că voi descoperi vreo menționare a numelui bunicii mele.

Mammot se încruntă, apoi dădu din cap.

– Înțeleg. Ei bine, nu te voi întreba dacă ai avut noroc.

– Te rog să n-o faci, spuse Kruppe, cu ochii larg deschiși. Norocul este un tovarăș atât de cumplit în vremurile astea, mai ales când se întâmplă tot soiul de ciudățenii. Dar îți mulțumesc pentru că înțelegi nevoia de circumspecție a lui Kruppe.

– Nu e nevoie, spuse Mammot, făcând un gest cu o mână. N-am vrut să… ei, da, ba da. Curiozitatea, înțelegi? De intelectual.

Kurppe zâmbi serafic și sorbi din ceai.

– Așa, spuse Mammot, ne întoarcem în camera cealaltă ca să ne găsim odihna în fața vetrei?

Trecură în încăperea alăturată. După ce se așezară, Kruppe își întinse picioarele și se rezemă de spătar.

– Cum merge cu scrisul? întrebă el.

– Încet, îi răspunse Mammot, cum era de așteptat, desigur.

Se părea că Mammot voia să conducă discuția într-un anumit sens, de aceea Kruppe așteptă, mișcându-și alene degetele de la picioare. Trecu un minut, apoi bătrânul își drese glasul și vorbi.

– Kruppe, l-ai mai văzut pe iubitul meu nepot în ultima vreme?

Grăsanul ridică din sprâncene:

– Demult, spuse el, Kruppe a făcut o promisiune unui om, acesta fiind un unchi îngrijorat de un băiat care socotea străzile un teren de joacă atrăgător. Vai, flăcăul visa să lupte cu săbii și fapte întunecate comise pe alei în numele unor prințese deghizate ori alte lucruri asemănătoare…

Ținând ochii închiși, Mammot dădea din cap.

– …și Kruppe a profitat din plin de astfel de promisiuni, pentru că și el l-a iubit pe băiat. Și, cum în orice strădanie supraviețuirea se măsoară prin abilitate, tot astfel și Kruppe l-a luat pe flăcău sub aripa lui mătăsoasă, cu oarecare succes, nu-i așa?

Încă dând din cap, Mammot zâmbi.

– Și astfel, ca să răspund la întrebarea unchiului, Kruppe l-a văzut pe flăcău.

Mammot se aplecă în față și îl țintui pe Kruppe cu ochi înflăcărați.

– Ai constatat ceva ciudat în purtarea lui? Cum să spun, a pus întrebări ciudate, a cerut ceva?

Grăsanul îl privi printre gene. Făcu o pauză ca să ia o sorbitură de ceai.

– Sincer, da. Pe de o parte, din motive personale, așa a zis, a încercat să înapoieze o captură bună de giuvaiere pe care le-a dobândit recent. Motive personale. Kruppe s-a mirat atunci, dar se miră și acum, dar sinceritatea aparentă a băiatului, ba

nu, hotărârea nestrămutată i s-a părut lăudabilă lui Kruppe.

– De acord! Îți vine a crede că acum Crokus și-a exprimat interesul față de educație? Nu înțeleg. Băiatul e obsedat clar de ceva.

– Atunci, probabil că bunul Kruppe va pune cap la cap aceste lucruri.

– Îți mulțumesc, spuse ușurat bătrânul. Aș vrea să știu de ce se întâmplă asta. Atâta ambiție dintr-odată, mă tem că băiatul s-ar putea epuiza. Dacă însă am putea hrăni dorința asta…

– Dar bineînțeles, spuse Kruppe. La urma urmelor, viața poate oferi mai mult decât hoții mărunte.

Mammoth surâse.

– Vai, Kruppe, mă surprinde să aud asta din partea ta.

– Astfel de comentarii ar trebui să rămână între tine și Kruppe. În orice caz, cred că Murillio știe câte ceva despre asta. El a intuit ceva astă-seară, când am cinat la hanul Phoenix.

– Murillio e bine? întrebă bătrânul.

Kruppe zâmbi.

– Năvodul care l-a prins pe flăcău rămâne neștirbit, spuse el. Pe de o parte, Rallick Nom și-a luat în serios răspunderea. Probabil că vede în Crokus ceva din tinerețea lui pierdută. Ca să spun adevărul, Rallick e un bărbat al cărui adevărat caracter i-a scăpat lui Kruppe. Cumplit de credincios și unul care, așa cum bine știi, își onorează datoriile cu o asemenea vigoare, încât îi umilește pe cei din jurul lui. Cu excepția lui Kruppe, firește. Însă prin venele lui circulă sânge? Câteodată trebuie să-ți pui întrebarea asta.

Pe fața lui Mammot apăru o expresie gânditoare.

Kruppe se crispă. Aerul mirosea a magie. Se aplecă în față și-l studie pe bătrânul care stătea vizavi de el. Cineva intrase în legătură cu Mammot, iar coridorul care pulsa în cameră în acele momente îi era cunoscut lui Kruppe.

Se rezemă de spătar și așteptă.

În cele din urmă, Mammot se ridică grăbit în picioare.

– Trebuie să caut ceva, spuse el cu gândurile în altă parte. În ce te privește, Kruppe, Maestrul Baruk dorește să stea imediat de vorbă cu tine.

– Mi s-a părut mie că am simțit prezența alchimistului, spuse grăsanul ridicându-se cu un icnet slab. Of, rigorile acestor nopți sortite ne cheamă mereu. Pe curând, așadar, Mammot!

– La revedere! spuse eruditul încruntat, apoi traversă încăperea.

Pătrunse în camera în care Kruppe își petrecuse o oră.

Kruppe își aranjă mânecile mantiei. Indiferent ce se întâmplase, fusese destul pentru a tulbura eticheta impusă de Mammot, și doar asta sugera lucruri urâte.

– Ei, bine, murmură el, ar fi bine să nu-l fac pe Baruk să aștepte. Ori măcar, se corectă el, când se îndreptă spre ușă, să nu aștepte prea mult. Bunele maniere îi cer lui Kruppe să-și păstreze sentimentul demnității. Vom merge repede, da. Însă vom merge ca la plimbare, întrucât Kruppe are nevoie de timp să gândească, să plănuiască, să uneltească, să anticipeze, să reînvie alte gânduri, să salte înainte în cazul altora, să facă toate lucrurile trebuincioase. În primul rând, Kruppe trebuie să deslușească natura femeii care l-a urmărit și care l-a ucis pe Chert, și care a observat că tânărul Crokus a văzut sângele de pe arma ei, și care l-a depistat pe Rallick Nom drept asasin de cum a sosit aceasta. Ea ne-ar putea asigura cheia tuturor lucrurilor, ba, mai mult, pentru că moneda și-a întors fața spre ea, fie doar pentru o clipă. Iar asta, gândește Kruppe, se va întoarce spre noi, spre bine sau spre rău. Se opri și privi în jur, clipind cu repeziciune. În orice caz, murmură el, Kruppe trebuie să părăsească locuința lui Mammot.

Aruncă o privire în urmă, spre camera în care intrase Mammot. Dinăuntru se auzea foșnetul

paginilor fragile care erau răsfoite cu iuțeală. Kruppe răsuflă ușurat, apoi plecă.

Zgripțuroaica își răsfiră penele pârlite și țopăi agitată de colo-colo. Unde era acel alchimist? Avea de făcut o mie de lucruri înainte de scurgerea nopții, deși adevărul era că nu-i venea în minte niciunul dintre ele. Cu toate acestea, îi displăcea când era făcută să aștepte.

Ușa biroului se deschise, iar Baruk apăru strângându-și roba în jurul corpului de dimensiuni considerabile.

– Iartă-mă, Zgripțuroaico. Am fost tulburat.

Pasărea își drese glasul. Vrăjile îl urmau pe Baruk din greu, radiind valuri înțepătoare.

– Stăpâne, Lordul Anomander Rake, zise ea fără nicio introducere, a poruncit să-ți spun ce i-am povestit lui despre aventurile mele de pe Câmpia Rhivi.

Baruk se apropie de locul în care Corbul Uriaș pășea pe masa cu harta. Alchimistul se încruntă.

– Ai pățit ceva.

– Doar mândria mi-a fost șifonată. Așadar, ascultă-mi povestea.

Baruk ridică o sprânceană. Starea de spirit a bătrânei vrăjitoare era sumbră. Tăcu, iar ea începu să vorbească.

– O marionetă mică din lemn se apropie dinspre miazănoapte, o creatură a transferului de suflete care a ieșit dintr-un coridor al Haosului. Puterea ei este imensă, amăgitoare, malignă chiar și pentru Corbii Uriași. A ucis mulți dintre semenii mei când a ieșit și a intrat din coridor. Din câte am văzut, i-a făcut mare plăcere să facă asta. Pasărea pocni din cioc de furie, apoi continuă: Urmează o putere de care nu m-am putut apropia și, oricare ar fi aceasta, ea se îndreaptă direct spre Dealurile Gadrobi – eu și stăpânul meu suntem de acord cu asta. Puterea caută ceva aflat acolo, însă noi nu suntem nativi ai locurilor. De aceea ți-am adus știrea, alchimistule. Două forțe se concentrează asupra Dealurilor Gadrobi. Stăpânul meu te întreabă de ce.

Fața lui Baruk își pierduse orice culoare. Se întoarse încet și se îndreptă către un scaun. După ce se așeză, își împreună palmele sub formă de piramidă în dreptul feței și închise ochii.

– Imperiul Malazan caută ceva ce nu poate ține sub control, ceva îngropat în Dealurile Gadrobi. Nu contează ce forță va fi capabilă să elibereze acel ceva. Căutarea nu e similară cu descoperirea, iar descoperirea nu e similară cu reușita.

Zgripțuroaica șuieră impacientată.

– Alchimistule, cine e îngropat acolo?

– Un tiran Jaghut, întemnițat chiar de poporul său. Generații întregi de erudiți și vrăjitori s-au străduit să descopere acest tumul. Nimeni nu a reușit să găsească nici măcar un indiciu. Cu fața brăzdată de riduri de îngrijorare, Baruk ridică ochii. Cunosc un om din Darujhistan care a strâns toate cunoștințele existente despre acest loc de îngropăciune. Va trebui să stau de vorbă cu el. Cam atât îi pot oferi stăpânului tău. În Dealurile Gadrobi există o piatră care stă în picioare – îi știu poziția cu exactitate. E aproape invizibilă, pentru că doar partea ei de sus trece peste nivelul solului, probabil cu cel mult o deschidere de palmă. Restul de șase metri se află sub pământ. În jur veți găsi rămășițele multor puțuri și șanțuri care au fost săpate pentru descoperirea lui – niciunul care să fi oferit ceva. Pentru că, deși piatra marchează punctul de pornire, acesta nu reprezintă intrarea în tumul.

– Și atunci unde este intrarea?

– Nu-ți voi spune asta. După ce stau de vorbă cu colegul meu, s-ar putea să-ți dau mai multe amănunte. Ori poate că nu. Însă mijlocul folosit pentru a pătrunde în tumul trebuie să rămână secret.

– Asta nu ne folosește la nimic. Stăpâne…

– Este extrem de puternic, o întrerupse Baruk. Intențiile lui nu sunt nicidecum clare, Zgripțuroaico, chiar dacă noi ne aliem. Ceea ce se află în tumul poate distruge un oraș – acesta. Așa că nu voi îngădui ca el să cadă în ghearele lui Rake. Vei primi poziția pietrei care stă în picioare, pentru că acolo trebuie să

se ducă vânătorii. Zgripțuroaico, vreau să-ți pun o întrebare. Marioneta pe care ai văzut-o, ești convinsă că urmărește această putere?

Pasărea își legănă capul.

– Urmărește ceva. Se ascunde când e nevoie. Tu presupui că ambele puteri sunt malazane. De ce?

Baruk își drese glasul.

– În primul rând, ei vor Darujhistanul. Vor face orice ca să-l cucerească. În pământurile pe care le-au cotropit au avut acces la biblioteci uriașe. Tumulul Jaghut nu este un secret în sine. În al doilea rând, ai spus că ambele puteri au venit dinspre miazănoapte. Nu pot fi decât malazane. Nu înțeleg de ce una se ascunde de cealaltă, deși nu mă îndoiesc că în Imperiu există facțiuni concurente – orice entitate politică mare precum aceasta sigur e bântuită de discordie. În orice caz, ele reprezintă o amenințare directă pentru Darujhistan și, drept urmare, pentru dorințele stăpânului tău de a împiedica Imperiul Malazan să ne cucerească. Presupunerea că puterile sunt malazane pare corectă.

Nemulțumirea corbului era evidentă.

– O să fii informat cu privire la activitățile de pe Câmpia Rhivi. Stăpânul meu trebuie să hotărască dacă va fi cazul să intercepteze aceste puteri înainte ca ele să ajungă la Dealurile Gadrobi. Își întoarse un ochi furios spre Baruk. A primit puțin ajutor din partea aliaților lui. Sper că situația se va îndrepta până când ne vom vedea din nou.

Alchimistul ridică din umeri.

– Prima mea întâlnire cu Anomander Rake s-a dovedit a fi și singura. Sprijinul presupune comunicare. Tonul îi deveni sever. Înștiințează-l pe stăpânul tău că actuala noastră nemulțumire este la fel de mare ca și a lui.

– Stăpânul meu a fost ocupat cu partea lui de obligație, mormăi Zgripțuroaica și bătu din aripi pentru a se așeza pe pervaz.

Baruk se uită la pasărea care se pregătea să plece.

– Ocupat? întrebă el cu glas întunecat. În ce fel?

– Toate la vremea lor, alchimistule, spuse dulce pasărea.

În următoarea clipă dispăru.

Baruk blestemă și, cu un gest de furie, închise fereastra și trânti obloanele. Închiderea ferestrei prin magie nu îi dădea aceeași satisfacție ca folosirea forței fizice. Bombănind, se ridică și se apropie de polița de deasupra șemineului. În timp ce-și turnă vin, se opri. Cu mai puțin de jumătate de oră înainte invocase un demon. Nu era o invocare făcută din ambiție: avusese nevoie de o iscoadă, nu de un ucigaș. Ceva îi sugera că în viitorul apropiat va chema creaturi mult mai primejdioase. Se strâmbă, apoi luă o gură de vin.

– Mammot, șopti el, în timp ce deschidea un coridor, am nevoie de tine.

Zâmbi când în minte îi apăru imaginea unei cămăruțe și a unei vetre din piatră. Așa cum vedea el scena, Kruppe stătea față în față cu Mammot.

– Bine. Am nevoie de amândoi.

Copoiul care se apropie de Ben-cel-Iute era mare și greu, cu blana de un alb păstos. Vrăjitorul observă că avea și ochii albi. Creatura nu avea pupile. Se opri la mică distanță de el și se așeză.

Ben-cel-Iute făcu o plecăciune.

– Ești copoiul numit Blind, spuse, perechea lui Baran și mama lui Gear. Am venit cu gânduri bune. Aș dori să stau de vorbă cu stăpânul tău.

Auzi un mârâit alături de el și îngheță. Încet, întoarse capul și coborî ochii. În dreapta, la mai puțin de două palme de el, stătea întins un alt copoi, cu pete cafenii și arămii, slab și plin de cicatrice. Stătea cu ochii ațintiți spre Blind.

– Baran.

Acesta dădu din cap. Încă un mârâit veni ca răspuns la cel al lui Baran, de astă dată în spatele vrăjitorului. Se întoarse și, la trei metri depărtare, văzu un al treilea copoi, cu trupul lung, negru și zvelt. Ochii lui, ațintiți asupra vrăjitorului, erau roșii.

– Și Shan, spuse el încet. Se întoarse din nou spre Blind. Ați găsit ce căutați ori sunteți escortele

mele?

Baran se ridică tăcut de lângă el, moment în care vrăjitorul văzu că umerii copoiului îi ajungeau până la nivelul pieptului. Blind se sculă, apoi o luă la stânga. Se opri și privi înapoi. Două mârâituri identice îl îndemnară pe Ben-cel-Iute să pornească după creatură.

Peisajul din jur se schimba treptat, amănuntele devenind umbre fără origine și reapărând modificate în mod subtil. În partea despre care vrăjitorul credea că era orizontul spre miazănoapte, o pădure urca o pantă spre ceea ce părea a fi un zid. Acel zid era în locul cerului – probabil *era* cerul – dar pentru Ben-cel-Iute el părea ciudat de aproape, chiar dacă pădurea se afla la câteva leghe depărtare. Privind deasupra capului nu reuși să confirme sau să infirme senzația că tărâmul era mărginit de un zid magic, pentru că și acesta părea apropiat, aparent ușor de atins. Dar vântul purta nori negri pe cer, derutându-i percepțiile și făcându-l să amețească.

Între timp, li se mai alătură un copoi. Acesta din urmă, un mascul, era cenușiu-închis și avea un ochi albastru și unul galben. Deși nu se apropie de el, Ben-cel-Iute socoti că era cel mai mare dintre toți, iar felul în care se mișca sugera că avea o iuțeală ucigătoare. Îl știa ca purtând numele de Doan, primul născut al șefei de haită, Rood, și al primei ei perechi, Pallick.

Doan merse o vreme alături de Blind, apoi, când ajunseră în vârful unei mici ridicături, țâșni înainte. Imediat ce păși pe culme, Ben-cel-Iute văzu care le era destinația. Oftă. La fel ca imaginea sculptată pe altarul din templele închinate Tronului Umbrei, Foișorul Umbrei se ridica din solul câmpiei ca o movilă enormă de iarbă neagră, fracturată de planuri curbe, având valuri în anumite porțiuni, și colțuri sclipind în alb, de parcă ar fi fost strivite. Cea mai mare suprafață care era spre ei – un zid, presupuse el – arăta pătată și monotonă, ca și cum ar fi fost un înveliș exterior, suprafața vremuită a unui obsidian.

Nu existau ferestre, însă multe dintre suprafețele alunecoase păreau a fi aproape translucide și radiind o lumină din interior. Din câte își dădu seama Ben-cel-Iute, nu exista vreo ușă, poartă sau pod mobil.

Ajunseră lângă foișor, iar vrăjitorul scoase o exclamație de uimire când Blind trecu prin zid și dispăru. Șovăi, iar Boran aproape că îl îmboldi atât cât îi permise Ben-cel-Iute. Merse până la piatra pătată și întinse mâinile în timp ce păși prin ea. Nu simți nimic, astfel că trecu fără niciun efort și se trezi într-un hol care s-ar fi putut afla în orice proprietate obișnuită.

Lipsit de ornamente, coridorul mergea drept înainte cale de probabil zece metri, sfârșind în fața unei uși duble. Blind și Doan se așezară în fund de o parte și de alta a ușii, care se deschise singură.

Ben-cel-Iute pătrunse în încăperea boltită. În fața lui se găsea un tron simplu din obsidian, așezat pe un podium puțin înalt. Pe podeaua simplă, presărată cu pietre de râu, nu exista covor, iar pereții erau goi, având doar torțe fixate la intervale de trei metri. Ben-cel-Iute numără patruzeci, dar lumina era plăcută, părând să lupte împotriva umbrelor care o asaltau.

La început socoti că pe tron nu stătea nimeni, însă, când se apropie, văzu o siluetă așezată. Părea alcătuită din umbre aproape translucide, vag umane ca formă, însă având capul acoperit de o glugă, aceasta împiedicând să se vadă până și strălucirea ochilor. Dar Ben-cel-Iute simți că zeul își îndreptase întru totul atenția asupra lui, așa că abia reuși să-și reprime un tremur.

Tronul Umbrei vorbi cu glas calm și limpede.

– Shan mi-a spus că știi numele copoilor mei.

Ben-cel-Iute se opri în fața podiumului. Făcu o plecăciune.

– Cândva, am fost acolit la templul tău, stăpâne.

Zeul rămase tăcut o vreme, apoi zise:

– O fi înțelept să recunoști așa ceva, vrăjitorule? Crezi că îi privesc cu bunăvoință pe cei care m-au slujit cândva, dar apoi au renunțat la căile mele?

Răspunde-mi! Voi auzi din gura ta ce propovăduiesc preoții mei.

– Când pornești pe Calea Umbrei și apoi o părăsești ești răsplătit de Rope.

– Și ce înseamnă asta?

– Stăpâne, sunt însemnat pentru asasinare de toți cei care îți urmează căile.

– Cu toate astea, văd că ai ajuns aici.

Ben-cel-Iute se înclină din nou.

– Aș dori să încheiem o înțelegere, stăpâne.

Zeul chicoti, apoi ridică o mână.

– Nu, dragă Shan. Nu încheiem nimic.

Ben-cel-Iute încremeni. Copoiul negru îl ocoli și urcă pe podium. Se așeză dinaintea zeului ei și îl măsură pe vrăjitor cu o privire neutră.

– Știi de ce ți-am salvat viața, vrăjitorule?

– Da, știu, stăpâne.

Tronul Umbrei se aplecă în față.

– Shan dorește să-mi spui asta.

Ben-cel-Iute se uită direct în ochii roșii ai copoiului.

– Tronului Umbrei îi plac înțelegerile.

Zeul oftă și se lăsă pe spate.

– Adevărat, acolitule. Ei, atunci, vrăjitorule, vorbește cât mai ai prilejul.

– Va trebui să încep cu o întrebare, stăpâne.

– Să o aud.

– Gear mai trăiește?

Ochii lui Shan se aprinseră, după care copoiul dădu să se ridice, însă zeul o atinse pe cap.

– Da, e o întrebare la care e greu de răspuns, rosti Tronul Umbrei. Ai reușit ceva ce puțini au fost în stare. Vrăjitorule, mi-ai stârnit curiozitatea. Așadar, îți răspund: Da, Gear a supraviețuit. Dar te rog să continui.

– Stăpâne, doresc să îl dau pe mâna ta pe cel care ți-a vătămat copoiul.

– Cum asta? El îi aparține lui Oponn.

– Nu pe el, stăpâne. Pe cel care l-a condus pe Gear în acea încăpere. Cel care a dorit să-i răpească

sufletul lui Gear și care ar fi reușit dacă nu ar fi fost unealta ucigătoare a lui Oponn.

– Ce-mi ceri în schimb?

Ben-cel-Iute se blestemă în gând. Nu putea citi nimic în tonul zeului, iar asta făcea ca lucrurile să fie chiar mai înșelătoare decât anticipase.

– Viața mea, stăpâne. Vreau ca recompensa pe care a oferit-o Rope pentru mine să fie retrasă.

– Și altceva?

– A, da. Avu o ezitare de-o clipă, apoi continuă: Vreau să aleg eu timpul și locul, stăpâne. Altfel, cel despre care vorbesc va scăpa de copoii tăi prin coridorul Haosului. Doar eu pot împiedica asta. Așadar, trebuie să facă parte din înțelegere. Nu e nevoie decât să ai copoii pregătiți. Te voi căuta la momentul potrivit și-ți voi spune locul precis în care se află acea creatură. Restul depinde de animalele tale.

– Vrăjitorule, ai gândit bine totul, spuse Tronul Umbrei. Deocamdată, nu pot găsi nicio cale de a ucide creatura și pe tine. Țin să apreciez asta. Și cum dorești să mă anunți? Cu siguranță că nu vei pătrunde pe tărâmul meu încă o dată.

– Stăpâne, te voi contacta. Îți garantez asta, dar nu pot spune mai multe.

– Iar dacă ar fi să-mi folosesc acum puterile împotriva ta, vrăjitorule? Dacă aș frânge ceea ce stă ascuns în creierul acela fragil al tău, cum m-ai putea împiedica?

– Pentru a-ți da un răspuns, trebuie ca mai întâi să-mi răspunzi la propunere, stăpâne.

Shan mârâi, iar de această dată zeul nu făcu niciun gest pentru a o liniști.

Ben-cel-Iute se grăbi să adauge:

– Ținând seama că vei încerca să mă trădezi cu orice ocazie, având în vedere că vei căuta slăbiciunile planului meu, așadar, ținând cont de toate, vreau să-mi dai cuvântul că îți vei respecta obligațiile ce decurg din înțelegere, chiar dacă restul îți scapă, stăpâne. Oferă-mi asta, iar eu îți voi răspunde la ultima întrebare.

Tronul Umbrei rămase tăcut preț de un minut.

– Bine, mormăi el. Șiretenia ta este admirabilă, vrăjitorule. Sunt uimit și, trebuie să recunosc, încântat de acest duel verbal. Singurul meu regret este că te-ai îndepărtat de Căile Umbrei – pentru că ai fi ajuns departe. Prea bine. Ai cuvântul meu. Copoii vor fi pregătiți. Uite, oare de ce nu ți-aș face creierul fărâme pe loc, vrăjitorule?

– Răspunsul tău, stăpâne, se află chiar în cuvintele tale. Ben-cel-Iute ridică brațele. Adevărat, m-am ridicat mult, Tron al Umbrei, în slujba ta. Își deschise coridorul. Nu mă vei avea, stăpâne, pentru că nu poți.

Ben-cel-Iute rosti cuvântul de rechemare, unul născut din Haos. Puterea explodă și se simți ca și cum în jurul lui s-ar fi strâns o mână gigantică. În timp ce aceasta îl trăgea înapoi în coridorul lui, auzi urletul de recunoaștere al Tronului Umbrei.

– Tu ești! Delat! Ticălos cu formă schimbătoare!

Ben-cel-Iute zâmbi. Reușise. Și scăpase nevătămat. Îi mersese totul – încă o dată.

Kruppe se văzu condus în biroul lui Baruk fără tărăgănarea pe care îi făcea mare plăcere să o dejoace. Ușor dezamăgit, se așeză și își șterse fruntea cu batista.

Alchimistul intră în încăpere.

– Nu te-ai prea grăbit să sosești, mârâi el. În fine, să lăsăm asta. Ai ceva știri?

Kruppe își lăsă batista în poală și se apucă să o împăturească atent.

– Continuăm să-l protejăm pe Purtătorul Monedei, așa cum am primit poruncă. În ceea ce privește infiltrarea agenților malazani, nu am avut noroc. Era o minciună sfruntată, dar necesară. Trebuie să-ți transmit un mesaj, urmă el, foarte neobișnuit ca sursă. Ciudat a fost chiar faptul că mesajul i-a fost comunicat lui Kruppe.

– Să auzim.

Grăsanul se crispă. Baruk era într-o dispoziție foarte proastă. Oftă.

– Un mesaj pentru tine, personal, Maestre. Termină de împăturit batista și ridică ochii. De la Țipar.

Alchimistul împietri, apoi o încruntare îi întunecă trăsăturile feței.

– De ce nu? mormăi el. Omul măcar știe care îmi sunt agenții. Privirea i se limpezi și îl fixă pe Kruppe. Aștept, mârâi el.

– A, sigur! Kruppe scutură batista și-și șterse fruntea. Uită-te pe stradă ca să-i vezi pe cei pe care îi cauți. Atât, nimic altceva. Mesaj predat de cel mai mic copil pe care Kruppe l-a văzut vreodată. Tăcu, apoi clătină din cap. Nu, o asemenea exagerare nu-și avea rostul, mai ales dacă avea în vedere starea proastă de spirit a lui Baruk. În orice caz, un copil mic.

Cu mâinile la spate, răsucind un inel mare din argint între degete, Baruk rămase cu privirea încruntată spre tăciunii din șemineu.

– Kruppe, spune-mi, știi ceva despre acest Țipar? întrebă el rostind cuvintele rar.

– Puține lucruri, recunoaște Kruppe. Bărbat sau femeie? Nu se știe. Origini? Mister. Planuri? Perpetuarea unui statu-quo definit de aversiunea față de tiranie. Cel puțin așa se spune. Dacă eliminăm nouă din zece bârfe despre Țipar, agenții lui sau ai ei ar trebui să fie cu sutele. Toți, dăruiți protejării Darujhistanului. Se spune că Turban Orr, consilierul, îi vânează chiar și acum, convins fiind că ei i-au zădărnicit uneltirile. S-ar putea să o fi făcut, și în privința asta putem să ne simțim cu toții ușurați.

Baruk nu se arătă nicidecum ușurat. Lui Kruppe i se păru că aude chiar scrâșnetul din dinți al alchimistului. Cu toate acestea, se întoarse către Kruppe și făcu un semn de încuviințare din cap.

– Am o misiune. Pentru asta, va trebui să îi folosești pe Murillio, Rallick și Coll. Să-l luați și pe Purtătorul Monedei cu voi, fie și pentru a-l proteja.

Kruppe ridică o sprânceană.

– Afară din oraș?

– Da. Cel mai important este Purtătorul Monedei – să nu-l atingă nimeni. Cât privește misiunea, vei fi simplu observator. Nimic altceva. Kruppe, ai înțeles? Observi. Dacă faci altceva, există riscul ca Purtătorul Monedei să cadă în mâinile cui nu trebuie. Câtă vreme este unealta lui Oponn, el deține și mijlocul prin care un alt Ascendent poate ajunge la Oponn. Nu vrem cu niciun chip ca zeii să poarte vreo bătălie pe tărâmul muritorilor.

Kruppe își drese glasul.

– Maestre, ce trebuie să observăm?

– Nu sunt sigur, probabil vreo persoană străină, care sapă ici și colo.

Grăsanul tresări.

– Ca la… reparații de drumuri?

Alchimistul se încruntă.

– Vă voi trimite la Dealurile Gadrobi. Rămâneți acolo până va veni cineva să vă contacteze pentru noi instrucțiuni. Dacă vine acea persoană, tu trebuie să rămâi ascuns, Kruppe. Să te faci nevăzut cu orice preț – la nevoie, folosește-ți coridorul.

– Nimeni nu-i va găsi pe Kruppe și pe camarazii lui loiali și merituoși, spuse grăsanul zâmbind și fluturându-și degetele.

– Bine. Atunci, asta e tot.

Surprins, Kruppe se ridică în picioare.

– Maestre, când va trebui să plecăm?

– Curând. Vă voi da de știre cu cel puțin o zi înainte. E suficient?

– Da, prietene Baruk. Kruppe socotește că e mai mult decât de-ajuns. Rallick pare să fie indispus deocamdată, dar, cu puțin noroc, va putea merge.

– Dacă poți, ia-l cu tine. În caz că influența Purtătorului Monedei se întoarce împotriva noastră, asasinul are sarcina de a-l ucide pe băiat. El va înțelege asta?

– Am discutat deja, spuse Kruppe.

Baruk își lăsă capul în jos și rămase tăcut.

Kruppe așteptă o clipă, apoi plecă discret.

La mai puțin de o oră după ce părăsise trupul lui Ben-cel-Iute, așezat pe podeaua colibei, și călătorise

în Tărâmul Umbrelor, sufletul îi reveni la viață. Cu ochii înroșiți de epuizarea pricinuită de încordarea neîncetată, Kalam se ridică în picioare și așteptă ca prietenul lui să-și revină.

Asasinul prinse între degete pumnalele cu lame lungi, doar ca să se simtă în siguranță. Dacă Ben-cel-Iute fusese capturat, ceea ce l-ar fi controlat în acele momente și-ar fi putut anunța sosirea atacând orice persoană aflată în preajmă. Kalam își ținu răsuflarea.

Vrăjitorul deschise ochii, iar strălucirea din ei reveni. Îl văzu pe Kalam și zâmbi.

Asasinul respiră ușurat.

– S-a făcut? Ai avut succes?

– Da, din ambele puncte de vedere. Greu de crezut, nu?

Kalam se trezi că zâmbea fără să-și dea seama. Făcu un pas în față și-l ajută pe Ben-cel-Iute să se ridice. Tot zâmbind, vrăjitorul se lăsă greu pe tovarășul său.

– Și-a dat seama cine sunt abia când am plecat. Zâmbetul lui Ben-cel-Iute se lăți. Merita să-l auzi cum urlă.

– Ei, ești surprins? Câți Mari Preoți își ard robele de ceremonie?

– Nu îndeajuns de mulți, dacă vrei părerea mea. Fără temple și preoți, amestecul zeilor nu ar putea să atingă tărâmul muritorilor. |sta ar fi paradisul, nu-i așa, prietene?

– Tot ce se poate, spuse cineva apărut în prag.

Amândoi se întoarseră și o văzură pe Sorry stând în ușă, cu mantia scurtă înfășurată în jurul corpului zvelt. Era udă de ploaie, și Kalam observă abia în acel moment că apa care se strecura prin crăpăturile acoperișului picura peste ei. Asasinul se îndepărtă de Ben-cel-Iute ca să-și elibereze mâinile.

– Ce cauți aici? întrebă el.

– Vrăjitorule, visezi paradisul? Aș vrea să fi auzit toată discuția.

– Cum ne-ai găsit? întrebă Ben-cel-Iute.

Sorry păși înăuntru și își dădu gluga pe spate.

– Am găsit un asasin, spuse ea. L-am marcat. E într-un loc numit hanul Phoenix din Cartierul Daru. Vă interesează? întrebă ea măsurându-i pe amândoi cu ochi morți.

– Vreau răspunsuri, zise Kalam cu glas scăzut.

Ben-cel-Iute se retrase către peretele celălalt, ca să-i facă loc asasinului și ca să își pregătească vrăjile în caz de nevoie, deși nu era în formă suficient de bună pentru a gestiona propriul coridor. Nici Kalam, observă el, nu avea chef de o încăierare, deși asta nu l-ar fi oprit pe asasin. În acele momente, era cel mai primejdios, iar tonul scăzut fusese destul de explicit.

Sorry rămase cu ochii inexpresivi ațintiți asupra lui Kalam.

– Sergentul m-a trimis la voi…

– Asta-i o minciună, interveni Kalam fără să ridice glasul. Whiskeyjack nu știe unde suntem.

– Prea bine. Vrăjitorule, ți-am simțit puterea. Are o semnătură inconfundabilă.

Ben-cel-Iute rămase stupefiat.

– Dar am instalat un scut în jurul acestui loc, spuse el.

– Da. Și eu am fost uimită, vrăjitorule. De obicei, nu te pot găsi. Se pare că au apărut fisuri.

Ben-cel-Iute rămase pe gânduri. „Fisuri“ nu era cuvântul potrivit, dar Sorry nu avea cum să știe asta. Ea îi simțise prezența, deoarece era ceea ce bănuiseră ei, un pion al lui Rope. Indiferent cât de scurt timp și de slab, Tărâmul Umbrelor fusese legat de carnea și de sângele lui. Însă doar un slujitor al Umbrei avea sensibilitatea necesară pentru a detecta acea legătură. Vrăjitorul se apropie de Kalam și își puse o mână pe umărul lui masiv.

Kalam îi aruncă o privire surprinsă.

– Are dreptate. Au apărut fisuri, Kalam. Se vede că Sorry e un talent înnăscut în ceea ce privește vrăjitoria. Hai, prietene, fata a găsit ce căutam. Să acționăm.

Sorry își trase gluga pe cap.

– Nu vă însoțesc, spuse ea. Îl veți recunoaște pe om imediat ce îl vedeți. Am impresia că are sarcina

de a-și face vizibilă profesiunea. În orice caz, găsiți hanul Phoenix.

– Ce naiba pui la cale? o întrebă Kalam.

– Am de îndeplinit o misiune pe care mi-a dat-o sergentul.

Se întoarse și părăsi coliba.

Kalam își lăsă umerii să cadă și răsuflă lung.

– Sorry este ceea ce am crezut noi, spuse Ben-cel-Iute încet. Deocamdată, e bine.

– Cu alte cuvinte, mârâi asasinul, dacă aș fi atacat-o, acum aș fi fost mort.

– Exact. La momentul potrivit, o vom elimina. Dar deocamdată avem nevoie de ea.

Kalam dădu din cap.

– Hanul Phoenix?

– Sigur. Iar când ajungem acolo, primul lucru pe care o să-l fac va fi să-mi iau ceva de băut.

Ben-cel-Iute zâmbi.

– De acord.

Rallick ridică privirea imediat ce bărbatul masiv intră în bar. Pielea negricioasă arăta că venea din sud, ceea ce, în sine, nu era ceva neobișnuit. Însă ceea ce-i reținu atenția lui Rollick fură pumnalele lungi, cu mânere din corn, și măciulia de argint vârâte sub centura îngustă. Acele arme erau clar din miazăzi, iar pe măciuliile aveau un model hașurat, pe care l-ar fi recunoscut oricine din cadrul breslei ca fiind însemnul unui asasin.

Bărbatul străbătu legănat încăperea, de parcă ar fi fost proprietarul ei, și niciunul dintre localnicii pe care îi dădu la o parte cu umerii nu păru dispus să își arate iritarea. Omul ajunse la bar și comandă o bere.

Rallick examină ce mai rămăsese în propria stacană. Era clar că bărbatul voia să fie remarcat, mai ales de cineva precum Rallick Nom, asasin al Ghildei. Așadar, cine era momeala? Ceva nu se potrivea.

Alături de toți ceilalți din Ghildă, Ocelot, șeful lui de clan, era convins că Ghearele Imperiului pătrunseseră în oraș, iar acum duceau un război împotriva lor. Rallick nu era chiar atât de sigur.

Bărbatul aflat la bar putea fi la fel de bine din cele Șapte Orașe, dar și călător din Callows. Avea înfățișarea cuiva din Imperiul Malazan. Era Gheară? Dacă da, de ce se dădea în vileag? Până în acel moment, inamicul nu lăsase niciun indiciu și nici vreun martor ocular privind identitatea sa. Nerușinarea pe care o observa acum nu se potrivea ori arăta o schimbare de tactică. Oare ordinul dat de Vorcan oamenilor ei de a sta ascunși declanșase o asemenea atitudine?

În mintea lui Rallick sunară semnale de alarmă. Nimic din ce vedea nu era cum trebuie.

Murillio se aplecă spre el.

– S-a întâmplat ceva, prietene?

– Treburi de-ale Ghildei, îi răspunse Rallick. Ți-e sete?

Murillio surâse.

– Asta-i o ofertă pe care n-o pot refuza.

După ce aruncă o singură privire nedumerită spre trupul fără simțire al lui Coll, care stătea prăvălit pe scaun, asasinul plecă de la masă. Ce însemnase toată povestea aceea despre cei cinci dragoni negri? Își croi drum spre bar. În timp ce trecea printre oameni, îl lovi pe un tânăr cu cotul în spinare. Băiatul scoase un icnet de durere, apoi se strecură discret spre bucătărie.

Ajuns la bar, Rallick îl strigă pe Scurve și comandă încă o stacană. Deși nu se uită în direcția în care era bărbatul, își dădu seama că fusese remarcat de acesta. Nu era decât o senzație, dar una în care se obișnuise să aibă încredere. Cât Scurve îi umplu stacana, Rallick oftă. Ei, bine, făcuse ceea ce îi ceruse Ocelot, deși era convins că șeful de clan ar fi vrut mai mult de la el.

Reveni la masă și discută o vreme cu Murillio, copleșindu-și amicul cu mai toată berea. Murillio simți o încordare crescândă în jurul lui Rallick, astfel că pricepu ce trebuia să facă. Își goli cana și se ridică.

– Ei, spuse el, Kruppe a șters-o, la fel și Crokus. Iar Coll nu mai e bun de nimic la ora asta. Rallick, îți

mulțumesc pentru bere. E vremea să găsesc un pat călduț. Ne vedem mâine, bine?

Rallick rămase așezat preț de cinci minute, întâlnind doar o dată privirea bărbatului negricios care stătea rezemat de bar, apoi se ridică și se îndreptă către bucătărie. Cei doi bucătari își dădură ochii peste cap când el trecu prin dreptul lor. Rallick nu-i luă în seamă. Se duse spre ușă, care fusese lăsată întredeschisă în speranța că pe-acolo va veni o adiere răcoroasă. Aleea de afară era udă, deși ploaia încetase de mult. Din ascunzișul umbrit al unui zid aflat peste drum de han apăru o siluetă cunoscută.

Rallick se îndreptă spre Ocelot.

– S-a făcut. Omul tău e cel negricios care își face de lucru cu o cană de bere. Două pumnale, marcate cu hașuri. Arată dur și nu merită să-l supărăm. E al tău, Ocelot.

Fața bărbatului, ciupită de vărsat, se schimonosi.

– Încă e înăuntru? Bine. Întoarce-te. Asigură-te că ești băgat în seamă, dar așa să fie, Nom.

Rallick își încrucișă brațele la piept.

– Deja sunt sigur, spuse el rar.

– Trebuie să-l atragi afară, să-l faci să meargă spre depozitul lui Tarlow – acolo unde se fac încărcările. Ocelot rânji. |sta este ordinul lui Vorcan, Nom. Dar pe ușa principală. Să nu cumva să faci greșeli, lasă subtilitățile deoparte.

– Omul e un asasin, spuse Rallick scrâșnind din dinți. Dacă nu voi acționa cu subtilitate, își va da seama că e o capcană și mă va ataca imediat.

– Nom, procedează așa cum vrea Vorcan. Și-acum, fugi înăuntru!

Ca să-și arate cât mai clar dezgustul, Rallick se uită cu ochi mari la comandantul lui, apoi reveni în bucătărie. Bucătarii îi surâseră, însă doar pentru o clipă. O singură privire spre fața lui era-de ajuns pentru a pune capăt oricărei expresii amuzate. Se aplecară asupra cratițelor și oalelor, de parcă ar fi fost imboldiți de cine știe ce stăpân.

Rallick reveni în bar, apoi se opri ca împietrit. Bărbatul negricios dispăruse. Ce trebuia să facă acum? *La naiba,* bolborosi el. Ridică din umeri. *La ușa principală.* Își croi drum prin mulțimea din încăpere.

Pe o alee, având într-o latură un zid înalt, Crokus stătea rezemat de peretele umed al casei unui negustor și se uita insistent către o anumită fereastră. Era la etajul al doilea, dincolo de zid, iar dincolo de ferestrele oblonite se afla o încăpere pe care o cunoștea foarte bine.

În ultimele două ore cât stătuse acolo văzuse lumină înăuntru, însă în ultimul sfert de ceas se făcuse întuneric. Amorțit de oboseală și chinuit de îndoieli, Crokus își strânse mantia în jurul corpului. Se întrebă ce căuta acolo, iar asta nu i se întâmpla pentru prima oară. Toată hotărârea părea să se fi scurs în rigolă, laolaltă cu ploaia.

Să fi fost de vină femeia cu părul negru de la hanul Phoenix? Ea îl tulburase atât de mult? Sângele de pe lama pumnalului ei arătase clar că ea nu va ezita să-l ucidă, doar pentru a păstra secretul. Poate că moneda care se rotise îl făcuse să fie atât de derutat. Tot ce era legat de acel incident părea nefiresc.

Ce era atât de anapoda cu visul lui de a fi prezentat fecioarei familiei D'Arle? Nu avea nicio legătură cu asasina din bar.

– Nimic, mormăi el, apoi se încruntă.

Ajunsese să vorbească singur, ba chiar cu voce tare.

În minte îi apăru un gând care îi adânci încruntătura. Desfășurarea nebunească de lucruri începuse în noaptea în care o prădase pe fată. Măcar dacă nu s-ar fi oprit câteva clipe, dacă nu i-ar fi văzut fața rotundă și plăcută.

Îi scăpă un geamăt, apoi își schimbă poziția picioarelor. O fată de sânge nobil. Asta era adevărata problemă, nu?

Acum totul i se părea atât de ridicol, de absurd. Cum de ajunsese să fie convins că ar fi fost posibil să

o cunoască? Se cutremură. Nu avea importanță, pusese totul la cale, așa că sosise momentul să pună în aplicare planul.

– Nu cred asta, bolborosi el, în timp ce sări peste zid și porni pe alee. Duse o mână la punga pe care o avea legată de brâu. Sunt pe cale de a pune la loc răscumpărarea unei fecioare.

Ajunse la zidul de piatră pe care îl căutase și începu să îl escaladeze. Inspiră adânc. *Gata, să rezolvăm problema asta.*

Piatra era umedă, însă avea în sine suficientă hotărâre cât să urce un munte. Continuă să suie și nu i se întâmplă să rateze nicio mișcare.

Capitolul treisprezece

Aici e un păianjen
în acest colț sau în celălalt –
cei trei ochi ai lui
calcă tiptil prin beznă,
cele opt picioare ale lui
îmi pipăie șira spinării,
îmi oglindesc și batjocoresc
ritmul pașilor.

Aici e un păianjen
care știe totul despre mine
plasa lui este istoria mea scrisă deplin
Undeva în acest loc straniu
Un păianjen așteaptă
Fuga mea speriată…

Conspirația
Gallan cel Orb (n. 1078)

Imediat ce asasinul Ghildei părăsi încăperea, Kalam goli stacana de bere, plăti și urcă la etaj. De la balustrada galeriei, examină lumea din bar, constată că nimeni nu îi acorda prea multă atenție, după care străbătu holul și intră în ultima încăpere de pe dreapta.

Închise ușa și o încuie. Ben-cel-Iute stătea pe podea cu picioarele încrucișate, în centrul unui cerc trasat cu ceară topită de culoare albastră. În timp ce picăturile de sudoare i se scurgeau pe obraji, având pieptul dezgolit și ochii închiși, vrăjitorul era aplecat în față. Aerul din jurul lui licărea, de parcă ar fi fost dat cu lac.

Kalam dădu roată cercului din ceară și se îndreptă spre pat. Luă un săculeț din piele de pe cuiul aflat deasupra căpătâiului patului și îl așeză pe salteaua subțire, umplută cu paie. După ce îi dădu deoparte clapa, scoase conținutul. Un minut mai apoi, avea în față componentele mecanismului unei arbalete cu capetele ca ale coarnelor unui țap. Părțile metalice ale armei fuseseră albăstrite, iar patul îngust din lemn fusese smolit și dat cu nisip de culoare închisă. Încet și fără să scoată o vorbă, Kalam asamblă arbaleta.

Din spatele lui, îl auzi pe Ben-cel-Iute.

– S-a făcut. Oricând vei fi pregătit.

– Omul a plecat prin bucătărie. Dar se va întoarce, spuse Kalam, ridicându-se cu arbaleta în mâini.

Îi puse o curea și o agăță pe umăr. Apoi se întoarse către vrăjitor.

– Sunt pregătit.

Ben-cel-Iute se ridică și el în picioare și își șterse fruntea cu o mânecă a mantiei.

– Două vrăji. Vei putea să plutești și să-ți controlezi coborârea. Cealaltă îți va oferi posibilitatea de a descoperi orice magie – mda, aproape orice. Dacă prin prejmă se află vreun Mare Mag, înseamnă că avem ghinion.

– Iar tu? întrebă Kalam, în timp ce-și examina chivăra cu săgeți.

– Nu mă vei vedea chiar pe mine, ci doar aura mea, îi răspunse Ben-cel-Iute cu un zâmbet, dar te voi însoți tot drumul.

– Ei, să sperăm că totul va merge ca uns. Stabilim legătura cu Ghilda, oferim contractul din partea Imperiului, ei vor accepta și vor îndepărta orice amenințare majoră din oraș.

Își puse mantia neagră peste umeri și își trase gluga pe cap.

– Ești sigur că nu putem coborî amândoi ca să dăm de individ și să stabilim totul?

Kalam clătină din cap.

– Nu așa se procedează. Noi l-am identificat, iar el a procedat la fel în ceea ce ne privește. Probabil că l-a informat pe comandantul lui și împreună vor aranja lucrurile după cum doresc. Omul nostru trebuie să ne conducă la locul întâlnirii.

– Înseamnă că nu ne vom trezi prinși într-o ambuscadă?

Bărbatul masiv se declară de acord.

– Mai mult sau mai puțin. Însă mai întâi vor ține să știe ce vrem de la ei. Iar, după ce află, nu cred că pe stăpânul Ghildei îl va mai interesa să ne ucidă. Ești pregătit?

Ben-cel-Iute ridică o mână spre Kalam, apoi mormăi ceva în barbă.

Kalam se simți pătruns de o ușurință, care i se ridica prin piele și emana o pernă de aer care îi învălui tot corpul. Iar în fața ochilor lui silueta lui Ben-cel-Iute formă o penumbră verde-albăstruie, concentrată la mâinile lui cu degete lungi.

– Am, spuse asasinul zâmbind, doi vechi prieteni.

Ben-cel-Iute oftă.

– Da, iar facem asta. Întâlni privirea prietenului său. Kal, Hood e pe urmele noastre. Zilele astea i-am simțit răsuflarea în ceafă. Câteodată, spuse el sec, am senzația că Imperiul ne vrea morți.

Se apropie de fereastră, deblocă obloanele, apoi le deschise spre înăuntru și se rezemă cu ambele mâini de pervaz.

Ben-cel-Iute veni alături de el și-și lăsă o mână pe umărul lui. Priviră în beznă și pentru scurtă vreme experimentară amândoi un sentiment de neliniște.

– Am văzut prea multe, spuse încet Ben-cel-Iute.

– Pe răsuflarea lui Hood, mârâi Kalam, de ce facem asta?

– Probabil că, dacă va obține ce-și dorește – Darujhistanul –, Imperiul ne va lăsa să plecăm.

– Sigur, dar cine o să-l convingă pe sergent să părăsească Imperiul?

– Îi vom dovedi că nu are de ales.

Kalam se urcă pe pervaz.

– Bine că nu mai sunt Gheară, ci doar un soldat oarecare, nu?

În spatele lui, Ben-cel-Iute își atinse pieptul și dispăru. Glasul lipsit de trup trăda un amuzament plin de ironie.

– Exact. Bătrânul Kalam s-a săturat de jocul de-a războiul.

Asasinul se trase cu brațele și se întoarse cu fața la perete, după care începu să urce spre acoperiș.

– Da, întotdeauna am urât asta.

Glasul lui Ben-cel-Iute era acum alături de el.

– Gata cu asasinatele.

– Și cu spionajul, spuse Kalam, întinzând o mână pentru a se prinde de marginea acoperișului.

– Și cu vrăjile pentru a ne deghiza.

După ce urcă pe acoperiș, Kalam rămase nemișcat.

– Și fără pumnale în spate, șopti el, apoi se ridică și scrută acoperișurile caselor învecinate.

Nu văzu nimic; nici siluetele obișnuite stând ghemuite, nici vreo aură de magie.

– Slavă zeilor? se auzi șoapta lui Ben-cel-Iute, aflat deasupra.

– Slavă zeilor! răspunse Kalam ca un ecou, apoi privi în jos, peste marginea acoperișului. Dedesubt, o pată de lumină marca intrarea în han. Tu du-te la ușa din spate. Eu rămân aici.

– Bine.

Kalam încremeni chiar în clipa în care îi răspunse vrăjitorul.

– Uite-l, șuieră el. Ai auzit?

Ben-cel-Iute confirmă cu un gest.

Urmăriră silueta lui Rallick Nom, acum cu mantie, traversând strada și pătrunzând pe o alee.

– Sunt cu ochii pe el, spuse Ben-cel-Iute.

În jurul vrăjitorului apăru o strălucire verde-albăstruie. Se ridică în aer și zbură cu rapiditate traversând strada și încetinind când ajunse lângă alee. Kalam se săltă în picioare și înaintă în tăcere de-a lungul marginii acoperișului. Ajungând la colț, aruncă o privire în jos spre acoperișul casei alăturate, apoi sări.

Coborî încet, de parcă s-ar fi scufundat în apă, și ateriză fără să facă niciun zgomot. În dreapta lui, mișcându-se pe un drum paralel, era aura de magie a lui Ben-cel-Iute. Kalam traversă acoperișul până spre următoarea clădire. Omul lor se îndrepta spre port.

Kalam continuă să urmeze fasciculul luminos al lui Ben-cel-Iute, deplasându-se de pe un acoperiș pe altul, câteodată sărind jos, alteori cățărându-se. Kalam nu dovedea subtilitate: dacă alții se slujeau de finețe, el prefera tăria picioarelor și a brațelor groase. Asta îl făcea să fie un asasin neobișnuit, însă învățase să folosească acest lucru în avantajul lui.

Acum se apropiau de zona portului, unde clădirile erau mari și fără etaj, străzile rareori iluminate, cu excepția intrărilor cu uși duble ale depozitelor, unde tândălea câte un paznic privat. În aerul nopții plutea mirosul greu de gunoaie și pește.

În cele din urmă, Ben-cel-Iute se opri, pluti pe deasupra curții unui depozit, apoi se întoarse rapid spre Kalam, care aștepta la marginea unei clădiri cu etaj, care găzduia o casă de compensații.

– Pare a fi locul potrivit, spuse Ben-cel-Iute, plutind la aproape un metru deasupra lui Kalam. Ce facem acum?

– Vreau să văd bine curtea aceea.

– Urmează-mă.

Ben îl conduse cu repeziciune spre altă clădire. Omul lor era acum vizibil, ghemuit pe acoperișul unui depozit și privind atent spre curte.

– Kal, îți miroase ceva urât în toată treaba asta?

Kalam pufni.

– La naiba, nu, simt doar parfum de trandafiri. Ocupă-ți poziția, amice.

– Am înțeles.

Rallick Nom stătea întins pe acoperiș, având capul dincolo de marginea lui. Dedesubt se întindea curtea plată, cenușie și pustie a depozitului. Chiar sub el, umbrele erau de nepătruns. Pe față i se scurgeau picături de sudoare.

Din umbra de jos se auzi vocea lui Ocelot.

– Te vede?

– Da.

– Și nu se mișcă?

– Nu. Ascultă, sunt convins că nu e singur. Mi-aș fi dat seama dacă m-ar fi urmărit, și nu a făcut-o nimeni. Asta pute a magie, Ocelot, și știi prea bine ce părere am eu despre magie.

– La naiba, Nom! Dacă ai începe să folosești lucrurile pe care ți le dăm, te-ai număra printre cei mai buni dintre noi. Dar ducă-se toate pe Poarta lui Hood. Avem iscoade și, dacă prin preajmă nu s-ar afla un vrăjitor foarte bun, am detecta orice magie. Recunoaște cinstit, și în glasul lui Ocelot se strecură o notă de malițiozitate, e mai bun decât tine. Te-a depistat, e clar. Singur.

– Și, acum ce facem? întrebă Rallick.

Ocelot chicoti.

– Închidem cercul chiar în timp ce stăm de vorbă. Nom, ți-ai terminat treaba. În noaptea asta se încheie războiul asasinilor. Peste cinci minute poți pleca spre casă.

Sus, deasupra orașului, un demon bătea din aripile de piele, iar cu ochii verzi de reptilă supraveghea acoperișurile cu o vedere care putea detecta magia la fel de ușor precum căldura. Deși nu era mai mare decât un câine, demonul avea o putere imensă, aproape la fel de mare ca și omul care îl

chemase și îl înlănțuise chiar în acea noapte. Văzu pe acoperișuri două aure apropiate: una, un bărbat asupra căruia fuseseră aruncate vrăji, iar cealaltă, un vrăjitor, unul foarte bun. Într-un cerc aproximativ, sub celelalte acoperișuri din jurul celor doi, se mișcau bărbați și femei, unii trădați de căldura emanată de trupurile lor, alții, de lucruri îmbibate cu vrăji.

Până în acel moment, demonul călătorise dus de vânt plictisit și plin de resentimente față de stăpânul lui. O simplă misiune de observare, pentru cineva cu atâta putere! Însă acum se simți cuprins de poftă de sânge. Dacă stăpânul lui ar fi fost mai slab, astfel încât să poată sfărâma legăturile și să coboare pe acoperișuri, ar fi urmat un adevărat măcel.

Cu ochii ațintiți asupra scenei de jos, demonul medita supra acelor gânduri când un călcâi de cizmă îl izbi în partea din spate a capului mic. Rostogolindu-se, creatura se roti, apoi, furia explodându-i în țeastă, se răsuci pentru a-și înfrunta atacatorul.

Un moment mai apoi începu să lupte pentru a scăpa cu viață. Silueta care îl atacase poseda o aură magică orbitoare. Încleștându-se, energiile dezlănțuite ale celor doi se ciocniră, înfășurate ca niște tentacule. Demonul se zbătu să scape de durerea cumplită care îl strivi când silueta își înteți atacul. Un frig arzător invadă țeasta creaturii, o răceală ciudată prin răsuflarea de putere, atât de stranie, încât demonul nu reuși să găsească nicio modalitate de a o contracara.

Cei doi căzură încet în timp ce luptau, duelându-se într-o tăcere absolută cu forțe rămase invizibile locuitorilor orașului, în vreme ce în jurul lor alte siluete coborâră spre depozit, cu mantiile desfăcute ca niște pânze și cu arbalete strânse în mâini, cu fețele acoperite de glugi înclinate spre sol și ascunse de măști negre. Pe lângă demon și atacatorul lui trecură unsprezece asemenea siluete. Niciuna dintre ele nu le acordă atenție și, dându-și seama de acest lucru, demonul experimentă un

sentiment pe care nu îl mai cunoscuse până atunci: spaima.

Gândurile lui îndreptară spre supraviețuire, abandonând lupta, astfel că se smulse din strânsoarea atacatorului. Scoțând un țipăt ascuțit, reuși să se înalțe și să bată din aripi.

Silueta nu-l mai urmări, mulțumindu-se să se alăture celorlalți în coborârea mută spre oraș.

Pe măsură ce cei doisprezece asasini înveșmântați în mantii coborâră spre cercul de bărbați și femei, unul dintre ei se desprinse de grup și se îndreptă spre cele două ținte din cerc, iar restul ochiră cu atenție și declanșară masacrul.

Kalam coborî ochii spre asasinul care stătea întins pe acoperișul de mai jos și se întrebă ce să facă în continuare. Îl așteptau să inițieze contactul? Îi scăpă un mârâit. Ceva era în neregulă. Simțea asta ca pe o febră în oase.

– La naiba, Ben! Să plecăm de-aici!

– Așteaptă! se auzi vocea fără trup a lui Ben-cel-Iute. Of, drace! șopti apoi.

În fața lui Kalam, pe acoperișul de dedesubt coborâră două forme foarte luminoase, care aterizară în spatele țintei lor.

– Ce dracu' se întâmplă?

Apoi simți o ușoară tremurătură a țiglelor plate de sub palme. Kalam se rostogoli pe spate și auzi o săgeată de arbaletă șuierând pe lângă el. Încadrată de genunchii lui, o siluetă în mantie stătea în picioare la vreo zece metri de el. După ce săgeata își ratase ținta, figura pornise în goană spre Kalam. O altă siluetă ateriză în spatele primeia, aproape de marginea cealaltă a acoperișului.

Kalam se retrase. Își dădu drumul peste margine.

Ben-cel-Iute plutea deasupra lui. Vraja de deviere a săgeților pe care o creease în jurul lui era o magie de Mare Ordin și era sigur că va rămâne nevăzut de acei noi astacatori. Se uită cum silueta se apropie, apoi merse cu precauție către marginea acoperișului, pe unde Kalam dispăruse mai devreme.

Având câte un pumnal sclipitor în fiecare mână înmănușată, asasinul ajunse la margine și se ghemui. Ben-cel-Iute își opri răsuflarea când silueta se aplecă în față.

Kalam nu ajunsese departe. Se prinsese de frontonul acoperișului. Când partea superioară a corpului asasinului apăru în fața ochilor lui, acoperind stelele, el țâșni în sus ținându-se cu o singură mână de fronton, și cu cealaltă ajunse la gâtul ucigașului, pe care îl prinse într-o strânsoare ca de menghină. Kalam îl trase în jos, ridicând în același timp genunchiul. Acesta izbi cu putere în fața învăluită în pânză. Se auzi un sunet de oase sparte. Încă ținându-se cu o mână de fronton, Kalam îl scutură pe asasinul inert, apoi îi făcu trupul să cadă rostogolindu-se către stradă.

Gâfâind, se trase înapoi pe acoperiș. Îl văzu pe celălalt asasin de la capătul opus al acoperișului cum se răsucește. Scoțând un mârâit, Kalam se ridică brusc în picioare și porni în viteză către siluetă.

Necunoscutul făcu un pas înapoi, ca și cum ar fi fost surprins, apoi coborî o mână și dispăru imediat.

Kalam se opri alunecând pe acoperiș și rămase ghemuit, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp.

– O văd, șopti Ben-cel-Iute.

Cu un șuierat, Kalam se răsuci descriind un cerc complet, apoi se retrase prin pași laterali într-o parte, ajungând cu spatele la marginea acoperișului.

– Eu nu.

– Pune energie în asta, îi spuse Ben-cel-Iute. Îmi scapă mereu. Kal, așteaptă!

Vrăjitorul tăcu.

Kalam întorcea capul la orice sunet înfundat. Respira precipitat pe nas, iar mâinile nu-și găseau locul. Trebuia să aștepte. Din piept îi ieși un uruit slab. Ce să aștepte? Un pumnal în gât?

Brusc, noaptea explodă de sunet și foc. Atacatoarea se materializă în fața lui Kalam, iar pumnalul țâșni spre pieptul lui. Dinspre ea ploua cu fum și scântei, dar ea se mișca de parcă nu ar fi fost afectată de acest lucru. Încercând să evite lovitura

lamei, Kalam se răsuci într-o parte. Pumnalul sfâșie cămașa sub coaste și se înfipse adânc în carne, după care sfârtecă spre lateral. Simți un șuvoi fierbinte de sânge, dar lovi cu forță în plexul solar al femeii. Aceasta icni, se clătină pe picioare și se retrase, continuând să țină în mână pumnalul de pe lama căruia picura sânge. Cu un urlet, Kalam se repezi înainte. Se apropie și, ignorând pumnalul asasinei, o lovi din nou în piept. Se auziră coastele plesnind. Cu palma celeilalte mâini o lovi drept în frunte. Asasina căzu pe spate și, cu un bufnet, ateriză ca răstignită pe acoperiș. Corpul îi rămase nemișcat.

Kalam se lăsă într-un genunchi și respiră adânc și sacadat.

– La naiba, ai spus să aștept! Ce dracu' e cu tine, Ben? Își vârî în rană o bucată de pânză făcută ghem. Ben!

Nu primi niciun răspuns. Se încordă, apoi se întoarse și cercetă acoperișurile de mai jos. Ici și colo se vedeau cadavre. Acoperișul depozitului, unde văzuse două siluete aterizând, era acum pustiu. Gemând încet, se lăsă în genunchi.

Odată cu atacul femeii, auzise ceva în vacarmul focurilor care izbucniseră. Un bubuit, ba nu, două bubuituri, la un interval foarte scurt. Un schimb de magii. Încremeni. Mai exista și un al treilea asasin? Un vrăjitor? Ben-cel-Iute îl lovise pe acesta, însă altcineva îl lovise pe vrăjitor.

– Of, Hood, șopti el privind atent în jur.

Pentru Rallick, primul semn vestitor de necazuri fu o lovitură bruscă și puternică între omoplați. Expiră exploziv, reușind astfel să-și păstreze capacitatea de mișcare. Durerea pulsa în spinare și își dădu seama că fusese nimerit de o săgeată de arbaletă, însă armura Jazeraint de sub cămașă rezistase – vârful ascuțit străpunsese metalul, dar își pierduse din forță, astfel că nu pătrunsese în carne. În ciuda durerii care îi pulsa în urechi, surprinse zvon de pași apropiindu-se din spate.

Din umbrele de jos se auzi vocea lui Ocelot:

– Nom! Ce se întâmplă?

Zgomotul de pași din spatele lui încetă și percepu declicul delicat de armare a unei arbalete. Rallick își recăpătă suflul și își alungă amorțeala din corp. Propria armă era jos, alături de el, pregătită. Așteptă.

– Nom?

În spate, puțin stânga, se auzi zgomot slab de pași. Dintr-o mișcare, Rallick se rostogoli, prinse arbaleta, se ridică pe vine și trase. Aflat la mai puțin de cinci metri de el, asasinul fu azvârlit înapoi de impactul săgeții, iar arma lui zbură în aer.

Rallick se trase într-o parte și abia după aceea văzu cel de-al doilea atacator aflat mult în urma primului. Silueta se lăsă pe vine și trase. Săgeata îl nimeri pe Rallick în partea superioară a pieptului, dar ricoșă pe lângă capul lui și dispăru în întuneric. Lovitura îi amorți brațul. Se chinui să se ridice în picioare, își scoase pumnalul, lama lui curbată licărind albăstrui în noapte.

Asasinul din fața lui făcu un pas precaut înainte, apoi se retrase spre marginea cealaltă a acoperișului și-și dădu drumul în jos.

– Pe răsuflarea lui Hood! se auzi glasul lui Ocelot alături de Rallick.

Se întoarse și nu văzu pe nimeni.

– Mi-a depistat magia, spuse Ocelot. Ai făcut treabă bună cu primul, Nom. Poate stabilim până la urmă cine sunt acești oameni.

– Nu prea cred, replică Rallick, cu ochii ațintiți asupra trupului nemișcat. Acum acesta era învăluit într-o vibrație incandescentă.

Văzând cadavrul dispărând, Ocelot blestemă.

– E un soi de vrajă de rechemare, spuse el. Brusc, șeful clanului apăru în fața lui Rallick. Chipul i se schimonosi într-un rânjet și privi furios în jur. Noi am pus capcana și tot noi vom sfârși morți.

Rallick nu-i răspunse. Duse o mână peste umăr, scoase o săgeată și o aruncă într-o parte. Vânătorii deveniseră vânat, asta era adevărat, dar el era convins că bărbatul care îl urmărise nu avea nimic de-a face cu nou-sosiții. Se întoarse și privi spre acoperișul pe

care stătuse urmăritorul lui. Chiar în timp ce se uita, izbucniră o flacără roșie și galbenă și un tunet dublu, iar în aceeași clipă Rallick văzu silueta profilată la marginea acoperișului, apărându-se de un atac frontal. Lumina se stinse, lăsând în locul ei doar bezna.

– Magie, șopti Ocelot. Și încă foarte puternică. Vino, să plecăm de aici.

Se îndepărtară repede, coborând în curtea depozitului.

După ce îi marcase, Sorry îi găsi fără niciun efort pe bărbatul scund și gras și pe Purtătorul Monedei. După ce îi lăsase pe Kalam și pe Ben-cel-Iute în colibă, deși intenționase să-l urmărească pe acel Kruppe, ceva o atrăsese spre băiat. O bănuială, sentimentul că acțiunile lui erau – cel puțin deocamdată – mai importante decât hoinăreala lui Kruppe.

Purtătorul Monedei era ultima dintre influențele lui Oponn și cea mai importantă piesă din jocul zeului. Până în acel moment, se descurcase bine eliminându-i pe ceilalți jucători potențiali – oameni precum căpitanul Paran, care fusese consilierul adjunctei și, prin extensie, slujitorul Împărătesei. Și mai fusese acel șef de Gheară din Pale, cel pe care îl strangulase. În drumul ei către Arzătorii de Poduri fuseseră eliminați și alții, dar numai în caz de nevoie.

Știa că băiatul va trebui să moară, însă ceva din interiorul ei părea să lupte împotriva acelei hotărâri, însă era o părticică din ea pe care nu o putea recunoaște. Fusese preluată, născută ucigaș în urmă cu doi ani, pe un drum de coastă. Corpul în care sălășluia era convenabil, neatins de evenimentele unei vieți dramatice – trupul unei tinere, a cărei minte nu se potrivea puterii care o copleșea, astfel că fusese ștearsă.

Dar ce fusese obliterat? Ce atinsese moneda în străfundul ființei ei? Și a cui voce era aceea care vorbea cu o asemenea forță și hotărâre în capul ei? I se mai întâmplase asta, când Whiskeyjack rostise cuvântul „clarvăzător".

Făcu un efort să-și amintească orice contact pe care îl avusese în ultimii doi ani cu vreun clarvăzător, dar niciunul nu îi apăru în minte.

Își strânse mantia mai bine peste umeri. Fusese ușor să-l găsească pe băiat, dar era cu totul altă chestiune să afle ce punea el la cale. La prima vedere, era vorba despre un banal furtișag. Crokus stătuse pe o alee și urmărise o fereastră luminată de la etajul al doilea al unei proprietăți, așteptând până când se stinsese lumina. Cum Sorry era înveșmântată în umbre nefirești, el nu o văzuse când escaladase zidul alunecos de care ea stătea rezemată. El urcase cu o pricepere și grație impresionante.

După plecarea lui, ea găsise un alt punct avantajos de observație, care îi permisese să vadă perfect balconul camerei și ușile glisante. Asta presupusese să pătrundă în grădina proprietății. Însă existase doar un străjer care patrula. Îl ucisese fără niciun efort, iar acum, sub un copac, stătea cu ochii spre balcon.

Crokus urcase deja acolo, descuiase ușa și intrase în cameră. Era foarte priceput, trebui ea să recunoască. Însă ce hoț rămânea aproape jumătate de oră în încăperea pe care o prăda? Jumătate de oră, și încă nu apăruse. Nu auzise nicio alarmă, nu văzuse nicio lumină aprinzându-se la alte ferestre ale casei, nimic care să arate că se întâmplase ceva. Așadar, ce făcea Crokus înăuntru?

Sorry încremeni. Vrăjitoria înflorise exploziv în altă parte a Darujhistanului, iar gustul ei îi era cunoscut. Incapabilă să se hotărască, șovăi. Să îl lase pe băiat și să investigheze această emanație nouă, ucigătoare? Ori să rămână acolo până când Crokus va ieși sau va fi prins?

Apoi înapoia ușilor glisante văzu ceva care o făcu să ia o decizie.

Sudoarea îi curgea pe față și descoperi că trebuia să o șteargă mereu, pentru că-i pătrundea în ochi. Reușise să învingă noile capcane instalate ca să pătrundă – cea de pe balcon și sârma prinsă la încuietoare –, iar acum se îndrepta tiptil spre măsuța

de toaletă. Ajuns acolo, îngheță, fiindu-i imposibil să se miște. *Idiot ce sunt? Ce caut aici?*

Îi ascultă respirația ritmică și slabă – ca a unui dragon –, fiind convins că o simțea lovindu-l în ceafă. Crokus ridică ochii și se încruntă în oglindă. Ce se întâmpla cu el? Dacă nu pleca imediat… Se apucă să scoată obiectele din pungă. După ce termină, se uită încă o dată în oglindă, dar mai văzu un chip în spatele lui, unul rotund și cu pielea albă, care îl urmărea din pat.

– Dacă tot le-ai adus înapoi, aș prefera să le așezi cum au fost, spuse fata. Recipientul cu machiaj stă în stânga oglinzii, spuse ea în șoaptă. Peria de păr, în dreapta. Ai adus și cerceii? Lasă-i pe toaletă.

Crokus scoase un geamăt. Uitase să-și acopere fața.

– Să nu încerci nimic, mârâi el. Ți-am înapoiat totul, și acum voi pleca. Ai înțeles?

Fata își strânse pătura în jurul corpului și se mută spre capătul patului.

– Hoțule, nu merge cu amenințările, spuse ea. E nevoie doar să țip, și Maestrul Gardian al tatei va ajunge aici în câteva clipe. Vrei să-ți încerci pumnalul cu sabia lui?

– Nu, spuse Crokus. L-aș pune la gâtul tău. Avându-te ostatică, între mine și gardian, va îndrăzni să scoată sabia împotriva mea? Puțin probabil.

Fata păli.

– Ca hoț, ți-ai pierde doar o mână. Dar răpirea unei fete de viță nobilă ar însemna spânzurătoarea.

Crokus încercă să ridice din umeri cu nepăsare. Aruncă o privire la balcon, gândindu-se cât de repede putea ajunge afară pentru a urca pe acoperiș. Capcana aceea cu sârmă era o problemă.

– Rămâi unde ești! îi spuse fata cu glas poruncitor. O să aprind un felinar.

– De ce? întrebă Crokus, devenind agitat.

– Ca să te văd mai bine, îi răspunse ea, și lumina înflori în cameră de la felinarul pe care îl avea în poală.

El se încruntă. Nu-l observase acolo, pus la îndemână. Ea îi ruina planurile chiar în timp ce el le alcătuia.

– Ce rost are să mă vezi mai bine? se răsti el. Cheamă-ți blestemata aia de gardă ca să mă aresteze. Și cu asta, ai terminat. Scoase turbanul de mătase din cămașă și îl lăsă să cadă pe tăblia mesei. Asta e tot, spuse el.

Fata aruncă o privire la turban și ridică din umeri.

– Acela trebuia să facă parte din costumația mea pentru festival, spuse ea. Între timp, am cumpărat altul mai frumos.

– Ce vrei cu mine? întrebă el șuierat.

Preț de un moment, ca reacție la izbucnirea lui de furie, pe fața ei apăru o expresie de spaimă, apoi zâmbi.

– Aș dori să știu de ce un hoț care a reușit să-mi fure toate bijuteriile a venit acum să mi le înapoieze. Nu e ceva obișnuit.

– Dintr-un motiv întemeiat, murmură el, mai mult către sine decât către ea. Făcu un pas în față, apoi se opri când ea se retrase grăbită spre pat și făcu ochi mari. Crokus ridică o mână. Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii. Doar că… aș vrea să te văd mai bine. Atâta tot.

– De ce?

El nu reuși să îi răspundă. La urma urmelor, nu putea să îi spună că se îndrăgostise nebunește de ea.

– Cum te cheamă? reuși el să întrebe.

– Challice D’Arle. Dar pe tine?

Challice.

– Desigur, spuse el, dându-și ochii peste cap. Așa trebuia să te cheme. Potir. Se uită mai bine la ea. Numele meu? Nu e treaba ta. Hoții nu li se prezintă victimelor.

Ea ridică din sprâncene.

– Victimă? Acum nu mai sunt victimă, adevărat? Ai îndreptat asta înapoindu-mi lucrurile. Cred că, spuse ea cu șiretenie, ținând seama ce ai făcut, ai fi cu atât mai mult obligat să-mi spui

numele. Și sigur ești un tip care își ia în serios obligațiile, indiferent cât de ciudate ar părea ele.

Auzind acestea, Crokus se încruntă. Despre ce vorbea fata? De unde știa ea cum își trata obligațiile? Și de ce avea dreptate?

– Numele meu e Crokus Mână-Tânără, șopti el înfrânt. Iar tu ești fiica nobilului D'Arle și există un întreg șir de pretendenți care urmează să îți fie prezentați. Dar într-o bună zi o să mă vezi și pe mine în acel șir, Challice, și doar tu vei ști unde m-ai văzut ultima oară. Va fi o prezentare oficială și îți voi aduce un cadou potrivit.

Îngrozit de propriile cuvinte, rămase cu privirea ațintită la ea.

Ea se uită la fel de ferm la el, și în ochi îi apăru o strălucire de emoție – emoție pe care el nici nu speră să o înțeleagă –, apoi izbucni în lacrimi. Își duse apoi imediat palma peste gură, după care săltă în pat.

– Ai face bine să pleci, Crokus. S-ar putea să mă fi auzit cineva. Repede, și fii atent la capcana din sârmă!

Crokus păși parcă pe picioare de lemn spre ușile glisante ale balconului. Râsul ei fusese punctul culminant al tuturor visurilor lui. Se simți mort în sinea lui, cu excepția unui râs cinic care ar fi putut fi al lui, având în vedere privirea ciudată pe care ea i-o aruncă. Pătura căzuse de pe ea și din nou fusese goală. Asta îl uimi într-un mod pe care ea nici măcar nu păruse să îl observe.

De dincolo de ușa care dădea spre hol se auzi o voce neclară.

– Grăbește-te, neghiobule! șuieră ea.

În cap îi răsunară semnale de alarmă care îl treziră la realitate. Trebuia să se miște, și încă repede. Păși peste capcana din sârmă și deschise ușa. Se opri o clipă să o privească și zâmbi când ea își trase pătura până la gât. Ei, câștigase măcar în privința asta.

În ușă se auzi o ciocănitură.

Crokus ieși pe balcon și se ridică pe balustradă. Coborî privirea spre grădină și fu cât pe ce să cadă. Paznicul dispăruse. În locul lui stătea o femeie și, deși era învăluită în mantie, ceva în legătură cu ea declanșă instantaneu recunoașterea. Femeia de la bar, iar ea se uita la el cu ochi întunecați care părură să îl pârjolească în străfunduri.

Ușa camerei se deschise, și Crokus se cutremură. *Să fie blestemată femeia aceea! Să fie blestemate amândouă!* Se prinse de streașină și se săltă cu abilitate, dispărând.

Cu câte un pumnal în fiecare mână, Kalam se ghemui și rămase nemișcat în mijlocul acoperișului. În jurul lui era liniște, iar aerul nopții devenise încordat și apăsător. Trecură minute întregi. În anumite momente se convinse că era singur, că Ben-cel-Iute și celălalt vrăjitor plecaseră de acolo; că se vânau undeva pe cer ori pe aleile și străzile de jos, ori pe alt acoperiş. Însă apoi auzi ceva, o respirație chinuită, un foșnet de pânză frecată de piele ori o pală slabă de vânt mângâindu-i obrazul în noaptea liniștită.

Apoi, dinaintea ochilor lui, bezna se sfâșie. Plutind pe deasupra acoperișurilor, apărură două forme. Asasinul îl găsise pe Ben-cel-Iute și îl atacase cu un fulger de foc ce părea să îl fi năucit pe vrăjitor, după care micșorase distanța dintre el și bărbatul șocat.

Kalam se năpusti în față pentru a se interpune între ei. Ben-cel-Iute se făcu nevăzut, apoi reapăru imediat înapoia asasinului. Fulgerul albastru de putere radiind din mâinile vrăjitorului îl lovi pe asasinul protejat de vrajă exact în spate. Cu hainele în flăcări, bărbatul se rostogoli prin aer.

Ben-cel-Iute se răsuci fulgerător spre Kalam.

– Hai! Mișcă-te!

Kalam porni să alerge având-ul alături pe prietenul său. Când ajunseră la marginea acoperișului, se întoarse să arunce o ultimă privire. Magul-asasin reușise să-și stingă hainele și își

recăpăta echilibrul. La capătul celălalt apărură doi dintre camarazii lui.

– Sări! spuse Ben-cel-Iute. O să-i țin pe loc.

– Cum? întrebă Kalam, legănându-se pe marginea acoperișului.

Drept răspuns, Ben-cel-Iute scoase o sticluță. Se învârti în aer și o aruncă.

Kalam scăpă un blestem și sări.

Sticluța căzu pe acoperiș și scoase un clinchet ascuțit. Dincolo de ea, cei trei asasini se opriră. Ben-cel-Iute rămase locului, cu ochii la fumul care se înălța din cioburile de sticlă. Din ceață se formă o siluetă care crescu în dimensiuni. Forma ei era aproape nesubstanțială, și fumul se întindea ca niște firicele în unele locuri, iar în altele, se încrețea ca lâna. Vizibili erau doar ochii, două tăieturi întunecate, pe care silueta îi îndreptă spre Ben-cel-Iute.

– Nu ești Maestrul Tayschrenn, spuse silueta cu glas ca de copil.

– Adevărat, replică Ben-cel-Iute, dar fac parte din legiunea lui. Iar tu ești în slujba Imperiului. Făcu un semn către acoperiș. Cei trei de acolo sunt dușmani ai Imperiului, demone. Tiste Andii, care se opun Imperiului Malazan.

– Numele meu este Pearl, spuse încet demonul Korvalah, apoi se întoarse către cei trei asasini, care se desfășuraseră de-a lungul marginii acoperișului. Văd că nu fug, spuse el, ușor surprins.

Ben-cel-Iute își șterse sudoarea de pe frunte. Se uită în jos. Kalam era o formă neclară care aștepta pe alee.

– Știu, îi spuse el lui Pearl.

Acea observație îl speria și pe el. Dacă voia, unul dintre Korvalahii lui Tayschrenn putea face un oraș una cu pământul.

– Îmi acceptă provocarea, spuse Pearl, întorcându-se din nou către Ben-cel-Iute. Să-mi fie milă de ei?

– Nu, îi răspunse el. Ucide-i, și gata.

– Apoi mă întorc la stăpânul Tayschrenn.

– Da.

– Cum te cheamă, vrăjitorule?

După o ezitare, Ben răspunse:

– Ben Adaephon Delat.

– Ar trebui să fii mort, spuse Pearl. Așa apare numele tău pe manuscrisele Marilor Magi care au căzut pentru Imperiu în cele Șapte Orașe.

Ben-cel-Iute aruncă o privire în sus.

– Pearl, vin și alții. Vei avea de purtat o luptă serioasă.

Demonul ridică ochii. Deasupra lor coborau câteva siluete luminoase, cinci în primul val, unul în cel de-al doilea. Acesta din urmă radia atât de multă putere, încât Ben-cel-Iute se trase înapoi, iar sângele îi îngheță în vene. Silueta avea ceva lung și îngust prins pe spate.

– Ben Adaephon Delat, spuse demonul cu glas plângăreț, privește-l pe ultimul venit. Mă trimiți la moarte.

– Știu, șopti vrăjitorul.

– Atunci, fugi. Îi voi ține pe loc atât cât va fi nevoie ca să scapi, nu mai mult.

Ben-cel-Iute coborî de pe acoperiș.

Înainte de a dispărea, Pearl vorbi din nou:

– Ben Adaephon Delat, îți este milă de mine?

– Da, răspunse el încet, apoi se răsuci și se lăsă să cadă în beznă.

Rallick mergea pe mijlocul străzii. De o parte și de alta a coridorului lat se ridicau coloane din care ieșeau în afară torțe cu gaz, care aruncau cercuri de lumină albăstruie pe pietrele ude ale pavajului. Ploaia măruntă reîncepuse, îmbrăcând totul într-o peliculă subțire de apă. Spre dreapta lui și dincolo de casele care se aliniau de-a lungul acelei părți a străzii domurile palide ale Marelui Thalanti de pe deal luceau umed, profilate pe cerul cenușiu și adânc.

Templul era una dintre cele mai vechi structuri ale orașului, fundația lui având peste două mii de ani vechime. Ca mulți alții, călugării Thalanti veniseră purtați pe aripile zvonului. Rallick știa mai puține despre acea poveste decât Murillio și Coll. Se credea

că cineva din Popoarele Străvechi, foarte bogat și puternic, fusese înhumat printre dealuri, atât aflase Rallick.

Însă acel zvon avusese multe consecințe. Dacă nu s-ar fi forat mii de puțuri în pământ, cavernele cu gaz nu ar fi fost descoperite. Și, deși majoritatea puțurilor se prăbușiseră ori fuseseră uitate de-a lungul secolelor, altele rămăseseră, fiind acum legate prin tuneluri.

Într-una dintre încăperile care înțesau pământul de sub templu aștepta Vorcan, Maestra Asasinilor. Rallick și-l imagină pe Ocelot coborând, împovărat de vestea dezastrului, iar asta îi aduse un zâmbet pe față. Nu o văzuse niciodată pe Vorcan, însă șeful de clan se potrivea cu acele catacombe – încă unul dintre șobolanii orașului care se agita la picioarele lui.

Rallick știa că într-o bună zi va deveni șef de clan și se va întâlni cu Vorcan, undeva sub pământ. Se întrebă cât de mult îl va schimba acest lucru, dar acum, în timp ce cobora, avea gânduri amare.

Nu avea de ales. Apropiindu-se de intersecția unde se afla hanul Phoenix se gândi că odată, pe vremuri, ar fi putut alege între mai multe posibilități, iar asta l-ar fi trimis pe un alt drum. Însă acele zile trecuseră de mult, iar viitorul îi rezerva doar nopți, o întindere de beznă care ducea în jos, către întunericul etern. O va întâlni în cele din urmă pe Vorcan și își va închina viața Stăpânei Ghildei, iar asta va însemna închiderea ultimei uși pentru el.

Iar sentimentul de revoltă față de nedreptatea din jur, față de dezagregarea lumii se va ofili în tunelurile neluminate de sub Darujhistan. În precizia metodelor de asasinare, victima supremă va fi chiar el însuși.

Iar acest lucru, mai mult decât orice, făcea ca planul lui și al Murillio să devină ultimul act de umanitate pe care îl va pune în aplicare. După părerea lui Rallick, trădarea era cea mai cumplită dintre toate crimele, deoarece elimina tot ce era uman într-o persoană și îl făcea să devină ceva

dureros. În comparație cu asta, crima în sine era o întrerupere: venea iute și punea capăt suferinței și disperării unei vieți fără speranță. Dacă totul avea să meargă conform planului, Lady Simtal și cei care conspiraseră împreună cu ea pentru trădarea soțului ei, Lordul Coll, vor muri. Asta era drept sau nedrept, putea îndrepta balanța pedepsei? Nu, însă putea reda cuiva speranța și viața.

Pentru Rallick, astfel de daruri se pierduseră demult, iar el nu era genul de om care să ațâțe focul. Niciun tăciune nu supraviețuise, nicio flacără nu putea renaște. Viața aparținea altor oameni, și singura lui pretenție asupra vieții era puterea lui de a le-o răpi. Pe de altă parte, chiar dacă i-ar fi apărut în cale, nu ar fi fost în stare să recunoască speranța. Era mult prea înstrăinat, fusese o fantomă prea multă vreme.

În timp ce se apropia de intrarea în han, Rallick îl văzu pe Crokus venind din capătul celălalt al străzii. Iuți pasul.

– Crokus! strigă el.

Băiatul tresări, apoi, văzându-l pe Rallick, se opri și așteptă.

Rallick îl luă de braț și, fără să scoată o vorbă, îl conduse spre o alee. Ajuns în întuneric, își spori strânsoarea, îl întoarse pe Crokus și îl trase mai aproape.

– Ascultă, îi șuieră el, ținându-și fața la câțiva centimetri de cea a băiatului, în noaptea asta au fost uciși cei mai buni oameni ai Ghildei. Nu mai e de joacă. Nu mai ai ce căuta pe acoperișuri, ai înțeles?

Crokus dădu din cap.

– Și spune-i asta unchiului tău. În oraș se află o Gheară.

Băiatul căscă ochii de mirare.

– Și, urmă Rallick, mai e cineva. Cineva care vine din cer, ucigând tot ce-i apare în fața ochilor.

– Unchiul Mammot?

– Să-i comunici asta. Iar acum ascultă cu atenție, Crokus. Ce-ți spun acum e de la mine pentru tine, între patru ochi, înțelegi?

Pălind, Crokus dădu din nou din cap.

– Dacă îți vei continua drumul, vei muri. Nu dau două parale pe emoțiile tari pe care probabil le trăiești – emoțiile tale înseamnă disperarea altora. Băiete, nu te mai hrăni din sângele vital al orașului. Nu devii erou sugându-i pe alții. M-am făcut înțeles?

– Da, șopti Crokus.

Rallick îi eliberă brațul și se retrase un pas.

– Iar acum, pleacă.

Îl împinse pe tânăr în stradă și îl urmări cum pășește nesigur și dispare după un colț. Inspiră adânc și rămase surprins văzând că îi tremurau mâinile când își lărgi gulerul mantiei.

Murillio apăru din umbre.

– Nu sunt convins că va avea efect, prietene, dar a meritat încercarea. Își lăsă o mână pe umărul asasinului. Maestrul Baruk are o sarcină pentru noi. Kruppe insistă să îl aducă și pe Crokus cu noi.

Rallick se încruntă.

– Cu noi? Deci părăsim Darujhistanul?

– Mă tem că da.

– Plecați fără mine, spuse Rallick. Spune-i alchimistului că nu m-ai găsit. Lucrurile au ajuns la o cotitură periculoasă, inclusiv planul nostru.

– Se mai întâmplă ceva, Nom?

– Ai auzit mesajul pe care i l-am transmis lui Crokus pentru unchiul lui?

Murillio clătină din cap.

– Am sosit târziu și n-am asistat la toată scena. Te-am văzut doar trăgându-l pe flăcău pe alee.

– Ei, bine, spuse Rallick, să mergem înăuntru. Prietene, am avut parte de o noapte care l-ar face și pe Hood să zâmbească.

Împreună, cei doi prieteni ieșiră de pe alee. Pe strada din fața hanului Phoenix, lumina zorilor se târa prin cețurile ploii ce încă zăbovea.

La mijlocul acoperișului se afla o pată întinsă de cenușă și oase care foșneau slab și aruncau din când în când câte o scânteie care șuiera. Anomander Rake își vârî iritat sabia în teacă.

– Am trimis doisprezece dintre voi, îi spuse el siluetei cu capă neagră care stătea alături de el, dar

nu văd decât opt. Serrat, ce s-a întâmplat?

Femeia Tiste Andii era la capătul puterilor.

– Am muncit din greu, stăpâne.

– Amănunte, spuse Rake cu glas tăios.

Serrat oftă.

– Jekaral are gâtul rupt și trei coaste fisurate. Fața lui Boruld e sfărâmată, nasul spart, pomeții fracturați, falca la fel…

– Împotriva cui au luptat? întrebă Rake, întorcându-se exasperat către locotenentul său. A ieșit Stăpânul Ghildei din ascunzătoare?

– Nu, stăpâne. Jekaral și Boruld au luptat cu un singur om, care nu era din Ghilda orașului.

Ochii lui Rake fulgerară primejdios.

– Gheară?

– Probabil. A fost însoțit de un Mare Mag. Cel care ne-a trimis acest Korvalah cu care să ne jucăm.

– Asta îmi miroase a Imperiu, mormăi Rake, cu privirea îndreptată spre grămăjoara fumegândă care începuse să pătrundă în acoperiș. Una dintre vrăjile lui Tayschrenn, așa cred. Pe fața lui apăru un zâmbet fioros. Păcat că i-am tulburat somnul în noaptea asta.

– Dashtal a fost lovit de o săgeată otrăvită, spuse Serrat. Asta a reușit-o unul dintre asasinii Ghildei. Ezită. Stăpâne. Am fost foarte solicitați de campania lui Brood. Avem nevoie de odihnă. În noaptea asta s-au făcut greșeli. Unii membri ei Ghildei s-au strecurat printre degetele noastre și, dacă nu ne-ai fi răspuns la chemare, am fi suferit pierderi și mai mari ca să distrugem acel demon.

Rake își puse mâinile în șolduri și contemplă cerul dimineții. După un moment, suspină.

– Ah, Serrat. Să nu mă socotești lipsit de simțăminte. Însă Stăpânul Ghildei trebuie eliminat. Această Ghildă trebuie să dispară. Își privi locotenentul. Această Gheară pe care ați înfruntat-o, crezi că s-a stabilit o întâlnire?

– Nu o întâlnire, îi răspunse Serrat. O capcană.

Rake dădu din cap.

– Bine. Făcu o pauză și, urmărind-o pe Serrat, în ochi îi apăru o nuanță de violet. Atunci, întoarceți-vă

la Sămânța Lunii. Pune-o pe Marea Preoteasă să se ocupe de Jekaral.

Serrat se înclină.

– Mulțumim, stăpâne.

Se întoarse și le făcu semn celorlalți.

– A, spuse Rake, ridicând glasul pentru a se adresa trupei de magi-asasini, încă un lucru. Ați luptat bine, foarte bine. V-ați câștigat dreptul la odihnă. Aveți la dispoziție trei zile și trei nopți ca să faceți ce doriți.

Serrat se înclină încă o dată.

– Vom jeli, stăpâne.

– Jeliți?

– Săgeata otrăvită l-a ucis pe Dashtal. Otrava a fost produsul unui alchimist, stăpâne. Unul priceput. A conținut paralt [11].

– Am înțeles.

– Te vei întoarce cu noi?

– Nu.

Locotenentul făcu o a treia plecăciune. La unison, cei opt Tiste Andii ridicară mâinile, apoi dispărură.

Rake coborî privirea spre pata sfârâitoare care își croi drum prin acoperiș și căzu în întuneric. De jos se auzi un zgomot slab de izbitură. Lordul Anomander Rake își mută ochii spre cer și oftă.

Sergentul Whiskeyjack își ridică scaunul în două picioare și îl fixă astfel rezemat de zidul dărăpănat. Încăperea mică și murdară duhnea a urină și umezeală. Două paturi înguste, cu rame de lemn și saltele din pânză de sac, umplute cu paie, erau lipite de peretele din stânga lui. Cele trei scaune șubrede fuseseră trase în jurul mesei din mijlocul camerei. Deasupra ei atârna un felinar cu ulei, și lumina acestuia cădea asupra lui Fiddler, Hedge și Mallet, care jucau cărți.

Își făcuseră treaba, terminând lucrările din afara Sălii Maiestății odată cu asfințitul. Până la alianța cu Moranth, sabotorul malazan nu fusese decât un genist glorificat, un săpător de tuneluri și spărgător de porți de oraș. Alchimia Moranth introdusese în

Imperiu o diversitate de explozivi chimici și sub formă de pulbere, mai toți explodând în contact cu aerul. Folosirea unui acid cu acțiune lentă găurea proiectilele din lut pline cu exploziv. Sabotajul devenise o artă, raportul exact între grosimea lutului și tăria acidului era primejdios și puțini supraviețuiau pentru a învăța din propriile greșeli.

După părerea lui Whiskeyjack, Hedge și Fiddler erau niște soldați jalnici. Orice efort ar fi făcut, nu-și amintea când își scoseseră săbiile din teacă. Iar bruma de disciplină care făcuse parte din instruirea lor de bază se ștersese cu totul în timpul anilor petrecuți pe câmpul de bătălie. Cu toate acestea, când era vorba despre sabotaj, nu aveau pereche.

Cu ochii umbriți de pleoape, Whiskeyjack îi studie pe cei trei, care stăteau la masă. Trecuseră câteva minute de când niciunul nu făcuse vreo mișcare și nici nu scosese vreo vorbă. Era unul dintre jocurile noi propuse de Fiddler, socoti el, pentru că omul inventa mereu câte ceva, improvizând regulile ori de câte ori era prins la înghesuială. În ciuda gâlcevilor nesfârșite, Fiddler nu ducea niciodată lipsă de parteneri de joc.

Asta face plictiseala din om, își spuse el. Dar nu, era mai mult decât plictiseală. Așteptarea te rodea, mai ales când ea avea legătură cu prietenii. Ben-cel-Iute și Kalam se puteau afla cu fețele în noroi pe vreo alee în acele momente. Și asta făcea lucrurile mai greu de suportat.

Privirea lui Whiskeyjack zăbovi asupra unuia dintre paturi, pe care se aflau armura și sabia lui lungă. Rugina se înstăpânise pe zalele zdrențuite ale cămășii, ca un sânge închegat de mult. Zalele lipseau în unele locuri, iar în altele erau rupte. Amintirea acelor stricăciuni rămăsese în oase și în mușchi: fiecare tăietură și fiecare lovitură îl urmăreau acum cu dureri, salutându-l în fiecare dimineață ca niște vechi camarazi. Sabia, cu mânerul scurt înfășurat în piele obișnuită, stătea în teaca ei din lemn, iar centura și hamul se aflau pe marginea patului.

Avea acea armă după prima bătălie și o găsise pe un câmp plin de morți. Pe atunci încă avea pe cizme urme albe de calcar de la cariera unde lucra tatăl lui, și promisiuni pentru o lume nouă în față pentru că lupta sub drapelul Imperiului. Când o găsise, sabia era strălucitoare, fără nicio ciobitură pe lama ascuțită, și o luase ca pe propriul stindard personal.

Curând, privirea lui Whiskeyjack își pierdu din concentrare. Mintea lui alunecase spre făgașele cenușii, înnoroite ale tinereții, când urmase calea obișnuită, pierdut și orbit de o tristețe imposibil de identificat.

Ușa se deschise furtunos, aducând în încăpere o rafală de aer aburit, după care intră Trotts. Ochii negri-cărbune ai Barghastului îi întâlniră pe cei ai sergentului.

Whiskeyjack se ridică imediat. Se duse la pat și își luă sabia. La masă, ceilalți își continuau jocul de cărți, singurul semn prin care își trădaseră neliniștea fiind o mișcare ușoară a scaunelor. Sergentul trecu pe lângă Trotts și închise ușa până rămase doar o dungă de lumină prin care putea vedea afară. Pe partea cealaltă a străzii, la intrarea pe o alee, stăteau două siluete, cea mai masivă dintre ele rezemându-se greu de cealaltă. Whiskeyjack expiră șuierat printre dinți.

– Mallet, spuse el peste umăr.

Aflat la masă, vraciul se încruntă spre cei doi sabotori, apoi își așeză atent cărțile cu fața în jos.

Cele două siluete traversară strada. Whiskeyjack duse mâna spre mânerul sabiei.

– Care? întrebă Mallet, în timp ce aranja păturile pe unul dintre paturi.

– Kalam, îi răspunse sergentul.

Cei doi bărbați ajunseră la ușă și el o deschise larg, permițându-le să intre, apoi o închise. Făcu un semn către Trotts, care se duse la fereastra acoperită de perdea, ridică un colț al acesteia și începu să urmărească strada.

Kalam era palid și abia se ținea de umărul lui Ben-cel-Iute. Cămașa cenușie a asasinului era

îmbibată de sânge. Mallet se grăbi să îl ajute pe vrăjitor și împreună îl duseră pe Kalam până la pat. Imediat ce vraciul reuși să îl întindă, îi făcu semn lui Ben-cel-Iute să se îndepărteze și se apucă să scoată cămașa lui Kalam.

Vrăjitorul clătină din cap spre Whiskeyjack și se așeză pe scaunul eliberat de Mallet.

– Cum se joacă asta? întrebă el ridicând cărțile lui Mallet și studiindu-le cu o încruntătură.

Nici Hedge, nici Fiddler nu-i răspunseră.

– N-am idee, spuse sergentul și se duse până în spatele lui Mallet. Doar stau și se uită la cărți.

Ben-cel-Iute surâse.

– Aha, e un joc de așteptare, corect, Fid?

Se rezemă comod de spetează și-și întinse picioarele.

Mallet ridică ochii spre sergent.

– Trebuie să stea întins o vreme, spuse vraciul. Rana e curată, dar a pierdut foarte mult sânge.

Lăsându-se pe vine, Whiskeyjack examină fața palidă a asasinului. Privirea lui Kalam rămase clară și concentrată asupra sergentului.

– Ei, ia spune, făcu Whiskeyjack. Ce s-a întâmplat?

Din spate, îi răspunse Ben-cel-Iute.

– A avut loc o bătălie între magi.

Kalam dădu din cap drept confirmare.

– Și? întrebă Whiskeyjack, îndreptându-se de spate ca să se uite la vrăjitor.

Ben-cel-Iute se ofili pe scaun.

– A fost urât de tot. A trebuit să eliberez un demon al Imperiului ca să scăpăm cu viață de acolo.

Toți cei aflați în cameră încremeniră. De la fereastră, Trotts se întoarse și făcu un gest tribal de avertisment, arătând liniile trasate cu pigment albastru de pe fața lui.

Glasul lui Whiskeyjack se înmuie.

– Și e liber prin oraș?

– Nu, îi răspunse vrăjitorul. A murit.

– Peste cine ați dat? urlă Whiskeyjack, azvârlindu-și brațele în aer.

– Nu știm precis, spuse Ben-cel-Iute încet. Indiferent ce a fost, l-a terminat pe demon în mai puțin de un minut. I-am auzit țipătul de moarte când eram la doar o intersecție depărtare. Magi-asasini, sergent, care au coborât din cer. Păreau dornici să distrugă în întregime Ghilda orașului.

Whiskeyjack reveni la scaunul lui și se lăsă brusc pe el, iar lemnul scârțâi sub greutatea lui.

– Din cer. Tiste Andii.

– Da, murmură Ben-cel-Iute. Așa cred. Vraja a avut o anumită aromă. Veche, întunecată și rece ca gheața. Kurald Galain.

– Din ce am văzut, interveni Kalam, au făcut o treabă al naibii de bună. Nu s-a stabilit niciun contact, sergent. Totul a fost o mizerie.

– Așadar, Luna e activă. Whiskeyjack tăcu o clipă, apoi lovi cu pumnul în brațul scaunului. Ba mai rău, stăpânul Lunii e cu o mutare înaintea noastră. Și-a dat seama că vom încerca să luăm legătura cu Ghilda, și atunci, ce-a făcut?

– Distruge Ghilda, spuse Kalam. Cam câtă aroganță îți trebuie pentru așa ceva?

– Indiferent cât de arogant e lordul, spuse Whiskeyjack strâmbându-se, și-a câștigat acest drept. Recunosc. Mă întreb cât de bună este Stăpâna Ghildei din oraș – e îndeajuns de bună ca să se confrunte cu Tiste Andii? Nu prea cred.

– A, și în legătură cu celălalt lucru, spuse Ben-cel-Iute. A dat roade.

Sergentul se uită la vrăjitor preț de câteva secunde, apoi dădu aprobator din cap.

– Am dat și peste Sorry, spuse Kalam, crispându-se când Mallet apăsă cu mâna pe rană.

Vraciul bolborosi ceva în barbă.

– Poftim? Eu am trimis-o să urmărească un grăsan despre care ea credea că prezintă importanță. Cum se face că v-a găsit?

Ben-cel-Iute ridicase deja din sprâncene.

– Prin urmare, a spus adevărul. Nu știm cum de ne-a găsit, dar a găsit omul pe care îl căutam noi – și ni l-a dat pe tavă.

Mallet ridică o mână. În locul rănii de până atunci rămăsese doar o cicatrice rozalie. Kalam îi mulțumi cu un geamăt și se săltă în capul oaselor.

Whiskeyjack bătu darabana pe brațul scaunului.

– Dacă am ști cine conduce orașul ăsta nenorocit, am putea încerca și singuri.

Asasinul pufni.

– Dacă ne apucăm să-i lichidăm pe membrii Consiliului, poate am scăpa de adevărații cârmuitori.

Sergentul se încruntă.

– Nu e rea ideea, spuse el, ridicându-se în picioare. Să ne concentrăm asupra problemei. Lordul Lunii știe că ne aflăm aici, mai ales că a apărut și acel demon. Va trebui să acționăm rapid.

Fiddler se trezi la viață.

– Am putea arunca în aer Sala Maiestății, zise el, râzând la Hedge.

– Aveți suficientă muniție ca să faceți asta? întrebă Whiskeyjack.

Expresia de satisfacție de pe fața lui Fiddler se stinse.

– Mda, păi, am avea suficientă ca să distrugem o proprietate, probabil. Da, dacă scoatem câteva dintre minele pe care le-am instalat…

Whiskeyjack oftă.

– E absurd. Nu, lăsăm lucrurile așa cum sunt

Se uită la jocul inexistent de cărți. Părea să impună o imobilitate deplină. O confruntare mută. Sergentul strânse din pleoape. Oare încercau să îi transmită ceva?

Nuanțe de oranj și galben iluminau orizontul spre est, aruncând un luciu arămiu peste zidurile din cărămidă și pietrele de pavaj ale orașului. În afară de sunetul scos de picăturile de ploaie, străzile erau tăcute, iar primii oameni îndreptându-se spre treburile lor erau la câteva minute depărtare. Curând, fermierii care își vânduseră încărcăturile de grâne, fructe și legume aveau să se îndrepte spre căruțele lor pentru a pleca din oraș. Dughenele și tarabele negustorilor urmau să se deschidă pentru a prinde valul de dimineață al cumpărătorilor.

În tot Darujhistanul, Fețele Cenușii se pregăteau să închidă valvele care aduceau gaz la torțele care erau înșirate de-a lungul drumurilor principale. Siluetele se deplasau în grupuri mici, strângându-se la intersecții și dispersându-se odată cu primele dangăte de clopot ale zilei.

Sorry îl urmări pe Crokus urcând cu pași osteniți treptele unei clădiri de locuințe. Stătea la jumătate de intersecție în josul străzii, între umbre care, în ciuda luminii ce sporea, păreau să nu vrea să dispară.

Ceva mai devreme, simțise strigătul de moarte al demonului Imperiului lovind-o aproape fizic, în adâncul pieptului. În mod obișnuit, demonii se retrăgeau în zbor către tărâmul lor imediat ce sufereau vătămări care le puteau reteza legăturile de rechemare. Însă Korvalahul nu fusese pur și simplu doborât sau eliminat cu forța. În moartea lui existase o finalitate care o făcuse să se cutremure. O moarte în adevăratul înțeles al cuvântului. Încă auzea urletul lui disperat și mut răsunându-i în cap.

Întreaga ambivalență care îl învăluia pe Purtătorul Monedei dispăruse, alungată. Acum știa că îl va ucide. Trebuia să facă asta, și încă foarte curând. Iar înainte trebuia să afle misterul acțiunilor lui. În ce măsură îl folosea Oponn pe tânăr?

Știa că el o văzuse în grădina proprietății D'Arle, cu puțin înainte de a fugi pe acoperișul casei. După ce zărise lumina dinapoia ușilor glisante ale balconului, se hotărâse să-l urmărească în continuare pe Crokus. Familia D'Arle era puternică în Darujhistan. Faptul că tânărul era implicat într-o relație amoroasă clandestină cu fiica acelei familii era o idee scandaloasă, însă ce altă concluzie putea trage? Așadar, rămânea întrebarea: Oponn acționa direct prin tânăr, sugerând o anumită influență asupra Consiliului Orașului? Ce putere de influență deținea acea tânără fecioară?

Era doar o chestiune de poziție, de un posibil scandal. Însă care era atitudinea politică a consilierului Estraysian D'Arle? Sorry își dădu

seama că, deși nu aflase multe despre scena politică a Darujhistanului, nu știa suficient nici cât să intuiască acțiunile lui Oponn. Consilierul D'Arle era principalul oponent al lui Turban Orr în ce privea propunerea de proclamare a neutralității, dar ce importanță avea asta? Imperiului Malazan nu-i păsa defel de o asemenea proclamație. Decât dacă nu cumva ea era doar o stratagemă. Acest Turban Orr dorea să pregătească terenul pentru o lovitură de stat sprijinită de Imperiu?

Răspunsurile la asemenea întrebări aveau să se obțină cu greutate. Sorry știa că va trebui să aibă multă răbdare. Desigur, răbdarea era cea mai importantă dintre calitățile ei. Ea sperase că, dacă i se va arăta a doua oară lui Crokus, acolo în grădină, îl va speria, ori măcar îl va irita pe Oponn, dacă zeul se implicase direct.

Sorry continuase să îl urmărească din umbrele pe care le atrăsese în jurul ei, până când asasinul pe nume Rallick îl dusese pe tânăr pe o alee. Sorry mai zăbovise cât să surprindă discuția dintre Rallick și Murillio. Se părea că băiatul avea protectori, și aceștia erau o adunătură ciudată, presupunând că grăsanul Kruppe era un fel de conducător de grup. Faptul că doreau să-l scoată pe Crokus din oraș în numele „stăpânului" lor făcea întreaga situație să devină mai interesantă.

Își dădu seama că va trebui să acționeze cât de curând. Se gândi că protecția oferită de Kruppe și de acel Murillio nu o va stânjeni prea mult. Deși Kruppe reprezenta mai mult decât lăsa impresia, violența nu părea a fi nicidecum principala lui calitate.

Așadar, îl va ucide pe Crokus în afara orașului. Imediat ce ea va descoperi caracterul misiunii lor, și cine le era stăpân. Imediat ce va pune cap la cap toate elementele.

Sergentul Whiskeyjack va trebui să mai aștepte o vreme întoarcerea ei. Știind foarte bine cât de ușurați vor fi membrii echipei la ideea că ea nu apărea, Sorry surâse. În ceea ce privea chestiunea, în întregul ei – amenințarea pe care o reprezentau Ben-

cel-Iute și Kalam –, ei, bine, toate la vremea potrivită.

Migrena îngrozitoare care-l chinuise pe alchimistul Baruk părea să cedeze. Indiferent ce ar fi fost ea, prezența care fusese dezlănțuită în oraș dispăruse. Se așeză pe scaunul de lectură și își apăsă pe frunte o bucată de gheață învelită într-o cârpă. Fusese vorba despre o invocare. Era convins. Emanațiile duhneau a demoni. Însă mai fusese și altceva. Înainte ca prezența să fi dispărut, Baruk simțise o strânsoare mentală care fusese cât pe ce să îl facă să-și piardă cunoștința.

Trăise urletul final de moarte al creaturii, iar propriul său strigăt răsunase pe hol și îi adusese pe oamenii de pază la ușa lui.

Baruk simți ceva rău, în adâncul ființei lui, ca și cum sufletul lui fusese zdrobit. Preț de o singură clipă, privise într-o lume de o întunecime absolută, iar din aceasta se auzeau sunete, scârțâituri de roți de lemn, clinchet de lanțuri, gemetele a o mie de suflete întemnițate. Apoi totul dispăruse, iar el se trezise stând pe scaun, iar Roald se afla îngenuncheat alături de el cu o găleată de gheață adusă din pivniță.

Acum stătea singur în biroul lui, iar gheața apăsată pe frunte era caldă în comparație cu ceea ce simțea în inimă.

Se auzi o bătaie în ușă și, cu fața brăzdată de îngrijorare, Roald intră în încăpere:

– Stăpâne, ai un oaspete.

– Eu? La ora asta? Se ridică nesigur în picioare. Cine e?

– Lordul Anomander Rake. Apoi Roald ezită. Și… încă cineva.

Încruntându-se, Baruk făcu un semn cu mâna.

– Condu-i înăuntru.

– Am înțeles, stăpâne.

Rake intră ținând de ceafă o creatură înaripată de mărimea unui câine. Aceasta se agită și șuieră, apoi își întoarse ochii rugători spre Baruk.

– Arătarea asta m-a urmărit până aici, spuse Rake. E a ta?

Luat prin surprindere, alchimistul reuși să confirme cu un gest din cap.

– Așa am gândit și eu, spuse Rake, eliberând demonul, care bătu din aripi și ateriză la picioarele bătrânului încălțat în papuci.

Baruk se uită la demon. Acesta tremura.

Rake se îndreptă spre un scaun și se așeză, apoi își întinse picioarele lungi.

– O noapte grea, spuse el.

Baruk făcu un semn, iar demonul dispăru cu un pocnet slab.

– Adevărat, zise el, iar glasul îi sună îndurerat. Servitorul meu a fost în misiune. N-am știut că era vorba despre tine. Se duse în fața Tiste Andii. De ce te-ai amestecat într-un război al asasinilor?

– De ce nu? răspunse Rake. Eu l-am declanșat.

– Poftim?

De pe scaun, îi zâmbi alchimistului.

– Baruk, nu o cunoști pe Împărăteasă la fel de bine ca mine.

– Te rog să-mi explici.

Fața alchimistului începu să se îmbujoreze.

Rake își mută privirea.

– Spune-mi ceva, Baruk, zise el, întorcându-se ca să se uite în ochii bătrânului, cine din acest oraș ar putea să aibă cunoștință de consiliul tău secret? Și cine ar putea beneficia cel mai mult de îndepărtarea ta? Și, lucrul cel mai important, cine din orașul acesta este capabil să te ucidă?

Baruk nu-i răspunse imediat. Se îndreptă încet spre masă, unde așezase o hartă proaspăt desenată. Se aplecă deasupra ei și își rezemă palmele de marginea ei.

– Bănuiești că Împărăteasa ar putea să o caute pe Vorcan, spuse el. Pentru a-i oferi un contract.

– În privința ta și a celorlalți Mari Magi, spuse Rake, aflat acum în spatele lui. Împărăteasa a trimis o Gheară aici, nu atât pentru a distruge sistemele de apărare ale orașului, cât să stabilească un contact cu Stăpâna Asasinilor. Deși nu eram pe deplin convins

în privința asta, am vrut să împiedic realizarea unui asemenea lucru.

Ochii lui Baruk rămaseră ațintiți asupra porțiunii roșii din hartă.

– Așa că ți-ai trimis asasinii să îi lichideze pe cei ai Ghildei ei. Ca să o elimini. Se întoarse cu fața spre Rake. Și după aceea? O ucizi și pe ea? Totul în baza unei bănuieli?

– În noaptea asta, spuse calm Rake, am împiedicat Gheara să realizeze contactul. Raportul demonului tău va confirma asta. Pe de altă parte, sper că nu sugerezi că moartea lui Vorcan și decimarea asasinilor din oraș ar fi ceva rău, nu?

– Mă tem că da. Luptând împotriva unui sentiment de revoltă, Baruk începu să pășească de colo-colo. Rake, s-ar putea să nu o cunosc pe Împărăteasă la fel de bine ca tine, spuse el scrâșnind din dinți, dar cunosc orașul acesta mult mai bine decât vei ajunge tu să-l cunoști. Se uită încruntat spre Tiste Andii. Pentru voi, Darujhistanul e doar un câmp de bătălie pentru războiul vostru personal cu Împărăteasa. Nu vă pasă deloc dacă orașul va supraviețui și cum a reușit să dăinuiască trei mii de ani.

Rake ridică din umeri.

– Te rog să mă faci să înțeleg.

– Consiliul Orașului are funcția lui, una vitală. Ei sunt mașinăria Darujhistanului. Adevărat, Sala Maiestății este un loc al nimicniciei, corupției și certurilor neîncetate, dar, în ciuda acestor lucruri, este și un loc în care se hotărăsc anumite lucruri.

– Și ce legătură are asta cu Vorcan și cu banda ei de ucigași?

Baruk făcu o grimasă.

– Ca la orice căruță împovărată, roțile trebuie unse. Fără posibilitatea asasinatelor, familiile nobile s-ar fi distrus de mult reciproc, odată cu orașul, prin izbucnirea unui război civil. În al doilea rând, eficiența Ghildei asigură o măsură de control asupra răzbunărilor, certurilor și așa mai departe. Este opțiunea garantată a vărsării de sânge, iar vărsarea de

sânge e neplăcută. De obicei, prea neplăcută pentru sensibilitățile nobilimii.

– Curios lucru, spuse Rake. Cu toate astea, nu crezi că Vorcan ar analiza foarte atent o ofertă din partea Împărătesei? La urma urmelor, Laseen a stabilit un precedent lăsând la conducerea unui oraș cucerit un asasin. De fapt, cel puțin o treime din Marile Căpetenii provin din rândurile acestei profesiuni.

– Ți-a scăpat ideea de bază! spuse Baruk, și fața i se întunecă. Nu ne-ai consultat, iar acest lucru nu poate fi tolerat.

– Nu mi-ai răspuns, ripostă Rake, pe un ton rece și reținut. Vorcan ar accepta contractul? L-ar putea duce la bun sfârșit? Baruk, e chiar atât de bună?

Alchimistul se întoarse cu spatele.

– Nu știu. Acesta e răspunsul meu la toate cele trei întrebări.

Rake îl privi cu insistență pe Baruk.

– Dacă ai fi doar alchimist, probabil că te-aș crede.

Bătrânul surâse strâmb.

– De ce mă crezi și altceva?

Acum fu rândul lui Rake să zâmbească.

– Sunt unii care s-ar contrazice cu mine fără nicio ezitare. Nu sunt obișnuit să fiu tratat ca un egal.

– Există multe căi spre Ascendență, una mai subtilă decât alta. Baruk se apropie de polița de deasupra șemineului, luă o carafă, apoi se duse la raftul din spatele mesei de lucru și scoase două cupe din cristal. Ea e Mare Mag. Toți avem măsuri magice de apărare, dar împotriva ei…

Umplu cupele cu vin.

Rake se apropie de alchimist. Acceptă cupa și o ridică între ei.

– Îmi cer iertare că nu te-am anunțat. De fapt, nici nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi vorba despre ceva important. Până astă-seară am acționat în baza unor teorii, nimic mai mult. N-am ținut seama de valurile pe care le-ar putea provoca distrugerea Ghildei.

Baruk sorbi din vin.
– Anomander Rake, spune-mi ceva. În noaptea asta a existat o prezență în oraș – o invocare.
– Unul dintre demonii Korvalah ai lui Tayschrenn, îi răspunse Rake. L-a eliberat un vrăjitor Gheară. Luă o gură din lichidul aspru, îl lăsă să se rostogolească pe limbă, apoi înghiți satisfăcut. Dar a dispărut.
– Dispărut? întrebă Baruk încet. Unde?
– A scăpat de sub controlul lui Tayschrenn, spuse Rake, cu un zâmbet reținut. De sub controlul oricui.
– Sabia ta, spuse Baruk, reprimându-și un tremur în clipa în care amintirea acelei ultime viziuni îi reveni.
Scârțâitul roților, zăngănitul lanțurilor, gemetele a o mie de de suflete pierdute. Și bezna.
– A, da, spuse Rake umplându-și cupa. Am primit capetele celor doi vrăjitori din Pale. Așa cum ai promis. Îți admir eficiența, Baruk. Au protestat?
Alchimistul păli.
– Le-am explicat ce opțiuni aveau, spuse el încet. Nu, nu au protestat.
Hohotul moale de râs al lui Rake făcu să-i înghețe sângele în vene lui Baruk.
Kruppe se trezi auzind sunetul îndepărtat. Focul licărea în fața lui, însă părea să dea tot mai puțină căldură.
– Aha, oftă el, mâinile lui Kruppe sunt aproape amorțite, însă urechile i-au rămas la fel de agere. Ascultă acest sunet slab venit din regiunile foarte îndepărtate ale visului său din prezent. Oare știe el sursa?
– Probabil, spuse K'rul, aflat alături de el.
Tresărind, Kruppe se întoarse și ridică din sprâncene.
– Kruppe te-a crezut plecat demult, Străvechiule. Cu toate astea, el îți mulțumește pentru tovărășie.
Zeul ascuns sub glugă dădu din cap.

– Totul e bine în privința copilei Tattersail. Rhivi o protejează, și ea crește cu repeziciune, pentru că așa e firea celor Luați Singuri. Acum o adăpostește un puternic lord războinic.

– Bine, spuse Kruppe și zâmbi.

Zgomotele din depărtare îi atraseră din nou atenția. Scrută întunericul, dar nu văzu nimic.

– Spune-mi, Kruppe, ce auzi? întrebă K'rul.

– Trecerea unei căruțe mari sau cam așa ceva, îi răspunse el încruntat. Îi aud roțile, lanțurile, dar și gemetele sclavilor.

– Se numește Dragnipur, spuse K'rul. Și este o sabie.

Încruntarea grăsanului se adânci.

– Cum se poate ca o căruță și sclavii care o trag să fie o sabie?

– Făurită în întuneric, ea înlănțuie sufletele de lumea care a existat înainte de sosirea luminii. Kruppe, cel care o mânuiește se află printre voi.

În mintea lui Kruppe apăru pachetul de cărți ale Dragonilor. Văzu imaginea cuiva jumătate bărbat, jumătate dragon – Cavalerul Umbrei Marii Case a Întunericului, cunoscut și sub numele de Fiul Întunericului. Bărbatul ținea deasupra capului o sabie neagră de care erau legate lanțuri ce scoteau fum.

– Cavalerul e în Darujhistan? întrebă el, luptând împotriva unui fior de teamă.

– În Darujhistan, îi răspunse K'rul. În jurul orașului. Deasupra orașului. Prezența lui este un magnet natural pentru putere, și mare este primejdia. Zeul Străvechi se întoarse cu fața spre Kruppe. E aliat cu Maestrul Abruk și T'orrud Cabal – conducătorii secreți ai Darujhistanului au descoperit un aliat cu două tăișuri. Kruppe, în noaptea asta, Dragnipur a gustat din sufletul unui demon, chiar în orașul tău. Niciodată nu este însetată multă vreme și se va hrăni cu și mai mult sânge înainte ca totul să se termine.

– Îi poate rezista cineva? întrebă Kruppe.

K'rul ridică din umeri.

– Când a fost făurită, nimeni nu-i putea rezista, dar asta s-a întâmplat demult, chiar înainte de vremea mea. Nu știu cum stau lucrurile acum. Mai știu ceva, Kruppe, ceva neînsemnat, din păcate.

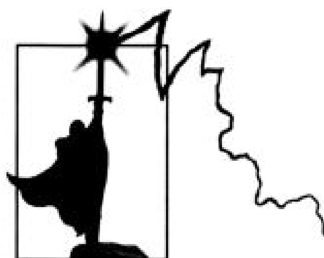
– Kruppe este gata să asculte.

– Călătoria în care te trimite Maestrul Baruk spre Dealurile Gadrobi. După foarte multă vreme, magia străveche fierbe din nou. Este Tellann – al Imass – însă ceea ce atinge ea este Omtose Phellack – magia Străveche Jaghut. Kruppe, să te ferești. Ceea ce urmează să se întâmple este un pericol la fel de mare ca și Cavalerul și sabia lui și la fel de străvechi. Să pășești cu fereală, Kruppe.

– Kruppe întotdeauna pășește cu atenție, Străvechiule.

Cartea a cincea

DEALURILE GADROBI

Dincolo de acești pereți subțiri din piele
stă o copilă, dinaintea ei, pe mătase rufoasă,
e aranjat un set de cărți.
Încă nu poate vorbi,
iar scenele din fața ei
nu au fost văzute de ea în această viață.
Copila privește o singură carte
numită Obelisc, din piatră cenușie,
a cărei asprime o simte cu mintea.
Obeliscul stă îngropat într-un tumul înierbat
ca un pumn ridicat
din pământ, trecut și viitor.
Ochii acestei copile sunt mari
de groază, pentru că au apărut crăpături
în piatra pietrelor, iar ea știe
că a început fărâmițarea.

Vulpea Argintie
Iscoada Hurlochel
Armata a VI-a

Capitolul paisprezece

I-am văzut pe țărmuri
sâmburii adânciți ai privirii lor
au jurat război etern
împotriva calmului ce oftează
al mărilor Jaghut…

Nebunia lui Gothos
Gothos (n.?)

Al 907-lea an din cel de-al Treilea Mileniu
Anotimpul lui Fanderay din Anul celor Cinci Colți
Potrivit estimării malazane, cel de-al 1163-lea an al Somnului Zeiței Burn
Potrivit estimării T'lan Imass, Anul Adunării, Ridicarea Tellann

Pe măsura scurgerii zilelor, adjuncta Lorn simți o revenire a agerimii minții ei, iar starea de epuizare și deprimare se stinse treptat. Gândul că își putea îngădui să alunece în neglijență cu atâta ușurință o zdruncinase, un simțământ deloc familiar pentru ea. Nu știa cum să rezolve problema, iar acest lucru o făcea să fie în continuare ezitantă, nesigură de propria ei eficiență.

Când apărură Dealurile Gadrobi, întâi spre miazăzi și apoi și spre apus, simți dorința disperată de a-și recâștiga încrederea. Misiunea se apropia de un moment crucial. Succesul în privința tumulului Jaghut va asigura reușita tuturor celorlalte lucruri.

După ce călătorise foarte încet în primele zile, în acea dimineață călărise cu hotărâre, ținând să-și respecte programul cu sfințenie. Ambii cai aveau nevoie de odihnă, așa că acum mergea înaintea lor, cu frâiele lor prinse la centură. Iar alături de ea pășea Tool.

Deși, la îndemnurile ei, Imass îi vorbise deseori despre multe lucruri fascinante, el îi ignorase eforturile de a afla chestiuni importante pentru Imperiu și pentru puterea lui Laseen. Totul părea să revină la jurămintele pe care le rostise la ultima Adunare. Pentru Imass avea să se întâmple ceva critic. Lorn se întrebă dacă asta nu avea cumva legătură cu eliberarea tiranului Jaghut. Iar gândul o tulbura.

Cu toate acestea, nu putea permite ca ambivalența să-i amenințe misiunea. Era brațul drept al lui Laseen, și era îndrumată, nu de propria voință, ci de a Împărătesei. Dujek și Tayschrenn îi amintiseră prea clar acest adevăr. Drept urmare, ea nu avea să joace niciun rol în tot ce urma să se întâmple – cel

puțin ca femeia numită Lorn. Cum putea fi făcută răspunzătoare pentru ceva?

– În anii petrecuți printre oameni, spuse Tool, aflat alături de ea, am ajuns să-mi amintesc transmiterea emoțiilor prin intermediul corpului și al expresiilor. Adjunctă, în ultimele două zile ai fost încruntată. Să aibă asta vreo semnificație?

– Nu, zise ea brusc. Nu are. Purificarea gândurilor de simțămintele personale nu fusese niciodată atât de dificilă ca în acele momente – să fi fost oare efectul de durată al amestecului lui Oponn? Poate creatura reușea să o scape de asta. Tool, spuse ea semnificativ, după cum te-ai exprimat, este că nu știu suficient despre ceea ce facem. Căutăm o piatră rămasă în picioare, însemnul tumulului. Ei, bine, presupunând că poate fi găsită, de ce nu s-a întâmplat asta mai de mult? De ce căutarea acestui tumul nu a dat rezultate vreme de trei mii de ani?

– Vom găsi piatra în picioare, îi răspunse calm Tool. Adevărat, marchează tumulul, dar tumulul nu se află acolo.

Adjuncta se încruntă. *Altă șaradă*.

– Explică-mi.

Imass rămase tăcut un minut, apoi spuse:

– Adjunctă, eu m-am născut într-un coridor Străvechi, cunoscut sub numele de Tellann. E mai mult decât o sursă de magie, e și un timp.

– Sugerezi că acest tumul există în alt timp? Așa plănuiești să ajungem la el – folosind coridorul tău Tellann?

– Nu, nu există un timp paralel care să se deosebească de cel pe care îl cunoaștem. Acel timp e dus, a trecut. E mai curând o chestiune de… aromă. Pot continua, Adjunctă?

Buzele lui Lorn se strânseră, devenind o dungă subțire și dreaptă.

– Acei Jaghut care l-au înmormântat pe tiran s-au născut în alt coridor Străvechi. Însă termenul de „străvechi“ se referă doar la coridoarele existente ale acestei epoci. Omtose Phellack al Jaghut nu este „Străvechi“ în comparație cu Tellann. Sunt unul și

aceleași, au aceeași *aromă*. Ai înțeles până aici, adjunctă?

Ticălos cu aere de superioritate! murmură ea pentru ea însă;i.

– Da, Tool.

Imass dădu din cap și oasele îi trosniră.

– Tumulul nu a fost găsit până acum tocmai pentru că este Omtose Phellack. Se află într-un coridor acum pierdut pentru lume. Dar eu sunt Tellann. Coridorul meu se intersectează cu Omtose Phellack. Eu pot ajunge acolo, adjunctă. Orice T'lan Imass poate asta. Am fost ales pentru că nu aparțin niciunui clan. Sunt singur din toate punctele de vedere.

– De ce e important acest lucru? întrebă Lorn, simțind un nod în stomac.

Tool se uită la ea.

– Adjunctă, noi vrem să-l eliberăm pe tiranul Jaghut. Dacă o asemenea ființă scapă de sub control ori ne infirmă predicțiile, este capabilă să distrugă acest continent. Îi poate face sclavi pe toți cei care trăiesc pe el și va face asta dacă i se îngăduie. Dacă în locul meu Logros ar fi ales un Aruncător de Oase, și tiranul ar fi eliberat, acel Aruncător de Oase ar deveni sclav. Un tiran Jaghut devine primejdios dacă e singur. Având alături un Aruncător de Oase Imass, devine de neoprit. Ei vor sfida zeii și îi vor ucide pe aproape toți. De asemenea, eu nu aparțin unui clan, și astfel căderea mea în sclavie – dacă s-ar întâmpla asta – nu îi va înrobi și pe cei de-un sânge cu mine.

Lorn îl privi fix pe Imass. Ce gânduri aveau Împărăteasa și Tayschrenn? Cum sperau să controleze acel lucru?

– Tool, ai spus că poți fi sacrificat.

– Da, adjunctă.

La fel ca mine, își dădu ea seama.

– Ce îl va opri pe tiran? întrebă ea. Cum îl putem controla?

– Nu putem, adjunctă. Acesta este riscul.

– Și ce înseamnă asta?

Tool ridică din umeri, iar pe sub blănurile putrede se auzi cum oasele îi urcă și coboară.

– Stăpânul Seminței Lunii, adjunctă. El nu va avea de ales și va interveni.

– El e capabil să-l oprească pe tiran?

– Da. E, deși asta îl va costa scump, îl va slăbi. Ba, mai mult, el poate administra pedeapsa de care un tiran Jaghut se teme cel mai mult. Când se uită la Lorn, în orbitele ochilor lui Tool apăru o licărire de lumină. Luarea în sclavie, adjunctă.

Lorn se opri ca trăsnită.

– Vrei să spui că Stăpânul Lunii îl va pune pe tiran să lucreze pentru el?

– Nu, adjunctă. Luarea în sclavie se face cu mâna stăpânului, dar și asta îl depășește. Vezi tu, Împărăteasa știe cine este stăpânul și ce posedă el.

Lorn dădu din cap.

– E Tiste Andii, și Mare Mag.

Tool râse hârâit.

– Adjunctă, el este Anomander Rake, Fiul Întunericului. Mânuitorul lui Dragnipur.

Lorn se încruntă.

Tool păru să-i observe deruta, pentru că începu să-i explice:

– Dragnipur este o sabie, născută în Epoca dinaintea Luminii. Și Întunericul este Zeița Tiste Andii, adjunctă.

După câteva minute, Lorn își regăsi glasul.

– Împărăteasa, spuse ea încet, știe să-și aleagă dușmanii.

Apoi Tool o lovi cu o altă revelație stupefiantă.

– Sunt convins că Tiste Andii regretă că au venit pe lumea asta, spuse el.

– *Au venit* pe lumea asta? De unde? Cum? Și de ce?

– Tiste Andii au venit din Kurald Galain, coridorul Întunericului. Kurald Galain era singur, neatins. Zeița, mama lor, cunoștea singurătatea… Tool ezită. Adjunctă, s-ar putea să fie puțin adevăr în povestea asta.

– Continuă, spuse încet Lorn. Te rog.

– În singurătatea ei, zeița căuta ceva în afara sinelui. Așa s-a născut Lumina. Copiii ei, Tiste Andii, au considerat asta drept o trădare. Au repudiat-o. Unii susțin că a fost alungată, alții, că ei au plecat din îmbrățișarea mamei lor din proprie inițiativă. Deși magii Tiste Andii folosesc în continuare coridorul Kurald Galain, ei nu-i mai aparțin. Iar unii au adoptat un alt coridor, acela al Starvald Demelain.

– Primul coridor.

Tool dădu din cap.

– Cui îi aparține coridorul Starvald Demelain?

– Acesta a fost căminul Dragonilor, adjunctă.

Murillio se întoarse în șa și făcu măgarul să se oprească pe drumul prăfuit. Privi în față. Kruppe și Crokus ajunseseră deja la Răscrucea Îngrijorării. Își șterse fruntea cu pânza moale de satin a burnusului, apoi se uită în urmă. Coll stătea aplecat din șa și vărsa restul micului dejun.

Murillio oftă. Era o minune să-l vadă treaz pe Coll, dar faptul că el insistase să-i însoțească era aproape un miracol. Murillio se întrebă dacă acesta bănuia ceva în legătură cu planurile lui Rallick – dar Coll sigur și-ar fi dat pumni în cap, apoi ar fi sărit să-l bată pe Rallick dacă ar fi mirosit măcar ce aveau de gând să facă.

Mândria îl băgase pe Coll în acea încurcătură, iar băutura nu reușise să i-o diminueze. De fapt, făcuse exact contrariul. Coll îmbrăcase armura brigandină [12], genunchiere și cotiere. O sabie lungă îi atârna la coapsă și, cu coiful din zale și cască, arăta exact ca un cavaler nobil. Făcând abstracție de paloarea verzuie a feței lui. Pe de altă parte, era singurul dintre ei care găsise un cal, și nu acei nenorociți de catâri pe care reușise să-i procure Kruppe.

Coll se îndreptă de spate în șa și îi zâmbi pierit lui Murillio, apoi dădu pinteni calului. Își reluară drumul fără o vorbă, îndemnându-și animalele să meargă la galop până îi ajunseră din urmă pe ceilalți.

Ca de obicei, Kruppe ținea predici vorbind cu emfază.

– Doar câteva zile, vă asigură Kruppe, călător ofilit al pustietăților de dincolo de sclipitorul Darujhistan. Nu ai niciun motiv să fii atât de abătut, flăcăule. Consideră asta o aventură fără seamăn.

Crokus se uită la Murillio și își ridică disperat brațele.

– Aventură? Nici măcar nu știu ce facem! Nu vrea nimeni să-mi spună? Nu-mi vine să cred că am acceptat așa ceva!

Murillio îi zâmbi tânărului.

– Hai, lasă, Crokus. De câte ori ți-ai exprimat curiozitatea în legătură cu ieșirile noastre constante din oraș? Ei, bine, iată-ne – vei găsi răspunsuri la aproape toate întrebările.

Crokus se ghemui în șa.

– Mi-ai spus că toți ați lucrat ca agenți ai unor negustori. Care negustori? Nu văd niciunul. Și unde ne sunt caii? Cum se face că doar Coll are cal? Mie de ce nu mi-a dat cineva o sabie? De ce…?

– Gata! Murillio izbucni în râs și ridică o mână. De ajuns, te rog! *Suntem* agenți pentru un negustor, explică el. Dar vom procura niște mărfuri foarte neobișnuite.

– Și negustorul e foarte neobișnuit, adaugă Kruppe cu un zâmbet cald. Flăcăule, suntem agenți care caută informații în numele patronului nostru, care nu e nimeni altul decât marele alchimist Baruk!

Crokus se uită lung la grăsan.

– Baruk! Și nu-și poate permite să ne dea cai?

Kruppe își drese glasul.

– A, da. Uite. S-a produs o neînțelegere între onestul și demnul Kruppe și un stăpân de grajduri hoț și duplicitar. Cu toate acestea, Kruppe a fost recompensat pe deplin, economisind astfel unsprezece monede de argint pentru bunul nostru stăpân.

– Pe care el nu le va vedea înapoi, mormăi Murillio.

– Cât despre sabie, flăcăule, urmă Kruppe, la ce ți-ar fi bună? Nu-l lua în seamă pe vijeliosul și palidul Coll, cu toate zorzoanele acelea soioase

pentru război. E un simplu moft de-al lui. Iar sabia lui Murillio nu e decât o jucărie de ornament, deși nu am a mă îndoi că el susține că rubinele și smaraldele care îi împodobesc mânerul respectivului obiect sunt puse acolo pentru a da armei echilibru bun sau cine știe de chestie marțială. Kruppe îi zâmbi serafic lui Murillio. Nu, flăcăule, adevărații maeștri în obținerea de informații nu au nevoie de asemenea bucăți greoaie de metal; de fapt, noi le dispreţuim.

– Bine, bombăni Crokus, și atunci, ce fel de informații căutăm?

– Tot ce văd corbii din aer, spuse Kruppe, gesticulând. Alți călători, alte eforturi din Dealurile Gadrobi, toate grăunțele posibile pentru moara de vești a lui Baruk. Noi observăm fără a fi observați. Aflăm lucruri rămânând în același timp un mister pentru toți. Noi urcăm pe…

– Nu vrei să taci? se tângui Coll. Cine a adus ploști cu apă?

Zâmbind, Murillio scoase de la oblânc o cană din lut înfășurată în sfoară și i-o întinse lui Coll.

– Un adevărat burete, spuse Kruppe, strivit sub povara armurii. Uită-te cum ne împuținează omul acesta apa noastră prețioasă, care apare imediat sărată și mizeră pe pielea lui bătută de vânturi. Ce otrăvuri scoate din el? Kruppe se cutremură la un asemenea gând.

Coll îl ignoră și îi întinse cana lui Crokus.

– Înveselește-te, flăcăule, spuse el. Doar ești plătit, și încă al naibii de bine. Cu puțin noroc, nu vei avea necazuri. Crede-mă, în genul ăsta de muncă, emoția este ultimul lucru pe care îl căutăm. Cu toate astea, și se uită urât la Murillio, m-aș simți mult mai bine dacă Rallick ar fi fost alături de noi.

Crokus se zbârli.

– Și eu sunt un înlocuitor de doi bani, corect? Crezi că nu pricep atâta lucru, Coll? Crezi că…?

– Nu-mi spune mie ce să cred, bubui Coll. Crokus, n-am spus niciodată că ești înlocuitor. Ești hoț, iar o asemenea pricepere ne este mult mai folositoare decât orice aș reuși eu să fac. Același

lucru e valabil și pentru Murillio. În ceea ce-l privește pe Kruppe, ei, bine, talentele lui nu trec de burdihan și de tot ce poate vârî în el. Tu și Rallick aveți în comun mai multe decât crezi, şi de aceea ești cel mai calificat om de aici.

– Cu excepția creierului necesar, desigur, spuse Kruppe, care e adevărata mea calitate – deși unul precum Coll nu ar pricepe nicicum astfel de abilități, pentru că îi sunt străine.

Coll se aplecă spre Crokus.

– Te-ntrebi poate de ce port armura asta, șopti el destul de tare. Pentru că îl avem conducător pe Kruppe. Când Kruppe e șef, nu mă simt în siguranță decât dacă sunt pregătit pentru război. Dacă se va ajunge la asta, eu o să vă salvez, flăcăule. Se aplecă pe spate și privi drept în față. Am mai făcut asta. Am dreptate, Kruppe?

– Astea-s acuzații absurde, pufni grăsanul.

– Prin urmare, spuse Crokus, ce anume trebuie să căutăm?

– Vom ști când vom vedea, îmi răspunse Murillio. Făcu semn cu capul spre dealurile ce se înălțau la răsărit. Când ajungem acolo.

Crokus rămase tăcut o vreme, apoi își miji ochii.

– Dealurile Gadrobi. Căutăm un zvon, Murillio?

Murillio încremeni, însă Kruppe se grăbi să răspundă:

– Adevărat, flăcăule. Zvonuri peste zvonuri. Îți aplaud concluzia inteligentă. Hei, dar unde e vasul cu apă? Setea lui Kruppe a devenit de nestins.

Sorry trecu de Poarta Jammit cu un aer nonșalant, fără să se grăbească. Era ușor să-l urmărească pe Purtătorul Monedei, pentru că nu era nevoie ca băiatul să rămână în câmpul ei vizual. Îi simțea pe Crokus și pe Kruppe în compania altor doi bărbați, aflați pe drum, la o leghe mai departe de Orașul Îngrijorărilor. Cei patru nu păreau să se grăbească.

Indiferent ce misiune aveau, era limpede că ea era în folosul Darujhistanului. Gândindu-se la acest lucru, Sorry era convinsă că membrii grupului erau

spioni și, după toate probabilitățile, foarte capabili. Acel dandy, Murillio, se mișca prin cercurile celor de sânge nobil cu o ușurință căreia i se adăuga o modestie atrăgătoare – o combinație perfectă pentru o iscoadă. Deși nu îi însoțea în acea misiune, Rallick reprezenta ochii și urechile din cadrul Ghildei Asasinilor, acoperind astfel o altă zonă esențială. Lumea lui Kruppe era aceea a hoților și a oamenilor din clasele de jos, unde zvonurile căpătau viață ca buruienile în pământ mocirlos. Cel de-al treilea era militar, se vedea asta, slujind neîndoielnic drept pavăză pentru grup.

La nivel lumesc, așadar, un grup potrivit pentru a-l proteja pe Purtătorul Monedei, deși insuficient pentru a împiedica uciderea lui – mai ales că asasinul rămăsese în oraș.

Însă ceva nu-i dădea pace lui Sorry, o suspiciune neclară că acel grup se îndrepta spre o primejdie – una care o amenința și pe ea. După ce trecu de Orașul Îngrijorărilor, Sorry iuți pasul. Imediat ce se văzu singură pe drum, își deschise coridorul Umbrei și se furișă pe urmele lui iuți.

Adjuncta nu văzu nimic deosebit la dealul de care se apropiau. Culmea lui înveșmântată în ierburi era dominată de cele ale dealurilor înconjurătoare. Câțiva stejari de deșert, piperniciți și răsuciți de vânturi, urcau pe un versant unde se afla un grohotiș de roci sfărâmate. Culmea era plată, având o formă circulară, iar din sol apăreau ici și colo stânci.

Pe deasupra capului se roteau corbi, însă atât de sus, încât se vedeau ca niște punctișoare profilate pe cerul cenușiu, îmbâcsit. Lorn îl urmări pe Tool pășind în fața ei și alegând cu siguranță drumul către baza dealului. Se lăsă moale în șa, simțindu-se înfrântă de lumea din jurul ei. Arșița de la miezul zilei o storcea de puteri, iar lentoarea ajunse să-i cuprindă și gândurile, dar asta nu era contribuția lui Oponn, știa. Era vorba despre spaima pătrunzătoare, care se agăța de aer, despre senzația că era rău, cumplit de rău, ceea ce făceau.

A-l arunca pe tiran Jaghut în mâinile dușmanului Imperiului, a avea încredere în acel Anomander Rake, un Tiste Andii, pentru a-l distruge, deși cu un preț greu pentru el – deschizând astfel calea vrăjitoriilor malazane pentru a-l ucide pe Fiul Întunericului –, părea acum ceva prăpăstios și absurd.

Tool ajunse la poalele dealului și o așteptă pe adjunctă să se apropie. La picioarele înfășurate în piei de animale, Lorn văzu o stâncă cenușie ieșind aproape un sfert de metru din pământ.

– Adjunctă, spuse Imass, aici este semnul tumulului pe care îl căutăm.

Ea ridică o sprânceană.

– Stratul de sol este foarte subțire, replică ea. Sugerezi că piatra s-a erordat până a ajuns de mărimea asta?

– Piatra nu s-a ros, îi răspunse Tool. Stă aici de când gheața a acoperit acest tărâm. A stat aici și când Câmpia Rhivi era o mare interioară, cu mult înainte ca apele să se retragă, devenind ceea ce acum a rămas Lacul Azuriu. Adjunctă, această piatră este mai înaltă decât de două ori înălțimea noastră, iar ceea ce crezi că e rocă-mamă sunt de fapt șisturi.

Lorn fu surprinsă de iritarea pe care o trăda vocea lui Tool. Descălecă și se apucă să împiedice calul.

– Și cât vom rămâne aici?

– Până va trece seara. Mâine în zori voi deschide calea, adjunctă.

De deasupra se auziră vag țipete de corbi. Lorn își înălță capul și privi spre punctele negre care se roteau pe deasupra lor la mare înălțime. Îi însoțiseră zile în șir. Era acel lucru neobișnuit? Nu știa. Ridicând din umeri scoase șaua de pe cal.

Imass rămase nemișcat, cu privirea ațintită asupra pietrei.

Lorn se apucă să-și pregătească tabăra. Între stejarii pipernicițí găsi lemne pentru a face un foc de gătit. Erau uscate, arse de soare și probabil că aveau să scoată puțin fum. Deși nu se așteptase la însoțitori,

prevederea devenise un obicei pentru ea. Înainte de lăsarea întunericului, găsi în apropiere un deal mai înalt decât celelalte și urcă până pe culme. Din acea poziție avea posibilitatea de a vedea la câțiva kilometri în jur. Dealurile continuau unduitoare spre miazăzi, devenind tot mai mici până când făceau loc stepei dinspre sud-est. La est de ei se întindea Câmpia Catlin, lipsită de viață, din câte vedea ea.

Se întoarse spre miazănoapte. Pădurea pe care o ocoliseră cu câteva zile în urmă încă se vedea, o linie întunecată care se tot îngroșa pe măsură ce cotea spre vest, spre Munții Tahlyn. Se așeză și așteptă să se lase noaptea. Abia atunci va putea vedea orice posibil foc de tabără.

Chiar și atunci, arșița rămase la fel de apăsătoare. Se plimbă pe culmea dealului ca să facă mișcare. Descoperi dovezi ale unor săpături din trecut, cicatrice care pătrundeau în roca șistoasă. Rămăseseră și dovezi ale trecerii păstorilor Gadrobi, încă de pe vremea când își făceau unelte din piatră. Pe versantul dinspre miazăzi al dealului, pământul fusese decopertat, nu în căutarea vreunui tumul, ci pentru crearea unei cariere de piatră. Se părea că sub stratul de șist se afla silex, de culoare cafeniu-ciocolatie, cu margini ascuțite și având o crustă de calcar alb.

Curioasă, Lorn continuă să investigheze, coborând în adâncitura solului. Cioburi de piatră alcătuiau un covor la baza puțului. Se lăsă pe vine și culese de jos o bucată de cremene. Era vârful unei sulițe, foarte priceput dăltuită.

Ecoul acelei tehnologii se regăsea în sabia din cuarț criptocristalin a lui Tool. Nu mai avea nevoie de altă dovadă pentru a da crezare afirmațiilor Imassului. Oamenii se trăgeau din ei și moșteniseră lumea.

Imperiul era o parte din ei, o moștenire care trecea precum sângele prin orice mușchi, os și creier uman. Însă un asemenea lucru putea la fel de bine să fie considerat un blestem. Erau oamenii destinați să devină într-o bună zi versiuni umane ale T'lan

Imass? Războiul era totul? Se vor înclina în fața lui într-o servitudine nemuritoare, devenind doar niște administratori ai morții?

Stând jos, Lorn se rezemă de piatra tăiată și bătută de vânturi. Imass purtaseră un război de exterminare care ținuse sute de mii de ani. Cine sau ce fuseseră Jaghut? Din câte spunea Tool, aceștia abandonaseră ideea de guvernare și întorseseră spatele imperiilor, armatelor, ciclurilor de dezvoltare și prăbușire, focului și renașterii. Rămăseseră singuri, disprețuindu-și semenii, respingând orice formă de comunitate, de ținte mai mari decât binele proprii.

Își dădu seama că ei nu ar fi declanșat un război.

– Vai, Laseen, murmură ea, și în ochi îi izvorâră lacrimi, știu de ce ne temem de acest tiran Jaghut. Pentru că el a devenit uman, a devenit ca noi, a luat în sclavie, a distrus și a făcut-o mai bine decât am putea-o face noi. Își lăsă capul între palme. De aceea ne temem.

Rămase tăcută, îngăduind lacrimilor să se rostogolească pe obraji, să i se strecoare printre degete și să curgă de-a lungul încheieturilor. Cine plângea prin ochii ei? se întrebă ea. Lorn sau Laseen? Ori o făcea pentru semenii ei? Ce importanță avea? Se mai vărsaseră astfel de lacrimi și se vor mai vărsa – de alții ca ea și totuși altfel decât ea. Iar vântul le va usca pe toate.

Căpitanul Paran aruncă iute o privire spre însoțitorul lui.

– Ai o teorie despre asta? întrebă el.

Toc-cel-Tânăr își scărpină cicatricea.

– Să fiu al naibii dacă știu, căpitane. Se uită spre corbul ars, înnegrit și întărit, care zăcea pe pământ în fața lor. Dar i-am numărat. |sta e al unsprezecelea corb prăjit în ultimele trei ore. Și, dacă nu acoperă toată Câmpia Rhivi ca un covor însângerat, se pare că suntem pe urmele cuiva.

Paran își drese glasul, apoi dădu pinteni calului.

Toc îl urmă.

– Și e vorba despre cineva rău, continuă el. Corbii ăștia par să fi fost loviți din interior. La naiba,

până și muștele se feresc de ei.

– Cu alte cuvinte, este curată vrăjitorie, spuse Paran printre dinți.

Toc cu ochii mijiți spre dealurile aflate la miazăzi. Găsiseră un drum făcut de tăietori de lemne prin Pădurea Tahlyn, scurtându-și astfel călătoria cu câteva zile. Însă, imediat ce reveniseră pe drumul negustorilor Rhivi, descoperiseră corbii, dar și urmele lăsate de doi cai și de un bărbat care mersese pe jos și purta mocasini. Aceste din urmă urme erau vechi de doar câteva zile.

– Nu înțeleg de ce adjuncta se deplasează atât de încet, mormăi Toc, rostind cuvintele pe care le repetase de zece ori de la începutul dimineții până atunci. Crezi că nu știe că este urmărită?

– E o femeie arogantă, spuse Paran strângând mânerul sabiei în mâna liberă. Și avându-l cu sine pe acel Imass, de ce să fie îngrijorată?

– Puterea atrage putere, spuse Toc scărpinându-și din nou cicatricea. Mișcarea declanșă o nouă explozie de lumină în mintea lui, dar acum se schimbase. Câteodată credea că aproape putea vedea imagini și scene în acea lumină. Ducă-se naibii superstițiile cu cele Șapte Orașe! bombăni el în barbă.

Paran se uită ciudat la el.

– Ai spus ceva?

– Nu.

Toc se ghemui în șa. Căpitanul îi silise la eforturi prea mari. Obsesia lui îi măcina pe ei; chiar cu unul de rezervă, caii erau aproape la capătul puterilor. Iar pe Toc îl chinuia un gând. Ce se va întâmpla când o vor ajunge din urmă pe adjunctă? Evident Paran voia să îi prindă pe Lorn și pe Imass, îndemnat de dorința de răzbunare care copleșea intențiile lui anterioare. Dacă Lorn murea ori planurile ei se năruiau, comandanții lui Paran aveau să se simtă în siguranță. Se putea alătura lui Whiskeyjack și trupei lui fără nicio grijă. Presupunând că aceștia mai erau în viață, desigur.

Toc găsise o mie de fisuri în planurile căpitanului. În primul rând, era vorba despre T'lan Imass. Sabia lui Paran se putea măsura cu a acestuia? În trecut, împotriva războinicilor Imass fuseseră folosite vrăji cu o frenezie pornită din disperare. Nimic nu dăduse roade. Singura cale de a distruge un Imass era de a-l face bucăți. Toc nu credea că arma căpitanului, chiar atinsă de zei cum era, putea face așa ceva, însă în acele momente nu putea să-l determine pe Paran să se răzgândească.

Găsiseră un alt corb, ale cărui pene fluturau în vânt, cu măruntaiele umflate de soare și de culoare roșu-închis, ca niște cireșe. Toc își scărpină din nou cicatricea și fu cât pe ce să alunece din șa când o imagine, limpede și precisă, îi apăru în minte. Văzu o formă măruntă deplasându-se cu o asemenea iuțeală încât devenise doar o nălucire. Caii nechezară, iar în aer se căscă o despicătură uriașă. Făcu un salt, ca și cum ar fi fost izbit de ceva greu și mare, iar despicătura, dincolo de care se vedea o beznă turbulentă, se făcu și mai mare. Toc își auzi calul nechezând speriat. Apoi totul dispăru și se trezi strângând între degete oblâncul șeii cu toată puterea.

Ca și cum nu ar fi observat nimic și având spatele drept și privirea ațintită drept în față, Paran continua să înainteze. Își ținea însă o mână jucând ușor pe deasupra măciuliei sabiei.

Toc se scutură de parcă ar fi vrut să se trezească, se aplecă într-o parte și scuipă. Oare ce văzuse? Despicătura aceea – cum de se putuse desface aerul chiar așa? Găsi imediat răspunsul. *Un coridor, doar un coridor de deschidere putea face așa ceva.* Își îndemnă din pinteni calul pentru a se alătura lui Paran.

– Căpitane, ne îndreptăm spre o ambuscadă.

Paran întoarse capul brusc spre el. Ochii îi străluceau.

– Atunci pregătește-te.

Toc dădu să protesteze, însă închise gura fără a scoate nicio vorbă. Ce rost avea? Își încordă arcul și își scoase puțin sabia din teacă, după care așeză o

săgeată în coardă. Aruncă o privire spre Paran, care își trăsese sabia și o așezase de-a latul peste pulpe.

– Va apărea printr-un coridor, căpitane.

Paran socoti că nu era nevoie să pună la îndoială convingerea lui Toc. Părea aproape dornic de luptă.

Toc își privi atent sabia Noroc. Lumina searbădă, neclară juca de-a lungul lamei ei lustruite de parcă ar fi fost apă. În ochii lui Toc, și ea părea oarecum dornică de luptă.

Capitolul cincisprezece

Sunt pintenii însângerați când Jaghut
le călăresc sufletele, o șarjă asurzitoare
necurmată,
nodurile tari dinăuntru duduie
bătând nebunește curgerea gheții,
o promisiune sigură…
acesta e Jaghut care se războiește cu apusul
pe un câmp de pietre sfărâmate…

Jaghut
Fisher (n.?)

Ben-cel-Iute stătea în colibă cu spatele la zidul de piatră. În fața lui se aflau cele cinci bețe care îl legau de Hairlock. Sfoara care le ținea laolaltă era întinsă. Înaintea vrăjitorului, aproape de intrarea acoperită cu o bucată de piele, era Trotts.

Kalam încă nu-și revenise într-atât cât să îl poată însoți pe Ben-cel-Iute sau să îl apere, așa cum făcea acum Trotts. Vrăjitorul îl cunoștea pe războinicul Barghast de mulți ani, luptase alături de el în mai multe bătălii decât își putea aduce aminte și se întâmplase în nenumărate rânduri ca unul dintre ei să îi salveze viața celuilalt. Și totuși Ben-cel-Iute își dădu seama că știa prea puține lucruri despre Trotts.

Cu toate acestea, singurul lucru pe care îl știa cu certitudine îl liniștea. Barghastul era un luptător brutal, sălbatic, la fel de priceput la aruncarea securii precum era și la mânuirea sabiei lungi pe care o ținea acum protector în poală. Și nu se temea de vrăjitorii, apărat fiind de fetișurile prinse în codițe și în tatuajele făcute cu zeamă de drobușor de șamanul clanului său.

Având în vedere cu ce se putea confrunta, acele lucruri proteguitoare puteau fi de folos.

În lumina scăzută, Barghastul se uită la vrăjitor cu ochi goi, lipsiți de expresie, fără să clipească.

Ben-cel-Iute își scutură mâinile pentru a și le dezmorți, apoi se aplecă în față pentru a examina șirul de bețe legate.

– Hairlock stă ghemuit în coridorul lui, spuse el. Nu se clintește. Pare să aștepte. Se îndreptă de spate și își scoase pumnalul pe care îl înfipse în pământul bătătorit. Atunci o să așteptăm și noi. Și vom veghea.

– Ce să veghem? întrebă Trotts.

– Lasă asta, spuse Ben-cel-Iute și oftă. Mai ai peticul acela din salteaua de dormit?

Trotts scoase din mânecă o bucată zdrențuită de pânză. Se apropie, făcând bețelor mai mult loc decât era nevoie, și îi întinse vrăjitorului cârpa.

Ben-cel-Iute o așeză în stânga lui. Bolborosi câteva cuvinte și își plimbă palma peste ea.

– Așază-te la loc, spuse el. Și ține-ți arma pregătită pentru cazul în care lucrurile ies rău.

Apoi închise ochii și pătrunse în coridorul lui. În fața lui se materializă o imagine care îl făcu să tresară de uimire.

– Ce caută Hairlock pe Câmpia Rhivi? întrebă el în șoaptă.

Paran nu simți decât focul alb al răzbunării care îi cotropise mintea și îi fulgera prin corp. Oponn alesese să se folosească de el. Acum se va folosi el de Oponn, puterea Gemenilor, acea forță îngrozitoare de distrugere care însoțea Ascendența. Și, ca și zeii, utilizându-l, își putea păstra sângele rece chiar dacă asta însemna să îl facă pe Oponn să se zbată și să urle pe acea câmpie pentru a înfrunta ceea ce se afla în față.

Simți un semnal de avertizare care ar fi putut fi conștiința. Toc-cel-Tânăr era prietenul său, probabil singurul pe care îl avea. Neapărat de vreun zeu, șansa lui de a supraviețui evenimentelor ce vor urma era infimă. Va exista o altă moarte care i se va așeza la picioare? Paran alungă din minte acea posibilitate. Se afla acolo ca să răspundă pentru uciderea lui Tattersail. Adjuncta îl învățase care era valoarea hotărârii nestrămutate. *Dar ce te-a învățat Tattersail?*

– Toc, dacă lucrurile se încing prea tare, spuse el, te rog să te retragi. Pleacă spre Darujhistan. Găsește-l pe Whiskeyjack.

Cercetașul încuviință din cap.

– Dacă eu cad…

– Te-am auzit, căpitane.

– Bine.

Tăcură amândoi, singurele sunete persistente fiind duduitul copitelor și șuieratul vântului fierbinte dinspre apus care amintea de șoaptele firelor de nisip rostogolindu-se pe piatră.

În mintea căpitanului se strânseră vagi speranțe. Adjuncta îi aștepta? Dacă îi recunoștea pe el și pe Toc, nu va avea niciun motiv să îi atace. Ea știa că Paran fusese ucis. Iar Toc era Gheară. Nu va avea loc o ambuscadă. Lorn va apărea pur și simplu în fața lui

și îl va saluta, arătându-se șocată de înfățișarea lui, dar fără a fi câtuși de puțin bănuitoare.

Iar când ea se va apropia, sabia va cânta. Se va împlini fapta, iar, de va fi nevoie, se vor ocupa după aceea și de Imass. Speră că dacă misiunea lui va eșua, creatura va pleca. Prin dispariția adjunctei, lucrurile se vor aranja.

Cel puțin așa spera el. Chiar dacă Noroc era o sabie înzestrată, T'lan Imass erau creații din Vechime, născute din vrăji care îl făceau pe Oponn să fie mai slab decât un copil. Paran strânse puternic mânerul sabiei. Îl durea mâna și simți sudoare între degete. Noroc arăta ca orice altă armă. Trebuia să se aștepte la ceva mai mult? Nu-și amintea cât de mult o folosise împotriva copoiului. Dar, dacă arma avea putere, el nu trebuia să simtă asta? În acele momente, sabia părea rece, de parcă ar fi ținut în mână un ciob de gheață care refuza să se topească în strânsoarea lui. În orice caz, Noroc părea greoaie, de parcă ar fi fost ținută de un începător neîndemânatic .

Ce declanșase acea neașteptată destrămare a încrederii lui? *Atragerea unui Ascendent în luptă… cum anume să fac asta? Sigur, dacă Oponn este la fel de nerăbdător ca data trecută…* Probabil că nu era vorba decât despre încordarea pricinuită de așteptare. Toc se înșela? Se întoarse spre bărbatul aflat alături de el și deschise gura să vorbească.

Un hohot puternic, dement îi puse capăt gândurilor. Trase sălbatic de frâu. Calul necheză și se cabră. Aerul păru să se despice și un vânt înghețat îi izbi. Căpitanul ridică sabia și slobozi un blestem. Bidiviul urlă din nou, de astă dată de durere. Se nărui sub el, de parcă oasele i s-ar fi transformat în țărână. Paran desfăcu brusc brațele larg, iar sabia îi zbură din mână și pământul îl întâmpină. Căderea calului produse un sunet ce sugera trântirea unui sac cu pietre și ulei de lampă. Calul se rostogoli peste picioarele lui.

Se auzi zbârnâitul coardei arcului lui Toc, și săgeata se sfărâmă când se lovi de ceva dur.

Paran se săltă pe-o parte și ridică privirea.

Păpușa Hairlock plutea deasupra solului la aproape șase metri în fața lui. O altă săgeată porni din arc și se sfărâmă.

Marioneta hohoti din nou și își îndreptă privirea dementă spre Toc. Făcu un gest.

Paran scoase un țipăt și, răsucindu-se, îl văzu pe Toc azvârlit de pe cal. Gheara se roti prin aer. În aerul din fața lui se căscă o spărtură zimțată. Căpitanul țipă încă o dată de groază și deznădejde văzându-l pe Toc-cel-Tânăr pătrunzând prin spărtură și dispărând în cețuri învolburate. Gaura se închise cu un pocnet sec, înghițindu-l pe tovarășul lui Paran.

Hairlock coborî fără grabă spre sol. Păpușa își aranjă straiele zdrențuite, apoi se îndreptă spre căpitan.

– Eram sigur că tu ești, chicoti Hairlock. Nu-i așa că răzbunarea e mai dulce decât mierea, căpitane? Moartea ta va fi lentă, îndelungată și foarte, foarte dureroasă. Îți imaginezi plăcerea mea de a te vedea astfel!

Paran împinse cu picioarele. Cadavrul calului se rostogoli, eliberându-l. Se săltă precipitat, se aruncă la pământ după sabie și o prinse din rostogolire, apoi reveni pe picioare.

Hairlock îl urmări cu o expresie evidentă de amuzament și începu să înainteze.

– Arma aceea nu e pentru mine, căpitane. Nici măcar nu mă va cresta. Și acum, spuse păpușa apropiindu-se, fă bine și plângi.

Simțindu-se cuprins de un val de disperare, Paran ridică arma.

Hairlock se opri și își înclină capul într-o parte. Se răsuci și rămase cu fața spre est.

– Nu se poate! se răsti marioneta.

Abia după aceea reuși Paran să distingă ceea ce marioneta auzise deja: urletul copoilor.

Din colibă, Ben-cel-Iute urmărise ambuscada stupefiat. Ce făcea Paran? Unde era Tattersail?

– Pe Calea lui Hood, șoptise el furios, să mai vorbești de rătăcirea drumului!

În orice caz, totul se petrecuse prea repede pentru a reuși să împiedice pierderea bărbatului cu un singur ochi care îl însoțea pe căpitan.

Deschise brusc ochii și înșfăcă peticul de cârpă.

– Îmi pare rău, șuieră el. Iartă-mă! Ascultă-mă, femeie! Te cunosc. Știu cine ești. Cotillion, Patroana Asasinilor, Rope, te chem!

Simți o prezență pătrunzându-i în minte, urmată de un glas de bărbat.

– Ai lucrat bine, Ben-cel-Iute.

– Rope, am un mesaj pentru tine, spuse vrăjitorul. Pentru Tronul Umbrei. Simți o încordare sporită în minte. S-a încheiat o înțelegere. Copoii stăpânului tău sunt însetați de răzbunare. Acum nu am timp să-ți explic totul – lasă asta în seama Tronului Umbrei. Îți voi spune locul în care se află cel pe care îl caută Tronul Umbrei.

Percepu tonul vesel și prefăcut din glasul lui Rope.

– Îți voi asigura legătura, bine? Asta înseamnă că vei rămâne în viață. Te felicit, Ben-cel-Iute. Puțini muritori au reușit să evite înclinația stăpânului meu de a trăda. Se pare că ai fost mai șiret decât el. Prea bine, spune-mi care e locul acela. Tronul Umbrei îl va afla imediat.

Ben-cel-Iute transmise poziția precisă de pe Câmpia Rhivi în care se afla Hairlock. Spera în sosirea grabnică a copoilor. Voia să-i pună multe întrebări lui Paran și dorea ca acesta să ajungă teafăr la ei, deși știa că șansele erau infime.

Acum vrăjitorul trebuia să o împiedice pe marionetă să scape. Zâmbi din nou. Abia aștepta asta.

Onos T'oolan rămăsese ghemuit în fața pietrei verticale încă din zori. În orele ce trecuseră de atunci, aflată în război cu sine, Lorn cutreierase pe dealurile din preajmă. Acum știa cu certitudine că era rău ce făceau și că urmările acelei fapte depășeau eforturile mărunte ale unui Imperiu obișnuit.

T'lan Imass acționaseră vreme de milenii, având un singur scop. Însă războiul lor neîncetat devenise războiul ei neîncetat. Imperiul lui Laseen era doar o

umbră a Primului Imperiu. Diferența era că Imass distrugeau celelalte specii. Malaz îi ucisese pe propriii supuși. Omenirea nu progresase după epoca întunecată a Imass, dimpotrivă, regresase.

Soarele era deasupra capului. Trecuse o oră de când se uitase ultima oară la Tool. Războinicul nu se clintise deloc. Lorn mai urcă un deal, ajungând la aproape patru sute de metri depărtare de piatra în picioare. Spera să zărească Lacul Azuriu, aflat spre apus.

Ajunse pe culme și se trezi la mai puțin de zece metri de patru călători călare. Deși era greu de spus care dintre ei se arătase mai surprins, adjuncta reacționă prima, astfel că ridică sabia și făcu un salt pentru a micșora distanța dintre ea și cei patru.

Doi dintre ei, un băiat și un bărbat gras și scund, erau neînarmați. Ei și încă unul, un bărbat purtând haine în culori stridente, care își scoase din teacă o sabie de duel, călăreau pe catâri. Însă cel de-al patrulea îi reținu atenția lui Lorn. În armură completă și călare pe un cal, el reacționă primul la atacul ei. Răcnind, dădu pinteni calului, se depărtăe de ceilalți și-și scoase sabia lungă din teacă.

Lorn zâmbi văzându-l pe bărbatul gras încercând fără sorți de izbândă să deschidă un coridor. Sabia ei Otatatal scoase aburi preț de-o clipă, apoi din ea se scurse un curent de aer rece. Cu ochii dilatați, grăsanul fu împins în spate și se rostogoli din șaua catârului, prăbușindu-se în țărână cu un bufnet. Băiatul sări din șa și se opri, neștiind ce să facă: să îl ajute pe cel căzut ori să-și scoată pumnalul de la centură. Când cel cu armură trecu prin dreptul lui, băiatul se hotărî și alergă spre locul în care căzuse grăsanul. Cel cu sabia de duel descălecase și se apropia în urma războinicului.

Lorn surprinse toate acestea cât clipi de două ori. Apoi războinicul o atacă, lovind cu sabia ținută într-o singură mână și țintind spre capul ei.

Adjuncta nici nu se obosi să pareze. În loc de asta, făcu un salt prin fața calului și ajunse în stânga bărbatului, departe de brațul în care acesta ținea

arma. Animalul se cabră. Lorn țâșni prin dreptul lui și îl lovi în coapsă, puțin deasupra armurii din plăci. Lama Otataral tăie cu ușurință prin zale, piele și carne.

Războinicul scoase un geamăt și-și duse mâna înmănușată la rana sângerândă, moment în care calul îl azvârli din șa.

Ignorându-l, Lorn îl atacă pe duelgiu, încercând să îi împingă lama subțire în lături și să se apropie pentru a se sluji de latul sabiei. Însă bărbatul era bun, astfel că reuși să îi dejoace elegant încercarea ei de a lovi. Mișcarea lamei o făcu să se dezechilibreze înainte de a putea să îi reducă din inerția pregătitoare pentru o lovitură de tăiere de jos în sus, iar în acel moment duelgiul împunse cu sabia.

Lorn slobozi un blestem în momentul în care mișcarea făcută în față o împinse exact în vârful sabiei. Acesta trecu prin zalele cămășii ei și îi pătrunse în umărul stâng. Durerea o săgetă ca o flacără în tot brațul. Înfuriată de faptul că fusese rănită, roti cu sălbăticie sabia spre capul bărbatului. Latul armei îl lovi drept în frunte, făcându-l să cadă pe spate ca o păpușă din cârpe.

Lorn aruncă o privire spre locul în care războinicul se chinuia să oprească sângele care țâșnea din rană, apoi se răsuci, ajungând față în față cu ultimii doi călători. Băiatul se postase înaintea bărbatului gras, care zăcea inconștient. Deși avea chipul palid, băiatul ținea un pumnal cu lama subțire în mâna stângă și un cuțit ceva mai mare în cealaltă. O privea cu ochi neclintiți.

Cu întârziere, abia atunci se gândi că nu ar fi trebuit să îi atace pe acei oameni. Ea purta straie de mercenar, iar T'lan Imass nici măcar nu se vedea. Cuvintele ar fi putut duce la aceleași rezultate, iar ei nu-i plăcuse niciodată să verse sânge. Acum era prea târziu. Înaintă încet.

– Noi nu am vrut să facem rău nimănui, spuse băiatul în Daru. Lasă-ne în pace.

Lorn șovăi. Sugestia tânărului o luă prin surprindere. De ce nu? Se îndreptă de spate.

– De acord, îi răspunse ea în aceeași limbă. Oblojește-ți amicii și plecați de-aici.

– Ne îndreptăm spre Darujhistan, spuse băiatul, părând la fel de surprins. Vom înnopta aici și ne vom reface, iar mâine-dimineață vom pleca.

Adjuncta se retrase.

– Așa să faceți, și veți scăpa cu viață. Dacă încercați altceva, o să vă ucid pe toți. Ai înțeles?

Băiatul dădu din cap.

Lorn se retrase și porni spre miazănoapte. Va merge o vreme în acea direcție, apoi va coti spre răsărit pentru a coborî în locul în care îl lăsase pe Tool. Nu avea habar ce îi adusese pe acei oameni până acolo, dar nu bănuia că asta ar avea vreo legătură cu ea sau chiar cu tumulul. În timp ce se îndepărta de deal, îl văzu pe băiat grăbindu-se să ajungă lângă războinic. În orice caz, în starea în care erau membrii grupului nu trebuia să-și mai facă vreo grijă. Duelgiul nu murise, dar când se va trezi va avea dureri de cap. În ce-l privea pe războinic, șansele lui de a trăi erau destul de mici. Văzuse cât sânge pierduse. Se putea ca bărbatul gras să-și fi frânt gâtul, iar ca vrăjitor, el era inofensiv în prezența ei. Mai rămânea băiatul, dar de când începuse să se teamă de băieți?

Grăbi pasul.

După mesajul tulburător din partea lui Ben-cel-Iute, Sorry luase legătura cu Tronul Umbrei. Stăpânul Umbrelor spumegase câteva clipe, iar, după ce îl înștiințase pe Rope că Ben Adeaphon Delat fusese mare preot al Umbrei, Sorry descoperi că împărtășea furia Tronului Umbrei. Omul va trebui să plătească pentru numeroasele sale înșelătorii.

Copoii Tronului Umbrei fuseseră pregătiți, iar ea era convinsă că ei începuseră deja vânătoarea.

Când își reluă călătoria prin coridorul ei, constată că întâmpina o rezistență din ce în ce mai mare, o presiune ciudată la fiecare pas pe care îl făcea spre răsărit. În cele din urmă, încetini și ieși pe Dealurile Gadrobi. Era miezul zilei, iar la opt sute de metri în fața ei călărea grupul în care se afla

Purtătorul Monedei. Micșoră cu rapiditate distanța care o despărțea de ei și ajunse la cel mult o sută de metri în spatele lor, adunând umbre în jurul ei în timp ce înainta, deși chiar și acest lucru se dovedi tot mai dificil. Iar asta însemna un singur lucru: în apropiere se afla un T'lan Imass.

Încotro și către cine plecase Purtătorul Monedei? Să fi făcut ea vreo greșeală de calcul? Erau agenți ai Imperiului Malazan? Acea posibilitate se bătea cap în cap cu influența lui Oponn, însă îi era greu să tragă altă concluzie.

Își spuse că acea zi se va dovedi interesantă.

Grupul se afla la cincizeci de metri în față, urcând panta unui deal. Ajunseră pe culme și dispărură pentru scurtă vreme din câmpul ei vizual. Sorry iuți pasul și auzi zgomot de luptă pe coama dealului – o luptă în care era dezvăluit Otataral.

Se simți străbătută de o explozie de furie. Avea o amintire legată de Otataral și era vorba despre o amintire foarte personală. Cu precauție, căută un punct de observație în vârf.

Lupta nu durase mult, iar grupul Purtătorului Monedei părea aproape distrus. De fapt, doar Purtătorul Monedei mai rămăsese în picioare, cu fața spre o femeie subțire și înaltă care mânuia o lamă Otataral.

O recunoscu pe adjuncta Lorn. În misiune, neîndoielnic, pentru scumpa ei Împărăteasă, o misiune la care participa și un T'lan Imass, încă nevăzut, dar aflat în apropiere. Surprinse discuția. Dacă oamenii din grupul băiatului nu erau agenți ai Imperiului, însemna că stăpânul lor din Darujhistan simțise prezența Imassului acolo și îi trimisese să cerceteze.

Va afla mai târziu natura misiunii pe care o avea adjuncta. Acum însă era momentul să-l ucidă pe Purtătorul Monedei. Iar prezența în apropiere a Imassului făcea ca reușita să fie aproape sigură. Nici măcar puterile lui Oponn nu puteau copleși influența unui coridor Tellann. Îi va fi ușor să-l ucidă pe băiat.

Sorry aşteptă, apoi zâmbi când Lorn se retrase şi porni spre miazănoapte.

Peste câteva minute, moneda lui Oponn va ajunge în mâinile ei. Iar în acea zi avea să moară un zeu.

Imediat ce Lorn se îndepărtă destul de mult, Crokus fugi spre războinic. Sorry se ridică până ajunse într-o poziţie ghemuită, după care, cu laţul în mâini, porni în alergare fără să scoată niciun sunet.

Copoii scoaseră din nou urlete şi se apropiară din toate părţile. Nehotărât, Hairlock se ghemui. Apoi marioneta se întoarse cu faţa spre Paran.

– Va trebui să mai aştepţi până vei muri, căpitane. Nu doresc să grăbesc lucrurile. Nu, vreau să zăbovesc puţin până îţi dai duhul.

Cu sabia umedă de transpiraţie în mâini, Paran ridică din umeri. Spre surprinderea lui, nu avea nicio importanţă. Dacă soseau şi descopereau că Hairlock dispăruse, copoii se puteau răzbuna pe el, şi astfel avea să se sfârşească totul.

– O să ajungi să regreţi că n-ai profitat de şansa asta, Hairlock. Nu ştiu dacă vraja acestei săbii te poate doborî, dar aşteptam cu nerăbdare să te toc mărunt, până ajungi surcele. Vraja ta e pe potriva urii mele? Ar fi fost plăcut să aflu.

– Vai, cât de curajos ai devenit! Căpitane, ce ştii tu despre ură? Când mă întorc, îţi voi arăta exact ce poate împlini ura. Păpuşa din lemn făcu un gest, şi la trei metri depărtare se deschise în aer o nouă crăpătură, aceasta din urmă emanând o duhoare insuportabilă. Javre încăpăţânate, mormăi Hairlock. Pe curând, căpitane, spuse el şi se grăbi să dispară.

În colibă, zâmbetul lui Ben-cel-Iute se transformă într-un rânjet sălbatic. Eliberă pumnalul cu mâna dreaptă şi, cu o singură mişcare cursivă, reteză sforile întinse care legau beţele.

– Adio, Hairlock! şuieră el printre dinţi.

Paran căscă ochii uimit când marioneta îi căzu pe stomac. În clipa următoare, Hairlock scoase un ţipăt ascuţit.

Paran o privi printre ochii întredeschişi.

– Hairlock, se pare că ți-a tăiat cineva sforile.

Copoii se apropiau. Peste câteva momente aveau să-i înconjoare.

– Viața ta, căpitane! Aruncă-mă în coridor și viața îți va rămâne, îți jur!

Paran se aplecă peste sabie și nu-i răspunse.

– Pion al lui Oponn ce ești, se răsti Hairlock, te-aș scuipa dacă aș putea! Aș scuipa peste sufletul tău!

Pământul gemu, și imediat după aceea câteva siluete masive apărură în jurul lui Paran, apropiindu-se de marioneta nemișcată. Paran îl recunoscu pe Gear, copoiul pe care îl rănise. Simți cum sabia din mână răspunde la acea provocare cu un tremur viu, care îi străbătu brațele. Din mers, Gear întoarse capul spre el, și Paran descifră o promisiune în ochii lui. Căpitanul zâmbi. *Dacă există ceva care să îl atragă pe Oponn, atunci acest lucru va fi lupta ce va urma.*

Hairlock scoase încă un țipăt ascuțit, apoi copoii îl atacară.

Peste deal trecu o umbră mare și, ridicând ochii, Paran văzu un Corb Uriaș rotindu-se pe deasupra. Pasărea croncăni înfometată.

– Mare păcat, îi spuse Paran, nu cred că rămășițele lui vor fi gustoase.

Trei copoi începură să se lupte cu lemnul spintecat – atât mai rămăsese din Hairlock. Ceilalți patru, conduși de Gear, se întoarseră spre Paran.

Căpitanul ridică sabia și se așeză în poziție de luptă.

– Veniți, deci. Prin mine, către zeul care se slujește de mine, să lăsăm unealta să se răsucească în mâinile Gemenilor. Hai, copoilor, să udăm pământul cu sânge!

Creaturile se desfășurară în semicerc, cu Gear în mijloc.

Un zâmbet se lăți pe fața lui Paran. *Hai, Gear. M-am săturat să fiu folosit, iar moartea nu mi se mai pare atât de înspăimântătoare. Să terminăm odată.*

Ceva greu îl apăsă pe neașteptate, ca și cum din cer coborâse o mână care încerca să îl vâre în pământ. Copoii tresăriră. Incapabil să respire, Paran

se împletici, și la marginea câmpului său vizual apăru brusc întunericul. Pământul gemu sub picioarele lui, iar ierburile gălbui ale câmpiei se lipiră de sol. Apoi presiunea scăzu, și aerul rece îi inundă din nou plămânii. Simțind o prezență, se răsuci.

– Dă-te la o parte, îi spuse un bărbat înalt, cu pielea neagră și părul alb, care trecu de Paran pentru a-i înfrunta pe copoi.

Căpitanul fu cât pe ce să scape sabia din mâini. Un Tiste Andii?

Bărbatul avea o sabie mare ce putea fi mânuită doar cu două mâini, dar prinsă pe spate. Rămase în fața copoilor fără a încerca să-și scoată arma. Toți șapte se răsfiraseră în fața lor, dar se agitau neliniștiți, privindu-l cu precauție pe nou-sosit.

Tiste Andii aruncă o privire spre Paran.

– Lipsit de înțelepciune ai fost să atragi atenția zeilor asupra ta, spuse el în limba malazană.

– Se pare că nu mă învăț minte, îi răspunse căpitanul.

Tiste Andii zâmbi.

– Atunci ne asemănăm foarte mult, muritorule.

Muritor?

Mârâind și mușcând aerul, copoii se agitau pe loc. Tiste Andii îi urmări, apoi vorbi:

– Nu vă mai amestecați. Rood, te văd, îi spuse el unui copoi cafeniu, plin de cicatrice și având ochii galbeni. Ia-ți neamurile și pleacă. Spune-i Tronului Umbrei că nu voi tolera niciun amestec. Bătălia mea cu Malaz este doar a mea. Darujhistanul nu este pentru el.

Rood era singurul copoi care nu mârâia. Ochii lui strălucitori erau ațintiți spre ochii lui Tiste Andii.

– Mi-ai auzit avertismentul, Rood.

Paran îl văzu pe Tiste Andii aplecându-și capul într-o parte. Încet, își îndreptă din nou atenția spre căpitan.

– Gear te vrea mort.

– Acesta e prețul pe care îl plătesc pentru că am fost îndurător.

Tiste Andii se încruntă.

Paran ridică din umeri.
– Vezi cicatricea pe care o are?
– Asta a fost greșeala ta, muritorule. Trebuie să termini ce începi să faci.
– Data viitoare. Ce se va întâmpla acum?
– Muritorule, deocamdată gândul de a mă ucide li se pare mai plăcut decât să te ucidă pe tine.
– Și ce șanse au?
– Răspunsul la întrebarea ta este evident din ezitarea lor, nu crezi, muritorule?
Copoii atacară mai iute decât și-ar fi putut imagina Paran. Când făcu un pas înapoi, simți un pumn invizibil de beznă explodându-i în spatele ochilor, apoi plesnetul unor lanțuri masive și geamătul unor roți uriașe din lemn. Închise ochii strâns din cauza durerii cumplite, apoi se sili să-i deschidă și văzu că lupta se încheiase. Tiste Andii avea sabia în mâini, iar lama neagră șiroia de sânge – care începu să fiarbă, apoi se transformă în cenușă. Doi copoi zăceau nemișcați, de-o parte și de alta a lui. O pală de vânt hoinar aduse o respirație geroasă asupra scenei, însoțită de un sunet ca un gâfâit, făcând firele de iarbă să tremure.
Paran văzu că un copoi fusese aproape decapitat, în vreme ce al doilea avea pieptul lat despicat – rana nu părea mortală, însă ochii creaturii, unul albastru și celălalt galben, se holbau orbi spre cer.
Rood scoase un scâncet, și ceilalți copoi se retraseră.
Paran simți gust de sânge în gură. Scuipă, apoi ridică o mână și, ducând-o la față, descoperi că din urechi îi curgea sânge. Durerea de cap scădea. Ridică privirea exact în momentul în care Tiste Andii îi apăru în față. Văzând moartea în ochii lui, Paran se retrase și dădu să ridice sabia, dar efortul îi răpi aproape toată puterea. Incapabil să înțeleagă, îl văzu pe Tiste Andii clătinând din cap.
– O clipă am avut impresia că… Ba nu, acum nu văd nimic…

Paran clipi pentru a-și alunga lacrimile usturătoare din ochi, apoi își șterse obrajii. Începu să vadă că lacrimile îi lăsaseră o pată roz pe antebraț.

– Ai ucis doi copoi al Umbrei.

– Ceilalți s-au retras.

– Cine ești?

Tiste Andii nu-i răspunse, pentru că urmărea din nou cu atenție fiarele.

În spatele lor, în aer se forma un nor de umbră, adâncindu-se și îngroșându-se în centru. Un moment mai apoi se risipi, și în locul lui apăru o siluetă translucidă, neagră, înveșmântată și ținându-și mâinile îndoite în mâneci. Umbrele învăluiau fața ascunsă de glugă.

Tiste Andii coborî spre pământ vârful sabiei.

– Tron al Umbrei, i-am avertizat. Vreau să se înțeleagă un lucru. S-ar putea să-mi fii egal aici, mai ales dacă Rope este prin apropiere. Dar te asigur că va fi greu, și mai există unii care mă vor răzbuna. Tron al Umbrei, existența ta ar putea deveni foarte neplăcută. Trebuie doar să-mi pierd cumpătul. Retrage-ți influența Tărâmului din ceea ce se întâmplă și sunt gata să las lucrurile așa cum sunt.

– Eu nu sunt amestecat, spuse încet Tronul Umbrei. Copoii mei au găsit prada pe care o căutam. Vânătoarea s-a încheiat. Zeul își înclină capul și examină cele două creaturi. S-a terminat pe veci pentru Doan și Ganrod. Ridică privirea. Pentru ei nu există mântuire?

– Nu. Și nici pentru cei care caută răzbunarea.

Din întunericul de sub glugă se auzi oftatul zeului.

– Mda, bine. Cum spuneam, nu sunt amestecat. Spre deosebire de Rope.

– Cheamă-l înapoi! îi porunci Tiste Andii. Imediat!

– Anomander Rake, va fi extrem de nemulțumit. Planurile lui merg dincolo de Darujhistan, dorind să ajungă chiar la tronul malazan.

Anomander Rake… Paran își aduse aminte de convingerea lui Tattersail după ce își cercetase

pachetul de cărți ale Dragonilor. *Cavalerul Marii Case a Întunericului, Fiul Întunericului, stăpânul cu sabie neagră și lanțuri ucigătoare. Stăpânul Seminței Lunii ori așa a crezut ea. Ea a anticipat. Chiar și acest moment, confruntarea dintre Umbră și Întuneric, sângele vărsat…*

– Eu îmi port propriile bătălii, mârâi Rake. Și prefer să o accept pe Laseen pe tronul Imperiului Malazan decât pe un slujitor al Umbrei. Recheamă-l!

– Un ultim lucru, spuse Tronul Umbrei și îi scăpă un chicotit, nu răspund de acțiunile pe care Rope le-ar putea întreprinde împotriva ta.

Tonul lui Rake trădă un zâmbet.

– Convinge-l să adopte o cale înțeleaptă, Tron al Umbrei. Nu mai suport jocurile voastre. Dacă voi fi deranjat de tine, de copoii tăi sau de Rope, nu voi face nicio deosebire. Voi ataca Tărâmul Umbrelor și te poftesc atunci să mă oprești.

– Nu știi să fii subtil, spuse oftând zeul. Prea bine. Tăcu o clipă, iar umbrele se vălătuciră în jurul lui. A fost rechemat. Scos cu forța, mai precis. Anomander Rake, câmpul e din nou al tău. Imperiul Malazan e în totalitate al tău, la fel și Oponn, adăugă el.

– Oponn? făcu Rake și întoarse capul încet, iar atunci căpitanul privi drept în ochii lui, de un albastru profund. Privirea lui Tiste Andii căzu asupra sabiei, apoi asupra Tronului Umbrei. Pleacă, spuse el. Discuția s-a încheiat.

Tronul Umbrei își lăsă capul în jos.

– Deocamdată.

Zeul ridică mâinile, și umbrele se strânseră în jurul lui. Copoii supraviețuitori se apropiară de el, lăsându-și semenii morți acolo unde căzuseră. Umbrele se îndesiră, deveniră opace, ascunzându-i cu totul pe cei înconjurați de ele. Când se dispersară, stăpânul și copoii lui dispăruseră.

Paran îl privi pe Tiste Andii, care acum stătea cu fața spre el. După un moment, căpitanul ridică din umeri.

Rake se încruntă.

– Asta e tot? întrebă el. Atât ai de spus? Vorbesc direct cu Oponn? Mi s-a părut că simt o prezență, dar când m-am uitat mai atent… nimic. Rake schimbă strânsoarea mânerului sabiei și îi ridică vârful. Te ascunzi înăuntru, Oponn?

– Din câte știu eu, nu, îi răspunse Paran. Se pare că Oponn mi-a salvat viața ori, mai curând, m-a readus la viață. Nu știu de ce, dar mi s-a spus că voi deveni unealta lui.

– Te îndrepți spre Darujhistan?

Paran încuviință din cap.

– Pot să mă apropii? întrebă Rake în timp ce-și vâra sabia în teacă.

– De ce nu?

Tiste Andii păși spre el și își lăsă o mână pe pieptul lui. Paran nu simți nimic ieșit din comun. Rake se retrase.

– S-ar putea ca Oponn să fi sălășluit în tine în trecut, dar se pare că Gemenii s-au retras în pripă. Le văd semnele, dar acum nu te controlează niciun zeu, muritorule. Șovăi. Felul în care te-au tratat a fost… lipsit de blândețe. Dacă ar fi aici, Caladan Brood ar putea lecui acea… Nu mai ești unealta lui Oponn. Ochii lui Tiste rămaseră albaștri, aveau strălucirea cerului. Dar sabia este unealta lui.

Se auzi un cârâit și, întorcându-se, amândoi văzură un Corb Uriaș aterizând pe cadavrul unuia dintre copoi. Îi smulse un ochi și îl înghiți. Paran făcu un efort pentru a-și alunga senzația de greață. Pasărea uriașă și înfoiată veni țopăind spre ei.

– Îmi pare rău, stăpâne, sabia acestui om nu este unica unealtă a lui Oponn, spuse corbul.

Paran clătină din cap, singura surpriză apărând când își dădu seama că nimic nu-l mai mira. Își vârî sabia în teacă.

– Vorbește, Zgripțuroaico! îi porunci Rake.

Corbul își înclină capul spre Paran.

– Aici, stăpâne?

Rake se încruntă.

– Probabil că nu. Se uită din nou spre căpitan. Păstrează arma aceea până până când vei constata o

schimbare a norocului. Când se va întâmpla asta și dacă o să mai fii în viață, rupe-o sau dă-o celui mai mare dușman al tău. Pe față îi apăru un rânjet. Deocamdată se pare că norocul ține cu tine.

Paran avu un moment de ezitare.

– Sunt liber să plec?

Lordul Anomander Rake dădu aprobator din cap.

Căpitanul privi în jur, apoi se îndepărtă, pornind în căutarea cailor care supraviețuiseră.

Câteva minute mai târziu, Paran trăi un șoc, care-l făcu să cadă în genunchi. Toc dispăruse. Îl târâse după sine în căutarea lui neîncetată și necugetată peste câmpie. Ridică privirea, dar nu văzu nimic. Îl numise pe Hairlock drept dușman al său. Proclamase moartea lui Lorn drept scop suprem. Ca și cum acele două lucruri ar fi putut răspunde suferinței lăuntrice, ca și cum asta ar fi alungat durerea provocată de pierdere. *Însă demonul este în mine.*

Oponn se purtase fără blândețe… Ce voise să spună Rake? *A fost al meu vreunul dintre aceste gânduri? Uită-te la mine – orice mișcare a mea pare o căutare disperată a cuiva pe care să dau vina, întotdeauna altcineva. Mi-am făcut o scuză din faptul că am devenit unealta unui zeu, o justificare pentru a nu mai gândi, pentru a reacționa, pur și simplu. Iar pentru asta alții au murit.*

Rake mai spusese: „Termină ce ai început“. Va trebui să se ocupe mai târziu de demonii proprii. Nu exista cale de întoarcere. Însă greșise gândind că tot ce plănuise va sfârși printr-o durere lăuntrică. Adăugarea sângelui lui Lorn pe mâinile lui deja pătate nu va aduce lucrul pe care îl căuta.

Se ridică având în mână frâiele cailor care supraviețuiseră. Conduse animalele înapoi la scena luptei. Tiste Andii dispăruse, însă cadavrele copoilor erau acolo, mormane întunecate și nemișcate în iarba gălbuie. Lăsă frâiele să cadă la pământ și se apropie de unul dintre ele. Din rana care se căsca în pieptul lui încă picura sânge. Ghemuindu-se, Paran întinse

mâna și își plimbă degetele de-a lungul blănii animalului. *Vezi unde te duce dorința de a ucide? Pe răsuflarea lui Hood, dar ai fost o fiară frumoasă.* Vârful degetelor se înmuiară în sânge. Se crispă la atingerea lui, dar era prea târziu. Ceva îi șerpui în susul brațului și îl cuprinse. Recăzu în beznă și auzi zăngănitul lanțurilor întinse.

Se trezi pășind, însă nu era singur. Prin semiîntuneric reuși să distingă siluete în toate părțile, fiecare legată cu lanțuri lungi, aplecându-se în față de parcă ar fi tras o greutate imensă. Terenul de sub tălpi era pustiu, fără viață. Deasupra capului nu exista decât bezna. Dincolo de zornăitul lanțurilor se auzea un sunet mai greu pe care îl putea simți prin tălpile cizmelor. Singur și liber, se prăbuși spre sursa acelui sunet, trecând prin dreptul siluetelor în lanțuri, multe dintre ele nefiind umane. O formă masivă apăru legănându-se. O căruță, imposibil de mare, ale cărei roți din lemn erau mai înalte decât un stat de om. Mânat de o dorință nebună de a descoperi ce transporta, Paran se apropie de ea.

Un lanț i se rupse de-a latul pieptului, făcându-l să se dezechilibreze. Un urlet sfredelitor răsună exact deasupra lui. Își simți brațul stâng prins de niște gheare care îl țintuiră la pământ. Un alt lanț șerpui sub spatele lui. Se zbătu, însă un bot umed și colți sălbatici îi pătrunseră sub bărbie. Fălcile se desfăcură, se încleștară în jurul gâtului său, apoi se strânseră.

Rămase perfect nemișcat, așteptând închiderea ucigătoare a acelor fălci. Însă acestea se retraseră. Se trezi privind fix în ochii copoiului, unul albastru, celălalt cafeniu. De gât avea prinsă o zgardă masivă din fier. Fiara dispăru cu un salt. Lanțul de sub Paran se întinse brusc și îl azvârli în aer. Mai curând simți decât auzi căruța gemând alături de el chiar în clipa în care ateriză exact în calea uneia dintre roțile de lemn.

O mână îl prinse de gulerul mantiei și îl trase din calea roții. Reuși să se ridice cu greu în picioare.

Auzi vocea cuiva aflat alături de el.

– Merită să stai de vorbă cu un om care și-a câștigat îndurarea copoilor și merge pe-aici neînlănțuit. Vino cu mine.

Umbra unei glugi ascundea trăsăturile necunoscutului. Bărbatul era masiv și purta haine zdrențuite. După ce-i dădu drumul lui Paran, continuă să întindă de lanțul său.

– Închisoarea asta nu a fost niciodată atât de pusă la încercare. Scoase un șuierat când căruța se hurducă din nou din cauza încercărilor disperate ale copoilor de a scăpa. Mă tem că harabaia asta se va răsturna.

– Și dacă se întâmplă asta?

Omul întoarse capul spre el și, deși era întuneric, Paran reuși să vadă sticlirea dinților lui.

– Va fi mai greu de tras.

– Unde ne aflăm?

– Coridorul din interiorul Sabiei. Dragnipur nu ți-a luat și ție viața?

– Dacă ar fi făcut-o, n-aș fi fost și eu înlănțuit?

– Adevărat. Și atunci, ce cauți aici?

– Nu știu, recunoscu Paran. Am văzut cum copoii au fost uciși de sabia lui Rake. Apoi am atins sângele unuia dintre animalele moarte.

– Așa se explică deruta lor. La început te-au crezut unul de-al lor. Ai procedat înțelept că te-ai supus provocării acelui copoi.

– Vrei să spui că eram prea înspăimântat ca să mă mișc.

Necunoscutul râse.

– Chiar și-așa.

– Care ți-e numele?

– Numele nu au nicio importanță. Rake m-a ucis. Demult. Asta e de-ajuns.

Paran amuți. *O eternitate, înlănțuit acolo, trăgând mereu. Iar eu îl întreb de nume. Ar fi de-ajuns să-mi cer iertare?*

Căruța se hurduca îngrozitor, iar pământul se despica sub roțile ei. Siluete cădeau și plângeau. Copoii își urlau furia.

– Pe răsuflarea lui Gethol, spuse pe nerăsuflate necunoscutul. Oare vor înceta vreodată?

– Nu cred, spuse Paran. Lanțurile acelea pot fi rupte.

– Nu. Niciunul nu a reușit asta până acum, și printre noi există și dragoni. Însă acești copoi… Oftă. E uimitor, dar deja tânjesc după pacea pe care a distrus-o sosirea lor.

– Poate te ajut eu.

Necunoscutul hohoti neîncrezător.

– Chiar te rog, încearcă.

Paran se îndepărtă de el și se îndreptă spre copoi. Nu avea niciun plan în minte. *Însă doar eu nu sunt în lanțuri.* Gândul îl făcu să se oprească, apoi zâmbi. Trecu pas cu pas prin dreptul unor siluete care trăgeau de lanțuri, unele tăcute, altele bolborosind înnebunite. Niciuna nu-și înălță capul să se uite la el. Sunetul gâfâielilor animalice ajunse până la el.

– Copoi! strigă Paran. Vreau să vă ajut!

După o vreme, fiarele apărură din întuneric. Sângele le acoperea piepturile și umerii, carnea le era sfârtecată și chinuită de zgărzi. Copoii tremurau, iar mușchii se încordau pe lateral. Ochii lor, aflați la același nivel cu cei ai lui Paran, îi transmiseră atât de multă suferință mută și neajutorată, încât inima îi tresări în piept. Întinse mâna spre cel ceacâr.

– O să mă uit la zgărzile voastre, la lanțuri, poate găsesc vreun defect.

Fiara merse alături de el – trebuiau să se deplaseze tot timpul înainte, iar căruța se rostogolea neîncetat. Paran se aplecă mai mult și își plimbă mâinile de-a lungul zgărzii, căutând o îmbinare. Nu găsi niciuna. În locul unde era prins lanțul, zaua și zgarda păreau a fi o singură piesă, și aceea rezistentă. Deși nu se pricepea la fierărie, se gândise că legătura se putea dovedi cel mai slab punct și că ar fi trebuit să prezinte semne de uzură. Însă degetele îi spuseră altceva. Fierul nu era nici măcar zgâriat.

Își trecu palmele de-a lungul lanțului, îndepărtându-se de coastele copoiului. Se opri o clipă și observă că cealaltă fiară îi urmărea fiecare

mişcare, apoi continuă să se îndepărteze. De la animal până la căruță, pe o lungime de șaptezeci de brațe, își plimbă palmele de la o za la alta, căutând să descopere o schimbare de palpare a metalului, căutând căldură, adâncituri. *Nimic.* Ajunse lângă căruță. Roata în spatele căreia mergea era din lemn masiv, lată de-o palmă, ciocănită și având adâncituri, dar altfel lipsită de trăsături. Peretele coșului căruței avea înălțimea de peste șase metri. Scândurile cu stinghii din lemn vechi, cenușiu ca oasele aveau între ele spații prin care ar fi încăput un deget. Paran se cutremură când văzu degete scheletice mișcându-se neajutorate și vârâte printre scânduri.

Cadrul căruței de sub laturi îi atrase atenția. Acolo lemnul era negru, strălucind de smoală. Nenumărate, capetele lanțurilor pătrundeau acolo, intrând direct în lemn. Sub atingerea lui cadrul părea solid, însă era ca și cum verigile lanțului treceau prin el – însemna că sub cadrul căruței se găsea acel ceva care le ținea. Paran inspiră adânc aerul rece, stătut, apoi se vârî dedesubt.

Grinda cadrului era groasă de douăsprezece palme, iar de pe partea ei inferioară smolită condensul picura în ploaie. Pe marginea interioară Paran găsi din nou lanțurile, mergând în continuare pe sub căruță. Prinzând unul între degete, și le plimbă de-a lungul lui. Zalele deveneau tot mai reci, la fel ca și aerul din jur. Curând se văzu silit să dea drumul lanțului, pentru că mâinile îi ardeau de răceală. Ploaia de sub burta căruței cădea ca niște ace de gheață. Doi pași mai înainte, lanțurile se apropiau, înghițite de un lac suspendat de beznă deplină. Din el curgea răceala în valuri ce păreau să pulseze. Paran nu reuși să se apropie mai mult.

Scoase un șuierat de frustrare și trecu de cealaltă parte a găurii întunecate, întrebându-se ce să facă în continuare. Chiar dacă reușea să desfacă un lanț, nu știa de care erau legați copoii. Iar în ce-i privea pe ceilalți… Anomander Rake părea o creatură a justiției clare – chiar dacă aceasta era glacială. Ruperea unui lanț putea dezlănțui orori din vechime

asupra tărâmurilor celor vii. Chiar și necunoscutul cu care vorbise fusese probabil un tiran, un dominator oribil.

Paran își scoase sabia din teacă. Imediat ce o eliberă, lama căpătă viață în mâinile lui. Căpitanul zâmbi când vibrațiile de groază ale armei îi trecură prin mâini.

– Oponn! Dragi Gemeni, vă invoc! *Acum!*

Aerul gemu. Paran se împiedică de cineva care slobozi un val de ocări. Vârând sabia în teacă, se aplecă și prinse între degete o pânză de brocart. Îl ridică pe zeu în picioare.

– De ce tu? întrebă el cu glas poruncitor. Am vrut-o pe sora ta.

– Asta e o nebunie, muritorule! exclamă Geamănul bărbat. Să mă chemi tocmai aici! Atât de aproape de Regina Întunericului – *aici, cu o sabie ce poate ucide zei!*

Paran îl scutură. Cuprins de o furie bestială și dementă, căpitanul îl scutură pe zeu. Îi auzi pe copoi urlând și luptă împotriva dorinței neașteptate de a-și alătura glasul la răcnetele lor.

Cu ochii strălucitori radiind groaza, Geamănul își încleștă degetele de brațul lui Paran.

– Ce… ce faci?

Căpitanul se opri și își îndreptă atenția către două lanțuri care nu mai erau întinse.

– Uite-i că vin.

Căruța păru să facă un salt în sus și se hurducă așa cum nu mai făcuse până atunci. Tunetul impactului umplu aerul, iar lemnul și gheața căzură ca o cascadă.

– Geamănule, îți știu mirosul.

Zeul scoase un țipăt ascuțit, îl lovi pe Paran cu pumnii peste față, îl zgârie și-l izbi cu picioarele, însă căpitanul rezistă.

– Nu norocul care trage, spuse el scuipând sânge. Norocul care… împinge.

Căruța fu lovită din nou, iar roțile ei se ridicară în aer, după care coborâră pe sol cu o bubuitură răsunătoare. Paran nu-și mai găsi răgazul să se

întrebe de unde venea acea putere dezlănțuită care îl anima, o tărie suficient de mare pentru a țintui un zeu cuprins de panică. Dar continuă să îl țină.

– Te rog! se milogi Geamănul. Fac orice! Doar să spui! Orice îmi stă în puteri.

– Lanțurile copoilor, spuse Paran. Rupe-le.

– Nu… nu pot.

Căruța se cutremură înspăimântător și se auzi zgomot de lemn sfârtecat. Paran îl târî pe Geamăn încă un pas, deoarece vehiculul începuse din nou să înainteze.

– Găsește o cale, spuse el. Altfel te vor sfâșia copoii.

– Nu… nu sunt sigur, Paran.

– Poftim? De ce nu ești sigur?

Geamănul îi arătă bezna.

– Înăuntru. Lanțurile sunt prinse înăuntru… în coridorul Întunericului, în Kurald Galain. Dacă ei intră acolo… nu știu... nu pot fi sigur, dar s-ar putea ca lanțurile să dispară.

– Și cum pot face asta?

– Ar putea scăpa de un coșmar pentru a pătrunde în altul.

– Mai rău de-atât nu se poate, Geamănule. Te-am întrebat cum.

– Momeală.

– Ce?

Geamănul zâmbi nesigur.

– După cum ai spus, ei vin. Dar trebuie să mă eliberezi, Paran. Cu orice chip, ține-mă în fața portalului, dar te rog, în ultimul moment…

– Te eliberez.

Zeul dădu aprobator din cap.

– Prea bine.

copoii izbiră din nou căruța, iar de data asta reușiră să pătrundă. Ținându-l strâns pe Geamăn, Paran se răsuci și văzu fiarele repezindu-se din întuneric. Zeul scoase un țipăt strident.

Copoii săriră.

Paran îl eliberă pe zeu și se aruncă la pământ, făcându-se una cu el, iar fiarele zburară pe deasupra

lui. Geamănul dispăru. Copoii trecură fulgerător și dispărură tăcuți în portal, făcându-se nevăzuți.

Paran se rostogoli și se ridică în picioare, în timp ce întunericul se întinse spre el, fără răceala uitării, ci cu o adiere ca aceea a unui vânt cald, care suspină.

Deschise ochii și se trezi în coate și genunchi pe iarba îngălbenită a câmpiei, lângă locul mânjit de sânge în care zăcuse cândva cadavrul unui copoi. Lângă el bâzâiau insecte. Simțind o durere de cap, Paran se ridică în picioare. Dispăruse și leșul celuilalt copoi. De ce? Dintre toate lucrurile pe care i le-ar fi putut oferi Geamănul… *Tattersail… Toc-cel-Tânăr…* Pe de altă parte, smulgerea unui suflet înapoi pe Poarta lui Hood nu stătea în puterea lui Oponn. Cum eliberase copoii? Își dădu seama că probabil nu va afla niciodată acest lucru.

Se îndreptă împleticit către cai. Bine că măcar pentru scurtă vreme fusese descătușat. Fusese liber, iar ce făcuse fusese alegerea lui. *Propria mea alegere*.

Privi spre miazăzi. *Darujhistanul și adjuncta mă așteaptă. Paran, termină ce ai început. Termină o dată pentru totdeauna.*

– Al naibii de neplăcut, mârâi Coll când Crokus termină de legat bandajul. A lovit bine, adăugă el. A știut exact ce trebuie făcut. Sunt convins că are pregătire. Se cam brodește, pentru că era îmbrăcată ca un mercenar.

– Tot nu pricep, spuse Crokus, așezându-se în fund. Se uită la Murillio și la Kruppe. Niciunul nu-și recăpătase cunoștința. De ce ne-a atacat? Și de ce nu m-a ucis?

Coll nu-i răspunse. Stătea privindu-și calul care se afla la câțiva pași de el și păștea. Slobozise deja o serie de ocări la adresa animalului, iar Crokus bănui că relația dintre ei fusese, după cum s-ar fi exprimat Kruppe, compromisă în mod iremediabil.

– Ce e asta? mormăi Coll.

Crokus își dădu seama că omul se uita dincolo de cal, iar pe frunte i se adânciră ridurile.

Crokus se întoarse, apoi scoase un strigăt sălbatic și sări înapoi pentru a-și lua pumnalele. Se ridică precipitat în picioare cu un pumnal în mână.

– Ea e! exclamă el. Femeia de la bar! E o ucigașă, Coll.

– Las-o mai moale, spuse Coll. În ciuda sabiei de la șold, nu pare defel periculoasă. La naiba! adăugă el îndreptându-se în șezut. După părerea mea, pare complet derutată.

Crokus se uită fix la femeie, care se oprise în vârful dealului.

– Pe răsuflarea lui Hood! bombăni el.

Coll avea dreptate. Nu văzuse niciodată pe cineva atât de descumpănit, atât de pierdut. Femeia îi privea încordată, de parcă ar fi fost gata să o rupă la fugă. Starea de calm și încredere ucigătoare pe care o arătase la hanul Phoenix dispăruse, de parcă nici nu ar fi existat. Crokus își vârî pumnalul în teacă.

– Ia spune, Coll, întrebă el, acum ce facem?

Rănitul ridică din umeri.

– O calmăm pe fată, așa cred. După cum arată, are nevoie de ajutor.

– Dar l-a ucis pe Chert, insistă Crokus. Am văzut sânge pe lama pumnalului ei.

Coll se uită printre gene la fată.

– Nu pun la îndoială ce spui, băiete, dar fata asta nu pare capabilă să omoare pe nimeni.

– Crezi că eu nu știu asta? spuse Crokus. Eu îți spun ce am văzut. Știu că pare absurd.

Coll oftă.

– În orice caz, are nevoie de ajutorul nostru. Du-te și condu-o încoace, Crokus.

Băiatul își azvârli brațele în aer.

– Și cum să fac asta?

– Să mă ia naiba dacă știu, îi răspunse Coll zâmbind. Încearcă să flirtezi cu ea.

Crokus îi aruncă o privire dezgustată, apoi porni cu precauție spre fată. Ea se încordă și făcu un pas înapoi.

– Fii atentă! strigă Crokus și arătă spre prăpastia din spatele ei.

Fata văzu că stătea chiar la marginea unei pante abrupte. Lucru destul de ciudat, asta păru să o liniștească. Păși spre Crokus și ochii ei îi căutară pe ai lui.

– Așa e bine, murmură tânărul. Totul e în regulă. Înțelegi?

Făcu semn spre propria gură și mișcări ca și cum ar fi vorbit.

Lui Coll îi scăpă un geamăt.

Fata îi surprinse pe amândoi răspunzând în limba Daru:

– Vă înțeleg, spuse ea șovăielnic. Acum mai bine. Nu sunteți malazani, nu vorbiți malazana. Dar vă înțeleg. Se încruntă. Cum se face asta?

– Malazană, spui? zise Coll. De unde ești, fată?

Ea rămase un moment pe gânduri.

– Itko Kan, răspunse ea.

– Ce naiba? râse Coll. Ce furtună te-a azvârlit tocmai aici?

În ochi îi apăru o undă de înțelegere.

– Unde e tatăl meu? Ce s-a întâmplat cu năvoadele? Am cumpărat sfoară și acolo era Clarvăzătoarea, Riggalai Clarvăzătoarea, vrăjitoarea-ceară. O țin minte... a murit! Fata căzu în genunchi. A murit. Apoi…

Pe fața lui Coll apăru o expresie severă, gânditoare.

– Și apoi?

– Nu țin minte, șopti fata, privindu-și mâinile. Nu-mi mai amintesc nimic.

Apoi începu să plângă.

– Pe cele o mie de țâțe ale lui Gedderone! blestemă Coll discret, făcându-i semn lui Crokus să se apropie. Ascultă cu luare-aminte, flăcăule. Nu ne mai aștepta pe noi. Du fata asta la unchiul tău. Însoțește-o până la Mammot, cât poți de repede.

Crokus se strâmbă.

– De ce? Coll, nu vă pot lăsa aici. Cine știe când își vor reveni Murillio și Kruppe? Dacă se întoarce femeia-mercenar?

– Și ce dacă? întrebă Coll înțepat.

Crokus roși, apoi își mută privirea de la el.

– În ciuda parfumului, Murillio are vână, spuse Coll. O să-și revină cât ai clipi. Du fata la unchiul tău, băiete. Fă cum îți spun.

– Tot nu mi-ai explicat de ce, spuse Crokus.

– Am o bănuială, nimic altceva. Coll întinse brațul și îl prinse pe băiat de umăr. Fata asta a fost posedată. Așa cred. Cineva sau ceva a adus-o aici, în Darujhistan, pe urmele noastre. Adevărul e în vreun cotlon al minții ei, Crokus, și el s-ar putea dovedi vital. Unchiul tău îi cunoaște pe oamenii potriviți, ei o pot ajuta, flăcăule. Pune șaua pe calul meu. Eu rămân aici până își revin prietenii noștri. La naiba, eu nu pot pleca. N-ar trebui să fac nicio mișcare vreme de cel puțin două zile. Kruppe și Murillio se vor descurca aici. Du-te!

Crokus se uită la fata care plângea, apoi spuse:

– Cum vrei, Coll. O să ne întoarcem, eu și fata.

– Bine, mormăi Coll. Hei, așază-mi ceva pe care să stau întins și lasă-mi ceva de mâncare. După aceea, șterge-o de-aici, iar, dacă blestematul acela de cal al meu face atac de cord în fața porților orașului, cu atât mai bine. La treabă, flăcăule!

Capitolul șaisprezece

Dessembrae cunoaște tristețile
din sufletele noastre.
El pășește alături de fiece muritor
un vas de regret pe focurile
răzbunării.
Dessembrae cunoaște tristețile
Și acum vrea să le împartă cu noi toți.

Lordul Tragediei
Rugăciune din Cartea Sfântă
(Canonul lui Kassal)

Împunsătura din umărul stâng al lui Lorn nu era adâncă. Însă, fără ajutor magic, riscul de infecție era un motiv de îngrijorare. Reveni la tabără și îl găsi pe Tool în aceeași poziție în care îl lăsase în zori.

Ignorându-l pe Imass, adjuncta își scoase colecția de ierburi din geanta șeii. Se așeză și se rezemă de șa, după care se apucă să-și trateze rana.

Fusese un atac inutil și nechibzuit. În ultimul timp se petrecuseră prea multe lucruri, existaseră prea multe idei, prea mult pentru femeia Lorn, care intrau în conflict cu funcțiile și îndatoririle ei ca adjunctă a Împărătesei. Făcea greșeli pe care nu și le-ar fi îngăduit în urmă cu un an.

Tool îi dăduse de gândit mai mult decât putea ea suporta. Cuvintele pe care Imass i le azvârlise, ca niște explicații tardive, atinseseră și se prinseseră de ceva lăuntric și adânc, iar acum nu voiau să mai plece de acolo. Emoțiile o cuprinseseră, estompând lumea din jurul ei. Abandonase tristețea cu mult timp în urmă, laolaltă cu regretele. Compasiunea reprezenta o anatemă pentru ea. Însă acum toate aceste simțăminte o străbăteau în valuri, clătinând-o încoace și-ncolo. Se trezi agățându-se de titlul de adjunctă și de ce însemna acesta, de parcă ar fi fost un colac de salvare pentru sănătatea ei mintală, stabilitate și control.

Termină de curățat rana cât de bine putu, apoi își pregăti o compresă. *Control*. Cuvântul făcu un salt în gândurile ei, scurt, puternic și sigur. Ce se găsea în miezul Imperiului, dacă nu controlul? Ce modela orice act, orice gând al Împărătesei Laseen? Și ce fusese în miezul Primului Imperiu – marile războaie care îi modelaseră pe T'lan Imass până în ziua de azi?

Oftă și își îndreptă privirea spre țărâna de la picioare. *Însă acest lucru nu este decât ceea ce căutăm cu toții,* își zise ea. De la o tânără care duce tatălui ei sfoară, până la puterea nemuritoare care fusese acaparată pentru a fi folosită. *Prin cercul vieții, noi luptăm pentru a deține controlul, pentru a obține un mijloc de a modela lumea din jur, o*

vânătoare disperată și eternă după privilegiul de a putea să anticipăm forma vieții noastre.

Imass și cuvintele lui, vechi de sute de mii de ani, îi instilaseră lui Lorn un sentiment de inutilitate. Și acest simțământ avusese efect asupra ei, amenințând să o copleșească.

Îi oferise băiatului viața, spre surprinderea lui, dar și a ei. Lorn zâmbi întristată. Predicția devenise acum un privilegiu pierdut pentru ea. Fără a mai vorbi de lumea exterioară, acum nu putea nici măcar să-și anticipeze acțiunile și nici firul gândurilor.

Asta să fie adevărata natură a emoțiilor? se întrebă ea. Marea sfidare aruncată logicii, controlului – capriciile ființei umane. Ce avea să se întâmple în continuare?

– Adjunctă.

Luată prin surprindere, Lorn ridică ochii și îl văzu pe Tool stând în picioare lângă ea. Scoțând aburi în arșița zilei, războinicul era acoperit de promoroacă.

– Ai fost rănită.

– O încăierare, spuse ea cu glas răgușit, aproape stânjenită. Acum s-a terminat.

Își apăsă compresa peste rană, apoi își înfășură umărul cu o cârpă. Era un efort stângaci, pentru că nu se putea folosi decât de o mână.

Tool îngenunche lângă ea.

– Să te ajut, adjunctă.

Uimită, Lorn examină fața ca de mort a războinicului. Însă următoarele lui cuvinte alungară orice gând al ei că Imass îi arăta compasiune.

– Nu avem timp, adjunctă. Deschiderea ne așteaptă.

Pe fața ei apăru o mască lipsită de expresie. Tresări ușor când Tool termină, mâinile stafidite și ferfenițite – cu unghiile de culoare cafenie boante, lustruite și curbate – făcând cu pricepere un nod la capetele cârpei.

– Ajută-mă să mă ridic! îi porunci ea.

Semnul fusese sfărâmat, observă ea când Imass o conduse spre el. În afară de asta însă, totul părea

neschimbat.

– Unde e deschizătura? întrebă ea.

Tool se opri în fața pietrei sparte.

– Te îndrum eu, adjunctă. Să mă urmezi îndeaproape. Când vom ajunge în mormânt, să-ți scoți sabia. Efectul ucigător va fi minim, dar Jaghut își va recăpăta cunoștința mai încet. Suficient pentru ca noi să ne încheiem eforturile.

Lorn inspiră adânc. Își alungă îndoielile. Acum nu mai exista chiat nicio posibilitate de întoarcere. Existase oare vreodată o asemenea șansă? Întrebarea era inutilă, își dădu ea seama: drumul acela fusese ales de altcineva în locul ei.

– Prea bine, spuse ea. Condu-mă, Tool.

Imass își desfăcu brațele în lateral. Panta dealului deveni neclară, ca și cum în fața ei s-ar fi ridicat o perdea de nisip purtat de vânt. Prin ceața aceea ciudată bătea un vânt ca un vârtej. Tool păși înainte.

Urmându-l, la început Lorn se crispă când simți duhoarea ridicându-se, aer otrăvit de secole de vrăjitorie neîntreruptă și nenumărate piedici dispersate de puterile Tellan ale lui Tool. Continuă să înainteze, cu ochii ațintiți asupra spinării late și zdrențuite a războinicului.

Pătrunseră în deal. În față le apăru un coridor cioplit primitiv, care ducea spre întuneric. Promoroaca decora bolovanii stivuiți care alcătuiau pereții și tavanul. În timp ce înaintau, aerul deveni amarnic de rece, golit de orice mirosuri, iar dâre groase de gheață de culoare alb și verde împodobeau pereții. Podeaua din pământ bătătorit și înghețat fu acoperită curând de lespezi de piatră, pline de gheață.

Lorn simți că extremitățile membrelor și fața îi amorțesc de frig. Își văzu respirația transformându-se în vălătuci de aburi albi, aspirați de întunericul dinaintea ei. Coridorul se îngustă și observă simboluri bizare pictate cu ocru mat pe și dedesubtul stratului de gheață depus pe pereți. Acele semne atinseră ceva adânc înlăuntrul ei – aproape că le

recunoscu – , însă imediat ce se concentra pentru a le descifra, senzația de familiaritate dispăru.

Tool rupse tăcerea.

– Oamenii mei au vizitat cândva acest loc, spuse el oprindu-se și privind peste umăr spre adjunctă. Ei au adăugat propriile semne protectoare celor făcute de Jaghut care l-au întemnițat pe acest tiran.

Lorn se simți iritată.

– Și ce e cu asta?

Imass o privi în tăcere, apoi răspunse fără nicio inflexiune în glas:

– Adjunctă, cred că știu numele tiranului Jaghut. Acum sunt asaltat de îndoieli. Nu ar trebui eliberat. Însă, ca și tine, sunt silit să fac asta.

Lorn rămase cu răsuflarea tăiată.

– Adjunctă, continuă Tool, recunosc sentimentele contradictorii pe care le trăiești. Le împărtășesc. După ce terminăm aici, voi pleca.

Ea se simți derutată.

– Pleci?

Tool dădu din cap.

– În acest mormânt, după ce vom face ce trebuie, îmi voi fi respectat jurămintele. Ele nu mă vor mai lega de nimic. Este puterea rămasă a acestui Jaghut adormit. Și îi sunt recunoscător.

– De ce îmi spui toate astea?

– Adjunctă, ești binevenită ca însoțitoare a mea.

Lorn deschise gura să spună ceva, dar nu găsi răspunsul potrivit, astfel că tăcu.

– Te rog să analizezi oferta mea, adjunctă. Voi călători în căutarea unui răspuns, și îl voi afla.

Răspuns? La ce? vru ea să întrebe. Însă ceva o împiedică, un val neașteptat de teamă care îi transmise: „Nu vrei să știi. Ignoranța e mult mai indicată“.

– Să ne continuăm drumul, spuse ea scrâșnit.

Tool își reluă marșul prin întuneric.

După un minut, Lorn întrebă:

– Cât timp va dura?

– Timp? În glasul lui răzbătu o undă de ironie. Adjunctă, timpul nu există în acest tumul. Jaghutii

care l-au întemnițat pe cel de-un neam cu ei au adus o epocă de gheață aici, pecetea definitivă a mormântului. Adjunctă, deasupra camerei mortuare încă se află un strat de gheață gros de jumătate de leghe. Am ajuns într-un timp și într-un spațiu dinaintea topirii gheții Jaghut, înainte de nașterea întinsei mări interioare cunoscute de Imass sub numele de Jhagra Til, înainte de scurgerea a nenumărate secole…

– Iar când ne vom întoarce? îl întrerupse Lorn. Cât timp va fi trecut?

– N-aș putea spune, adjunctă. Imass se întoarse spre ea, iar în găvane îi licări o lumină care nu-și avea izvorul nicăieri. Nu am mai făcut asta până acum.

În ciuda armurii din piele întărită, percepția trupului unei femei care îi stătea lipită de spate făcu fața lui Crokus să transpire mai mult decât ar fi justificat arșița după-amiezii. Însă era un amestec de sentimente care îi făcea inima să-i bată cu putere în piept. Pe de o parte, era simplul fapt că avea lângă el o fată cam de vârsta lui, care, în plus, era atrăgătoare, având brațe uimitor de puternice înfășurate în jurul taliei lui, și a cărei respirație caldă și umedă îi gâdila ceafa. Pe de alta, femeia ucisese un om, și singurul motiv pe care îl putea găsi pentru prezența ei acolo, între dealuri, era că ea plănuise să îl ucidă și pe el. De aceea era prea încordat ca să se bucure că împărțea șaua cu ea.

Vorbiseră puțin după ce îl părăsiseră pe Coll. Din câte știa Crokus, peste o zi aveau să zărească zidurile Darujhistanului. Se întrebă dacă ea își va aminti orașul. Apoi o voce, amintind de cea a lui Coll, îi răsună în cap: I*diotule, de ce nu o întrebi pe fată?* Crokus se strâmbă.

Ea vorbi prima.

– Itko Kan e departe de-aici?

Lui îi veni să râdă, însă ceva – instinctul – îl opri. *Procedează cu precauție,* își zise el.

– N-am auzit de vreun asemenea loc, spuse el. E în Imperiul Malazan?

– Da. Nu ne aflăm în Imperiu?

– Încă nu, mormăi Crokus. Apoi umerii i se înmuiară. Suntem pe un continent numit Genabackis. Malazanii au venit de peste mări dinspre răsărit și apus. Acum ei controlează Orașele Libere de la miazănoapte, dar și Confederația Nathilog.

– Aha, îi răspunse fata cu glas slab. Înseamnă că sunteți în război cu Imperiul.

– Mai mult sau mai puțin, deși, având în vedere poziția Darujhistanului, nu se poate ști încă.

– Acesta e numele orașului în care locuiești?

– Oraș? Darujhistanul nu e oraș. E cea mai mare și mai bogată metropolă de pe pământ.

În răspunsul ei se strecură emoția.

– Metropolă. Nu am văzut niciodată una. Te cheamă Crokus, adevărat?

– De unde știi?

– Așa ți-a spus prietenul tău soldat.

– A, așa e.

Oare de ce îi tresăltase inima când auzise că ea îi știa numele?

– Nu ai de gând să mă întrebi cum mă cheamă? întrebă ea încet.

– Ți-l poți aminti?

– Nu, recunoscu ea. Ciudat, nu?

El percepu patos în acel răspuns și ceva lăuntric se topi, făcându-l să se înfurie și mai mult.

– Ei, nu prea te pot ajuta, adevărat?

Fata se îndepărtă de el, iar brațele își slăbiră strânsoarea.

Brusc, furia lui se stinse. Era pe punctul de a striga la haosul iscat în mintea lui. Se mișcă în șa, silind-o să îl strângă mai tare. *Aha,* gândi el surâzând, *așa e mai bine.* Apoi căscă ochii. *Ce am spus?*

– Crokus.

– Da.

– Dă-mi un nume obișnuit în Darujhistan. Alege unul. Care îți place mai mult.

– Challice, răspunse el fără să se gândească. Ba nu, stai puțin! Cunosc deja o fată cu numele ăsta. Trebuie să te cheme altfel.

– E iubita ta?

– Nu! se grăbi el să răspundă. Smuci de frâu și calul se opri. Crokus se trase de păr, apoi își trecu un picior peste șa și sări jos. Trase apoi frâul peste capul calului. Vreau să merg pe jos, spuse el.

– Da, zise ea. Și eu aș vrea asta.

– Ei, poate vreau să fug!

Cu o expresie care îi trăda tulburarea, ea se întoarse cu fața spre el.

– Să fugi? De mine, Crokus?

El văzu cu ochii ei lucruri ce se prăbușeau – ce erau acele lucruri? Simți o dorință disperată de a afla, dar îi era imposibil s-o întrebe direct. Nu-și dădea seama de ce nu putea să facă asta. Coborî privirea în pământ și dădu cu piciorul într-o piatră.

– Nu, mormăi el. N-am vrut să spun asta. Îmi pare rău. Sorry.

Ea făcu ochi mari.

– Acela a fost numele meu! exclamă ea. Crokus, acela mi-a fost numele – tocmai mi l-ai rostit!

– Cum? Se încruntă. Sorry?

– Da! Apoi își mută privirea de la el. Numai că nu a fost dintotdeauna numele meu. Nu cred. Nu. Nu a fost numele pe care mi l-a dat tata.

– Ți-l poți aminti pe acela?

Ea clătină din cap și își trecu o mână prin părul negru, lung.

Crokus începu să meargă, iar fata ținu pasul cu el. Drumul cobora șerpuitor printre dealurile scunde. După o oră, ajunseră la Podul Catlin. Panica lui Crokus scădea, poate pentru că se mistuise. Se destinse, iar asta îl surprinse, pentru că nu-și amintea când se simțise ultima oară atât de degajat în compania unei femei.

Merseră o vreme în tăcere. În fața lor, soarele cobora într-o mare de foc auriu, strălucind de-a lungul liniei albăstrui și verzi la orizont, dincolo de dealuri. Crokus arătă către linia sclipitoare.

– Acela e Lacul Azuriu. Darujhistanul se află pe malul lui de miazăzi.

– Încă nu te-ai gândit la un nume pentru mine? îl întrebă fata.

– Singurul nume care îmi vine în minte e cel al matroanei mele, spuse el rușinat.

Fata îi aruncă o privire.

– Al mamei tale?

Crokus râse.

– Nu, nu genul acela de matroană. Mă refeream la Doamna Hoților, Apsalar. Numai că nu e bine să te cheme astfel, pentru că ea e zeiță. Ce-ai zice de Salar?

Ea strâmbă din nas.

– Nu, îmi place Apsalar. Să fie Apsalar.

– Dar ți-am zis…

– |sta e numele pe care mi-l doresc, insistă fata, întunecându-se la față.

Hm, gândi el. Era mai bine să nu insiste.

– Bine, zise el și oftă.

– Așadar, ești hoț.

– Și ce e rău în asta?

Apsalar surâse.

– Având în vedere noul meu nume, nimic. Absolut nimic, Crokus. Când facem un popas?

El se albi la față. La asta nu se gândise.

– Poate c-ar trebui să mergem mai departe, spuse el cu precauție, fără să o privească în ochi.

– Am obosit. De ce n-am putea înnopta la acest Pod Catlin?

– Hm, nu am decât un așternut portabil. O să ți-l dau ție. Eu o să stau de veghe.

– Toată noaptea? Ce trebuie să veghezi?

Crokus se întoarse spre ea.

– De ce atâtea întrebări? spuse el înfierbântat. E periculos prin părțile astea! N-ai văzut rana lui Coll? Și nu avem de unde să știm dacă nu cumva garnizoana mai e acolo.

– Ce garnizoană?

Crokus se blestemă în gând. Își feri apoi privirea.

– Garnizoana de cealaltă parte a podului, spuse el. Și podul e lung…

– Hai, fii serios, Crokus! Apsalar râse și îl împunse cu cotul în coaste. O să împărțim așternutul. Nu mă deranjează, atâta vreme cât îți ții mâinile acasă.

Pipăindu-și coastele, Crokus nu putu face altceva decât să se uite lung la ea.

Blestemând, Kruppe privi peste umăr către Murillio.

– La naiba! Nu poți face animalul acela să meargă mai repede?

Catârul făcea cinste reputației lui, refuzând să meargă altfel decât la pas. Murillio zâmbi spăsit.

– Încotro te grăbești așa, Kruppe? Băiatul își poate purta singur de grijă.

– Stăpânul Baruk ne-a poruncit să avem mare grijă de el, și trebuie să-l păzim!

Murillio se uită la el printre gene.

– Așa spui tot timpul, mormăi el. Asta e o favoare pe care i-o faci lui Mammot? Unchiul băiatului a început brusc să-și facă griji? De ce îl interesează atât de mult băiatul pe Baruk? Kruppe, îndeplinești ordinele alchimistului, dar nu dai nicio explicație.

Grăsanul trase de hățuri.

– E, uite ce e, spuse el. Răzvrătirea în rândul soldaților de rând îi forțează mâna șireată a lui Kruppe. Oponn l-a ales pe Crokus, din motive știute doar de zeitatea asta sucită. Baruk vrea să stăm cu ochii pe băiat și, în plus, să împiedicăm alte puteri să-l găsească.

Murillio își frecă vânătaia de pe frunte și se crispă.

– Să te ia naiba! apoi oftă. Trebuia să spui toate astea de la început, Kruppe. Rallick știe?

– Sigur că nu, îi răspunse Kruppe cu acreală în glas. La urma urmelor, el e prea ocupat, incapabil să se debaraseze de numeroasele lui răspunderi. Așa se explică și absența asasinului din călătoria asta, spuse Kruppe, și pe fața lui apăru o expresie vicleană. Dar oare de ce îl informează Kruppe pe Murillio în legătură cu asemenea lucruri? Evident, Murillio știe

mai multe despre treburile lui Rallick decât sărmanul și ignorantul Kruppe.

Murillio îl privi nedumerit.

– Ce vrei să insinuezi?

Kruppe chicoti, apoi își îmboldi catârul, făcându-l să pornească.

Murillio îl urmă.

– Iar în ce privește misiunea noastră, continuă Kruppe cu un aer senin, ceea ce pare un uriaș eșec, mai ales din partea lui Coll, este de fapt o reușită uimitoare. Maestrul Baruk trebuie să afle de activitățile primejdioase ce se desfășoară pe Dealurile Gadrobi.

– Reușită? Ce tot vorbești acolo?

Kruppe făcu un gest cu mâna.

– Dragul meu, deși nu am fost limpede la minte decât o clipă în încăierarea aceea, mi-a fost clar că femeia-războinic avea o sabie Otataral. Ceea ce înseamnă că, așa cum ar ghici orice copil, ea este malazană.

Murillio fluieră lung printre dinți.

– Iar noi l-am lăsat acolo pe Coll? Kruppe, ești complet nebun?

– Își va reveni destul de curând și ne va urma, spuse grăsanul. Necesitatea de a ne grăbi trece peste orice alte considerații.

– Cu excepția unei înțelegeri necinstite cu un anumit proprietar de grajduri, mârâi Murillio. Așadar, în Dealurile Gadrobi este nu știu ce femeie malazană. Ce pune la cale? Și nu mai încerca să-mi spui că nu știi. Dacă n-ai bănui ceva, nu te-ai grăbi în halul ăsta.

– Adevărat, suspiciuni, spuse Kruppe, dând din cap și ridicând din umeri. Mai ții minte când Crokus a rostit acel comentariu de bun-simț când am părăsit răspântia? Că vânăm un zvon sau cam așa ceva?

– Stai puțin, gemu Murillio. Iar e vorba despre legenda aceea despre tumul? Nu există nicio…

Kruppe ridică un deget și îl întrerupse cu tact:

– Nu are importanță ce credem noi, Murillio. Problema este că malazanii caută adevărul de la care a pornit acel zvon. Iar Kruppe și Maestrul Baruk,

fiind la fel de inteligenți, cred că ei l-ar putea descoperi. Așa se explică această misiune, prietene flușturatic. Își mișcă sprâncenele în mod semnificativ. Otataralul, în mâinile unei maestre spadasine a Imperiului. Un T'lan Imass care se afla în apropiere…

– Poftim? explodă Murillio și făcu ochii mari. Își sili catârul să se întoarcă, însă animalul se plânse de tratament și își înfipse copitele în pământ. Blestemând, Murillio se strădui să îl convingă. Coll e izolat și are în preajmă o ucigașă malazană și un Imass! Ți-ai pierdut mințile, Kruppe!

– Ascultă, scumpul meu Murillio, spuse grăsanul pe un ton împăciuitor, Kruppe a crezut că ești dornic, ba nu, disperat să te întorci cât mai curând în Darujhistan!

Asta îl amuți pe Murillio. Cu fața întunecată, se apropie de Kruppe.

– Hai, scrâșni el printre dinți, spune tot!

Kruppe ridică din sprâncene.

– Ce anume să spun?

– Ai făcut o aluzie la ceva și m-ai împuns cu asta. Așadar, dacă-ți închipui că știi ceva, vreau să aud și eu. Altfel, ne întoarcem imediat și mergem la Coll. Văzând că vrăjitorul încearcă să-i evite privirea, Murillio rânji. Aha, ai crezut că mă duci de nas, nu? Ei, bine, nu-ți va merge.

Kruppe ridică mâinile cu degetele desfăcute.

– Indiferent ce minte se face răspunzătoare pentru planul tău de a-l repune pe Coll în drepturi depline, Kruppe nu poate face altceva decât să aplaude entuziasmat!

Murillio rămase cu gura căscată. *Pentru numele lui Hood, cum a reușit Kruppe să…?*

Vrăjitorul urmă:

– Însă nimic nu are importanță când ne gândim la Crokus și la marea primejdie în care se află acum. Ba, mai mult, dacă acea fată a fost cu adevărat posedată, așa cum a bănuit Coll, riscurile sunt înspăimântătoare! A fost ea singurul vânător al flăcăului fragil și lipsit de apărare? Ce putem spune

despre cei o mie de zei și demoni care l-ar pune la respect pe Oponn dacă li s-ar ivi ocazia? Prin urmare, Murillio, prieten vechi al lui Crokus, l-ar abandona atât de nemilos pe acel copil? E Murillio omul care să se lase pradă panicii, întrebărilor care încep cu „dacă“ și numeroaselor coșmaruri imaginate care se furișează în umbrele imaginației lui surescitate…?

– Am înțeles! se răsti Murillio. Acum ține-ți gura și să ne continuăm drumul.

Auzind acea remarcă înțeleaptă, Kruppe dădu vioi din cap.

După o oră, când amurgul urcă în susul pantelor dealurilor și tot mai departe, spre soarele muribund, Murillio tresări și îi aruncă lui Kruppe o privire încărcată de furie, care rămase pierdută în semiîntuneric.

– Lua-l-ar naiba! șopti el. Am spus că nu-l voi lăsa să mă deruteze. Și care e primul lucru pe care l-a făcut? Să-mi distragă atenția.

– A murmurat Murillio ceva? întrebă Kruppe.

Murillio își masă fruntea.

– Mă simt amețită, spuse el. Să găsim un loc pentru înnoptat. Crokus și fata oricum nu vor reuși să ajungă în oraș până mâine. Nu cred că îl pândește vreun pericol pe drum, și-l vom găsi destul de ușor mâine, înainte de apusul soarelui… Nu li se va întâmpla nimic pe lumină – la naiba, vor ajunge la Mammot, nu-i așa?

– Kruppe recunoaște că a obosit. Adevărat, trebuie găsit un loc de popas, iar Murillio poate face un mic foc, probabil, ca să pregătească cina cât Kruppe analizează gândurile care îl frământă și multe altele.

– Bine, suspină Murillio. Foarte bine așa.

La două zile după întâlnirea cu Tiste Andii și după evenimentele cu sabia lordului, căpitanul Paran își dădu seama că acesta nu îl bănuise a fi soldat malazan. Ori că ar fi fost mort. Se părea că astfel de mici scăpări îl ajutaseră enorm. Asasinul lui din Pale ar fi trebuit să verifice de două ori, iar acum, Fiul Întunericului, smulgându-l din ghearele copoilor, îl

lăsase, la rândul său, să plece nestingherit. Oare exista un tipar în toate astea? Paran simți amestecul discret al lui Oponn, însă nu se îndoi de spusele lui Rake.

Însemna că norocul lui stătea în sabie? Iar acele momente esențiale – care aveau să revină pentru a-i bântui pe cei care îl cruțaseră – însemnau că era urmărit de noroc? Spre binele lui, spera că lucrurile nu stăteau astfel.

Drumul lui nu îl mai urma pe cel al Imperiului. Parcursese acea cale a sângelui și trădării de prea multă vreme. Nu o va mai face niciodată. În fața lui se găsea doar efortul unic de a-i salva pe Whiskeyjack și pe oamenii săi. Dacă reușea asta, nu va regreta propria moarte, dacă asta avea să fie consecința.

Unele lucruri depășeau viața unui om și probabil că justiția exista în afara minții umanității, dincolo chiar de ochii flămânzi ai zeilor și zeițelor, ceva strălucitor, pur și definitiv. Unii filozofi pe care îi citise în cursul instruirii din Unta, capitala malazană, susținuseră ceea ce i se păruse atunci absurd. Moralitatea nu era relativă, afirmau ei, și nici măcar nu exista exclusiv în tărâmul condiției umane. Nu, ei proclamau moralitatea drept un imperativ al întregii vieți, o lege naturală care nu însemna nici actele brutale ale fiarelor, nici ambițiile înalte ale umanității, ci drept altceva, ceva indiscutabil.

Încă o vânătoare după certitudine. Paran se strâmbă și încremeni în șa, pentru că rămase cu ochii ațintiți asupra drumului șerpuit al negustorilor care mergea printre dealurile scunde și cu forme rotunde. Își aduse aminte că discutase despre acest lucru cu adjuncta Lorn într-un moment în care niciunul dintre ei nu se simțise constrâns de lumea exterioară. Doar o căutare a certitudinii, spusese ea, cu glas fragil și cinic, punând capăt discuției la fel de direct cum ar fi înfipt un pumnal în masa pătată de vin, aflată între ei.

Paran bănuise în acele momente, dar părerea persista, că asemenea cuvinte venite din partea unei femei care nu era mai în vârstă decât el exprimau o

părere aparte, care nu era decât o imitație facilă, comodă a opiniei Împărătesei Laseen. Însă Laseen avea dreptul la o asemenea părere, în vreme ce Lorn, nu. Cel puțin așa credea el. Dacă exista cineva care să aibă dreptul de a fi cinic și nepăsător, atunci acea persoană era Împărăteasa Imperiului Malazan.

Adjuncta se făcuse singură o extensie a Împărătesei Laseen. Însă cu ce preț? O văzuse doar o dată pe tânăra femeie de dincolo de mască: atunci când priviseră un drum presărat de soldați morți, după care continuaseră să înainteze printre ei. Fata palidă și înspăimântată care era Lorn avusese un singur moment de fragilitate. Nu-și aducea aminte ce declanșase revenirea măștii – probabil fusese ceva ce spusese el, ceva ce azvârlise în rolul lui de soldat trecut prin toate.

Paran oftă adânc. *Prea multe regrete. Șanse ratate și, cu fiecare asemenea șansă pierdută, cu atât mai puțin umani am devenit, și cu atât mai adânc a fost coșmarul puterii în care ne-am cufundat cu toții.*

Viața lui era irecuperabilă? Își dori să poată găsi răspuns la acea întrebare.

O mișcare spre miazăzi îi captă atenția, iar odată cu aceasta percepu un uruit care se înălța din pământul din jurul lui. Se ridică în șa. Un zid de praf se învălmășea deasupra culmii din fața lui. Își roti calul spre apus și îl îmboldi până când animalul ajunse să galopeze. Câteva momente mai apoi trase de hățuri pentru a-l opri. Perdelele de praf apăruseră și în acea direcție. Blestemând, dădu pinteni calului spre creasta unei ridicături din apropiere. Praf. Praf de jur împrejur. *O furtună? Nu, tunetele sunt prea regulate*. Coborî spre câmpia de dedesubt și, întrebându-se ce să facă, își opri din nou calul. Peretele de praf se ridica, urcând pe dealul spre care stătea cu fața. Uruitul profund crescu în intensitate. Se uită printre gene pentru a străpunge praful cu privirea. Acolo se mișcau forme întunecate și masive, răspândindu-se de o parte și de alta, coborând vijelios spre locul în care se afla el. După câteva momente se trezi împresurat.

Bhederin. Auzise povești despre uriașele creaturi păroase, care se deplasau de-a latul câmpiilor în turme numărând milioane. Peste tot, doar spinările cafeniu-roșcate și cocoșate, îmbâcsite de praf, ale animalelor. Nu avea încotro să-și mâne calul, nu exista niciun loc sigur în jur. Paran se lăsă pe spate în șa și așteptă.

Ceva maro-roșcat descrise o mișcare fulgerătoare undeva aproape de sol. Căpitanul se întoarse pe jumătate, moment în care ceva greu îl izbi din dreapta, apoi se agăță de el, vrând să îl tragă jos din șa. Blestemând, căzu cu un bufnet în țărână și începu să se lupte cu un om având membre puternice și părul negru și aspru. Lovi cu genunchiul în sus și nimeri în stomacul atacatorului. Acesta icni și se rostogoli într-o parte. Paran se ridică în picioare și se trezi față în față cu un tânăr îmbrăcat în piei tăbăcite. Acesta sări în picioare și se pregăti să îl atace din nou pe Paran.

Căpitanul păși într-o parte și îl lovi pe tânăr în tâmplă, făcându-l să cadă lat, lipsit de cunoștință.

Din toate părțile răsunară țipete sfredelitoare. Bhederin se despărțeau, îndepărtându-se. Apărură câteva siluete care se apropiară de locul în care se afla Paran. Rhivi. Dușmani neîmpăcați ai Imperiului, aliați la miazănoapte ai lui Caladan Brood și ai Gărzii Purpurii.

Doi războinici se opriră lângă tânărul inconștient; fiecare îl luă de câte un braț și îl târâră de-acolo.

Turma se oprise.

Apoi, pășind cutezător spre Paran, apăru încă un războinic. Fața lui plină de dâre de praf era cusută cu fire vopsite în negru și roșu, din partea de sus a obrazului până la falcă și din nou în sus, ocolindu-i gura. Pe umerii lați avea o piele de Bhederin. Oprindu-se la mai puțin de un braț depărtare de Paran, războinicul întinse mâna și strânse între degete mânerul sabiei Noroc. Căpitanul îl lovi peste mână, îndepărtând-o. Rhivi zâmbi, făcu un pas înapoi și slobozi un țipăt subțire de lamentare.

Câteva siluete urcară pe spinările Bhederinilor din jur, ținându-și sulițele într-o mână, cealaltă folosind-o pentru a se agăța de spinările îmblănite. Animalele uriașe îi ignorau pe războinici de parcă ar fi fost niște păsări-sanitar.

Cei doi Rhivi care îl duseseră pe băiat reveniră, alăturându-se războinicului cu fața cusută, care îi spuse ceva celui din stânga lui. Bărbatul înaintă. Înainte ca Paran să reacționeze, el țâșni în față și își aruncă un picior pe după căpitan, apoi îl împinse cu umărul în piept.

Războinicul se prăbuși peste el. Lama unui pumnal alunecă de-a lungul fălcii, retezând bareta de prindere a coifului. Omul îi smulse calota de fier de pe creștet și îl prinse cu degetele de păr. Cu războinicul agățat de el, Paran se ridică. Se săturase. Moartea era una, dar moartea lipsită de demnitate era cu totul altceva. După ce răsuci mâna lui Rhivi, înălțându-și capul, căpitanul băgă mâna între picioarele războinicului și înșfăcă tot ce era acolo. Trase cu furie.

Războinicul scoase un țipăt și-i eliberă părul. Pumnalul apăru din nou, fulgerând prin fața căpitanului, care se feri, mișcându-se într-o parte, iar cu mâna liberă reuși să prindă încheietura mâinii cu pumnalul. Strânse încă o dată cu cealaltă mână. Rhivi scăpă un nou țipăt, apoi Paran îi dădu drumul, se răsuci și îl lovi puternic cu cotul întărit de zale drept în față.

Sângele țâșni ca o ploaie, căzând în praf. Războinicul se retrase împleticindu-se, apoi se nărui grămadă la pământ.

Bățul unei lănci îl lovi razant în tâmplă. Propulsat de forța loviturii, se roti. O a doua lance îl nimeri în coapsă, la fel de puternic ca o lovitură de copită, amorțindu-i piciorul. Ceva îi țintuise laba piciorului stâng de sol.

Paran își scoase din teacă sabia. Arma îi fu aproape smulsă din mână de o lovitură răsunătoare, ca dangătul unui clopot.

O ridică, și sabia fu lovită încă o dată. Pe jumătate orbit de durere, sudoare și praf, Paran se săltă în picioare, apucând sabia cu ambele mâini și o plasă într-o poziție centrală de gardă. Lama fu lovită a treia oară, dar el reuși să o țină strâns.

Se lăsă tăcere. Gâfâind și clipind ca să-și alunge sudoarea din ochi, Paran își înălță capul și privi în jur.

Rhivii îl împresuraseră, dar niciunul dintre ei nu se mișca. Toți aveau ochii negri larg deschiși.

Căpitanul aruncă o privire scurtă la arma sa, se uită încruntat în jur spre războinici, apoi ochii îi reveniră la Noroc. Și rămaseră asupra sabiei.

Din lamă ieșiseră trei capete de lance ca niște frunze, fiecare vârf fiind despicat și blocat, iar mânerele sfărâmate și risipite, lăsând la vedere din manșoane doar lemnul alb.

Coborî privirea spre laba piciorului, care era țintuită de pământ. O lance trecuse prin cizmă, însă lama lată a capului se răsucise, iar latura sa plată îl prinsese. În jurul lui era lemn spintecat, făcut așchii. Aruncă o privire spre coapsă, dar nu văzu nicio rană. O ruptură zimțată stricase pielea din care era făcută teaca sabiei sale.

Războinicul Rhivi cu fața sfărâmată zăcea nemișcat în apropiere de locul în care stătea Paran, care își văzu armăsarul și caii de povară neatinși și neclintiți. Ceilalți Rhivi se retrăseseră. Cercul lor se deschise, iar prin spațiul liber se îndreptă spre el o siluetă micuță.

O fată, care probabil că nu avea mai mult de cinci ani. Războinicii se dădură în lături din calea ei cu un aer de respect sau teamă sau poate și cu una, și cu alta. Ea purta piei de antilopă legate cu sfoară în talie și era desculță.

Era ceva cunoscut în mersul și în atitudinea ei când se opri în fața lui – ceva în ochii cu pleoape grele –, ceva care îl făcu pe Paran să se încrunte neliniștit.

Copila se opri și îl privi lung, iar fața ei rotundă ajunse treptat să reflecte încruntarea lui Paran. Ea

ridică o mână, ca și cum ar fi vrut să îl atingă, apoi și-o coborî. Căpitanul descoperi că nu reușea să-și dezlipească ochii de la ea. *Copilă, de unde te știu?*

Pe măsură ce tăcerea dintre ei se prelungea, în spatele fetiței apăru o bătrână, care își lăsă mâna zbârcită pe umărul ei. Copila spuse ceva, iar vorbele limbii Rhivi, rostite rapid și cântat, sunară pe un ton uimitor de scăzut pentru un copil atât de mic. Bătrâna își încrucișă brațele la piept. Fata vorbi din nou, de astă dată cu insistență în glas.

Bătrâna i se adresă lui Paran în limba Daru:

– Cinci lănci te-au tratat ca dușman. Tăcu o clipă. Cinci lănci au greșit.

– Dar mai aveți și altele, spuse Paran.

– Adevărat, iar zeul care îți călăuzește sabia nu are susținători aici.

– Atunci, să terminăm, mârâi Paran. M-am săturat de acest joc.

Fata începu să vorbească pe un ton poruncitor care răsună ca loviturile de fier pe piatră.

Extrem de surprinsă, bătrâna se întoarse.

Fata continuă, de astă dată cuvintele ei fiind evident explicative. Bătrâna ascultă, apoi își îndreptă privirea întunecată și sclipitoare spre căpitan.

– Ești malazan, iar malazanii au ales să fie dușmani ai Rhivi. Așa ai ales și tu? Și află, recunosc imediat o minciună.

– Sunt malazan din naștere, spuse Paran. Nu țin să îi numesc dușmani pe Rhivi. Aș prefera să nu am deloc dușmani.

Bătrâna clipi.

– Ea îți oferă cuvinte pentru a-ți ușura suferința, soldatule.

– Ce înseamnă asta?

– Că vei trăi.

Paran nu putea crede într-o asemenea întorsătură a lucrurilor.

– Ce cuvinte are să-mi spună? Eu nu o cunosc.

– Nici ea. Însă vă cunoașteți.

– Ba nu.

Privirea bătrânei deveni poruncitoare.

– Vrei să-i asculți cuvintele ori nu? Îi arunci refuzul tău?

Profund tulburat, Paran spuse:

– Nu, cred că nu vreau asta.

– Copila a zis că nu e nevoie să suferi. Femeia pe care o cunoști nu a trecut printre Copacii Arcuiți ai Morții. Ea a călătorit dincolo de tărâmurile pe care le poți vedea, dincolo de acelea pe care le pot simți muritorii. Iar acum s-a întors. Trebuie să ai răbdare, soldatule. O vei revedea, așa îți promite această copilă.

– Despre ce femeie e vorba? întrebă Paran, simțind că inima îi bate mai tare.

– Cea pe care ai socotit-o moartă.

Se uită din nou la fată. Senzația de familiaritate reveni ca o lovitură în piept. Se dădu înapoi cu pași nesiguri.

– Imposibil, șopti el.

Fata se retrase și praful se învârteji. Dispăru.

– Așteaptă!

Se auzi încă un sunet. Strângându-se și ascunzându-i pe Rhivi, turma se puse în mișcare. După câteva momente, Paran nu mai văzu decât spinările animalelor uriașe care treceau prin dreptul lui. Se gândi să-și croiască drum printre ele, dar își dădu seama că acest lucru nu i-ar fi adus decât moartea.

– Așteaptă! strigă din nou căpitanul, dar tunetul a sute – poate chiar mii – de copite îi acoperi glasul.

Tattersail!

Abia după o oră văzu ultimele animale din turma de Bhederin. După ce și acestea trecură prin dreptul lui, căpitanul privi în jur. Vântul mâna norul de praf spre răsărit, peste dealurile cocoșate, cu versanți unduitori.

Paran urcă în șa, îndemnându-și calul să pornească spre miazăzi. În fața lui se ridicau Dealurile Gadrobi. *Tattersail, ce ai făcut?* Își aminti de Toc, care observase dâra de urme mici care duceau de la stâlpul pârjolit, tot ce mai rămăsese din Bellurdan și Tattersail. *Pe răsuflarea lui Hood, tu ai*

plănuit așa ceva? Și de ce Rhivi? Renăscută, deja o copilă de cinci ani, poate șase... Oare mai ești muritoare, femeie? Ai urcat? Ți-ai găsit un popor, unul ciudat și primitiv – în ce scop? Iar când ne vom reîntâlni, de câți ani vei părea?

Se gândi din nou la Rhivi. Își mânau turma spre miazănoapte, și era una suficientă pentru a hrăni… *o armată în marș. Caladan Brood – el se află în drum spre Pale. E vorba despre ceva pentru care Dujek nu este pregătit. Bătrânul Un-Braț e în primejdie.*

Mai avu două ore de mers călare până la apusul soarelui. Dincolo de Dealurile Gadrobi se aflau Lacul Azuriu și Darujhistanul. Iar în oraș, Whiskeyjack și echipa lui. *Iar în acea echipă, o tânără femeie pe care mă pregătesc de trei ani să o cunosc. Zeul care o posedă oare mai e dușmanul meu?*

Întrebarea apăru nechemată, făcându-i inima să înghețe. *Zei, ce călătorie am avut, iar eu crezusem că voi traversa neobservat câmpia. Un gând prostesc. Savanții și magii scriu la nesfârșit despre convergențe diabolice – se pare că eu sunt o convergență vie, o piatră călăuzitoare care atrage Ascendenții. Spre pieirea lor, s-ar părea. Sabia mea Norac a răspuns acelor cinci lănci, în ciuda felului în care l-am tratat pe unul dintre Gemeni. Cum se explică asta? Cauza mea a devenit numai a mea, acesta este adevărul. Nu a adjunctei, și nici a Imperiului. Am spus că aș prefera să nu am deloc dușmani, iar bătrâna aceea a socotit că vorbele mele exprimă adevărul. Și așa se pare că stau lucrurile.*

Surprize nesfârșite, Ganoes Paran. Mergi mai departe și vei vedea ce se întâmplă.

Drumul urca o coastă de deal, și căpitanul dădu pinteni calului. Ajungând pe culme, trase brusc de hățuri. Animalul fornăi de indignare și își întoarse capul cu ochi bulbucați. Însă atenția lui Paran era atrasă de altceva. Se aplecă puțin pe spate în șa și își eliberă sabia.

Aflat lângă un foc de tabără, un bărbat în armură grea se chinuia să se ridice în picioare. În apropierea lui umbla agale un catâr. Omul se

bălăbăni, susținându-și greutatea doar pe un picior, și își scoase o sabie simplă, apoi, după ce îl privi bine pe căpitan, se rezemă în ea.

Paran își îndemnă calul înainte și scrută împrejurimile. Se părea că războinicul era singur. Își opri armăsarul la zece metri de el.

Bărbatul i se adresă în Daru:

– Nu sunt capabil de luptă, dar, dacă ții cu orice preț, asta e.

Paran se trezi încă o dată că era recunoscător faptul că adjuncta insistase ca el să fie școlit cum se cuvine: răspunsul lui sună la fel de cursiv ca și al acelui nativ.

– Nu. Mi-a pierit cheful de luptă. Așteptă și se aplecă în față, după care surâse către catâr: Animalul acela e un catâr de război?

Omul hohoti.

– Sunt convins că el așa crede, spuse și se relaxă. Călătorule, pot să-ți ofer ceva de mâncare dacă dorești.

Căpitanul descălecă și se apropie.

– Numele meu este Paran, zise el și apoi se așeză lângă foc.

Celălalt îi urmă exemplul, și se trase de cealaltă parte a flăcărilor.

– Vii dinspre miazănoapte?

– Am plecat de la Genabaris. Recent, am stat câtva timp în Pale.

Auzind acestea, Coll ridică din sprâncene.

– Ai aspect de mercenar, spuse el, deși, mai probabil, ești ofițer. Am auzit că lucrurile au fost destul de urâte acolo.

– Am sosit cam târziu, recunoscu Paran. Am văzut multe ruine și nenumărați morți, astfel că sunt înclinat să dau crezare poveştilor. După o ezitare, spuse: La Pale s-a zvonit că Sământa Lunii este acum deasupra Darujhistanului.

Gemând, Coll aruncă o mână de vreascuri în foc.

– Așa e, spuse el. Făcu un gest către vasul ciobit, așezat deasupra cărbunilor. Dacă ți-e foame,

am acolo ghiveci. Servește-te.

Paran își dădu brusc seama că era rupt de foame. Acceptă recunoscător invitația lui Coll. În timp ce mânca, folosind lingura de lemn pe care i-o împrumutase bărbatul, se gândea să îl întrebe de rana de la picior. Apoi își aduse aminte de instruirea primită ca Gheară. Când joci rolul de soldat, o faci cu toată seriozitatea. Nimeni nu vorbește despre ceva evident. Dacă e ceva care îți sare în ochi, privești în jur și mormăi ceva despre vreme. Tot ce este important va apărea la momentul potrivit. Soldații nu au la ce să se aștepte și fac din răbdare o virtute, care câteodată nu e doar o virtute, ci și un concurs de indiferență. De aceea, Paran goli oala, în timp ce Coll rămase tăcut și nepăsător, răscolind când și când focul și mai adăugând câte un vreasc din mormanul enorm aflat în spatele lui – nu era cazul să întrebe de unde provenea mâncarea.

Într-un târziu, Paran se șterse la gură cu mâneca și curăță lingura cât se putu de bine, fără să folosească apă. Apoi se așeză mai comod și râgâi.

– Așadar, te îndrepți spre Darujhistan, da? întrebă Coll.

– Da. Dar tu?

– Sper să pot face asta peste o zi sau două, dar nu pot spune că aștept cu nerăbdare să ajung în oraș călare pe un catâr.

Paran se uită spre apus.

– Păi, zise el, privind printre gene, soarele aproape c-a asfințit. Te superi dacă rămân și eu aici peste noapte?

– Chiar te rog.

Căpitanul se ridică și se ocupă de cai. Se gândi să mai rămână o zi, până când bărbatul avea să revină, să îi dea un cal cu împrumut. Dacă intra în oraș alături de un localnic, beneficia de un avantaj – cineva care să îl îndrume, care să îi ofere un loc în care să stea o zi sau două. Nu doar atât, dar între timp ar putea afla câte ceva. Mai conta o zi în plus? Probabil, însă părea să merite efortul. Legă de

picioare caii Wickan în apropierea catârului, apoi își duse șaua lângă foc.

– Mă gândeam la necazul tău, spuse Paran, după ce își lăsă șaua la pământ și se așeză, rezemându-se de ea. O să merg în oraș împreună cu tine. Poți să folosești calul meu de povară.

Coll îl măsură cu ochi alertați.

– Generoasă propunere.

Văzând aerul suspicios al omului, Paran zâmbi.

– În primul rând, cailor le-ar fi de mare folos încă o zi de odihnă. În al doilea rând, nu am fost niciodată în Darujhistan, așadar, în schimbul așa-zisei generozități, aș dori să te asaltez cu nenumărate întrebări în următoarele două zile. După aceea, îmi iau calul înapoi, iar tu îți vezi de drum și, dacă e să profite cineva, acela voi fi eu.

– Ar trebui să te previn încă de la început, Paran. Nu sunt prea vorbăreț.

– O să risc și asta.

Coll rămase pe gânduri câteva clipe.

– La naiba, spuse el, aș fi nebun să nu accept, nu-i așa? Nu pari genul de om care să mă înjunghie pe la spate. Paran, nu-ți știu adevărata poveste. Dacă vrei să păstrezi ceva pentru tine, e treaba ta. Asta nu mă va împiedica să-ți pun întrebări. De tine depinde dacă mă minți ori ba.

– Cred că asta e valabil pentru amândoi, nu? replică Paran. În fine, vrei să afli povestea mea chiar acum? Uite, o să ți-o spun, Coll. Am dezertat din armata malazană și am gradul de căpitan. Am lucrat mult cu cei de la Gheară și, privind retrospectiv, cred că acolo au început necazurile. În orice caz, ele s-au încheiat.

Da, și încă un lucru: oamenii care se apropie de mine de obicei mor.

Cu ochii sclipitori în lumina focului și ațintiți asupra bărbatului din fața lui, Coll rămase tăcut. Apoi își umflă obrajii și expiră tare și sonor.

– Un adevăr rostit atât de sincer merită unul pe măsură, nu? Privi concentrat spre foc, apoi se lăsă în spate pe coate și își ridică fața spre stelele care

tocmai apăreau pe boltă. Am fost cândva un nobil din Darujhistan, mezinul unei familii vechi și puternice. Trebuia să fac o căsătorie aranjată, însă m-am îndrăgostit de altă femeie – o femeie ambițioasă și acaparatoare, deși eu am rămas orb la toate acestea. Surâse strâmb. De fapt, era o târfă, numai că, dacă majoritatea curvelor pe care le-am întâlnit sunt simple și sincere, ea avea un suflet pervers cum nu-ți poți imagina. Își trecu o mână peste ochi și urmă: În orice caz, am respins obligațiile ce-mi reveneau și am rupt logodna aranjată. Cred că asta l-a ucis pe tatăl meu când m-am căsătorit cu Aystal – așa o chema pe târfă, cu toate că și-a schimbat numele de atunci. Râse gros spre cerul nocturn. Nu i-a trebuit mult. Încă nu știu sigur cum a rezolvat amănuntele, câți bărbați a primit în patul ei ca să le cumpere influența ori cum a procedat. Știu doar că m-am trezit într-o dimineață lipsit de orice titlu nobiliar, chiar de numele de familie. Proprietatea a rămas a ei, banii, tot ai ei, totul era al ei și nu mai avea nevoie de mine.

Flăcările linseră lemnele uscate dintre ei. Paran rămase tăcut. Simțea că avea să afle mai multe de la omul din fața lui și că acesta se chinuia să vorbească.

– Însă asta nu a fost cea mai urâtă trădare, Paran, spuse el într-un târziu, când întâlni ochii căpitanului. A, nu. Asta s-a întâmplat când am plecat. Puteam să mă lupt cu ea. Poate că aş fi câştigat. În falca inferioară îi apăru o încordare – singura sugestie de suferință care scăpase de autocontrolul lui –, apoi continuă pe un ton plat, lipsit de consistență: Cunoştințe pe care le știam de decenii se uitau la mine ca la un necunoscut. Pentru toți cei din jur, eram un om mort. Preferau să nu mă asculte. Treceau pe lângă mine ori nici nu veneau până la porțile proprietăților când încercam să le fac vreo vizită. Paran, eram ca și mort, până și evidențele orașului susțineau asta. Și până la urmă am cedat. Am plecat. Am dispărut. Una e să-ți vezi prietenii deplângând pe față dispariția ta, dar alta e să-ți trădezi propria viață, Paran. Însă, așa cum ai spus-o chiar tu, totul s-a încheiat.

Strângând din pleoape, căpitanul își mută privirea spre întuneric. *Care este această dorință umană,* se întrebă el, *ce ne aduce atâta suferință?*

– Jocurile celor de viță nobilă, zise el încet, se petrec oriunde în lume. Coll, și eu m-am născut nobil ca tine. Însă în Malaz ne-am găsit adversarul pe potrivă în fostul Împărat. El ne-a strivit la fiecare pas, până când ne-am umilit ca pe niște câini bătuți. Și am făcut asta vreme de ani și ani. Cu toate astea a fost o chestiune de putere, adevărat? spuse el, mai mult către sine decât celui cu care împărțea focul. Nu există lecții suficient de bune pentru a fi urmate de un nobil. Privesc în urmă la anii petrecuți în tovărășia aceea lacomă și perversă – îmi contemplu viața de atunci, Coll, și descopăr că nu a fost cu adevărat viață. Rămase tăcut o vreme, apoi buzele i se îndoiră încet într-un zâmbet și își îndreptă privirea spre interlocutorul său. La naiba, niciodată nu m-am simțit mai viu decât după ce am plecat din Imperiul Malazan și am renunțat cu desăvârșire la îndoielnicele privilegii oferite de sângele meu nobil. Înainte nu am avut o viață reală, ci doar umbra cea mai neînsemnată a ceea ce am descoperit acum. Este acesta un adevăr pe care mai toți ne temem să îl înfruntăm?

Coll își drese glasul.

– Nu sunt cel mai inteligent om pe care l-ai întâlnit până acum, Paran, iar gândurile tale sunt prea profunde pentru mintea mea. Dar, dacă te înțeleg bine, stai acolo și te uiți la un prostănac rănit care și-a ratat viața și îi spui că trăiește. Chiar în aceste momente. Și că e cât se poate de viu. Și că tot ce a trădat atunci nu era viață adevărată, am dreptate?

– Mai bine spune-mi tu asta, Coll.

Acesta se strâmbă și își trecu o mână prin părul rărit.

– Necazul e că vreau totul înapoi. Vreau să recâștig totul.

Paran izbucni în râs și continuă să hohotească până când simți crampe la stomac.

Coll rămase locului și îl urmări în tăcere, apoi din piept îi crescu un chicotit gros și bubuitor. Întinse un braț în spate, luă câteva vreascuri și le aruncă în foc, unul câte unul.

– Paran, spuse el, și în jurul ochilor i se iviră câteva riduri care îi trădau starea de bună dispoziție, ai apărut ca din senin, ca un fulger trimis de cine știe ce zeu. Îți sunt recunoscător pentru asta. Îți sunt mai recunoscător decât vei ști vreodată.

Paran își șterse lacrimile.

– Pe răsuflarea lui Hood! spuse el. Doar un catâr de război care vorbește cu altul, nu-i așa?

– Așa cred, Paran. Ei, dacă vei căuta în sacul meu, vei găsi un clondir cu vin Orașul Îndoielii. E vechi de aproape o săptămână.

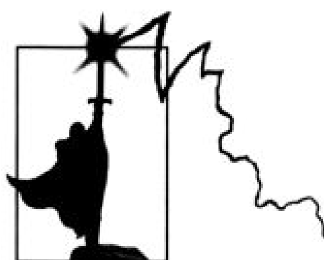
Căpitanul se ridică în picioare.

– Și ce înseamnă asta?

– Înseamnă că a rezistat prea mult.

Cartea a șasea

ORAȘUL FOCULUI ALBASTRU

Ca niște drapele zdrențuite pocnind în vânt,
zvonurile căpătând ecou pe străzi
au spus povestea vremurilor ce ne apasă…
s-a spus că un țipar se furișase pe țărm,
ori nu, dar că o mie
aflați sub luna zimțată ar putea fi morți,
s-a șoptit că o gheară a scrijelit încet
pietrele de pavaj ale orașului, în timp ce un dragon
argintiu cu negru a fost văzut plutind pe cerul nopții.
S-a auzit, se spune, că țipătul de moarte al unui demon
pe acoperișuri în noaptea sângelui, chiar atunci când
cele o sută de mâini ale stăpânului au pierdut
o sută de pumnale întunericului,
și tot atunci s-a zvonit că o doamnă
mascată și de viță nobilă le-a oferit oaspeților nechemați
un festival pe care să nu-l poată uita…

Născut din zvonuri
Fisher (n.?)

Capitolul șapteprezece

Puțini pot vedea
mâna întunecată
ținând în aer
țandăra ori
lanțurile crestate
sortite a fi auzite
înainte de gâfâitul de moarte,
dar ascultă roata
slugarnicilor și victimelor
care rostesc gemând
numele stăpânului
în inima întunecată
a Seminței Lunii…

Silverfox
Cercetașul Hurlochel
Armata a VI-a

În timp ce se apropia de hanul Phoenix venind dinspre alee, în calea lui Rallick apăru dintr-un cotlon umbrit o femeie masivă, grasă. El se încruntă.

– Meese, vrei ceva?

– Nu contează ce vreau eu. Și rânji ademenitor. Știi asta de ani buni. În orice caz, am venit să-ți spun ceva, Nom. Calmează-te.

El își încrucișă brațele la piept și așteptă.

Meese se uită cercetător de-a lungul aleii, apoi se ghemui mai aproape de asasin.

– E cineva în bar care întreabă de tine. Rostindu-ți numele.

Surprins, Rallick se îndreptă de spate.

– Cum arată? întrebă el nepăsător.

– Ca un soldat fără uniformă, îi răspunse Meese. Nu l-am mai văzut pe-aici. Ce părere ai, Nom?

El se uită în altă parte.

– Niciuna. Unde s-a așezat?

Femeia rânji din nou.

– La masa lui Kruppe. Un teren familiar. Nu-ți place asta?

Rallick trecu de femeie și se îndreptă spre han. Cum ea dădu să îl urmeze, el întinse o mână.

– O clipă, acum între noi, Meese, spuse el fără să se întoarcă. Unde e Irilta?

– Înăuntru, îi răspunse ea, rămânând în spatele lui. Noroc, Nom!

– Norocul nu vine niciodată degeaba, mormăi Rallick, apoi dădu colțul și urcă treptele.

Rămase nemișcat în cadrul ușii și cercetă mulțimea. Câțiva necunoscuți, însă nu atât de mulți pentru a-l îngrijora. Privirea lui alunecă spre bărbatul așezat la masa lui Kruppe. Era atât de anost încât trebui să-l privească mai insistent. Apoi se îndreptă direct spre el, iar mulțimea i se dădu din cale – ceva ce nu i se mai întâmplase până atunci. Amuzat, rămase cu ochii ațintiți la necunoscut până fu băgat în seamă. Privirile li se întâlniră, dar bărbatul nu făcu altă mișcare, ci luă o sorbitură din stacană, apoi o așeză atent pe masă.

Rallick trase un scaun și în târî de cealaltă latură a mesei, față în față cu necunoscutul.

– Sunt Rallick Nom.

Bărbatul radia statornicie, un soi de siguranță care era liniștitoare. În ciuda obișnuitei lui rezerve, Rallick se simți calm. Cu toate acestea, primele cuvinte rostite de necunoscut schimbară situația.

– Țiparul are un mesaj pentru tine, spuse el încet. Direct, doar prin viu grai. Însă, înainte de a ți-l transmite, trebuie să-ți prezint puțin situația – atât cât pot. Făcu o pauză pentru a lua o gură din stacană, apoi urmă: Turban Orr a mai angajat doisprezece vânători. Ce caută? Ei, bine, pe mine, de pildă. Problema ta e că va fi mai greu de ajuns la el. Țiparul apreciază eforturile făcute de tine în legătură cu Lady Simtal. Întoarcerea lui Coll e dorită de toți cei care prețuiesc integritatea și onoarea din cadrul Consiliului. Dacă ai nevoie de ceva, cere acum și vei primi.

Ochii lui Rallick se încordară.

– Nu știam că Murillio are o gură atât de slobodă, spuse el.

Bărbatul clătină din cap.

– Compatriotul tău nu a dezvăluit nimic. Nici tu. E treaba Țiparului. Spune, de ce ai nevoie?

– De nimic.

– Prea bine. Necunoscutul dădu aprobator din cap, de parcă i-ar fi anticipat răspunsul, iar el îl satisfăcuse. Apropo, eforturile lui Turban Orr de a obține aprobarea proclamației au fost… zădărnicite. Pe o perioadă nedefinită. Țiparul dorește să-ți mulțumească pentru rolul involuntar pe care l-ai jucat. Cu toate acestea, consilierul analizează alte posibilități. A fost urmărit îndeaproape. Și așa am fost norocoși să descoperim ceea ce reprezintă esența mesajului trimis de Țipar. Noaptea trecută, sub Barbacana Despotului, Turban Orr s-a întâlnit cu un reprezentant al Ghildei Asasinilor – ținând seama cât de greu de găsit sunt camarazii tăi, reușita lui este de-a dreptul impresionantă. În orice caz, Turban Orr a încheiat o înțelegere. Omul așteptă să vadă expresia

de uimire de pe fața lui Rallick, apoi continuă: Încheiată de Turban Orr, cum am spus, dar nu în numele său. Mai curând, Lady Simtal a decis că moartea lui Coll ar trebui să fie un adevăr atât în lumea reală, cât și pe hârtie.

– Cine? întrebă Rallick cu glas dogit. Cine a fost contactul?

– Ajung și la asta. În primul rând, s-a acceptat, deoarece plata a fost considerabilă. Ei știu că în aceste momente Coll e plecat din Darujhistan. Așa că, așteaptă întoarcerea lui.

– Numele asasinului.

– Ocelot. Bărbatul se ridică. Țiparul îți urează succes în strădania ta, Rallick Nom. Așa se încheie mesajul. Noapte bună!

Apoi se întoarse cu gând să plece.

– Stai puțin.

– Da.

– Îți mulțumesc, spuse Rallick.

Necunoscutul zâmbi, apoi plecă.

Asasinul se așeză la scaunul bărbatului și se rezemă de perete. Îi făcu semn lui Sulty, care avea pregătite un urcior cu bere și o stacană. Se grăbi să i le aducă. În spatele ei, cu pași mai degajați, Irilta și Meese se apropiară de masă. Se așezară fără a fi invitate, fiecare dintre ele având câte o stacană.

– Toată lumea continuă să respire, spuse Irilta, ridicând stacana. Să bem pentru asta.

Meese își ridică și ea stacana și cele două femei băură însetate. Apoi Meese se aplecă peste masă.

– Ai vreo veste despre Kruppe și despre băiat?

Rallick clătină din cap.

– S-ar putea să fiu aici când se întorc, zise el. Să-i spuneți lui Murillio să-și continue treaba, chiar dacă nu apar eu, și dacă se petrec celelalte… evenimente. Și, dacă se întâmplă asta, spuneți-i că omul nostru stă cu ochii deschiși. Rallick își umplu stacana și o goli imediat. Apoi se ridică. Să nu-mi urați noroc, zise el.

– Dar succes? întrebă Meese cu o expresie de îngrijorare pe fața lată.

Rallick făcu un semn de încuviințare din cap. Apoi părăsi hanul.

Anomander Rake îi ascundea ceva. În timp ce se uita cu un aer melancolic la șemineu, certitudinea crescu în mintea lui Baruk. În mâna dreaptă avea o cupă cu lapte de capră, iar în stânga, o bucată mare de lipie de Daru. De ce îi permiseseră Tiste Andii lui Imass să pătrundă în tumul? Îi pusese deja acea întrebare lordului care stătea alături de el, însă se părea că nu avea să primească un răspuns. În schimb, alchimistul constata îngâmfarea supărătoare a lui Rake. Mușcă din lipie, iar crănțănitul răsună tare în tăcerea lăsată între ei.

Rake își întinse picioarele și oftă.

– Ciudată oră pentru cină, spuse el.

– În ultima vreme, toate le-am făcut la ore ciudate, replică Baruk, mestecând pâinea.

Luă apoi o înghițitură de lapte.

– Nu știam că Lordul Umbrei și Oponn s-au amestecat în treburile acestea, spuse Rake.

Baruk simți privirea concentrată a lordului asupra lui, însă rămase cu ochii ațintiți la foc.

– Am un indiciu în privința lui Oponn, zise el. Dar nu e ceva clar.

Drept răspuns, Rake pufni.

Baruk mai bău lapte.

– Îți păstrezi intuițiile pentru tine. La fel procedez și eu.

– Asta nu ne folosește la nimic, se răsti Rake.

Alchimistul se întoarse cu fața spre Tiste Andii.

– Corbii tăi i-au văzut pe femeia aceea și pe T'lan Imass pătrunzând în tumul. Încă mai crezi că vor da greș?

– Dar tu? îi replică Rake. Dacă țin bine minte, asta era poziția ta legată de această chestiune, Baruk. În ceea ce mă privește, nu-mi pasă prea mult dacă vor reuși sau nu. În orice caz, va avea loc o bătălie. Cred că ți-ai imaginat că va exista o modalitate de a o evita. Evident, informațiile pe care le ai despre Imperiul Malazan sunt lacunare. Laseen știe doar un lucru, iar acela este forța. Va ignora puterea până în

clipa în care ea va fi dezvăluită, iar atunci vă va lovi cu toate mijloacele pe care le are la dispoziție.

– Și tu aștepți să se întâmpla asta? întrebă Baruk cu o strâmbătură. Așa sunt distruse orașele. Așa mor mii de oameni. Anomander Rake, contează ceva din toate astea pentru tine? Atâta vreme cât obții în cele din urmă victoria?

Pe buzele subțiri ale lordului apăru un surâs reținut.

– O evaluare corectă, Baruk. În acest caz însă Laseen vrea ca Darujhistanul să rămână intact. Vreau să împiedic asta. Dar ar fi prea ușor de distrus orașul doar pentru a o sfida. Aș fi reușit asta în urmă cu săptămâni. Nu, vreau ca Darujhistanul să rămână așa cum este. Însă fără intervenția lui Laseen. Asta înseamnă victorie, alchimistule. Avea ochii ațintiți spre Baruk. Altfel nu aș fi dorit o alianță cu tine.

Alchimistul se încruntă.

– Asta dacă nu cumva intenționezi să trădezi.

Privindu-și mâinile împreunate în poală, Rake rămase tăcut o vreme.

– Baruk, spuse el cu glas calm, așa cum știe orice comandant cu experiență, trădarea își naște progeniturile. Odată comisă, împotriva unui dușman sau aliat, ea devine o alegere legitimă pentru toți cei de sub comanda ta, începând cu cel mai prăpădit soldat care vrea să avanseze în ierarhie și terminând cu consilierii tăi personali, cu gărzile de corp și ofițerii. Oamenii mei știu de alianța noastră cu tine, alchimistule. Dacă aș trăda, nu aș mai rămâne Lordul Seminței Lunii. Și pe drept cuvânt.

Baruck zâmbi.

– Și cine ți-ar pune la îndoială puterea?

– Caladan Brood, de exemplu, îi răspunse Rake fără să ezite. Și apoi ar mai fi cei patru magi asasini ai mei. Chiar și Silanah, cea care locuiește în cavernele Lunii, ar putea să acționeze pentru a-i aplica judecata. Și, dacă mă gândesc bine, Baruk, mai sunt și alții.

– Așadar, Fiu al Întunericului, teama te ține în frâu.

Rake făcu o grimasă.

– Acel titlu este susținut de neghiobii care mă socotesc demn de a fi venerat. Nu-mi place asta, Baruk, și nici nu vreau să mai aud asta din gura ta. Teama mă ține în frâu? Nu. Indiferent cât de puternică ar fi teama, ea nu se compară cu ceea ce mă mână. Datoria. Ochii lordului căpătaseră o culoare cenușie și rămaseră ațintiți asupra mâinilor sale, pe care acum le întorsese cu palmele în sus. Ai o datorie față de orașul tău, Baruk. Nu-mi este străin un asemenea lucru. El te conduce, te modelează. În Sămânța Lunii sunt ultimii Tiste Andii de pe lumea asta. Suntem pe moarte, alchimistule. Nicio cauză nu pare îndeajuns de măreață pentru a înapoia poporului meu dorința de viață. Încerc, dar niciodată nu am avut inspirație. Nici măcar Imperiul Malazan nu ne-ar putea face să ne ridicăm pentru a ne apăra, decât în momentul în care nu am mai avea niciun loc în care să ne găsim refugiul. Continuăm să murim pe acest continent. Ar fi mai bine să murim de sabie. Își lăsă mâinile să alunece din poală. Imaginează-ți spiritul murind, în timp ce trupul trăiește mai departe. Nu zece ani, nici cincizeci. Ci un corp care trăiește încă cincisprezece, douăzeci de mii de ani. Rake se ridică precipitat. Coborî privirea spre Baruk, rămas tăcut, și arboră un zâmbet care înfipse un pumnal dureros în inima alchimistului. Datoria asta mă reține, însă e o datorie care este goală în sine. E suficient pentru a-i conserva pe Tiste Andii? Pur și simplu să îi conserv? Înalț Sămânța Lunii în ceruri, unde continuăm să trăim, dincolo de orice risc și amenințare? În acest caz, ce voi conserva? O istorie, un anumit punct de vedere. Ridică din umeri. Istoria s-a încheiat, Baruk, iar punctul de vedere al Tiste Andii este dezinteresul, stoicismul și disperarea goală și mută. Acestea să fie darurile lumii ce merită să fie păstrată? Eu cred că nu.

Baruk nu găsi imediat răspuns. Ceea ce îi descrisese Anomander Rake era aproape dincolo de orice înțelegere, însă țipătul de suferință ajunsese până la alchimist.

– Și totuși, spuse el, iată-te aici. Aliat cu victimele Imperiului. Ești singurul în situația asta, Anomander Rake? Poporul tău este de acord?

– Nu îi pasă, spuse Rake. Oamenii acceptă poruncile mele. Mă urmează. Îl slujesc pe Caladan Brood atunci când le-o cer. Și mor în noroaiele și pădurile unui tărâm ce nu le aparține, într-un război ce nu este al lor, pentru un popor care se teme de ei.

Baruk se aplecă spre el.

– Și atunci, de ce? De ce faci toate astea?

Drept răspuns, Rake râse gros. După un moment, totuși, hazul lui amar dispăru și spuse:

– Mai există vreo cauză onorabilă care să merite în vremurile acestea? Mai contează că noi am împrumutat această cauză? Luptăm la fel de bine ca oricine. Murim alături de alții. Mercenari ai spiritului. Și chiar și asta este o monedă pe care abia dacă o prețuim. De ce? Nu are importanță de ce. Însă nu ne trădăm niciodată aliații. Știu că ești îngrijorat de faptul că nu am făcut nimic pentru a-l împiedica pe T'lan Imass să pătrundă în tumul. Cred că tiranul Jaghut va fi eliberat, Baruk. Însă mai bine acum, când mă ai pe mine alături, decât altă dată, când nu va exista nimeni care să i se opună. Vom lua această legendă și vom ciopli viața din ea, alchimsitule, iar amenințarea nu te va mai urmări niciodată.

Baruk se uită concentrat la Tiste Andii.

– Ești sigur că vei reuși să îl distrugi pe Jaghut?

– Nu. Dar, când va termina el cu noi, va fi redus mult. Și apoi va fi treaba altora – a Cabalei tale, de fapt. Baruk, nu există certitudine. Acesta pare un lucru deosebit de supărător pentru voi, oamenii. Ar trebui să vă obișnuiți și să acceptați. Poate că vom reuși să-l distrugem pe tiranul Jaghut, dar chiar și asta va sluji planurilor lui Laseen.

Alchimistul rămase ca năucit.

– Nu înțeleg.

Rake zâmbi.

– Când vom termina cu el, *noi* vom fi mult reduși. Și-atunci vor veni puterile Imperiului Malazan. Vezi, așadar că, orice s-ar întâmpla, ea va

învinge. Baruk, singurul lucru care o îngrijorează este Cabala ta T'orrud. Ea nu știe nimic despre calitățile tale. Acesta este motivul pentru care agentul ei o caută pe Vorcan. Dacă Stăpâna Ghildei acceptă contractul, problema pe care o reprezinți tu se va rezolva.

– Cu toate astea, gândi Baruk cu voce tare, există și alți factori.

– Oponn, spuse Rake. Aceasta este o primejdie pentru toți. Crezi că lui Oponn îi pasă de un oraș al muritorilor? De oamenii lui? Pentru Oponn contează doar puterea, vârtejul în care jocurile devin urâte. Se va vărsa sânge nemuritor? Asta e întrebarea la care zeii doresc să primească răspuns.

Baruk coborî privirea spre pocalul cu lapte.

– Ei, măcar am reușit să evităm asta până acum.

Luă o înghițitură.

– Te înșeli, spuse Rake. Obligarea Tronului Umbrei să iasă din joc a însemnat prima vărsare de sânge nemuritor.

Baruk fu cât pe ce să se înece cu laptele. Lăsă jos pocalul și ridică ochii spre Tiste Andii.

– Al cui?

– Doi copoi au murit de sabia mea. Cred că asta a cam descumpănit Tronul Umbrei.

Baruk se rezemă de spătar și închise ochii.

– Înseamnă că miza a crescut, spuse el.

– Cât Sământa Lunii, alchimistule. Rake reveni la scaunul său și se așeză, întinzându-și din nou picioarele spre căldura focului. A, ce-mi poți spune despre tiranul Jaghut? Țin minte că voiai să te consulți cu o autoritate în materie.

Baruk deschise ochii și azvârli bucata de lipie în foc.

– Rake, am întâmpinat o problemă. Sper să-mi poți da o explicație în legătură ce ceea ce s-a întâmplat. Te rog să mă urmezi, spuse el ridicându-se.

Cu un icnet, Rake se săltă în picioare. În noaptea aceea nu purta sabia. Pentru Baruk, spatele

lat al lordului părea neterminat, însă se arătă recunoscător pentru lipsa armei.

Îl conduse pe Rake afară din încăpere și apoi pe scara centrală, spre camerele de jos. În prima dintre acele încăperi subterane se afla un pat îngust, iar pe el stătea întins un bătrân. Baruk făcu semn spre el.

– După cum vezi, pare să doarmă. Îl cheamă Mammot.

Rake ridică dintr-o sprânceană.

– Istoricul.

– Dar și Mare Preot de D'rek.

– Asta explică cinismul scrierilor lui, spuse Rake rânjind. Viermele Toamnei zămislește odrasle nefericite.

Baruk rămase surprins că Tiste Andii citise *Istoriile* lui Mammot, dar, la o adică, de ce nu? O viață care se întindea pe douăzeci de mii de ani impunea și anumite hobby-uri, presupuse el.

– Așadar, spuse Rake, apropiindu-se de pat, Mammot doarme adânc. Ce a declanșat somnul?

Se lăsă pe vine lângă bătrân.

Baruk veni alături de el.

– Asta e partea stranie. Recunosc, știu puține despre magia pământului. D'riss este un coridor pe care nu l-am explorat. L-am chemat pe Mammot, așa cum ți-am spus, și, atunci când a venit, l-am rugat să-mi spună tot ce știe despre tiranul Jaghut și tumul. El s-a așezat imediat și a închis ochii. Ar trebui să-i deschidă, dar de atunci nu a rostit niciun cuvânt.

Rake se îndreptă.

– Din câte înțeleg, ți-a luat rugămintea în serios.

– Ce vrei să sugerezi?

– Așa cum ai bănuit, și-a deschis coridorul D'riss. A căutat răspuns la întrebarea ta prin mijloace directe, așa am putea spune, iar acum l-a prins ceva înăuntru.

– A călătorit prin coridor până la tumulul tiranului? Ce bătrân zevzec!

– Într-o concentrare de vrăjitorie Tellann, fără a mai vorbi de Jaghut Omtose Phellack. Și la care se adaugă o femeie cu o sabie Otataral. Rake își

încrucișă brațele. Nu-și va reveni decât după ce T'lan Imass și Otataralul vor părăsi tumulul. Și chiar și atunci, dacă nu se grăbește, s-ar putea să-l ia Jaghut.

Baruk simți un fior de gheață în oase.

– Să-l ia, adică să-l posede?

Cu o expresie sumbră pe chip, Rake dădu din cap.

– Mare Preot, adevărat? I-ar fi foarte folositor lui Jaghut. Fără a mai vorbi despre accesul pe care Mammot i-l asigură la D'rek. Baruk, știi cumva dacă acest tiran este capabil să țină o zeiță în sclavie?

– Nu știu, șopti alchimistul și, privind silueta întinsă a lui Mammot, sudoarea începu să i se scurgă pe fața rotundă. Să ne ferească Dessembrae! adăugă el.

Bătrâna care ședea pe treptele scării privi printre gene cerul după-amiezii și își îndesă frunze uscate de Italbe în pipa din steatit. Pe treptele din lemn, alături de ea se afla, acoperit, un vas din bronz, plin cu jar. Din găurile existente în corpul recipientului ieșeau bețe subțiri de aprins focul. Femeia scoase unul și îl apropie de pipă, apoi îl aruncă în drum.

Bărbatul care mergea pe partea cealaltă a străzii înțelese semnalul și își trecu o mână prin păr. Spărgătorul de Cercuri se simți cuprins de ceva apropiat de panică. Ieșirea lui în stradă era mult prea riscantă. Vânătorii lui Turban Orr erau pe urmele lui – simțea asta cu o certitudine înspăimântătoare. Mai devreme sau mai târziu, consilierul își va aminti numeroasele întâlniri avute sub Barbacana Despotului, dar și de gardianul care se aflase acolo de fiecare dată. Acea apariție necugetată a sa compromitea totul.

Dădu un colț, ieșind din câmpul vizual al bătrânei, și continuă să înainteze cale de trei străzi, până când ajunse vizavi de hanul Phoenix. Lângă ușă stăteau două femei care râdeau de vreo glumă pe care o schimbaseră între ele.

Spărgătorul de Cercuri își vârî degetele mari pe sub centura pentru sabie și își înclină teaca spre exterior. Capătul ei din bronz zgârie zidul de piatră

de lângă el. Apoi își retrase mâinile și își continuă drumul spre Lakefront. *Ei, bine, am făcut-o.* Nu mai rămânea decât să realizeze contactul, probabil inutil, dar va îndeplini ordinele Țiparului. Lucrurile aveau să se limpezească. Nu se aștepta să mai trăiască multă vreme, dar până atunci va face tot ce trebuia. Ce altceva i se mai putea cere?

La intrarea în hanul Phoenix, Meese îi dădu un ghiont Iriltei.

– Asta e, murmură ea. Acum, ocupă-te tu de partea de sprijin. Tiparul obișnuit.

Irilta se strâmbă, apoi încuviință din cap.

– Atunci, pornește.

Meese coborî treptele și ieși în stradă. Făcu în sens invers drumul parcurs de Spărgătorul de Cercuri până când ajunse la clădire. O văzu pe bătrână stând încă acolo și urmărind trecătorii cu o expresie relaxată pe chip. Când Meese trecu prin dreptul ei, femeia își scoase pipa din gură și o lovi ușor de călcâiul pantofului. Pe pietrele străzii săriră scântei.

Acela era semnalul. Meese ajunse la colțul străzii, apoi coti la dreapta și pătrunse pe aleea care mergea de-a lungul clădirii. Cam la o treime din distanță i se deschise o ușă și intră într-o încăpere iluminată sărăcăcios, care avea ușa de la capătul celălalt deschisă.

Cineva stătea ascuns după prima ușă, dar ea nu confirmă în niciun fel prezența acelei persoane. Trecu de a doua ușă interioară și ajunse pe hol. De acolo porni în susul scării.

Apsalar sau Sorry – așa cum fusese ea cunoscută până atunci – nu se arătase prea impresionată când văzuse Darujhistanul. Din anumite motive, în ciuda emoției și speranței, totul i se păruse prea familiar.

Dezamăgit, Crokus nu mai pierduse timpul și o dusese acasă la unchiul lui imediat ce predase calul lui Coll. Călătoria spre oraș, apoi pe străzile aglomerate fusese pentru el o permanentă furtună năucitoare. Femeia părea să se priceapă să-l ia prin

surprindere, iar acum nu dorea decât să o lase în grija altcuiva și să scape de ea.

Cu toate acestea, dacă așa stăteau lucrurile, de ce se simțea atât de nenorocit?

Ieși din biblioteca lui Mammot și reveni în cealaltă încăpere. Stând pe biroul stăpânului, Moby scânci de câteva ori și scoase limba roșie la el. Ignorând animalul, Crokus rămase în picioare în fața lui Apsalar, care se așezase pe cel mai bun dintre cele două scaune: al lui, firește.

– Nu pricep. După câte se pare, e plecat de cel puțin două zile.

– Și? E chiar atât de neobișnuit? întrebă Apsalar cu un aer nepăsător.

– Da, este, mormăi el. L-ai hrănit pe Moby, așa cum te-am rugat?

Ea dădu din cap.

– Struguri?

– Da.

El își puse mâinile în șolduri.

– Ciudat. Poate că Rallick o fi știind ceva despre asta.

– Cine e Rallick?

– Un prieten asasin, îi răspunse Crokus cu un aer absent.

Cu ochii cât cepele, Apsalar sări în picioare.

– Ce-ai pățit? întrebă Crokus, apropiindu-se de ea.

Fata părea de-a dreptul îngrozită. El privi încruntat în jur, parcă așteptându-se să vadă niște demoni ieșind din podea sau din dulap, însă încăperea rămase neschimbată, deși ceva mai dezordonată decât de obicei. De asta se făcea vinovat Moby, presupuse el.

– Nu știu sigur, spuse ea, străduindu-se să se liniștească. A fost ca și cum eram pe punctul de a-mi aduce aminte ceva. Dar nu am reușit.

– Aha, zise Crokus. Ei, am putea.

Apoi se auzi un ciocănit în ușă.

Crokus se lumină la față și se apropie de ușă.

– A, probabil că și-a pierdut cheile, cine știe? făcu el.

– Ușa este descuiată, spuse apăsat Apsalar.

Crokus deschise ușa.

– Meese! Ce ai mai…?

– Sst! șuieră femeia corpolentă, trecând pe lângă el și închizând ușa. Își aținti privirea asupra lui Apsalar și făcu ochii mari. Apoi se întoarse spre Crokus. Bine că te-am găsit, flăcăule! Nu te-ai întâlnit cu nimeni de când te-ai întors?

– A, nu. Asta e…

– Am mers la un grajd, spuse Apsalar privind încruntată spre Meese. Ne cunoaștem?

– Și-a pierdut memoria, spuse Crokus drept explicație. Da, am dus calul lui Coll la grajduri.

– De ce? întrebă Meese pe un ton sever, apoi, când Crokus se pregătea să intre în amănunte, continuă: Să lăsăm asta. Bine, am avut noroc!

– La naiba, Meese, spuse Crokus. Ce se petrece aici?

Ea îl privi drept în ochi.

– Paznicul familiei D’Arle pe care l-ai ucis mai nopțile trecute. Cel din grădină. Au numele și semnalmentele tale, flăcăule. Nu mă întreba cum le-au obținut. Însă familia spune că te paște spânzurătoarea când vei fi prins.

Crokus păli, apoi întoarse capul spre Apsalar. Deschise gura să spună ceva, dar renunță. Nu, ea sigur nu-și amintea. Însă doar ea trebuie să fi fost. Se prăbuși pe scaunul lui Mammot.

– Flăcăule, trebuie să te ascundem, spuse Meese. Pe amândoi, cred. Dar nu-ți face griji, Crokus, eu și Irilta o să vă purtăm de grijă până când vom putea rezolva cumva situația.

– Nu-mi vine să cred, spuse el șoptit, privind spre peretele din fața lui. M-a trădat, fie ea blestemată!

Meese se uită întrebător la Apsalar, care spuse:

– E doar o bănuială, dar aș crede că e vorba despre o fată pe nume Challice.

Meese închise ochii o fracțiune de secundă.

– Challice D'Arle, preferata curții în prezent. Compasiunea îi înmuie trăsăturile feței când coborî privirea spre Crokus. Vai, băiete, deci așa stau lucrurile.

El tresări în scaun și se uită furios spre ea.

– Nu mai stau.

Meese rânji.

– În fine. Deocamdată, spuse ea, ținându-și brațele încrucișate la piept, la noapte vom sta cuminți, iar după aceea o s-o pornim pe acoperișuri. Nu-ți face griji, băiete, rezolvăm noi problema.

Apsalar se ridică în picioare.

– Mă cheamă Apsalar, spuse ea. Încântată să te cunosc, Meese! Și-ți mulțumesc pentru că-l ajuți pe Crokus.

– Apsalar, zici? Ei, continuă ea, și zâmbetul i se lăți pe față, am o bănuială că te vei descurca perfect pe acoperișuri.

– Așa e, răspunse ea, știind cumva că avea dreptate în acea privință.

– Destul de bine, spuse Meese. Și-acum, găsim ceva de băut?

– Meese, spuse Crokus, știi cumva unde ar fi putut pleca unchiul meu?

– În problema asta chiar nu te pot ajuta, băiete. Habar n-am.

Nu era sigur de bătrâna de pe trepte, însă de cea aflată imediat mai jos, culcușită într-un intrând umbrit și urmărind încontinuu clădirea de locuințe, trebuia să aibă grijă. Se părea că Purtătorul Monedei se bucura de protecție.

Serrat nu era îngrijorată fără motiv. După stăpânul ei, Anomander Rake, ea era considerată cea mai ucigătoare dintre Tiste Andii de pe Sămânța Lunii. Nu îi fusese greu să îl descopere pe slujitorul lui Oponn. Imediat ce stăpânul ei îi dăduse amănuntele necesare, semnătura magică a lui Oponn fusese ușor de găsit. Îi era de folos faptul că îl mai întâlnise înainte – și chiar pe acel băiat – pe acoperișuri, în urmă cu două săptămâni. Agenții ei îl vânaseră în acea noapte pe Purtătorul Monedei,

abandonându-l imediat ce el intrase în hanul Phoenix, însă doar la ordinul ei. Dacă ar fi bănuit ceea ce acum știa cu certitudine, prezența lui Oponn ar fi încetat atunci.

Mare ghinion! își spuse Serrat zâmbind în barbă și ocupându-și o poziție mai comodă pe acoperiș. Se vor deplasa la vreme de noapte, bănui ea. În ce o privea pe femeia care se ascundea jos, ea trebuia eliminată. Desigur, cu o vrajă de estompare și profitând de umbre, ar putea cu ușurință să-i ia locul.

Cealaltă femeie, care se afla în acele momente cu Purtătorul Monedei, nu va bănui nimic. Serrat dădu din cap. Da, așa va acționa.

Deocamdată trebuia să aștepte. Răbdarea aduce întotdeauna satisfacții.

– Ei, bine, spuse Murillio în timp ce scruta mulțimea, nu sunt aici. Asta înseamnă că sunt cu Mammot.

Kruppe inspiră adânc aerul încărcat de miros de transpirație și de fum.

– Of, civilizația asta! Kruppe socotește că evaluarea ta este corectă, prietene. În acest caz, ne-am putea odihni puțin aici, apoi să mâncăm un ceas-două.

Spunând acestea, intră în hanul Phoenix.

Câțiva clienți vechi ai localului, așezați la masa obișnuită a lui Kruppe, își strânseră stacanele și urciorul și plecară, cerându-și scuze și zâmbind unul către altul. Kruppe își înclină elegant capul către ei și se așeză cu un oftat sonor pe scaunul preferat. Murillio se opri la bar și schimbă câteva cuvinte cu Scurve, apoi i se alătură grăsanului.

Scuturându-și cămașa de praf, Murillio se încruntă cu un aer nemulțumit față de starea lui după ce bătuse atâta drum.

– Abia aștept să fac o baie, spuse el. Scurve l-a văzut aici pe Rallick discutând cu un necunoscut. De-atunci încoace nimeni nu știe unde e.

Kruppe făcu un gest de dezinteres.

– Uite că sosește scumpa de Sulty, anunță el.

După câteva clipe, pe masă apăru un urcior cu bere. Kruppe șterse stacana cu batista lui din mătase, apoi o umplu cu băutura înspumată.

– N-ar fi trebuit să ne ducem la Baruk? întrebă Murillio, fără să-și dezlipească ochii de la prietenul său.

– Toate la vremea lor, spuse vrăjitorul. Întâi trebuie să ne înzdrăvenim după calvarul prin care am trecut. Ce s-ar întâmpla dacă bunul Kruppe ar rămâne fără glas în timp ce prezintă raportul? La ce i-ar sluji asta lui Baruk?

Ridică stacana și sorbi cu sete.

Agitat, Murillio începu să bată darabana în tăblia mesei și continuă să scruteze mesenii. Apoi se îndreptă de spate. Își umplu și el stacana.

– Acum, când știi ce avem de gând eu și Rallick, tu ce planuri ai? întrebă el.

Grăsanul ridică din sprâncene.

– Kruppe? Păi, doar planuri bune, desigur. Sprijin la momentul potrivit și altele asemenea. Prietene Murillio, nu e nevoie să te agiți ostentativ. Te rog să acționezi așa cum am plănuit. Gândește-te la înțeleptul Kruppe doar ca la un companion amabil.

– Pe răsuflarea lui Hood! gemu Murillio și își dădu ochii peste cap. Ne descurcăm bine și fără ajutorul tău. Cel mai mare serviciu pe care ni l-ai putea face ar fi să stai deoparte. Nu te amesteca.

– Și să-mi abandonez prietenii în ghearele sorții? E absurd!

Murillio își termină berea și se ridică.

– Mă duc acasă, anunță el. Din partea mea, poți să-i prezinți situația lui Baruk și peste o săptămână. Și, când Rallick o să afle că știi care ne sunt planurile, n-aș vrea să fiu în pielea ta, Kruppe.

Acesta făcu un gest prin care își arătă nepăsarea.

– O vezi pe Sulty? Pe tava ei este supeul lui Kruppe. Primejdioasele pumnale ale lui Rallick Nom și dispoziția lui și mai primejdioasă își pierd orice importanță în fața unui festin ce tocmai se apropie. Așadar, noapte bună, Murillio. Pe mâine!

Murillio se uită hotărât la el, apoi bombăni:

– Noapte bună, Kruppe!

Ieşi din bar pe uşa de la bucătărie. Imediat ce ajunse pe aleea din spatele hanului, de vizavi îl acostă o siluetă. Murillio se încruntă.

– Tu eşti, Rallick?

– Nu, spuse silueta din umbră. Nu te teme, Murillio. Am un mesaj pentru tine de la Ţipar. Numeşte-mă Spărgătorul de Cercuri. Bărbatul se apropie. Mesajul se referă la consilierul Turban Orr…

Pe întuneric, Rallick se deplasa de pe un acoperiş pe altul. Tăcerea absolută de care avea nevoie îi încetinea considerabil vânătoarea. Nu va sta la discuţii cu Ocelot. Spera să tragă doar o singură dată în el. Dacă va rata o asemenea şansă, vrăjitoria şefului de Clan se va dovedi factorul hotărâtor. *Doar dacă…*

Se opri şi îşi verifică punga. Cu ani în urmă, Baruk îl răsplătise pentru o acţiune bine dusă la capăt cu o punguţă care conţinea un praf roşcat. Alchimistul îi explicase că avea proprietatea de a amorţi magia, însă Rallick se ferise să se încreadă în acea pudră. Puterea ei rezistase de-a lungul atâtor ani? Era pe potriva puterilor lui Ocelot? Nu avea de unde să ştie.

Traversă un acoperiş înalt, trecând pe la marginea unui dom. Jos, spre dreapta, se găsea zidul estic al oraşului. Dincolo de el se înălţa strălucirea slabă a Oraşului Îngrijorărilor. Asasinul bănui că Ocelot va aştepta sosirea lui Coll la Poarta Îngrijorărilor, ascunzându-se la o distanţă convenabilă pentru a trage cu arbaleta. Era mai bine să-l ucidă pe om înainte de a intra în oraş.

Asta îi limita în mod considerabil opţiunile. Existau puţine locuri de ochire directă, iar cel mai bun dintre toate era Dealul K'rul. Cu toate acestea, s-ar putea ca Ocelot să fi apelat deja la vrăjitorie, ascunzându-se de ochii muritorilor de rând. Era posibil ca Rallick să se împiedice de el.

Ajunse în partea de miazănoapte a bordurii domului. În faţa lui se înălţa Templul K'rul. Din

clopotniță s-ar fi putut trage direct, exact când Coll ar fi pătruns pe poartă. Rallick scoase punguța din geantă. Baruk spusese că porțiunile acoperite de acel praf deveneau de neatins pentru vrăji. Ba, mai mult, avea efect pe o arie mai extinsă. Asasinul se încruntă. Cât de mare putea fi acea suprafață? Și cât dura efectul ei? Lucru și mai important, așa spusese Baruk – iar Rallick își amintea bine acest lucru –, ea nu trebuia să atingă pielea. „Otravă?“ întrebase el. „Nu“, îi răspunsese alchimistul. „Pudra îi transformă pe unii oameni. Și e imposibil de anticipat respectivele schimbări. Mai bine să nu riști, Rallick.“

Sudoarea i se scurgea pe față. Avea puține șanse de a-l descoperi pe Ocelot. Moartea lui Coll va ruina totul și, mai grav, îl va priva pe Rallick de ultima lui revendicare la… la ce? *La umanitate*. Prețul eșecului devenise foarte mare. „Dreptate“, șuieră el furios. „Ea trebuie să însemne ceva. Trebuie!“

Desfăcu băierile pungii. Băgă mâna înăuntru și râcâi o mână de pudră. O frecă apoi între degete. Părea un simplu praf. „Asta e tot?“ se întrebă el. Probabil că-și pierduse calitățile. Ridicând din umeri, se apucă să-și maseze pielea cu acel praf, începând cu fața. „Ce schimbări?“ murmură el. „Nu simt nicio schimbare.“

Vârând palma pe sub haine atât cât putu, se unse cu restul de pudră. Punga era mânjită pe dinăuntru de praf. O întoarse pe dos, apoi o vârî sub centură. *Acum,* gândi el cu o grimasă, *vânătoarea poate continua.* Undeva, cu ochii ațintiți asupra Drumului Îngrijorării lui Jammit, aștepta un asasin. „Te voi găsi, Ocelot“, șopti el, cu ochii îndreptați spre turnul clopotniței. „Și, vrăji sau nu, nu mă vei auzi, nici măcar nu vei simți răsuflarea mea în ceafă decât când va fi prea târziu. Jur!“

Începu să urce.

Capitolul optsprezece

Acest oraș albastru
ascunde sub mantia lui
o mână nevăzută
care ține, ca pe o piatră,
o lamă înveninată
de Paralt cel cu opt membre –
înțepătura aduce moartea
în clipa de suferință
care hotărnicește ultima suflare –
de aceea această mână sfidează
rețeaua vrăjilor
și tulbură firul de funigel
al amenințării ucigătoare a unui păianjen.
Această mână ascunsă
Sub mantia orașului albastru
Stă pavăză delicatului echilibru
Al Puterii.

Conspirația
Gallan cel Orb (n. 1078)

Sergentul Whiskeyjack se apropie de pat.

– Sigur ești pregătit pentru asta? îl întrebă pe Kalam.

Stând cu spatele lipit de perete, asasinul ridică ochii de la pumnalele pe care le ascuțea.

– Nu prea am de ales, nu?

Apoi își reluă treaba.

Din lipsă de somn, pe fața lui Whiskeyjack se instalase o expresie mahmură și crispată. Privi de cealaltă parte a încăperii, unde Ben-cel-Iute stătea ghemuit într-un colț. Vrăjitorul strângea în mâini o bucată din așternutul portabil și ținea ochii închiși.

La masă, Fiddler și Hedge își demontaseră uriașa lor arbaletă. Acum curățau și examinau fiecare componentă. Se pregăteau pentru lupta ce îi aștepta.

Whiskeyjack le împărtășea convingerea. Fiecare oră care trecea îi aducea mai aproape pe cei care îi vânau. Dintre aceștia, cel mai mult se temeau de Tiste Andii. Echipa lui era bună, dar nu atât cât ar fi trebuit.

Cu brațele vânjoase încrucișate, Trotts stătea rezemat de peretele de la fereastră. Vizavi, Mallet dormea, iar sforăiturile lui răsunau sonor.

Sergentul își îndreptă atenția spre Kalam.

– E cam greu, nu-i așa?

Asasinul dădu din cap.

– Omul nu are motiv să se arate. Ultima oară s-au cam ars. Ridică din umeri. Voi încerca din nou la han. Dacă nu se întâmplă nimic, măcar mă va observa cineva și va veni Ghilda. Dacă pot strecura o vorbă înainte de a mă ucide, există o șansă. Nu e mare lucru, dar..

– …dar ar trebui să fie suficient, încheie Whiskeyjack. Dacă dăm greș, spuse el și se uită spre Fiddler și Hedge, descoperind că aceștia aveau ochii ațintiți asupra lui, detonăm intersecțiile. Producem pagube, rănim…

Anticipând exploziile, cei doi sabotori rânjiră.

Șuieratul de nemulțumire scos de Ben-cel-Iute îi trezi pe toți la realitate. Vrăjitorul deschisese ochii. Disprețuitor, aruncă bucata de cârpă pe podea.

– Niciun rezultat, sergent, spuse el. Nu o găsesc nicăieri pe Sorry.

Kalam scuipă un blestem și își vârî armele în tecile lor.

– Bun, și ce înseamnă asta? îl întrebă Whiskeyjack pe vrăjitor.

– Cel mai probabil a murit, spuse Ben-cel-Iute. Făcu un gest către cârpă. Cu asta, Rope nu s-ar putea ascunde de mine. Nu, atât timp cât încă o posedă pe Sorry.

– Probabil că, după ce i-ai spus că l-ai ghicit, a abandonat totul și a ieșit din joc, zise Fiddler.

Ben-cel-Iute se strâmbă.

– Fiddler, Rope nu se teme de noi. Vino cu picioarele pe pământ. Probabil că Tronul Umbrei i-a spus deja cine sunt sau, mai curând, cine am fost cândva. Nu e treaba lui Rope, dar s-ar putea ca Tronul Umbrei să insiste. Zeilor nu le place să fie trași pe sfoară. Mai ales de două ori. Se ridică în picioare ca să-și alunge încordarea din mușchii spatelui. Întâlni privirea lui Whiskeyjack. Nu înțeleg, sergent. Sunt de-a dreptul surprins.

– O abandonăm? întrebă Whiskeyjack.

Ben-cel-Iute dădu aprobator din cap.

– Am putea face asta. Tăcu o clipă, apoi făcu câțiva pași în față. Toți ne-am dorit să ne fi înșelat în privința ei, spuse el, dar ce a făcut Sorry nu are nicio legătură cu umanitatea. Și, în ceea ce mă privește, mă bucur de asta.

– Nu-mi place să cred că răul era real, că exista și avea o față la fel de normală ca a oricui, zise Kalam, fără să se ridice din pat. Știu, Whiskeyjack, ai avut motivele tale să vrei ca lucrurile să iasă așa.

Ben-cel-Iute se apropie de sergent, iar privirea i se înmuie.

– Te ajută să rămâi întreg la minte de fiecare dată când dai cuiva ordin să moară, spuse el. Știm toți asta, sergent. Și noi am fi ultimii care să sugerăm că există o cale la care încă nu te-ai gândit.

– Da, mă bucur să aud asta, mârâi Whiskeyjack. Îi urmări pe toți din cameră și observă că Mallet se

trezise și îl privea. Mai are cineva de spus ceva?

– Eu am, interveni Fiddler, apoi se crispă văzând privirea aprigă a sergentului. Păi, tu ai vrut-o, nu?

– Atunci, vorbește.

Rămas pe scaun, Fiddler își îndreptă spatele și-și drese glasul. Hedge îl înghionti în coaste chiar când se pregătea să înceapă. După o privire amenințătoare, încercă din nou.

– Lucrurile stau cam așa, sergent. Am văzut al naibii de mulți prieteni murind, corect? Și poate nu noi a trebuit să dăm ordine, de aceea îți închipui că nouă ne este mai ușor. Însă eu nu cred asta. Vezi tu, oamenii aceia erau vii, respirau. Ne erau prieteni. Când mor, te doare. Dar tu continui și-ți spui că singura modalitate de a evita să înnebunești este să le răpești toate astea, ca să nu fii silit să te gândești la ei, ca să nu fii silit să te gândești la asta, astfel încât să nu fii silit să simți nimic atunci când ei mor. Numai că, la naiba!, când îndepărtezi umanitatea tuturor, o îndepărtezi și pe a ta. Iar asta sigur te va face să o iei razna. Durerea pe care o simțim ne face să mergem înainte, sergent. Și poate că așa nu vom ajunge nicăieri, dar măcar nu încercăm să fugim de ceva.

În încăpere se lăsă tăcerea. Apoi,ă Hedge îl împunse pe Fiddler în braț.

– Să mă ia naiba! La o adică, ai ceva în creierul ăla. Cred că te-am înțeles greșit în toți acești ani de când te știu.

– Mda, ai dreptate, replică Fiddler, dându-și ochii peste cap către Mallet, și cine și-a pârlit părul de atâtea ori încât acum trebuie să poarte tot timpul o cască urâtă din piele, ia spune?

Mallet râse, însă încordarea persistă, și privirile tuturor se îndreptară spre sergent, țintuindu-l. Încetul cu încetul, Whiskeyjack îl examină pe fiecare om din echipa lui. Văzu grija din ochii lor, dorința deschisă de a lega o prietenie, sentiment pe care îl suprimase vreme de ani și ani. Și, în tot acel timp, respingându-

i, și nu doar pe ei, plus ticălosul îndărătnic care revenea mereu.

Așadar, Sorry nu fusese umană. Convingerea lui că tot ce făcuse ea în limitele umanității părea acum să se situeze pe un teren nesigur. Însă convingerea nu se năruise cu totul. Văzuse prea multe în viață. Nu va exista o credință neașteptată în părerea sa privind istoria umană, niciun optimism exaltat pentru a izgoni toate amintirile demonice ale iadurilor prin care trecuse.

Cu toate acestea, existau momente în care unele interdicții nu mai aveau niciun sens, când presiunea neîncetată exercitată de lumea din jur făcea ca neghiobia lui să devină evidentă chiar și pentru el. În cele din urmă, după atâția ani, se găsea printre prieteni. Îi venea greu să recunoască asta și își dădu seama că abia aștepta o asemenea clipă.

– Bine, mârâi el, de-ajuns cu flecăreala. Avem multe de făcut. Caporale?

– Da, sergent, răspunse Kalam.

– Pregătește-te. În cursul zilei trebuie restabilești contactul cu Ghilda Asasinilor. Între timp, ceilalți scoateți-vă armele și curățați-le bine. Reparați-vă armurile. O să fac inspecție și, dacă voi găsi un singur lucru care să nu-mi placă, o să vedeți ce urât fac. Ați înțeles?

– Am auzit, spuse Mallet rânjind.

În ciuda ritmului lent de deplasare, în cursul călătoriei, rana lui Coll se deschisese de câteva ori. Găsise un mod de a sta în șa, aplecat într-o parte și lăsându-și aproape toată greutatea pe piciorul teafăr, iar rana nu-i făcuse probleme în acea dimineață. Însă poziția incomodă îi producea dureri și crampe în restul corpului.

Paran își dădea seama de proasta dispoziție a tovarășului de drum. Deși le era limpede amândurora că între ei se realizase o legătură, degajată și neîncătușată de false pretenții, vorbiseră destul de puțin din cauza suferințelor pe care rana i le pricinuia lui Coll.

Piciorul lui stâng, de la coapsă, unde primise lovitura de sabie, și până la labă, avea o culoare cafenie uniformă, întunecată de soare. Cheaguri de sânge uscat se strânseseră la încheieturile plăcilor de pe partea superioară a piciorului și la apărătoarea de genunchi. Întrucât coapsa i se umflase, fuseseră siliți să despice căptușeala din piele de sub placa metalică.

Nu găsiseră alinare la garnizoana de la Podul Catlin, întrucât singurul doctor militar dormea dus după o noapte de chef monstruos. Primiseră totuși bandaje curate, și acum acestea acopereau rana, dar erau deja îmbibate de sânge.

Deși zidurile orașului se vedeau, pe Drumul Îngrijorarea lui Jammit circulația era redusă. Puhoiul de refugiați veniți dinspre miazănoapte trecuse deja, iar participanții la Festivalul Gedderone sosiseră deja.

Când se apropiară de marginea Orașului Îngrijorărilor, Coll reuși să iasă din starea de semiadormire în care căzuse în ultimele câteva ore. Avea fața albă ca de mort.

– Am ajuns la Poarta Îngrijorărilor? întrebă el fără vlagă.

– Așa cred, spuse Paran, deoarece se aflau pe drumul care purta același nume ciudat. Ni se va îngădui să intrăm? întrebă el. Gărzile vor chema un doctor?

Coll clătină din cap.

– Trece-mă dincolo. Hanul Phoenix. Mă duci la hanul Phoenix.

Și capul îi căzu din nou în piept.

– Am înțeles, Coll. L-ar fi mirat dacă străjile ar fi permis asta și ar fi trebuit să le dea explicații, cu toate că nu aflase de la Coll împrejurările în care fusese rănit. Sper că la hanul Phoenix există cineva care să aibă mână de vindecător, mormăi el. Coll arăta rău. Paran își îndreptă privirea spre porțile orașului. Văzuse destule ca să înțeleagă de ce Împărăteasa îl voia cu atâta ardoare. Darujhistan. Oftă. Vai, dar ești o adevărată minune!

Rallick se împinse și mai urcă o idee. Mâinile și picioarele îi tremurau îngrozitor din pricina oboselii. Dacă umbrele dimineții n-ar fi coborât asupra acelei laturi a clopotniței, ar fi fost depistat de mult. După cum se prezentau lucrurile, nu va mai rămâne ascuns multă vreme.

Pe întuneric, ar fi fost curată sinucidere să urce pe scări. Ocelot sigur plasase măsuri de siguranță de-a lungul drumului – omul se pricepea să controleze căile pe care s-ar fi putut apropia cineva de locul în care se afla.

Asta, dacă era acolo, sus, își spuse Rallick. Dacă nu, Coll era în primejdie. Era imposibil de spus dacă prietenul lui sosise la porțile orașului, iar tăcerea din vârful clopotniței putea însemna orice. Se opri să-și tragă sufletul și aruncă o privire în sus. Mai avea de urcat trei metri, cei mai dificili. Era atât de obosit, încât tot ce putea face era să mențină punctele de sprijin pentru mâini. Îi era imposibil să se apropie fără zgomot. Singurul lui avantaj ar fi fost ca Ocelot să-și concentreze atenția spre est cât el urca pe latura vestică a turnului.

Respiră adânc de câteva ori, apoi întinse o mână să caute alt punct de sprijin.

Trecătorii se opriră ca să îi urmărească pe Paran și pe Coll mergând încet prin Orașul Îngrijorărilor, către poartă. Ignorându-i și nerăspunzând la întrebările lor, căpitanul își îndreptă atenția spre cei doi străjeri de la poartă. Aceștia îi văzuseră și acum așteptau apropierea lor.

Ajungând la poartă, Paran făcu semn că vor să treacă. Un străjer încuviință cu un semn din cap, iar celălalt se apropie de calul căpitanului.

– Prietenul tău are nevoie de medic, spuse el. Dacă așteptați înăuntru, putem aduce unul în cinci minute.

Paran refuză propunerea.

– Trebuie să găsim hanul Phoenix. Eu sunt de la miazănoapte și n-am mai călcat pe-aici. Omul a spus hanul Phoenix, și acolo îl voi duce.

Străjerul se arătă rezervat.

– M-ar surprinde dacă ar rezista până acolo. Dar, dacă asta vrei, îți putem da măcar o escortă.

Când ieșiră din umbra porților, celălalt străjer exclamă de uimire.

– Dar îl cunosc, spuse el. E Coll Jhamin, din Casa Jhamin. Am slujit sub comanda lui. Ce s-a întâmplat?

– Credeam că a murit în urmă cu câțiva ani, spuse celălalt străjer.

– Lasă zvonurile, se răsti camaradul lui. Vildron, știu eu ce știu. Sigur e Coll.

– Vrea să ajungă la hanul Phoenix, îi spuse Paran omului. E ultimul lucru pe care mi l-a cerut.

Bărbatul dădu din cap.

– Hai totuși să facem treaba cum se cuvine. Se întoarse către celălalt străjer. Iau răspunderea asupra mea, dacă se întâmplă ceva, Vildron. Adu căruța – a rămas cu calul înhămat de dimineață, da? Străjerul îi surâse lui Paran. Mulțumiri pentru că l-ai adus până aici. În oraș mai sunt unii care au ochi, și ducă-se naibii ce clevetesc prefăcuții de neam. O să-l așezăm în căruță – așa o să se zdruncine mai puțin.

Paran se liniști.

– Mulțumesc, soldat!

Se uită dincolo de om, dornic să vadă ce se putea din oraș după ce trecuse de zidurile acestuia. Imediat în față se înălța un deal ca o cocoașă, cu pantele invadate de buruieni și copaci cu trunchiuri strâmbe. Pe coama acestuia se afla un templu, abandonat de multă vreme, care avea un turn pătrat, cu acoperișul din țigle de bronz. Când ajunse cu privirea la platforma deschisă a clopotniței, distinse o mișcare. Își miji ochii ca să vadă mai bine.

Rallick ridică prevăzător capul peste marginea platformei. Fu cât pe ce să icnească de surpriză. Clopotnița era goală. Apoi își aduse aminte de priceperea vrăjitorească a lui Ocelot. Ținându-și răsuflarea, își încordă încă o dată brațele amorțite, pe care și le simțea ca de plumb, și se trase pe platformă, rămânând lipit cu burta de ea. Imediat ce se mișcă pentru a-și ridica și picioarele, piatra

dezgolită a platformei licări și îl văzu pe Ocelot întins în fața lui, cu arbaleta încordată și țintind ceva aflat dedesubt.

Rallick își scoase pumnalele din teci și acționă cu iuțeală. Însă starea de epuizare îl trădă, deoarece una dintre cizme scoase un scrâșnet la atingerea de piatră.

Ocelot se răsuci pe spate și îndreptă arma spre Rallick. Fața șefului de clan se schimonosi, devenind o mască a furiei și a spaimei. Nu mai pierdu timpul cu vorbele și eliberă imediat săgeata fixată în arbaletă.

Rallick se încordă în așteptarea loviturii despre care era sigur că îl va arunca de-a latul platformei și poate chiar peste marginea ei. O explozie de roșu izbucnită în dreptul pieptului îl orbi preț de o clipă, dar nu simți nicio izbitură. Clipind nedumerit, Rallick privi în jos. Săgeata dispăruse. Adevărul i se dezvălui instantaneu. Săgeata fusese magie, creată prin vrăjitorie să zboare neîngrădit, însă pudra ruginie a lui Baruck își făcuse efectul. În momentul în care acest gând îi explodă în minte, se aruncă în față.

Ocelot blestemă și lăsă arbaleta să cadă la pământ. În timp ce ducea mâna spre pumnal, Rallick se aruncă peste el. Șeful de clan scoase un icnet puternic și închise ochii de durere.

Rallick împunse cu pumnalul ținut în mâna dreaptă spre pieptul lui Ocelot. Arma scrâșni la impactul cu cămașa de zale purtată sub cea de pânză. La naiba! omul învățase ceva după noaptea precedentă și aceasta era măsura de prevedere luată și de Rallick, însă ea se întorsese împotriva lui. Înclină arma din mâna stângă în sus, sub brațul drept al lui Ocelot. Vârful lamei pătrunse în carne, apoi continuă să înainteze în subrațul adversarului.

La câțiva centimetri de fața lui, Rallick văzu vârful pumnalului ieșind din cămașa de pânză care acoperea umărul drept al lui Ocelot, după care urmă o pată de sânge. Auzi zgomotul produs de alunecarea unui pumnal pe dalele de piatră.

Rânjind, Ocelot duse mâna stângă spre ceafa lui Rallick și îl prinse de părul strâns în coadă. Trase cu sălbăticie de ea, răsucindu-i capul adversarului său, apoi încercă să-și înfigă dinții în gâtul lui Rallick.

Acesta din urmă îl izbi cu genunchiul în vintre, și Ocelot icni. Își întări strânsoarea asupra cozii, de astă dată aproape de capătul înnodat.

Rallick auzi clinchet de metal și încercă disperat să se rostogolească spre dreapta. Deși avea brațul drept rănit grav, Ocelot reuși să-l lovească pe Rallick cu suficientă forță pentru a împinge lama de încheietură printre inelele cămășii de zale, până în pieptul lui. Din rană izvorî o floare sângerie. Ocelot eliberă lama armei și, încă ținându-l pe Rallick de coadă, își retrase brațul pentru a mai lovi o dată.

Rallick își ridică brațul drept și, cu o mișcare largă, își reteză coada dintr-o lovitură. Eliberat, se trase într-o parte, scoțând pumnalul pe care îl ținea în mâna stângă. Ocelot lovi cu sălbăticie spre fața lui Rallick, ratând de puțin.

Cu toată forța pe care o mai avea în brațul stâng, Rallick lovi cu pumnalul în stomacul lui Ocelot. Zalele plesniră, și lama pătrunse până la plăsele. Corpul șefului de clan se îndoi, parcă strângându-se în jurul armei înfipte în stomac. Gâfâind, Rallick se azvârli în față și împlântă celălalt pumnal în fruntea lui Ocelot.

Rallick rămase întins o vreme, întrebându-se de ce nu simțea nicio durere. Acum planul va trebui finalizat de Murillio. Coll va fi răzbunat. Murillio se putea descurca – nu avea de ales.

În ciuda sângelui care se scurgea din el, cadavrul lui Ocelot părea să apese tot mai greu asupra lui.

– Mereu am socotit că sunt pe potriva acestui om, mormăi Rallick.

Se retrase cu greu de sub trupul care încă zvâcnea și se rostogoli până ajunse pe spate în mijlocul platformei. Sperase să vadă cerul, să privească pentru ultima oară albastrul său strălucitor, lipsit de profunzime. În schimb, se trezi uitându-se la

partea inferioară a acoperișului clopotniței, pe ale cărei pietre vechi se găseau nenumărați lilieci care cuibăreau. Acest amănunt i se fixă în minte când simți sângele țâșnindu-i din piept. I se păru că putea vedea ochii ca niște mărgele care sticleau spre el.

După ce nu mai remarcă nicio mișcare pe clopotniță, Paran își mută privirea spre șoseaua din stânga lui. Stând într-o căruță trasă de doi cai, Vildron se apropia. Străjerul care aștepta alături de Coll spuse:

– Ajută-mă puțin, te rog. Vreau să-l coborâm pe omul ăsta.

Paran descălecă și se grăbi să-l ajute. Aruncă o privire la fața lui Coll. Deși rămăsese ghemuit în șa, își pierduse cunoștința. Cât mai putea rezista? *Dacă aș fi fost în locul lui, eu aș fi murit.*

– După toate astea, mormăi el în timp ce îl târau pe Coll din șa, ai face bine să trăiești, la naiba!

Gemând, Serrat se rostogoli pe spate. Razele de soare cădeau fierbinți pe pleoapele ei, timp în care frânturile împrăștiate ale memoriei sale se închegară. Tiste Andii fusese cât pe ce să o determine să acționeze împotriva femeii de pe aleea de dedesubt. Dacă ea ar fi murit, numărul proteguitorilor Purtătorului Monedei ar fi scăzut la unul. Iar când vor părăsi clădirea la adăpostul întunericului, aceștia vor nimeri exact în capcana pe care le-o pregătise.

Magul-asasin deschise ochii și văzu soarele de la mijlocul dimineții deasupra capului. Pumnalele, pe care le ținuse în mâini când stătuse ghemuită pe marginea acoperișului, stăteau acum pe suprafața acoperită cu pietriș din fața ei, așezate frumos alături. În ceafă simțea o durere surdă, persistentă. Își pipăi rana, se crispă, apoi se așeză.

Lumea se roti, apoi se opri. Serrat era nedumerită și furioasă. Avusese o parte neapărată, iar cel care luptase cu ea se dovedise bun, suficient de bun ca să ia prin surprindere un mag-asasin Tiste Andii. Iar acest lucru era îngrijorător, întrucât aveau să se confrunte cu asemenea potrivnici în Darujhistan, cu excepția celor două Gheare din

noaptea ambuscadei. Însă, dacă ar fi fost o Gheară, ea ar fi fost moartă în acele momente.

Lucrurile păreau să fi fost gândite mai curând cu stânjeneală. Faptul că fusese lăsată acolo, în plină zi, cu armele alături, sugera un simț subtil și șiret al umorului. Oponn? Posibil, deși zeii rareori acționau atât de direct, preferând să se slujească de agenți neștiutori aleși dintre muritorii de rând.

Dar din acel mister se desprindea o certitudine, iar aceasta era că scăpase prilejul de a-l ucide pe Purtătorul Monedei – asta măcar pentru încă o zi. În timp ce se ridică în picioare și accesă Coridorul Kurald Galain, își jură că data următoare dușmanii ei secreți o vor găsi pregătită.

Aerul din jurul ei sclipi de vrăji. Când totul se liniști, Serrat dispăruse.

Particulele de praf pluteau prin aerul încins și stătut din podul hanului Phoenix. Tavanul înclinat se ridica de la un metru și jumătate de-a lungul peretelui dinspre răsărit până la doi metri și ceva de-a lungul peretelui opus. Soarele pătrundea prin ferestrele situate la fiecare capăt al încăperii lungi și înguste.

Crokus și Apsalar dormeau, dar fiecare în câte un capăt al încăperii. Așezată pe o ladă din apropierea ușii-trapă, Meese își curăța unghiile cu o așchie de lemn. Le fusese ușor să plece de la clădirea lui Mallet și să se strecoare pe acoperișuri până în această ascunzătoare. De fapt, prea ușor. Aflată pe stradă, Irilta o asigurase că nimeni nu îi urmărise. Iar pe acoperișuri nu detectaseră nicio mișcare. Ca și cum li se croise o cale lipsită de orice obstacole.

Să fi fost vorba despre lucrarea sclipitoare a Țiparului? Meese își drese încet glasul. Probabil. Dar era posibil ca Meese să acorde prea multă importanță neliniștii instinctive care îi umbla ca o gâdilătură neclară de-a lungul șirei spinării. Chiar și în acele momente simțea ochi ascunși ațintiți asupra lor, iar acest lucru, își spuse ea în timp ce își plimba privirea prin podul vechi și mucegăit, era imposibil.

Auzi un ciocănit discret în ușa-trapă. Ușa se ridică și în cadrul ei apăru Irilta.

– Meese! exclamă ea destul de tare.

– Simt că-mi suflă cineva în ceafă, bombăni femeia, aruncând așchia de lemn pe podeaua soioasă. Spune-i lui Scurve că locul ăsta e ca un incendiu ce stă să izbucnească.

Irilta icni când se trase prin gura podului pentru a intra în încăpere. Închise ușa și își șterse mâinile de praf.

– Jos se petrec lucruri tot mai ciudate, spuse ea. A apărut o căruță a municipalității cu o strajă și încă un bărbat, care l-au adus pe Coll. Nenorocitul e aproape mort din cauza unei răni de sabie. L-au dus în odaia lui Kruppe, de la parter. Sulty a dat fuga să găsească un doctor, dar situația nu e deloc bună. Dar deloc.

Meese privi printre gene prin aerul încărcat de praf și își aținti ochii asupra lui Crokus, care încă dormea.

– Și cum arată celălalt bărbat? întrebă ea.

Irilta rânji.

– Destul de bun pentru o tăvăleală, așa aș zice. A spus că l-a găsit pe Coll pe Îngrijorarea lui Jammit, sângerând. Coll a mai avut putere cât să-i spună să-l aducă aici. Omul e acum în bar și bagă în el mâncare cât pentru trei.

Meese se încruntă.

– E străin?

Irilta păși spre fereastra care dădea spre stradă.

– Vorbește Daru de parcă ar fi limba lui maternă. Dar a spus că vine dinspre miazănoapte. Pale, Genabaris înainte de asta. Are sânge de soldat, eu așa aș zice.

– Vreo veste de la Țipar?

– Deocamdată îl ținem aici pe flăcău.

– Și cu fata ce facem?

– La fel.

Meese oftă adânc.

– Lui Crokus n-o să placă să stea închis aici.

Irilta se uită încruntată spre silueta tânărului. *Oare dormea cu adevărat?*

– Nici nu avem ce discuta. Am primit veste că la locuința lui Mammot sunt doi oameni de veghe – prea târziu, bineînțeles, dar au ajuns al naibii de aproape. Irilta râcâi praful de pe geam și se aplecă în față. Câteodată aș fi gata să jur că văd pe cineva sau ceva. Apoi clipesc, și totul dispare.

– Înțeleg ce vrei să spui. Cu oasele tremurându-i, Meese se ridică în picioare. Cred că până și Țiparul a început să asude de teamă. Scoase un chicotit. Lucrurile se încing. Ne așteaptă vremuri noi.

Cu un aer sumbru, Irilta dădu din cap.

– Vremuri noi, noi.

Căpitanul Paran își umplu stacana a treia oară. La asta se referise Tiste Andii când spusese că norocul lui se întorcea? De când ajunsese pe acel tărâm, își făcuse trei prieteni – lucru cu totul neașteptat pentru el, dar de neprețuit. Însă despre Tattersail știa că murise, și în locul ei… *o copilă*. Toc murise. Iar acum se părea că și Coll va ajunge pe aceeași listă.

Își trecu un deget prin berea vărsată pe masă, făcând un firicel care o luă spre o crăpătură dintre două scânduri, apoi urmări cum lichidul se scurse și dispăru. Simți apoi umezeala răspândindu-se pe fluierul piciorului drept, însă nu o luă în seamă, deoarece ochii îi erau ațintiți asupra crăpăturii. Cumva, lemnul fusese prins bine în cuie, unind scândurile groase de picioarele la fel de robuste ale cadrului mesei.

Ce spusese Rake? Paran se ridică și își desfăcu centura de care avea prinsă sabia. O așeză pe masă, apoi o scoase pe Noroc.

Puținii clienți fideli ai localului amuțiră și se întoarseră pentru a-l privi. Din spatele barului, Scurve duse mâna spre bâta pe care o ținea dedesubt.

Căpitanul nu observă nimic din toate acestea. Ținând sabia în mâna dreaptă, îi vârî vârful în crăpătură și o așeză perfect vertical. Mișcând-o încoace și încolo, reuși să împingă până la jumătate între cele două scânduri ale tăbliei. După aceea se așeză din nou și întinse mâna după stacana cu bere.

Toți cei din jur se liniștiră și începură să discute destul de derutați.

Privind încruntat spre Noroc, Paran luă o gură de bere. Ce spusese Rake? Dacă norocul se întoarce împotriva ta, rupe sabia. Ori dă-i-o celui mai mare dușman al tău. Se îndoia totuși că Oponn va accepta așa ceva. Iar asta se referea la ruperea sabiei. O avea de multă vreme. Dar o folosise doar o dată în luptă, împotriva copoiului.

Încet de tot, auzi cuvintele unuia dintre tutorii pe care îi avusese în copilărie. Fața ridată a bărbatului îi apăru în minte, împreună cu cuvintele lui: „Se spune că aceia pe care îi aleg zeii întâi îi aleg dintre muritori – prin înșelătorie, prădându-te de sângele vieții spiritului. Zeii ți-i răpesc pe toți cei iubiți, unul câte unul, ducându-i la moarte. Și, pe măsură ce te înrăiești, pe măsură ce devii ceea ce vor ei, zeii zâmbesc și dau îngăduitori din cap. Fiecare camarad de care te ferești te aduce mai aproape de ei. Așa se modelează o unealtă, fiule, prin încercări repetate, iar sprijinul final pe care ți-l oferă vine pentru a pune capăt singurătății tale – însăși izolarea pe care te-au ajutat chiar ei să o creezi“. *Să nu te faci niciodată remarcat, băiete.*

Oare începuse modelarea? Paran se încruntă. Se făcea răspunzător pentru moartea lui Coll? Simpla idee de prietenie dintre ei era suficientă pentru a pecetlui sfârșitul acelui om?

– Oponn, spuse el în șoaptă, ai multe pe conștiință și va trebui să dai socoteală pentru asta.

Își lăsă stacana de bere pe masă și se ridică. Apoi întinse mâna după sabie.

În timp ce urca treptele de la hanul Phoenix, Kalam se opri o clipă. La naiba, iar apăruse acea senzație că niște ochi nevăzuți erau ațintiți asupra lui. Senzația, născută din instruirea lui ca Gheară, îi apăruse, într-o succesiune rapidă, de patru ori de când se apropiase de bar. Luase în serios asemenea avertismente, iar asta îl ajutase să rămână în viață, și totuși nu simțea nicio amenințare în acea atenție nedorită, care părea mai curând să amintească de

curiozitate, ca și cum cel care îl urmărea știa prea bine cine și ce era, lăsa impresia că nu manifesta un interes deosebit.

Se cutremură, apoi pătrunse în bar. Imediat ce făcu primul pas în atmosfera stătută și apăsătoare, Kalam își dădu seama că se petrecea ceva neobișnuit. Închise ușa în urma lui, apoi așteptă ca să-și obișnuiască ochii cu lumina sărăcăcioasă. Auzi oameni respirând, hârâitul discret al scaunelor mișcate din loc și clinchetul stacanelor care erau așezate pe tăbliile meselor. Așadar, înăuntru se aflau oameni. Și atunci, de ce atâta liniște?

Pe măsură ce cotloanele cenușii ale localului deveniră mai limpezi, văzu că toți clienții stăteau cu spatele spre el și urmăreau un bărbat care se afla la o masă situată în capătul îndepărtat al încăperii. Lumina felinarelor se reflecta slab din lama unei săbii înfipte în masă, iar bărbatul tocmai îi prinsese între degete mânerul. Părea să nu ia în seamă pe nimeni.

Kalam făcu cinci-șase pași, venind dinspre capătul apropiat al tejghelei. Rămase cu ochii ațintiți asupra bărbatului cu sabie, și pe fruntea lui lată apărură riduri adânci. Asasinul se opri. Să fi fost aceea o amăgire provocată de lumina slabă? se întrebă el.

– Nu, spuse el, luându-l prin surprindere pe hangiul aflat în spatele tejghelei, nu e așa ceva.

Se îndepărtă de bar și își plimbă ochii prin sală, văzându-i pe toți cei care erau acolo – cu toții localnici. Trebuia să își asume riscul.

Kalam simți o bandă de încordare strângându-se în jurul gâtului și al umerilor lui când păși spre bărbat, care părea că voia să rupă lama peste doar câteva clipe. Asasinul ridică un scaun liber de la o masă aflată în calea lui și, slujindu-se de o singură mână, îl trânti cu putere de podea. Oamenii își ațintiră ochii speriați spre Kalam.

– Încă te ține norocul, căpitane, spuse asasinul cu glas bubuitor și gros. Așază-te.

Cu o expresie derutată și înspăimântată, Paran slăbi strânsoarea asupra mânerului și se lăsă moale pe scaun.

Kalam se apropie și se aplecă peste masă.

– Ce e cu drama asta? întrebă el în șoaptă.

Căpitanul se încruntă.

– Cine ești?

În spatele lor, oamenii își reluară discuțiile cu glas tare și într-o stare de nervozitate.

– N-ai ghicit? Kalam dădu din cap. Caporal Kalam, Detașamentul al IX-lea, Arzătorii de Poduri. Ultima oară când te-am văzut îți reveneai după două răni fatale de cuțit…

Paran întinse mâinile și îl prinse pe Kalam de cămașă. Asasinul fu prea surprins ca să reacționeze, iar cuvintele căpitanului îl derutară și mai mult.

– Caporale, mai trăiește vraciul grupei tale?

– Poftim? Dacă e viu? Da, sigur, de ce să nu fie? Dar ce…?

– Gura! se răsti Paran. Soldat, ascultă aici. Adu-l încoace. Imediat! Fără multe întrebări. Îți dau ordin direct, caporale. Îi eliberă pieptul cămășii. Iar acum, mișcă-te!

Kalam fu cât pe ce să salute, dar se stăpâni la momentul potrivit.

– Cum ordonați, domnule, șopti el.

Paran se uită cu severitate după caporalul care se îndepărtă și dispăru pe ușă. Apoi sări în picioare.

– Hangiu! strigă el, ocolind masa. Omul negru va apărea peste câteva minute însoțit de cineva. Să-i trimiți cât mai repede în camera lui Coll. Ai înțeles?

Scurve făcu semn din cap că pricepuse.

Paran se îndreptă spre scară. Când ajunse lângă ea, aruncă o privire la sabie.

– Să nu atingă nimeni sabia! porunci el, plimbându-și privirea prin încăpere.

Nimeni nu părea dispus să îl contrazică. Cu o mișcare scurtă din cap, căpitanul urcă treptele.

Ajuns la etaj, merse pe hol către ultima cameră de pe partea dreaptă. Intră fără să bată la ușă și îi găsi pe Sulty și un doctor local stând la singura masă din

încăpere. Acoperită cu un cearșaf, silueta nemișcată a lui Coll stătea întinsă pe pat.

Medicul se ridică.

– Nu are niciun rost, spuse el cu glas subțire și plângăreț. Infecția e prea extinsă.

– Mai respiră? întrebă Paran.

– Da, îi răspunse doctorul. Dar nu mai rezistă mult. Dacă rana ar fi fost mai jos pe picior, l-aș fi putut amputa. Chiar și așa, mă tem că otrava s-a răspândit în tot corpul. Îmi pare rău, domnule.

– Pleacă de-aici! se răsti Paran la el.

Doctorul făcu o plecăciune și se pregăti să plece.

– Cât îți datorez pentru serviciile tale? întrebă căpitanul, amintindu-și brusc de acea obligație.

Doctorul privi încruntat spre Sulty.

– Păi, nimic, domnule. Am dat greș.

Ieși din cameră și închise ușa.

Sulty veni alături de Paran la căpătâiul patului. Privindu-l pe Coll, își șterse fața, dar nu spuse nimic. După câteva minute, incapabilă să mai reziste, plecă și ea din încăpere.

Paran găsi un scaun și îl trase lângă pat. Se așeză și își rezemă antebrațele pe genunchi. Nu știa cât va rămâne acolo și privi podeaua presărată cu paie tocate, însă bufnetul ușii deschise în spatele lui îl făcu să se ridice în picioare.

În prag se afla un bărbat bărbos, cu ochi reci și împietriți, cenușii precum gresia.

– Tu ești Mallet? întrebă Paran.

Bărbatul încuviință din cap și intră. În urma lui apărură Kalam și un alt bărbat. Acesta îl zări pe Coll și se grăbi să ajungă lângă pat.

– Sunt sergent Whiskeyjack, spuse încet bărbosul. Scuză-mi întrebarea fără înconjur, dar ce naiba cauți aici, domnule?

Ignorându-l, Paran se apropie de vraci. Mallet puse mâna pe bandajele întărite de sângele închegat. Ridică privirea furioasă către căpitan.

– Nu simți mirosul de putreziciune? E dus. Mallet se încruntă și se aplecă în față. Ba, nu,

așteaptă… La naiba, nu-mi vine să cred! Vindecătorul scoase un cuțit cu lama ca o lingură și îndepărtă bandajele. Apoi se apucă să scormonească în rană cu lama. Pentru Îndurarea lui Shedenul, cineva i-a îndesat ierburi aici.

Vârî degetele în rană.

Coll tresări și gemu.

Mallet rânji.

– A, asta te-a trezit, da? Foarte bine. Sondă mai adânc cu degetele. Tăietura e până la jumătatea osului, spuse el uimit. Ierburile astea blestemate i-au otrăvit măduva. Cine dracu' a tratat rana asta? întrebă el, uitându-se acuzator spre Paran.

– Nu știu, răspunse căpitanul.

– În fine, vorbi Mallet, scoțând mâna din rană și ștergându-și-o de pătură. Dați-vă înapoi cu toții. Faceți-mi loc. Căpitane, dacă mai treceau câteva minute, omul ăsta ar fi pășit pe Poarta lui Hood. Își apăsă mâna pe pieptul lui Coll și închise ochii. Și fiți fericiți că sunt atât de bun.

– Și acum, căpitane?

Paran se îndreptă spre masă și îi făcu semn sergentului să vină lângă el.

– Adjuncta Lorn a luat legătura cu tine?

Privirea absentă a lui Whiskeyjack se dovedi nespus de grăitoare.

– Bine. Înseamnă că am ajuns la timp. Paran ridică privirea spre Kalam, care se postase în spatele sergentului. Ați fost victimele unei capcane. Planul era de a captura orașul, desigur, dar avea și rolul de a vă face să muriți în cursul respectivei acțiuni.

Whiskeyjack ridică o mână.

– O clipă, domnule! Tu și Tattersail ați descoperit treaba asta?

Paran închise ochii preț de un moment.

– Ea… a murit. L-a urmărit pe Hairlock pe Câmpia Rhivi. Tayschrenn a ajuns la ea. Ea a încercat să te găsească pentru a-ți spune ce îți comunic eu acum. Îmi pare rău, dar eu nu voi fi egalul ei ca aliat al tău când va apărea adjuncta, dar măcar te pot pregăti într-o oarecare măsură.

– Nu-mi place ideea ca un pion al lui Oponn să ne ajute, spuse Kalam.

Paran dădu din cap.

– Știu absolut sigur că nu-i aparțin lui Oponn. Însă sabia de jos e a lui. Vrăjitorul trupei voastre ar putea confirma asta.

– Planul adjunctei, îi reaminti Whiskeyjack, bătând rar darabana în tăblia mesei.

– Nu-i va fi greu să vă găsească. Are talent în domeniul ăsta. Dar cred că nu ea reprezintă amenințarea cea mai mare. O însoțește un T'lan Imass. Probabil că misiunea ei este de a-l conduce până la voi, după care el se va ocupa de restul.

Kalam blestemă și începu să se plimbe agitat în spatele sergentului.

Whiskeyjack luă o hotărâre.

– Săculețul, caporale.

Asasinul se încruntă, apoi ridică săculețul standard cu provizii lăsat lângă ușă. Reveni și îl așeză pe masă.

Whiskeyjack desfăcu baretele și extrase din sac un obiect învelit în mătase de culoare roșu-închis. Îndepărtă pânza, lăsând la vedere două oase gemene, îngălbenite, provenind de la un antebraț uman. Articulațiile cotului, sub formă de bilă, erau legate laolaltă cu un fir de sârmă din cupru coclită; capetele încheieturii mâinii erau, de asemenea, învelite, dar ca un mâner strâmb de cuțit, dincolo de care ieșea o lamă zimțată.

– Ce este asta? întrebă căpitanul. N-am mai văzut așa ceva.

– E normal, spuse Whiskeyjack. Pe vremea Împăratului, oamenii din cercul interior de comandanți dețineau așa ceva, pradă de război luată dintr-un mormânt K'Chain Che'Malle profanat. Strânse oasele cu ambele mâini. Acesta a fost sursa majorității reușitelor noastre, căpitane.

Se ridică și înfipse vârful armei în tăblia mesei.

O fulgerare de lumină albă erupse din oase, apoi se contractă, transformându-se într-un vârtej care se roti ca un fir între ele. Paran auzi un glas cunoscut.

– Începusem să-mi fac griji, Whiskeyjack, mârâi Marea Căpetenie Dujek.

– Inevitabil, răspunse sergentul încruntându-se spre Paran. Am avut puține de raportat… până în acest moment. Dar vreau să știu care e situația la Pale, Mare Căpetenie.

– Vrei să fii pus la curent înainte de a da veștile proaste, da? Foarte bine, spuse Dujek. Tayschrenn se împleticește mereu. Ultima oară a fost fericit când Bellurdan a fost ucis împreună cu Tattersail. Alți doi din Vechea Gardă au dispărut dintr-o lovitură. De atunci încoace, nu face altceva decât să-și pună întrebări. Ce joc face Oponn? A existat cu adevărat o înfruntare între Cavalerul Întunericului și Tronul Umbrei? O marionetă transferată dintr-un suflet a răpit, torturat, apoi ucis un ofițer Gheară în Nathilog, și ce adevăruri au fost dezvăluite de sărmanul om?

– N-am știut că Hairlock a făcut așa ceva, Mare Căpetenie.

– Te cred, Whiskeyjack. În orice caz, *au fost* descoperite destul de multe dintre planurile Împărătesei și, într-adevăr, ea pare a fi convinsă că distrugerea armatei mele mă va face să ajung sub aripa ei, la țanc pentru a-mi arunca în spinare comanda garnizoanelor celor Șapte Orașe și pentru a pune capăt o dată pentru totdeauna rebeliunii care se pregătește. Aici și-a greșit grav calculele – trebuia să acorde atenție rapoartelor trimise de Toc-cel-Tânăr. În fine… intențiile lui Laseen par să se sprijine pe adjuncta Lorn și pe Onos T'oolan. Whiskeyjack, au ajuns la tumulul Jaghut.

Mallet li se alătură și observă privirea uimită a lui Kalam. Era limpede, nici măcar ei nu aveau idee că sergentul lor era atât de bine informat. În ochii asasinului apăru o expresie de suspiciune, iar Paran dădu din cap mai mult pentru sine. La urma urmelor, lucrurile începeau să se lămurească.

– Moranth Negri sunt gata să pornească în marș, continuă Dujek, dar numai de ochii lumii și pentru a-i scoate din oraș. Așadar, despre ce este vorba, prietene? Echilibrul lumii depinde de tine, în

Darujhistan. Dacă Lorn și Onos T'oolan reușesc să dezlănțuie tiranul împotriva orașului, poți fi convins că tu și trupa ta vă veți afla pe lista pierderilor. Ca să vorbim mai pe şleau, uite ce vrei tu: noi suntem pregătiți să ne mişcăm. Tayschrenn va declanșa evenimentele când va anunța dezmembrarea detașamentelor Arzătorilor de Poduri – ce idiot lipsit de viziune. Hai, aştept.

– Mare Căpetenie, începu Whiskeyjack, căpitanul Paran a reușit. Acum stă în fața mea. El susține că Oponn acționează prin sabia lui, nu prin el. Îl privi pe căpitan drept în ochi. Eu îl cred.

– Căpitane? spuse Dujek.

– Da, Mare Căpetenie.

– Toc ți-a fost de vreun ajutor?

Paran se crispă.

– Mare Căpetenie, și-a dat viața pentru asta. Marioneta Hairlock ne-a prins într-o ambuscadă și l-a aruncat pe Toc într-o… o crăpătură sau cam așa ceva.

Se făcu liniște, apoi Dujek spuse cu glas răgușit:

– Îmi pare rău să aflu asta, căpitane. Mai mult decât îți închipui. Tatăl lui… Ei, de-ajuns cu asta. Continuă, Whiskeyjack.

– Mare Căpetenie, încă nu am reușit să iau legătura cu Ghilda Asasinilor de aici. Însă am minat intersecțiile. În seara asta le voi explica totul oamenilor mei. Întrebarea e: ce facem cu căpitanul Paran?

– Am înțeles, îi răspunse Dujek. Căpitane?

– Da, domnule.

– Ai tras vreo concluzie?

Paran aruncă o privire spre Whiskeyjack.

– Da, domnule. Așa cred.

– Și? Ce alegere ai face, căpitane?

El își trecu o mână prin păr și se rezemă de spătarul scaunului.

– Mare Căpetenie, spuse el rar, Tayschrenn a ucis-o pe Tattersail. *Și a dat greș, dar acesta e un secret pe care îl voi păstra pentru mine.* Planul adjunctei includea trădarea cuvântului ei față de mine și probabil uciderea mea. Însă recunosc, asta e fără

importanță în comparație cu ceea ce a făcut Tayschrenn. Ridicând ochii, îl privi direct pe Whiskeyjack. Tattersail a avut grijă de mine, iar eu am avut grijă de ea după ce a apărut acel copoi. Asta… – avu o clipă de ezitare – a însemnat ceva, Mare Căpetenie. Se îndreptă de spate. Așadar, înțeleg că vrei să o înfrunți pe Împărăteasă. Dar ce se va întâmpla în cazul acesta? Înfruntăm cele o sută de legiuni ale Imperiului cu zece mii de oameni? Proclamăm un imperiu independent și așteptăm ca Laseen să ne pedepsească în mod exemplar? Mare Căpetenie, înainte de a mă hotărî să mă alătur vouă, am nevoie de mai multe amănunte. Pentru că vreau să mă răzbun, domnule.

– Căpitane, Împărăteasa pierde Genabackis, răspunse Dujek. Avem sprijinul necesar pentru asta. Până vor sosi pușcașii malazani pentru a întări campania, totul se va fi terminat. Garda Purpurie nici măcar nu-i va lăsa să debarce. E de așteptat ca Nathilog să se răzvrătească și vor fi urmați de Genabaris. Alianța Moranth este pe cale de a-și pierde forța – regret însă că nu-ți pot oferi detalii despre asta. Care-mi sunt planurile, căpitane? S-ar putea ca ele să pară absurde, pentru că nu am vreme să le explic. Dar ne pregătim să primim un alt participant la acest joc – cineva aflat cu totul în afara chestiunii, însă al naibii de pornit. Este Clarvăzătorul Pannion, care își pregătește armatele pentru un război sfânt chiar în aceste clipe. Vrei răzbunare? Lasă-l pe Tayschrenn în seama dușmanilor aflați mai aproape de casă. În ce o privește pe Lorn, dacă reușești, e a ta. Mai mult nu-ți pot oferi. Poți refuza. Nimeni nu te va ucide pentru asta.

Paran își privi mâinile.

– Vreau să fiu informat când Marele Mag Tayschrenn va primi ceea ce merită.

– De acord.

– Prea bine, Mare Căpetenie. În ceea ce privește situația actuală, aș vrea totuși ca sergentul Whiskeyjack să rămână la comandă.

– Whiskeyjack? întrebă Dujek, iar glasul lui sugeră un rânjet.

– De acord, răspunse sergentul. Îi surâse lui Paran. Bun venit printre noi, căpitane!

– E de-ajuns? întrebă Dujek.

– Vom mai discuta după ce se termină totul, spuse Whiskeyjack. Până atunci, succes, Mare Căpetenie.

Firicelele de lumină păliră. Imediat ce dispărură, Kalam îl asedie pe sergent.

– Mare ticălos ești! Fiddler mi-a zis că Dujek nici nu vrea să audă despre răzvrătire! Nu doar atât, dar Marea Căpetenie ți-a cerut să pleci după misiunea asta!

Whiskeyjack ridică din umeri și se apucă să strângă ciudata alcătuire de pe masă.

– Caporale, lucrurile se mai schimbă. Când Dujek a primit promisiunea adjunctei privind întăririle de anul viitor, a fost limpede că o anumită persoană voia să se asigure că în Campania din Genabacks se va înregistra un dezastru. Nici măcar Dujek nu va tolera așa ceva. Evident, se impune revizuirea planurilor. Se întoarse cu fața spre Paran și îl privi cu asprime. Regret, căpitane, dar Lorn nu trebuie să moară.

– Dar Marea Căpetenie…

Whiskeyjack clătină din cap.

– Lorn e în drum spre oraș, presupunând că ea și Imass vor reuși să îl elibereze pe Jaghut. Tiranul va avea nevoie de un motiv ca să vină în Darujhistan, iar noi putem să presupunem că, într-un fel, Lorn va fi acela. Căpitane, ne va găsi ea. După ce se întâmplă acest lucru, vom hotărî ce facem cu ea, în funcție de ceea ce ne spune. Dacă o înfrunți în mod direct, te va ucide. Dacă va fi necesar, ea *va trebui* să moară, însă dispariția ei va fi subtilă. Ai ceva de obiectat la toate astea?

Paran expiră lung.

– Poți măcar să-mi explici de ce ai continuat să minezi orașul?

– O clipă numai! spuse Whiskeyjack și se ridică în picioare. Căpitane, cine e rănitul acela?

– Nu mai e rănit, spuse zâmbind Mallet. Acum doarme.

Paran se ridică și el în picioare.

– O să explic totul. Permiteți-mi să cobor ca să-mi recuperez sabia. Ajuns la ușă, se opri și se întoarse spre Whiskeyjack. Încă ceva. Unde vă e recruta aceea, Sorry?

– A dispărut, răspunse Kalam. Noi știm ce este ea. Și tu?

– Da.

Însă, presupunând că Tronul Umbrei nu a mințit, s-ar putea ca ea să nu mai fie ceea ce a fost cândva. Se gândi să le împărtășească acea parte a poveștii lui, însă respinse ideea. La urma urmelor, nu putea fi sigur. Era preferabil să aștepte și să vadă ce se va întâmpla.

Camera mortuară se dovedi a fi un mormânt mic, fără trăsături definitorii, amintind de un stup, cu domul inferior construit din pietre fasonate, dar pline de asperități. Pasajul care ducea spre cameră era îngustă și avea mai puțin de un metru și douăzeci înălțime, ușor înclinat. Podeaua încăperii era din pământ bătătorit, iar în mijlocul ei se ridica un zid circular din piere, deasupra cărora se afla o singură lespede masivă. Pe suprafața sa plată fuseseră așezate obiecte acoperite de promoroacă.

Tool se întoarse către adjunctă.

– Obiectul pe care îl cauți se numește Finnest. În interiorul lui este înmagazinată puterea tiranului Jaghut. Probabil că ar putea fi descris mai bine ca un coridor Omtose Phellack de sine stătător. După ce se va trezi complet, va descoperi că lipsește și îl va urmări fără încetare.

Lorn își suflă în mâini pentru a și le încălzi, apoi se apropie încet de lespede.

– Și cât timp se va afla în posesia mea? întrebă ea.

– Sabia ta Otataral îi va amorți aura. Nu întru totul, adjunctă, Finnest nu trebuie să stea prea mult

timp în mâinile tale.

Ea măsură din ochi obiectele împrăștiate pe suprafața de piatră. Imass i se alătură. Lorn ridică un pumnal băgat în teacă, apoi îl lăsă jos. Tool nu o putea ajuta în acele momente. Trebuia să se bizuie pe propriile ei simțuri, cizelate de efectele ciudate și imprevizibile ale Otataralului. O oglindă prinsă în coarne de animal îi atrase atenția. Suprafața din mică avea o rețea de promoroacă, însă părea să arunce o strălucire proprie. Întinse mâna după ea, apoi șovăi. Lângă ea, aproape pierdut printre lucrurile acoperite de gheață, se vedea un obiect mic și rotund. Era așezat pe o bucată de piele. Lorn se încruntă, apoi îl ridică.

Pe măsură ce stratul de gheață se topi, observă că nu era perfect rotund. Lustrui cu degetele suprafața înnegrită și îl examină îndeaproape.

– Cred că e o ghindă, spuse Tool.

Lorn dădu aprobator din cap.

– Și este Finnestul. Privirea îi căzu asupra unei movile de pietre. Ciudată alegere.

Cu un sunet ca de oase lovite între ele, Imass ridică din umeri.

– Jaghut sunt oameni ciudați.

– Tool, nu erau prea războinici, nu-i așa? Cum să spun, înainte ca neamul vostru să încerce să-i distrugă.

Imass nu se grăbi să-i răspundă.

– Chiar și atunci, zise el într-un târziu. Trebuia să îi înfurii, pentru că atunci distrugeau totul fără discernământ, inclusiv pe semenii lor.

Lorn închise ochii câteva clipe. Băgă Finnestul în buzunar.

– Să ieșim de aici.

– Am înțeles, adjunctă. Deja tiranul Jaghut a început să se miște.

Capitolul nouăsprezece

Însă, vai, cineva a murit
aici. Cine bea
când și când din asta
și agită cenușa
propriului său rug?
Creator de Căi,
în tinerețe
nu ai fost atât de însetat…

Vechiul Templu
Sivyn Stor
(n. 1022)

– Meese, nu e bine, spuse Crokus, în timp ce se freca la ochi pentru a-și alunga somnul. Nu ne putem ascunde aici la nesfârșit.

Aflată la fereastră, Apsalar spuse:

– E aproape întuneric.

Meese se ghemui din nou pentru a verifica încuietoarea ușii-trapă.

– O să vă mutăm după a douăsprezecea bătaie de eclopot. Irilta e jos și se ocupă de amănunte.

– Cine dă ordinele astea? întrebă Crokus pe un ton poruncitor. L-ai găsit pe unchiul Mammot?

– Calmează-te, băiete, replică Meese și se îndreptă de spate. Nu, nu ți-am găsit unchiul. Și ordinele vin de la proteguitorii tăi. Nu pot să-ți spun cine sunt ei, Crokus, așa că nu te mai osteni să întrebi.

Apsalar se întoarse de la fereastră pentru a o vedea pe Meese.

– Prietena ta întârzie, spuse ea. Crezi că s-a întâmplat ceva?

Meese evită să o privească. Fata era inteligentă. Desigur, Meese își dăduse seama de asta de când o cunoscuse, iar bătrânul Chert aflase asta pe pielea lui.

– Nu sunt sigură, recunoscu ea. Se aplecă pentru a descuia ușa-trapă. Stați cuminți aici, porunci ea, uitându-se cu asprime la Crokus. N-o să mă bucur deloc dacă faceți vreo prostie. Ai înțeles?

Rămas cu brațele încrucișate la piept, Crokus o privi abătut. O urmări pe Meese deschizând trapa și coborând scara.

– Închide după mine, spuse ea de jos, și blochează încuietoarea. Așteaptă până vin eu sau Irilta, ai înțeles?

– Da. Crokus se apropie de gaura pătrată din podea și o privi de sus pe Meese. Am înțeles amândoi, spuse el și închise trapa. Apoi o blocă.

– Crokus, întrebă Apsalar, de ce ai ucis un gardian?

Era prima oară când erau singuri de când intraseră în oraș. Tânărul evită să se uite la ea.

– A fost un accident. Nu vreau să discutăm despre asta. Traversă încăperea și se duse la fereastra din spate. Toți oamenii ăștia încearcă să mă protejeze, făcându-mă să mă simt inconfortabil. Se întâmplă și alte lucruri în afara ordinului de a fi arestat. Pe răsuflarea lui Hood, Ghilda Hoților se ocupă de astfel de lucruri, de aceea primește zece la sută din fiecare lovitură de-a mea. Nu, toate astea sunt absurdități, Apsalar. Și m-am săturat să mi se spună ce să fac, zise el în timp ce deschidea fereastra.

Ea veni alături de el.

– Înseamnă că vom pleca de-aici?

– Sigur. Deja s-a făcut seară, așa că o să pornim acum pe acoperișuri.

Trase de rama ferestrei care se deschise spre interior.

– Încotro?

Crokus surâse.

– Am în minte un ascunziș grozav. Nimeni nu ne va găsi acolo, nici măcar proteguitorii mei. Odată ajunși acolo, pot face tot ce doresc.

Apsalar îi privi cercetător fața cu ochii ei căprui.

– Și ce vrei să faci? întrebă ea încet.

Concentrându-se să ridice fereastra, el se uită în depărtare.

– Vreau să stau de vorbă cu Challice D'Arle, zise el. Față în față.

– Ea te-a trădat, nu-i așa?

– Să lăsăm asta. Rămâi aici?

– Nu, răspunse ea surprinsă. Vin cu tine, Crokus.

Puterea coridorului îi făcu trupul să se înfioare. Serrat verifică zona încă o dată, dar nu reuși să vadă sau să simtă nimic. Era convinsă că era singură. Tiste Andii se încordă când, mișcându-se pe balamalele ruginite, fereastra din podul de sub ea scoase un scârțâit. Știindu-se invizibilă, se aplecă în față.

Văzu capul tânărului ieșind pe fereastră. Acesta cercetă aleea de jos, spre acoperișurile din față și cele aflate de o parte și de alta, după care ridică ochii. Privirea lui trecu drept prin Serrat, iar ea zâmbi.

Nu-i trebuise mult timp ca să-l regăsească. Singura lui însoțitoare, simți ea, era o tânără a cărei aură era inofensivă, uimitor de nevinovată. Celelalte două femei nu se mai aflau în pod. Excelent. Îi va fi cu atât mai ușor. Se retrase în clipa în care Purtătorul Monedei ieși pe fereastră.

După câteva clipe, coborî și ea pe acoperișul înclinat.

Serrat hotărî să nu piardă timpul. În clipa în care Purtătorul Monedei se redresă, ridicându-se în picioare, ea făcu un salt înainte.

Asaltul ei se ciocni de o mână invizibilă, care o izbi în piept cu o forță care îi făcu oasele să trosnească. Lovitura o propulsă înapoi prin aer, rostogolindu-se dincolo de marginea acoperișului. Vrăjile care o ajutau să rămână invizibilă continuară să acționeze, chiar și după ce se lovi și ricoșă dintr-un horn, plonjând amețită spre sol.

Apsalar apăru la marginea acoperișului. Cu pumnalele scoase, Crokus se ghemui în fața ei și privi amenințător în jur.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea în șoaptă, peste poate de înspăimântată.

Treptat, Crokus se calmă și îi zâmbi cu tristețe.

– Cred că e vorba despre starea mea de agitație, spuse el. Mi s-a părut că văd ceva și am simțit o adiere. Părea ca și cum ar fi fost… Ei, să lăsăm asta. Privi din nou în jur. Aici nu e nimic. Hai să mergem.

– Unde e acel ascunziș al tău? întrebă Apsalar după ce ajunse pe acoperiș.

El se îndreptă cu fața spre est și arătă spre dealurile umbrite care se ridicau de cealaltă parte a zidului.

– Acolo, sus, spuse el. Chiar sub nasul lor.

Murillio își prinse centura pentru sabie. Cu cât aștepta sosirea lui Rallick, cu atât era mai convins că Ocelot îi ucisese prietenul. Singura întrebare rămasă era dacă prietenul lui, Coll, mai trăia. Poate că Rallick reușise măcar să-l rănească pe șeful de clan suficient de grav pentru a-l împiedica să-și onoreze contractul. *În orice caz, am dreptul să sper.*

Cei de la hanul Phoenix sigur știau ceva, iar fiecare clipă care se scurgea făcea camera lui spartană să pară tot mai mică, mai înghesuită. În cazul în care Coll trăia, Murillio jurase să preia rolul lui Rallick în cadrul planului. Își verifică sabia de duel. Trecuseră ani buni de la ultimul lui duel și se spunea că Turban Orr era cel mai bun duelgiu din oraș. Șansele lui păreau infime.

Își luă capa și îi prinse gulerul în jurul gâtului. Și cine era acel Spărgător de Cercuri cu veștile lui devastatoare? Cum justifica Țiparul amestecul lui sau al ei în planurile lor? Cu ochii mijiți, Murillio se concentră. Era posibil? Acel chiștoc rotofei de om?

Mormăind în barbă, își trase pe mâini mănușile din piele de căprioară.

Un râcâit în ușă îi atrase atenția. Îi scăpă un oftat de ușurare.

– Rallick, ticălosule, spuse el când deschise ușa.

Preț de o clipă, holul i se păru pustiu, apoi coborî privirea spre podea. Asasinul zăcea întins cu hainele îmbibate de sânge și se uita la el cu un zâmbet pierit pe față.

– Iartă-mă pentru întârziere, spuse el. Nu mă mai țin picioarele.

Blestemând, Murillio îl ajută pe Rallick să intre în cameră, verifică holul, apoi închise ușa și trase zăvorul.

Rallick se ridică în capul oaselor, rezemându-se de căpătâiul patului.

– Orr a oferit o recompensă pe capul lui Coll…

– Știu, știu, zise Murillio, apropiindu-se. Îngenunche lângă pat. Să-ți văd rana.

– Trebuie să-mi scot mai întâi armura, zise Rallick. Ocelot m-a împuns serios. După aceea l-am ucis. Din câte știu, Coll trăiește. Ce zi e azi?

– Aceeași, spuse Murillio, ajutându-l pe prietenul lui să-și scoată cămașa de zale. Suntem în grafic, deși, după cât de mult sânge ai pierdut, se pare că nu te vei duela cu Orr la festivalul lui Simtal. O să mă ocup eu de asta.

– Proastă idee, spuse Rallick gemând. O să mori, iar Turban Orr va scăpa, rămânând sprijinitorul lui Lady Simtal și încă suficient de puternic pentru a-l împiedica pe Coll să-și recâștige drepturile.

Murillio nu-i răspunse. Îndepărtă căptușeala de piele pentru a dezgoli rana.

– De ce ești atât de plin de sânge? întrebă el. Nu văd decât o cicatrice veche de o săptămână.

– Poftim? Rallick se pipăi în locul în care fusese împuns de arma lui Ocelot. Era ușor dureros și pe margini îi dădea mâncărimi. Să mă ia naiba, mormăi el. În orice caz, dă-mi o cârpă umedă ca să mă curăț de rugină.

Extrem de derutat, Murillio se așeză.

– Ce rugină?

– Praful ăsta de pe fața mea, spuse Rallick, strâmbându-se la prietenul lui.

Murillio se aplecă să vadă mai bine.

– Pudra care ferește de magie! exclamă asasinul. Cum naiba crezi că am reușit să-l ucid pe Ocelot?

– Ai fața curată, Rallick, spuse Murillio. Dar îți aduc o cârpă umedă. Oricum trebuie să îndepărtezi sângele uscat.

– Întâi dă-mi o oglindă, îi ceru Rallick.

Murillio găsi una și îl urmări pe camaradul său examinându-și fața palidă, încruntată.

– Mda, expresia asta îmi confirmă, observă el sec.

– Ce confirmă? întrebă asasinul pe un ton amenințător.

– Că ești tu, Rallick. Murillio ridică din umeri. Stai și odihnește-te puțin. Ai pierdut mult sânge. Eu mă duc să-l găsesc pe Țipar și să-i spun câteva lucruri.

– Știi cine este Țiparul?

Murillio porni spre ușă.

– Am o bănuială. Dacă poți merge, încearcă să încui ușa după ce plec, bine?

Kruppe își tamponă fața cu batista jilavă și mototolită.

– Kruppe a rostit toate amănuntele de cel puțin o mie de ori, Maestre Baruk, se văicări el. Oare calvarul acesta nu se va încheia niciodată? Uită-te pe fereastră. A trecut o zi întreagă din viața lui Kruppe!

Alchimistul stătea încruntat și își privea papucii, mișcându-și când și când degetele, lăsând timpul să se scurgă. Era ca și cum ar fi uitat de prezența vrăjitorului în cameră și, indiferent cât de mult ar fi vorbit acesta, lucrurile se desfășurau astfel de peste o oră.

– Stăpâne Baruk, încercă din nou Kruppe, credinciosul tău slujitor poate pleca? Încă nu și-a revenit după îngrozitoarea călătorie în pustietățile din răsărit. Acum în mintea lui Kruppe nu există decât dorința de a avea în față o masă simplă: berbec fript, cartofi, ceapă coaptă cu morcovi, midii în unt cu usturoi, curmale, brânză, boișteni afumați, o carafă cu vin, și nimic altceva. După cum s-a uscat el, lumea s-a micșorat laolaltă cu burta lui…

– În anul ce a trecut, spuse Baruk rar, un agent al Țiparului, cunoscut de mine sub numele de Spărgător de Cercuri, mi-a oferit informații vitale privind Consiliul Orașului.

Grăsanul închise gura cu un clănțănit din dinți.

– Stă în puterea mea, desigur, să îl identific pe Spărgătorul de Cercuri atunci când vreau. Dețin zeci de misive scrise cu propria lui mână – aceste pergamente sunt suficiente. Baruk ridică ochii și îi aținti asupra raftului de deasupra șemineului. Mă gândesc să procedez astfel, spuse el. Trebuie să stau de vorbă cu Țiparul. Am ajuns într-un punct de cotitură pentru existența Darujhistanului și vreau să știu ce urmărește Țiparul. Am putea acționa într-o strânsă alianță, împărtășindu-ne ceea ce știm și probabil vom reuși să salvăm acest oraș. Probabil.

Kruppe își drese glasul și își șterse fruntea încă o dată. Ținând-o în poală, împături apoi cu grijă batista și o îndesă într-o mânecă.

– Dacă vrei să transmiți un astfel de mesaj, spuse el, Kruppe îi poate face acest serviciu Stăpânului Baruk.

Calm, alchimistul își coborî apoi privirea asupra lui Kruppe.

– Îți mulțumesc. Cât va dura până ce voi primi un răspuns?

– Spre seară, spuse grăsanul.

– Excelent. Recunosc, mă cam opun hotărârii de a-l compromite pe Spărgătorul de Cercuri. Mijlocul pe care îl oferi tu par cel mai bun. Kruppe, acum poți să pleci.

Vrăjitorul dădu vioi din cap. Se ridică.

– Atunci, pe diseară, Stăpâne Baruk!

În timp ce bărbații din încăpere își continuară discuția, Coll dormi. Mallet spuse că, având în vedere cât de aproape se aflase de Poarta lui Hood, se putea ca el să doarmă zile în șir.

Paran era nemulțumit. Din explicațiile date de Whiskeyjack lipseau unele elemente. Sabotorii continuaseră să planteze mine, și chiar și în acele momente sergentul plănuia să le detoneze. Ba, mai mult, trebuiau făcute eforturi de a lua legătura cu Ghilda Asasinilor, pentru a le oferi un contract pentru capetele adevăraților cârmuitori ai Darujhistanului. Aceste lucruri nu veneau în sprijinul ideii unei revolte de amploare pe întregul continent. Într-un asemenea caz, Dujek nu ar dori să încheie alianțe locale?

În timp ce sergentul vorbea, tot mai multe dintre cuvintele lui se fixau în mintea căpitanului, care simți că se creiona un tipar. Ieși din tăcerea pe care o păstrase vreme de un ceas și i se adresă lui Whiskeyjack:

– Încă dorești să mutilezi Darujhistanul. Și mă gândesc mereu la asta, iar acum cred că am înțeles de ce. Examină expresia impenetrabilă a lui Whiskeyjack. Urmărești să distrugi orașul. Haos pe străzi, o guvernare fără conducători… Toți cei care contează ies la lumină și se ucid unii pe alții. Unde se ajunge astfel? spuse Paran și, aplecându-se în față, îl privi pe Whiskeyjack cu ochi hotărâți. Dujek are o armată de zece mii de oameni, pe cale să devină proscriși ai Imperiului. Întreținerea a zece mii de

soldați e costisitoare. Încartiruirea lor e și mai dificilă. Dujek știe că zilele orașului Pale sunt numărate. În aceste momente, Caladan Brood e în marș pe Câmpia Rhivi. Moranth sunt pe cale de a se retrage din alianță? Poate vor să acționeze singuri. Tayschrenn e în Pale – probabil că bătrânul Un-Braț îl ține în frâu, poate că nu. Cum mă descurc până acum, sergent?

Whiskeyjack îi aruncă o privire lui Kalam, apoi ridică din umeri.

– Continuă, îi spuse el lui Paran.

– Darujhistanul intră în panică. Nimeni nu știe nimic. Și atunci intervine Dujek, având armata rebelă la dispoziție. El va pune lucrurile în ordine. Iar în brațe îi cad bogății nemăsurate și va avea nevoie de toate dacă vrea să se opună forțelor pe care Împărăteasa le va trimite împotriva lui. Prin urmare, până la urmă, orașul este cucerit. Ce părere ai de asta?

Paran se așeză.

– Nu e rău, recunoscu Whiskeyjack zâmbind, după ce văzu expresiile de surprindere de pe fețele lui Mallet și Kalam. Lipsește însă un lucru. Ceva, spuse el și-l măsură pe Paran, care ar putea ușura senzația de trădare pe care o trăiește căpitanul, dacă nu cumva e vorba despre revoltă.

Paran zâmbi rece.

– Surprinde-mă!

– Bine, căpitane. Nu ne pasă dacă Împărăteasa vrea să vină după noi. Nu va avea cu ce să facă asta, întrucât peste câteva zile cele Șapte Orașe ar putea să-și ceară independența. Asta se va întâmpla, căpitane. Din toate punctele de vedere. Și atunci, de ce mai păstrăm armata? Uită-te spre miazăzi. Acolo se clocește ceva, atât de urât încât asta îi face pe Imass să pară niște pisoi. Când spun că ne paște primejdia, nu mă refer doar la Genabackis, ci și la întreaga lume. Suntem în război, căpitane. Și de aceea avem nevoie de Darujhistan.

– Ce se întâmplă la miazăzi? întrebă Paran cu scepticism în glas.

– Clarvăzătorul Pannion, îi răspunse Kalam, iar vorbele lui transmiseră o undă de teamă. Așadar, zvonurile reflectă un adevăr. Clarvăzătorul a declanșat războiul sfânt. Genocidul a început.

Whiskeyjack sări în picioare.

– Explică-i omului, îi spuse el lui Kalam. Ghilda trebuie să ia legătura cu noi, dacă va fi posibil. Hood ne e martor, dar ne-am dat în spectacol la acel bar. Deși s-ar putea să fi procedat bine. Se uită la Paran. Căpitane, cred că adjuncta nu ar trebui să știe că ești în viață, nu-i așa?

– Da.

– Poți rămâne aici până te chem eu?

Paran aruncă o privire spre Kalam, apoi încuviință.

– Bine. Mallet, hai să mergem.

– Am pierdut cel puțin două zile, spuse Lorn, recunoscătoare că arșița zilei se mai potolise. Caii noștri sunt însetați.

Tool stătea lângă însemnul sfărâmat al tumulului, urmărind-o pe adjunctă pregătindu-și animalele pentru călătoria spre Darujhistan.

– Cum se vindecă rana, adjunctă? întrebă el.

– Aproape perfect, îi răspunse ea. Otataral are acest efect asupra mea.

– Sarcina mea s-a încheiat, spuse Imass. Dacă vrei să mă însoțești după ce-ți vei fi încheiat misiunea, mă vei putea găsi aici în următoarele zece zile. Am să-l țin sub observație pe tiranul Jaghut, deși el nu mă va vedea, iar eu nu voi interveni. Gândurile mele de reușită să te însoțească, adjunctă.

Lorn urcă pe cal și coborî privirea spre Imass.

– Să-ți meargă bine căutările, Onos T’oolan.

– Acel nume e de domeniul trecutului. Acum sunt Tool.

Ea surâse, apoi apucă frâul și dădu pinteni calului, iar cel de povară porni în urma ei. După ce Finnest avea să nu mai fie în mâna ei, își va folosi talentul pentru a-l descoperi pe Purtătorul Monedei. Deocamdată nu-și îngăduise să se gândească la

Oponn. Ca și Sorry, avea mult prea multe alte preocupări imediate.

Avu un sentiment de mare regret pentru pierderea căpitanului Paran. Acel om i-ar fi făcut misiunea mult mai ușoară, poate chiar mai plăcută. Deși fusese un bărbat mohorât, devenind tot mai sumbru, trebuia să recunoască atracția pe care o exercitase asupra ei. Probabil că exista ceva sentiment în asta.

– Ei, bine, oftă ea, în timp ce își îndemna calul să urce o pantă de deal, moartea nu intră în planurile nimănui.

După aprecierea lui Tool, mai avea la dispoziție cel mult două zile. Apoi Jaghut se va trezi complet și va fi eliberat din tumul. Finnestul trebuia să fie pus la loc sigur cu mult înainte de asta. Aștepta cu nerăbdare întâlnirea cu Sorry și, instinctiv, își plimbă mâna peste mânerul sabiei. A, să ucidă un slujitor al Umbrei, poate chiar pe Rope însuși. Împărăteasa se va bucura enorm.

Își dădu seama că îndoielile care o chinuiseră, aduse pe aripile întunecate ale cunoașterii, stăteau acum în așteptare. Să fi fost efectul timpului petrecut de ea în tumul? Mai curând acea ghindă aflată acum în buzunarul ei. Ori poate trecuse peste ele fără să-și dea seama. *Când va sosi momentul pentru a acționa, toate îndoielile trebuie lepădate.* O veche maximă a Ghearelor. Se cunoștea bine pe sine și știa cum să controleze tot ce o frământa lăuntric. Ani de instruire, disciplină, fidelitate și datorie. Virtuțile oricărui soldat.

Era pregătită pentru misiune și, înțelegând acest lucru, povara de pe umerii ei dispăru. Își îndemnă calul să pornească în galop.

Crokus își întinse gâtul și privi printre gene spre întunericul de deasupra.

– Exact până în vârf, spuse el. De acolo putem vedea întregul oraș.

Apsalar se uită la trepte cu suspiciune.

– E cumplit de întuneric, spuse ea. Ești convins că turnul e abandonat? Cum să spun, tatăl meu mi-a

vorbit despre stafii, monștri zombi, iar ei sălășluiau întotdeauna în locuri ruinate. Privi în jur cu ochi mari. Locuri ca acesta.

Crokus scoase un geamăt.

– Zeul K'rul e mort de mii de ani, spuse el. Pe de altă parte, nimeni nu vine aici, și atunci, cum își petrec toți acei monștri timpul liber? Ce mănâncă? Poți să-mi răspunzi? Niște povești neroade. Se apropie de baza scării în spirală. Vino, merită să admiri priveliștea.

Ea îl urmări pe Crokus urcând și se grăbi să-l urmeze, după care el dispăru din câmpul ei vizual. Ceea ce la început păruse o beznă de nepătruns deveni ceva cenușiu, iar Apsalar rămase surprinsă când descoperi că putea percepe chiar și cele mai neînsemnate detalii. Primele lucruri pe care le observă fură picturile pătate de funingine de pe zidul din stânga lor. Fiecare placă de piatră era lată cât o treaptă, ridicându-se cam trei metri într-o procesiune zimțată care imita treptele.

– Crokus, șopti ea, pe zidul ăsta este pictată o poveste.

Tânărul pufni.

– Nu fi ridicolă! Nici măcar nu-ți poți vedea mâna când o ții în fața ochilor.

Chiar nu pot?

– Așteaptă până ajungem în vârf, spuse el. Norii aceia pe care i-am văzut trebuiau să fi trecut deja prin dreptul lunii.

– E ceva umed pe treptele astea, zise Apsalar.

– Apă scursă de sus, explică el cu un aer exasperat.

– Ba nu, nu e așa ceva, insistă ea. E ceva gros și lipicios.

Aflat deasupra ei, Crokus se opri.

– Ascultă, n-ai vrea să taci câteva clipe? Aproape c-am ajuns.

Ieșiră pe o platformă scăldată în lumina argintie a lunii. Crokus văzu un morman de haine în apropierea unuia dintre zidurile scunde.

– Ce e asta? se întrebă el cu voce tare. S-ar părea că o persoană și-a găsit adăpostul aici.

Apsalar își reținu un icnet.

– E un mort!

– Poftim? spuse Crokus cu glas șuierat. Nu mai vreau să aud așa ceva! Se grăbi spre silueta ghemuită și se lăsă pe vine lângă ea. Binecuvântată Mowri, cineva i-a înfipt un pumnal chiar în cap.

– Iar acolo e o arbaletă.

El scoase un icnet.

– Un asasin. Am văzut unul ca el ucis aici săptămâna trecută. Deci e în desfășurare un război al asasinilor. Așa cum le-am spus lui Kruppe și Murillio.

– Uită-te la lună, zise Apsalar dintr-o suflare, din partea cealaltă a platformei.

Crokus începu să tremure. Câteodată, însoțitoarea sa era glacială.

– Care lună? întrebă el, ridicându-se în picioare.

– Cea care strălucește, bineînțeles.

Simțind altceva, Crokus examină însă Sămânța Lunii. Era învăluită de o strălucire slabă, roșiatică – lucru pe care nu îl mai remarcase până atunci. Un fior de teamă i se înfiripă în stomac. Apoi făcu ochii mari. Cinci forme masive, înaripate părură să coboare pe de fața Lunii, îndreptându-se către nord-est. Clipi, apoi ele dispărură.

– I-ai văzut oceanele? îl întrebă Apsalar.

– Poftim?

Se întoarse către ea.

– Oceanele ei. Marea lui Grallin. Asta e cea mare. Lordul Apelor Adânci, care trăiește acolo, se numește Grallin. Îngrijește grădini uriașe și frumoase în adâncuri. Într-o bună zi, Grallin va coborî la noi, în lumea noastră. Îi va strânge pe aleșii lui și îi va duce în lumea lui. Și vom trăi în acele grădini, încălziți de focuri, iar copiii noștri vor înota ca delfinii. Și noi vom fi fericiți, pentru că nu vor mai exista războaie, și nici imperii, și nici săbii și scuturi. Vai, Crokus, va fi minunat, nu crezi?

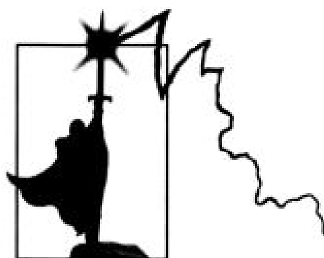
Silueta ei se profila pe cer. Crokus o contemplă.

– Sigur, spuse el încet. De ce nu?

Apoi întrebarea se repetă în gândul lui din cu totul alt motiv. De ce nu?

Cartea a șaptea

FESTIVALUL

Biciuirea lui Fander, Lupoaica Iernii, marchează Zorii pentru Gedderone. Preotesele aleargă pe străzi, iar în mâini le flutură fâșii de blană de lup. Zgomotele și mirosurile pieței se înalță în aerul dimineții. Oamenii își pun măști, leapădă îngrijorările anului și dansează de dimineață până seara.

Doamna Primăverii a renăscut.

Este ca și cum chiar și zeii își rețin răsuflarea…

Fețele Darujhistanului
Maskral Jemre (n. 1101)

Capitolul douăzeci

Se spune că sângele rece ca gheața
al matroanei a adus pe astă lume
o liotă de dragoni,
iar acest fluviu curgător al sorții
a adus lumină în beznă și beznă în lumină,
dezvăluind în cele din urmă ochii reci, reci,
copiii haosului…

Copiii lui T'matha
Heboric

Murillio se miră din nou văzând rana vindecată a lui Rallick. Se convinsese deja că pudra care anula magia făcută de Baruk îl tămăduise. Cu toate acestea, Rallick pierduse mult sânge, astfel că avea nevoie de timp pentru a-și reveni, iar ei nu avea atât timp la dispoziție. Asasinul era capabil să îl ucidă acum pe Orr?

Drept răspuns la propria întrebare, Murillio își duse mâna spre sabia de la șold. Păși pe strada pustie, despicând cețurile plutind spre sol, care se învârtejeau ca niște mantii incandescente în lumina gazului. Până în zori mai erau două ore. Așa cum era obiceiul Daru, sărbătorirea anului nou avea să înceapă odată cu răsăritul soarelui, ținând toată ziua și mult după venirea nopții.

Merse prin orașul tăcut de parcă ar fi fost ultimul dintre vii care mai trebuia să fugă de agitația anului ce trecuse, iar acum împărțea lumea cu fantomele anunțate prin clopote între morții acelui an. Semnul celor Cinci Colți se retrăsese înapoia vechiului ciclu, iar în locul lui apărea Anul Lacrimilor Lunii. Murilllio se gândi la numele ezoterice și greu de deslușit. Un disc masiv de piatră din Sala Maiestății marca Ciclul Secolului, numind fiecare an în concordanță cu mecanismele sale, care se mișcau în mod misterios.

Când era copil, crezuse că roata era magică, așa cum se rotea încet pe măsură ce se scurgea anul, ajungând la noul an aliniată perfect cu zorii, indiferent dacă pe cer erau sau nu nori. Mammot îi explicase că roata era de fapt o mașinărie. Fusese dăruită Darujhistanului în urmă cu peste o mie de ani de un om pe nume Icarium. Mammot credea că Icarium avea sânge de Jaghut. După cum se spunea, el călărea un cal Jaghut, iar un Trell pășea alături de el – asta era o dovadă clară, susținea bătrânul savant, care se adăuga minunii roții în sine, întrucât Jaghut erau cunoscuți pentru priceperea de a realiza asemenea lucruri.

Murillio se gândi la semnificația numelor pe care le purtau anii. Potrivit clarvăzătorilor, asocierea

strânsă a celor Cinci Colți cu Lacrimile Lunii însemna profeție. Colții Mistrețului Tennerock erau numiți Ură, Iubire, Râs, Război și Lacrimi. Care Colț se va dovedi dominant în cursul anului? Numele noului an dădea și răspunsul. Murillio ridică din umeri. Manifesta scepticism față de astrologie. Cum putuse un om care trăise în urmă cu o mie de ani – fie el Jaghut sau altceva – să prezică astfel de lucruri?

Cu toate acestea, recunoștea că avea unele neliniști interioare, și nu puține. Sosirea Seminței Lunii arunca o lumină diferită asupra titlului pe care îl purta noul an și știa că învățații locali – îndeosebi cei care se învârteau prin cercurile sus-puse – păreau agitați și irascibili. Lucru care nu se potrivea cu purtarea lor de obicei dominatoare.

În drumul lui spre hanul Phoenix, Murillio dădu un colț și se ciocni cu un bărbat scund și gras, purtând o haină roșie. Amândoi icniră, iar cele trei cutii mari pe care le ducea bărbatul căzură la pământ, împrăștiindu-și conținutul.

– Vai, vai, Murillio! Doar Kruppe poate avea un asemenea noroc. Astfel se va încheia căutarea ta, aici, pe strada asta mucedă, unde până și șobolanii se feresc de umbră. Ia spune! Ai pățit ceva, prietene Murillio?

Asasinul căscă ochii la obiectele împrăștiate pe pietrișul de la picioarele lui. Vorbind rar, întrebă:

– La ce folosesc astea, Kruppe?

Grăsanul făcu un pas în față și privi încruntat cele trei măști sculptate cu pricepere.

– Daruri, prietene Murillio. Pentru tine și Rallick Nom. La urma urmelor, spuse el privindu-l pe Murillio cu un zâmbet angelic, festivalul organizat de Lady Simtal cere tot ce e mai măiestrit ca lucrare, ce este mai subtil ca model, pentru a se înfrăți perfect cu intenția ironică. Nu ești de părere că gustul lui Kruppe este suficient de costisitor? Te simți cumva rușinat?

– De data asta nu vei reuși să-mi distragi atenția, mormăi Murillio. Întâi de toate, aici sunt trei măști,

nu două.

– Adevărat! răspunse Kruppe și se aplecă să ridice una. Îndepărtă noroiul de pe fața pictată a măștii. Aceasta este a lui Kruppe. Bine aleasă, așa susține Kruppe cu o anumită convingere.

Murillio îl privi cu ochi neclintiți.

– Dar tu nu vii la festival.

– Ei bine, Kruppe sigur va participa! Crezi că Lady Simtal se va arăta dacă între oaspeți nu se va afla vechea ei cunoștință, Kruppe Întâiul? Vai, se va ofili de rușine!

– La naiba, dar n-ai întâlnit-o niciodată pe Simtal!

– Nu este relevant pentru Kruppe, prietene Murillio. Kruppe este obișnuit cu existența lui Simtal de ani buni. O astfel de asociere devine mai bună, ba nu, pură, pentru faptul că ea nu l-a întâlnit pe Kruppe, și nici Kruppe nu a întâlnit-o pe ea. Și, ca argument suprem care are menirea de a pune capăt oricărei discuții, iată, și scoase din mânecă un pergament rulat, legat cu un șnur albastru din mătase, invitația lui Kruppe, semnată chiar de Lady Simtal.

Murillio dădu să i-o smulgă, dar grăsanul o vârî cu îndemânare în mânecă.

– Rallick o să te ucidă, zisse Murillio pe un ton din cale-afară de calm.

– Prostii! Kruppe își puse masca peste față. Cum îl va recunoaște flăcăul pe Kruppe?

Murillio măsură din ochi trupul rotunjor al lui Kruppe, vesta roșie, decolorată, manșetele strânse și buclele scurte și unsuroase din creștet.

– Să lăsăm asta.

Apoi oftă.

– Excelent, spuse Kruppe. Acum, te rog să accepți aceste două măști, cadouri de la prietenul tău Kruppe. M-am scutit de un drum, iar Baruk nu va mai trebui să aștepte mesajul secret care nu trebuie menționat. Își puse masca în cutie, apoi se răsuci și examină cerul spre răsărit. Gata, pornim spre locuința alchimistului. Seară bună, prietene…

– Stai puțin, spuse Murillio, apoi îl prinse pe Kruppe de un braț și îl întoarse cu fața spre el. L-ai văzut pe Coll?

– Da, bineînțeles. Doarme adânc de tot, revenindu-și după calvarul prin care a trecut. A fost lecuit prin magie, așa a spus Sulty. De un necunoscut. Coll a fost adus de un alt necunoscut, care a găsit un al treilea necunoscut, care, la rândul lui, a adus un al cincilea necunoscut în tovărășia necunoscutului care l-a vindecat pe Coll. Și uite-așa, prietene Murillio. Ciudate lucruri, serios. Acum Kruppe trebuie să plece. La revedere, amice…

– Încă nu, se răsti Murillio. Privi în jur. Strada continua să fie pustie. Se aplecă spre vrăjitor. Am aranjat niște lucruri, Kruppe. Spărgătorul de Cercuri care a luat legătura cu mine mi-a făcut ordine în minte. Știu cine ești.

– Aa! exclamă Kruppe, retrăgându-se. Atunci, nu voi mai tăgădui! E adevărat, Murillio, Kruppe este Lady Simtal deghizată cu pricepere.

– De data asta, nu! Lasă înșelătoriile. Tu ești Țiparul, Kruppe. Toată bolboroseala asta cu vorbe meșteșugit ticluite este doar teatru, nu-i așa? Țiparule, ai în buzunarul cel mic jumătate din acest oraș.

Cu ochii dilatați, Kruppe își scoase brusc batista din mânecă și își tamponă fruntea. Stoarse sudoarea din ea, iar picăturile se rostogoliră pe pietricele, apoi un adevărat torent se revărsă pe stradă.

Murillio scoase un hohot de râs.

– Kruppe, ajunge cu mistificările vrăjitorești. Te cunosc de multă vreme, nu uita. Te-am văzut făcând vrăji. I-ai prostit pe toți, dar nu și pe mine. N-o să te torn, totuși. Nu trebuie să-ți faci griji din pricina asta. Zâmbi. Dar, încă o dată, dacă nu spui totul acum, s-ar putea să mă supăr.

Oftând, Kruppe își vârî batista înapoi în mânecă.

– Supărarea e de prisos, spuse el, fluturând o mână și mișcându-și degetele.

Brusc amețit, Murillio clipi să se dezmeticească. Își frecă fruntea și se încruntă. Despre ce discutaseră? Sigur nu fusese important.

– Mulțumesc pentru măști, prietene. Sunt convins că ne vor fi de folos. Încruntarea lui se adânci. Ce vorbe derutante rostise! Nici măcar nu era înfuriat de faptul că bărbatul rotofei intuise situația; și nici pentru că el va participa la festival. Ciudat! Mă bucur că prietenul nostru Coll e bine. În fine, mormăi el, trebuie să mă întorc, să văd ce mai face Rallick.

Zâmbind, Kruppe dădu aprobator din cap.

– Până la festival, mergi cu bine, Murillio, prietenul cel mai bun și drag al lui Kruppe.

– Noapte bună! îi răspunse Murillio, dând să se retragă. Avea nevoie de somn. Toate acele nopți nedormite își cereau obolul. Asta era problema. Bineînțeles, bombăni el, apoi se îndepărtă.

Întunecându-se la față, Baruk îl privi cu luare-aminte pe Tiste Andii cum se lăfăia pe scaun.

– Rake, nu cred că e o idee prea bună.

Lordul ridică o sprânceană.

– După cum înțeleg astfel de lucruri, evenimentul presupune deghizarea, spuse el cu un zâmbet abia schițat. Ți-e teamă pentru lipsa mea de gust?

– Nu am nicio îndoială că ținuta ta va fi potrivită, spuse brusc Baruk. Îndeosebi dacă alegi costumația unui lord războinic Tiste Andii. Pe mine mă îngrijorează membrii consiliului. Nu sunt toți niște nătărăi.

– M-ar surprinde să fie, spuse Rake. Te-aș ruga să mi-i indici pe cei șireți. Nu-mi imaginez că vei respinge bănuiala mea că în consiliu există oameni care ar dori să netezească drumul pentru Împărăteasă – cu un anume preț, desigur. Pe aceștia îi atrage gândul puterii. Nobilii care se ocupă de negoț salivează la ideea de a face comerț cu Imperiul. Greșesc cumva, Baruk?

– Nu, îl aprobă alchimistul pe un ton amar. Însă ținem sub control acest lucru.

– A, da, spuse Rake. Asta îmi amintește de celălalt motiv pentru care doresc să particip la festivalul acestei Lady Simtal. Cum ziceai, oamenii puternici din oraș vor fi acolo. Presupun că printre ei se numără și magi care fac parte din Cabala T'orrud?

– Vor veni unii, recunoscu Baruk. Anomander Rake, trebuie să te anunț totuși că luptele tale cu Ghilda Asasinilor i-au făcut pe mulți dintre ei să regrete amarnic alianța noastră. Aceia nu vor aprecia deloc prezența ta.

Pe fața lui Rake reapăru un zâmbet.

– În măsura în care își vor dezvălui legătura lor cu membrii șireți ai consiliului? Nu, vreau să particip la festival. Oamenii mei nu țin la astfel de reuniuni sociale. Există momente în care mă agasează preocupările lor serioase.

Baruk își concentră privirea asupra lui Tiste Andii.

– Bănuiești o similitudine de idei, nu? O adunare sinistră de oameni ai puterii, ca niște grăunțe de fier atrase de un magnet.

– Cu atâția oameni puternici strânși într-un singur loc, e posibil, recunoscu Rake. Aș prefera să fiu la dispoziție în asemenea circumstanțe. Îl privi direct pe Baruk, iar culoarea ochilor lui trecu de la verde la cafeniu și chihlimbariu. De asemenea, dacă acest eveniment este atât de cunoscut public precum sugerezi, înseamnă că agenții Imperiului infiltrați în oraș au aflat despre el. Nici nu ar putea găsi un prilej mai bun decât acesta dacă ar vrea să spintece inima Darujhistanului.

Baruk reuși cu greu să-și stăpânească un fior rece.

– Au fost angajate gărzi suplimentare, desigur. Dacă o Gheară a Imperiului ar încerca să lovească, va descoperi că trebuie să-i înfrunte pe magii T'orrud. Rămase o vreme pe gânduri, apoi dădu din cap ostenit. Prea bine, Rake. Simtal te va accepta ca invitat al meu. Vei veni deghizat?

– Firește.

Alchimistul se ridică în picioare și se îndreptă spre fereastră.

– Și așa începe, șopti el.

Rake veni alături de el.

– Ce începe?

– Anul nou, îi răspunse alchimistul. Au trecut cei Cinci Colți. Zorile pe care le vezi marchează Anul Lacrimilor Lunii.

Lordul Anomander Rake încremeni.

Baruk observă asta.

– Adevărat. O coincidență neobișnuită, deși nu i-aș acorda mare importanță. Numele au fost concepute cu mai mult de un mileniu în urmă de un vizitator al acestor tărâmuri.

Când vorbi din nou, glasul lui Rake se transformase într-o șoaptă răvășită.

– Darurile lui Icarium. Recunosc stilul. Cinci Colți, Lacrimile Lunii – Roata este a lui, adevărat?

Făcând ochi mari, Baruk scoase un șuierat de surprindere printre dinți. Zeci de întrebări se încleștau, căci fiecare voia întâietate, fiecare voia sș fie rostită, însă lordul continuă:

– În viitor, aș propune să ții seama de darurile lui Icarium – de toate. O mie de ani nu înseamnă foarte mult, alchimistule. Nu e foarte mult timp. Icarium m-a vizitat ultima oară acum opt sute de ani, în tovărășia lui Trell Mappo și Osric – sau Osserc, după cum îl numesc credincioșii locali. Rake zâmbi cu amărăciune. Din câte țin minte, eu și Osric ne-am certat, și Brood a reușit cu greu să ne potolească. Era o ceartă veche…

Ochii lui migdalați deveniră cenușii. Cufundat în amintiri, rămase tăcut.

Se auzi o bătaie în ușă și, întorcându-se amândoi, îl văzură pe Roald.

– Stăpâne Baruk, Mammot s-a trezit și pare împrospătat. Mai mult, agentul tău Kruppe a trimis un mesaj verbal. Își exprimă părerea de rău că nu ți-l poate transmite personal. Dorești să îl primești acum?

– Da, spuse Baruk.

Roald făcu o plecăciune.

– Țiparul va lua legătura cu tine în ajunul acestei zile. La festivalul organizat de Lady Simtal. Țiparul este intrigat de perspectiva de a schimba informații și de a coopera. Asta este tot.

Baruk se lumină la față.

– Excelent!

– Să-l aduc pe Mammot aici?

– Dacă poate merge.

– Poate. O clipă, vă rog.

Roald plecă.

Alchimistul zâmbi.

– Cum spuneam, și râse, toată lumea va fi acolo, iar în acest caz, *toată lumea* este exprimarea cuvenită. Zâmbetul i se lăți când văzu chipul impenetrabil al lui Rake. Țiparul. Cel mai mare spion din Darujhistan, o persoană fără chip.

– O față mascată, îi reaminti Tiste Andii.

– Dacă bănuielile mele se vor adeveri, masca nu-l va ajuta câtuși de puțin pe Țipar, spuse Baruk.

Ușa se deschise din nou și în prag apăru Mammot, arătând plin de energie. Cu o mișcare din cap, îl salută pe alchimist.

– Retragerea s-a dovedit a fi mai ușoară decât am crezut, spuse el fără altă introducere. Privirea lui strălucitoare se îndreptă asupra lui Anomander Rake și zâmbi, apoi făcu o plecăciune. Salutări, Lord Rake! Aștept această întâlnire de când Baruk ne-a informat despre propunerea de alianță.

Rake aruncă o privire spre Baruk și ridică întrebător o sprânceană.

– Mammot este unul dintre membrii Cabalei T'orrud, spuse alchimistul. Se întoarse din nou către bătrân. Prietene, având în vedere vrăjile Străvechilor din jurul tumulului, am fost foarte îngrijorați.

– Am fost vrăjit o vreme, recunoscu Mammot, dar la marginile extreme ale influenței Omtose Phellack. Urmărirea în tăcere s-a dovedit a fi calea cea mai bună, întrucât cel care se mișca înăuntru nu m-a simțit.

– Cât timp mai avem? îl întrebă Baruk, încordat.

– Două, probabil trei zile. Chiar și pentru un tiran Jaghut efortul de a face călătoria de întoarcere spre viață este foarte mare. Ochii bătrânului căzură pe polița de deasupra șemineului. A, carafa ta de vin așteaptă ca de obicei. Excelent. Se apropie de foc. Nu se întâmplă cumva să ai vreo știre despre nepotul meu?

Baruk se încruntă.

– Nu. Ar trebui? L-am văzut ultima oară acum… să fie cinci ani?

– Hm, făcu Mammot apucând o cupă plină și luând o gură. Ei, Crokus a mai crescut de atunci, te asigur. Sper că e bine. A fost…

Baruk ridică brusc o mână și păși nesigur în față.

– Poftim? întrebă el, brusc speriat. Cum îl cheamă? Crokus? Crokus! Alchimistul se bătu cu degetul peste frunte. Vai, ce neghiob am fost!

Mammot zâmbi cu înțelepciune.

– A, te referi la problema Purtătorului Monedei, nu-i așa?

Pe chipul lui Baruk apăru o expresie șocată.

– Știai?

Stând deoparte și ținându-și ochii cenușii ațintiți direct spre Mammot, Rake spuse pe un ton ciudat de liniștit:

– Mammot, iartă-mă că intervin. Vei participa la festivalul organizat de Lady Simtal?

Bătrânul dădu imediat din cap.

– Desigur.

– Prea bine, spuse Rake, pe un ton anticipativ. Își scoase mănușile de piele de la centură. Vom discuta acolo.

Baruk nu mai avu timp să se gândească la plecarea intempestivă a lui Rake. Era prima greșeală făcută de el în acea zi.

O femeie cu capul ras și straie lungi și învolburate fugea țipând dinspre porți, iar în mână avea o fâșie de blană cafenie care flutura în vânt. Adjuncta Lorn se retrase ca să-i facă loc preotesei să treacă. O urmări pe femeie pătrunzând vijelios în

mulțimea din spatele ei. Festivalul trecuse dincolo de zidurile Darujhistanului, iar strada principală din Orașul Îngrijorărilor era înțesată de oameni printre care se strecurase cu greu, vreme de jumătate de ceas, în drum spre porți.

Cu un aer absent, își frecă rana de sabie de la umăr. Călătoria ei în tumul părea să fi încetinit procesul de vindecare, iar în interiorul înțepăturii se instalase o durere rece ca gheața din tunelul subteran. Urmărindu-i pe cei doi străjeri postați la poartă, se apropie prevăzătoare.

Doar unul păru să-i acorde atenție, însă și acela îi aruncă doar o privire scurtă, după care se lăsă atras de mulțimea din Orașul Îngrijorărilor. Lorn pătrunse în oraș fără să se facă remarcată, ca orice alt călător venit să participe la sărbătoarea primăverii.

Dincolo de poartă, șoseaua se bifurcă, ocolind baza unui deal scund, pe care se găseau un templu și un turn, ambele pe jumătate ruinate. Spre stânga ei se înălța un alt deal, evident o grădină, având în vedere treptele late care urcau către culmea lui, acoperit de copaci cu numeroase fetișuri și flamuri legate de ramuri și de lămpile cu gaz.

Îi percepea puternic, cu certitudinea, pe cei pe care îi căuta. După ce trecu de dealuri, văzu un zid interior. Sergentul Whiskeyjack și echipa lui erau undeva dincolo de el, în orașul de jos. Păși printre mulțimile tumultuoase cu o mână prinsă de centura cu sabia, cu cealaltă masându-și carnea înroșită și umflată din jurul rănii.

Străjerul de la Poarta Îngrijorărilor se îndepărtă de zidul de care se sprijinea și merse în cerc pe pietrele de pavaj. Se opri pentru a-și aranja coiful cu vizieră și își slăbi puțin bareta sub bărbie.

Celălalt străjer, un bărbat mai în vârstă, scund și cu picioare strâmbe, se apropie de el.

– Demenții aceia te neliniștesc? întrebă el cu un zâmbet care îi evidenție gura știrbă.

Primul se uită spre poartă.

– Acum doi ani era cât pe ce să izbucnească o răzmeriță, spuse el.

– Am fost acolo, zise cel în vârstă, scuipând pe pietre. A trebuit să scoatem husele de pe sulițe și să vărsăm puțin sânge. Asta i-a pus pe fugă, și cred că oamenii au învățat ceva din asta. Eu nu mi-aș face prea multe griji. Asta nu este o tură obișnuită pentru tine, nu-i așa?

– Nu, îi țin locul unui prieten.

– Așa e când ai prieteni, nu? Care este, de fapt, tura ta obișnuită?

– De la miezul nopții până la cea de-a treia bătaie de clopot, la Barbacana Despotului, îi răspunse Spărgătorul de Cercuri.

Își aranjă din nou coiful, sperând că prietenul lui nevăzut remarcase semnalul lui. Femeia care trecuse de poartă cu câteva minute înainte se potrivea perfect descrierii făcute de Țipar. Spărgătorul de Cercuri era convins că nu se înșelase.

Îmbrăcată ca mercenar și încercând să-și ascundă petele de sânge ale unei răni la umăr, femeia semăna cu o războinică. Privirea lui cercetătoare zăbovise asupra ei doar un moment. Anii de experiență însă făcuseră ca acea clipă să fie suficientă. Surprinsese tot ce îi spusese să caute mesagerul trimis de Țipar.

– Avem parte de o tură a naibii, zise cel în vârstă, aflat alături de el, după care se întoarse pentru a ridica privirea spre Parcul Despotului. Și ai fost aici ca să vezi zorii. Dădu din cap. Ticăloșii ne pun să lucrăm prea mult, mai ales de când în oraș s-au infiltrat spionii Imperiului și alții ca ei.

– Lucrurile nu au cum să se îmbunătățească, îl aprobă Spărgătorul de Cercuri.

– Eu mai am de stat aici trei ceasuri și crezi că îmi vor lăsa ceva timp ca să merg cu soția și copiii la festival? Scuipă din nou. Nici vorbă. Bătrânul Berrute o să rămână să se uite la oameni care se distrează pe nu știu ce proprietate nenorocită.

Spărgătorul de Cercuri își reținu răsuflarea o clipă, apoi oftă.

– Festivalul organizat de Lady Simtal, presupun.

– Ai dreptate. Nemernicii de consilieri o să apară acolo cu aerele lor de superioritate. Iar eu, cu picioarele umflate, va trebui să stau ca o statuie.

Asta însemna puțin noroc, gândi spionul și zâmbi în barbă. Misiunea acelui strājer era exact ceea ce voise Țiparul pentru Spărgătorul de Cercuri. Lucru și mai favorabil, omului nu-i convenea că fusese trimis acolo.

– Au nevoie de statui, spuse el. Îi face să se simtă în siguranță. Se apropie de Berrute. Nu i-ai spus sergentului că ai picioarele umflate?

– Ce rost ar avea? se văicări bătrânul. El doar a transmis ordinul, nu l-a dat.

Spărgătorul de Cercuri privi în susul străzii, de parcă s-ar fi gândit la ceva, apoi își lăsă o mână pe umărul celuilalt și îi întâlni privirea.

– Ascultă, eu nu am familie. Pentru mine, asta e o zi ca oricare alta. Îți țin eu locul, Berrute. Când o să am și eu nevoie de un liber, o să te rog să-mi ții locul.

În ochii bărbatului apăru un licăr de sinceră ușurare.

– Nerruse să te binecuvânteze! spuse el zâmbind. Gata, facem târgul, prietene. Hei, nici măcar nu-ți știu numele.

Spărgătorul de Cercuri zâmbi, apoi i-l spuse.

Cu toată agitația de pe străzi, barul lui Quip era aproape pustiu. Adjuncta Lorn se opri o clipă în prag și așteptă pentru a-și adapta ochii la semiîntunericul dinăuntru. Spre ea ajunseră zvon sporadic de glasuri, amestecate cu pocnetul unor cărți de joc din lemn.

Intră în încăperea cu tavan scund. O femeie în vârstă, cu părul vâlvoi, o urmări cu un aer absent de la tejghea. În lumina lămpii, între mici bältoace de bere vărsată, pe tăblia unei mese licăriră monede de aramă. Câțiva bărbați aveau în mână cărți de joc.

Bărbatul care stătea cu spatele rezemat de zid și purta o caschetă din piele scorojită ridică privirea și îi întâlni ochii. Făcu un gest către un scaun liber.

– Ia loc, adjunctă, spuse el. Alătură-te jocului.

Lorn clipi, apoi își ascunse uimirea cu o ridicare din umeri.

– Eu nu practic jocuri de noroc, spuse ea lăsându-se pe scaunul desfundat.

Bărbatul examină cărțile.

– Nu la asta m-am referit, spuse el.

Cel așezat în stânga ei mormăi:

– S-a referit la altfel de joc, nu-i așa, Hedge?

Ea se întoarse să-l privească. Slab, scund, cu încheieturi masive ale mâinilor.

– Cum te cheamă, soldat? întrebă ea încet.

– Fiddler. Cel care pierde bani e Mallet. Te așteptam.

– Am înțeles, spuse Lorn sec, după care se rezemă de spătar. Informațiile obținute de voi m-au impresionat, domnilor. Sergentul e prin preajmă?

– Face un tur de inspecție, zisse Fiddler. Ar trebui să se întoarcă peste vreo zece minute. Am ocupat camera din spate din bomba asta. Exact lângă zidul de întărire.

– Eu și Fid am făcut un tunel prin zid, care are peste doi metri grosime la bază. O casă abandonată pe partea Daru. Surâse. Aceea e ușa noastră din spate.

– Deci voi sunteți sabotori. Și Mallet? E vraci, corect?

Încă evaluându-și cărțile, Mallet confirmă cu o mișcare din cap.

– Hai, Fiddler, spuse el, e jocul tău. Să auzim următoarea regulă.

Fiddler se aplecă spre masă.

– Cavalerul Casei Întunecate este jokerul, spuse el. Asta e și suita de deschidere. Decât dacă nu cumva ai Fecioara Morții. Dacă o ai, poți deschide cu jumătate din miză și dublezi dacă vei câștiga tura asta.

Mallet trânti pe masă Fecioara Morții. Azvârli o singură monedă de aramă în mijlocul mesei.

– Să mergem până la capăt.

Fiddler îi dădu încă o carte.

– Mărim miza acum, Hedge, două monede de căciulă, și să-l ia naiba pe Heraldul Morții!

Lorn urmări desfășurarea bizarului joc. Acei oameni foloseau un pachet de cărți ale Dragonilor. Uimitor. Cel numit Fiddler inventa regulile pe măsură ce se juca și totuși ea văzu cum cărțile se contopeau într-un tipar pe masă. Ridică din sprâncene și rămase pe gânduri.

– Ai pus copoiul pe fugă, spuse Fiddler arătând către ultima carte pusă pe masă de Mallet. Cavalerul Întunericului e prin aproapiere, simt asta.

– Dar ce e cu blestemata asta de Fecioară a Morții? se plânse vindecătorul.

– I s-au scos dinții. Aruncă o privire, Rope a ieșit din joc nu? Fiddler puse o altă carte pe masă. Și uite-l și pe Dragon, cu sabia fumegând și negru ca o noapte fără lună. Asta l-a făcut pe copoi să o ia la sănătoasa.

– Stai puțin! exclamă Hedge, punând o carte peste Cavalerul Întunericului. Ai spus că apare Căpitanul Luminii, corect?

Fiddler se concentră asupra tiparului.

– Are dreptate, Mallet. Plătim peste două monede fiecare în mod automat. Căpitanul dansează deja pe umbra Cavalerului…

– Scuzați-mă, spuse Lorn cu glas tare. Cei trei bărbați se uitară la ea. Fiddler, ești un Talent? Trebuie să folosești pachetul acesta de cărți?

Fiddler se strâmbă.

– Adjunctă, nu e treaba ta. Jucăm de mulți ani și nimeni nu a folosit pumnalul. Dacă vrei să joci, spune. Uite, îți dau ție prima carte.

Înainte de a avea timp să protesteze, Fiddler puse o carte în dreptul ei, cu fața în sus. Ea o privi lung.

– Uite, nu e ciudat? remarcă Fiddler. Tron, răsturnat. Îi datorezi fiecăruia câte zece monede de aur, plata noastră pe un an, a naibii coincidență.

Hedge pufni sonor.

– Întâmplător, e și Moneda de Vinovăție a Imperiului plătită neamurilor noastre după ce ni se confirmă moartea. Mulțumesc mult, Fiddler.

– Ia moneda și ține-ți gura! se răsti Fiddler la el. Încă n-am murit.

– Eu mai am o carte, anunță Mallet.

Fiddler își dădu ochii peste cap.

– Să o vedem odată.

Vraciul așeză cartea pe masă.

– Sfera cu Cruce, spuse Fiddler râzând. Vederea ageră și judecata încheie jocul, ce părere aveți de asta?

Lorn simți o prezență în spatele ei. Se întoarse încet și văzu un bărbat cu barbă. Ochii lui cenușii erau ațintiți asupra ochilor ei.

– Eu sunt Whiskeyjack, spuse el încet. Bună dimineața, adjunctă, și bun venit în Darujhistan! Găsi un scaun în apropiere și îl aduse la masă, după care se așeză alături de Hedge. Cred că vrei un raport, nu-i așa? Ei, bine, încă încercăm să luăm legătura cu Ghilda Asasinilor. Minarea s-a încheiat și suntem pregătiți să primim ordinul. Am pierdut doar un membru al echipei. Cu alte cuvinte, am fost al naibii de norocoși. În oraș sunt Tiste Andii care ne vânează.

– Și pe cine ați pierdut, sergent? întrebă Lorn.

– Pe recrută. O chema Sorry.

– A murit?

– A dispărut de câteva zile.

Lorn strânse din dinți pentru a-și reprima un blestem.

– Deci nu știi dacă a murit?

– Nu. Are vreo importanță, adjunctă? Era doar o recrută. Chiar dacă a fost prinsă de gărzi, le poate spune prea puține lucruri. Pe de altă parte, nu am auzit așa ceva. Probabil că a lichidat-o vreun ucigaș pe vreo alee dosnică – am scotocit prin tot felul de localuri dubioase în încercarea de a-i găsi pe asasinii locali. Ridică din umeri. E un risc pe care trebuie să ți-l asumi, asta e tot.

– Sorry era spion, îl informă Lorn. Și încă unul foarte bun, sergent. Poți fi convins că nu a ucis-o un criminal. Nu, n-a murit. Se ascunde, pentru că știa că o să vin să o caut. Stau pe urmele ei de trei ani. Am nevoie de ea.

– Adjunctă, dacă ni s-ar fi sugerat așa ceva, spuse Whiskeyjack cu glas reținut, se putea aranja. Dar ai ținut asta pentru tine, și acum ești pe cont propriu. O privi în ochi. Indiferent dacă putem lua legătura cu Ghilda sau nu, mâine, înainte de crăpatul zorilor, detonăm minele și o ștergem de-aici.

Lorn își îndreptă umerii.

– Sergent, sunt adjuncta Împărătesei. Din momentul acesta, misiunea este sub comanda mea. Primești ordine de la mine. S-a terminat cu independența, ai înțeles? Preț de o clipă, aproape că i se păru că observase o licărire de triumf în ochii sergentului. Privindu-l mai atent, descoperi că nu era vorba decât despre sentimentul de furie previzibil.

– Am înțeles, adjunctă, îi răspunse Whiskeyjack scurt. Care sunt ordinele?

– Vorbesc serios, sergent, îl preveni ea. Și nu-mi pasă cât de mult te înfurii. Acum sugerez să ne retragem într-un loc mai ferit. Se ridică. Oamenii tăi pot rămâne aici.

Whiskeyjack se ridică.

– Sigur, adjunctă. Să mergem în camera din spate. Urmează-mă, te rog.

Lorn atinse pătura pusă pe pat.

– Văd sânge aici, sergent.

Se întoarse și îl măsură pe Whiskeyjack, care închidea ușa.

El se întoarse spre ea.

– Unul dintre oamenii mei a avut o confruntare cu un mag-asasin Tiste Andii. O să-și revină.

– Nu prea cred. Tiste Andii sunt cu Caladan Brood la miazănoapte. Neîncrezătoare, făcu ochii mari. Doar nu vrei să spui că Lordul Seminței Lunii și-a părăsit fortăreața. Și pentru ce? Ca să vâneze câțiva spioni malazani? Nu fi absurd.

Whiskeyjack se strâmbă.

– Caporalul Kalam și magul echipei mele s-au luptat cu cel puțin șase Tiste Andii. Faptul că oamenii mei au supraviețuit arată că Lordul Lunii nu a fost prin preajmă, nu-i așa, adjunctă? Să punem lucrurile cap la cap. Luna se află în sudul orașului. Lordul ei a

încheiat o alianță cu conducătorii Darujhistanului, și prima lor grijă a fost să distrugă Ghilda Asasinilor locali. De ce? Pentru a-i împiedica pe unii ca noi să ia legătura cu ei și să le ofere un contract. Și până în prezent au reușit.

Lorn rămase pe gânduri o vreme, apoi spuse:

– Așadar, dacă nu puteți lua legătura cu Ghilda, de ce nu comiteți voi asasinatele? Caporalul Kalam era socotit unul dintre cei mai buni membri ai Ghearei înainte de… de a pleca de acolo. De ce nu-i ucideți pe conducătorii orașului?

Whiskeyjack își încrucișă brațele la piept și se rezemă de perete, lângă ușă.

– Am analizat și posibilitatea asta, adjunctă. Și suntem cu un pas înaintea ta. Chiar acum, unul dintre oamenii mei negociază cu cineva pentru a lucra în seara asta ca străjer la un festival organizat de o persoană de vază. Toți mai-marii orașului vor fi acolo, membri ai consiliului, Mari Magi și așa mai departe, credem noi. Iar sabotorii mei chiar că au suficientă muniție ca să le asigure o petrecere greu de uitat.

Lorn luptă împotriva unui sentiment crescând de frustrare. Deși ținuse mult să preia controlul asupra situației, se părea că, având în vedere condițiile locale, Whiskeyjack se descurcase foarte bine până în acel moment. Bănui că nici ea nu ar fi putut proceda mai bine, cu toate că încă punea la îndoială povestea cu Tiste Andii.

– De ce ar angaja o liotă de necunoscuți drept gărzi? întrebă ea în cele din urmă.

– A, vor fi și soldați din oraș. Însă niciunul nu e Barghast. Whiskeyjack surâse cu cinism. Chestie de gâdilare a simțurilor, adjunctă. Asta face nobilimea să saliveze. Privește acolo, un barbar tatuat care se uită încruntat la ei. Excitant, nu crezi? Ridică din umeri. E un risc, dar unul care merită asumat. Numai dacă nu ai o idee mai bună, desigur.

Percepu tonul lui provocator. Dacă s-ar fi gândit la asta, și-ar fi dat seama de mult că titlul și puterea ei nu-l vor intimida pe acest om. La Dassem, el se

aflase alături de Ultor și discutase probleme tactice cu Sabia Imperiului chiar în toiul bătăliei. Și se părea că destituirea nu reușise să îl înfrângă – asta înțelesese ea din reputația pe care și-o făcuseră Arzătorii de Poduri la Pale. Dacă va găsi vreun motiv, el nu va ezita să pună sub semnul întrebării orice ordin al ei.

– Planul tău este bun, spuse ea. Cum se numește acea proprietate?

– Aparține unei femei, Lady Simtal. Nu-i știu numele de familie, dar se pare că o cunoaște toată lumea. Se spune că e o femeie foarte frumoasă, cu influență asupra consiliului.

– Prea bine, replică Lorn și își aranjă mantia. Sergent, o să mă întorc peste două ore. Am și alte probleme de rezolvat. Asigură-te că totul e pregătit – inclusiv procedurile de detonare. Dacă nu reușești să te angajezi ca străjer, va trebui să găsesc altă cale pentru a ajunge la acea petrecere.

– Adjunctă!

Ea se întoarse.

Whiskeyjack se duse către peretele îndepărtat și dădu la o parte o pânză zdrențuită.

– Tunelul acesta duce spre altă casă. De acolo poți trece în Districtul Daru.

– Nu e nevoie.

Lorn era iritată de tonul lui condescendent.

Imediat după plecarea ei, Ben-cel-Iute apăru din tunel.

– La naiba, sergent, mormăi el. Era cât pe ce să calce peste mine!

– Nicio șansă, remarcă Whiskeyjack. De fapt, m-am asigurat că nu-l va folosi. Vreo știre de la Kalam?

Ben-cel-Iute începu să măsoare camera în lung și în lat.

– Încă nu. Dar o să-și piardă răbdarea. Se întoarse către sergent. Și? Crezi că am păcălit-o?

– Dacă am păcălit-o? întrebă Whiskeyjack și râse. A fost zdruncinată.

– Paran a spus că îi vor scăpa anumite lucruri, zise Ben-cel-Iute. Așa a fost?

– Deocamdată, nu.

– Se-ngroașă gluma, sergent. Rău de tot.

Cealaltă ușă se deschise și în cameră intră Trotts, expunându-și dinții piliți și exprimând ceva între zâmbet și grimasă.

– Ai reușit? îl întrebă Whiskeyjack.

Trotts dădu afirmativ din cap.

Pe măsură ce după-amiaza se scurse, Crokus și Apsalar așteptară pe platforma turnului. Din când în când se uitară peste margine ca să urmărească festivitățile. În rândul mulțimii se simțea un soi de nebunie, de parcă toți ar fi dansat la limita disperării. În ciuda sărbătoririi primăverii, umbra Imperiului Malazan atârna asupra tuturor. Cum Sămânța Lunii se găsea la miazăzi, locul Darujhistanului între cele două forțe era evident pentru toată lumea.

– Nu știu de ce, mormăi Crokus în timp ce urmărea mulțimea trecând pe străzi ca niște râuri învolburate, Darujhistanul mi se pare mai mic. Aproape lipsit de orice importanță.

– Mie mi se pare uriaș, zise Apsalar. E unul dintre cele mai mari orașe pe care le-am văzut. La fel de mare ca Unta, așa cred.

El o privi lung. În ultima vreme spusese lucruri ciudate, care nu păreau tocmai în regulă când erau rostite de o pescăriță dintr-un mic sat de pe coastă.

– Unta. Asta e capitala Imperiului, nu?

Ea se încruntă, lucru care o făcu să pară mai bătrână.

– Da. Numai că nu am fost niciodată acolo.

– Și-atunci de unde știi cât de mare e?

– Habar n-am, Crokus.

Fusese posedată, așa spusese Coll. Două feluri de memorie se războiau în mintea ei, iar lupta devenea tot mai aprigă. Se întrebă dacă Mammot se întorsese acasă. O fracțiune de secundă regrete că fugiseră de Meese și Irilta. Apoi gândurile lui reveniră la ceea ce avea să se petreacă în continuare. Se așeză jos pe platformă și se rezemă de zidul

scund. Privi atent cadavrul asasinului aflat în fața lui. Sângele scurs se înnegrise sub razele fierbinți ale soarelui. Era limpede că și ucigașul asasinului fusese rănit. Însă Crokus nu se simțea în primejdie acolo sus, deși nu înțelegea de ce.

Deși fusese abandonat, turnul clopotniței asistase la multe drame în ultimul timp.

– Așteptăm venirea nopții? îl întrebă Apsalar.

Crokus dădu din cap.

– Și după aceea o găsim pe acea Challice?

– Exact. Familia D'Arle va merge la festivalul organizat de Lady Simtal. Proprietatea are o grădină uriașă, aproape cât o pădure. Ține până la zidul din spate. Va fi ușor să pătrundem.

– Nu vei fi observat după ce intri printre invitați?

– Voi fi îmbrăcat ca hoț. Toată lumea va purta costume de carnaval. Pe de altă parte, acolo vor fi sute de oameni. S-ar putea să am nevoie de o oră sau două, dar o s-o găsesc eu.

– Și după aceea?

– O să văd, spuse Crokus.

Apsalar își întinse picioarele pe pietrele de pavaj și-și încrucișă brațele.

– Iar eu va trebui să stau ascunsă în tufișuri, da?

El ridică din umeri.

– Poate că unchiul Mammot va fi acolo, spuse el. Și atunci totul va fi în regulă.

– De ce?

– Pentru că așa a zis Coll, se răsti Crokus, cu un aer exasperat. Chiar trebuia să-i spună că fusese posedată cine știe cât timp? O să găsim o cale de a te trimite acasă, explică el. Asta vrei, nu?

Ea dădu rar din cap, ca și când nu ar mai fi fost sigură de asta.

– Mi-e dor de tata, replică ea.

Lui Crokus i se păru că Apsalar vorbise de parcă ar fi încercat să se convingă de propriile vorbe. Când ajunseseră acolo, se uitase la ea și se gândise: De ce nu? Și trebuise să admită că nu se simțea rău în tovărășia ei. Cu excepția tuturor acelor întrebări,

bineînțeles. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost în situația ei, trezindu-se la mii de leghe depărtare de casă? Ar fi fost înspăimântător. Ar fi rezistat la fel de bine ca ea?

– Mă simt bine, spuse ea, urmărindu-l. E ca și cum ceva lăuntric ține toate lucrurile laolaltă. Nu pot să-ți explic, dar e ca o piatră neagră, lustruită. Solid și cald și, ori de câte ori încep să mă tem, mă adăpostește. Și apoi totul e bine din nou. Îmi pare rău, adăugă ea. N-am vrut să te îndepărtez de mine.

– Nu-i nimic, spuse el.

Din umbrele casei scărilor, Serrat examină cele două siluete de pe platformă. Își pierduse răbdarea. Își deschisese coridorul Kurald Galain în mai multe coridoare protectoare în jurul ei. Gata cu inamicii invizibili. Dacă o voiau, vor trebui să se arate. Și ea îi va ucide. Iar în ce îi privea pe Purtătorul Monedei și pe fată, aflați acolo, în turn, cum puteau să spere măcar că vor scăpa?

Își scoase pumnalele din teacă și se pregăti de atac. Cam zece vrăji îi protejau spatele, toate înșirate de-a lungul scării. Nimeni nu s-ar fi putut apropia din direcția aceea.

Două puncte ascuțite îi atinseră pielea, unul sub bărbie, iar celălalt înapoia omoplatului stâng. Tiste Andii îngheță. Și apoi auzi o voce aproape de ureche, una pe care o recunoscu.

– Serrat, transmite-i lui Rake următorul avertisment. Doar unul va primi, și același lucru e valabil și în cazul tău. Purtătorul Monedei trebuie să rămână nevătămat. Jocurile sunt făcute. Dacă mai încerci așa ceva, vei muri.

– Ticălosule! explodă ea. Furia stăpânului meu…

– Va fi zadarnică. Amândoi știm cine trimite acest mesaj, nu? Și, așa cum Rake știe prea bine, nu e la fel de departe precum era cândva. Punctul de sub bărbia ei se îndepărtă pentru a-i permite să dea din cap, apoi reveni. Bravo. Transmite mesajul și speră că nu ne vom mai întâlni.

– Nu vom uita asta, promise Serrat, tremurând de furie.

Îi răspunse un chicotit gros.

– Complimente din partea prințului, Serrat. Primește-le împreună cu prietenul nostru comun.

Pumnalele se îndepărtară de pielea ei. Serrat expiră lung, apoi își vârî armele în teci. Rosti o vrajă Kurald Galain și dispăru.

Auzind un sunet slab, ca un plescăit venind dinspre scară, Crokus tresări. Își duse imediat mâinile spre pumnale și se încordă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Apsalar.

– Sst. Așteaptă. Își simți inima bătându-i tare în piept. Mă feresc de umbre, spuse el, așezându-se la loc. Ei, oricum vom pleca foarte curând.

Era un veac de vânt, care cutreiera de-a curmezișul câmpiilor înierbate sub un cer plumburiu, un vânt a cărui sete asedia tot ce era viață, fără să gândească, fără să se oprească, la fel ca o fiară care nu se cunoaște pe sine.

Zbătându-se în urma mamei lui, aceea era prima lecție pe care Raest o primea în domeniul puterii. În vânătoarea pentru dominația care avea să îi modeleze viața, el învăța multiplele fețe ale vântului – felul subtil în care sculpta piatra de-a lungul a sute și chiar mii de ani și furtunile lui turbate care culcau păduri întregi la pământ – și găsi cel mai aproape de inimă puterea violentă a furiei dezlănțuite a vântului.

Mama lui fusese prima care fugise de modelarea deliberată de către el a puterii. Ea îl respinsese pe față, proclamând Despărțirea Sângelui și astfel eliberându-l. El ignora faptul că ritualul o zdruncinase. Nu avea nicio importanță. Cel care domină trebuie să învețe devreme că aceia care se opun poruncii lui trebuie distruși. Eșecul era prețul plătit de ea, nu de el.

Deși Jaghut se temeau de comunități, socotind societatea drept locul nașterii tiraniei – a cărnii și spiritului – și aducând drept dovadă propria istorie sângeroasă, Raest descoperi că era însetat de ea. Puterea pe care o deținea avea nevoie de supuși.

Tăria era întotdeauna relativă și nu putea domina fără existența celor dominați.

La început, căutase să subjuge alți Jaghut, dar de cele mai multe ori scăpau de el sau el trebuia să-i ucidă. Asemena confruntări îi ofereau doar satisfacții de-o clipă. Raest strânsese fiare în jurul lui, supunând natura propriei lui voințe. Însă natura se ofilise și murise în sclavie, descoperind o cale de scăpare pe care el nu o putea controla. În furia sa, pustiise pământul, provocând dispariția multor specii. Pământul i se opusese, iar puterea lui era imensă. Dar el nu avea o direcție clară, astfel încât nu reușise să îl copleșească pe Raest în transformarea sa fără de vârstă. Puterea lui era direcționată, precisă în distrugere și pătrunzătoare prin efectele sale.

Apoi în calea lui apăruseră primii Imass, creaturi care luptau împotriva voinței lui, sfidând sclavia și totuși continuând să trăiască. Creaturi care sperau jalnic, dar nelimitat. Pentru că Raest găsise în Imass gloria dominației, fiindcă pentru fiecare Imass pe care îl distrugea găsea altul. Legătura acestora cu natura era minimă, deoarece Imass practicau jocul tiraniei asupra propriilor tărâmuri. Ei nu îl puteau învinge.

Apoi întemeiase un soi de imperiu, lipsit de orașe, însă năpăstuit de dramele nesfârșite ale societății, de victorii patetice și de eșecuri inevitabile. Comunitatea de Imass luați în sclavie se înmulțise în mlaștina de micime. Aceștia reușiseră chiar să se autoconvingă că au libertate, voință proprie, care poate modela destinul. Și aleseseră învingătorii. Apoi îi doborâse imediat ce nereușita își înfășura lințoliul în jurul lor. Goniseră în cerc și numiseră asta dezvoltare, prosperitate și cunoaștere. Și, în tot acest timp, prezența invizibilă pentru ochii lor, Raest, își exercitase puterea. Cea mai mare bucurie a lui fusese când sclavii săi îl proclamaseră zeu, deși nu-l cunoșteau, construiseră temple pentru a-l sluji și înființaseră preoții ale căror activități mimau tirania lui Raest cu o ironie atât de cosmică, încât Jaghut nu puteau decât să clatine din cap.

Ar fi trebuit să fie un imperiu care să dăinuiască milenii la rând, iar ziua sfârșitului său ar fi trebuit să vină adusă de mâna lui, când, în cele din urmă, s-ar fi săturat de toate. Raest nu-și închipuise că alți Jaghut vor socoti respingătoare activitățile lui, că aceștia își vor risca viața și puterea în numele acelor Imass cu viață scurtă și minte puțină. Însă ce-l uimise pe Raest mai mult decât orice fusese că, atunci când veneau, Jaghut erau numeroși în comunitate. O comunitate al cărui singur scop era să-i distrugă imperiul și să îl întemnițeze.

Nu fusese pregătit pentru asta.

Și își învățase lecția și, indiferent ce devenise lumea, Raest era pregătit pentru ea. Membrele îi scârțâiseră la început, tremurând de dureri surde la care se adăugaseră regrete neașteptate. Efortul de a se dezgropa din pământul înghețat îl betegise o vreme, însă în cele din urmă s-a simțit pregătit să parcurgă tunelul care se deschidea spre un tărâm nou.

Pregătire. Inițiase deja primele acțiuni. Simțise că alții veniseră spre el, eliberaseră calea lui presărată cu protecții Omtose Phellack. Probabil că mai rămăseseră unii care credeau în el, fanatici care doriseră vreme de generații să îl elibereze, și acum îl așteptau dincolo de tumul.

Prioritatea avea să fie Finnestul care lipsea. O mare parte a puterii lui se afla în sămânță, extrasă din el și depozitată acolo de trădătorii Jaghut. Nu ajunsese departe și nu exista nimic care să-l împiedice să-l recupereze. Omtose Phellack nu mai exista în tărâmul de la suprafață – îi simțea absența ca pe un gol lipsit de aer. Acum, nimic nu i se mai putea opune.

Pregătire. Fața smochinită și crăpată a lui Raest se contorsionă într-un rânjet sălbatic, iar colții lui de jos spintecară pielea uscată. Puterea trebuia să strângă altă putere, să o subjuge voinței acestora, apoi să o dirijeze fără greș. Acțiunile lui începuseră deja.

Păși prin noroiul care acoperea acum podeaua tumulului. În fața lui se înălța peretele înclinat care

marca marginea mormântului. Dincolo de pământul brăzdat de roci calcaroase aștepta o lume care trebuia luată în sclavie. Raest făcu un semn, iar bariera explodă spre exterior. Lumina puternică a soarelui luă foc în nori de aburi care se rostogoliră în jurul lui și simți valuri de aer vechi și rece gonind pe lângă el.

Tiranul Jaghut păși în lumină.

Zgripțuroaica plutea pe curenții fierbinți ai vântului de înălțime, pe deasupra Dealurilor Gadrobi. Izbucnirea de putere care azvârlise tone de pământ și stânci în aer până la treizeci de metri înălțime o făcu să scoată un cârâit. Care se voia râs. Cu ochii ațintiți asupra stâlpului alb de aburi, își înclină o aripă și coborî spre el.

Acel lucru, gândi ea râzând singură, *trebuie să fie interesant.*

O pală de aer o lovi cu forță. Scoțând un strigăt de revoltă, Corbul se răsuci și alunecă odată cu vântul. Pe deasupra lui plutiră umbre masive. Furia lui dispăru, purtată de un val de emoție. Cu capul aplecat, bătu aerul cu aripile și urcă din nou. În asemenea situații, era esențial să aibă un punct potrivit de observație. Zgripțuroaica urcă și mai mult, apoi își înclină capul și privi în jos. Solzii aflați pe cinci spinări crestate străluciră în lumina soarelui, însă, dintre toate, una strălucea ca focul. O putere vrăjitorească sângeră în valuri din aripile lor membranoase, desfăcute larg. Dragonii plutiră tăcuți pe deasupra peisajului, apropiindu-se de norul de praf vălătucit de deasupra mormântului Jaghut. Pasărea își aținti ochii spre dragonul care radia o lumină roșie.

– *Silanah!* strigă ea și râse. *Dragnipurake t'na Draconiaes! Eleint, eleint!*

Sosise ziua Tiste Andii.

Raest ieși în lumina puternică a soarelui de după-amiază. Dealurile acoperite cu iarbă îngălbenită se ridicau în toate direcțiile ca niște cocoașe asprite de vreme, cu excepția unuia care se afla în fața lui. Spre est, înapoia unei perdele tot mai subțiri de praf purtat de vânt, se întindea o câmpie pustie.

Tiranul Jaghut scoase un geamăt. La urma urmelor, lucrurile nu se deosebeau mult față de ce știa el. Își ridică brațele și simți vântul alunecând de-a lungul mușchilor puternici. Inspiră adânc, gustând aerul bogat în viață. Cercetă ușor cu ajutorul puterii sale și jubilă percepând valurile de teamă care îi răspunseră – răspunsuri care veneau de la viața lipsită de inteligență de sub tălpile lui sau ascunzându-se prin iarba din jur. Însă nu simți viață de ordin superior, și nici alte concentrări de putere. Își trimise simțurile adânc în pământ, căutând ce sălășluia acolo. Sol și rocă-mamă, întunericul topit și lenevos de dedesubt, în jos, pentru a descoperi zeița adormită – tânără din câte știa tiranul Jaghut.

– Să te trezesc? întrebă el în șoaptă. Încă nu. Dar te voi face să sângerezi.

Și strânse mâna dreaptă în pumn.

O săgetă pe zeiță cu durere, făcând o fisură în roca-mamă, simțind izbucnirea sângelui, suficient ca aceasta să tresară, dar nu să se trezească.

Șirul de dealuri dinspre miazănoapte se înălțau spre cer. Magma țâșni în aer în mijlocul stâlpului crescător de fum, rocă și cenușă. Pământul se cutremură chiar în clipa în care zgomotul erupției trecu peste Raest ca un vânt fierbinte și dezlănțuit. Tiranul Jaghut zâmbi.

Examină creasta sfărâmată și inspiră aerul greu, sulfuros, apoi se răsuci încet și porni spre apus, către dealurile cele mai înalte din acea direcție. Finnestul lui se afla dincolo de el, probabil la depărtare de trei zile de mers pe jos. Se gândi să-și deschidă coridorul, apoi hotărî să aștepte până când va ajunge pe culmea dealului. Din acel punct de observație putea aprecia mai bine poziția Finnestului.

Ajuns la jumătatea pantei, auzi râsete îndepărtate. Încremeni exact în momentul în care ziua se întunecă brusc în jurul lui. Pe pajiștea din fața lui văzu cinci umbre enorme care pluteau în susul pantei, apoi dincolo de culmea dealului. Lumina soarelui reveni. Tiranul Jaghut privi spre cerul de deasupra capului.

Cinci dragoni stăteau în formație perfectă, cu capetele plecate pentru a-l urmări în timp ce planau înapoi, în direcția lui. *Estideein eleint* șopti el în limba Jaghut. Patru erau negri, cu dungi argintii de-a lungul aripilor, și zburau câte doi de o parte și de alta a celui de-al cincilea dragon, acesta fiind roșu și de două ori mai mare decât ceilalți.

– Silanah cu aripi roșii, mormăi Raest și privi printre gene. Tiam născut în vremurile străvechi și cu sânge adevărat, tu îl conduci pe Soletaken, al cărui sânge este străin acestei lumi. Vă simt pe toți! Ridică pumnii spre cer. Mai reci decât gheața născută din mâini Jaghut, la fel de întunecați ca orbirea – vă simt! Își coborî brațele. Nu mă hărțuiți, *eleint*. Nu vă pot face sclavi, dar vă voi distruge. Să știți asta. Vă voi vârî în pământ, până la ultimul, și vă voi smulge cu propriile mâini capetele. Își miji ochii spre cei patru balauri negri. Soletaken. Voi mă provocați la porunca altcuiva. Vă veți război cu mine din motive pe care nu le împărtășiți. Vai, dacă ar fi să vă dau eu porunci, nu aș risipi viețile voastre cu atâta nepăsare. Te-aș iubi, Soletaken, ți-aș oferi cauze în care merită să crezi, ți-aș arăta adevăratele recompense pe care le acordă puterea. Raest se strâmbă, pentru că sfidarea lor îi pluti prin minte. Fie cum vreți voi.

Dragonii trecură pe deasupra capului său la mică înălțime, înclinându-se apoi pe o aripă și dispărând spre miazăzi, dincolo de dealuri. Raest își desfăcu brațele și își dezlănțui coridorul. Carnea i se desfăcu în momentul în care puterea pătrunse în el. Brațele lepădară pielea ca pe cenușă. Simți și auzi dealurile crăpând în jurul lui, pocnet de pietre, spintecare de crăpături. De jur împrejur, orizontul se învolbură când praful se ridică precum o perdea spre cer. Se întoarse cu fața spre miazăzi.

Aceasta mi-e puterea! Veniți la mine!

Dureros de încet, se scurse un minut. Se încruntă spre dealurile din fața lui, apoi scoase un strigăt și se răsuci fulgerător spre dreapta exact în clipa în care Silanah și cei patru dragoni, toți aflați la

mai puțin de trei metri deasupra solului, plonjară peste culmea dealului pe care îl urca.

Cu ochii mijiți ațintiți asupra privirii ucigașe, goale și lipsite de expresie a lui Silanah – ochi la fel de mari cât capul Jaghutului – Raest răcni spre vârtejul de putere care îl izbi, coborând spre el cu iuțeala unei vipere care atacă. Dragonul roșu deschise larg fălcile și Raest se trezi privind în gâtlejul fiarei.

Răcni încă o dată și își dezlănțui brusc puterea.

Aerul explodă când coridoarele se ciocniră. Frânturi ascuțite de stâncă se împrăștiară în toate direcțiile. Starvald Demelain și Kurald Galain luptară cu Omtose Phellack într-un vârtej sălbatic de voință. Ierburi, pământ și stânci se topiră, devenind cenușă fină împrăștiată în toate părțile, iar în interiorul vârtejului stătea Raest și puterea radia din el. Bicele de vrăjitorie emise de dragoni îi străpunseră trupul, pătrunzând prin carnea ofilită.

Tiranul Jaghut își azvârlea puterea de parcă ar fi folosit o seceră. Sângele picură ploaie pe sol, împroșcat în valuri. Dragonii urlară.

Un val de foc incandescent îl lovi pe Raest din dreapta, solid ca un pumn nemilos. Țipând, se trezi azvârlit prin aer și ateriză pe o dună de cenușă fină ca pudra. Focul lui Silanah îl pătrunse, înnegrind ce mai rămăsese din carnea lui. Tiranul se ridică cu greu în picioare, iar trupul i se cutremură incontrolabil în timp ce vrăjile țâșneau din mâna sa dreaptă.

Pământul se cutremură când puterea lui Raest îl lovi în nenumărate rânduri pe Silanah, făcându-l pe dragon să alunece și să se rostogolească pe panta dealului. Răcnetul de triumf al tiranului fu întrerupt brusc în momentul în care ghearele lungi cât un antebraț îl zgâriară din spate. Ghearele celui de-al doilea picior le urmară pe ale primului, trecând prin oasele pieptului lui Raest de parcă acestea ar fi fost niște biete rămurele. Alte gheare se strânseră în jurul lui în momentul în care un alt dragon încercă să-l prindă.

Tiranul se răsuci neajutorat în timp ce ghearele îl ridicau în aer și începură să îi sfârtece trupul. Își dislocă umărul pentru a întinde brațul să își înfigă degetele în fluierul piciorului subțire și solzos. La contact, Omtose Phellack țâșni brusc în piciorul balaurului, sfârtecând oasele și făcând sângele să fiarbă. Raest izbucni în râs când ghearele se mișcară spasmodic, iar el fu aruncat departe. Alte oase îi plesniră când se lovi de sol, dar asta nu mai conta câtuși de puțin. Puterea lui era absolută, vasul care o conținea prezenta prea puțină importanță. Dacă era nevoie, tiranul putea găsi alte trupuri, cu miile.

Se ridică încă o dată în picioare.

– Acum, spuse el în șoaptă, voi aduce moartea.

Capitolul douăzeci și unu

Înflorirea luminii din întuneric
a adus în fața ochilor mei, acolo, pe câmp,
un grup de dragoni surprinși
ca o creastă de vânt dinaintea flăcării eterne.
Am văzut veacurile în ochii lor
și o hartă lumească înscrisă
pe fiecare solz răsucit de pe spinările lor.
Vrăjitoria a curs dinspre ei
ca respirația stelelor
și atunci am știut
că dragonii veniseră printre noi…

Anomandaris
Fisher (n. ?)

Umbrele cotropeau tufișurile grădinii. Adjuncta Lorn se ridică din poziția ghemuită și își îndepărtă țărâna de pe mâini.

– Găsește o ghindă. Zâmbi pentru sine. Planteaz-o.

Undeva, dincolo de grădina cu foarte mulți copaci, servitorii strigau unii la alții în timp ce se agitau cu ultimele pregătiri. Lorn își ridică și își prinse coada mantiei sub centură și se strecură discret printre trunchiurile arborilor în jurul cărora se înfășuraseră vițe. După o clipă, zidul din spate îi apăru în fața ochilor.

Dincolo de acesta se afla o alee, îngustă și sufocată de frunzele și ramurile căzute din grădinile ce se înălțau deasupra zidurilor de o parte și de alta. Drumul ei de intrare – iar acum de ieșire – era la îndemână. Escaladă zidul din piatră nefasonată, prinzându-se de vițe când simțea nevoia, iar apoi alunecă dincolo de coamă.

Ateriză cu un zgomot slab de rămurele și frunze uscate strivite sub tălpi, în mijlocul unor umbre la fel de adânci precum acelea din grădină. Își aranjă mantia, apoi se îndreptă spre capătul unei alei, unde se rezemă de un colț, își încrucișă brațele la piept și zâmbi spre oamenii care se deplasau de colo-colo pe strada din fața ei.

Mai avea de îndeplinit două sarcini, iar după aceea putea părăsi orașul. Una dintre ele totuși se putea dovedi imposibilă. Nu simți defel prezența lui Sorry. Probabil că fata murise. În acele condiții, era singura explicație.

Urmări marea de oameni, mareea de chipuri care trecea prin fața ei. Nebunia latentă de acolo o făcu să se simtă neliniștită, mai ales că străjerii orașului rămâneau la o distanță care sugera superioritatea. Se miră văzând urme de groază pe multitudinea de fețe și de faptul că aproape fiecare chip i se părea cunoscut.

Darujhistanul se transformă într-o imagine neclară în mintea ei, devenind la fel ca o sută de alte orașe, fiecare înălțându-se din trecutul ei de parcă ar

fi participat la o paradă. Bucuria și spaima, suferința și râsul – expresiile se contopiră, devenind una singură, iar sunetele care ajungeau la ea nu se deosebeau între ele. Nu reuși să distingă nimic, chipurile părând a fi lipsite de orice expresie, iar zgomotele, un vuiet al istoriei fără niciun înțeles.

Își trecu o mână peste ochi, apoi se retrase nesigură pe picioare spre umbrele aleii din spatele ei. Alunecă în josul unui zid și rămase ghemuită. *O sărbătorire a lipsei de importanță. Asta suntem toți până la urmă? Ascultă-i doar!* Peste câteva ore, intersecțiile importante ale orașului vor exploda. Sute de oameni vor muri pe loc, alte mii le vor împărtăși apoi soarta. Între ruinele clădirilor afectate și pietrele sfărâmate se vor afla aceste chipuri, încremenite în expresii care vor sugera ceva între bucurie și groază. Dinspre muribunzi vor răzbate sunete, țipete, strigăte deznădăjduite care se vor stinge odată cu dispariția durerii.

Mai văzuse toate acele fețe. Le cunoștea până la ultima, cunoștea sunetul vocii lor, sunete împotmolite în emoții umane, sunete clare și pure de gândire, și sunete care șovăiau în hăul dintre cele două. Să fie asta moștenirea mea? se întrebă ea. *Iar într-o zi voi deveni una dintre acele fețe, înghețată în moarte și uimire.*

Clătină din cap, dar era un efort inutil. Brusc, își dădu seama că începea să cedeze. Adjuncta se moleșea, armura ei se destrăma, iar strălucirea dispărea din grandoarea ei marmorată. Un titlu la fel de lipsit de importanță ca și femeia care îl purta. Iar Împărăteasa, doar un alt chip pe care îl mai văzuse undeva, o mască în spatele căreia cineva se ascundea de condiția de muritoare.

– Nu are rost să te ascunzi, șopti ea încruntându-se spre frunzele și ramurile moarte din jurul ei. Nu are rost.

După câteva minute se ridică din nou. Își îndepărtă cu grijă praful de pe mantie. Mai rămânea o sarcină care ținea de abilitățile ei. Să îl găsească pe Purtătorul Monedei. Să îl ucidă și să ia Moneda lui

Oponn. Să-l facă pe zeu să plătească pentru amestecul în treburile Imperiului – Împărăteasa și Tayschrenn se vor ocupa de asta.

Sarcina solicita concentrare, focalizarea simțurilor asupra unei singure semnături. Știa că va fi ultima ei acțiune. Dar va reuși. Moartea în ghearele eșecului era de neconceput. Se întoarse către stradă. Amurgul se strecura dinspre pământ și învăluia mulțimea de oameni. Departe, spre est, se auzi un tunet, însă aerul era uscat, fără niciun semn de ploaie. Își verifică armele.

– Misiunea adjunctei, spuse ea în șoaptă, este aproape îndeplinită.

Intră pe stradă și dispăru în mulțime.

Kruppe se ridică de la masa din hanul Phoenix și încercă să-și încheie ultimul nasture de la vestă. Nereușind, își lăsă burta să atârne din nou și scoase un oftat de oboseală. Ei, bine, măcar avea haina curată. Își aranjă manșetele cămășii noi, apoi ieși din barul aproape pustiu.

Își petrecuse ultima oră așezat la masă, după toate aparențele fără să se gândească la ceva important, deși în minte i se formase un tipar, născut din talentul său, iar asta îl tulbura teribil. Faptul că Meese și Irilta îi pierduseră pe Crokus și pe fată aducea totul în prim-plan – la fel ca în cazul celor mai mulți slujitori întâmplători ai zeilor, imediat ce se făceau jocurile, și viața uneltei urma același drum. Moneda poate fi riscată într-un singur joc, dar a o face să persiste la infinit era mult prea primejdios. Nu, Crokus va descoperi că norocul îl va părăsi când va avea cel mai mult nevoie de el, iar asta îl va costa viața.

– Nu, nu, murmurase Kruppe ridicând stacana spre gură. Kruppe nu poate îngădui așa ceva.

Însă tiparul reușitei rămânea confuz. Era convins că se gândise la toate amenințările posibile la adresa flăcăului ori, mai curând, cineva reușea să îl protejeze pe Crokus – tiparul demonstra asta. Avusese o bănuială care nu îi dădea pace că acel

„cineva“ nu era chiar el, și nici vreunul dintre agenții săi. Și va trebui să aibă încredere în integritatea sa.

Spărgătorul de Cercuri apăruse din nou, iar Kruppe era încă încredințat că vânătoarea lui Turban Orr se va dovedi infructuoasă. Țiparul știa cum să-i protejeze pe oamenii săi. De fapt, Spărgătorul de Cercuri urma să se pensioneze – pentru siguranța omului –, iar Kruppe intenționa să îi dea vestea cea bună chiar în acea noapte, la festivalul organizat de Lady Simtal. După atâția ani, Spărgătorul de Cercuri merita asta cu prisosință.

Tiparul îi mai spunea ceva ce deja știa: deghizarea lui nu mai era sigură. Vraja pe care o aruncase asupra lui Murillio nu va mai ține mult, și nici nu trebuia. Kruppe dorise doar ca libertatea sa din acea zi să nu îi fie știrbită. La urma urmelor, lucrurile se vor așeza cum se vor așeza, iar același lucru era valabil și pentru întâlnirea lui cu Baruk.

Ceea ce îi oferea un răgaz era sfârșitul abrupt al tiparului. După noaptea aceea, viitorul avea să devină neclar. Evident, se ajunsese într-un punct crucial, iar acesta va apărea la festivalul organizat de Lady Simtal, știa asta.

Cu un salut generos din cap către singura strajă postată în apropierea rampei, intră în Districtul Marilor Domenii. Omul se strâmbă, dar nu făcu niciun comentariu. Festivalul urma să înceapă peste jumătate de ceas, iar Kruppe dorea să fie unul dintre primii sosiți. Saliva la gândul tuturor produselor de patiserie, proaspete și îmbibate de lichide dulci și călduțe. Își scoase masca de sub haină și îi zâmbi. Dintre toți participanții, probabil că doar Baruk va aprecia ironia acelei fețe. *Ei, în fine,* gândi el și oftă. *Având în vedere cine este, una e mai mult decât suficientă. La urma urmelor, e Kruppe lacom?*

Stomacul lui scoase un sunet drept răspuns.

Crokus își încordă ochii privind spre est, unde începea să se întunece. Ceva amintind de fulgere licărea când și când dincolo de dealuri, fiecare explozie de lumină fiind mai puternică decât

precedenta. Însă uruitul tunetelor, care începuseră să se audă la începutul acelei după-amiezi și nu se opriseră, suna oarecum nefiresc, pentru că timbrul lor se deosebea de zgomotul grav, obișnuit, care se rostogolea prin pământ. Norii care apăruseră mai devreme sus, dincolo de deal, avuseseră o culoare cafeniu-gălbuie, bolnăvicioasă, și acum se apropiau de oraș.

– Când plecăm de aici? îl întrebă Apsalar, rezemându-se de zid alături de el.

Crokus scutură din cap.

– Acum. E suficient de întuneric.

– Crokus. Ce vei face dacă Challice D'Arle te va trăda a doua oară?

Abia reușea să-i vadă fața pe întuneric. Voise să fie tăioasă? După voce, îi venea greu să-și dea seama.

– Nu va face asta, răspunse el, încercând să se convingă de asta. Ai încredere în mine, adăugă el și se întoarse către scară.

– Am, spuse ea cu simplitate.

Crokus se crispă. De ce făcea Apsalar ca lucrurile să pară atât de ușoare pentru ea? Pe răsuflarea lui Hood, *el* nu avea încredere în sine. Sigur, nu o cunoștea prea bine pe Challice. Purtaseră doar o discuție, și aceea confuză. Dacă ea chema străjerii? Va avea grijă ca Apsalar să scape. Se opri și o prinse de braț.

– Ascultă, zise el, și vocea i se păru excesiv de aspră, însă continuă, dacă lucrurile merg rău, te duci la hanul Phoenix. Ai înțeles? Le găsești acolo pe Meese și pe Irilta sau pe prietenii mei, Kruppe și Murillio. Și le spui ce s-a întâmplat.

– Am înțeles, Crokus.

– Bine. Îi eliberă brațul. Păcat că nu avem un felinar, spuse el când păși în întuneric ținând un braț întins în față.

– De ce? întrebă Apsalar strecurându-se pe lângă el. Îl luă de mână și îl conduse pe trepte. Eu văd. Ține-te de mâna mea.

Așa ceva era greu de făcut chiar dacă ar fi dorit, își dădu el seama. Cu toate acestea, mâna ei mică avea o mulțime de bătături aspre. Asta îl făcu să-și aducă aminte de ce era capabilă acea femeie, deși efortul îl făcu să se simtă oarecum jenat.

Cu ochii larg deschiși, dar fără să vadă nimic, Crokus se lăsă condus.

Căpitanul Gărzii Casei Simtal îi măsură pe Whiskeyjack și pe oamenii lui cu un dispreț vădit.

– Credeam că sunteți toți Barghast. Se apropie de Trotts și îl împunse cu degetul în pieptul masiv. Niganga, m-ai făcut să cred că sunteți toți la fel.

Trotts scoase un mârâit gros și amenințător, iar căpitanul se retrase, ducând în același timp mâna spre sabia scurtă.

– Căpitane, spuse Whiskeyjack, dacă am fi fost toți Barghast…

Bărbatul se întoarse spre el și pe fața lui îngustă apăru o încruntare.

– …nu ți-ai fi putut permite să ne angajezi, încheie sergentul cu un zâmbet vag. Aruncă o privire spre Trotts. *Niganga? Pe răsuflarea lui Hood!* Căpitane, Niganga e adjunctul meu la comandă. Spune-mi, cum vrei să ne așezăm?

– Dincolo de fântână, îi răspunse căpitanul. Cu spatele spre grădină, care, hm, a fost cam neîngrijită. N-am vrea ca vreunul dintre oaspeți să se rătăcească acolo, așa că să-i îndrumați înapoi cu blândețe. S-a înțeles? Iar când spun cu blândețe, vorbesc serios. Trebuie să-i salutați pe cei care vi se adresează, iar, dacă apare vreo neînțelegere, îi trimiteți la mine, la căpitanul Stillis. Eu o să merg tot timpul în control și oricare dintre gărzile casei mă poate găsi în caz de nevoie.

Whiskeyjack dădu din cap.

– Am înțeles, domnule.

Se întoarse spre echipa lui. Fiddler și Hedge stăteau în spatele lui Trotts, amândoi părând nerăbdători. Dincolo de ei, Mallet și Ben-cel-Iute erau pe stradă și discutau cu capetele plecate. Sergentul se încruntă spre ei, observând că vrăjitorul

se crispa la auzul fiecărui tunet bubuitor ce se auzea dinspre est.

După ce le dădu îndrumări prin încăperile proprietății și ieșiră pe terasă, apoi în grădină, căpitanul Stillis plecă. Whiskeyjack așteptă până când acesta dispăru, apoi se apropie de Ben-cel-Iute și de Mallet.

– Ce s-a întâmplat? îi întrebă el.

Ben-cel-Iute părea înspăimântat.

– Tunetele și fulgerele, sergent, spuse Mallet. Ei, asta nu e furtună. Povestea lui Paran pare să se confirme.

– Asta înseamnă că avem puțin timp la dispoziție, replică Whiskeyjack. Mă întreb de ce nu a apărut adjuncta. Crezi că s-a grăbit să o ștergă de-aici?

Mallet ridică din umeri.

– Nu pricepi? spuse Ben-cel-Iute cu glas tremurat. Respiră apăsat de câteva ori, apoi continuă: Creatura aceea poartă o luptă. E vorba de vrăji mari și se apropie, ceea ce înseamnă că învinge. Iar asta înseamnă că…

– Suntem în primejdie, încheie Whiskeyjack. În regulă, acționăm conform planului. Haideți, am fost plasați exact unde voiam. Ben-cel-Iute, ești sigur că Paran și Kalam ne vor găsi?

Vrăjitorul gemu.

– Le-am transmis îndrumări, sergent.

– Bine. Atunci, la treabă. Prin casă, și ochii mari.

– După cum arată, o să doarmă zile în șir, spuse Kalam, întinzându-se alături de patul pe care stătea Coll și uitându-se către căpitan.

Paran își șterse ochii înroșiți.

– Cred că adjuncta i-a dat ceva, zise el cu glas obosit, chiar dacă nu a văzut nimeni.

Kalam clătină din cap.

– Ți-am mai spus, domnule, nu i-a dat nimic. Toți am fost atenți ca să nu se întâmple așa ceva. Echipa e curată. Hai, să ne mișcăm.

Cu un efort, Paran se ridică în picioare. Era epuizat și își dădea seama că devenise o povară.

– O să se ducă la proprietatea aceea, insistă el, prinzându-și sabia la șold.

– Păi, acolo o să fim și noi, nu? spuse Kalam în timp ce se îndrepta spre ușă. Ea o să apară și o eliminăm, așa cum ai vrut încă de la început.

– Acum însă, zise Paran alăturându-se asasinului, starea în care sunt va face ca rolul meu în luptă să fie scurt. Socotește-mă factorul-surpriză, lucrul la care ea nu se așteaptă, acela care o va face să încremenească o clipă. Se uită în ochii negri ai lui Kalam. Contează mai puțin pe mine, caporale.

Kalam rânji.

– Am auzit ce-ai spus, căpitane.

Îl lăsară pe Coll să sforăie liniștit și coborâră la nivelul barului. Când trecură pe lângă tejghea, Scurve îi cercetă cu precauție.

Exasperat, Kalam slobozi un blestem și, cu o mișcare fulgerătoare, se întinse și îl apucă de piept. Îl trase pe hangiul speriat, care țipa, până la jumătatea tejghelei, până când fețele lor ajunseră la câțiva centimetri una de alta.

– M-am săturat să aștept, mârâi asasinul. Transmite-i mesajul Maestrului Asasinilor din oraș. Nu mă interesează cum. Fă-o și încă repede! Uite și mesajul: Oferta cea mai mare din viața lui îl așteaptă la zidul din spate al proprietății lui Lady Simtal. În seara asta. Dacă Maestra Ghildei e demnă de numele ăsta, atunci poate că nu e prea mare pentru a-și pune oamenii la treabă. Transmite mesajul, chiar dacă va trebui să-l strigi de pe acoperiș, altfel, când mă întorc, o să am chef să omor pe cineva.

Prea obosit ca să se mai mire, Paran se holbă la caporal.

– Hai, că ne pierdem vremea, spuse el rar.

Kalam îl strânse mai tare pe Scurve și îl privi drept în ochi.

– Mai bine nu ne-am grăbi, mormăi el. Îi dădu drumul hangiului, lăsându-l ușor pe tăblia tejghelei.

Apoi azvârli o mână de monede de argint alături de el. Pentru osteneala ta, spuse el.

Paran făcu un gest, iar asasinul dădu din cap. Ieşiră apoi din Hanul Phoenix.

– Mai respecți ordinele, caporale?

Kalam bombăni.

– Căpitane, am primit ordin să facem oferta în numele Împărătesei. Dacă se acceptă contractul şi sunt comise asasinatele, atunci Laseen va trebui să plătească, chiar dacă noi am fost declarați proscrişi.

– Un oraş distrus pe care să-l ocupe Dujek, şi Împărăteasa plăteşte. O să se sufoce din cauza asta, Kalam.

Caporalul rânji.

– Asta-i treaba ei, nu a mea.

În stradă, Fețele Cenuşii se deplasau prin mulțimea zgomotoasă ca nişte spectre mute, aprinzând lămpile cu gaz folosindu-se de dispozitive de produs scântei montate în capătul unor pari lungi. Câțiva oameni, încurajați de băutură, îi îmbrățişară şi îi binecuvântară. Fețele Cenuşii, purtând glugi şi dorind să rămână anonime, făcură plecăciuni drept răspuns şi, după ce scăpară de curioşi, îşi continuară treaba.

Cu sprâncenele ridicate, Kalam îi privi lung.

– Caporale, s-a întâmplat ceva? întrebă Paran.

– Mă sâcâie ceva. Nu-mi dau seama ce anume. Doar că are legătură cu aceste Fețe Cenuşii.

Căpitanul ridică din umeri.

– Ei țin felinarele aprinse. Să ne vedem de drum, bine?

Kalam oftă.

– Cred că e cazul, domnule.

Trasă de doi armăsari cenuşii, caleaşca lăcuită cu negru înainta încet prin mulțime. La câțiva metri în fața ei mărşăluiau doi dintre străjerii casei lui Baruk, făcând loc pe mijlocul străzii şi folosindu-şi armele înfăşurate în cârpe atunci când prin strigăte şi blesteme nu reuşeau să dea oamenii la o parte.

În interiorul pluşat al caleştii, vuietul de afară pătrundea ca o tălăzuire îndepărtată, amuțită de

alchimist, care rostise vrăji pentru atenuarea sunetelor. Stătea cu bărbia coborâtă în piept, iar ochii – ascunși în umbra lăsată de frunte și pe jumătate închiși – îl studiau pe Tiste Andii care ședea în fața lui. De când se întorsese de la proprietate cu câteva minute înainte de a porni la drum la ora planificată, Rake nu scosese nicio vorbă.

Baruk simțea o pulsație în cap. Vrăjile cutremurau dealurile spre vest, transmițând valuri de lovituri care îi izbeau pe magii din acea zonă ca niște pumni de fier. Știa prea bine care era sursa acelui zgomot. Se apropia cel care sălășluise în tumul, și fiecare pas al lui era împiedicat de Tiste Andii ai lui Anomander Rake. Se părea că estimările lui Mammot fuseseră prea optimiste. Nu aveau la dispoziție câteva zile, ci doar câteva ore.

Însă, în ciuda coridoarelor care luptau între ele, în ciuda faptului că puterea tiranului Jaghut era superioară celei a magilor lui Rake – a faptului că locuitorul tumulului înainta neîncetat, de neoprit, într-o furtună tot mai puternică de vrăjitorie Omtose Phellack –, Lordul Seminței Lunii stătea liniștit pe bancheta matlasată, cu picioarele întinse în față și ținându-și mâinile înmănușate în poală. Masca aflată lângă el era minunată, chiar dacă era înspăimântătoare. În vremuri mai bune, Baruk poate că ar fi fost amuzat văzând-o, ar fi apreciat măiestria lucrăturii, dar în acele momente, când se uita la ea, singura lui reacție era suspiciunea. În mască era ascuns un secret, ceva care îl va trăda pe bărbatul care o va purta. Însă acel secret îi scăpa alchimistului.

Turban Orr își aranjă masca de șoim și se opri în fața treptelor largi care duceau către ușile principale ale proprietății. Auzi încă o caleașcă apropiindu-se de porți și se întoarse. Dinspre o ușă aflată înapoia lui auzi zgomot de pași.

Din spatele lui, Lady Simtal spuse:

– Aș fi preferat ca vreunul dintre servitorii mei să-mi anunțe sosirea ta, domnule consilier. Acordă-mi privilegiul de a te conduce în sala principală.

Și își petrecu brațul pe după al lui.

– Un moment, murmură el, rămas cu ochii ațintiți asupra siluetei care tocmai cobora din caleașcă. E caleașca alchimistului, spuse el, dar acela nu e nicidecum Baruk, nu?

Lady Simtal se uită.

– Trake dezlănțuit! exclamă ea. Cine să fie acel om?

– Oaspetele lui Baruk, spuse Orr cu glas uscat.

Degetele ei se înfipseră în braț.

– Sunt conștientă de acest privilegiu, domnule consilier. Spune-mi, l-ai mai văzut vreodată?

Bărbatul ridică din umeri.

– E mascat. De unde să știu?

– Câți bărbați cunoști care să aibă peste doi metri și zece și să poarte o sabie pentru două mâini legată la spate? Miji ochii. Părul acela alb face parte din mască?

Consilierul nu-i răspunse. Îl urmărea pe Baruk coborând în urma necunoscutului. Masca alchimistului era o jumătate de scut incrustată cu argint, ceva conservator, care nu făcea decât să-i ascundă ochii. O afirmație evidentă, care respingea orice duplicitate. Știind că bănuielile lui privind influența și puterile alchimistului erau întemeiate, Turban Orr își drese glasul. Ochii lui reveniră asupra străinului. Masca lui era aceea a unui dragon negru, lăcuită cu linii fine, argintii; într-un anume fel, expresia creaturii părea să sugereze șiretenia.

– Ei, bine? întrebă Lady Simtal. Vom sta aici toată noaptea? Și, apropo, unde e soția ta?

– Nu se simte bine, îi răspunse el absent. Îi zâmbi. Să ne prezentăm oaspetelui adus de alchimist? Și, ți-am adresat complimente pentru ținută?

– Nu, spuse ea.

– Costumul de panteră neagră ți se potrivește foarte bine, doamnă.

– Bineînțeles, îi răspunse ea iritată, în timp ce Baruk și invitatul lui se apropiau pe aleea pavată. Ea își desfăcu brațul de al consilierului și înaintă. Bună

seara, Maestre Baruk. Bun venit! spuse ea către bărbatul cu masca de dragon. O apariție uimitoare. Ne cunoaștem?

– Bună seara, Lady Simtal! răspunse Baruk, înclinându-se. Consilier Turban Orr. Îngăduiți-mi să vi-l prezint – apoi ezită, însă Tiste Andii fusese ferm în acea privință – pe Anomander Rake, aflat momentan în vizită în Darujhistan.

Alchimistul așteptă să vadă dacă Orr va recunoaște numele.

Acesta se înclină conform etichetei.

– În numele Consiliului, vă urez bun-venit, Lord Anomander Rake!

Baruk oftă. Anomander Rake, un nume necunoscut poeților și învățaților, dar, din câte se părea, nu și consilierilor.

– Ca lord, continuă Orr, presupun că deții și o proprietate.

Aproape că făcu un pas înapoi când bărbatul mascat întoarse capul ca să-l privească direct. Ochii albaștri-închis îl țintuiră.

– Terenuri? Da, consiliere, dețin un titlu. Cu toate acestea, titlul meu este onorific, oferit de poporul meu. Rake se uită peste umărul lui Orr, către încăperea aflată dincolo de ușa largă. Doamnă, se pare că seara aceasta a început deja.

– Adevărat, spuse ea râzând. Veniți, participați la festivități.

Baruk respiră din nou ușurat.

Murillio trebui să admită că masca aleasă de Kruppe se potrivea perfect. În ciuda emoției, se trezi zâmbind pe sub masca înfățișând un păun împodobit cu pene. Având într-o mână un pocal cu vin fin și ținând-o pe cealaltă prinsă la centură, rămase în apropierea ușii care dădea spre curtea interioară și grădină.

Cu brațele încrucișate la piept, Rallick se rezema de zid, alături de el. Masca lui înfățișa un tigru Catlin, idealizat pentru a semăna cu imaginea zeului Trake. Murillio știa că asasinul se rezema de zid mai curând din cauza epuizării decât din lene. Se

întrebă încă o dată dacă va trebui să-și asume toată răspunderea. Cu ochii îndreptați către intrarea din fața lor, asasinul încremeni brusc.

Murillio întinse gâtul pentru a vedea peste capetele oamenilor. Și văzu șoimul. Murmură:

– Acela e sigur Turban Orr. Cine îl însoțește?

– Simtal, mârâi Rallick. Și Baruk, alături de un monstru de bărbat care poartă mască de dragon și este înarmat.

– Baruk? Murillio râse nervos. Să sperăm că nu ne va recunoaște. I-ar trebui doar o secundă ca să pună totul cap la cap.

– Nu are importanță, spuse Rallick. Nu ne va opri.

– Poate că ai dreptate. Apoi Murillio fu cât pe ce să scape paharul dintre degete. Pe picioarele obosite ale lui Hood!

Rallick scoase un fluierat printre dinți.

– La naiba! Ia uită-te acum la el! Se îndreaptă chiar spre ei!

Lady Simtal și Turban Orr își cerură scuze, lăsându-i pentru un moment pe Baruk și pe Rake în mijlocul încăperii. Oamenii se mișcau în jurul lor, unii salutându-l politicos pe alchimist, dar rămânând la distanță. În jurul lui Simtal, care stătea la baza scării în spirală, se strânseră câteva persoane care voiau să-i pună întrebări despre Anomander Rake.

De Baruk și de însoțitorul lui se apropie o siluetă. Scund, rubicond, purtând o vestă uzată și ținând în fiecare mână câte o prăjitură, bărbatul purta o mască de heruvim, având buzele roșii deschise și mânjite cu glazură și firimituri. În drumul lui spre ei întâlni obstacol după obstacol, așa că se scuză aproape la fiecare pas cât traversă încăperea.

Rake îl observă pe nou-sosit, pentru că spuse:

– Pare nerăbdător, nu?

Baruk chicoti.

– A lucrat pentru mine, zise el. Și eu am lucrat pentru el. Anomander Rake, iată-l pe cel căruia i se spune Țiparul. Marele spion al Darujhistanului.

– Glumești?

– Nu.

Respirând cu greu, Kruppe se apropie.

– Maestre Baruk! spuse el pe nerăsuflate. Ce surpriză să te găsesc aici! Fața acoperită de mască se întoarse către Rake. Părul e o idee minunată, domnule. Mă cheamă Kruppe, domnule. Kruppe Întâiul.

Ridică o prăjitură și o îndesă în gură.

– Kruppe, el este Lordul Anomander Rake.

Grăsunul dădu vioi din cap, apoi înghiți cu zgomot.

– Desigur! Ei, atunci probabil că ești obișnuit cu o asemenea poziție socială înaltă. Kruppe îi invidiază pe toți cei care îi pot privi de sus pe alții.

– E ușor să te amăgești, îi răspunse Rake, socotindu-i pe cei de sub tine mici și insignifianți. Riscurile neglijenței, am putea spune.

– Presupunând că acest calambur a fost rostit intenționat, Kruppe este de acord. Dar cine ar nega faptul că soarta dragonului este întotdeauna deasupra celei a oamenilor de rând? Kruppe nu poate decât să bănuiască emoțiile zborului, urletul vânturilor, iepurii care aleargă pe pământ în timp ce umbra ta le mângâie simțurile limitate?

– Dragul meu Kruppe, spuse Baruk oftând, nu e decât o mască.

– Asta este ironia vieții, zise apăsat Kruppe, ridicând deasupra capului o mână în care avea un produs de patiserie, ca omul să deprindă a nu avea încredere în ceea ce este evident, cedând în schimb suspiciunii insidioase și concluziilor derutante. Dar, iată, este Kruppe înșelat? Poate un țipar să înoate? Ura, aceste ape tulburi reprezintă căminul pentru Kruppe, iar ochii lui sunt dilatați de mirare! Făcu o plecăciune elegantă, răspândind în jur firimituri care căzură pe Baruk și pe Rake, apoi se îndepărtă, încă vorbind: Se impune o verificare a celor ce se petrec la bucătărie, așa bănuiește Kruppe…

– Cu adevărat un țipar, spuse Rake pe un ton amuzat. O lecție pentru noi, nu crezi?

– De acord, murmură Baruk, cu umerii căzuți. Simt nevoia să beau ceva. Dă-mi voie să te servesc. Iartă-mă o clipă.

Turban Orr stătea cu spatele la zid și urmărea mulțimea din încăpere. I se părea greu să se liniștească. Ultima săptămână fusese epuizantă pentru el. Încă aștepta confirmarea din partea Ghildei Asasinilor privind moartea lui Coll. De obicei nu le lua atât de mult să respecte un contract, iar înfigerea unui pumnal într-un bețivan nu ar fi trebuit să ridice prea multe probleme.

Eforturile lui de a găsi spionul din organizațiile lui ajunseseră într-un impas, însă el rămăsese convins că un astfel de bărbat – ori femeie – exista. În mod repetat și îndeosebi după asasinarea lui Lim, constatase că propunerile lui din consiliu fuseseră blocate de contrapropuneri, prea neclare pentru el ca să arate cu degetul spre cineva. Însă proclamația era moartă.

Ajunsese la acea concluzie în cursul dimineții. Și acționase. Chiar atunci, cel mai capabil și sigur mesager al lui călărea pe drumul negustorilor, trecând probabil prin Dealurile Gadrobi și furtună chiar în acele momente, în drum spre Pale. Spre Imperiu. Turban Orr știa că malazanii erau pe drum. Nimeni din Darujhistan nu-i putea opri. Iar Lordul Lunii fusese înfrânt o dată, la Pale. De ce ar sta lucrurile altfel acum? Nu, venise timpul să se asigure că va supraviețui în funcție după ocuparea Darujhistanului de către Imperiu. Ori, și mai bine, că sprijinul vital pe care îl oferea îi va aduce un rang și mai înalt.

Ochii îi căzură întâmplător asupra unui străjer postat într-o latură a scării în spirală. Bărbatul i se păru oarecum cunoscut – nu fața lui, ci felul în care stătea, poziția umerilor. Să fi fost postul lui obișnuit la Sala Maiestății? Nu, uniforma era aceea a unui soldat de rând, în vreme ce Sala Maiestății era domeniul elitelor. Sub mască, încruntarea lui Turban Orr se adânci. Când garda își aranjă bareta coifului, Turban Orr icni. Tremurând, se rezemă de perete.

Barbacana Despotului! În toate acele nopți – vreme de ani –străjerul asistase la întâlnirile lui nocturne cu aliații și agenții săi. Acolo se afla cel care îl spionase.

Se îndreptă de spate și strânse mâna pe mânerul sabiei de duel. Nu va lăsa loc pentru discuții și, ducă-se naibii sensibilitățile lui Simtal – și petrecerea. Voia ca răzbunarea lui să fie imediată și exemplară. Nu va îngădui nimănui să îl oprească. Cu ochii ațintiți asupra străjerului care nu bănuia nimic, Turban Orr se apropie de el.

Se ciocni de umărul robust al cuiva și se trezi împins înapoi. Un bărbat masiv, cu o mască de tigru, se întoarse spre el. Orr așteptă scuze, dar primi doar tăcere. Dădu să treacă de om.

Necunoscutul îl prinse de braț. Consilierul blestemă când bărbatul, cu mâna înmănușată, îi turnă conținutul unui pahar de vin pe piept.

– Idiotule! se răsti el. Sunt consilierul turban Orr! Dă-te la o parte.

– Știu cine ești, spuse necunoscutul încet.

Orr îl împunse cu un deget în piept.

– Păstrează-ți masca pe figură, ca să știu pe cine să caut ceva mai târziu.

– Eu nici măcar nu ți-am observat masca, spuse omul cu glas glacial și egal. Înșelat de nas, cred.

Consilierul îl privi cu ochi mijiți.

– Ești nerăbdător să mori, nu-i așa? spuse el printre dinți. Nu pot decât să-ți fac acest serviciu. Duse scurt mâna spre mânerul sabiei. Peste câteva clipe. Acum am altceva de…

– Eu nu aștept pe nimeni, spuse Rallick Nom. Și sigur nu am de gând să-l aștept pe un bufon înfumurat care se dă drept bărbat. Dacă ai chef de duel, răspunde provocării mele și nu mai pierde vremea cu vorbăria.

Tremurând de furie, Turban Orr făcu un pas înapoi și îl înfruntă direct pe cel din fața lui.

– Cum te numești? întrebă el cu glas răgușit.

– Nu meriți să-mi știi numele, consiliere.

Turban Orr ridică brațele și se roti către mulțime.

– Ascultați-mă cu toții! Veți avea parte de o distracție neanunțată! Orice discuție încetă, și lumea se întoarse către consilier. Acesta continuă: Un neghiob mi-a pus la îndoială onoarea, prieteni. De când permite Turban Orr o asemenea insultă?

– Un duel! exclamă emoționat cineva.

Vocile oamenilor crescură în volum.

Orr arătă cu degetul spre Rallick Nom.

– Acest om, care a avut îndrăzneala să poarte o mască cu fața lui Trake, va muri peste scurtă vreme. Uitați-vă bine la el, prieteni, uitați-vă cum vă privește și aflați că e deja mort.

– Termină cu vorbăria! spuse Rallick.

Consilierul își smulse masca de pe față și toți văzură rânjetul lui reținut.

– Dacă aș putea să te ucid de o mie de ori, tot nu ar fi de-ajuns ca să obțin satisfacție, replică el. Trebuie să mă mulțumesc să te răpun doar o dată.

Rallick își scoase masca și o aruncă pe treptele mochetate. Ridică ochii negri și inexpresivi către Turban Orr.

– Gata cu vorbele deșarte, consiliere?

– Fără mască, și totuși un necunoscut, spuse Orr strâmbându-se. Fie. Găsește-ți un secund. Îi veni o idee și se întoarse către mulțime, cercetând-o. În spate văzu masca pe care o căuta, una înfățișând un lup. Presupunând că bărbatul accepta, alegerea secundului putea prea bine să aducă beneficii politice. Și, în fața atâtor invitați, ar fi fost un neghiob să refuze. Pentru mine, zise el cu glas ridicat, consilierul Estraysian D'Arle m-ar onora dacă mi-ar sluji drept secund.

Cel care purta mască de lup tresări. Alături de el stăteau două femei, una dintre ele mai curând o copilă. Soția lui D'Arle era îmbrăcată ca o femeie cu văluri din Callows, în vreme ce fata alesese – în mod scandalos – veșmintele scurte și străvezii ale femeilor care îi însoțeau pe războinicii Barghast. Atât soția, cât și fiica discutară cu Estraysian. Acesta înaintă.

– Sunt onorat! spuse el cu glas tunător, completând acceptarea rituală.

Turban Orr simți un fior de triumf. Faptul de a-l avea pe cel mai puternic rival al său din consiliu drept secund în acel duel avea să transmită un mesaj suficient de confuz ca să creeze panică în rândul celorlalți membri prezenți la festival. Încântat de acea lovitură de maestru, se întoarse din nou cu fața spre adversarul său fără nume.

– Și secundul tău?

În încăpere se făcu liniște.

– Nu am prea mult timp la dispoziție, spuse Lady Simtal cu glas coborât. La urma urmelor, în calitate de gazdă a acestei petreceri…

– Asta e datoria ta, murmură bărbatul aflat în fața ei, să îți mulțumești oaspeții. Întinse mâna și îi dădu deoparte părul de pe frunte. Lucru pe care sunt sigur că îl poți face, și încă bine.

Ea zâmbi și se duse spre ușă. Trase zăvorul, apoi se întoarse brusc cu fața spre bărbat.

– Poate jumătate de oră, spuse ea.

Bărbatul se apropie de pat și își scoase mănușile de piele.

– Sunt încredințat că acea jumătate de oră va fi mulțumitoare, spuse el, fiecare mai mulțumitoare decât cea dinaintea ei.

Lady Simtal i se alătură lângă pat.

– Cred că, șopti ea și își strecură brațele pe după gâtul bărbatului, trăgându-i fața spre buze, acum nu mai ai de ales și trebuie să-i dai vestea proastă văduvei Lim.

Îi atinse buzele cu ale ei, apoi își plimbă limba de-a lungul maxilarului său.

– Mm. Despre ce veste tristă e vorba?

– A, aceea că ți-ai găsit o amantă mai bună, desigur. Limba ei ajunse la urechea lui. Brusc, ea se retrase și îl privi cercetător. Ai auzit? întrebă ea.

El o îmbrățișă și o trase mai aproape.

– Ce să aud?

– Asta e, spuse ea. S-a făcut brusc liniște la parter. Aș face mai bine să…

– S-au dus în grădină, fără îndoială, spuse bărbatul pe un ton convingător. Doamnă, se scurg minutele.

Ea ezită, apoi făcu greşeala de a-l lăsa să-şi lipească trupul de al ei. Lady Simtal făcu ochii mari, aproape alarmată. Începu să respire precipitat.

– Bine, spuse ea grăbită, de ce mai suntem îmbrăcaţi?

– Bună întrebare, mârâi Murillio, trăgând-o în pat.

În tăcerea care urmă întrebării lui Turban Orr, Baruk se trezi pregătindu-se să facă un pas în faţă. Ştiind bine ce va dezvălui, se simţea totuşi obligat să procedeze astfel. Rallick Nom se afla acolo pentru a îndrepta o cumplită nedreptate. Ba, mai mult, omul acela era un prieten, mai apropiat alchimistului decât Kruppe sau Murillio, şi, în ciuda profesiunii lui, un om integru. Iar Turban Orr era ultima verigă a doamnei Simtal către adevărata putere. Dacă Rallick reuşea să îl ucidă pe Orr, femeia se va prăbuşi.

Baruk şi magii T'orrud doreau foarte mult întoarcerea lui Coll în cadrul consiliului. Iar moartea lui Turban Orr ar fi venit ca o uşurare. De acel duel depindeau mai multe decât îşi imagina Rallick. Alchimistul îşi aranjă roba şi inspiră adânc.

Îşi simţi braţul strâns de o mână puternică şi, înainte de a putea reacţiona, lordul Anomander Rake făcu un pas în faţă.

– Îmi ofer serviciile ca secund, spuse el cu glas răsunător.

Îi întâlni privirea lui Rallick.

Asasinul nu avu nicio reacţie şi nici nu se uită la Baruk. Răspunse la oferta lui Rake cu o mişcare din cap.

– S-ar putea ca aceşti doi străini să se cunoască, spuse Orr rânjind.

– Nu ne cunoaştem, replică Rake. Dar constat că împărtăşesc dezgustul lui faţă de vorbăria ta nesfârşită, domnule consilier. Vreau astfel să evit o dezbatere a consiliului privind secundul acestui om. Trecem la fapte?

Avându-l pe Estraysian D'arle în spate, Turban Orr porni primul spre terasă. Când se întoarse pentru a se îndrepta spre locul duelului, Baruk simți un contact de energii alături de el. Își răsuci capul și se crispă.

– Vai, zei, Mammot! De unde ai luat masca aceea înspăimântătoare?

Ochii bătrânului se ațintiră asupra ochilor lui Baruk, apoi priviră în altă parte, parcă rușinați.

– E o redare fidelă a trăsăturilor Jaghut, așa cred, spuse el încet. Deși, după părerea mea, colții sunt cam scurți.

Alchimistul se înfioră.

– Ai reușit să-ți găsești nepotul?

– Nu, îi răspunse Mammot. Sunt foarte îngrijorat din pricina asta.

– Ei, făcu alchimistul, care își drese glasul în timp ce ieșeau din încăpere, să sperăm că norocul lui Oponn îl va ajuta pe băiat.

– Sigur, murmură eruditul.

Whiskeyjack fu surprins văzând mulțimea de oaspeți agitați care ieșeau din încăperea spațioasă pentru a se aduna pe terasă.

Fiddler se furișă lângă el.

– Sergent, avem un duel. Tipul cu cămașa pătată de vin este unul dintre ei, un consilier pe nume Orr. Nimeni nu știe cine este celălalt. Stă lângă bărbatul acela masiv, cu masca de dragon.

Cu brațele încrucișate, sergentul stătea rezemat de unul dintre stâlpii din marmură aflați în jurul fântânii, însă, văzându-l pe bărbatul cu mască de dragon, fu cât pe ce să cadă în apa din spatele lui.

– Pe boașele lui Hood! exclamă el. Fid, recunoști părul acela lung și alb?

Sabotorul se încruntă.

– Sămânța Lunii, spuse Whiskeyjack pe nerăsuflate. Acela e mag, lordul din portal care s-a luptat cu Tayschrenn. Rosti un număr impresionant de blesteme, apoi adăugă: Și nu e om.

Fiddler gemu.

– Tiste Andii. Ticălosul ne-a descoperit. Am încurcat-o.

– Ține-ți gura! spuse Whiskeyjack, care încerca să își revină din șoc. Aliniază-i pe toți așa cum a ordonat căpitanul Stillis. Cu spatele spre pădure și mâinile pe arme. Executarea!

Fiddler se puse în mișcare imediat. Sergentul îl urmări pe sabotor adunându-și oamenii. Unde erau Kalam și Paran? Surprinse ochii lui Ben-cel-Iute și îi făcu vrăjitorului semn să se apropie.

– Fid ne-a explicat situația, spuse Ben-cel-Iute după ce ajunse lângă Whiskeyjack. Sergent, nu cred că pot fi de prea mult folos. Ocupantul tumulului a dezlănțuit valuri de vrăji malefice. Simt că îmi va exploda capul. Surâse slab. Și uită-te în jur. Îți poți da seama care sunt magii de acolo doar văzând expresiile bolnăvicioase de pe fețele lor. Dacă am pătrunde toți în coridoarele noastre, ne-am simți mai bine.

– Atunci, de ce n-o faceți?

Vrăjitorul se strâmbă.

– Tiranul Jaghut ne-ar descoperi asemenea unei limbi de foc. Și i-ar răpune pe cei mai slabi – chiar de la distanța aceea. Apoi am plăti din greu.

Whiskeyjack urmări cum oaspeții creau un spațiu pe terasă, aliniindu-se de fiecare parte a ei.

– Vezi unde sunt Hedge și Fiddler, ordonă el, privindu-l pe Tiste Andii. Asigură-te că au ceva la îndemână, dacă situația se complică. Proprietatea asta are să ardă mult, bine și fierbinte. Vom avea nevoie de o diversiune ca să declanșăm minele de la răscruce. Să-mi faci semn dacă sunt pregătiți pentru asta.

– Am înțeles.

Ben-cel-Iute se îndepărtă.

Whiskeyjack icni de uimire când un tânăr cu mască, îmbrăcat în straie de hoț, îl ocoli.

– Scuze, mormăi acesta și apoi se îndreptă spre mulțime.

Sergentul privi lung după el, apoi se uită scurt în spate, spre grădină. Cum naiba reușise tânărul să

treacă de ei fără a fi observat? Putea jura că blocaseră perfect calea spre pădure. Pe furiș, își mișcă sabia în teacă.

Crokus nu știa ce fel de costum va purta Challice D'Arle și se resemnase cu ideea că va trebui să o caute îndelung. O lăsase pe Apsalar lângă zidul din spate al grădinii, iar acum se simțea vinovat. Cu toate acestea, ea păruse să accepte situația, deși într-un fel care îl făcea acum să se simtă inconfortabil. De ce trebuia Apsalar să primească totul atât de firesc?

Abia dacă luă în seamă așezarea ciudată a mulțimii, deoarece căuta din ochi un chip aflat la nivelul pieptului tuturor celorlalți. După cum se dovedi, acel efort fusese inutil, întrucât costumul purtat nu o ascundea defel pe Challice D'Arle.

Crokus se trezi între doi străjeri masivi ai casei. În fața lui, la șase metri depărtare, neavând pe nimeni în cale care să-i oblitereze câmpul vizual, se aflau Challice și o femeie mai în vârstă despre care Crokus își spuse că era mama ei. Atenția lor era îndreptată asupra unui bărbat înalt, cu aspect sever, care stătea la un capăt al spațiului liber și vorbea cu un alt om, care își punea o mănușă de duel. Încetul cu încetul, hoțul înțelese că peste câteva momente avea să se desfășoare un duel.

Trecând cu greu printre cei doi străjeri, Crokus își lungi gâtul ca să îl vadă pe celălalt duelist. La început crezu că era uriașul cu mască de dragon și cu sabia ce trebuia mânuită cu două mâini. Apoi privirea lui îl descoperi pe bărbat. Rallick Nom. Ochii lui reveniră brusc la cel de-al doilea duelist. Cunoscut. Îi dădu un ghiont străjerului din stânga lui.

– Acela e cumva consilierul Turban Orr?

– Da, domnule, îi răspunse bărbatul, iar Crokus depistă o reținere ciudată în tonul lui.

Crokus ridică privirea și văzu că fața omului era umedă de sudoare, care se scurgea pe sub coiful cu vizor. Ciudat.

– Hei, unde e Lady Simtal? întrebă el cu glas firesc.

– Nu am văzut-o, îi răspunse străjerul cu o ușurare evidentă. Altfel ar fi pus capăt acestei lupte.

Crokus dădu din cap auzindu-i vorbele.

– Ei, bine, spuse el, va învinge Rallick.

Străjerul își ațintí privirea asupra lui, cu ochi duri și străpungători.

– Îl cunoști pe acel bărbat?

– Cum să spun…

Cineva îl bătu pe spate și, întorcându-se, văzu o față de heruvim care îi zâmbea dement.

– Ei, Crokus, ce faci, băiete? Ce costum inventiv porți!

– Kruppe?

– Ai ghicit bine! îi răspunse grăsanul. Fața din lemn pictat se întoarse către străjer. A, bunule domn, am pentru tine un mesaj scris. Și Kruppe îi puse în palmă un pergament înfășurat. Cu complimente din partea unui admirator secret.

Crokus surâse. Acești străjeri erau norocoși când venea vorba de doamnele nobile.

Spărgătorul de Cercuri luă pergamentul și îi desfăcu legătura de mătase.

Simțise ochii lui Turban Orr de mai multe ori ațintiți asupra lui. Întâi, în încăperea centrală, când se părea că putea fi acostat direct de consilier, dar și acum, cât ceilalți se sfădeau pentru a stabili cine ar trebui să arbitreze duelul.

Spărgătorul de Cercuri înălță o rugă pentru ca Rallick să îl ucidă pe Turban Orr. Lăsă propria spaimă să îi cutreiere prin trup și, cu mâini tremurătoare, citi mesajul Țiparului.

A sosit vremea ca Spărgătorul de Cercuri să se retragă din activitate. Cercul s-a refăcut, prietene credincios. Deși nu l-ai văzut niciodată pe Țipar, ai fost mâna lui cea mai de încredere și ți-ai câștigat dreptul binemeritat la odihnă. Să nu socotești că Țiparul te respinge. Țiparului nu-i stă în fire să procedeze astfel. Sigiliul din partea de jos a acestui pergament îți va asigura drept de trecere spre orașul Dhavran, unde slujitori credincioși ai Țiparului ți-au pregătit

sosirea cumpărând o proprietate și un titlu legitim în numele tău. Curând vei pătrunde într-o lume diferită, cu propriile jocuri.

Prietene, să ai încredere în noii tăi slujitori, în această privință și în altele.

Pornește chiar acum spre cheiul negustorilor din Dhavran din Lakefront. Să cauți corabia de fluviu pe nume Enskalader. *Să arăți sigiliul oricărui membru al echipajului – toți sunt slujitorii Țiparului. A sosit vremea, Spărgătorule de Cercuri. Cercul este refăcut. Drum bun!*

Exasperat, Baruk își ridică brațele.

– Ajunge cu asta! urlă el. Voi arbitra eu duelul și îmi asum toată răspunderea. Eu îl voi desemna pe învingător. Sunt acceptat de ambele părți?

Turban Orr dădu din cap. Era chiar mai bine decât faptul că Estrysian îi era secund. Dacă Baruk îl va proclama câștigător, ar fi fost un succes în sine.

– Accept.

– Și eu, spuse Rallick și își strânse mantia scurtă în jurul corpului.

Venind dinspre est, o pală neașteptată de vânt făcu să se clatine coroanele copacilor din grădină. Tunetele bubuiră din acea parte a dealurilor. O parte dintre privitori părură să tresară. Turban Orr surâse și păși în arena improvizată. Frunze moarte se rostogoliră prin aer, scoțând zgomote ca de oase mărunte, lovite între ele.

– Înainte de a începe ploaia, spuse el.

Aliații săi din mulțime râseră auzindu-i vorbele.

– Desigur, continuă Orr, s-ar putea să fie mai distractiv să rezolvăm situația. O rană ici, una colo. Să-l tai treptat în bucăți? Mimă groaza auzind corul de aprobare al celor nerăbdători să vadă lupta. Sunteți prea dornici de sânge, prieteni! Trebuie ca doamnele să danseze pe dale mânjite de sânge după căderea întunericului? Trebuie să ținem seama de gazda noastră… Dar unde e Simtal? se întrebă el. Consilierul invocă în minte o imagine drept răspuns

și se încruntă. Nu, desigur, zise el cu răceală, vom termina repede.

Turban Orr își scoase sabia din teacă și își legă baretele de piele ale mănușii de mânerul ornamentat din spatele gărzii. Privi cercetător spre fețele celor din public, căutând în acele momente vreo expresie trădătoare – avea prieteni care-i erau dușmani, dușmani care îi vor deveni prieteni, și jocul va continua, dar acesta se putea dovedi un moment revelator. Își va aminti fiecare chip mai târziu și îl va cerceta în tihnă.

Consilierul luă poziția de luptă. Ținându-și ambele mâini sub mantie, adversarul lui rămase la trei metri depărtare. Părea în largul lui, aproape plictisit.

– Ce înseamnă asta? întrebă Orr. Unde ți-e arma?

– Sunt pregătit, îi răspunse Rallick.

Baruk se așeză la distanță egală de fiecare duelist, puțin într-o parte. Avea chipul palid, de parcă ar fi fost bolnav.

– Secunzii au ceva de comentat? întrebă el aproape șoptit.

Rake nu răspunse.

Estraysian D'Arle își drese glasul.

– Țin să declar că mă opun acestui duel, socotindu-l facil și trivial. Se uită la Turban Orr. Consider că viața consilierului nu are nicio valoare. Dacă va muri, și bărbatul înalt se uită spre Rallick, nu va exista niciun pact de răzbunare din partea Casei D'Arle. Tu, domnule, ești scutit de acest lucru.

Rallick făcu o plecăciune.

Turban Orr zâmbi crispat. *Ticălosul va plăti pentru acele vorbe,* își jură el. Se lăsă ușor pe vine, pregătit să declanșeze atacul imediat după începerea duelului.

– Cuvintele tale au fost auzite, Estraysian D'Arle, zise Baruk.

Alchimistul ridică apoi o batistă și după aceea îi dădu drumul, lăsându-se să cadă.

Turban Orr făcu un salt în față și atacă într-o singură mișcare fluidă, executată cu o asemenea iuțeală, încât își întinsese arma încă înainte ca batista să atingă dalele. Văzu mâna adversarului țâșnind pe sub lama sabiei, apoi răsucindu-se în sus și spre exterior, iar între degetele lui sclipi lama scurtă și curbată a unui pumnal. Pararea loviturii se petrecu fulgerător, însă Orr răspunse și își degajă arma cu pricepere, împungând cu vârful ei în jos, spre torsul adversarului. Nu mai avu timp să vadă și al doilea pumnal când Rallick își răsuci corpul în lateral, făcând ca pumnalul din mâna lui dreaptă să devieze sabia lui Turban Orr pe lângă el. Asasinul făcu un pas în față și își roti dreapta în sus, după care înfipse lama în gâtul consilierului. Execută apoi și a doua lovitură, împungându-l pe Orr în piept cu celălalt pumnal.

Consilierul se împletici în lateral, iar sabia căzu cu zgomot pe dale în timp ce se prinse cu mâinile de rana sângerândă de la gât. Mișcarea aceasta fusese însă făcută doar din reflex, pentru că era deja mort din cauza rănii de la inimă. Se prăbuși.

Rallick făcu un pas înapoi și își ascunse armele sub mantie.

– Nicio mie de alte morți nu m-ar fi satisfăcut, șopti el, atât de încet, încât îl auziră doar Baruk și Rake. Dar mă voi mulțumi cu asta.

Alchimistul se apropie și dădu să spună ceva, dar, la un semn al lui Rake, se întoarse și îl văzu pe Estraysian D’Arle apropiindu-se.

Ochii împietriți ai consilierului erau ațintiți asupra lui Rallick.

– Judecând după stilul tău, spuse el, pot bănui că am asistat la un asasinat. Desigur, nici măcar Ghilda Asasinilor nu îndrăznește să comită crime în public. Prin urmare, nu pot decât să păstrez pentru mine astfel de bănuieli. Și să las lucrurile așa cum sunt. Bună seara, domnilor!

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

– Consider că luptaă a fost inegală, spuse Rake, întorcându-și fața mascată spre Rallick.

Un grup de oameni se strânseră în jurul lui Turban Orr. Se auziră strigăte de groază.

Baruk studie expresia de satisfacție de pe fața lui Rallick.

– S-a terminat, își spuse el. Du-te acasă.

O femeie masivă, cu forme pline, purtând o robă verde strălucitor și brodată cu fir de aur, li se alătură. Fără a purta mască, ea îi zâmbi generos lui Baruk.

– Salutări! spuse ea. Interesante vremuri, nu crezi?

O servitoare stătea lângă ea, având în brațe o tavă pe care se afla o pipă de apă.

Rallick se retrase cu o plecăciune discretă, după care plecă.

Baruk oftă.

– Salutări, Derudan! Îngăduie-mi să ți-l prezint pe lordul Anomander Rake. Lord, vrăjitoarea Derudan.

– Scuze pentru mască, îi spuse Rake. E mai bine să-mi rămână pe față.

Derudan scoase fum pe nas.

– Compatrioții îmi împărtășesc îngrijorarea crescândă. Simțim furtuna care se apropie și, cu toate că Baruk ține să ne liniștească, noi încă avem rețineri.

– Dacă va fi necesar, spuse Rake, mă voi ocupa personal de problemă. Dar nu cred că amenințarea cea mai mare este aceea de dincolo de zidurile orașului. E o bănuială, vrăjitoareo, nimic mai mult.

– Eu cred că am dori să aflăm care sunt suspiciunile tale, Rake, spuse cu timiditate Baruk.

Tiste Andii ezită, apoi clătină din cap.

– Nu e înțelept. Problema este prea delicată acum pentru a fi abordată. Deocamdată voi rămâne aici.

Derudan făcu un semn nepăsător față de mârâitul furios al lui Baruk.

– Adevărat, Cabala T'orrud nu este obișnuită să se simtă neajutorată, nu-i așa? Tot adevărat e că primejdiile abundă și oricare s-ar putea dovedi o simulare, o diversiune. Împărăteasa e foarte șireată.

În ce mă privește, susțin încrederea dintre noi, Lord Rake. Îi zâmbi lui Baruk. Alchimistule, noi doi trebuie să stăm de vorbă, spuse ea și își petrecu un braț pe după al lui.

Rake shiță o plecăciune către femeie.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, vrăjitoareo.

Îi urmări apoi pe vrăjitoare și pe alchimist îndepărtându-se, urmați de slujitoarea care se ținea foarte aproape de Derudan.

Kruppe opri un servitor care ducea o tavă încărcată cu bunătăți care arătau delicios. Umplându-și la întâmplare mâinile, se întoarse pentru a relua discuția cu Crokus. Se opri. Băiatul dispăruse.

Mulțimea forfotea pe terasă, unii tulburați, deși majoritatea oamenilor părea pur și simplu derutați. Unde era Lady Simtal? întrebau unii. Rânjind, alții schimbau întrebarea în: Cu cine era? În rândul nobililor creștea un nou val de așteptare. Dădeau roată ca vulturii, așteptând gazda care nu-și făcea datoria.

Zâmbind radios pe sub masca de heruvim, Kruppe ridică ochii încet spre balconul care dădea spre curtea interioară, la timp ca să vadă o siluetă feminină, profilată în spatele jaluzelelor. Își linse zahărul lipicios de pe degete și plescăi din buze.

– Există momente, murmură Kruppe, când celibatul născut dintr-o întristătoare lipsă devine o favoare, ba nu, o sursă de mare ușurare. Dragă Murillio, pregătește-te de furtună.

Simtal dădu deoparte două șipci ale jaluzelelor și se uită în jos.

– Ai avut dreptate, spuse ea. S-au retras pe terasă. Ciudat, mai ales că vine furtuna. Ar trebui să mă îmbrac. Se întoarse în pat și se apucă să-și adune hainele, care erau împrăștiate peste tot. Și tu, Murillio, ce vei face acum? întrebă ea. Nu crezi că însoțitoarea ta se întreabă unde ești, amant drag?

Murillio își coborî picioarele din pat și își puse lenjeria.

– Nu cred, spuse el.

Simtal îi aruncă o privire curioasă.

– Cu cine ai venit?

– Cu o prietenă, răspunse el, încheindu-și nasturii de la cămașă. Mă îndoiesc că numele ei ți-ar spune ceva.

În aceeași clipă, încuietoarea cedă și ușa se deschise spre interior cu zgomot.

Rămasă în lenjeria intimă, Simtal scoase un țipăt de uimire. Ochii ei îl fulgerară pe bărbatul înalt, cu mantie, care stătea în prag.

– Cum de îndrăznești să intri în dormitorul meu? Pleacă imediat, altfel chem…

– Ambii străjeri care patrulau pe hol au plecat, doamnă, spuse Rallick Nom, intrând în cameră și închizând ușa. Asasinul aruncă o privire spre Murillio. Îmbracă-te! se răsti el.

– Au plecat?

Simtal se mișcă astfel încât să aibă patul între ea și Rallick.

– Fidelitatea lor a fost cumpărată, spuse asasinul. Ar trebui să înveți ceva din asta.

– E de-ajuns să strig și vor veni toți aici.

– Dar nu ai făcut-o, spuse Rallick rânjind, pentru că ești curioasă.

– Să nu îndrăznești să-mi faci vreun rău, replică Simtal îndreptându-se de spate. Turban Orr te va ucide.

Asasinul mai făcu un pas spre ea.

– Am venit aici doar ca să-ți vorbesc, Lady Simtal, spuse el. Nu vei păți nimic, indiferent ce ai merita.

– Ce merit? N-am făcut nimic și nici măcar nu te cunosc.

– Nici consilierul Lim nu m-a cunoscut, replică Rallick încet. Iar acum, același lucru se poate zice și despre Turban Orr. Ambii au plătit pentru ignoranța lor. Doamnă, din fericire, n-ai asistat la duel. A fost neplăcut, dar necesar. O privi cu ochi necruțătoripe femeia palidă. Dă-mi voie să-ți explic. Oferta de contract făcută de Turban Orr către Ghilda Asasinilor este anulată în mod oficial. Coll trăiește, iar acum

revenirea lui este asigurată. Ești terminată, Lady Simtal. Turban Orr e mort.

Se întoarse și ieși din cameră, închizând ușa.

Murillio se ridică încet. O privi în ochi pe Lady Simtal, observând groaza ei crescândă. Subminate de dispariția legăturilor ei cu puterea, sistemele ei de apărare, cândva sigure, se prăbușiseră. Păru să se chircească fizic în clipa în care umerii i se contractară, mâinile îi cuprinseră stomacul, și genunchii i se îndoiră. Apoi nu se mai simți în stare să o privească. Lady Simtal dispăruse și el nu îndrăznea să examineze prea îndeaproape creatura care îi luase locul.

Își scoase din teacă pumnalul ornamental și îl azvârli pe pat. Fără vreun alt cuvânt sau gest, părăsi încăperea, știind cu certitudine că va fi ultimul bărbat care o văzuse în viață.

Ajuns în hol, se opri.

– Mowri, spuse el încet, nu sunt făcut pentru așa ceva. Planul de a ajunge în acel punct fusese una; acum, după ce îl îndeplinise, situația era alta. Nu se gândise la felul cum se va simți. Dreptatea împiedica acest lucru, un foc alb pe care nu avea motiv să îl privească ori să-l îndepărteze. Dreptatea îl sedusese și se întrebă ce pierduse, și îl miră moartea pe care o simțea răspândindu-se în suflet. Regretul care venea pe urmele morții era atât de neînțeles, încât amenința să îl copleșească. Mowri, șopti el din nou, aproape pe punctul de a înălța o rugăciune, cred că acum sunt pierdut. Sunt pierdut?

Cu ochii ațintiți la scunda fecioară Barghast care stătea pe marginea fântânii, Crokus se furișă pe după un stâlp din marmură. Blestemate fie gărzile postate la liziera pădurii. Era hoț, nu? Pe de altă parte, toți păreau destul de neatenți.

Așteptă momentul potrivit, iar când acesta sosi, țâșni către umbrele dintre primul șir de copaci. Nu auzi din urmă niciun strigăt de alarmă și nici ordinul de a se opri. Strecurându-se prin întuneric, Crokus se răsuci și se ghemui. Da, ea încă era acolo, cu fața în direcția lui.

Inspiră adânc, apoi se ridică în picioare, apucând o pietricică. Văzându-i pe străjeri, așteptă. După jumătate de minut, șansa îi surâse. Făcu un pas înainte și aruncă pietricica în apa fântânii.

Challice D'Arle tresări, apoi privi în jur și își șterse stropii de apă de pe fața machiată.

El simți un gol în stomac când ea îl măsură cu privirea, după care întoarse capul.

Crokus făcu un gest disperat. Asta era situația, trebuia să afle care era atitudinea ei în ceea ce îl privea. Își reținu răsuflarea și făcu încă un semn.

Aruncând o privire în spate, spre curtea interioară, Challice se ridică și porni în fugă spre el.

În timp ce se apropia, se uită printre gene spre el.

– Gorlas! Tu ești? Te-am așteptat toată noaptea.

Crokus încremeni. Apoi, fără să stea pe gânduri, se azvârli în față, îi astupă gura cu o mână, iar cu brațul celălalt o cuprinse de talie. Challice scoase un țipăt ascuțit, încercă să-l muște de palmă și se zbătu să scape, însă el o târî spre întunericul grădinii. *Și acum ce fac?* se întrebă el.

Spărgătorul de Cercuri se rezemă de stâlpul de marmură din interiorul încăperii principale a proprietății. În spatele lui, oaspeții se agitau în jurul cadavrului lui Turban Orr, discutând cu glasuri ridicate și proferând amenințări deșarte. Mirosind a sânge, aerul plutea greu deasupra grădinii.

Încercând să-și domolească bătăile inimii, își șterse ochii. *S-a terminat. Regina Visurilor, am terminat. Acum mă pot odihni. În cele din urmă, repaus.* Se îndreptă încet de spate, respiră adânc, își așeză sabia și privi în jur. Căpitanul Stillis nu era de găsit și, cu excepția câtorva servitori aflați la intrarea dinspre bucătărie, încăperea era aproape pustie. Lady Simtal încă nu apăruse, iar deruta își făcea loc în vidul creat de absența ei.

Spărgătorul de Cercuri se uită pentru ultima oară la oaspeții din grădină, apoi porni spre uși. Când trecu prin dreptul unei mese lungi pe care se aflau resturi de foitaje și budinci, auzi un sforăit slab. Mai

făcu un pas, iar la capătul mesei văzu un bărbat scund și rotofei așezat pe un scaun vechi îmbrăcat în pluș. Masca de heruvim, mânjită de dulciuri, îi ascundea fața, însă Spărgătorul de Cercuri îi văzu ochii închiși. Sforăitul nazal care însoțea ridicarea și coborârea pieptului era puternic și constant.

Străjerul ezită. Apoi, clătinând din cap, se îndepărtă. Dincolo de porțile care se vedeau deja îl așteptau străzile Darujhistanului și libertatea. Acum, când făcuse primii pași pe acel drum, nu se va mai lăsa oprit de nimic.

Mi-am îndeplinit misiunea. Încă un necunoscut fără nume care nu a putut fugi din fața tiraniei. Dragă Hood, primește sufletul stafidit al acelui om – visurile lui s-au spulberat, zădărnicite de toana unui asasin. Cât privește sufletul meu, ei, bine, va trebui să mai aștepți o vreme.

Trecu de porți, salutând în cele din urmă zâmbetul care îi apăru nechemat pe buze.

Capitolul douăzeci și doi

Corbi! Corbi Uriași!
Cârâitul vostru ia în râs
istoriile tumultuoase
de sub aripile voastre negre –
Sfărâmați ziua
Voi, drapele ale nopții,
sfâșiați cu umbre
această lumină nevinovată
Corbi! Corbi Uriași!
Norii voștri bubuitori sosesc
năpustindu-se brusc
șuierând chinuri
de nicăieri
către alt loc –
Sfărâmați ziua
Voi, drapele ale nopții,
sfâșiați cu umbre
această lumină nevinovată
Corbi! Corbi Uriași!
Clonțurile voastre se cască pocnind
vărsând sudoarea
spaimei încordate
plesnetul de oase
promis astăzi –
Am văzut luciul
ochilor voștri, râsul
care-i brumează pe cei vii
trecerea voastră e doar o iluzie –
ne oprim, privim
blestemăm vânturile voastre înghețate
știind calea zborului vostru
rotindu-vă în jurul nostru

mereu, vai, mereu și mereu!

Corbi
Collitt (n. 978)

Raest îi scosese pe doi dintre dragoni din luptă. Ceilalți doi se roteau sus deasupra capului, în vreme ce Silanah Aripi-Roșii coborî și dispăru dincolo de deal. Era rănită, tiranul Jaghut știa, iar puterea imensei forțe de viață a ei se scurgea.

– Iar acum, spuse el printre buzele zdrențuite, va muri.

Carnea lui fusese smulsă, sfârtecată de puterea virulentă a dragonilor, o putere care țâșnise din boturile lor ca o răsuflare de foc. Oasele lui fragile și îngălbenite erau despicate, zdrobite și sfărâmate. Ceea ce îl mai ținea în picioare și-l ajuta să se miște era coridorul său Omtose Phellack.

După ce Finnestul va ajunge în mâinile lui, își va reface corpul, redându-i vigoarea sănătății. Și se afla aproape de țintă. Încă un șir de dealuri, și se vor vedea zidurile orașului, iar fortificațiile acestuia erau singurele lucruri care stăteau între Raest și puterile lui sporite.

Bătălia făcuse ravagii pe dealuri, arzând totul în cursul încleștării ucigătoare dintre coridoare. Iar Raest îi alungase pe dragoni. Le auzise strigătele de durere. Râzând, azvârlise nori denși de pământ și pietre spre cer pentru a-i orbi. Aprinsese aerul în calea zborului lor. Umpluse norii cu foc. Simțea că era plăcut să trăiască din nou.

În timp ce mergea, continuă să devasteze pământul din jurul lui. O singură scuturare din cap sfărâmase un pod de piatră care trecea peste un fluviu lat și puțin adânc. Acolo existaseră un post de pază și soldați cu arme din fier – creaturi ciudate, mai înalte decât Imass, despre care el simțise că ei puteau fi făcuți cu ușurință sclavi. Însă el îi distrusese pe acei oameni pentru ca ei să nu îi distragă atenția în lupta cu dragonii. Mai întâlnise un bărbat, îmbrăcat la fel și călare pe un cal. Ucisese și omul, și animalul, iritat de prezența lor.

Învăluit în focul sfârâitor al vrăjilor, Raest urcă panta dealului dincolo de care Silanah dispăruse cu câteva minute înainte. Anticipând o nouă ambuscadă, tiranul Jaghut își încordă puterea și strânse pumnii.

Însă ajunse pe culme fără a fi atacat. Silanah fugise? Își înălță gâtul spre cer. Nu, cei doi dragoni rămăseseră, iar între ei se afla un Corb Uriaș.

Raest traversă culmea dealului și se opri când văzu valea aflată mai departe. Acolo aștepta Silanah, cu pielea roșie marmorată dungată cu negru, arsuri umede peste pieptul care tresălta. Cu aripile strânse, ea îl urmări din poziția ei de pe fundul văii, unde un râu curgea sinuos, străpungând pământul, cu malurile cotropite de urzici.

Tiranul Jaghut râse cu glas hârâit. Acolo va muri ea. Partea îndepărtată a văii era o creastă scundă și, dincolo de ea, strălucind în beznă, se găsea orașul în care era Finnestul lui. Văzându-l, Raest se opri. Chiar și marile orașe Jaghut de odinioară erau pitice prin comparație. Și ce erau luminile acelea ciudate, albastre și verzi, care luptau împotriva întunericului cu o hotărâre atât de constantă și de îndărătnică?

Acolo se aflau mistere. Abia aștepta să le descopere.

– Silanah! strigă el. *Eleint!* Îți redau viața! Zboară acum, Silanah! Îți voi arăta îndurarea mea doar o dată. Ascultă-mă, *Eleint!*

Dragonul roșu îl privi atent, iar ochii cu multifațetați luciră ca niște faruri. Nu se mișcă, și nici nu răspunse.

Raest se apropie de ea, descoperind cu surprindere că îi dispăruse coridorul. Asta însemna capitulare? Râse a doua oară.

În timp ce se apropia, cerul se schimbă, umplându-se de o strălucire argintie care nu își avea izvorul nicăieri. Orașul dispăru, fiind înlocuit de mlaștini biciuite de vânturi. Șirul zimțat al munților îndepărtați se înălța masiv, nestrăpuns de fluvii de gheață, sclipitor și sălbatic de tinerețe. Raest micșoră pasul. *Aceea era o viziune străveche, una dinainte chiar de existența Jaghut. Cine m-a ademenit aici?*

– Vai mie, vai mie…

Tiranul coborî brusc privirea și descoperi un muritor stând dinaintea lui. Raest își înclină capul cu fruntea stafidită către omul îmbrăcat ciudat, având o

haină zdrențuită și decolorată, cu manșete largi, mânjite de mâncare, cu pantaloni largi și lucioși, vopsiți într-un roz uimitor și cizme mari negre din piele în picioarele mici. Bărbatul scoase o bucată de pânză și își tamponă fruntea îmbrobodită de sudoare.

– Dragă domnule, spuse el hârâind subțire, nu ai îmbătrânit frumos!

– Există un Imass în tine, se răsti Raest. Până și limba pe care o vorbești are ecoul gâtlejurilor lor guturale. Ai venit să mi te guduri la picioare? Ești tu, așadar, primul meu acolit, dornic să primești recompense de la mine?

– Vai, îi răspunse omul, te înșeli, domnule. Kruppe, acest umil și firav muritor care stă dinaintea ta, nu se pleacă în fața niciunui om, fie el Jaghut ori zeu. Nuanțele acestui veac nou arată că ești doborât de indiferență, făcut să devii nesemnificativ în luptele tale mărețe de preaplecatul Kruppe, în visul căruia ai nimerit în mod ignobil. Kruppe stă dinaintea ta pentru ca tu să îi vezi fața nevinovată în ultimele momente înainte de moartea ta. Ținând seama de atâtea lucruri, e un gest de generozitate din partea lui Kruppe.

Raest râse.

– Am mai pătruns în visele muritorilor. Tu îți închipui că ești stăpânul, dar te înșeli.

Tiranul întinse brusc mâna în față, iar din ea erupse o putere virulentă. Vrăjitoria îl învălui pe Kruppe, arzând întunecat, apoi se stinse, nelăsând nicio rămășiță din om.

Din stânga lui, Raest auzi o voce:

– Urât din partea ta, declară Kruppe. Această precipitare este dezamăgitoare.

Jaghut se răsuci și privi printre gene.

– Ce e jocul ăsta?

Omul zâmbi.

– Păi, jocul lui Kruppe, desigur.

Un sunet venind din spate îl alertă pe Raest, dar prea târziu. Se răsuci exact în clipa în care o sabie masivă din cremene izbi, trecând prin umărul lui stâng, despicând o cale de-a lungul căreia arma

zdrobi coaste, tăie sternul și șira spinării. Lovitura îl trânti pe tiran la pământ, într-o rână. Își desfăcu brațele și picioarele, iar bucăți din trupul lui aterizară în jurul lui. Se uită cu ochi dilatați la T'lan Imass.

Umbra lui Kruppe se mută pe fața lui Raest, iar tiranul privi drept în ochii apoși ai muritorului.

– El e fără de clan, desigur. Dezlegat și imposibil de legat, însă chemarea străveche încă îi dă porunci, spre disperarea lui. Imaginează-ți uimirea lui când a fost descoperit. Onos T'oolan, Sabie a Primului Imperiu, este chemat încă o dată de sângele care i-a încălzit cândva mâinile, picioarele, inima și viața cu atât de mult timp în urmă.

T'lan imass spuse:

– Muritorule, ai vise ciudate.

– Kruppe are multe surprize, chiar și pentru el însuși.

– Simt o mână de Aruncător de Oase în această invocare, continuă Onos T'oolan.

– Adevărat. Pran Chole din clanul Kig Aven al Kron T'lan Imass, așa cred că își spunea.

Raest se ridică de la pământ, adunându-și vrăjile în jurul corpului pentru a ține laolaltă părțile sfărâmate.

– Niciun T'lan Imass nu-mi poate rezista, spuse el șuierat.

– Îndoielnică afirmație, zise Kruppe. Chiar și așa, el are un tovarăș în această strădanie.

Tiranul Jaghut se îndreptă și văzu o siluetă înveșmântată în negru apărând din albia râului. Își lăsă capul într-o parte în timp ce silueta se apropia.

– Îmi aduci aminte de Hood. Rătăcitorul morții mai trăiește? Se strâmbă. A, nu. Nu simt nimic în ce te privește. Tu nu exiști.

– Probabil, îi răspunse silueta cu glas profund și delicat, care sugera regretul. Dacă este așa, continuă ea, nici tu nu exiști. Amândoi aparținem trecutului, Jaghut. Silueta se opri la patru metri de Raest și întoarse capul spre dragon. Stăpânul ei așteaptă sosirea ta, Jaghut, dar el așteaptă zadarnic și pentru asta ar trebui să ne mulțumești. El va trimite un soi

de moarte de care nu există scăpare, chiar și pentru o creatură ca tine. Silueta întoarse capul, și întunericul din interiorul glugii îl privi din nou pe tiran. Uite, în visul unui muritor noi vom pune capăt existenței tale.

Silueta râse, un bubuit grav.

– Ești un neghiob, Raest. În acest veac, până și un muritor te poate ucide. Valul luării în sclavie s-a întors. Acum noi, zeii, suntem sclavi, iar muritorii ne sunt stăpâni, deși ei nu știu asta.

– Așadar, ești zeu? Încruntarea lui Raest se adânci. Dacă e adevărat, pentru mine ești un copil.

– Am fost cândva zeu, îi răspunse silueta. Venerat sub numele de K'rul, iar înfățișarea mea era Obiliskul. Eu sunt Făcătorul de Căi – găsești vreo semnificație în acest titlu străvechi?

Raest făcu un pas în spate ridicându-și în același timp mâinile descărnate.

– Imposibil, spuse el pe nerăsuflate. Ai trecut în Tărâmurile Haosului, te-ai întors în locul nașterii tale, nu te mai afli printre noi…

– Cum îți spuneam, lucrurile s-au schimbat, zise K'rul. Ai de ales, Raest. Onos T'oolan te poate distruge. Nu ai idee ce înseamnă titlul de Sabie, nu are egal pe lume. Poți cădea jalnic sub sabia unui Imass, ori mă însoțești, pentru că, într-o anumită privință, noi doi semănăm. Timpul nostru a dispărut și ne așteaptă Porțile Haosului. Ce alegi?

– Nu aleg nici una, nici alta, Străvechiule.

Cu un hohot de râs, corpul distrus și ofilit al lui Raest se prăbuși la pământ.

K'rul își înclină capul.

– Și-a găsit alt trup.

Kruppe își scoase batista.

– O, vai de mine! spuse el.

Kalam făcu brusc un semn, iar Paran se lăsă în jos. Căpitanul își simți gura uscată. În grădină era ceva nelalocul său. Se întrebă dacă era vorba doar despre starea lui de epuizare. Până și aerul din grădină îi irita simțurile. I se păru că vede întunericul vibrând, dar și mirosul de putreziciune se accentuase, ajungând acum o adevărată duhoare.

Kalam duse mâinile după pumnale. Paran se încordă, pentru că nu putea vedea nimic dincolo de asasin. Prea mulți copaci, prea puțină lumină. Undeva în față licăriră lămpi cu gaz, iar pe terasă se strânseseră oameni. Dar civilizația părea însă a fi la o mie de leghe depărtare. Acolo căpitanul se simți ca și cum ar fi fost într-o stare primordială, percepând respirații lente și grele în toate părțile.

Kalam îi făcu semn lui Paran să rămână pe loc, apoi se furișă în umbrele din dreapta lor. Ghemuindu-se aproape de pământ, căpitanul înaintă încet spre locul în care asasinul stătuse un moment mai devreme. În față părea să fie o poiană sau un luminiș, nu putea fi însă sigur și nici nu reuși să descopere ceva nelalocul său. Cu toate acestea, senzația de primejdie îi dădea acum dureri de cap. Mai făcu un pas. Ceva ocupa mijlocul poienii, de formă cubică, amintind de o rocă finisată sau de un altar, iar în fața acestuia se aflǎ o femeie scundă, semănând cu o fantomă în întunericul acela. Stătea cu spatele la Paran.

Preț de o clipă, ea părea singură, iar în următoarea, Kalam se ridică în spatele ei cu pumnalele strălucind în mâini. Își trase brațele spre spate.

Femeia făcu o mișcare fulgerătoare și îl lovi cu cotul în stomac pe asasin. Apoi se răsuci și îl izbi cu genunchiul în vintre. Kalam scoase un țipăt când trebui să se retragă un pas și căzu la pământ cu un bufnet puternic.

Paran își scoase sabia. Se repezi în luminiș.

Femeia îl văzu și scăpă un țipăt ascuțit de spaimă și uimire.

– Nu! strigă ea. Te rog!

Auzind glasul acela atât de subțire, căpitanul se opri. Kalam se ridică în fund. Gemu, apoi spuse:

– La naiba, Sorry. Nu mă așteptam să dau de tine. Te socoteam moartă, fetițo.

Femeia îl cântări atent cu privirea pe Paran, care se apropia sfios.

– Ar trebui să te cunosc, nu? îl întrebă ea pe Kalam. Apoi, când căpitanul se apropie mai mult, ea ridică de spaimă o mână între ei și se retrase. Eu… eu te-am ucis! Cu un geamăt slab, se prăbuși în genunchi. Am avut sângele tău pe mâini. Țin minte asta!

Paran se simți cuprins de un foc de furie. Ridică sabia și se apropie de ea, dominând-o.

– Stai! șuieră Kalam. Căpitane, așteaptă. Ceva nu e în regulă.

Cu mare greutate, asasinul se ridică în picioare, apoi se pregăti să se așeze pe cubul de piatră.

– Nu face asta! exclamă fata. Nu simți?

– Eu, da, mârâi Paran. Își coborî arma. Caporale, nu atinge lucrul acela.

Kalam se îndepărtă.

– Am crezut că doar eu am trăit senzația asta, bombăni el.

– Nu e nicidecum piatră, spuse femeia, de pe fața căreia dispăruse expresia de suferință care i-o schimonosise un moment mai devreme. E lemn. Se ridică și veni în fața lui Kalam. Și crește.

Paran deveni bănuitor.

– Fată, îți amintești de mine? Știi cine sunt?

Ea se încruntă spre el, apoi clătină din cap.

– Îl cunosc pe Kalam, spuse ea. Cred că e un vechi prieten.

Asasinul se înecă, iar după aceea tuși zgomotos și dădu din cap.

Fata arătă spre cubul din lemn.

– Vedeți? Crește din nou.

Ambii bărbați se uitară. O ceață fină făcea neclare marginile cubului, umflându-se și schimbându-și forma, apoi dispărură, însă lui Paran îi era limpede că acel lucru era mai mare.

– Are rădăcini, adăugă fata.

Paran se scutură.

– Caporale, rămâi aici cu fata. Mă întorc repede.

Își vârî sabia în teacă și părăsi luminișul. După ce merse șerpuit printre tufișuri, ajunse la marginea lui și privi spre terasa aglomerată. Spre stânga, din

pietrele de pavaj se înălța o fântână arteziană cu ziduri scunde, înconjurată de stâlpi din marmură aflați la distanță de aproape un metru unul de altul.

Căpitanul văzu că Whiskeyjack și membrii echipei sale se aranjaseră în linie la trei metri de marginea grădinii și stăteau cu fața spre terasă. Păreau încordați. Paran găsi o creangă uscată și o rupse în două.

Auzind zgomotul, cei șase bărbați se întoarseră. Căpitanul arătă către Whiskeyjack și Mallet, apoi se retrase între copaci. Sergentul se grăbi să-i șoptească ceva lui Ben-cel-Iute. Apoi îl chemă pe vraci și se apropiară de Paran.

Acesta îl trase mai aproape pe Whiskeyjack.

– Kalam a găsit-o pe Sorry, dar și altceva, spuse el. Fata nu pare întreagă la minte, sergent, dar nu cred că joacă teatru. Ba își amintește că m-a ucis, ba uită. Și i-a intrat în cap că unul dintre cei mai vechi prieteni ai ei este Kalam.

Mallet se încruntă.

După ce aruncă o scurtă privire spre petrecere, Whiskeyjack întrebă:

– Și ce este acel „ceva“?

– Nu știu, dar e de rău.

– Am înțeles. Sergentul oftă. Mallet, du-te cu căpitanul. Vezi ce e cu Sorry. Vreo veste de la Ghilda Asasinilor? îl întrebă el pe Paran.

– Nu.

– Atunci vom acționa curând, spuse Whiskeyjack. Îi punem la treabă pe Fiddler și pe Hedge. Mallet, când te întorci, adu-l cu tine pe Kalam. Trebuie să stau de vorbă cu el.

Când traversă încăperea centrală ca să se îndrepte spre ușa principală, în calea lui Rallick nu apăru nimeni care să-l oprească. Mulți se întoarseră spre el, iar discuțiile scăzură, continuând abia după trecerea lui prin dreptul invitaților. Se simțea cuprins de o oboseală profundă, care îi pătrunsese până în oase, o stare care nu putea fi pusă în întregime pe seama sângelui pierdut din cauza unei răni deja

vindecate. Senzația de rău care îl domina era pricinuită de emoție.

Se opri când îl văzu pe Kruppe, cu masca atârnându-i într-o mână plinuță, ridicându-se de pe un scaun. Fața lui era năpădită de sudoare, iar ochii îi trădau spaima.

– Ai tot dreptul să fii îngrozit, spuse Rallick, apropiindu-se de el. Dacă știam că ești aici…

– Tăcere! se răsti grăsanul. Kruppe trebuie să gândească!

Asasinul se strâmbă, dar nu spuse nimic. Nu-l mai văzuse pe Kruppe abandonându-și obișnuita mască de amabilitate, astfel că dispoziția lui îl nelinişti profund pe Rallick.

– Du-te în drumul tău, prietene, îi spuse apoi Kruppe, cu o voce stranie. Te așteaptă destinul. Ba, mai mult, se pare că această nouă lume este pregătită pentru unul ca Raest, indiferent ce carne ar avea.

Încruntătura lui Rallick se adânci. *Omul pare beat*. Oftă, apoi se întoarse, iar gândurile îi reveniră la ceea ce se întâmplase în acea noapte. Își continuă drumul, lăsându-l pe Kruppe în urmă. Și acum? se întrebă el. Pentru a se ajunge acolo se făcuseră multe eforturi. Claritatea gândurilor lui părea tulburată de reușită. Nefiind un cruciat, obsesia lui Rallick de a îndrepta răul nu fusese, într-un fel, decât asumarea rolului pe care ar fi trebuit să-l joace Coll. Devenise instrumentul voinței lui Coll, bizuindu-se pe credința că voința acestuia va reveni.

Dar dacă nu revenea? Se încruntă din nou și alungă întrebarea ca să nu simtă îndemnul de a-i căuta și răspunsul. Așa cum spusese Baruk, sosise vremea să plece acasă.

Când trecu prin dreptul unei femei cu o mască argintie, aceasta îl atinse pe braț. Surprins, se întoarse să o privească. Părul castaniu, lung încadra masca fără trăsături, iar fantele pentru ochi nu dezvăluiau nimic. Femeia se apropie.

– De câtva timp, am devenit curioasă, spuse ea încet. Cu toate acestea, constat acum că ar fi trebuit

să te urmăresc personal, Rallick Nom. Moartea lui Ocelot putea fi evitată.

Privirea asasinului se întunecă.

– Vorcan.

Ea își înclină ușor capul, sugerând confirmarea.

– În cazul în care contractul lui Orr a fost aprobat de Ghildă, aștept să fiu pedepsit.

Ea nu-i răspunse.

El așteptă calm.

– Nu ești omul care să facă risipă de cuvinte, Rallick Nom.

El răspunse prin tăcere.

Vorcan râse încet.

– Spui că te aștepți la o pedeapsă, de parcă te-ai resemnat deja că vei muri. Privirea ei se îndreptă de la el la terasa aglomerată. Consilierul Turban Orr a posedat magie protectoare, însă nu i-a slujit la nimic. Curios lucru. Lăsă impresia că se gândește la ceva, apoi dădu din cap. E nevoie de priceperea ta, Rallick Nom. Însoțește-mă.

El clipi, apoi, după ce ea porni spre grădina din spatele casei, o urmă.

Stând deasupra ei, Crokus ținea o mână peste gura lui Challice. Cu cealaltă, își scoase masca de hoț. Recunoscându-l, ea făcu ochii mari.

– Dacă țipi, o avertiză Crokus cu glas aspru, vei regreta.

Reușise să o tragă probabil cam zece metri între tufișuri, după care ea îi pusese piedică. Se luptaseră, dar el câștigase.

– Vreau doar să-ți vorbesc, spuse Crokus. N-o să-ți fac niciun rău, Challice. Decât dacă vei încerca să faci ceva, desigur. Uite, îmi îndepărtez mâna de gura ta. Te rog să nu strigi.

Încercă să citească expresia din ochii ei, dar nu descoperi decât teamă. Rușinat, ridică mâna.

Ea nu strigă, dar după o clipă Crokus regretă că ea nu făcuse asta.

– Să te ia naiba, hoțule! Când o să te prindă, tata o să te jupoaie de viu! Asta, dacă nu cumva te prinde

mai întâi Gorlas. Dacă încerci să-mi faci ceva, o să te fiarbă de viu, încet…

Crokus îi astupă din nou gura. Jupuit? Fiert?

– Cine e Gorlas? întrebă el, privind-o încruntat. Vreun bucătar amator? Deci, m-ai trădat!

Ea îl privi lung.

El ridică din nou mâna.

– Nu te-am trădat, spuse ea. Despre ce vorbești?

– Despre străjerul ucis. Nu am făcut-o eu, ci…

– Sigur că n-ai făcut-o tu. Tata a angajat o clarvăzătoare. O femeie l-a ucis pe acel om, o slujitoare a lui Ropei. Clarvăzătoarea a fost atât de îngrozită încât nici nu a mai așteptat să fie plătită! Acum, dă-te jos de pe mine, hoțule.

Îi dădu drumul și se așeză pe pământ. Privi apoi atent printre copaci.

– Nu tu m-ai trădat? Dar Meese? Gărzile de la casa unchiului Mammot? Marea vânătoare?

Challice se ridică în picioare și își scutură frunzele uscate de pe mantia din piele.

– Ce tot spui acolo? Trebuie să mă întorc. Gorlas o să mă caute. E primul fiu al Casei Tholius, și se antrenează pentru a deveni maestru duelist. Dacă te vede cu mine, vei da de bucluc.

El se uită la ea fără să înțeleagă.

– Stai puțin! Sări în picioare. Ascultă, Challice! Lasă-l pe idiotul acela de Gorlas. În decurs de un an, unchiul meu ne va face prezentările în mod oficial. Mammot e un scriitor renumit.

Challice își dădu ochii peste cap.

– Revino cu picioarele pe pământ. Scriitor? Vreun bătrân cu mâinile mânjite de cerneală, care se lovește de pereți când merge – are putere casa lui? Influență? Casa Tholius are putere, influență, tot ce trebuie. Iar Gorlas mă iubește.

– Dar eu…

Se opri și-și luă ochii de la ea. Chiar o iubea? Nu. Oare avea asta vreo importanță? Și, în orice caz, ce voia de la ea?

– Ce vrei de la mine? îl întrebă Challice.

El rămase cu ochii în pământ. Apoi îi întâlni privirea.

– Companie? întrebă el cu glas reținut. Dar ce vorbesc eu. Sunt hoț. Și jefuiesc femei ca tine.

– Exact, îi răspunse ea imediat. Și-atunci de ce să susții altceva? Expresia feței ei se mai îndulci. Crokus, n-o să te trădez. Va rămâne secretul nostru.

Preț de o clipă, el se simți ca un copil mângâiat pe creștet și consolat de o femeie amabilă, și descoperi că îi plăcea asta.

– Înainte de a te vedea, adăugă ea zâmbind, n-am mai întâlnit alt hoț.

Încântarea lui se transformă astfel într-o izbucnire de furie.

– Pe răsuflarea lui Hood, nu, nu se poate! se strâmbă el. Nu cunoști realitatea, Challice. N-ai avut niciodată sânge pe mâini. N-ai văzut niciodată un om murind. Dar așa trebuie să stea lucrurile, nu? Lasă-ne nouă mizeria, suntem învățați cu ea.

– În seara asta am văzut un om murind, spuse Challice încet. Și nu vreau să mai văd niciodată așa ceva. Dacă asta înseamnă „realitate“, atunci nu o vreau. Ți-o las ție pe toată, Crokus. La revedere.

Se întoarse și plecă.

Crokus se uită lung la spatele ei și la părul împletit, iar cuvintele ei îi răsunară în minte.

Brusc epuizat, reveni în grădină. Spera ca Apsalar să fi rămas unde o lăsase. Nu avea deloc chef să o caute. Se strecură spre umbre.

Imediat ce păși în luminiș, Mallet simți dorința să se retragă. Paran îl prinse de braț. Ochii li se întâlniră.

Vraciul clătină din cap.

– Eu nu mă apropii mai mult, domnule. Ceea ce sălășluiește acolo este o anatemă pentru coridorul meu Denul. Și… mă simte… e înfometat. Își șterse sudoarea de pe frunte și respiră tremurător. Mai bine adu-o pe fată la mine.

Paran îi eliberă brațul și țâșni în luminiș. Cubul ajunsese de mărimea unei mese, cuprins de rădăcini groase și răsucite și marcat pe laturi cu găuri pătrate,

necizelate. Pământul din jurul lui părea scăldat de sânge.

– Caporale, șopti el, parcă înghețat. Trimite fata la Mallet.

Kalam își lăsă o mână pe umărul ei.

– Hai, fată, spuse el pe un ton blând ca al unui unchi, mergi, te rog. Venim și noi imediat.

– Am înțeles, zise ea zâmbind și o luă spre marginea luminișului, unde stătea vraciul.

Kalam își frecă falca nerasă și o urmări cu privirea.

– Până acum, n-am văzut-o niciodată pe Sorry zâmbind, spuse el când sosi Paran. Și e păcat.

Rămaseră și urmăriră ce se petrecea, în timp ce Mallet discută discret cu fata, apoi făcu un pas în față și își puse mâna pe fruntea ei.

Paran înclină din cap.

– Furtuna s-a oprit, spuse el.

– Da. Să sperăm că înseamnă ceea ce am vrut noi.

– A oprit-o cineva. Împărtășesc speranța ta, caporale. Pentru căpitan, era totuși o speranță zadarnică. Ceva se petrecea. Oftă. Nu a bătut nici în ceasul al doisprezecelea. Greu de crezut.

– Ne așteaptă o noapte lungă, spuse asasinul, arătând astfel că și el se considera total lipsit de optimism.

Își drese glasul. Mallet scosese un strigăt puternic care ajunsese până la urechile lor. Vraciul își retrase mâna și le făcu semn lui Paran și Kalam.

– Du-te tu, spuse asasinul.

Derutat, căpitanul se încruntă la bărbatul întunecat, apoi se îndreptă spre locul în care așteptau vraciul și Sorry. Fata avea ochii închiși și părea a fi în transă.

Mallet nu mai vorbi pe ocolite.

– Nu mai e posedată, spuse el.

– Asta am bănuit și eu, îi răspunse Paran, privind-o pe fată.

– Dar mai e ceva, urmă vraciul. Are pe altcineva în ea, domnule.

Paran ridică din sprâncene.

– Cineva care a fost acolo tot timpul. Nu pricep defel cum de a rezistat prezenței lui Rope. Iar acum am de ales.

– Explică-mi.

Mallet se ghemui, găsi o rămurică și începu să scrijelească tipare ciudate în praf.

– Acel cineva protejează mintea fetei, acționând ca un filtru de alchimist. În ultimii doi ani, Sorry a făcut lucruri care ar fi scos-o din minți, dacă și-ar fi adus aminte ceva. Acum prezența aceea se luptă cu amintirile ei, însă chiar are nevoie de ajutor, nemaifiind la fel de puternică precum altădată. E pe moarte.

Paran se așeză alături de vraci.

– Și crezi că-i poți oferi ajutorul de care are nevoie?

– Nu sunt convins. Cum să spun, domnule, nu-i știu planurile. Nu am idee ce pune la cale, nu reușesc să descifrez tiparul a ceea ce încearcă să facă. Așadar, să zicem că o ajut, dar mă întreb dacă vrea control absolut. După aceea, fata va fi posedată total.

– Deci, crezi că prezența a protejat-o pe Sorry de Rope, doar ca acum să facă saltul și să preia controlul?

– Dacă vedem lucrurile astfel, spuse Mallet, este absurd. Ceea ce mă frământă totuși este de ce s-ar dărui total prezența? Corpul ei, carnea, a dispărut. Dacă se desprinde de fată, nu are unde să se ducă, domnule. Poate o fi vreo persoană iubită, o rudă sau ceva asemănător. O persoană care ținea să se sacrifice. E o posibilitate.

– E vorba despre o femeie?

– Da, a fost o femeie. Blestemat să fiu dacă știu ce a ajuns acum. Nu percep decât tristețe. Vraciul îl privi pe Paran în ochi. E cel mai trist lucru pe care l-am întâlnit, domnule.

Căpitanul examină fața omului câteva clipe, apoi se ridică.

– Nu am intenția să-ți dau vreun ordin privind modul în care să procedezi, vraciule.

– Dar?

– Dar, dacă se poate, eu spun s-o faci. Dă-i ceea ce îi trebuie ca să poată face ceea ce dorește.

Mallet își umflă obrajii, apoi aruncă rămurica și se îndreptă de spate.

– Așa-mi spune instinctul, domnule. Mulțumesc.

Din luminiș, Kalam spuse:

– Ajunge. Arătați-vă.

Cei doi bărbați se răsuciră și-l văzură pe Kalam privind spre pădure, undeva în stânga lor. Paran îl prinse de braț pe Mallet și îl trase în umbră. Vraciul o târî după el pe Sorry.

Două siluete, un bărbat și o femeie, pătrunseră atunci în luminiș.

Crokus se apropie șerpește printre vițe și prin frunzele moarte de pe solul pădurii. Pentru o grădină exterioară, acolo exista o vegetație de o încâlceală nemaipomenită. În timp ce o căuta pe Apsalar, apropiindu-se de locul în care auzise vocile, văzu doi bărbați și o femeie cu o mască argintie pe față. Toți trei se uitau fix la un ciot de copac ciudat și neclar, aflat în mijlocul luminișului. Încet, Crokus expiră lung. Unul dintre bărbați era Rallick Nom.

– Văd ceva rău în asta, spuse femeia, retrăgându-se. O foame.

Aflat alături de ea, bărbatul masiv, cu pielea întunecată, își drese glasul.

– Nu te contrazic, Stăpână a Ghildei. Indiferent ce ar fi asta, nu vine din Malaz.

Hoțul făcu ochi mari, mirați. *Spioni malazani? Stăpâna Ghildei? Vorcan.* Părând să nu ia în seamă lucrurile ciudate din jurul ei, femeia se întoarse către Rallick.

– Pe tine cum te afectează, Rallick?

– În niciun fel, răspunse el.

– Atunci, apropie-te de el.

Asasinul făcu un gest nepăsător din umeri și se apropie de cubul înnodat, care se crispa. Mișcarea lui neclară încetă.

Vorcan se calmă.

– Se pare că îi zădărnicești eforturile, Rallick. Curios lucru.

Asasinul își drese glasul.

– Praf de Otataral.

– Poftim?

– L-am dat pe piele.

Vorcan rămase cu gura căscată.

Celălalt bărbat îl măsură pe Rallick cu ochi mijiți.

– Te țin minte, asasinule. Prada noastră, când am încercat prima oară să luăm legătura. Noaptea ambuscadei de pe acoperișuri.

Rallick dădu din cap.

– Ei, bine, continuă malazanul, sunt surprins că ai supraviețuit.

– E un om capabil de multe surprize, spuse Vorcan. Prea bine, caporal Kalam, al Arzătorilor de Poduri, solicitarea ta de a fi primit în audiență a ajuns la mine și am aprobat-o. Înainte de a începe totuși, aș fi încântată dacă restul grupului tău ni s-ar alătura.

Se întoarse către copacii din dreapta ei.

Crokus simți că i se învârte mintea – Arzătorii de Poduri! –, însă senzația trecu în momentul în care văzu doi bărbați apărând din umbre, având-o pe Apsalar între ei. Părea drogată și ținea ochii închiși.

Unul dintre necunoscuți spuse:

– Stăpână a Ghildei, sunt căpitanul Paran din Armata a IX-a. Inspiră adânc, apoi urmă: În această chestiune, Kalam vorbește în numele Imperiului.

Vorcan se întoarse către bărbatul întunecat.

– Înseamnă că audiența a început.

– Stăpână a Ghildei, știm amândoi că nu Consiliul Orașului reprezintă adevărata putere a Darujhistanului. Și, cum nici tu nu ești cea care conduce orașul, am ajuns la concluzia că magii locali acționează în secret, iar menținerea actualei situații este principalul lor interes. Indiferent cine ar fi aceștia, se pricep să se ascundă. Am putea hotărî să îi ucidem pe toți magii din Darujhistan, dar asta ar dura prea mult timp și s-ar putea să fie și dificil. În schimb, Stăpână a Ghildei, Imperiul Malazan a inițiat

un contract în privința adevăraților conducători al Darujhistanului. O sută de mii de jakatas de aur. Fiecăruia. Mai mult, Împărăteasa oferă acoperirea privind controlul asupra orașului, însoțită de titlul de Mare Căpetenie și de toate privilegiile care decurg de aici.

Apoi își încrucișă brațele la piept.

Vorcan rămase tăcută, apoi spuse:

– Împărăteasa Laseen dorește să-mi plătească nouă sute de mii de jakatas?

– Dacă asta e cifra totală, da, răspunse Kalam.

– Caporale, Cabala T'orrud este o forță redutabilă. Însă, înainte de a răspunde, știu de creatura care se apropie dinspre est. Fața ei se crispă treptat. Cinci dragoni i s-au opus o vreme, probabil veniți de pe Sământa Lunii. Presupun că Maestrul Baruk și Cabala lui au încheiat un acord cu Fiul Întunericului.

Kalam păru năucit, dar își reveni cu repeziciune.

– Stăpână a Ghildei, forța care se apropie nu a fost dezlănțuită de noi. Am aprecia distrugerea ei de către Fiul Întunericului. Cât privește întrebarea ta ascunsă, presupun că alianța dintre Tiste Andii și Cabală va dispărea prin moartea membrilor cabalei. Noi nu-ți cerem să îl ucizi pe Lordul Seminței Lunii.

Paran își drese glasul.

– Stăpână a Ghildei, Sământa Lunii și Imperiul Malazan s-au mai confruntat până acum. Istoria ne arată că Fiul Întunericului se va retrage în loc să ni se opună singur.

– Exact, se declară de acord Vorcan. Caporale Kalam, nu doresc să risc viețile asasinilor mei într-un astfel de efort. Doar un asasin care este și Mare Mag ar putea să reușească. Prin urmare, accept contractul. Eu voi conduce toate asasinatele. Acum, în ce privește plata…

– Se va face prin coridor, după îndeplinirea tuturor condițiilor, spuse Kalam. Stăpână a Ghildei, s-ar putea să știi deja, dar Împărăteasa a fost cândva asasină. Ea respectă regulile meseriei. Aurul se va

plăti. Titlul și domnia asupra Darujhistanului se acordă fără nicio ezitare.

– Se acceptă, caporale Kalam. Vorcan se întoarse către Rallick. Voi începe imediat. Rallick Nom, sarcina pe care ți-o încredințez acum este vitală. Am analizat capacitatea ta stranie de a anula creșterea acestui… lucru malefic. Instinctul îmi spune că nu trebuie să-l lăsăm să crească. Poți rămâne aici, iar astfel îl vei menține în stază.

– Câtă vreme? mârâi el.

– Până mă întorc. Atunci îi voi pune la încercare capacitățile de apărare. A, și încă un lucru: acțiunile lui Ocelot nu au fost aprobate de Ghildă. Executarea lui a îndeplinit judecata Ghildei privind pedepsirea lui. Mulțumesc, Rallick Nom. Ghilda este încântată.

Atunci Rallick se apropie de strania buturugă și se așeză pe ea.

– Pe curând! spuse Vorcan, și părăsi luminișul.

Crokus îi urmări pe cei trei spioni malazani adunându-se pentru o discuție în șoaptă. Apoi unul dintre ei o apucă blând de braț pe Apsalar și o conduse în pădure, îndreptându-se către zidul din spate. Ceilalți doi, căpitanul Paran și caporalul Kalam, îl priviră pe Rallick.

Asasinul stătea cu capul între mâini, cu coatele pe coapse, și privea în pământ.

Kalam scoase un șuierat printre dinți și clătină din cap. Un moment mai apoi, cei doi plecară în direcția terasei.

Crokus șovăi, pentru că ar fi vrut să dea buzna în luminiș ca să-l înfrunte pe Rallick. *Să-i asasineze pe magi! Să predea Darujhistanul malazanilor!* Cum de putea acel om să îngăduie așa ceva? Dar nu se clinti, deoarece simți crescând în el teama că, de fapt, nu îl cunoștea aproape deloc pe acel bărbat. Îl va asculta asasinul? Ori îi va răspunde cu un pumnal înfipt în gât? Crokus nu se simțea în stare să-și asume un astfel de risc.

Un minut Rallick nu se clinti deloc. După care se ridică și se întoarse exact înspre locul în care se ascunsese Crokus.

Hoțului îi scăpă un geamăt.

Rallick îi făcu semn.

Încet, Crokus se apropie.

– Știi să te ascunzi, spuse Rallick. Și ai fost norocos că Vorcan și-a păstrat masca pe față – nu putea vedea prea bine prin ea. Așadar, ai auzit, da?

Crokus confirmă cu o mișcare din cap, iar ochii îi fură atrași de ceea ce, deși avusese rezerve, socotise că era o buturugă. Adânciturile din laturile lui puteau să fie ferestre. Spre deosebire de Vorcan, nu simți foamea acelui lucru, ci un soi de grabă, aproape o frustrare.

– Înainte de a apuca să mă condamni, ascultă-mă cu atenție, Crokus.

Hoțul își mută gândurile de la cubul de lemn.

– Te ascult.

– S-ar putea ca Baruk să mai fie la petrecere. Trebuie să-l găsești și să-i spui exact ce s-a întâmplat. Spune-i că Vorcan este Mare Mag și îi va ucide pe toți dacă nu se strâng pentru a se apăra reciproc. Asasinul întinse o mână și o lăsă pe umărul lui Crokus. Privind cu luare-aminte, acesta se crispă. Iar, dacă Baruk a plecat acasă, găsește-l pe Mammot. L-am văzut acolo cu puțin timp în urmă. Poartă o mască reprezentând o fiară cu colți.

– Unchiul Mammot. Dar el este…

– Este Mare Preot de D'riss, Crokus, și membru al Cabalei T'orrud. Haide, grăbește-te. Nu e timp de pierdut.

– Tu vrei să rămâi aici, Rallick? Să stai pe… pe buturuga aceea?

Asasinul îl strânse mai tare de umăr.

– Vorcan a spus adevărul, flăcăule. Indiferent ce ar fi, se pare că eu reușesc să îl țin în frâu. Baruk trebuie să afle de conjurație. Am încredere în instinctul lui mai mult decât în al lui Vorcan, dar deocamdată mă voi supune ei.

Crokus ezită preț de un moment, deoarece se gândea la Apsalar. Sigur îi făcuseră ceva, era convins, iar dacă îi aduseseră vreo vătămare, îi va face să plătească pentru asta. Însă… Unchiul

Mammot? Vorcan plănuia să-i ucidă unchiul? Ochii îi deveniră hotărâți când îl privi pe Rallick.

– Consideră că s-a și făcut, spuse el.

În același moment, un urlet de furie și suferință, venind dinspre terasă, cutremură copacii. Buturuga din spatele lor reacționă scoțând un jet de foc galben și strălucitor, iar rădăcinile se zvârcoliră și se umflară ca niște degete în căutarea a ceva.

Rallick îl împinse puternic pe Crokus, apoi se răsuci și se aruncă asupra buturugii. Focul galben se stinse, iar în pământ se despicară crăpături care se răspândiră în toate direcțiile.

– Du-te! răcni asasinul.

Cu inima bătându-i nebunește, hoțul se întoarse și porni în goană spre casa doamnei Simtal.

Baruk întinse mâna brusc și trase cu furie de cordonul clopoțelului. Deasupra lui îl auzi pe surugiu scoțând un strigăt. Caleașca se opri.

– S-a întâmplat ceva, îi șopti el șuierat lui Rake. La naiba, am plecat prea devreme!

Se deplasă pe banchetă spre fereastră și coborî storul.

– Un moment, alchimistule, spuse calm Rake, încruntându-se, și își înclină capul, ca și cum ar fi vrut să audă ceva. Tiranul, hotărî el. Însă e slăbit și există suficienți magi ca să se ocupe de el. Deschise gura ca să adauge ceva, apoi o închise brusc. Ochii lui căpătară culoarea azurului cât examină chipul alchimistului. Baruk, spuse el discret, întoarce-te la proprietatea ta. Pregătește-te pentru următoarea mișcare a Imperiului, nu mai avem mult de așteptat.

Alchimistul îl țintui cu privirea pe Tiste Andii.

– Spune-mi ce se petrece, zise el furios. Îl vei provoca pe tiran sau nu?

Rake își aruncă masca pe podea, între ei, și se prinse cu mâna de gulerul mantiei.

– Dacă se va dovedi necesar, o voi face.

Se auziră lovituri de pumni în pereții caleștii și strigăte de bună dispoziție ale oamenilor din mulțime. Aceștia se strânseră în jurul atelajului și îl împinseră din toate părțile, făcându-l să se legene.

Sărbătoarea se apropia de cea de-a douăsprezecea bătaie de clopot, Ora Înălțării, când Doamna Primăverii pornea spre cer în întâmpinarea lunii.

– Între timp, străzile orașului trebuie eliberate, urmă Rake. Îmi închipui că vreți să reduceți pierderile umane.

– Asta e tot ce-mi oferi, Rake? întrebă Baruk și făcu un gest nervos. Să eliberez străzile? În numele lui Hood, cum să facem asta? În Darujhistan sunt trei sute de mii de oameni, și *toți* sunt pe străzi!

Tiste Andii deschise ușa din dreptul lui.

– Atunci lasă asta în seama mea. Alchimistule, am nevoie de un punct bun de observație. Ai vreo sugestie?

Baruk era atât de nemulțumit, încât trebui să lupte împotriva dorinței de a-l sfida pe Anomander Rake.

– Clopotnița K'rul, spuse el. Un turn pătrat din apropierea Porții Îngrijorărilor.

Rake coborî din caleașcă.

– Vom mai discuta la reședința ta, alchimistule, spuse el, aplecându-se pe fereastră. Tu și prietenii tăi magi trebuie să vă pregătiți. Se întoarse cu fața spre mulțime și se opri un moment, ca și cum ar fi adulmecat aerul. Cât de departe este această clopotniță?

– E la trei sute de pași de aici și cred că nu vrei să mergi pe jos până acolo.

– Ba da. Încă nu sunt dispus să-mi dezvălui coridorul.

– Dar cum…?

Baruk rămase tăcut, pentru că Anomander Rake îi dădu răspunsul la întrebare.

Cu umerii și capul deasupra oamenilor din mulțimea care se tălăzuia, își scoase sabia.

– Dacă țineți la sufletele voastre, răcni Fiul Întunericului, faceți loc! Ridicată în aer, sabia se trezi la viață cu un geamăt, și din lama ei începură să iasă firicele învârtejite de fum.

Un zgomot îngrozitor ca de roți grele umplu aerul, iar înapoia lui crescu un cor de gemete pline de

suferință și deznădejde. Mulțimea de pe stradă se retrase din fața lui Anomander Rake, iar toate gândurile legate de sărbătoare se risipiră.

– Zeii să ne apere! spuse Baruk în șoaptă.

Totul începuse destul de nevinovat. Ben-cel-Iute și Whiskeyjack stăteau alături lângă fântână. Servitorii se foiau de colo-colo, ca și cum, în ciuda vărsării de sânge din acea noapte și a absenței gazdei, energia petrecerii renăscuse pe măsură ce se apropia cea de-a douăsprezecea bătaie de clopot. Acestora li se alătură căpitanul Paran.

– Ne-am întâlnit cu Stăpâna Ghildei, spuse el. A acceptat condițiile contractului propus de noi.

Whiskeyjack icni.

– Ce ne-am face dacă nu ar exista atâta lăcomie?

– Tocmai am observat ceva, spuse Ben-cel-Iute. Mi-a trecut durerea de cap. Sergent, mă simt ispitit să-mi accesez coridorul. Să descopăr ce se poate vedea.

Whiskeyjack nu stătu mult pe gânduri.

– Chiar te rog.

Ben-cel-Iute se retrase ușor în umbra unui stâlp din marmură.

În fața lor, un bătrân care purta o mască înfiorătoare se deplasă spre linia pe care se aflau oamenii lui Whiskeyjack. Apoi o femeie grasă, având o pipă cu apă, se apropie de bătrân. Servitoarea acesteia o urma la depărtare de un pas. Lăsând în spate o dâră de fum, femeia îl strigă pe bătrân.

În clipa următoare, noaptea se cutremură când un val de energie se năpusti ca un torent printre Whiskeyjack și Paran, izbindu-l pe bătrân în piept. Sergentul își scoase fulgerător sabia și, când se întoarse să vadă unde se afla vrăjitorul care radia vrăji, îl împinse deoparte, pornind în goană spre femeie.

– Nu! răcni Ben-cel-Iute. Stai departe de el!

Și Paran își scosese sabia din teacă, iar lama acesteia țiuia de parcă ar fi fost terorizată. Porni iute înainte.

Un urlet bestial de furie cutremură aerul când bătrânul, smulgându-și masca, se răsuci pe călcâie. Ochii lui arzători o descoperiră pe femeie și întinse brusc o mână spre ea. Izbucnirea de putere care porni din mâna lui era cenușie precum gresia și sfârâia prin aer.

Parcă încremenit, Whiskeyjack se uită uimit cum corpul lui Ben-cel-Iute se azvârli în cel al femeii. Cei doi se ciocniră cu servitoarea, astfel că toți trei se prăbușiră laolaltă. Fluxul șerpuitor de energie tăie un drum prin mulțimea încremenită, arzându-i pe loc pe toți cei pe care îi atinsese. În locul în care cu o clipă înainte se aflaseră bărbați și femei acum nu mai exista decât cenușă albicioasă. Atacul se dispersă, sfârtecând tot ce întâlnea în calea lui. Copacii se dezintegrară, piatra și marmura explodară, producând nori de praf. Mulți oameni muriră, unii trezindu-se că părți din trupurile lor dispăruseră pur și simplu, iar sângele țâșnea, răspândind cheaguri negricioase, în timp ce ei se năruiau la pământ. O lance de energie se năpusti dementă spre cer, luminând cerul nopții în interiorul unui nor mare. O alta lovi proprietatea cu un bubuit cumplit. O a treia porni șerpuitor spre Paran care încerca să se apropie de bătrân. Puterea aceea izbi sabia, iar ea și Paran dispărură.

Sergentul făcu o jumătate de pas înainte, apoi ceva dur și masiv îl lovi tangențial în umăr. Se trezi răsucit în aer, iar genunchiul lui drept cedă când căzu pe pământ.

Simți plesnetul osului, apoi sfârtecarea cărnii și a pielii în momentul în care propria greutate îl trase spre sol. Sabia lui zăngăni. Simțind durerea străpungându-l ca o lance, se rostogoli pentru a-și elibera piciorul prins, lovindu-se de un stâlp doborât.

O clipă mai târziu, se simți apucat de mantie.

– Te-am prins! spuse Fiddler gemând.

Whiskeyjack scoase un urlet de durere când sabotorul îl târî peste pietrele de pavaj. Apoi se simți învăluit de întuneric și nu-și mai dădu seama de nimic.

Ben-cel-Iute se trezi îngropat sub bucăți de carne și, preț de o secundă, nu mai reuși să respire. Apoi femeia îl apăsă pe umeri și se desprinse de el, strigând spre bătrân:

– Mammot! *Anikaleth araest!*

Ben-cel-Iute făcu ochii mari când simți valul de putere crescând în trupul femeii. Aerul căpătă brusc miros de pământ de pădure.

– *Araest!* răcni ea, iar puterea zvâcni din femeia ca un puls virulent.

Ben-cel-Iute auzi răcnetul plin de durere al lui Mammot.

– Fii atent, vrăjitorule! spuse femeia. E posedat de Jaghut.

– Știu, mârâi el, rostogolindu-se pe burtă, apoi ridicându-se pe mâini și genunchi.

După ce aruncă o privire spre Mammot, îl văzu la pământ, fluturând vag dintr-o mână. Privirea vrăjitorului se mută brusc spre locul în care fusese Ben-cel-Iute. Stâlpii din jurul fântânii se prăbușiseră, iar sergentul nu se vedea nicăieri. De fapt, nu reuși să vadă niciun membru al echipei. Pe terasă, cadavrele zăceau în mormane grotești. Ceilalți fugiseră de acolo.

– Mammot își revine, spuse femeia, cu disperare în glas. Nu mi-a mai rămas nimic, vrăjitorule. Trebuie să faci ceva, dar imediat, ai înțeles?

El o privi uimit.

Paran se împiedică, alunecă pe argila unsuroasă și se rostogoli până se opri într-un desiș de stuf înspicat. O furtună tortura cerul. Se ridică greu în picioare și își simți sabia fierbinte și gemând în mână. Un lac cu ape liniștite și puțin adânci se întindea în stânga lui, până la o dungă îndepărtată de verde ușor luminiscentă. Spre dreapta, mlaștinile continuau până la orizont. Aerul era rece, dulceag de putreziciune.

Oftă tremurat. Măsură din ochi furtuna ce vuia deasupra lui. Arcele zimțate ale fulgerelor se războiau între ele, iar norii erau negri și se răsuceau de parcă ar fi agonizat. În dreapta se auzi o izbitură

care îl făcu să se răsucească. La o mie de pași depărtare apăruse ceva. Își miji ochii. Se ridică deasupra ierburilor din mlaștină ca un copac viu, cu crengi răsucite și negre, trăgând de rădăcinile care îl țineau pe loc și azvârlindu-le deoparte. Apăru apoi altă siluetă, care dansă cu agilitate în jurul lui, având în mâini o sabie zimțată, cu lama cafenie. Această siluetă se retrăgea, pentru că forma contorsionată, amintind de un om, lovea în ea cu valuri și miasme de putere. Se apropiau de locul în care se afla Paran.

Din spate auzi bolboroseli și gâlgâieli, așa că se întoarse.

– Pe răsuflarea lui Hood!

Din lac se ridica o casă. De pe zidurile ei din piatră marcată de vreme alunecau ierburi de mlaștină și mâl. O intrare uriașă se căsca neagră, scoțând aburi șuierători. Etajul structurii arăta diform, plin de cicatrice, iar piatra fasonată se topise în unele locuri, dezvăluind scheletul de rezistență din lemn.

O altă explozie îi atrase din nou atenția către luptători. Aceștia ajunseseră deja mai aproape, iar Paran văzu limpede silueta înarmată cu sabia pentru două mâini. Un T'lan Imass. În ciuda priceperii înspăimântătoare cu care mânuia sabia din calcedonie, el era împins înapoi. Atacatorul său era o creatură înaltă și zveltă, având carnea precum scoarța de stejar. Doi colți sclipitori ieșeau din mandibulă, iar urla de furie. Îl lovi din nou pe T'lan Imass, azvârlindu-l cincisprezece pași înapoi pe războinic, făcându-l să se rostogolească prin noroi și să ajungă până aproape de picioarele lui Paran.

Căpitanul se trezi privind în ochii lipsiți de profunzime.

– Azath încă nu este pregătit, muritorule, spuse T'lan Imass. E prea tânăr și încă nu are puterea de a întemnița ceea ce a invocat la viață – Finnestul. Când tiranul a fugit, i-am căutat puterea. Încercă să se ridice și nu reuși. Apără-l pe Azath, pentru că Finnestul încearcă să îl distrugă.

Paran ridică privirea și văzu apariția pășind spre el. *Să apere*? Împotriva cui? Alegerea fusese făcută

de altcineva în locul lui. Finnest urlă și un val de putere se deplasă spre el, rostogolindu-se și sfârâind. Își plasă sabia în calea acelui val.

Lama alunecă prin energie. Neatinsă, puterea trecu și îl cuprinse pe Paran. Orbit, scoase un răcnet când o lance amarnic de rece îl străpunse, zdruncinându-i gândurile și capacitatea de a se percepe. O mână invizibilă își încolăci degetele în jurul sufletului său. *Al meu!* Cuvântul îi răsună în minte, triumfător și cuprins de o veselie sălbatică. *Ești al meu!*

Paran scăpă sabia din mână și căzu în genunchi. Strânsoarea asupra sufletului său era absolută. Nu putea decât să se supună. Fragmente de conștiință străbătură. *O unealtă, nimic altceva. După câte am făcut, după ce am supraviețuit atâtor lucruri, să ajung astfel…*

În străfundurile ființei lui auzi un sunet, care se repetă la nesfârșit amplificându-se. *Un urlet*. Gheața sângelui său care îi umpluse perfect fiece părticică a corpului începu să se topească. Fulgerări de arșiță, bestiale și sfidătoare, străbătură prin frig. Își azvârli capul pe spate, iar urletul îi ajunse în gâtlej. Când se dezlănțui, Finnestul se retrase împleticindu-se.

Pe sângele unui copoi! Sânge pe care nimeni nu îl poate face sclav. Paran se repezi la Finnest. Mușchii i se umplură de durere când o putere copleșitoare începu să circule prin ei. *Cum de îndrăznești?* Lovi creatura, vârând-o în pământ, zdrobindu-i carnea de stejar cu pumnii, înfigându-și dinții în scoarța feței lui. Finnestul încercă să îl îndepărteze, dar nu reuși. Urlă și își agită membrele. Paran începu să îl sfârtece metodic în bucăți.

Simți o mână prinzându-l de gulerul mantiei și îndepărtându-l de corpul ciopârțit. Cuprins de frenezie, căpitanul încercă să se răsucească înapoi, să sfâșie creatura care îl ținea. T'lan Imass îl zgudui.

– Încetează!

Căpitanul clipi.

– Încetează! Nu poți distruge Finnestul. Însă l-ai reținut. Suficient de mult. Acum îl va lua Azath. Ai

înțeles?

Paran se lăsă moale, iar flăcările lăuntrice începură să se stingă. Coborând privirea către Finnest, văzu rădăcini și tentacule fibroase înălțându-se din solul umed pentru a se înfășura în jurul apariției zdrobite și începând să îl tragă pe captiv în noroiul cleios. După o clipă, Finnest dispăru.

T'lan Imass îi dădu drumul lui Paran și se retrase. Îl privi insistent.

Căpitanul scuipă sânge și așchii din gură, își șterse buzele cu dosul mâinii. Se aplecă și-și ridică sabia.

– Norocul s-a întors, bolborosi el, vârându-și arma în teacă. Ai ceva de spus, Imass?

– Drum tare lung de străbătut până vei ajunge acasă, muritorule.

Paran reapăru un moment mai târziu, împleticindu-se pe jumătate orb de-a curmezișul terasei, apoi se prăbuși. Ben-cel-Iute se încruntă. Pe răsuflarea lui Hood! *Ce i s-a întâmplat?*

Lui Mamot îi scăpă un blestem Jaghut, fioros, de parcă l-ar fi smuls din suflet. Tremurând de furie, bătrânul se ridică. Apoi ochii lui umbriți se îndreptară spre vrăjitor.

– *Trezește-i iute pe cei Șapte din mine!* răcni Ben-cel-Iute, apoi scoase un țipăt ascuțit când în sine se deschiseră șapte coridoare.

Strigătul agonizant călători pe valurile de putere care măturau terasa ca apele dezlănțuite ale unei cascade.

Când valul lovi, posedatul Jaghut își duse brațele spre față. Corpul lui Mammot se ofili sub atacul frenetic. Carnea îi fu smulsă, focuri îl străpunseră, făcând găuri în corpul lui. Vârtejul care se rotea nebunește în jurul lui îl făcu să cadă în genunchi. Bătrânul urlă și ridică un pumn care nu mai era decât oase carbonizate. Pumnul făcu o mișcare spasmodică, și unul dintre coridoarele lui Ben-cel-Iute se închise cu zgomot. Pumnul tresări din nou.

Ben-cel-Iute se lăsă moale.

– Am terminat.

Derudan îl prinse de mantie pe vrăjitor.

– Vrăjitorule! Ascultă-mă!

Un alt coridor fu alungat. Ben-cel-Iute clătină din cap.

– Am terminat!

– Ascultă! Bărbatul acela – cel de acolo – ce face?

Ben-cel-Iute ridică privirea.

– Pe răsuflarea lui Hood! răcni el, brusc îngrozit.

Hedge stătea ghemuit la zece pași depărtare și doar capul și umerii i se vedeau de sub o bancă. În ochii sabotorului apăruse o strălucire dementă pe care vrăjitorul o recunoscu. Hedge ținea în mâini o arbaletă masivă, îndreptată spre Mammot.

Hedge scoase un urlet prelung, fără cuvinte.

Vrăjitorul strigă și se azvârli din nou spre femeie. În timp ce zbura prin aer, auzi pocnetul arbaletei din mâinile sabotorului. Ben-cel-Iute închise ochii, după care se ciocni din nou de femeie.

Zgripțuroaica zbură în cercuri mici pe deasupra câmpiei unde se aflase tiranul Jaghut. Acesta ajunsese la cincizeci de pași de Silanah, apoi dispăruse. Nu zburase printr-un coridor, ci dispăruse într-un mod mai complet, mai absolut și cu atât mai fascinant.

Fusese o noapte măreață, o bătălie ce merita memorată, iar sfârșitul ei nu aduse nicidecum sfârșitul.

– Încântător mister, cârâi ea. Pasărea știa că prezența ei era necesară altundeva, însă nu se îndura să plece de acolo. Am asistat la dezlănțuirea unor energii extraordinare. Râse. Urăsc risipa, nebunia primitivă! A, iar acum nu au rămas decât întrebări, întrebări!

Își întinse gâtul în sus. Cei doi Soletaken Tiste Andii ai stăpânului ei rămaseră deasupra ei. Nimeni nu voia să plece înainte de a i se revela adevărul privind soarta tiranului Jaghut. Își câștigaseră dreptul

de a fi martori la asta, deși Zgripțuroaica începea să creadă că răspunsurile acelea nu vor fi date nicicând.

Silanah scoase un țipăt ascuțit, apoi se ridică de la pământ, iar coridorul care dăduse naștere zborului ei deveni o expirație puternică și înțepătoare. Dragonul roșu își roti capul spre apus și scoase un al doilea țipăt.

Cu bătăi turbate din aripi, Zgripțuroaica își controlă coborârea, apoi evită de puțin contactul cu solul fărâmițat. Urcă din nou spre cer și văzu același lucru ca și Silanah. Corbul țipă de bucurie și speranță, dar și de uimire.

– Iar acum vine! Vine!

Închizând ochii, Ben-cel-Iute făcu să se strângă și ultimul dintre coridoarele lui. Femeia își înlănțui brațele în jurul lui în clipa în care el o lovi. Ea icni puternic și, sub impulsul inerției lui, se prăbuși.

Detonarea o lăsă fără aer în plămâni. Pietrele de sub ei săriră, iar o explozie de foc și zidărie în zbor le umplură lumea, excluzând orice alt lucru. După aceea, totul rămase neclintit.

Ben-cel-Iute se ridică în picioare. Se uită spre locul în care stătuse Mammot. Pietrele de pavaj dispăruseră, iar acum, lângă fântâna sfărâmată, se căsca o groapă adâncă, largă și aburindă. Bătrânul nu se vedea nicăieri.

– Dragul meu vrăjitor, murmură femeia aflată sub el. Trăim?

Ben-cel-Iute o privi.

– Îți închiseseși coridorul. Foarte înțelept.

– L-am închis, dar nu pentru că am vrut. De ce am procedat înțelept?

– Munițiile Moranth sunt arme obișnuite, vrăjitoareo. Coridoarele deschise atrag forța lor explozivă. Tiranul e mort. Șters de pe fața pământului.

Apoi Hedge ajunse lângă ei, cu coiful din piele pe jumătate distrus și o parte a feței arsă.

– Sunteți bine? întrebă el gâfâit.

Vrăjitorul întinse mâna și-l lovi pe Hedge.

– Idiotule! De câte ori ți-am…?

– A murit, da? îi răspunse Hedge cu un aer jignit. Doar o bortă fumegândă în pământ – cea mai bună cale de a-i trata pe magi, nu-i așa?

Îl văzură pe căpitanul Paran ridicându-se nesigur de pe terasa plină de moloz. Contemplă scena și îl găsi cu privirea pe vrăjitor.

– Unde e Whiskeyjack? întrebă el.

– În pădure, îi răspunse Hedge.

Paran porni împleticindu-se în direcția indicată.

– Nu ne-a fost de niciun ajutor, bombăni Hedge.

– Ben!

Vrăjitorul se întoarse și îl văzu pe Kalam apropiindu-se. Asasinul se opri la marginea craterului, apoi spuse:

– Acolo jos mișcă ceva.

Pălind, Ben-cel-Iute se ridică, apoi o ajută pe vrăjitoare să facă același lucru.

Se apropiară de crater.

– Imposibil, spuse vrăjitorul pe nerăsuflate. În fundul gropii se închegă o formă cu aspect uman. Suntem morți. Sau mai rău.

Zgomote de încăierare venite dinspre grădină le atraseră atenția. Cei trei înghețară când rădăcini ciudat de neclare se descâlciră de tufișuri și porniră șerpuind spre crater.

Posedatul Jaghut se îndreptă, desfăcându-și brațele cenușii, biciuitoare.

Rădăcinile se încolăciră în jurul creaturii. Aceasta țipă îngrozită.

– Azath edieirmarn! Nu! Mi-ai luat Finnestul – dar pe mine lasă-mă! Te rog!

Tentaculele urcară frenetic, încolăcindu-se în jurul membrelor lui. Puterea Omtose Phelack se contorsionă, făcând un efort disperat de a scăpa, dar fără sorți de izbândă. Rădăcinile traseră apariția în jos, apoi o târâră țipând în grădină.

– *Azath?* șopti Ben-cel-Iute. Aici?

– Nu e aici, pot să jur, spuse Derudan, care se albise la față. Se spune că apar doar…

– ...în locurile în care puterea descătușată amenință viața, încheie vrăjitorul.

– Știu unde e, spuse Kalam. Ben-cel-Iute, va scăpa acel Jaghut?

– Nu.

– Așadar, am terminat cu el. Dar cu Azath?

Ben-cel-Iute se cuprinse cu brațele pe după umeri.

– Lasă asta, Kalam.

– Trebuie să plec, spuse precipitat Derudan. Încă o dată, îți sunt recunoscătoare că mi-ai salvat viața de două ori.

O urmăriră îndepărtându-se în grabă.

Părând pierdut în gânduri, Fiddler li se alătură.

– Mallet îl îngrijește pe sergent, spuse el, strângând baretele genții voluminoase pe care o ducea. Plecăm. Îl înghionti pe Hedge. Trebuie să aruncăm orașul în aer.

– Whiskeyjack e rănit? întrebă Ben-cel-Iute.

– Are un picior rupt, îi răspunse Fiddler. Foarte rău.

Auzind strigătul de uimire al lui Derudan, care ajunsese pe partea cealaltă a fântânii, toți se întoarseră ca unul. Dăduse peste un tânăr îmbrăcat în negru, care stătuse probabil ghemuit în spatele zidului de piatră al fântânii. Țâșnind ca un iepure, tânărul sări peste fântână și goni spre casă.

– Ce crezi că a auzit? întrebă Fiddler.

– Lucruri care nu înseamnă nimic pentru el, spuse Ben-cel-Iute, amintindu-și cele discutate. Tu și Hedge vă apucați de treabă sau nu?

– Până la cer, spuse Fiddler rânjind.

Cei doi sabotori își verificară încă o dată echipamentul, apoi se întoarseră către curtea interioară.

În acest timp, Kalam privise încruntat în fundul gropii. Pe pereții ei sfârtecați șerpuiau țevi de aramă pentru alimentarea cu apă. Dintr-un motiv obscur, își aduse brusc aminte de Fețele Cenușii. Asasinul se ghemui, pentru că văzu o țeavă din care nu curgea apă. Adulmecă aerul, apoi se întinse pe jos și puse mâna pe capătul rupt al conductei.

– Osserc, exclamă el.

Se rostogoli și se ridică în picioare, după care îl întrebă pe Ben-cel-Iute:

– Unde sunt?

Pe fața vrăjitorului apăru o expresie de nedumerire.

– Cine?

– Sabotorii, la naiba! urlă Kalam.

– Tocmai au plecat, îi răspunse Ben-cel-Iute cu un aer buimac. Prin casă.

– Soldat, du-te la zidul din spate, se răsti asasinul. Găsește-i pe ceilalți – Paran a preluat comanda. Spune-le să plece. Să găsească un loc pe care îl știu eu. Ne întâlnim acolo.

– Unde pleci?

– După sabotori, spuse Kalam și își șterse sudoarea de pe față. Scoate harta orașului, Ben-cel-Iute. Ochii asasinului erau încordați de spaimă. Verifică semnele de pe ea. Am plasat mine la fiecare intersecție importantă. Acolo sunt valvele principale, nu înțelegi? Făcu un semn larg cu un braț. Fețele cenușii! Gazul, Ben-cel-Iute!

Kalam se răsuci pe călcâie și traversă curtea interioară. O clipă mai târziu dispăru în casă.

Ben-cel-Iute se uită lung după el. Gaz? Apoi căscă larg ochii.

– O să ajungem până la cer, spuse el în șoaptă. Întregul oraș!

Capitolul douăzeci și trei

S-a spus
că ea a întors pumnalul împotrivă-i
pentru a fura magia
vieții.

Chemare către Umbră (IX. ii)
Felisin (n. 1146)

Epuizat, Paran își croi drum prin desișuri. Ajuns în umbra unui copac, se aplecă și lumea se transformă.

Fălcile i se împreunară mușcându-i umărul stâng, colții străpunseră măcinător prin cămașa de zale, ridicându-l în aer. O explozie de mușchi nevăzuți îl aruncă în sus. Căzu cu un bufnet, se rostogoli până ajunse în genunchi și ridică privirea la timp ca să vadă copoiul apropiindu-se din nou. Brațul stâng îi amorțise; duse în zadar mâna spre sabie, deoarece fiara deschise botul și îl prinse de piept. Zalele cămășii plesniră, carnea și sângele țâșniră când animalul îl ridică din nou în aer.

Atârna în gura gigantică a fiarei. Simți cum Noroc alunecă din teacă, iar greutatea ei făcu să o scape din mâna care i se mișca spasmodic. Copoiul îl scutură. Sângele împroșcă pământul. Apoi îi dădu drumul să cadă și se retrase, nedumerit. Scoase un scheunat, începu să pășească într-o parte și în alta, aruncându-și ochii mereu spre căpitan.

Durerea îl năpădi pe Paran în valuri tot mai puternice; membrele îi tremurau incontrolabil, și aproape că nu mai putea respira.

– Se pare că Rood trebuie să găsească pe cineva vinovat, spuse o voce. Paran clipi, deschise ochii și văzu un bărbat cu glugă neagră stând lângă el. Însă el a acționat prematur și îmi cer iertare pentru asta. Evident, conturile vechi trebuie reglate între tine și copoi. Bărbatul se încruntă spre Rood. Mai mult, ceva l-a derutat în ceea ce te privește. Să fie rudenie? Ei, cum ar putea fi vorba despre așa ceva?

– Tu ai posedat-o pe fată, spuse Paran, în timp ce amorțeala i se răspândea în tot trupul.

Bărbatul se întoarse cu fața spre căpitan.

– Da. Sunt Cotillion. Tronul Umbrei regretă că te-a lăsat în fața Porților lui Hood – cu prețul a doi copoi. Îți dai seama că acele creaturi prețioase trăiseră o mie de ani? Îți dai seama că niciun om, muritor sau Ascendent, nu a ucis niciodată un copoi?

Le-am salvat sufletele? Relatarea poveștii nu contează? Nu, seamănă prea mult cu cerșitul. Paran

aruncă o privire spre Rood. *Rudenie?*

– Ce vrei de la mine? îl întrebă pe Cotillion. Moartea mea? Lasă-mă aici, pentru că ea e aproape.

– Ar fi trebuit să ne lași să ne facem treaba, căpitane, pentru că acum o urăști mult pe Împărăteasă.

– Ce i-ai făcut fetei…

– A fost vorba despre milă. Am folosit-o, desigur, dar ea nu a știut. Se poate zice același lucru și despre tine? Spune-mi, e mai bine sau nu să știi că ești manipulat?

Paran nu-i răspunse.

– Îi pot oferi fetei toate acele amintiri, dacă dorești. Amintirile privind ceea ce am făcut eu, ce a făcut ea, când am posedat-o…

– Nu.

Cotillion dădu aprobator din cap.

Paran simți durerea revenind, iar asta îl surprinse. Pierduse atât de mult sânge, încât se așteptase să-și piardă deja cunoștința. În schimb, durerea revenise, continuă, pulsând în valuri insuportabile. Tuși.

Și acum?

– Acum? Cotillion păru surprins. Acum o iau de la început.

– Cu o fată ca ea?

– Nu, acel plan a fost greșit.

– I-ai furat viața!

Ochii negri ai lui Cotillion îl fulgerară.

– Acum a primit-o înapoi. Văd că încă mai ai sabia, astfel că despre tine nu se poate spune același lucru.

Paran întoarse capul și descoperi arma la o lungime de un braț depărtare de el.

– Când se întoarce norocul în favoarea mea, murmură el.

Și norocul se întoarse. Constată că își putea mișca brațul stâng, iar durerea din piept se atenuase.

Cotillion râse hârâit auzind cuvintele lui Paran.

– Atunci va fi prea târziu, căpitane. Îți închipui că Doamna va continua să te trateze cu blândețe. Ai

renunțat la înțelepciunea pe care o aveai cândva. Asta este puterea Gemenilor.

– Mă vindec, spuse Paran.

– Așa e. Cum spuneam, Rood e prematur.

Încet, cu precauție, căpitanul se ridică în capul oaselor. Armura îi era zdrențuită, dar pe sub ea simți flacăra roșie a cărnii proaspăt vindecate.

– Nu… nu te înțeleg, Cotillion. Și nici Tronul Umbrei nu-l înțeleg.

– Nu ești singurul. Acum, în ce privește sabia…

Paran coborî ochii spre ea.

– Dacă dorești, e a ta.

– Aha. Cotillion zâmbi și se apropie să o ridice. Am bănuit eu o schimbare de atitudine, căpitane. Lumea e foarte complexă, nu-i așa? Spune-mi, ți-e milă de cei care s-au slujit de tine?

Paran închise ochii. O povară teribilă părea să se ridice de pe umerii lui. Își aduse aminte strânsoarea Finnestului asupra sufletului său. Ridică privirea spre copoi. În ochii lui văzu ceva aproape… blând.

– Nu.

– Înțelepciunea revine cu repeziciune, spuse Cotillion, după ce legătura este retezată. Îți voi da un ultim avertisment, căpitane: încearcă să treci neobservat. Iar data viitoare, când vezi un copoi, să o iei la goană!

Aerul se învolbură, transformându-se în întuneric în jurul lui Paran. Clipi, văzu copaci din grădina proprietății înălțându-se în fața lui. *Mă întreb, voi fugi de el… ori cu el?*

– Căpitane. Era glasul lui Mallet. Pentru numele lui Hood, unde ești?

Paran se ridică în fund.

– Nu, în numele lui Hood, Mallet. Sunt aici, în umbre.

Vraciul apăru alături de el.

– Avem necazuri mari. Arăți cam…

– Rezolvați-le, strigă Paran, ridicându-se cu greu în picioare.

Mallet se holbă la căpitan.

– Pe răsuflarea lui Hood! Chiar pari făcut bucăți… domnule.

– Mă duc după Lorn. Dacă scăpăm cu viață de asta, ne revedem la Hanul Phoenix. Ai înțeles?

Mallet clipi.

– Am înțeles, domnule.

Paran se întoarse cu gând să plece.

– Căpitane.

– Ce e?

– Să nu o tratezi cu blândețe, domnule.

Paran se îndepărtă.

Brutal de precise, imaginile rămăseseră întipărite în mintea lui Crokus. Ele reveneau mereu și mereu, chiar dacă încerca să se îndepărteze de ele, iar gândurile îi erau mânate de panică și de disperare.

Unchiul Mammot murise. În mintea lui, o voce îndepărtată și constantă îi spunea că omul care purtase fașa lui Mammot nu era cel pe care îl cunoscuse toată viața, și că ceea ce fusese… reclamat de rădăcini era altceva, și auzi afirmația sa limpede crescând și scăzând în furtuna a ceea ce văzuse cu propriii ochi: imagini care nu aveau să-l mai părăsească.

Sala centrală a domeniului lui Lady Simtal era pustie, podoabele de sărbătoare stăteau împrăștiate pe podea printre băltoace și pete întinse de sânge. Morții și cei pe care Mammot îi rănise fuseseră luați de acolo de străjeri; servitorii fugiseră până la ultimul.

Crokus traversă încăperea în goană, îndreptându-se către ușile mari. Dincolo de ele, lumina torțelor arunca o strălucire albăstruie și sfârâitoare pe pietrele de pavaj ale aleii și porții, care fusese lăsată întredeschisă. Hoțul coborî treptele în salturi și se grăbi spre poartă. Încetini când se apropie de ea, pentru că în stradă se desfășura ceva nefiresc.

Ca și parterul casei, strada era pustie, presărată de flamuri, pancarte și fetișuri. Rafale de vânt uscat biciuiau frânturi de pânză și hârtie din stuf, făcându-le să danseze în cerc. Aerul era greu și îmbâcsit.

Crokus ieși pe stradă. În ambele direcții, atât cât putu vedea, nu exista nici măcar un petrecăreț, iar o tăcere apăsătoare se înstăpânise. Vântul îl învălui, întâi bătând dintr-o direcție, apoi din alta, de parcă ar fi căutat scăpare. Aerul era încărcat de un miros de osuar.

În minte îi reveni moartea lui Mammot. Se simțea singur, însă cuvintele lui Rallick îl îndemnară înainte. În urmă cu câteva zile, furios, asasinul îl prinsese de cămașă și îl trăsese aproape – spunându-i că era unul care bea sângele orașului. Voia să arate că nu era așa, îndeosebi în acele momente. Darujhistanul era important. Era căminul lui, și conta.

Se întoarse și porni în direcția casei lui Baruk. Bine măcar că, străzile fiind pustii, nu avea să-i ia mult să ajungă acolo. Începu să alerge.

Vântul în rafale bătu potrivnic, făcându-i părul să îi cadă pe față. Întunericul coborâse jos deasupra lămpilor stradale cu gaz. Crokus se opri brusc la un colț de stradă. Auzise ceva. Aplecându-și capul, își reținu răsuflarea și trase cu urechea. Da, din nou. Păsări – sute de păsări după sunet, murmurând, vorbind, ciripind. Iar în mijlocul mirosului ca de cavou detectă duhoarea cuiburilor de păsări. Rămas pe gânduri, Crokus se încruntă. Apoi privi deasupra capului.

De pe buze îi ieși un strigăt și apoi, instinctiv, se ghemui. Deasupra lui, obliterând stele de pe cer, se afla un plafon de piatră neagră și zimțată, atârnând atât de jos, încât părea aproape să atingă clădirile cele mai înalte. Se uită lung la el, apoi privirea lui, ca un val amețeală, se roti prin ființa lui. Plafonul se învârtea încet. În adânciturile, ieșiturile și crăpăturile ei văzuse agitația neliniștită a unor corbi, niște puncte negre, uleioase. Proiectate pe fundalul neclar.

Sosise Sămânța Lunii pentru a curăța străzile, pentru a reduce la tăcere sărbătoarea renașterii. Ce putea însemna asta? Crokus nu știa, dar Baruk sigur era informat. Cu siguranță.

Hoțul își reluă alergarea, iar mocasinii lui deveniră șoapte pe pietrele rotunjite ale pavajului.

Cu ochii strălucindu-i la vederea resturilor abandonate în grabă în bucătărie, Kruppe respiră adânc.

– Așa se întâmplă întotdeauna. Oftă și se bătu cu palma peste stomac. Întotdeauna și numaidecât, visurile lu Kruppe se adeveresc. De acord, tiparul încă își caută forma, însă Kruppe simte că totul este bine în lume, și acest lucru este simbolizat de viziunea prăzii care nu este expusă în fața apetitului său reînnoit. La urma urmelor, rigorile cărnii impun rotunjirea.

Satisfăcut, mai inspiră o gură de aer încins.

– Va trebui să așteptăm, în cele din urmă, răsucirea unei monede. Între timp, desigur, minunata hrană ne face cu ochiul.

Într-o alee care dădea spre proprietatea lui Lady Simtal, adjuncta Lorn îl urmărise pe Purtătorul Monedei apărând și, treptat, pe buzele ei apăru un zâmbet de satisfacție. Găsirea tânărului fusese una, însă ea nu dorise să pătrundă în grădina în care îngropase Finnestul.

Cu câteva minute înainte simțise moartea tiranului Jaghut. Lordul Seminței Lunii fusese atras în bătălie? Așa spera ea. Ea sperase că tiranul Jaghut va ajunge în oraș, că probabil își va recupera Finnestul, după care îl va provoca pe Fiul Întunericului ca egal. Gândind totuși retrospectiv, își dădu seama că lordul nu ar fi îngăduit în niciun caz așa ceva.

Iar asta însemna că Whiskeyjack era încă în viață. Ei, bine, va mai exista un moment pentru asta, după ce orașul va cădea în mâinile Împărătesei și ale lui Tayschrenn. Probabil că ei nu vor socoti necesar să își ascundă intențiile: puteau face din arestarea lui un spectacol public. După o asemenea lovitură, nici măcar Dujek nu îi putea sfida.

Îl văzuse pe Purtătorul Monedei gonind pe stradă, părând să nu fi observat nici măcar Sămânța Lunii atârnând atât de aproape deasupra capului său.

Un moment mai apoi, ea îl urmări din nou. Avându-l pe Purtătorul Monedei în mână, Împărăteasa îl va îngenunchea pe Oponn.

Adânc în mintea ei, precum o voce care se îneacă, apăru o întrebare încărcată de groază și disperare: Ce se întâmplă cu îndoielile mele? Ce se întâmplă cu femeia care, în Pale, l-a sfidat cândva pe Tayschrenn? S-au schimbat atât de multe lucruri? Au fost distruse atât de multe?

Adjuncta clătină din cap, alungând țipetele plângărețe. Era brațul Împărătesei. Femeia pe nume Lorn murise cu multă vreme în urmă și va rămâne moartă în veci. Iar acum ea mergea prin acele umbre goale, într-un oraș care se făcuse mic de spaimă. Adjuncta era arma. Tăișul ei putea tăia adânc, ori putea plesni, rupându-se. Cândva ar fi numit a doua variantă „moarte“. Acum, aceasta nu mai era decât nefericirea războiului, o slăbiciune în făurirea armei.

Se opri și se ascunse în umbra unui zid, pentru că Purtătorul Monedei se oprise la un colț și ea își dădu seama pentru prima oară ce plutea deasupra lui. Lorn se gândi să atace în acele momente, cât el era foarte derutat, probabil chiar îngrozit. Însă el își continuă drumul.

Adjuncta se ghemui. Era momentul gambitului lui Tayschrenn. Probabil că tiranul Jaghut reușise să îl lovească pe Lordul Lunii. Scoase un mic clondir de sub bluză și îl ridică în lumina lămpii de gaz ca să admire sticla care purta patina vremii. Când îl scutură ușor, conținutul se agită precum fumul.

Se ridică și aruncă clondirul către cealaltă parte a străzii. Sticla se lovi de o piatră și se sfărâmă. Fumul roșu și strălucitor se ridică alene în valuri, căpătând treptat o formă.

Adjuncta spuse:

– Îți cunoști misiunea, Lord al Galayn. De vei reuși, libertatea va fi a ta.

Își scoase sabia din teacă și închise o clipă ochii, fixându-l în minte pe Purtătorul Monedei. Era iute, dar ea era și mai iute. Zâmbi din nou. Acum, moneda va fi a ei.

Când porni, deveni o imagine neclară, mai rapid decât putea ochiul să perceapă, chiar și acela al unui Lord Galayn asmuțit pe plan material.

În biroul său, Baruk își prinse capul în mâini. Moartea lui Mammot fusese ca o înțepătură de pumnal în inima lui și încă simțea o durere atroce. Acum era singur în cameră, pentru că îl trimisese de acolo pe Roald.

Rake bănuise asta. Refuzase să vorbească despre subiect, socotind chestiunea prea sensibilă. Alchimistul trebui să admită că Tiste Andii avusese dreptate. L-ar fi crezut pe Rake? Neîndoielnic, puterea care îl posedase pe Mammot se protejase, sfidând posibilitatea de a fi detectată. Rake anticipase furia lui Baruk față de o asemenea sugestie și, cu înțelepciune și compasiune, preferase să tacă.

Iar acum Mammot era mort, la fel ca și tiranul Jaghut. Rake își ucisese vechiul prieten? Dacă așa stăteau lucrurile, nu-și folosise sabia, asta fiind o favoare făcută lui Mammot și lui Baruk – alchimistul simțise un fel de ușurare în strigătul de moarte al bătrânului erudit.

O tuse slabă dincolo de ușă îl făcu să intre în alertă. Se ridică și se întoarse. Înălță din sprâncene.

– Vrăjitoarea Derudan!

Femeia era palidă, iar zâmbetul, obosit.

– M-am gândit la tine și la sfârșitul lui Mammot. De aceea am venit. Vai mie, spuse ea în timp ce se îndreptă spre scaunul aflat lângă șemineu și își așeză pipa cu apă pe podea, slujitoarea mea și-a luat liber în seara asta. Scoase cupa pentru scrum și îi goli conținutul în vatra neaprinsă. Ce chinuri banale, spuse ea oftând.

La început, Baruk se simți deranjat de sosirea ei. Prefera să jelească singur. Însă urmărind-o, observând grația și supletea mișcărilor ei, își schimbă gândurile. Coridorul ei era Tennes, străvechi și legat de ciclurile anotimpurilor; iar printre zeitățile pe care le putea invoca se numărau Tennerock, Mistrețul cu Cinci Colți. Puterea cea mai mare a lui Derudan – în orice caz, cea pe care o împărtășea – era Colțul numit

Iubire. Se certă în gând. Treptat, își dăduse seama că ea îi aducea un dar.

Derudan puse cupa pentru scrum la loc și o umplu cu frunze. Strânse mâna în jurul ei, iar conținutul străluci de căldura radiată. După o clipă, vrăjitoarea se așeză greoi pe scaun. Trase puternic fum prin muștiuc.

Baruk se apropie de celălalt scaun.

– Rake socotește că nu s-a terminat încă, spuse el așezându-se.

Ea îl aprobă cu o mișcare din cap.

– Am asistat la moartea lui Mammot, da? M-am opus lui… Și a fost un vrăjitor remarcabil. Carnea lui a fost distrusă de o bombă incendiară Moranth. Spiritul Jaghut a supraviețuit, dar a fost luat de… de un Azath.

Îl măsură cu ochi umbriți de pleoape grele.

– Azath? Aici, în Darujhistan?

– Adevărat. Astfel de invocații misterioase, cunoscute pentru foamea lor față de magi, vor impune ca eforturile noastre să dea dovadă de o anumită… atenție, nu-i așa?

– Unde a apărut?

– În grădina proprietății Simtal. Nu am vorbit deja de o incendiară Moranth? La festivalul organizat de Lady Simtal au venit unii oaspeți neobișnuiți, nu?

– Malazani?

– Viața mea de două ori salvată – vrăjitorul despre care ți-am vorbit, care are în sine șapte coridoare…

– *Șapte?* exclamă Baruk și tresări. Pe răsuflarea lui Hood, este posibil așa ceva?

– Dacă acestea vor să facă rău, Fiul Întunericului va trebui să răspundă provocării.

Amândoi încremeniră când puterea căpătă viață undeva în apropiere. Alchimistul sări în picioare și strânse pumnii.

– A fost eliberat un demon, spuse el șuierat.

– Îl simt și eu, zise Derudan și se albi la față. Are multă putere.

– Un Lord Demon. Baruk făcu un gest din cap. *Asta* aștepta Rake.

Derudan făcu ochi mari și trase din muștiuc, după care întrebă:

– E capabil să înfrângă o asemenea creatură? O fi el Fiul Întunericului, dar simți puterea acestei creaturi, nu-i așa?

– Nu știu ce să zic, spuse încet Baruk. Dacă nu, orașul e sortit pieirii.

În acel moment veni o altă lovitură, urmată de încă una. Vrăjitoarea și alchimistul se priviră fix, înțelegând. Doi membri ai Cabalei lor muriseră violent.

– Paral, șopti ea îngrozită.

– Și Tholas, spuse Baruk. A început și blestemat fie Rake pentru că a avut dreptate.

Ea îl privi cu un aer pierdut.

Baruk se strâmbă.

– Vorcan.

Stând pe dalele din bronz, ciobite și pătate, de pe acoperișul clopotniței, Anomander Rake întoarse capul. Ochii lui se adânciră, devenind negri. Vântul îi ciufulea părul lung, argintiu și, gemând a pustiu și pierdere, îi flutura mantia cenușie. Ridică ochii o clipă spre Sămânța Lunii, care se deplasa spre vest. Îi simțea durerea, ca și cum rănile căpătate la Pale era repetate acum în trupul lui. Pe fața lui slabă trecu o expresie de regret.

Aerul îl izbea și auzi bătăi puternice de aripi. După aceea zâmbi.

– Silanah, spuse el încet, știind că ea îl va auzi. Dragonul roșu se strecură printre două turnuri și se înclină, revenind spre locul în care se afla Rake. Silanah, știu că simți prezența Lordului Demon. Mă vei ajuta. Știu, știu. Clătină din cap. Întoarce-te la Sămânța Lunii, prietena mea dragă. Bătălia asta e doar a mea. Tu ai purtat-o pe a ta. Dar ține minte: dacă dau greș, poate vei încerca să-mi răzbuni moartea.

Silanah zbură pe deasupra capului său și scoase un vaiet subțire.

– Du-te acasă, îi șopti Rake.

Dragonul roșu țipă încă o dată, apoi se întoarse spre vest și se înălță prin aerul nopții.

El simți o prezență alături de el și, răsucindu-se, descoperi un bărbat înalt cu fața ascunsă de glugă, care, ca și el, contempla orașul.

– E lipsit de înțelepciune să apari neanunțat, murmură el.

Bărbatul oftă.

– Pietrele de sub tălpile tale au fost proaspăt sfințite, Lord Rake. Am renăscut.

– În lumea asta nu este loc pentru un Zeu Străvechi, spuse Rake. Crede-mă pe cuvânt.

K'rul dădu din cap.

– Am anticipat că mă voi întoarce în Tărâmurile Haosului, având drept tovarăș un tiran Jaghut. Dar, vai, mi-a scăpat.

– Și-a găsit temniță altundeva.

– Mă simt ușurat.

Cei doi rămaseră tăcuți o vreme, apoi K'rul oftă.

– Sunt pierdut. În lumea asta. În timpurile acestea.

Rake își drese glasul.

– Dar nu ești singurul care trăiește astfel de sentimente, Străvechiule.

– Să merg pe urmele tale, Lord Rake? Caut noi bătălii, noi jocuri în compania Ascendenților? Ești recompensat spiritual pentru eforturile tale?

– Câteodată, spuse încet Rake. Dar în majoritatea cazurilor, nu.

Bărbatul cu fața acoperită se întoarse către Tiste Andii.

– Atunci, când?

– Nu știu alt mod de a trăi.

– Nu te pot ajuta în noaptea asta, Anomander Rake. Exist în acest loc sfințit, și apar doar în visele unui singur muritor, dar nicăieri altundeva.

– Voi face tot ce se poate, spuse Rake, pentru a nu-ți distruge templul.

K'rul făcu o plecăciune, apoi dispăru.

Rămas din nou singur, Rake își îndreptă atenția spre stradă. Sosise o fantomă. Aceasta se opri să adulmece aerul, apoi începu să se transforme. Un Lord al Galayn și un Soletaken.

– Ei, bine, mârâi Lordul Seminței Lunii, iată-mă.

Își desfăcu larg brațele, apoi se înălță. Vrăjitoria Kurald Galain se învârteji în jurul lui, aspirând totul spre înăuntru până la forma spre care urca în acele momente. Schimbarea de direcție se dovedi a fi lină, elocventă în momentul în care aripi negre se desfăcură din umerii lui. Carnea și oasele crescură, își schimbară forma.

Pe măsură ce zbura tot mai sus, cu ochii ațintiți asupra stelelor, Anomander Rake deveni un dragon negru, cu coamă argintie, chiar mai mare decât Silanah. Ochii lui străluceau ca argintul, iar fantele verticale ale pupilelor se dilatară. Răsuflarea lui venea cu gemete grele, iar pocnetul aripilor era puternic în icnetele profunde ale mușchilor și oaselor. Pieptul i se umflă pentru a aspira aer rece, uscat, și puterea îi umplu ființa.

Urcă și mai mult, alunecând printr-un nor rătăcit care plutea în întuneric pe deasupra orașului. În cele din urmă, când își înclină aripile în față și mângâie suprafața unui vânt neînfrânat, privi orașul care sclipea ca o monedă de aramă ruginită aflată pe fundul unui iaz aproape transparent.

Vrăjile se aprindeau din când în când, îndreptate mai ales spre Districtul Proprietăților, și Rake simți moartea în acele emanații. Analiză mesajul transmis de Serrat, prin intermediul unui mag spurcat pe care îl socotise a fi la o mie de leghe depărtare. Vrăjile erau opera acestor intruși nedoriți? Mugi de frustrare – se va ocupa mai târziu de ei. Îl aștepta o bătălie. Împărăteasa și Imperiul ei îl provocaseră din nou, încăpățânându-se în dorința de a-i pune tăria la încercare. El se retrăsese de fiecare dată, nedorind să-și asume răspunderea. *Prea bine, Împărăteasă, răbdarea mea a ajuns la capăt.*

În timp ce răsuflă încordat și gemut, membrana aripilor i se întinse, încheieturile îi trosniră. Pluti aproape nemișcat o secundă și examină orașul întins de dedesubt. Apoi, strângându-și aripile, Anomander Rake, Fiul Întunericului și Lordul Seminței Lunii, coborî vertiginos.

Kalam știa tiparul de detonări pe care îl vor folosi sabotorii. Începu să alerge pe stradă. Ce dacă Sămânța Lunii plutea deasupra lor, de parcă ar fi fost pregătită să coboare asupra orașului ca să strivească viața acestuia precum călcâiul unui zeu, Fiddler și Hedge nu se sinchiseau câtuși de puțin. Ei aveau o treabă de făcut.

Asasinul blestemă fiecare bucățică încăpățânată din capetele lor. De ce nu fugiseră ca niște oameni normali, întregi la minte? Ajunse la un colț și traversă intersecția în diagonală. În față, la capătul îndepărtat al străzii, se înălța Dealul Maiestății. Când ajunse la colț, aproape că se ciocni cu cei doi sabotori. Fiddler țâșni pe lângă el, Hedge în partea cealaltă, gonind de parcă nu l-ar fi recunoscut, pentru că groaza era întipărită clar pe fețele lor.

Kalam se răsuci și îi prinse pe fiecare de glugile mantiilor. Apoi scoase un geamăt de durere, pentru că sabotorii îl traseră în spate, făcându-l să piardă contactul cu solul.

– Lua-v-ar naiba de ticăloși! răcni el. Stați pe loc!

– E Kal! exclamă Hedge.

Kalam se răsuci și descoperi o sabie scurtă, ruginită la câtiva centimetri de fața lui, apoi chipul albit și ochii holbați ale lui Hedge.

– Bagă-ți gunoiul acela de sabie în teacă! se răsti asasinul. Vrei să capăt vreo infecție?

– Plecăm de aici! spuse Hedge cu glas șuierător. Să lăsăm naibii minele alea! Să uităm totul!

Încă ținându-i de mantii, Kalam îi scutură.

– Calmați-vă! Ce s-a întâmplat?

Fiddler scoase un geamăt și arătă în susul străzii.

Întorcându-se, Kalam înlemni.

O creatură înaltă de trei metri și jumătate mergea târșâindu-și picioarele, cu umerii căzuți acoperiți de o capă sclipitoare cu o glugă țuguiată. O secure cu două lame îi atârna la centura lată din piele de dragon, iar mânerul acesteia era lung cât Kalam. Fața lată a creaturii avea ochii ca niște fante negre.

– Of, pe porțile lui Hood! mormăi asasinul. Acela este lordul lui Tayschrenn. Îi împinse pe cei doi sabotori după colțul străzii. Mișcați-vă, hai! Înapoi la proprietatea Simtal.

Niciunul nu se opuse, iar câteva momente mai apoi alergau cât de repede puteau. Kalam se ghemui la colț și așteptă ca Lordul Galayn să apară. Când se întâmplă acest lucru, se făcu alb la față. Soletaken.

Galayn căpăta o formă mai potrivită pentru a provoca distrugeri. Dragonul de culoare cenușiu-închis se opri o clipă, și vârfurile aripilor lui atinseră clădirile aflate de o parte și de alta a străzii. Bubuiturile lui făcură pietrele de pavaj să vibreze.

Kalam urmări creatura care își încordă membrele, apoi se ridică pe un val de putere. Întunericul îl înghiți.

– Pe răsuflarea lui Hood! spuse Kalam. Acum lucrurile se vor complica rău de tot.

Se răsuci pe călcâie și porni în goană pentru a-i ajunge din urmă pe sabotori.

Purtătorul Monedei ajunse la o stradă mărginită de proprietăți înconjurate de ziduri. Rări pasul, examinând în trecere fiecare clădire.

Adjuncta știa că sosise momentul. Înainte ca tânărul să aibă șansa de a intra în vreuna dintre acele clădiri, unde ar fi putut găsi protecție. Strânse mai bine sabia între degete, pășind tăcută la patru metri și jumătate în urma lui.

Inspiră adânc și lung, apoi țâșni în față cu vârful lamei îndreptat înainte.

Auzind zăngănitul puternic și brusc de metal pe metal chiar în urma lui, Crokus plonjă în față. Coborî un umăr și se rostogoli, revenind în picioare. Șocat, scoase un țipăt. Femeia care îl atacase pe Coll când

se aflau pe deal lupta cu un bărbat înalt, cu umeri rotunzi, înarmată cu două iatagane.

Urmărind lupta, hoțul rămase cu gura căscată. Deși femeia se dovedise foarte bună în confruntarea cu Coll, acum era împinsă înapoi de frenezia atacurilor la care era supusă. Cei doi se mișcau atât de iute, încât Crokus nici măcar nu reușea să vadă parările, și nici lamele săbiilor, însă în timp ce urmărea văzu înfloririle roșii ale rănilor cu care se alesese femei pe brațe, pe picioare și pe piept. Expresia ei era de nedumerire totală.

Apoi Crokus auzi glasul cuiva aflat lângă el:

– E bună, nu-i așa?

Tânărul se răsuci și văzu un bărbat înalt și slab, purtând o haină lungă de culoare cenușie și purpurie, care stătea cu mâinile în buzunare.

– Te duci undeva, băiete? Undeva, unde să fii în siguranță?

Crokus confirmă cu un gest mut.

Zâmbetul se lăți pe fața bărbatului.

– Atunci, o să te însoțesc. Și nu te îngrijora, nu ai a te teme de cineva aflat pe acoperișuri. Acolo e Cowl, a naibii pielea de șarpe de pe spinarea lui. Însă e un mag puternic. Serrat s-a înfuriat, din câte am auzit. Hai, să mergem.

Crokus se lăsă luat de braț și se văzu îndepărtat de locul duelului. Hoțul aruncă o privire peste umăr. Femeia încerca să iasă din luptă, iar brațul ei stâng atârna nefolositor, strălucind umed în lumina lămpilor cu gaz. Tăcut ca o fantomă, adversarul continua să atace.

– Nu-ți face grii, spuse bărbatul, trăgându-l mai departe. Acela e caporalul Blues. Pentru asta trăiește.

– Caporal?

– Te-am protejat, Purtător al Monedei. Bărbatul își ridică gulerul lăsând la vedere o broșă. Numele meu este Fingers, din Lama a VI-a, Garda Purpurie. Ești protejat prin amabilitatea Prințului K'azz și a lui Caladan Brood.

Crokus făcu ochii mari, apoi se încruntă.

– Purtător al Monedei? Ce înseamnă asta? Cred că ai greșit persoana.

Fingers râse.

– Ne-am închipuit noi că ești orb și surd, băiete. E singura explicație. Mai sunt și alții care te protejează, să știi. Ai în buzunar o monedă, probabil cu două chipuri, adevărat? Văzând expresia de consternare a hoțului, rânji. E moneda lui Oponn. Slujești un zeu și nici măcar nu știi asta. Ai avut noroc în ultima vreme?

Râse din nou.

Crokus se opri la o poartă.

– Așadar, acesta este locul? întrebă Fingers, aruncând o privire la casa care se înălța dincolo de zid. Ei, înăuntru locuiește un mag puternic, nu? Ei, spuse el și eliberă brațul hoțului, ar trebui să te simți în siguranță acolo. Noroc, băiete, și vorbesc serios. Dar ascultă, și privirea lui Fingers deveni serioasă, dacă te lasă norocul, să arunci moneda aceea, m-auzi?

Pe fața lui Crokus apăru o expresie de nedumerire.

– Mulțumesc, domnule.

– Cu plăcere, spuse Fingers și își vârî din nou ambele mâini în buzunare. Hai, ia-o din loc.

Adjuncta se îndepărtă, primind o lovitură care îi tăie omoplatul. Cu sângele țâșnind din cauza efortului, fugi, iar bărbatul nu o urmări.

Ce neghioabă fusese! Să-și închipuie că Purtătorul Monedei nu era protejat! Însă cine fusese acel bărbat? Nu se mai confruntase niciodată cu un asemenea spadasin, iar lucrul cel mai îngrozitor era că el luptase fără să apeleze la vrăji. În situația cu pricina sabia Otataral și priceperea ei nu fuseseră de ajuns.

Pe jumătate orbită, merse nesigură pe stradă, apoi dădu un colț. Atunci percepu o mișcare rapidă. Adjuncta se azvârli spre un zid, lipindu-se cu spinarea de el, și ridică din nou sabia.

În fața ei apăru o femeie masivă, care o privi întrebător.

– Am impresia că ești la capătul puterilor, spuse ea, rostind cuvintele tărăgănat.

– Lasă-mă în pace, zise Lorn pe nerăsuflate.

– Nu se poate, replică Meese. Suntem pe urmele tale de când Spărgătorul de Cercuri te-a depistat la poartă. Țiparul a spus că trebuie să plătești pentru anumite lucruri, doamnă. Și noi am venit acum să ne luăm plata.

Imediat ce femeia tăcu, adjuncta simți o altă prezență, chiar în stânga ei. Țipă și încercă să se răsucească pentru a ajunge într-o poziție defensivă, strigătul fiind însoțit de un sentiment copleșitor de frustrare și disperare. Ce risipă! blestemă ea. Nu, *nu în felul acesta!*

Chiar în timp ce gândul îi bubui în minte, cele două femei o atacară. Pară lovitura de sabie venită din stânga, dar nu putu decât să vadă cu groază cum femeia care îi vorbise scoase două săbii, ambele îndreptate spre pieptul ei.

Adjuncta urlă de furie în clipa în care armele se înfipseră în trupul ei. Sabia ei căzu la pământ și zăngăni când se lovi de pietrele de pavaj. Mișcând spasmodic și căutător din brațe, Lorn se prăbuși, alunecând în josul zidului.

– Cine? reuși ea să rostească, simțind o nevoie Blind în spatele cuvintelor. *Cine?*

Una dintre femei se aplecă deasupra ei.

– Ce înseamnă asta?

Suferința apăru pe chipul lui Lorn, iar colțurile gurii îi coborâră, în timp ce închise ochii.

– Cine? întrebă ea din nou. Cine este acest Țipar?

– Să mergem, Meese, spuse cealaltă femeie, ignorând trupul neînsuflețit de la picioarele ei.

Paran o găsi prăbușită pe pietrele murdare ale gurii unei alei. Ceva îl atrăsese spre ea fără greș, o încheiere definitivă a legăturii misterioase dintre ei. Sabia ei se afla alături de trup, având mânerul plin de sânge, iar lama ciobită și lovită. Căpitanul îngenunche lângă ea.

– Ai luptat din greu, șopti el, pentru ceea ce merită.

Văzu că ea deschise ochii. Îl privi și îl recunoscu.

– Căpitane. Ganoes.

– Adjunctă.

– M-au ucis.

– Cine?

Ea reuși să zâmbească slab.

– Nu știu cine. Două femei. Păreau a fi… hoațe. Brute. Vezi… ce ironie, Ganoes Paran?

Cu buzele strânse, el încuviință din cap.

– Nu… un sfârșit glorios pentru… adjunctă. Dacă ai fi sosit cu câteva minute mai devreme…

Căpitanul nu scoase nicio vorbă. Urmări cum viața o părăsea pe Lorn, dar nu simți nimic. *Ai avut ghinionul să mă cunoști, adjunctă. Îmi pare rău pentru asta.* Apoi ridică sabia Otataral și o puse în teaca lui.

De deasupra lui auzi doi voci rostind la unison:

– I-ai dat lui sabia noastră.

Paran se ridică și se trezi față în față cu Oponn.

– Rope a luat-o de la mine, ca să fiu mai exact.

Gemenii nu-și putură ascunde spaima. Se uitară la Paran cu o expresie imploratoare.

– Cotillion te-a cruțat, spuse sora, copoii, la fel. De ce?

Căpitanul ridică din umeri.

– Acuzi pumnalul sau mâna care îl mânuiește?

– Tronul Umbrei nu joacă cinstit, se jelui fratele, cuprinzându-și umerii cu brațele.

– Voi și Cotillion v-ați slujit de muritori, spuse căpitanul, dezgolindu-și dinții, și ați plătit pentru asta. Ce vreți de la mine? Înțelegere? Ajutor?

– Sabia Otataral… spuse sora.

– Nu va fi folosită pentru treburile voastre murdare, replică Paran. Oponn, ați face bine să fugiți de aici. Îmi imaginez că în aceste clipe Cotillion i-a dat Tronului Umbrei sabia Noroc, iar amândoi se gândesc la felul cum poate fi folosită mai bine.

Gemenii tresăriră.

Paran își lăsă mâna pe mânerul însângerat al sabiei.

– Imediat. Altfel, îi întorc serviciul lui Cotillion.

Zeii dispărură.

Căpitanul respiră adânc. Se întoarse din nou spre Lorn.

După ce îi scoase armura, Lorn se dovedi a fi foarte ușoară când o purtă pe brațe.

Aerul vui în jurul lui Anomander Rake în timp ce coborî cu iuțeală, însă nu scoase niciun alt sunet, pentru că avea strâns în jurul lui propriul coridor. Dedesubt, acum descriind cercuri largi pe deasupra Darujhistanului, se afla dragonul cenușiu – egalul lui Rake ca mărime, având și o putere pe măsură.

Însă acel dragon era nătâng, pentru că îl urmărea pe străzile orașului.

Rake își desfăcu atent aripile, pornind în zbor spre Lordul Galayn. Picioarele din spate se întinseră și ghearele se desfăcură. Atrase aerul din jur, pregătindu-se pentru o explozie de putere. Era Kurald Galain, Tiste Andii, iar întunericul era căminul lui.

Lordul Galayn se afla chiar sub el, devenind tot mai mare, cu o iuțeală incredibilă. Rake deschise gura și își dădu capul pe spate, mușcând din zidul de aer. Zgomotul îl făcu pe celălalt dragon să ridice privirea spre cer, dar era deja prea târziu.

Capitolul douăzeci și patru

Sunt Casa care,
întemnițând în nașterea mea
inimi demonice,
a încuiat astfel în fiecare cameră
câte o antichitate
ce tremură furioasă.
Iar aceste rădăcini din piatră
răsfiră crăpături adânci
în pământul uscat
ținând pe veci visul
fructelor, vai, pelerini
veniți la ușa mea
și pieriți de foame…

Azath (ii, iii)
Adaephon (n.?)

Terenul de dincolo de poartă era pustiu. Crokus îl traversă în fugă, întrebându-se dacă nu cumva întârziase. Urcă treptele în salturi și duse mâna spre zăvorul ușii. O explozie de energie îl aruncă înapoi.

Uluit, hoțul se trezi stând în fund pe pietrele de pavaj din fața treptelor, simțind înțepături în tot corpul. La ușă, o strălucire roșu-închis se stingea treptat. O vrajă de apărare. „Pe numele lui Hood!“ șuieră el printre dinți și se ridică în picioare. Mai întâlnise asemenea bariere, pe Marile Domenii. Și era imposibil să treci de ele.

Blestemând încă o dată, se răsuci pe călcâie și goni spre poartă. Chiar dacă mai era apărat de Garda Purpurie, nu observă pe nimeni.

Exista o firavă posibilitate ca intrarea prin grădină pe proprietatea lui Baruk să nu fie protejată prin vrăji. Alergă pe stradă și coti pe prima alee la dreapta. Avea de escaladat un zid, dar nu considera că era un obstacol prea greu de trecut.

Ajuns la capătul aleii, se opri derapând pe strada următoare. Văzu că zidul era înalt. Va trebui să-l escaladeze luându-și elan. Crokus traversă strada și încercă să-și recapete suflul. Ce rost aveau toate astea? La urma urmelor, nu putea Baruk să-și poarte singur de grijă? Nu era un Mare Mag? Și nu vorbise chiar Fingers despre mijloacele de apărare vrăjitorești ale alchimistului?

Șovăi și privi încruntat zidul din fața lui.

În aceeași clipă, chiar deasupra străzii se auzi un țipăt sfredelitor și cutremurător. Crokus se lipi de zidul din spatele lui și văzu o formă enormă coborând, ajungând în lumina lămpilor cu gaz. Umplând strada, lovi pământul la mai puțin de douăzeci de metri în stânga hoțului. Se trezi trântit la pământ din cauza impactului. Pavajul se crăpă.

Își feri capul de ploaia de pietre și fragmente de cărămidă, apoi, după ce aceasta se potoli, sări în picioare.

Un dragon cu aripile zdrențuite și mânjite de sânge se ridică încet în picioare, legănându-și rar capul de forma unei pene. Pe lateral, solzii îi fuseseră

smulși, lăsând la vedere răni adânci. Gâtul și umerii îi luceau de sânge.

Crokus văzu că zidul din spatele creaturii – cel al proprietății Baruk – fusese distrus, astfel că acum accesul în grădină era neîngrădit. Prin pământul răscolit și aburind ieșeau trunchiuri sfârtecate. O curte interioară ceva mai înălțată marca aleea ce pornea de la intrarea din spate a proprietății. Două statui răsturnate zăceau bucăți în fața ușilor.

Dragonul părea năucit. Crokus se încordă. Venise momentul să se miște. Aproape incapabil să creadă în propria temeritate, țâșni în stradă prin spatele creaturii, sperând să ajungă la zidul grădinii. În timp ce alerga, rămase cu ochii la dragon, gândindu-se intens la moneda norocoasă din buzunar.

Apoi, sub privirea lui, creatura își schimbă forma, autoînghițindu-se și devenind o ceață luminoasă. Crokus încetini, apoi se opri, simțind că nu putea să-și îndrepte atenția în altă parte. Inima îi bătea ca un ciocan în coaste, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare. Fiecare respirație era un icnet dureros. *Norocul m-a părăsit,* își spuse el îngrozit.

Strălucirea se stinse, iar pe stradă apăru o fantomă cu forme umane, purtând o mantie cu glugă.

Crokus își impuse să se miște, însă trupul refuză să se supună voinței lui. Făcu ochii mari când demonul se întoarse către el. Mârâi și scoase o secure enormă de la centură. Ridicând arma, vorbi cu glas adânc și plăcut:

– Ce motiv există pentru a continua asta? întrebă el calm. Împărăteasa te lasă să scapi, lordule. Îți acordă îndurare doar o dată. Accept-o și pleacă.

– Bună idee, șopti hoțul.

Apoi se încruntă, pentru că abia atunci observă că demonul își îndreptase atenția spre ceva aflat dincolo de el.

Din spate, auzi glasul unui bărbat.

– Nu mai fugim, Galayn.

O mână se lăsă pe umărul lui Crokus, dispersând vraja care îl imobilizase. Hoțul se feri și

se răsuci într-o parte, apoi ridică privirea și văzu doi ochi de culoare indigo pe o față întunecată și îngustă.

– Fugi, muritorule, îi spuse bărbatul cu păr argintiu, scoțând din teaca prinsă între omoplați o sabie pentru două mâini.

Arma neagră părea aproape invizibilă, de parcă ar fi înghițit toată lumina din jurul ei.

– Ai fost la petrecere! spuse Crokus precipitat.

Ochii bărbatului licăriră, de parcă atunci l-ar fi văzut prima dată.

– Purtător al Monedei, spuse el cu un surâs ironic, nu te teme. Brood m-a convins să te cruț, cel puțin deocamdată. Dispari, copile. Întoarse apoi privirea spre Lordul Galayn. A fost cât pe ce.

– Cunosc arma aceea, mârâi demonul. Dragnipurake. Și simt miros de Tiama în tine, lordule. În tine există mai mult din ea decât sânge de Tiste Andii.

Crokus se retrase spre ceea ce mai rămăsese din zidul grădinii lui Baruk.

Lordul Galayn zâmbi, expunându-și caninii lungi, curbați.

– Împărăteasa te va răsplăti pentru serviciile tale, lordule. Trebuie doar să spui da, iar această bătălie poate fi evitată.

Anomander Rake înaintă.

– Răspunde, Galayn.

Cu un urlet, demonul atacă, iar securea șuieră prin aer, scoțând flăcări albastre și lungi.

Rake își roti sabia, prinzând securea și sporindu-i inerția. Când lamele duble trecură, Tiste Andii se apropie și mai mult, cu arma retrasă, cu mânerul lipit de șoldul stâng. Cu o mișcare fulgerătoare, împunse cu sabia. Demonul se feri și, luându-și o mână de pe secure, dădu să îl prindă de gât pe Rake. Tiste Andii își răsuci umărul și primi lovitura.

Aruncat în spate, Rake ateriză cu un bufnet pe pietrele de râu ale pavajului.

Cu arma înflăcărată deasupra capului, demonul sări în față.

Rake se săltă în picioare la timp pentru a para cu sabia lovitura de secure. Ciocnirea armelor transmise un fior prin aer și sol. Securea demonului devenise de un alb orbitor, azvârlind cascade de lumină care părea lichidă. Sabia lui Rake fu înghițită de întuneric, devorând valurile biciuitoare de lumină care o loveau.

Pietrele de pavaj de sub tălpile lui Crokus se înclinară periculos, pentru că se transformaseră în lut moale. Deasupra capului, stelele se legănau nebunește. Cuprins de greață, Crokus căzu în genunchi.

Rake începu să declanșeze atacuri, lovituri sălbatice date cu arma lui întunecată. La început, demonul nu dădu înapoi, apoi se retrase un pas și încă unul. De neoprit, Rake își continuă atacul.

– *Spre regretul Mamei,* scrâșni el printre dinți, atacând, *Luminii i s-a dat dreptul de naștere. Spre groaza ei… a văzut prea târziu… necurățenia ei. Galayn… ești victima nechemată… la pedeapsa… de multă vreme meritată.*

Demonul se clătină sub loviturile primite, parând cu disperare fiece atac, fără însă a mai contraataca. Lumina care radia din secure licări, scăzu, răbufni pe măsură ce întunericul se strânse în jurul lamei. Țipând ascuțit, demonul se azvârli spre Rake. În timp ce cobora asupra lui Tiste Andii, Crokus văzu o dungă de negru izbucnind din spinarea demonului, străbătându-i mantia. Securea zbură din mâinile creaturii, iar focul ei muri când căzu cu zgomot la pământ.

Scoțând un țipăt ascuțit de groază, demonul prinse cu mâinile sabia care îl străpunsese. Din armă se răspândi fum negru care, cu cârceii săi iuți, învălui creatura. Fumul se răsuci, se transformă în lanțuri, întărindu-se. Galayn urlă lung.

Rake se săltă în picioare și înfipse sabia în pieptul demonului până când mânerul se opri în os. Creatura se prăbuși în genunchi, iar ochii lui negri priviră în ochii lui Rake.

Stelele tremurătoare se liniștiră, dalele de pavaj de sub tălpile hoțului deveniră din nou solide, dar deformate și contorsionate. Crokus încercă să-și rețină valul de greață și rămase cu ochii ațintiți la demon. Acesta părea să se prăbușească în sine, pentru că lanțurile de fum negru se strângeau încontinuu, trăgând creatura în lama sabiei. Demonul căzu pe spate și Rake înfipse vârful lamei în pământ, țintuindu-l. Apoi Tiste Andii se rezemă greu pe mâner, iar Crokus observă abia atunci pânza îmbibată în sânge în jurul umărului lui Rake, acolo unde demonul îl lovise cu mâna. Ostenit, Tiste Andii își întoarse privirea spre hoț.

– Mișcă-te repede, spuse el cu glas hârâit. Alchimistul e în primejdie. Acum nu-l pot proteja. Grăbește-te, Purtător al Monedei.

Crokus se întoarse și o luă la fugă.

Moartea lui Travale, al treilea din Cabală, încă le afecta gândurile. Vrăjitoarea Derudan trasase cu cenușă un cerc pe podea, chiar în mijlocul încăperii. Cu ajutorul lui Baruk, așeză două scaune de pluș în interiorul cercului, iar acum stătea așezată și fuma îndârjită, urmărindu-l cu ochi negri pe alchimistul care se plimba agitat.

Baruk ezita să intre în cercul protector. Deși aveau să fie în siguranță acolo, înconjurați de vrăjitorie înaltă Tennes, n-ar fi putut contraataca în cazul în care ar fi sosit Vorcan. Ba, mai mult, unele lucruri puteau străpunge magia. Îi veni imediat în minte Otataral, acel minereu ciudat, asemănător cu rugina din Dealurile Tanno ale celor Șapte Orașe. Având în vedere că ea era Mare Mag, era puțin probabil ca Vorcan să dețină un asemenea material, însă Baruk nu dorea să se pună într-o situație în care să nu-și poată folosi coridorul împotriva asasinului.

– Cei din Cabală care sunt acum morți, da? spuse rar Derudan. Încăpățânați, convinși de propria invincibilitate. Fără îndoială că s-au plimbat neliniștiți de colo-colo, așteptând sosirea iminentă a asasinului.

Baruk se opri și vru să-i răspundă, dar fu întrerupt de un țipăt puternic, inuman, venind de afară. Acesta fu urmat imediat de o izbitură care făcu pereții să se zguduie. Alchimistul dădu să pornească spre ușă.

– Stai! strigă Derudan, rămasă în interiorul cercului. Domolește-ți această curiozitate, Baruk, pentru că Vorcan sigur va profita de asta, nu crezi?

– A fost sfărâmată o vrajă de apărare, spuse Baruk. Protecția mea a fost străpunsă.

– Cu atât mai mult ai motive să fii prevăzător, îl dojeni Derudan. Prietene, vino lângă mine, te rog.

– Prea bine, spuse Baruk oftând, și porni spre ea.

O pală de aer îi șterse partea stângă a feței. Derudan scoase un țipăt de avertisment, iar alchimistul se întoarse.

Cu mâinile înmănușate strălucind în roșu, Vorcan se năpusti spre el. Știind prea bine că era prea târziu, Baruk ridică brațele. În același moment, însă, apăru o altă siluetă, care ieși din întuneric pentru a o înfrunta pe Stăpâna Asasinilor cu o ploaie de lovituri. Vorcan se clătină și făcu un pas înapoi, apoi își azvârli o mână în față, reușind să o lovească pe atacatoare.

În încăpere se auzi un țipăt agonizant. Baruk văzu abia atunci că protectoarea lui era o femeie Tiste Andii. Se trase cu agilitate într-o parte, iar ea zbură pe lângă el, lovindu-se de podea, apoi de perete, unde rămase întinsă și nemișcată. Alchimistul o privi din nou pe Vorcan, văzând că una dintre mâinile ei nu mai radia lumină roșie.

Făcu un gest, iar din braț îi erupse o vrajă virulentă, arcuindu-se ca un fulger galben. Vorcan șuieră o contravrajă și fulgerul fu înghițit de o ceață roșie care se stinse cu repeziciune, apoi dispăru. Ea înaintă.

Ca prin vis, o auzi pe Derudan strigând la el. Însă el era țintuit de ochii încărcați de moarte ai Doamnei Asasinilor. Ușurința cu care îi dispersase puterea arăta limpede că îi era superioară în ale

vrăjitoriei. Atunci înțelese că nu mai putea face altceva decât să-și aștepte moartea.

Însă Baruk auzi un mârâit în spatele său, apoi Vorcan scoase un sunet de uimire. Mânerul unui pumnal ieșea din pieptul asasinei. Încruntându-se, ea întinse mâna după el, apoi îl smulse și îl aruncă.

– Tot ce… o auzi Baruk pe femeia Tiste Andii spunând din spatele lui… tot ce pot face. Iertare, lordule.

Derudan apăru în spatele lui Vorcan. Când ridică brațele și începu să rostească o incantație, Vorcan se întoarse fulgerător, și ceva porni cu viteză din mâna ei care strălucea. Alchimistul se răsuci, își pierdu echilibrul, reuși să evite de puțin atingerea ucigătoare, apoi păși nesigur înainte. Auzi din nou râsul ei în timp ce se mișcă, ajungând în spatele lui.

Ușa era la zece pași în fața lui Baruk. Văzând-o deschisă, alchimistul făcu ochii mari. Acolo stătea ghemuit un tânăr, ținând ceva ca niște cuburi în fiecare mână.

Așteptându-se să simtă atingerea lui Vorcan dintr-un moment în altul, alchimistul se aruncă în față. Îl văzu pe tânăr îndreptându-se în același timp și azvârlind în față brațul stâng, apoi pe cel drept. În timp ce se prăbușea, două cărămizi zburară pe deasupra alchimistului. Le auzi lovind-o pe femeia din spatele lui, una scoțând un sunet ca de strivire, cealaltă ca de sfărâmare. Sfărâmarea fu însoțită de o explozie roșiatică.

În momentul în care atinse podeaua, Baruk rămase fără suflare. Trecură câteva secunde chinuitoare cât se zbătu să tragă aer în plămâni. Se rostogoli pe spate. O văzu pe Vorcan zăcând nemișcată, aproape lipită de picioarele lui. Zări apoi fața băiatului, cu dâre de sudoare și cu fruntea încruntată de îngrijorare.

– Alchimistul Baruk? întrebă Crokus.

Acesta confirmă cu un gest din cap.

Băiatul oftă, apoi zâmbi.

– Ești în viață. Foarte bine. M-a trimis Rallick să te avertizez.

Baruk se ridică în capul oaselor.

– Vrăjitoarea, spuse el cu un glas hârâit. Apoi făcu un semn. Ajut-o, te rog.

În timp ce îl urmări pe băiat lăsându-se pe vine lângă Derudan, simți cum puterea îi revine.

– Respiră, zise Crokus. Are înfipt un pumnal, care pare acoperit cu sevă.

Se aplecă și mai mult, pentru a-l atinge.

– Nu! strigă Baruk.

Alarmat, Crokus sări înapoi.

– E otravă, spuse alchimistul, ridicându-se în picioare. Ajută-mă să ajung la ea, repede. Un moment mai apoi era alături de Derudan. După ce aruncă o privire scurtă la substanța care acoperea lama pumnalului, bănuiala i se confirmă. Paralt alb, spuse el.

– |sta e un păianjen, nu?

Baruk își lăsă o mână pe Derudan.

– Cunoștințele tale mă uimesc, băiete, zise el. Din fericire, se află în casa omului care deține antidotul.

Bolborosi ceva, și în mână îi apăru o sticluță.

– Rallick mi-a spus că nu există antidot pentru paraltul alb.

– Nu e ceva ce aș vrea să fac public. Baruk destupă sticluța și turnă conținutul pe gâtul vrăjitoarei, ceea ce o făcu să aibă un acces de tuse. După ce ea începu să respire regulat, Baruk se întoarse și îl măsură pe Crokus. Se pare că-l cunoști bine pe Rallick. Cum te cheamă?

– Crokus. Mammot a fost unchiul meu. L-am văzut murind.

Derudan clipi, după care deschise ochii. Zâmbi ușor lenevoasă.

– Îmi place ceea ce văd, spuse ea cu glas slab. Da?

Baruk îi întoarse zâmbetul.

– Da, prietena mea. Dar nu susțin că eu aș fi ucis-o pe Vorcan. Meritul îi revine lui Crokus, nepotul lui Mammot.

Vrăjitoarea își întoarse ochii spre tânăr.

– A, cel pe care era să-l calc în picioare mai devreme, în seara asta. De pe fața ei dispăru expresia amuzată. Copile, îmi pare rău de Mammot.

– Și mie, îi răspunse el.

Ridicându-se, Baruk se întoarse. Scăpă un blestem șuierat. Corpul lui Vorcan dispăruse.

– A fugit. Se grăbi să ajungă lângă femeia Tiste Andii, se aplecă și o examină. Era moartă. Îți voi afla curând numele, șopti el, și îl voi ține minte.

– Trebuie să plec! anunță Crokus.

Baruk se întrebă ce provocase dintr-odată panica băiatului.

– Cum să spun, continuă hoțul, dacă totul e în regulă aici, eu plec.

– Cred că da, îi răspunse alchimistul. Crokus, îți mulțumesc pentru priceperea de a azvârli cărămizi.

Crokus se îndreptă spre ușă. Se opri o clipă, apoi aruncă o monedă în aer. O prinse și surâse reținut.

– Am avut noroc, așa cred.

Apoi ieși.

Căpitanul Paran se lăsă pe vine, mai aproape de patul lui Coll.

– Încă doarme, spuse el, după care se ridică și se întoarse spre Whiskeyjack. Continuă.

Kalam și cei doi sabotori sosiseră cu câteva minute. Deocamdată, gândi sergentul, nu suferiseră nicio pierdere, deși armura căpitanului era în mare suferință, iar când intrase în cameră cu trupul lui Lorn în brațe, expresia lui îi sugerase că nu era cazul să sondeze prea adânc starea de spirit a lui Paran. Cadavrul adjunctei, nemișcat și palid, cu un zâmbet ironic pe buzele lipsite de sânge, era acum așezat pe un al doilea pat.

Sergentul îl măsură pe fiecare dintre cei aflați în încăperea mică, fețe pe care le cunoștea foarte de bine și care acum îl priveau, așteptând. Privirea îi căzu pe Sorry ori Apsalar, așa cum își spunea acum. Nu știa ce îi făcuse Mallet, dar era cu totul altă femeie. Îi lipsea ceva, dar parcă avea și ceva în plus. Nici măcar Mallet nu știa cu certitudine ce făcuse.

Unele amintiri, abilități fuseseră eliberate, iar odată cu ele, lucruri brutale cunoscute. Se vedea durerea în ochii ei, o durere acumulată în ani de oroare, însă se părea că putea ține totul sub control, că descoperise o cale, o tărie, de a accepta ceea ce fusese. Când îl văzuse, singurele ei cuvinte fuseseră:

– Sergent, vreau să mă întorc acasă.

El nu avea de ce să se împotrivească, deși se întreba cum va reuși ea să traverseze două continente și oceanul dintre ele. Whiskeyjack întinse mâna spre oasele aflate pe masă.

– Am înțeles, domnule, spuse el, drept răspuns la ordinul lui Paran.

Aerul încins și mirosind a transpirație deveni mai dens din cauza încordării. Whiskeyjack ezită. Pe străzile Darujhistanului se purtase o bătălie, iar Bencel-Iute confirmase moartea Lordului Galayn. Sergentul oftă discret și își masă piciorul proaspăt vindecat, după care împunse lama antebrațului în tăblia mesei.

Contactul se realiză imediat. Glasul grav al Marii Căpetenii Dujek umplu camera.

– Era și timpul, Whiskeyjack! Nu te mai osteni să-mi spui despre Lordul Galayn – Tayschrenn e în comă, așa cred. Toți cei de la cartierul general i-au auzit țipătul. Așadar, Anomander Rake a răpus fiara. Ce altceva?

Whiskeyjack îi aruncă o privire lui Paran, care dădu respectuos din cap.

– Tactica adjunctei Lorn a dat greș, spuse sergentul. A murit. Avem cadavrul ei. Intersecțiile rămân minate – nu le detonăm, Mare Căpetenie, pentru că există riscul de a deschide peșterile cu gaz de sub oraș, iar asta ne va transforma pe toți în cenușă. Prin urmare… Inspiră adânc, simțind în același timp o împunsătură în picior – Mallet făcuse tot ce putuse, și asta însemna mult, însă rămăseseră sechele, iar acest lucru îl făcea să se simtă fragil. Prin urmare, repetă el încet, ne vom retrage, Mare Căpetenie.

Dujek rămas tăcut, apoi își drese glasul.

– Avem probleme, Whiskeyjack. În primul rând, suntem pe cale de a pierde Pale. Așa cum am bănuit, Caladan Brood a lăsat Garda Purpurie să acționeze la miazănoapte, și a venit în marș până aici cu ai lui Tiste Andii. Are cu el și Rhivi, și Barghast de-ai lui Jorrick, care tocmai i-au distrus pe Moranthii Aurii. În al doilea rând, lucrurile se înrăutățesc. Marea Căpetenie înghiți în sec, iar asta se auzi. Cele Șapte Orașe se află probabil la cel mult o săptămână de o rebeliune. Împărăteasa știa asta. Acum jumătate de ceas a sosit o Gheară de la Genabaris, căutându-l pe Tayschrenn. Oamenii mei au ajuns primii la el. Whiskeyjack, omul aducea un mesaj scris de la Laseeu pentru Marele Mag. Am fost declarat proscris în Imperiu. E ceva oficial, iar Tayschrenn trebuia să mă aresteze și să mă execute. Prietene, suntem pe cont propriu.

În încăpere se lăsă tăcerea. Whiskeyjack închise ochii o clipă.

– Am înțeles, Mare Căpetenie. Prin urmare, când pornim în marș?

– Se pare că Moranthii Negri sunt de partea noastră – nu mă întreba de ce. În orice caz, mâine în zori voi avea o discuție cu Caladan Brood și cu Kallor. Ea va decide lucrurile, așa bănuiesc. Ori ne îngăduie să plecăm, ori ne ucide ocupând orașul Pale. Totul se bazează pe ceea ce știe despre Clarvăzătorul Pannion.

– Mare Căpetenie, noi ne întâlnim peste două zile cu niște Moranthi Negri. Asta mă face să mă întreb cât de multe au ghicit când s-a încheiat înțelegerea. În orice caz, ne vor aduce la tine, oriunde te-ai afla.

– Ba nu, îi răspunse Dujek. S-ar putea să fim asediați. Moranthii Negri vă vor lăsa undeva pe Câmpia Catlin. Au primit ordin clar în privința asta, dar puteți încerca să îi convingeți.

Sergentul făcu o grimasă. Puțin probabil.

– Așadar, Câmpia Catlin. Asta înseamnă că ne va trebui mai mult timp ca să ajungem la tine, domnule.

Strălucirea care învăluia oasele licări scurt, după care se auzi o bufnitură cu ecou. Fiddler chicoti. Dujek tocmai lovise cu pumnul în masă.

Whiskeyjack îi aruncă sabotorului o privire feroce.

– Căpitane Paran, se auzi atunci glasul tunător al lui Dujek.

– Da, Mare Căpetenie, îi răspunse Paran, făcând un pas în față.

– Ceea ce voi spune este pentru Whiskeyjack, dar vreau să auzi și tu, căpitane.

– Sunt numai urechi.

– Sergent, dacă vrei să intri în armata mea, ai face bine să te obișnuiești cu noua ordine. În primul rând, îi trec pe Arzătorii de Poduri sub comanda căpitanului Paran. În al doilea rând, nu mai ești sergent, Whiskeyjack. Ești adjunctul meu la comandă, iar asta înseamnă răspundere. Nu vreau să te apropii de Pale. Și ești conștient că am dreptate, la naiba! Căpitane Paran.

– Da, domnule.

– Echipa lui Whiskeyjack și-a câștigat dreptul de a pleca. Ai înțeles? Dacă vreunul dintre oamenii lui vrea să se alăture Arzătorilor de Poduri, prea bine. Dar nu doresc să existe acuzații dacă ei hotărăsc altceva. Sper că e clar ce am spus.

– Da, Mare Căpetenie.

– Și cum Whiskeyjack este între însărcinări, continuă Dujek, el vine ca membru al trupei, dar nu ia parte la activitățile celorlalți, dacă înțelegi ce spun, căpitane.

Paran zâmbi.

– Am înțeles.

– Așa, Moranthii Negri vor ști cum stau lucrurile când vă vor prelua, așa că vor proceda în consecință.

– Am înțeles, Mare Căpetenie.

– Întrebări, Whiskeyjack? mârâi Dujek.

– Nu, răspunse sumbru bătrânul veteran.

– În regulă. Sper să mai discutăm.

Strălucirea oaselor se stinse.

Căpitanul Paran se întoarse către soldați. Privi cercetător fiecare chip. *Trebuiau să fie sub comanda mea. Nu aș fi reușit mai bine în altă parte.*

– Prea bine, vorbi el cu glas răgușit. Cine ar vrea să devină proscris și să se numere printre rebelii lui Dujek?

Arătându-și dinții, Trotts se ridică primul. Îl urmară apoi Ben-cel-Iute, Hedge și Mallet.

Urmă o tăcere apăsătoare, apoi Kalam îi făcu semn din cap lui Fiddler și își drese glasul.

– Suntem alături de tine, dar nu mergem cu tine. Adică, eu și Fiddler.

– Îmi puteți explica? întrebă încet Paran.

Luându-i pe toți prin surprindere, Apsalar spuse:

– Li se va părea greu să facă asta, căpitane. Recunosc, nu sunt sigură de intențiile lor, dar vor merge cu mine. Înapoi în Imperiu. Acasă.

Făcând un gest din umeri care îi trăda neliniștea, Fiddler se ridică și îl privi direct pe Whiskeyjack.

– Considerăm că îi datorăm asta, domnule, spuse el. Se uită spre căpitan. Și am hotărât deja. Dar, dacă putem, ne vom întoarce.

Uimit, Whiskeyjack se ridică în picioare cu greutate. Când se întoarse spre căpitan, îngheță. În spatele lui, Coll stătea în capul oaselor pe pat.

– Hm, făcu Whiskeyjack și arătă într-acolo.

Încordarea spori din nou în încăpere când toți se întoarseră către Coll. Cu un sentiment de vădită ușurare, Paran înaintă spre pat.

– Coll! Sunt… Se opri brusc, apoi zise pe un ton egal: Din câte văd, ești treaz de ceva vreme.

Coll își aruncă ochii spre oasele înfipte în tăblia mesei, apoi îl privi pe Paran.

– Am auzit totul, zise el. Spune-mi, căpitane, soldații tăi au nevoie de ajutor ca să plece din Darujhistan?

Rallick stătea în întuneric sub copaci, la marginea luminișului. Se părea că puterea lui de a anihila magia se dovedise până la urmă insuficientă. Fusese mutat din loc de ceea ce i se păruse a fi o mână gigantică – mâna unui zeu, sigură, puternică și

de neoprit. Urmărise uimit cum un labirint de rădăcini traversase cu iuțeală luminișul, îndreptându-se către terasă. Auzise un țipăt ascuțit, apoi rădăcinile reveniseră, se înfășuraseră în jurul unei fantome… cu forme umane, pe care apoi o trăseseră fără menajamente în pământ.

Rallick se simțise cuprins brusc de ceva vecin euforiei. Cu o certitudine pe care nu o putea explica, își dădu seama că tot ce creștea acolo era bun și drept.

Era nou, tânăr. Chiar și în acele momente, continuând să urmărească, văzu tremurături de modelare unduindu-se sub suprafețele sale unghiulare, geometrice. Ceea ce, în urmă cu o oră, nu fusese decât un ciot de copac devenise acum o casă. O ușă masivă se afla, pe jumătate îngropată, în umbrele de dedesubtul unei ramuri arcuite. Vițe blocau ferestrele cu obloane. Deasupra ușii, puțin spre stânga, se afla un balcon încadrat de frunze și plante cățărătoare. Conducea într-un fel de turn, având o turlă deasupra etajului, acoperită cu țiglă până în vârful ascuțit. Un alt turn marca flancul drept al fațadei casei, aceasta mai masivă și fără ferestre, cu acoperișul plat, cu dinți ca de ambrazură aliniați la margine. Bănui că acel acoperiș era o platformă, cu acces printr-un soi de ușă-trapă.

Luminișul din jurul structurii se schimbase și el, având ici și colo movile, ca și cum curtea casei ar fi fost un cimitir. Copaci tineri, asimetrici înconjurau fiecare movilă alungită, fiecare crescând ca și cum un vânt invizibil i-ar fi răsucit, îndepărtându-i de la pământul înierbat. Rădăcinile târâseră fantoma într-o astfel de movilă.

I se păru bine și drept. Aceste două cuvinte răsunară în mintea asasinului, cu o plăcere care se învălui calmă în jurul inimii lui. Aproape că își imagină că simțea o afinitate față de acea casă pentru copii – ca și cum ea ar fi avut cunoștință de el și l-ar fi acceptat.

Știa că acea casă era pustie. O altă certitudine apărută parcă de nicăieri.

Continuând să privească, observă că liniile casei deveniră mai ferme, mai precis conturate. Un miros de mucegai plutea în apropierea ei, amintind de pământ proaspăt săpat. Asasinul se simți împăcat cu toate.

Un moment mai apoi auzi în spatele lui un zgomot amintind de zbatere și, răsucindu-se fulgerător, o văzu pe Vorcan mergând împleticit prin desișuri. Avea fața plină de sânge de la o rană mare la frunte și aproape că se prăbuși în brațele lui.

– Tiste Andii, spuse ea gâfâind. După mine. Mă vânează. Vor să răzbune un omor!

Rallick se uită în urma ei, iar ochii lui, obișnuiți de mult cu întunericul din jur, deslușiră mișcări tăcute printre copaci, apropiindu-se. Ținând-o în brațe pe femeia care își pierduse deja cunoștința, avu un moment de șovăială. Apoi se aplecă, o puse pe Vorcan pe un umăr, se întoarse și alergă spre casă.

Știa că ușa i se va deschide, și așa se întâmplă. Dincolo de ea erau o anticameră întunecoasă și o arcadă care dădea spre un hol care mergea de la un capăt la altul al casei. O rafală de aer cald și dulce îl învălui și intră fără nicio ezitare.

Korlat, rudă de sânge cu Serrat, încetini când se apropie de casa ciudată. Ușa se închisese în urma vânatului lor. Ajunse la marginea luminișului, apoi se așeză. Ceilalți vânători se strânseră calm în jurul ei.

Horult scoase un șuierat furios, apoi spuse:

– Korlat, l-ai chemat pe stăpânul nostru?

Femeia clătină din cap.

– Știu despre asemenea lucruri din vechime, spuse ea. Casa Morților din orașul Malaz, Casa Odhan a celor Șapte Orașe… *Azath edieimarn*, Stâlpii Nevinovăției – această ușă nu ni se va deschide.

– Dar pentru ei s-a deschis, spuse Horult.

– Există precedent. Azath îi aleg pe cei care sunt de-ai lor. Așa s-a întâmplat cu Casa Morților. Au fost aleși doi bărbați: unul care să fie Împărat, celălalt, care să îl însoțească. Kellanved și Dansatorul.

– Îi simt puterea, șopti Orfantal. Stăpânul nostru ar putea să o distrugă, acum, cât e încă tânără.

– Da, îl aprobă Korlat. Ar putea. Rămase tăcută un moment, apoi se ridică. Eu sunt rudă de sânge cu cei căzuți, spuse ea.

– Ești rudă de sânge, intonară ceilalți.

– Aici se încheie căutarea răzbunării, spuse Korlat, iar ridurile din jurul ochilor migdalați se adânciră. Stăpânul nostru nu va fi invocat. Îl lăsăm să își revină. Azath nu va fi atins, pentru că este nou, un copil. Ochii ei, căprui și blânzi se întoarseră către însoțitorii ei. Regina Întunericului a vorbit astfel despre Lumină când aceasta s-a născut: „Este nouă, iar ceea ce este nou este nevinovat, iar ceea ce este nevinovat este prețios. Urmărește atent acest copil al minunii și află ce este respectul".

Orfantal se încruntă.

– Astfel a supraviețuit Lumina, și tot așa a fost distrus Întunericul, puritatea a învins, iar acum tu ne vrei slabe, la fel cum Regina noastră a fost slabă. Lumina a devenit impură și ne-a distrus lumea, Korlat, ori ai uitat?

Korlat zâmbi cu tristețe.

– Iubește astfel de slăbiciuni, dragă surioară, pentru că slăbiciunea Reginei a fost speranța noastră, iar slăbiciunea mea este aceeași. Acum trebuie să plecăm.

Expresia de pe fața lui Kruppe rămase nevinovată când îl urmări pe Crokus apropiindu-se, evident obosit după acea noapte în care alergase necontenit. Îl îmboldi pe Murillio și își flutură degetele în direcția tânărului hoț.

– Flăcăul se întoarce într-o grabă nefirească, însă mă tem de știrile proaste pe care trebuie să le transmită Kruppe.

– A avut parte de o noapte grea, de la un cap la celălalt, spuse Murillio.

Se rezemă de zidul de sprijin al porții din fața domeniului Simtal. Străzile erau pustii, locuitorii orașului fiind prea șocați de ororile petrecute în acea noapte.

Kruppe făcu un semn către Sămânța Lunii, aflată acum la o leghe spre vest, mult dincolo de zidurile orașului.

– Un lucru minunat, Sămânța Lunii. Cu toate acestea, Kruppe este încântat că ea a ales să plece. Imaginează-ți, până și stelele sunt acoperite, lăsând doar groaza pe lumea asta.

– Simt nevoia să beau ceva, bolborosi Murillio.

– Excelentă idee! exclamă Kruppe. Să-l așteptăm, totuși, pe flăcău?

Nu trebuiră să stea prea mult. Crokus îi recunoscu și își domoli goana disperată.

– Apsalar a fost răpită de Imperiu! strigă el. Am nevoie de ajutor! Se opri cu greu în fața lui Murillio. Iar Rallick e încă în grădină.

– Of, of, făcu Kruppe. Ușurel, flăcăule. Lui Kruppe îi este cunoscut locul în care se află Apsalar. Cât despre Rallick… Se întoarse cu fața spre stradă și își flutură energic brațele. Crokus, respiră aerul nopții! Tocmai a început un nou an. Vino, să mergem toți trei, stăpânii Darujhistanului!

Își prinse brațele de cele ale camarazilor săi și îi trase după el.

Murillio oftă.

– Rallick lipsește, explică el. Acum, în grădina lui Coll e o casă extraordinară.

– Vai, atât de multe lucruri dezvăluite într-o singură propoziție! Kruppe se aplecă spre Crokus. Deși, fără îndoială, secretul flăcăului, grija lui cea mai mare este legată de soarta unei tinere fecioare blonde, a cărei viață a fost salvată în ultimul moment de un fiu nobil pe nume Gorlas, ca să vezi. Salvat, spune Kruppe, de o tonă de zidărie care a căzut de pe un zid. O faptă cu adevărat eroică. Fata aproape că a leșinat de încântare.

– Despre ce vorbești? întrebă Crokus. Cine a fost salvată?

Murillio pufni.

– Dragul meu Kruppe, Stăpân al Darujhistanului, cred că ai în minte o altă fată decât aceea care trebuie.

– Oricum nu e chiar atât de bălaie, zise Crokus.

Kruppe își umflă puțin pieptul.

– Nu e nevoie decât să-i întrebi pe zei, iar ei îți vor spune că viața în sine nu e deloc bălaie ori plăcută. A, te interesează să știi cum, în noaptea asta, proprietatea doamnei Simtal a devenit a lui Coll? Ori ești îndrăgostit de această nouă iubită a ta încât soarta celor mai dragi prieteni ai tăi, printre care se numără și Kruppe, nu te mai interesează?

Crokus se zbârli.

– Ba sigur că mă interesează!

– Atunci, povestea începe, ca întotdeauna, cu bunul Kruppe…

Murillio scoase un geamăt.

– Astfel glăsui Țiparul.

Epilog

Am văzu un zvon născut
învăluit într-un strâns mister
lăsat să zacă sub soare
în Dealurile Gadrobi
unde oile s-au împrăştiat
pe vânturi pline de lupi
şi păstorii au fugit
de şoapta nisipurilor
iar zvonul a clipit în lumina orbitoare
o inimă transformată în piatră
în vreme ce umbra Porţilor de niciunde
s-a furişat peste praful trecător al casei
am văzut acest zvon născându-se
într-o sută de mii de vânători ai inimii
într-un oraş scăldat în lumină albastră…

Născut dintr-un zvon (I. I-iv)
Fisher (n.?)

Soarele lumina negurile dimineții, transformându-le într-un scut alb deasupra lacului. Pe plajă, o barcă pescărească se legăna în valurile revigorante. Neamarată, avea să se desprindă de prundiș peste câteva clipe.

Mallet îl ajută pe Whiskeyjack să urce pe domul de piatră care domina plaja și apoi se așezară amândoi. Privirea vraciului zăbovi aspra siluetei lui Ben-cel-Iute, care stătea cu umerii gârboviți și privea dincolo de lac. Urmări privirea vraciului. Sământa Lunii plutea jos la orizont, iar bazaltul său devastat avea un colorit auriu. Mallet mormăi.

– Se îndreaptă spre miazăzi. Mă întreb oare ce înseamnă chestia asta.

Whiskeyjack miji ochii pentru a-i feri de strălucirea orbitoare a soarelui. Apoi începu să-și maseze tâmplele.

– Alte dureri de cap? îl întrebă Mallet.

– În ultima vreme nu mai e așa de rău, spuse omul încărunțit.

– Pe mine mă îngrijorează piciorul, bombăni vraciul. Trebuie să mă ocup de el o vreme, iar tu ai face bine să te mai odihnești.

Whiskeyjack surâse.

– Imediat ce o să-mi fac timp, spuse el.

Mallet oftă.

– Atunci așteptăm până atunci.

De pe panta împădurită din spatele lor, Hedge strigă:

– Uite-i că vin!

Vraciul îl ajută pe Whiskeyjack să se ridice.

– La naiba, șopti el. Am fi putut fi mult mai rău, nu-i așa, sergent?

– Una peste alta, trei pierderi nu e chiar atât de grav.

Pe fața lui Mallet apăru o expresie îndurerată. Nu spuse nimic.

– Să mergem, mârâi Whiskeyjack. Căpitanului Paran nu-i place să aștepte. Și poate Moranth ne vor da vești bune. Ar fi o schimbare, nu?

De pe plajă, Ben-cel-Iute îl urmări pe Mallet ajutându-l pe sergent să urce panta. Venise vremea? se întrebă el. Pentru a rămâne viu în meseria aceea, nimeni nu-și putea permite să lase garda jos. Cele mai bune planuri dau roade doar în cadrul altor planuri, iar când e cazul să te eschivezi, fă-o cu pricepere. Partea grea e să-ți ții ascunse intențiile.

Vraciul simți o undă de regret. Nu, nu sosise momentul. Oferă-i bătrânului o șansă de a se odihni. Își impuse să se miște. Nu-și va îngădui să privească în urmă – asta nu era niciodată o idee bună. Planul era aranjat.

– Whiskeyjack o să urle când o să-l audă pe ăsta, șopti el în barbă.

Căpitanul Paran îi ascultă pe ceilalți de pe plaja aflată ceva mai jos, dar nu li se alătură. *Încă nu*. Intrarea în contact cu Ascendenții părea să-l fi lăsat cu o nouă sensibilitate ori poate era vorba de sabia Otataral, pe care o purta la șold. Însă acum o putea simți, deja ajunsă adolescentă, plinuță, așa cum știa că este, zâmbind cu ochi adumbriți de pleoape grele, înșelător de somnoroși când privea cerul dimineții.

Voi veni la tine, îi promise el. *După ce acest Clarvăzător Pannion și blestematul lui de război sfânt se vor fi terminat, voi veni la tine, Tattersail.*

Știu.

Încremeni. Vocea pe care o auzise în minte nu fusese a lui. Ori fusese? Așteptă, așteptă ceva mai mult. *Tattersail?* Doar tăcerea îi răspunse. *A, e imaginația mea, nimic altceva. Să-ți închipui că vei invoca suficient din vechea ta viață, să descoperi sentimentele pe care le-ai avut pentru mine, să le găsești și să le percepi din nou. Ce neghiob sunt.*

Se ridică de lângă mormântul lui Lorn – o movilă de pietre – și își scutură acele oranj de pin de pe haine. *Uită-te la mine acum. Cândva agent al adjunctei, ajuns acum soldat. În sfârșit, soldat.* Zâmbind, se îndreptă spre echipă.

Atunci voi aștepta sosirea unui soldat.

Paran se opri, apoi, zâmbind, își continuă drumul.

– Acum nu a mai fost doar imaginația mea, șopti el.

Nava de mărfuri se apropie de malul sudic, îndreptându-se către Dhavran și gura fluviului. Kalam stătea rezemat de parapet și măsura cu privirea munții zimțați, cu piscurile acoperite cu zăpadă de la orizont. Alături de el era alt pasager, nu tocmai interesant și care nu avea chef să stea de vorbă.

Singurele voci care răzbăteau până la urechile asasinului erau ale lui Crokus și Apsalar. Păreau emoționați, fiecare dintre ei învârtindu-se unul în jurul celuilalt într-un dans subtil care trebuia doar să-și găsească vorbele însoțitoare. Pe buzele lui Kalam se înfiripă încet o urmă de zâmbet. De mult nu mai întâlnise atâta inocență.

După o clipă, Crokus apăru alături de el și îl prinse de umăr.

– Coll spunea că Unta, capitala Imperiului, este la fel de mare ca Darujhistanul. Este adevărat?

Kalam ridică din umeri.

– Probabil. Dar mult mai urâtă. Nu cred însă că vom avea șansa de a-l vizita. Itko Kan se află pe coasta sudică, în vreme ce Unta e în Golful Kartool, pe coasta de nord-est. Oare deja a început să-ți fie dor de Darujhistan?

Pe fața lui Crokus apăru o expresie de regret. Privi spre valuri.

– Doar de unele persoane de acolo.

Asasinul mormăi.

– Știu cum te simți, Crokus. La naiba, ia uite-l pe Fiddler tânjind, de parcă i-ar fi tăiat cineva o mână și-un picior.

– Apsalar tot nu crede că faci atât efort pentru ea. Nu-și amintește să fi fost agreată în echipa voastră.

– Dar nu era ea, înțelegi? Femeia de acum este o pescăriță din cine știe ce sătuc. Și se află departe de casă.

– E mai mult de-atât, mormăi Crokus.

Avea o monedă în mână și, absent, o frământa între degete.

Kalam îi aruncă o privire pătrunzătoare băiatului.

– Chiar așa, spuse el fără nicio inflexiune în glas.

Crokus dădu din cap cu amabilitate.

– Kalam, tu crezi în noroc?

– Nu, spuse asasinul.

Crokus zâmbi fericit.

– Nici eu.

Azvârli moneda în aer.

O urmăriră căzând în mare, licărind o dată, apoi dispărând în adâncuri.

Din apropierea provei, Spărgătorul de Cercuri dădu din cap mai mult pentru sine. Țiparul va fi încântat să afle vestea, fără a mai vorbi că se va simți foarte ușurat. Apoi își îndreptă atenția spre vest și se întrebă cum e să nu mai fii anonim în lume.

Aici se încheie prima poveste din
Cronicile Malazane

Glosar

Titluri și grupuri

Prima Sabie a Imperiului: Malazan și T'lan Imass, titlu acordat unui luptător imperial

Căpetenie: Guvernator militar din Imperiul Malazan

Mare Căpetenie: Comandant de armate în campania malazană

Kron T'lan Imass: Numele clanurilor aflate sub comanda lui Kron

Logros T'lan Imass: numele clanurilor aflate sub comanda lui Logros

Arzătorii de Poduri: O divizie legendară de elită din cadrul Armatei a II-a Malazane

Garda Purpurie: O renumită companie de mercenari comandată de un prinț detronat

Clarvăzătorul Pannion: Un profet misterios care domnește peste pământurile din sudul Darujhistanului

Lordul Războiului: Alt nume al lui lui Caladan Brood

Gheară: Organizația secretă a Imperiului Malazan

Persoane (umane și non-umane)

Barghast: (non-uman) Societate de păstori războinici nomazi

Daru: Grup cultural format din cetățeni ai orașelor din nordul Genabackis

Gadrobi: Grup cultural indigen din centrul Genabackis

Genabarii: Grup cultural (și limbă) din nord-vestul Genabackis

Forkrul Assail: (non-uman) Popor mitic dispărut (una dintre cele Patru Rase Întemeietoare)

Jaghut: (non-uman) Popor mitic dispărut (una dintre cele Patru Rase Întemeietoare)

K'Chain Che'Malle: (non-uman) Popor mitic dispărut (una dintre cele Patru Rase Întemeietoare)

Moranth: (non-uman): Civilizație puternic înregimentată concentrată în Pădurea Norilor

Rhivi: Societate nomadă de păstori din câmpiile centrale ale Genabackis

T'lan Imass: Una dintre cele Patru Rase Întemeietoare, acum nemuritori

Tiste Andii: (non-umani) O rasă străveche

Trell: (non-uman) Societate de păstori războinici nomazi

Ascendenți

Apsalar, Patroana hoților

Beru, Lordul Furtunilor

Burn, Patroana Pământului, Zeița Adormită

Caladan Brood, Lord al Războiului

Cotillion /Rope (Asasin al Umbrei Marii Case)

Dessembrae, Lordul Tragediei

D'rek, Viermele Toamnei (uneori Regina Bolii, vezi **Poliel**)

Fenderay, Lupoaica Iernii

Fener, Mistrețul (*vezi și* **Tennerock**)

Gedderone, Patroana Primăverii și Renașterii

Corbii Uriași, Păsări ajutate de magie

Hood (Regele Marii Case a Morții)

K'rul, Zeu Străvechi

Mowri, Patroana cerșetorilor, sclavilor și șerbilor

Nerruse, Patroana Mării Calme și a Vânturilor Prielnice

Oponn, Bufonii Gemeni ai Norocului

Osserc, Lordul Cerului

Poliel, Doamna Pestilenței

Regina Viselor (Regina Vieții Marii Case)

Tronul Umbrei /Ammnas (Regele Umbrei Marii Case)

Shedenul/Soliel, Patroana Sănătății

Soliel, Patroana Însănătoșirii

Tennerock/Fener, Mistrețul cu Cinci Colți

Zeul Olog, Regele Lanțurilor

Copoii (ai Umbrei Mareii Case)

Togg (*vezi* Fenderay), Lupul Iernii

Trake/Treach, Tigrul Verii și Bătăliei

Fiul Întunericului/Lordul Lunii/Anomander Rake (Cavalerul Întunericului Marii Case)

Treach, Primul Erou

Lumea vrăjitoriei

Coridoarele (Căile – coridoare accesibile oamenilor)

Denul: Calea Însănătoșirii

D'riss: Calea Pietrei

Calea lui Hood: Calea Morții
Meanas: Calea Umbrei și Iluziei
Ruse: Calea Mării
Rashan: Calea Întunericului
Serc: Calea Cerului
Tennes: Calea Pământului
Thyr: Calea Luminii

Coridoarele străvechi

Kurald Galain: Coridorul Întunericului pentru Tiste Andii
Tellann: Coridorul T'lan Omass
Omtose Phellack: Coridorul Jaghut
Starvald Demelain: Coridorul Tiam, Primul coridor

Pachetul de cărți cu dragoni – Fatid (și Ascendenții asociați)

Marea Casă a Vieții

Regele
Regina (Regina Viselor)
Luptătorul
Preotul
Solul
Soldatul
Țesătorul
Zidarul
Fecioara

Marea Casă a Morții

Regele (Hood)
Regina
Cavalerul (cândva Dassem Ultor)
Magi
Solul
Soldatul
Țesătorul
Zidarul
Fecioara

Marea Casă a Luminii

Regele
Regina
Luptătorul
Preotul
Căpitanul
Croitoreasa
Constructorul
Fecioara

Marea Casă a Întunericului

Regele
Regina
Cavalerul (Fiul Întunericului)
Magii
Căpitanul
Soldatul
Țesătorul
Zidarul
Soția

Marea Casă a Umbrei

Regele (Tronul Umbrei/Ammanas)
Regina
Asasinul (Rope/Cotillion)
Magii
Copoiul

Neafiliați

Oponn (Bufonul Norocului)
Obilisk (Burn)
Coroana
Sceptrul
Orb
Tronul

Aruncător de Oase: Șaman al T'lan Imass
Noroc (Noroc): Sabie închinată lui Oponn
D'ivers: Ordin superior de modificare a formei
Dragnipur: Sabie folosită de Anomander Rake
Finnest: obiect folosit ca depozitar al puterii de către un Jaghut
Otataral: Minereu de culoare roșiatică extras din Dealurile Tanno, Șapte Orașe, capabil să anuleze vrăjile
Soletaken: Ordin de modificare a formei
Cabala T'orrud: Cabala din Darujhistan
Regi tirani: Domnitori antici ai Darujhistanului
Coridoarele Haosului: Căile pline de miasme dintre coridoare

Nume de locuri

Apple: Oraș liber Genabackan

Pădurea Câinelui Negru: Pe continentul Genabackis, mare pădure boreală pe rocă-mamă, loc al bătăliilor importante dintre Imperiul Malazan și armatele lui Caladan Brood și Garda Purpurie în timpul primelor campanii

Pădurea Norilor: Căminul Moranth, situat pe coasta nord-vestică a Genabackis

Darujhistan: Oraș legendar de pe continentul Genabackis, cel mai mare și mai influent dintre Orașele Libere, situat pe malul sudic al Lacului Azuriu și locuit în principal de populații Daru și Gadrobi; singurul oraș care folosește gazele naturale ca sursă de energie

Dhavran: Oraș la vest de Darujhistan

Orașele Libere: Alianță comercială a orașelor-stat din nordul continentului Genabackis, care, cu excepția unuia, au fost cucerite de Imperiul Malazan

Dealurile Gadrobi: Șir de dealuri la est de Darujhistan, slab populate în prezent, deși cândva au fost leagănul poporului Gadrobi

Garalt: Un Oraș Liber genabackan

Genabaris: Mare oraș de pe coasta nord-vestică a Genabackis, ocupat de malazani, și principalul punct de debarcare în timpul campaniilor

Gerrom: Un mic oraș rural din Itko Kan

Greydog: (Câinele cenușiu) Oraș din Genabackis

Itko Kan: Provincie de pe continentul Quon Tali, din cadrul Imperiului Malazan

Kan: Capitala Itko Kan

Platoul Laederon: Tundra aflată la nordul continentului Genabackis

Lest: Oraș-stat aflat la est de Darujhistan

Malaz: Oraș-insulă și cămin al Împăratului fondator al Imperiului Malazan

Imperiul Malazan: Imperiu care își are originea pe Insula Malaz, situată în largul coastei continentului Quon Tali. A fost întemeiat de Împăratul Kellanved și de șeful cohortei sale, Dansatorul, asasinați de Laseen, actuala Împărăteasă. Imperiul cuprinde Quon Tali, Peninsula Falar, cele Șapte Orașe și coastele aflate la nord de Genabackis. Incursiunile suplimentare cuprind continentele Stratem și Korel

Oceanul Meningalle: Nume genabackan pentru Adâncul Căutătorului

Fortul lui Mock: Fort care are vedere spre orașul Malaz, unde Împăratul și Dansatorul au fost asasinați

Sămânța Lunii: Munte zburător din bazalt negru în interiorul căruia se află un oraș, căminul Fiului Întunericului și al Tiste Andii

Munții Moranth: Șir muntos care înconjoară Pădurea Norilor

Mott: Oraș din Genabackis

Cartierul Șoarecelui: cartier rău famat din orașul Malaz

Nathilog: Oraș deținut de malazani în nord-vestul continentului Genabackis

Nisst: Oraș Liber din Genabackis

One Eye Cat: (Pisica Un-Ochi) Oraș Liber din Genabackis

Pale: Oraș Liber de pe continentul Genabackis, cucerit recent de Imperiul Malazan

Pannion Domin: Imperiu în ascensiune din sud-estul continentului Genabackis, peste care domnește Clarvăzătorul Pannion

Porule: Oraș Liber de pe continentul Genabackis

Quon Tali: Continentul-mamă al Imperiului Malazan

Câmpia Rhivi: Câmpie centrală, în nordul continentului Genabackis

Adâncul Căutătorului: Nume dat de malazani Oceanului Meningalle

Setta: Oraș pe coasta răsăriteană a continentului Genabackis

Munții Tahlyn: Lanț muntos situat pe malul nordic al Lacului Azuriu

Tulips: Oraș Liber din Genabackis

Unta: Capitala Imperiului Malazan, pe Insula Quon Tali

Darujhistan
și împrejurimile sale

Barbacana Despotului: Edificiu antic și rămășiță a Epocii tiranilor

Turnul Hinter (al Insinuantului): Turn abandonat de un vrăjitor, situat în Cartierul Nobililor

Îngrijorarea lui Jammit: Drumul spre est

Clopotnița/ Templul lui K'rul: Templu abandonat din Cartierul Nobililor

Barul lui Quip: Un bar prăpădit din Cartierul Lakefront

Domeniile (Casele)

Vechiul Palat (Sala Maiestății): Sediul actual al Consiliului

Worrytown (Orașul Îngrijorărilor): Cartierul cel mai sărac situat în afara zidurilor orașului, pe Drumul Îngrijorării lui Jammit.

Note

1 – *Advanced Dungeons & Dragons* – formulă avansată a jocului *Temnițe și dragoni* (n.tr.).

2 – Glugă (n.tr.).

3 – Fus (n.tr.).

4 – Numele personajului derivă de la expresia *to pick one's teeth* – „a se scobi în dinți“ (n.tr.).

5 – Pescarul (n.tr.).

6 – Fort pe Jumătate, Povestea Mortului și Exilul (n.tr.).

7 – Sabie puțin încovoiată tipică pentru subcontinentul indian, folosită de cavaleriști și infanteriști (n.tr.).

8 – Scânteietoare, Înflăcărate și Blestemată (n.tr.).

9 – Nemernic, ticălos, nespălat (n.tr.).

10 – Proces de depuneri aluvionare de unități de argilit-carbonat în condiții alcaline, tipic perioadei miocene (n.tr.).

11 – Otrava unui păianjen existent doar în ciclul Malazan (n.tr.).

12 – Armură din Evul Mediu, din pânză sau din piele, cu plăci de metal prinse de țesătură (n.tr.).

Table of Contents

Despre autor	2
Mulțumiri	8
Prefață la Grădinile Lunii, redivivus	9
Dramatis personae	16
Prolog	24
Cartea întâi - Pale	32
Capitolul unu	34
Capitolul doi	75
Capitolul trei	119
Capitolul patru	154
Cartea a doua - Darujhistan	199
Capitolul cinci	201
Capitolul șase	225
Capitolul șapte	255
Cartea a treia - Misiunea	292
Capitolul opt	294
Capitolul nouă	307
Capitolul zece	366
Cartea a patra - Asasinii	395
Capitolul unsprezece	397
Capitolul doisprezece	433
Capitolul treisprezece	457
Cartea a cincea - Dealurile Gadrobi	495
Capitolul paisprezece	497
Capitolul cincisprezece	513
Capitolul șaisprezece	541
Cartea a șasea - Orașul focului albastru	568

Capitolul șapteprezece 570
Capitolul optsprezece 589
Capitolul nouăsprezece 615
Cartea a șaptea - Festivalul 629
Capitolul douăzeci 631
Capitolul douăzeci și unu 661
Capitolul douăzeci și doi 694
Capitolul douăzeci și trei 728
Capitolul douăzeci și patru 748
Epilog 767
Glosar 772
Note 782